

Anh Sẽ Mãi Yêu Em Như Vậy!

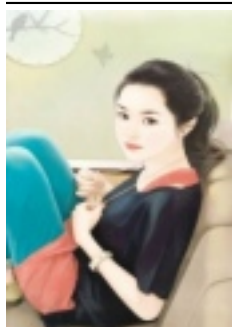
Contents

Anh Sẽ Mãi Yêu Em Như Vậy!	3
1. Chương 1: Thời Gian Hôn	3
2. Chương 2: Chương 2 Bão Hải Đường	4
3. Chương 2-1: Bão Hải Đường (1)	7
4. Chương 3: Chương 2: Bão Hải Đường (tt)	10
5. Chương 2-2: Bão Hải Đường (2)	12
6. Chương 4: Chương 3: Cửa Sổ	14
7. Chương 3: Cửa Sổ	18
8. Chương 5: Chương 4: Nhà Trọ	23
9. Chương 4: Nhà Trọ	28
10. Chương 6: Chương 5: Tiệm Net.	33
11. Chương 5: Tiệm Net	35
12. Chương 7: Chương 6: Người Giấy	37
13. Chương 6: Người Giấy	41
14. Chương 8: Chương 7: Nhân Tài	44
15. Chương 7: Nhân Tài	48
16. Chương 9: Chương 8: Quả Táo	51
17. Chương 8: Quả Táo	53
18. Chương 10: Chương 9: Thành Phố Lớn	55
19. Chương 9: Thành Phố Lớn	58
20. Chương 11: Chương 10 Bên Ngoài	62
21. Chương 10: Bên Ngoài	66
22. Chương 12: Chương 11 Bùa Bình An	69
23. Chương 11: Bùa Bình An	71
24. Chương 13: Chương 12: Sách Bài Tập	73
25. Chương 12: Sách Bài Tập	78
26. Chương 14: Chương 13: Tội Tăm	82
27. Chương 13: Tội Tăm	86
28. Chương 15: Chương 14	90
29. Chương 14	94
30. Chương 16: Chương 15. Bí Mật	98
31. Chương 15: Bí Mật	102
32. Chương 17: Chương 16: Điện Thoại	106
33. Chương 16: Điện Thoại	110
34. Chương 18: Chương 17	114
35. Chương 17	118
36. Chương 19: Chương 18	122
37. Chương 18	126
38. Chương 20: Chương 19	130
39. Chương 19	134
40. Chương 21: Chương 20	138
41. Chương 20	143

42. Chương 22: Chương 21	148
43. Chương 21	153
44. Chương 23: Chương 22	157
45. Chương 22	161
46. Chương 24: Chương 23: Giường	165
47. Chương 23: Giường	170
48. Chương 25: Chương 24: Kaka	175
49. Chương 24: Kaka	179
50. Chương 26: Chương 25	183
51. Chương 25	187
52. Chương 27: Chương 26: Giam Lỏng	192
53. Chương 26: Giam Lỏng	196
54. Chương 28: Chương 27: Em	200
55. Chương 27: Em	204
56. Chương 29: Chương 28: Ngoài Ý Muốn	208
57. Chương 28: Ngoài Ý Muốn	213
58. Chương 30: Chương 29: Bàn Giải Phẫu	217
59. Chương 29: Bàn Giải Phẫu	221
60. Chương 31: Chương 30: Vãn Còn	224
61. Chương 30: Vãn Còn	228
62. Chương 32: Chương 31: Cây Kéo	232
63. Chương 31: Cây Kéo	236
64. Chương 33: Chương 32: Không Hiểu	240
65. Chương 32: Không Hiểu	243
66. Chương 34: Chương 33: Tung Bay	247
67. Chương 33: Tung Bay	252
68. Chương 35: Chương 34: Gặp Lại	256
69. Chương 34: Gặp Lại	262
70. Chương 36: Chương 35: Xương Đen	268
71. Chương 35: Xương Đen	273
72. Chương 37: Chương 36.1: Ăn Dấm	277
73. Chương 36-1: Ăn Dấm	280
74. Chương 38: Chương 36.2: Ăn Dấm	284
75. Chương 36-2: Ăn Dấm (2)	286
76. Chương 39: Chương 37: Không Cách Nào Nói Ra	289
77. Chương 37: Không Cách Nào Nói Ra	293
78. Chương 40: Chương 38: Giản Đơn	297
79. Chương 38: Giản Đơn	302
80. Chương 41: Chương 39: Rượu Thiệu Hưng	306
81. Chương 39: Rượu Thiệu Hưng	310
82. Chương 42: Chương 40: Chuyện Xưa	315
83. Chương 40: Chuyện Xưa	319
84. Chương 43: Chương 41: Làm Bạn	323
85. Chương 41: Làm Bạn	327
86. Chương 44: Chương 42.1: Mặc Kệ Nó	331
87. Chương 42-1: Mặc Kệ Nó (1)	333
88. Chương 45: Chương 42.2: Mặc Kệ Nó	336
89. Chương 42-2: Mặc Kệ Nó (2)	339
90. Chương 46: Chương 43	342
91. Chương 43	346
92. Chương 47: Chương 44: Hành Trình	350
93. Chương 44: Hành Trình	354
94. Chương 48: Chương 45: Dịu Dàng	358
95. Chương 45: Dịu Dàng	363

96. Chương 49: Chương 46: Sẽ Không Đi Xa	367
97. Chương 46: Sẽ Không Đi Xa	371
98. Chương 50: Chương 47: Bị Cầm	375
99. Chương 47: Bị Cầm	380

Anh Sẽ Mãi Yêu Em Như Vậy!

Giới thiệu

Nhiều năm trước, anh là một người không có bằng cấp chân trái còn bị tật, làm nghề thợ may ở Ôn C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-se-mai-yeu-em-nhu-vay>

1. Chương 1: Thời Gian Hôn

Khiến Thẩm Mộc Tinh do dự lần thứ ba, vẫn quyết định mua lại cái áo khoác hiệu PRich đó, nhưng mà khi cầm tiền đến cửa hàng, thì hai ngàn cái áo khoác đó đã bị mua hết.

Hàng hiệu chết tiệt.

Thẩm Mộc Tinh oán hận nghĩ.

Từ bên trong cửa hàng đi ra, có một cô gái cầm một quyển sổ nhỏ đuổi theo cô, giống ngư đang muốn điều tra gì đó.

“Tiểu thư khỏe chứ, tôi là nhân viên của nhãn hiệu thiết kế trang phục của y&s, tôi muốn hỏi cô một số câu, không biết có làm trễ nãi thời gian của cô không? Có thể không ạ!”

Cô gái cười tươi như ánh mặt trời, lộ ra một cổ khí thể phần chấn của một người nhân viên năng nổ tích cực, mọi phản cảm của Thẩm Mộc Tinh đều ngừng lại, nhìn về phía cô gái kia, tay rút vào túi áo: “có thể”.

”Tốt. Vừa rồi cô vào cửa hàng, vì sao lại đi ra, do đã hết hàng sao?”

Thẩm Mộc Tinh chỉ cười, tóc mái chẻ ra làm hai, có thể nhìn ra một chút phiền muộn: “Thật là như vậy , có khi tôi cắt tiền tiêu như cắt thịt trên người xuống để mua quần áo, thì nó đã hết hàng .”

Cô gái hỏi: “Xin hỏi, nếu hiện tại có một nhà thẩm định chuyên môn có thể làm áo khoác theo yêu cầu của ngài, giá bằng một nửa PRICH, ngài có muốn thử không?”

Thẩm Mộc Tinh gật đầu: “Có thể thử.”

Cô gái đem bút đưa cho cô, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: “Cô có thể hay không cho tôi lưu họ tên cùng số điện thoại? Ông chủ của tôi đang ở trên kia, anh ấy nói, nếu như hôm nay tìm đủ 100 số điện thoại cùng họ tên thì sẽ mời chúng ta đi ăn cơm đó.”

Cô gái chỉ về phía tầng trệt quán cà phê, Thẩm Mộc Tinh theo bản năng cũng hướng về cửa sổ sát đất kia, chỉ thấy phía sau lớp kính thủy tinh kia có một người đàn ông, đang đưa lưng về phía cô, mặc trang phục hiệu gucci, có logo khoa trương, xoay người về phía cô gái làm động tác “Cố gắng lên”, bên trong nụ cười kia mang theo khôn khéo còn có chút ít tục khí, lại khiến cô nữ sinh này ra sức vì mình bán hàng tiêu thụ. Mà một người khác. thì . .

Anh ta đứng lúc ngồi đối diện cô, cúi đầu, không đếm xỉa tới khuấy ly cà phê, cũng không uống, thỉnh thoảng gật đầu, nghe người đối diện thao thao bất tuyệt giảng về việc kinh doanh cùng tiêu thụ.

Thẩm Mộc Tinh vốn chỉ thoáng nhìn, nhưng không khỏi ngáy ngẩn cả người, ánh mắt của cô tập trung ở trên mặt người kia, rốt cuộc đời không được ánh mắt.

Là anh ta. . .

Thẩm Mộc Tinh cảm thấy, không có một người đàn ông nào mưu cầu danh lợi như anh, cũng chưa thấy qua một người nào, có thể đem âu phục nâng niu như một bình hoa, nhìn trông thì có vẻ rất hoàn mỹ.

Lúc này đã là cuối mùa thu, anh mặc một bộ âu phục màu xanh đậm kiểu Ý có móc gài, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác len ca-sơ-mia hình hoa lan, rất có cảm giác của một người thiết kế. Tóc của anh không được tạo hình, nhưng mà kiểu tóc này kết hợp chung với bộ âu phục đó, lại tạo nên một phong cách quyến rũ, chứng chạc, thêm vài phần thành đạt.

Nghiêm Hi Quang. . .

Nếu không phải anh ta là một người vô cùng quen thuộc, Thẩm Mộc Tinh nhận thức được từ lâu. Tất cả kí ức của cô và anh, đều dừng lại ở bên trong cửa hàng may mười mấy mét vuông kia.

Đoạn kí ức kia đã ó vàng, giống như màu sắc của tóc dần đổi.

Bàn tay của anh ở trên cây thước vẽ ra một đường. . .

Bên trong cửa hàng máy may vang vọng theo quy luật. . .

Trên kệ bay ra mùi thuốc nhuộm vải. . .

“Đây là len ca-sơ-mia sao? Trời ạ, thật trơn mịn nha! Giống như da mông em bé vậy (=.=). . . Nghiêm Hi Quang, loại vải này có phải đắt lắm không?”

Cô không chút kiêng kị gọi ra tên anh, lúc nào cũng có thói quen gọi cha anh là “Đại tài”, gọi anh là “Tiểu tài”, chỉ có ở trong huyện Thẩm Mộc Tinh mới gọi anh, hơn nữa cô cảm thấy tên này rất êm tai, Nghiêm Hi Quang, Hi Quang, Hi Quang từ cửa nhỏ ánh sáng tỏa ra, dịu dàng tẩm mát.

Hi Quang, tiền đồ xán lạn.

Mà anh cho tới bây giờ cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của cô, lúc nào cũng có thói quen dùng một bộ mặt oán trách sao đó lại giáo dục “Đại học mầm non” làm Thẩm Mộc Tinh ghen hòng nhìn trần trời.

Anh nói: “Cao nguyên Tây Tạng một con dê, một năm chỉ cho nhung 100 phút, một tấm len ca-sơ-mia để làm áo khoác cần 30 con dê đầu đàn.”

“A? Xa xỉ như vậy?Hạng người giàu cỡ nào mới mua được nó a?”

Anh không thèm nhìn cô, cúi đầu, đem áo khoác len ca-sơ-mia khoác lên móc treo, tỉ mỉ treo lên.

“Phải là một ông chủ giàu có.” Anh quay đầu lại nói.

2. Chương 2: Chương 2 Bảo Hải Đường

Thẩm Mộc Tinh quê ở thị trấn Thủy Đầu huyện Ôn Châu, cái chỗ này, nhỏ đến nỗi chỉ đến khi bị nước lũ lớn vây quanh, mới có thể bị đưa lên đài phát thanh nói đến một lần.

Một năm kia, bão Hải Đường đem toàn bộ trần Thủy Đầu bao phủ ở trong trận mưa lớn như trút nước.

Huyện Bình Dương cử chú đại kê* hợp lại thành một gậy lũ bất ngờ, dòng nước giống như một con rồng to lớn mãnh liệt, khí thế hung hăng lao thẳng đến khu vực hạ lưu là trần Thủy Đầu.

*Cử chú đại kê: đại kê là ý chín con suối nhỏ chảy về hợp lại thành một dòng sông lớn.

Hơn tám trăm người dân ở trong trần bị vây trong dòng nước lũ, chờ đợi quân đội tới cứu viện.

Mưa nhỏ dần đi, nhưng dòng nước lũ ở dưới lầu vẫn còn chảy mạnh, dường như tất cả các nhà lầu gác nhỏ trên trần đều đang trôi nổi trong nước, làm mọi người nhìn vào đầu váng mắt hoa. May mà số người bị kẹt lại khá nhiều, thuyền của đội cảnh sát chống bão cũng sắp đến rồi, mọi người đều không có vì tai nạn trước mặt sợ hãi buông xuôi, mà là cố gắng vận chuyển đồ đạc, đem tổn thất giảm xuống đến mức thấp nhất.

Gia đình nào có điều kiện khá hơn một chút, đều mang đồ đạc lên lầu ba hay lầu bốn, nhà Thẩm Mộc Tinh năm nay mới xây lên tầng bốn, vật dụng trong nhà còn chưa kịp đặt mua.

Cha cô là người đàn ông cực kỳ am hiểu tự an ủi chính mình, một bên khuôn mặt một bên cười ha hả lẩm bẩm may mắn không có mua vật dụng gì, bằng không mua về cũng sẽ bị ngâm trong nước, mẹ cô vĩnh viễn là người đứng ở vị trí đối lập với cha, không ngừng quyết miệng mắng ông là “Tặc đầu”.

Cũng có một vài nhà điều kiện kém một chút, nhà cũ chỉ có hai tầng, nhìn mực nước lũ trước mặt càng ngày càng dâng cao, không thể không đem đồ dùng chuyển hết lên nóc nhà.

Thẩm Mộc Tinh xuyên qua cửa sổ nhìn xuống phía dưới, đã nhìn thấy lão thợ may cùng đứa con trai bị buộc phải bò lên trên nóc nhà, hai cha con khoác áo mưa màu đen, ở trên mái nhà bận rộn, đang lấy bao ni-lon che vác vác cùng máy may lại.

Bọn họ mới từ Thương nam chuyển đến nơi đây, mua một quán cũ hai lầu, mặc dù không có vật dụng gì, nhưng dù sao cũng là mở cửa hàng may, vác vác, nút áo, quần áo may sẵn ...vân...vân đều là vật sợ bị ngâm nước.

Thẩm Mộc Tinh chỉ ngoài cửa sổ, thích hợp qua mẫu thân Xà Kim Phượng nói: “Mẹ, thế nước này càng ngày càng cao, bọn họ có bị ngập đến hay không a?”

Kể từ sau khi cô thi rớt kỳ thi đại học, mẹ cô tức giận nói chuyện cũng không còn dễ nghe, xách chậu nước đi lên lầu, nói: “Chuyện của người ta con làm gì mà quần rộng như vậy? Mau đưa bàn trang điểm của mẹ dời đến lầu bốn đi!”

“Oh.” Thẩm Mộc Tinh đáp lại một tiếng, không nhúc nhích.

Mẹ đi rồi, cha cô Thẩm Nam Bình cũng đi ngang qua, theo ánh mắt lo lắng của cô nhìn xuống, sau đó đi trên lầu cầm mấy miếng nilon thật to, mở cửa sổ ra nhằm hướng cha con nhà thợ may dưới lầu hô lên:

“Lão Tài! Nhà ông có đủ túi nilon không? Nhà chúng tôi dùng không hết, ném xuống cho ông này!”

“A, cảm ơn a!” Lão thợ may mở miệng nói một tiếng mang đậm khẩu âm (tiếng nói mang giọng địa phương).

Thẩm Mộc Tinh đứng ở bên cạnh cha mình, lẳng lặng kéo tay áo của ông, nói câu gì đó, Thẩm Nam Bình cười nhìn lão thợ may hô: “Ông chờ đó một chút! Con gái của tôi bảo tôi đem miếng nilon này cuộn chặt buộc lại, cột vào cục đá rồi ném qua cho ông! Nếu không sẽ bị gió lớn thổi bay mất!”

Trong cơn mưa phùn lão thợ may miễn cưỡng mở mắt, lộ ra một nụ cười hiền hòa, ngửa đầu nói: “Cảm ơn nha! Cô bé không hổ là người học giỏi nhất nổi tiếng xa gần! Mọi chuyện đều suy tính chu toàn như vậy!”

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy lão thợ may ở khen nàng, liền thò đầu ra ngoài cửa sổ cười, tỏ vẻ lễ phép, đột nhiên lại đụng phải một đôi mắt thâm thúy.

Nghiêm Hi Quang ngừng làm việc, xoay người lại, ngửa đầu nhìn về phía cửa sổ nhà cô, trên áo mưa màu đen của anh nước mưa xuôi theo đó chảy xuống không ngừng, hai mắt bởi vì mưa bụi tạt vào mà khê nheo lại thành một cái đường cong tự bảo vệ mình, nghe nói anh và người mẹ đến từ phương bắc của anh giống nhau vô cùng, ngũ quan lập thể, cầm so với đàn ông phía nam, càng thêm thon gầy lạnh lạnh, nửa gương

mặt anh đều bị che ở trong áo mưa, có một loại thần bí không nói ra được, song Thẩm Mộc Tinh rất nhanh đã phát hiện, anh ta đang nhìn mình.

Không chút e dè nhìn cô.

Không biết tại sao, một nơi nào đó trong người bỗng nhiên xuất hiện một chút cảm giác khác thường, cứ như là bị người ta dùng chày nhỏ tinh xảo nhẹ nhàng gõ lên một cái, không biết là khuôn mặt, còn là nơi cổ họng, lại hoặc là, là vị trí trái tim.

Tiếng cười lạnh của mẹ cô từ sau lưng vang lên: “Hừ, mầm non tốt nhất còn không phải cũng như cũ không có trúng tuyển trường trọng điểm, còn phải học lại một năm?”

Cha trách cứ: “Em bớt nói vài câu đi, con bé đã đủ buồn bực rồi. Ngày hôm qua anh còn thấy tin tức nói có nữ sinh vì thi rớt đại học mà nhảy lầu kia kìa.”

Giọng nói của mẹ tức khắc trở nên dịu dàng hơn rất nhiều: “Không được nói mò! Nhảy lầu cái gì! Mộc Mộc của chúng ta chính là mạng của mẹ!”

Thẩm Mộc Tinh mất hứng cúi đầu xuống, cuối cùng nhìn thoáng qua anh tiểu thợ may kia, quay đầu rời khỏi, trước khi đi còn để lại một câu nói cho mẹ:

“Con có nhảy lầu cũng phải chờ tới khi nước lũ rút đi mới nhảy, bằng không liền thành nhảy xuống biển rồi!”

Thẩm Mộc Tinh mười chín tuổi, không biết vì sao mọi người lúc nào cũng lấy ra tên dễ nghe như vậy đặt cho những cơn bão đáng giận này - - bão Hải Đường.

Hạ Thành nói: “Cậu cũng rất khó ưa, tên không phải là cũng dễ nghe như vậy sao?”

Hạ Thành là một thiếu niên khuôn mặt xinh đẹp (gốc: thanh tú. Linh: Trai mà thanh tú xinh đẹp, nghi án gay), mắt to hai mí, là chàng trai điển hình ở phía nam. Khi đó anh mới một mét bảy, còn không có say mê World of Warcraft (gốc: thế giới ma thú, là game sao ???), càng không biết AOI (gốc: Thương Tinh Không, có lẽ cũng là 1 thể loại game ở TQ, tớ k biết a k có mạng k tra ra được).

Thẩm Mộc Tinh và Hạ Thành cùng nhau lớn lên, có thể xem như thanh mai trúc mã, quan hệ thân thiết như tay chân này làm cho Thẩm Mộc Tinh luôn luôn tự cho mình là học sinh ba tốt, nói tới nói lui cùng Hạ Thành lúc nào cũng như bạn thân, nhất là khi cô vừa mới thi rớt đại học, lúc này tâm tình kém nhất, thường lấy Hạ Thành làm chỗ trúт giận.

“Cút đi, cậu mới là kẻ khó ưa! Không có việc gì đừng có ở trước mặt tớ lượn lờ! Tôi sống gần hai mươi năm, không có lấy một ngày không nhìn thấy cậu! Tôi làm sao lại xui xẻo như vậy a!”

Hạ Thành bị mắт lúc nào cũng cười hắc hắc, giống như là nhậт được gì vậy.

“Tớ đây sẽ đi học đại học, Hàng Châu chính là thiên đường của nhân gian, nghe nói a, con gái Hàng Châu cứ như là Thủy Linh từ trong Tây hồ hiện lên, thông minh xinh đẹp, dịu dàng đưα tình. . . Cậu cứ lưu lại cái địa phương nhỏ này tiếp tục học lại vật lý hóa học của mình đi! Đến lúc đó, muốn gặp mặt tớ một lần sẽ phải đợi đến nghỉ đông và nghỉ hè , cậu cũng đừng nhớ tớ nhớ đến đọc thư không vào, cả ngày khóc nhè.”

Vừa nhắc tới học lại một năm, khuôn mặt Thẩm Mộc Tinh lại tiu nghỉu xuống rồi, vỗ vào miệng một cái, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Từ trong Tây hồ vét lên đến đó là thủy quỷ! Thi vào cái trường hạng hai vênh váo cái gì! Đợi đến một năm sau Thẩm Mộc Tinh tớ phượng hoàng niết bàn! Cậu tới Thanh Hoa của tớ còn phải mua vé vào cửa nữa!”

Vài ngày nay mưa lớn không thể ra cửa, quả thực làm Hạ Thành nín hỏп, mặc dù nhà Thẩm Mộc Tinh ở đối diện, nhưng cũng không đã ghiền bằng ở trước mặt cô mà đầu vớ mồm.

Thẩm Mộc Tinh giúp đỡ cha mẹ đem đồ dùng sợ bị ngập nước trong nhà chuyển lên lầu bốn, thở hỏп hỏп đặt bàn trang điểm của mẹ xuống, dựa vào bên giường nghỉ trong chốc lát, cửa sổ đối diện lầu bốn bị đấу ra, Hạ Thành im lặng hướng cô ngoắc ngoắc, Thẩm Mộc Tinh lại không nhìn thấy.

Bởi vì trời mưa, trong phòng vừa ẩm ướt lại khó chịu, Thẩm Mộc Tinh yếu ớt thành quen, chỗ nào làm qua công việc dùng nhiều thể lực như vậy, áo T-shirt giờ phút này đã là ướt đầm mồ hôi.

Trên lầu là kho hàng, không có ai, hai tay Thẩm Mộc Tinh đan chéo cầm vạt áo T-shirt, kéo lên qua đầu, cởi ra, trên người chỉ còn một áo ngực nhỏ màu trắng, lập tức, mồ hôi bốc hơi, cả người mát mẻ hơn nhiều.

Động tác cố gắng lôi kéo chú ý Thẩm Mộc Tinh của Hạ Thành đột nhiên cứng lại rồi.

Anh ở đối diện nhìn thấy rõ ràng tường tận, kinh ngạc tròn to hai mắt.

Trong con người trong suốt của anh chiếu ra thân hình của cô.

Bờ vai cô mượt mà, cánh tay giống hệt ngó sen, cùng động tác lúc cô giữ áo T-shirt theo đó mà toát ra, đường cong bộ ngực đã có thể so sánh với người phụ nữ thành thực, cũng làm cho trái tim Hạ Thành trong nháy mắt biến thành một cái khinh khí cầu rút đầy nhiệt độ, giống như nhẹ nhàng đâm một cái tự nhiên sẽ nổ bung.

Thẩm Mộc Tinh vừa ngẩng đầu, nhìn nước lũ đang tàn sát bờ bãi ở phía ngoài cửa sổ.

Da đầu Hạ Thành căng thẳng! Kinh hãi thoáng cái đã ngồi xuống mặt đất! Trong nháy mắt, tiếng động “rầm rầm” vang vọng ở trong căn phòng lầu bốn, hộp giấy Saint Seiya trên tay cùng mô hình Transformers toàn bộ bị anh đung vào đổ trên mặt đất, anh dựa lưng vào vách tường hít vào thở ra từng ngụm, ngay cả cánh tay của Đại Hoàng Phong bị rút một số linh kiện đều không để ý.

Đêm hôm đó, Hạ Thành mơ thấy Thẩm Mộc Tinh.

Ngày hôm sau dậy sớm, mẹ Hạ Thành phát hiện con trai sáng sớm đã tự giam mình ở trong phòng rửa tay tắm rửa súc miệng, gõ cửa một cái.

“Hạ Thành a, ga giường con không cần giặt, để mẹ giặt cho con là tốt rồi.”

Giọng nói Hạ Thành có chút ít bối rối: “Không cần . . . Mẹ. . . Con sắp lên đại học, dù sao cũng phải học được giặt quần áo của mình.”

Mẹ Hạ Thành vui mừng nói: “Con trai mẹ trưởng thành.”

3. Chương 2-1: Bao Hải Đường (1)

Thẩm Mộc Tinh quê ở thị trấn Thủy Đầu huyện Ôn Châu, cái chỗ này, nhỏ đến nỗi chỉ đến khi bị nước lũ lớn vây quanh, mới có thể bị đưa lên đài phát thanh nói đến một lần.

Một năm kia, bão Hải Đường đem toàn bộ trấn Thủy Đầu bao phủ ở trong trận mưa lớn như trút nước.

Huyện Bình Dương cửu chú đại kê* hợp lại thành một gầy lũ bất ngờ, dòng nước giống như một con rồng to lớn mãnh liệt, khí thế hung hăng lao thẳng đến khu vực hạ lưu là trấn Thủy Đầu.

*Cửu chú đại kê: đại khái là ý chín con suối nhỏ chảy về hợp lại thành một dòng sông lớn.

Hơn tám trăm người dân ở trong trấn bị vây trong dòng nước lũ, chờ đợi quân đội tới cứu viện.

Mưa nhỏ dần đi, nhưng dòng nước lũ ở dưới lầu vẫn còn chảy mạnh, dường như tất cả các nhà lầu gác nhỏ trên trấn đều đang trôi nổi trong nước, làm mọi người nhìn vào đầu váng mắt hoa. May mà số người bị kẹt lại khá nhiều, thuyền của đội cảnh sát chống bão cũng sắp đến rồi, mọi người đều không có vì tai nạn trước mặt sợ hãi buông xuôi, mà là cố gắng vận chuyển đồ đạc, đem tổn thất giảm xuống đến mức thấp nhất.

Gia đình nào có điều kiện khá hơn một chút, đều mang đồ đạc lên lầu ba hay lầu bốn, nhà Thẩm Mộc Tinh năm nay mới xây lên tầng bốn, vật dụng trong nhà còn chưa kịp đặt mua.

Cha cô là người đàn ông cực kỳ am hiểu tự an ủi chính mình, một bên khuôn đồ một bên cười ha hả lẩm bẩm may mắn không có mưa vật dụng gì, bằng không mưa về cũng sẽ bị ngâm trong nước, mẹ cô vĩnh viễn là người đứng ở vị trí đối lập với cha, không ngừng quyết miệng mắng ông là “Tặc đầu” .

Cũng có một vài nhà điều kiện kém một chút , nhà cũ chỉ có hai tầng, nhìn mực nước lũ trước mặt càng ngày càng dâng cao, không thể không đem đồ dùng chuyển hết lên nóc nhà.

Thẩm Mộc Tinh xuyên qua cửa sổ nhìn xuống phía dưới, đã nhìn thấy lão thợ may cùng đứa con trai bị buộc phải bò lên trên nóc nhà, hai cha con khoác áo mưa màu đen, ở trên mái nhà bận rộn, đang lấy bao ni- lon che vãi vốc cùng máy may lại.

Bọn họ mới từ Thương nam chuyển đến nơi đây, mua một quán cũ hai lầu, mặc dù không có vật dụng gì, nhưng dù sao cũng là mở cửa hàng may, vãi vốc, nút áo, quần áo may sẵn ...vân...vân đều là vật sợ bị ngâm nước.

Thẩm Mộc Tinh chỉ ngoài cửa sổ, thích hợp qua mẫu thân Xà Kim Phượng nói: “Mẹ, thế nước này càng ngày càng cao, bọn họ có bị ngập đến hay không a?”

Kể từ sau khi cô thi rớt kỳ thi đại học, mẹ cô tức giận nói chuyện cũng không còn dễ nghe, xách chậu nước đi lên lầu, nói: “Chuyện của người ta con làm gì mà quần rộng như vậy? Mau đưa bàn trang điểm của mẹ dời đến lầu bốn đi!”

“Oh.” Thẩm Mộc Tinh đáp lại một tiếng, không nhúc nhích.

Mẹ đi rồi, cha cô Thẩm Nam Bình cũng đi ngang qua, theo ánh mắt lo lắng của cô nhìn xuống, sau đó đi trên lầu cầm mấy miếng nylon thật to , mở cửa sổ ra nhằm hướng cha con nhà thợ may dưới lầu hô lên:

“Lão Tài! Nhà ông có đủ túi nylon không? Nhà chúng tôi dùng không hết, ném xuống cho ông này!”

“A, cảm ơn a!” Lão thợ may mở miệng nói một tiếng mang đậm khẩu âm (tiếng nói mang giọng địa phương).

Thẩm Mộc Tinh đứng ở bên cạnh cha mình, lẳng lặng kéo tay áo của ông, nói câu gì đó, Thẩm Nam Bình cười nhìn lão thợ may hô: “Ông chờ đó một chút! Con gái của tôi bảo tôi đem miếng nylon này cuộn chặt buộc lại, cột vào cục đá rồi ném qua cho ông! Nếu không sẽ bị gió lớn thổi bay mất!”

Trong cơn mưa phùn lão thợ may miễn cưỡng mở mắt, lộ ra một nụ cười hiền hòa, ngửa đầu nói: “Cảm ơn nha! Cô bé không hổ là người học giỏi nhất nổi tiếng xa gần! Mọi chuyện đều suy tính chu toàn như vậy!”

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy lão thợ may ở khen nài, liền thò đầu ra ngoài cửa sổ cười, tỏ vẻ lễ phép, đột nhiên lại đụng phải một đôi mắt thâm thúy.

Nghiêm Hi Quang ngừng làm việc, xoay người lại, ngửa đầu nhìn về phía cửa sổ nhà cô, trên áo mưa màu đen của anh nước mưa xuôi theo đó chảy xuống không ngừng, hai mắt bởi vì mưa bụi tạt vào mà khê nheo lại thành một cái đường cong tự bảo vệ mình, nghe nói anh và người mẹ đến từ phương bắc của anh giống nhau vô cùng, ngũ quan lập thể, cảm so với đàn ông phía nam, càng thêm thon gầy lạnh lạnh, nửa gương mặt anh đều bị che ở trong áo mưa, có một loại thần bí không nói ra được, song Thẩm Mộc Tinh rất nhanh đã phát hiện, anh ta đang nhìn mình.

Không chút e dè nhìn cô.

Không biết tại sao, một nơi nào đó trong người bỗng nhiên xuất hiện một chút cảm giác khác thường, cứ như là bị người ta dùng chày nhỏ tinh xảo nhẹ nhàng gõ lên một cái, không biết là khuôn mặt, còn là nơi cổ họng, lại hoặc là, là vị trí trái tim.

Tiếng cười lạnh của mẹ cô từ sau lưng vang lên: “Hừ, mồm non tốt nhất còn không phải cũng như cũ không có trúng tuyển trường trọng điểm, còn phải học lại một năm?”

Cha trách cứ: “Em bớt nói vài câu đi, con bé đã đủ buồn bực rồi. Ngày hôm qua anh còn thấy tin tức nói có nữ sinh vì thi rớt đại học mà nhảy lầu kia kìa.”

Giọng nói của mẹ tức khắc trở nên dịu dàng hơn rất nhiều: “Không được nói mò! Nhảy lầu cái gì! Mộc Mộc của chúng ta chính là mạng của mẹ!”

Thẩm Mộc Tinh mất hứng cúi đầu xuống, cuối cùng nhìn thoáng qua anh tiểu thụ may kia, quay đầu rời khỏi, trước khi đi còn để lại một câu nói cho mẹ:

“Con có nhảy lầu cũng phải chờ tới khi nước lũ rút đi mới nhảy, bằng không liền thành nhảy xuống biển rồi!”

Thẩm Mộc Tinh mười chín tuổi, không biết vì sao mọi người lúc nào cũng lấy ra tên dễ nghe như vậy đặt cho những cơn bão đáng giận này - - bão Hải Đường.

Hạ Thành nói: “Cậu cũng rất khó ưa, tên không phải là cũng dễ nghe như vậy sao?”

Hạ Thành là một thiếu niên khuôn mặt xinh đẹp (gốc: thanh tú. Linh: Trai mà thanh tú xinh đẹp, nghi án gay), mắt to hai mí, là chàng trai điển hình ở phía nam. Khi đó anh mới một mét bảy, còn không có say mê World of Warcraft (gốc: thế giới ma thú, là game sao ???), càng không biết AOI (gốc: Thương Tỉnh Không, có lẽ cũng là 1 thể loại game ở TQ, tớ k biết a k có mạng k tra ra được).

Thẩm Mộc Tinh và Hạ Thành cùng nhau lớn lên, có thể xem như thanh mai trúc mã, quan hệ thân thiết như tay chân này làm cho Thẩm Mộc Tinh luôn luôn tự cho mình là học sinh ba tốt, nói tới nói lui cùng Hạ Thành lúc nào cũng như bạn thân, nhất là khi cô vừa mới thi rớt đại học, lúc này tâm tình kém nhất, thường lấy Hạ Thành làm chỗ trúт giận.

“Cút đi, cậu mới là kẻ khó ưa! Không có việc gì đừng có ở trước mặt tớ lượn lờ! Tôi sống gần hai mươi năm, không có lấy một ngày không nhìn thấy cậu! Tôi làm sao lại xui xẻo như vậy a!”

Hạ Thành bị mắng lúc nào cũng cười hắc hắc, giống như là nhậт được gì vậy.

“Tớ đây sẽ đi học đại học, Hàng Châu chính là thiên đường của nhân gian, nghe nói a, con gái Hàng Châu cứ như là Thủy Linh từ trong Tây hồ hiện lên, thông minh xinh đẹp, dịu dàng đưα tình. . . Cậu cứ lưu lại cái địa phương nhỏ này tiếp tục học lại vật lý hóa học của mình đi! Đến lúc đó, muốn gặp mặt tớ một lần sẽ phải đợi đến nghỉ đông và nghỉ hè , cậu cũng đừng nhớ tớ nhớ đến đọc thư không vào, cả ngày khóc nhè.”

Vừa nhắc tới học lại một năm, khuôn mặt Thẩm Mộc Tinh lại tiu ngửu xuống rồi, vỗ vào miệng một cái, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Từ trong Tây hồ vét lên đến đó là thủy quỷ! Thi vào cái trường hạng hai vênh váo cái gì! Đợi đến một năm sau Thẩm Mộc Tinh tớ phượng hoàng niết bàn! Cậu tới Thanh Hoa của tớ còn phải mua vé vào cửa nữa!”

Vài ngày nay mưa lớn không thể ra cửa, quả thực làm Hạ Thành nín hỏng, mặc dù nhà Thẩm Mộc Tinh ở đối diện, nhưng cũng không đã ghiền bằng ở trước mặt cô mà đấu võ mồm.

Thẩm Mộc Tinh giúp đỡ cha mẹ đem đồ dùng sợ bị ngập nước trong nhà chuyển lên lầu bốn, thở hổn hển đặt bàn trang điểm của mẹ xuống, dựa vào bên giường nghỉ trong chốc lát, cửa sổ đối diện lầu bốn bị đẩy ra, Hạ Thành im lặng hướng cô ngoắc ngoắc, Thẩm Mộc Tinh lại không nhìn thấy.

Bởi vì trời mưa, trong phòng vừa ẩm ướt lại khó chịu, Thẩm Mộc Tinh yếu ớt thành quen, chỗ nào làm qua công việc dùng nhiều thể lực như vậy, áo T-shirt giờ phút này đã là ướt đẫm mồ hôi.

Trên lầu là kho hàng, không có ai, hai tay Thẩm Mộc Tinh đan chéo cầm vạt áo T-shirt, kéo lên qua đầu, cởi ra, trên người chỉ còn một áo ngực nhỏ màu trắng, lập tức, mồ hôi bốc hơi, cả người mát mẻ hơn nhiều.

Động tác cố gắng lôi kéo chú ý Thẩm Mộc Tinh của Hạ Thành đột nhiên cứng lại rồi.

Anh ở đối diện nhìn thấy rõ ràng tường tận, kinh ngạc trợn to hai mắt.

Trong con người trong suốt của anh chiếu ra thân hình của cô.

Bờ vai cô mượt mà, cánh tay giống hệt ngó sen, cùng động tác lúc cô giữ áo T-shirt theo đó mà toát ra , đường cong bộ ngực đã có thể so sánh với người phụ nữ thành thực, cũng làm cho trái tim Hạ Thành trong nháy mắt biến thành một cái khinh khí cầu rớt đầy nhiệt độ, giống như nhẹ nhàng đâm một cái tự nhiên sẽ nổ bung.

Thẩm Mộc Tinh vừa ngẩng đầu, nhìn nước lũ đang tàn sát bờ bãi ở phía ngoài cửa sổ.

Da đầu Hạ Thành căng thẳng! Kinh hãi thoáng cái đã ngồi xuống mặt đất! Trong nháy mắt, tiếng động “rầm rầm” vang vọng ở trong căn phòng lầu bốn, hộp giấy Saint Seiya trên tay cùng mô hình Transformers toàn bộ bị anh đung vào đổ trên mặt đất, anh dựa lưng vào vách tường hít vào thở ra từng ngụm, ngay cả cánh tay của Đại Hoàng Phong bị rớt một số linh kiện đều không để ý.

Đêm hôm đó, Hạ Thành mơ thấy Thẩm Mộc Tinh.

Ngày hôm sau dậy sớm, mẹ Hạ Thành phát hiện con trai sáng sớm đã tự giam mình ở trong phòng rửa tay tắm rửa súc miệng, gõ cửa một cái.

“Hạ Thành a, ga giường con không cần giặt, để mẹ giặt cho con là tốt rồi.”

Giọng nói Hạ Thành có chút ít bối rối: “Không cần . . . Mẹ. . . Con sắp lên đại học, dù sao cũng phải học được giặt quần áo của mình.”

Mẹ Hạ Thành vui mừng nói: “Con trai mẹ trưởng thành.”

4. Chương 3: Chương 2: Bảo Hải Đường (tt)

Thẩm Mộc Tinh không nghĩ tới, lần thứ hai gặp mặt Nghiêm Hi Quang, đã là sáu năm sau, vẫn như cũ là ở một trong một ngày mưa, so với cái địa phương như thị trấn Thủy Đầu, thành phố Thẩm Quyến này, không giống với thị trấn nhỏ nhà cô, đã là thành phố lớn đến ngay cả nhiệt độ trong không khí cao thấp thế nào đều được đưa lên tin tức dự báo phát thanh trước đó.

Những người ở nơi này thường xuyên tràn trề khí thế giang hồ nói ” Bắc Thượng Quảng* chúng ta không tin nước mắt“, mỗi khi đến thời điểm này, Thẩm Mộc Tinh cũng sẽ tự hào đem quê hương của mình khoác lác nói ”Giang Chiết Hồ** chúng tôi không tin phí vận chuyển” .

*Bắc Thượng Quảng: ở đây ý chỉ thành phố Quảng Châu thuộc phía bắc tỉnh Quảng Đông – TQ

** Giang Chiết Hồ: hai tỉnh Giang Tô, Chiết Giang và thành phố Thượng Hải.

Từ trong trung tâm mua sắm đi ra, tinh thần Thẩm Mộc Tinh có chút hoảng hốt, ngẩn ngơ đến độ mưa phùn rơi trên đầu cũng không có phát hiện, đầu óc giống như một máy chiếu phim bị mất không chế, không ngừng chiếu lại những chuyện phủ đầy bụi trong dĩ vãng sớm đã bị cô cất giấu đi.

Đèn giao thông chuyển màu đỏ, mua một bịch táo chua, đưa vào trong miệng một viên mà nhai, mới cảm thấy lên tinh thần rất nhiều, đèn xanh bật sáng, cô đang muốn cất bước, đã nghe bên cạnh có tiếng cãi nhau.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Một người phụ nữ quần áo mất trật tự đang bị một người đàn ông ăn mặc mặc lòi kéo, không thoát ra được.

“Đồ đàn bà chó chết! Lại dám chạy đến Thẩm Quyến! Vụng trộm với người đàn ông khác sau lưng tôi! Còn dám chạy trốn! Nhanh chóng về nhà với tôi!”

“Không về! Về nhà ông sẽ đánh chết tôi!” người phụ nữ ngang ngược ngồi xuống đất, không quan tâm đến ánh mắt của người đi đường, nói gì cũng không chịu đi.

Chung quanh đây phần lớn đều là thành phần tri thức, khó được có rảnh rỗi nghỉ trưa đi ra ăn một bữa cơm, phần lớn mọi người bước đi vội vã không ai muốn xen vào việc của người khác, Thẩm Mộc Tinh cũng hết giờ nghỉ trưa phải quay về đánh thẻ rồi, không có ý nghĩ xem náo nhiệt.

Hướng chi, chuyện chồng đánh vợ này cũng nhiều, chỉ cần đứng tham gia chính là xen vào việc của người khác.

Đèn xanh sáng lên, Thẩm Mộc Tinh đang muốn cất bước, lại nghe tiếng khóc thét của người phụ nữ, tiếng hét bèn nhón làm cô không thể không quay đầu lại.

Hóa ra là người đàn ông kéo mà cô không nhúc nhích, sau đó tức giận đập cô ta một cái!

“Mẹ nó ! Cô đã mang một cái thai hoang trong bụng, còn dám khóc lóc om sòm! Hôm nay tôi không đánh chết cô tôi không phải là đàn ông!”

Thẩm Mộc Tinh không nhìn được chuyện này, bỏ suy nghĩ đi qua đường cái trong đầu, lên tiếng bảo người đàn ông dừng tay lại!

“Này! Ông làm gì vậy!”

Người đàn ông vô cùng ngang ngược nói: “Dạy dỗ vợ mình cô không thấy sao? Cô mù à?”

Thẩm Mộc Tinh nhìn ông ta lại phát bực, vung túi đánh vào người ông ta!

“Ông mắng ai mù hả! Mắng ai đó!”

“Ông còn là đàn ông sao! Vợ mình đang mang thai lại còn mẹ nó đánh đập! Khó trách người ta sẩy thai (gốc: trật đường rây. Ta k biết để sao a)! Người như ông thật chẳng khác nào súc sinh!”

“Ông còn trờng tôi!”

Người đàn ông bị cô dùng túi PU đánh cho lùì lại liên tục!

Người phụ nữ mang thai kia vừa thấy ông ta bị kiềm chế, đứng dậy bỏ chạy!

“Không được chạy! Cô theo tôi về nhà!” Ông ta nóng nảy, đẩy Thẩm Mộc Tinh ra, hai người cứ như vậy chạy xa.

Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của họ, tức không thở nổi, đem túi trong tay vung qua muốn sải bước đi, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng giày da tiến gần.

“Cô gái, đồ của cô bị rơi.”

Vốn tưởng rằng đây là người qua đường chứng kiến trận khòì hài này, Thẩm Mộc Tinh quay đầu lại, nhưng không nghĩ thoáng cái chạm phải một đôi mắt quen thuộc.

Người đàn ông đối diện cũng ngậy ngấn cả người, túi xách của cô trong tay anh không cẩn thận rơi ra một bức thư, thất thần chu môi, lông mi khẽ run giật mình, cảm xúc trong mắt cuộn cuộn như bão lớn đi qua.

Thẩm Mộc Tinh trở mắt một lát, khóe miệng chột giật giật, hé ra một nụ cười tươi tắn: “Nghiêm Hi Quang. . . Tôi nói ban nãy ở trong trung tâm mua sắm nhìn thấy người kia làm sao lại giống anh như vậy! Tôi còn tưởng rằng nhìn lầm rồi chứ! Anh về nước khi nào a!”

So với việc cô giả vờ làm ra vẻ thoải mái, Nghiêm Hi Quang lại không có kỹ năng như vậy, anh vẫn như cũ nhìn chăm chăm mặt cô, như thể không nghe được những gì cô nói.

Thẩm Mộc Tinh đi đến trước mặt anh, đem “Thư từ chúc” trong tay anh rút ra, ôn hòa mỉm cười nói: “Thật không nghĩ tới có thể gặp được anh ở Thẩm Quyến nha!”

Nghiêm Hi Quang lúc này mới phản ứng lại, gợn sóng ban nãy trong mắt đã bị hòa tan thành nước, cúi đầu nhìn cô.

“Tôi biết rõ ở chỗ này sẽ gặp được cô, chỉ không nghĩ tới lại nhanh như vậy.”

“Thật sao. . . Ha ha. . .” Thẩm Mộc Tinh xoa xoa tay, bỗng chốc không biết nên nói gì với anh, có chút lúng túng: “Cái kia. . . Tôi còn phải trở về công ty đánh thẻ, buổi chiều phải đi làm, anh. . . Anh để lại số liên lạc đi, về sau có thể liên lạc thường xuyên, đồng hương mà. . . Đúng không. . .”

Nghiêm Hi Quang không nói hai lời, trực tiếp lấy một cây bút từ trong túi ra, sau đó lấy phong thư từ chúc ở trong tay cô, viết xuống một dãy số ở phía sau.

“Số điện thoại riêng của tôi.”

Thẩm Mộc Tinh cười cười, như kẻ trộm nhìn anh: “Ông chủ lớn đều có một số điện thoại cá nhân! Vậy tôi đi trước nha, đồng hương!”

Nghiêm Hi Quang mấp máy môi, nhìn cô gật gật đầu.

Thắm Mộc Tinh vẫy vẫy tay, xoay người đi qua đường.

Thời đại học cô từng vì yêu thích Trần Khôn mà xem toàn bộ các bộ phim của anh xem một lần, chỉ có một bộ phim điện ảnh tên vân thủy dao là không dám xem, bởi vì mở đầu bộ phim đã đặt ra một câu hỏi khó cô, nội dung câu nói kia đại khái là như vậy - -

Tôi muốn biết, trên thế giới này, là cái gì ngăn cách kẻ sống cùng người chết, tách những người yêu nhau, và những gì. . .

5. Chương 2-2: Bảo Hải Đường (2)

Thắm Mộc Tinh không nghĩ tới, lần thứ hai gặp mặt Nghiêm Hi Quang, đã là sáu năm sau, vẫn như cũ là ở một trong một ngày mưa, so với cái địa phương như thị trấn Thủy Đầu, thành phố Thắm Quyển này, không giống với thị trấn nhỏ nhà cô, đã là thành phố lớn đến ngay cả nhiệt độ trong không khí cao thấp thế nào đều được đưa lên tin tức dự báo phát thanh trước đó.

Những người ở nơi này thường xuyên trề trề khí thế giang hồ nói ” Bắc Thượng Quảng* chúng ta không tin nước mắt“, mỗi khi đến thời điểm này, Thắm Mộc Tinh cũng sẽ tự hào đem quê hương của mình khoác lác nói ”Giang Chiết Hồ** chúng tôi không tin phí vận chuyển” .

*Bắc Thượng Quảng: ở đây ý chỉ thành phố Quảng Châu thuộc phía bắc tỉnh Quảng Đông – TQ

** Giang Chiết Hồ: hai tỉnh Giang Tô, Chiết Giang và thành phố Thượng Hải.

Từ trong trung tâm mua sắm đi ra, tinh thần Thắm Mộc Tinh có chút hoảng hốt, ngẩn ngơ đến độ mưa phùn rơi trên đầu cũng không có phát hiện, đầu óc giống như một máy chiếu phim bị mất không chế, không ngừng chiếu lại những chuyện phủ đầy bụi trong dĩ vãng sớm đã bị cô cất giấu đi.

Đèn giao thông chuyển màu đỏ, mua một bịch táo chua, đưa vào trong miệng một viên mà nhai, mới cảm thấy lên tinh thần rất nhiều, đèn xanh bật sáng, cô đang muốn cất bước, đã nghe bên cạnh có tiếng cãi nhau.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Một người phụ nữ quần áo mất trật tự đang bị một người đàn ông ăn mặc mặc mặc lôi kéo, không thoát ra được.

“Đồ đàn bà chó chết! Lại dám chạy đến Thắm Quyển! Vụng trộm với người đàn ông khác sau lưng tôi! Còn dám chạy trốn! Nhanh chóng về nhà với tôi!”

“Không về! Về nhà ông sẽ đánh chết tôi!” người phụ nữ ngang ngược ngồi xuống đất, không quan tâm đến ánh mắt của người đi đường, nói gì cũng không chịu đi.

Chung quanh đây phần lớn đều là thành phần tri thức, khó được có rảnh rỗi nghỉ trưa đi ra ăn một bữa cơm, phần lớn mọi người bước đi vội vã không ai muốn xen vào việc của người khác, Thắm Mộc Tinh cũng hết giờ nghỉ trưa phải quay về đánh thẻ rồi, không có ý nghĩ xem náo nhiệt.

Huống chi, chuyện chồng đánh vợ này cũng nhiều, chỉ cần đứng tham gia chính là xen vào việc của người khác.

Đèn xanh sáng lên, Thắm Mộc Tinh đang muốn cất bước, lại nghe tiếng khóc thét của người phụ nữ, tiếng hét bén nhọn làm cô không thể không quay đầu lại.

Hóa ra là người đàn ông kéo mà cô không nhúc nhích, sau đó tức giận đạp cô ta một cái!

“Mẹ nó ! Cô đã mang một cái thai hoang trong bụng, còn dám khóc lóc om sòm! Hôm nay tôi không đánh chết cô tôi không phải là đàn ông!”

Thẩm Mộc Tinh không nhìn được chuyện này, bỏ suy nghĩ đi qua đường cái trong đầu, lên tiếng bảo người đàn ông dừng tay lại!

“Này! Ông làm gì vậy!”

Người đàn ông vô cùng ngang ngược nói: “Dạy dỗ vợ mình cô không thấy sao? Cô mù à?”

Thẩm Mộc Tinh nhìn ông ta lại phát bực, vung túi đánh vào người ông ta!

“Ông mắng ai mù hả! Mắng ai đó!”

“Ông còn là đàn ông sao! Vợ mình đang mang thai lại còn mẹ nó đánh đập! Khó trách người ta sẩy thai (gốc: trật đường rây. Ta k biết để sao a)! Người như ông thật chẳng khác nào súc sinh!”

“Ông còn trờng tôi!”

Người đàn ông bị cô dùng túi PU đánh cho lùì lại liên tục!

Người phụ nữ mang thai kia vừa thấy ông ta bị kiềm chế, đứng dậy bỏ chạy!

“Không được chạy! Cô theo tôi về nhà!” Ông ta nóng nảy, đẩy Thẩm Mộc Tinh ra, hai người cứ như vậy chạy xa.

Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của họ, tức không thở nổi, đem túi trong tay vung qua muốn sải bước đi, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng giày da tiến gần.

“Cô gái, đồ của cô bị rơi.”

Vốn tưởng rằng đây là người qua đường chứng kiến trận khòì hài này, Thẩm Mộc Tinh quay đầu lại, nhưng không nghĩ thoáng cái chạm phải một đôi mắt quen thuộc.

Người đàn ông đối diện cũng ngậy ngấn cả người, túi xách của cô trong tay anh không cẩn thận rơi ra một bức thư, thất thần chu môi, lông mi khẽ run giật mình, cảm xúc trong mắt cuộn cuộn như bão lớn đi qua.

Thẩm Mộc Tinh trở mắt một lát, khóe miệng chột giật giật, hé ra một nụ cười tươi tắn: “Nghiêm Hi Quang. . . Tôi nói ban nãy ở trong trung tâm mua sắm nhìn thấy người kia làm sao lại giống anh như vậy! Tôi còn tưởng rằng nhìn lầm rồi chứ! Anh về nước khi nào a!”

So với việc cô giả vờ làm ra vẻ thoải mái, Nghiêm Hi Quang lại không có kỹ năng như vậy, anh vẫn như cũ nhìn chăm chăm mặt cô, như thể không nghe được những gì cô nói.

Thẩm Mộc Tinh đi đến trước mặt anh, đem “Thư từ chúc” trong tay anh rút ra, ôn hòa mỉm cười nói: “Thật không nghĩ tới có thể gặp được anh ở Thẩm Quyến nha!”

Nghiêm Hi Quang lúc này mới phản ứng lại, gợn sóng ban nãy trong mắt đã bị hòa tan thành nước, cúi đầu nhìn cô.

“Tôi biết rõ ở chỗ này sẽ gặp được cô, chỉ không nghĩ tới lại nhanh như vậy.”

“Thật sao. . . Ha ha. . .” Thẩm Mộc Tinh xoa xoa tay, bỗng chốc không biết nên nói gì với anh, có chút lúng túng: “Cái kia. . . Tôi còn phải trở về công ty đánh thẻ, buổi chiều phải đi làm, anh. . . Anh để lại số liên lạc đi, về sau có thể liên lạc thường xuyên, đồng hương mà. . . Đúng không. . .”

Nghiêm Hi Quang không nói hai lời, trực tiếp lấy một cây bút từ trong túi ra, sau đó lấy phong thư từ chúc ở trong tay cô, viết xuống một dãy số ở phía sau.

“Số điện thoại riêng của tôi.”

Thẩm Mộc Tinh cười cười, như kẻ trộm nhìn anh: “Ông chủ lớn đều có một số điện thoại cá nhân! Vậy tôi đi trước nha, đồng hương!”

Nghiêm Hi Quang chớp mắt, nhìn cô gật gật đầu.

Thẩm Mộc Tinh vẫy vẫy tay, xoay người đi qua đường.

Thời đại học cô từng vì yêu thích Trần Khôn mà đem toàn bộ các bộ phim của anh xem một lần, chỉ có một bộ phim điện ảnh tên vân thủy dao là không dám xem, bởi vì mở đầu bộ phim đã đặt ra một câu hỏi khó cô, nội dung câu nói kia đại khái là như vậy - -

Tôi muốn biết, trên thế giới này, là cái gì ngăn cách kẻ sống cùng người chết, tách những người yêu nhau, và những gì. . .

6. Chương 4: Chương 3: Cửa Sổ

Editor: Xẩm Xẩm

Trong kí ức của cô về cửa hàng may, ánh mắt của Nghiêm Hi Quang luôn rất phức tạp.

Thẩm Mộc Tinh đi đến cửa hàng tạp hóa nhỏ để mua nước tương cho mẹ, thế nào lúc ngang qua nơi này, liền bị hấp dẫn.

Cô tò mò ngó vào trong xem xét, trong cửa hàng vốn vẹn 20 mét vuông chỉ có một chiếc bàn gỗ, trên đó bày đủ loại thuốc, kéo, phấn màu, bản vẽ tạp chí và mấy đầu vải vụn.

Trên tường treo vài bộ quần áo may sẵn, âm thanh hoạt động của máy khâu cùng với tiếng vắt sổ xen lẫn như một dàn hợp xướng chân thực thu hút người xem, mà trước máy may có một thiếu niên đang cúi đầu, một mình điều khiển dàn hợp xướng.

Anh mặc một chiếc quần bình thường màu vàng nhạt, trên người là chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo để hở hai cúc trên, làm lộ ra xương quai xanh gợi cảm. Trên cổ đeo một chiếc dây da rậm nắng, có hai viên hoa tai bằng vàng được khéo léo đính vào đằng trước, nếu như chủ nhân của nó không cố chấp đeo, chắc người ta sẽ không bao giờ gọi nó là dây chuyền.

Lúc này đúng là hoàng hôn, trời chiều kéo bóng dáng của Thẩm Mộc Tinh kéo dài vào trong cửa hàng, đúng lúc để lại trên bàn máy may.

Người thợ may ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên mặt cô chừng hai giây, sau đó rơi xuống trên váy của cô.

Thẩm Mộc Tinh vốn không nghĩ đến sự tò mò của mình lại khiến anh chú ý, càng không nghĩ tới gần có thể nhìn thấy đôi mắt anh đẹp như vậy, nhất là lúc ánh nắng chiều phả vào, lại trong suốt như hổ phách, thật vô cùng xinh đẹp.

Có ý nghĩa hơn chính là, hôm nay cô mặc chiếc váy mà bác họ gửi từ Italia về, có hoa li ti màu trắng, tầng bên ngoài phủ một lớp lụa mỏng, chất vải xa hoa được cắt may hoàn mỹ, có thể nói là ở trấn này khó mà tìm được người nào có chiếc váy như của cô.

Người thợ may giống như bị chiếc váy của cô hấp dẫn, nên dừng lại công việc trong tay, không e dè nhìn cô.

Bởi vì lúc có bão, nhà anh đã từng mượn nhà cô mấy chiếc túi nilon, cho nên cũng coi là hàng xóm, vì vậy cô rất thoải mái với cảm giác bị nhìn chăm chú này, điều chỉnh lại hô hấp, vừa thân thiết vừa lễ phép nói: “Nhà anh mới mở lại sao?”

Tay của anh khoác lên trên máy may vải, nhanh chóng trả lời: “Ừ.”

Thẩm Mộc Tinh không động đậy đứng ở cửa, rất tự nhiên quan sát một vòng.

Người thợ may vẫn như cũ nhìn chằm chằm váy của cô.

“Váy của cô hơi rộng, muốn sửa lại sao?”

“Đúng là hơi rộng, sửa mất bao nhiêu tiền?”

“Mười đồng.”

“Vậy tôi phải hỏi mẹ tôi đã.”

“Bên ngoài váy của cô là lụa mỏng sao?” Anh hỏi.

Thẩm Mộc Tinh làm sao biết được.

“Tôi không biết. . .”

“Lát nữa cô mang váy đến đây, tôi sửa cho cô.” Anh nói.

“Tôi phải hỏi mẹ tôi.”

“Không cần tiền.”

Thẩm Mộc Tinh mồ hôi đầm đìa chạy về nhà đưa nước tương cho mẹ, lại chạy đi thay váy, đai đeo màu trắng trượt theo hai bên cánh tay của cô, cô đưa tay lấy xuống, ánh trời chiều bao phủ từng đường cong trên bộ ngực của cô, tôn lên nét uyển chuyển của người con gái mới lớn.

Cô tùy tiện mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, quần short jean, sau đó cầm chiếc váy bảo bối đi ra khỏi phòng.

Mẹ ở dưới lầu đang bày bát đĩa, một đám người đang vây quanh bác họ của cô nghe kể chuyện bên nước ngoài, trong nhà náo nhiệt như đón năm mới đến.

“Làm gì mà chạy nhanh như cháy nhà vậy, ăn cơm đi đã!”

“A! Con sẽ lập tức trở về!”

Bà ngoại cũng đang ngồi trên bàn cơm nhắc theo: “Con nít không được chạy tới chạy lui, không được ăn nói tùy tiện, bác họ của con không dễ dàng gì mới về nước một chuyến, cũng phải ngồi nói vài lời chứ.”

“Nói chuyện nói chuyện! Bà ngoại, con đi rồi về ngay!”

Cô chạy xuống lầu, vừa đi vừa tuốt bím tóc hình bướm bướm ra.

Hôm nay bác họ về nước, bà ngoại rất coi trọng, sáng sớm đã dụ dỗ cô phải tết bím tóc, gì mà truyền thống, bà cứ coi cô như đứa trẻ, còn cài cho cô cặp tóc bướm bướm, mặc cùng với chiếc váy của bác họ mua, rất không phù hợp.

Bím tóc mới tuốt ra được một nửa, cô nhìn vào trong cửa kính, thấy đầu tóc hoàn toàn biến thành gợn sóng, Thẩm Mộc Tinh ảo não: “Chao ôi” một tiếng, lại kẹp tóc lại như cũ.

“Dừng lại.”

“A. . .”

Người thợ may rút thước dây ra, đứng trước mặt cô.

Thước dây trong tay cực kỳ linh hoạt, nhanh chóng di chuyển trên thân thể của cô.

Lúc thước dây đặt trên xương quai xanh của cô, sau đó lại đi ngang qua trước ngực cô, lại tiếp tục đi xuống dưới, suy nghĩ của cô cũng theo đó mà nhấp nhô.

Hạ Thành là người khác phái duy nhất tiếp xúc gần với cô như vậy, trước đây cô còn từng mặc quần cộc áo ba lỗ tắm chung với anh, không phân biệt nam nữ, cũng không thấy căng thẳng như thế này.

Thẩm Mộc Tinh ngừng thở, cúi đầu nhìn chiếc thước, tận lực khiến mình tỏ ra tự nhiên một chút, nhưng là lúc anh từ phía sau vòng thước dây ra đứng trước rồi siết lại, Thẩm Mộc Tinh không nhìn được giắt mình, đỏ mặt.

Cánh tay của anh lại từ phía sau đưa vào bên cạnh eo của cô, thước dây làm thành một đường cong, lại rất mau dờ ra, anh dùng móng tay ấn định con số, tất cả số đo cơ thể cô, giống như đã lưu vào trong đầu anh.

Anh xoay người trở lại chiếc bàn gỗ, viết xuống một loạt những con số, không hề dừng lại một khắc nào, sau đó đặt bút xuống, đầu bút ngã vào quyển sổ dày phát ra một tiếng vang rầm rĩ.

“Xong rồi?”

“Xong.”

“Vậy lúc nào mới lấy được?”

“Ba ngày sau.”

Anh nói xong, lại cúi người tập trung phán đoán nhìn những con số.

Thẩm Mộc Tinh cảm thấy chung đụng cùng anh cũng không tốt lắm, mà đột ngột rời đi lại rất lúng túng, vì vậy đi một vòng quanh cửa hàng, chấp tay sau lưng quan sát đủ loại vải vóc, nhìn khá ngăn nắp, tất cả vải vóc đều được xếp theo màu sắc, nhìn cực kỳ thoải mái, cô không nhịn được đưa tay sờ một xấp vải, là vải bạt, cảm giác rất thô ráp.

Trên trần không có ai là không biết Thẩm Mộc Tinh, càng không có người cô không quen biết.

“Anh từng học qua sắc thái học à?” Cô hỏi.

“Tôi chưa từng đi học.” Anh trả lời qua loa.

“Anh không học cao trung sao?”

“Không có.”

“Sơ trung thì sao?”

“Năm lớp sáu đã thôi học, sau đó học nghề của cha tôi.”

“Ừ. . .”

Thẩm Mộc Tinh quay đầu nhìn lại anh, nhận ra anh đang đứng trước bàn gỗ, một tay nâng một con chỉ, tay còn lại xoa xoa cằm nhìn chiếc váy của cô, ánh mắt giống như lúc cô đi học, đang gặp phải một đề bài toán học cực kỳ phức tạp.

“Vậy tôi sẽ không quấy rầy anh.” Thẩm Mộc Tinh đi tới cửa, nói: “Cám ơn anh đã miễn phí tiền sửa váy cho tôi, tôi sẽ ghi nhớ.”

Anh thấy cô phải đi, lúc này mới ngẩng đầu lên, đi về phía trước một bước, chỉ như tiễn chân một vị khách, nói: “Đi thong thả.”

Trời chiều đã xuống núi, cô ra khỏi cửa hàng may, khuôn mặt bởi vì lâu ngày không phơi nắng mà trắng nõn rất hòa hợp với màu sắc của vải vóc trong cửa hàng.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu rời đi.

Mấy nữa khai trường sẽ phải đi học, Thẩm Mộc Tinh không thể không triển miên treo đèn trên bàn học, vì sắp phải tiến vào cuộc sống chiến tranh ngục tù.

Tuy nói chỉ còn cách hai tháng ngắn ngủi, cũng hối hận vì đã phóng thích bản thân mình suốt thời gian qua, nhưng lúc xem lại những công thức kia, tâm trí đã không muốn trở lại nữa rồi.

Một loạt những hàng chữ như toa tàu lửa gào thét chạy qua trước mắt cô.

Nhà Hạ Thành ở đối diện đã tắt đèn, người này thật may mắn vì ba mẹ không bắt anh phải thi vào trường đại học trọng điểm, có thể thoải mái vào mấy trường hạng hai ở Hàng Châu, biến thành một gã vào học thì ngủ, tan học thì đi tiểu. Mà cô từ nhỏ đã mang danh là thần đồng trong mắt già trẻ ở trấn trên, vì thi tốt nghiệp không tốt nên cũng bỏ lỡ mất cơ hội vào được trường trọng điểm, lại phí một năm đối diện với hình phạt làm kẻ đáng thương.

Thẩm Mộc Tinh thở dài một tiếng, đặt bút viết xuống, tay tì lên bàn, chống cằm ngó ra ngoài cửa sổ.

Nửa đêm buông xuống, mọi người sớm đã tắt đèn chìm vào giấc ngủ, Thẩm Mộc Tinh lại phát hiện, lầu hai nhà của người thợ may vẫn còn sáng đèn.

“Không phải là chưa từng đi học sao? Lại không đọc sách, muộn như vậy còn làm gì?”

Thẩm Mộc Tinh nhìn màu vàng ảm áp của nhà kia, ánh đèn tỏa ra ngoài cửa sổ như màu của loại cam đường đường ngọt mát, như đi vào cõi thần tiên, từ từ, từ từ ngủ thiếp đi. . .

Ba ngày sau đó, Thẩm Mộc Tinh ra cửa hàng may lấy váy, trong cửa hàng có hai cô gái đang chọn váy, đứng vây quanh giá hàng lúu rúu cười.

Thẩm Mộc Tinh phát hiện bọn họ cầm lấy hai chiếc váy có kiểu dáng giống hệt của cô.

Người thợ may dùng một loại vải cũng có hoa li ti khác làm thành váy, ở vạt dưới cũng đắp một tầng lụa mỏng, khi đó còn chưa thịnh hành kiểu dáng như vậy, sau này mọi người thường gọi là váy chiffon.

“Váy của cô ở đây.” Người thợ may lấy từ phòng trong ra một cái hộp trong suốt, chiếc váy của cô được bao bọc tỉ mỉ trong đó, đưa tới tay cô.

Hai cô gái vui vẻ đến chỗ anh ở trả tiền, như nhặt được báu vật.

“Cám ơn.” Thẩm Mộc Tinh lần đầu tiên nhìn thấy hình thức làm giả hàng cao cấp này.

“Trên lầu không có ai, cô có thể đi.” Anh để tiền vào trong ngăn kéo, cúi đầu tiếp tục cắt, nhàn nhạp nói.

“Được.” Thẩm Mộc Tinh ôm váy, lên lầu.

Trên đây chắc là phòng của anh, có chiếc giường cho một người ngủ, ga giường màu trắng sạch sẽ, còn có một cửa sổ nhỏ, chính là buổi tối cô nhìn thấy ánh đèn hắt ra từ đây, ngoài ra, những chỉ có vài thứ vật dụng trong nhà và quần áo.

Thẩm Mộc Tinh đóng kín cửa sau đó khóa trái, rồi thay váy.

Cô đẩy cửa đi ra, vài bậc cũ kỹ trên bậc thang phát ra kết... rất vang.

“Gương ở đâu?”

Thẩm Mộc Tinh đứng trước mặt anh, có chút ít ngượng ngùng nhẹ nhàng xoay người.

Anh đang bận rộn cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt xẹt qua trên người cô, vốn chỉ định lướt ngang qua, lại đột nhiên dừng lại.

Giống như lần đầu tiên cô đi ngang qua anh.

Anh xem xét váy của cô, từ trên xuống dưới, cuối cùng đặt trên mặt của cô.

Thẩm Mộc Tinh đột nhiên cảm thấy mình thở gấp, vội quay qua chỗ khác tìm gương.

“Ở đây không có gương sao?”

Sau lưng cô, anh lẳng lặng mở miệng.

“Không cần soi, đẹp mắt.”

Về đến nhà, mọi người đang vây quanh bác họ rất chú ý đến cô, nên biết, thành tích học tập ưu tú giống như ở trên đỉnh cao của vương miện, Thẩm Mộc Tinh ở trong nhà rất có địa vị, bác họ đối với cô gái xinh đẹp này cũng rất yêu thích, càng không ngừng nói cho cô biết cuộc sống ở nước ngoài tươi đẹp thế nào.

Thẩm Mộc Tinh khéo léo đối đáp lại, khiến bác ngày càng hưng phấn, cuối cùng mở túi du lịch ra, đưa cho cô một loạt những đồ trang điểm của các nhãn hiệu nổi tiếng.

Buổi tối, Thẩm Mộc Tinh mang theo túi to ra cửa, xa xa trông thấy cửa hàng may chỉ còn lại một nửa ánh sáng, ánh sáng bị hàng rào che khuất, sau cùng chỉ còn lại một chút của bên trên hắt xuống.

Thẩm Mộc Tinh mau bước qua, đứng ở đó nhìn qua khe hở của hàng rào.

Hai cánh tay của anh nâng lên, đang muốn tiếp tục đặt hàng rào, lúc nhìn ra ngoài lại hơi kinh ngạc.

“Đóng cửa?” Thẩm Mộc Tinh cong đuôi mắt cười cười.

“Ừ, có việc?”

Tay của anh ngừng ở giữa không trung.

“Cho anh cái này, tôi nói rồi, ân tình của anh tôi sẽ trả!”

Thẩm Mộc Tinh đem túi to nhét vào tay anh, anh nhận lấy.

“Đây đều là váy tôi mượn ở chỗ bác tôi, bác là người giàu có ở nước ngoài về, có rất nhiều váy hàng hiệu, anh xem có thích không?”

Anh lấy một món từ trong túi ra, đôi mắt liền sáng lấp lánh.

“Khi nào phải trả lại?” Anh hỏi.

“Mỗi ngày trả một món đi, bác tôi ở đây mỗi ngày đều có bạn cũ đến thăm, cho nên ngày nào cũng phải mặc đồ mới.”

Thẩm Mộc Tinh thấy anh trầm mặc nhìn cô, giống như muốn nói cảm tạ, nhưng có lẽ anh không giỏi biểu đạt.

Thẩm Mộc Tinh dứt khoát chủ động mở miệng: “Anh chỉ được gọi là anh thợ may sao? Không có tên sao?”

“Có, Nghiêm Hi Quang.”

“Hi viết thế nào?”

Anh dừng một chút, đột nhiên lấy ra một viên phấn màu, viết ba chữ trên hàng rào.

Trên ván gỗ phát ra âm thanh nhẹ nhàng viết phấn.

Chữ của anh viết được cũng không được xem là đẹp, nhưng anh viết rất nắn nót.

“Nghiêm. . . Vui vẻ. . . Ánh sáng. . . nghe rất hay! Tôi là Thẩm Mộc Tinh, ba của tôi đặt tên cho tôi, ông ấy là thầy giáo dạy vật lý, hắc hắc.”

Nghiêm Hi Quang nghe cô nói như vậy, cũng muốn giải thích ý nghĩa tên của mình, nhưng nói được một nửa, liền có chút do dự.

“Mẹ tôi. . .”

“Tôi nhận lấy.”

Từ nhà anh thợ may, Thẩm Mộc Tinh rất cao hứng chạy về nhà mình, mở đèn học trên bàn, lấy bài vở và máy tính xách tay ra, quả nhiên, không lâu sau, phòng của anh cũng sáng đèn.

Giống như, thế giới bỗng nhiên không còn lạnh lẽo nữa.

Thẩm Mộc Tinh ngáp một cái.

“Ngày mai nhất định phải mua một cân cam đường ăn, thèm quá.”

Cô cúi đầu xuống, trên tờ giấy trắng xé xuống một góc, dùng đầu lưỡi liếm liếm, sau đó nâng mí mắt ngẫm nga một đoạn tiếng Anh:

“Life is not easy for all of us. . .”

7. Chương 3: Cửa Sổ

Trong kí ức của cô về cửa hàng may, ánh mắt của Nghiêm Hi Quang luôn rất phức tạp.

Thẩm Mộc Tinh đi đến cửa hàng tạp hóa nhỏ để mua nước tương cho mẹ, thế nào lúc ngang qua nơi này, liền bị hấp dẫn.

Cô tò mò ngó vào trong xem xét, trong cửa hàng vốn vẹn 20 mét vuông chỉ có một chiếc bàn gỗ, trên đó bày đủ loại thuốc, kéo, phấn màu, bản vẽ tạp chí và mấy đầu vải vụn.

Trên tường treo vài bộ quần áo may sẵn, âm thanh hoạt động của máy khâu cùng với tiếng vắt sổ xen lẫn như một dàn hợp xướng chân thực thu hút người xem, mà trước máy may có một thiếu niên đang cúi đầu, một mình điều khiển dàn hợp xướng.

Anh mặc một chiếc quần bình thường màu vàng nhạt, trên người là chiếc áo sơ mi trắng, cổ áo để hở hai cúc trên, làm lộ ra xương quai xanh gợi cảm. Trên cổ đeo một chiếc dây da rậm nắng, có hai viên hoa tai bằng vàng được khéo léo đính vào đằng trước, nếu như chủ nhân của nó không cố chấp đeo, chắc người ta sẽ không bao giờ gọi nó là dây chuyền.

Lúc này đúng là hoàng hôn, trời chiều kéo bóng dáng của Thẩm Mộc Tinh kéo dài vào trong cửa hàng, đúng lúc để lại trên bàn máy may.

Người thợ may ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên mặt cô chừng hai giây, sau đó rơi xuống trên váy của cô.

Thẩm Mộc Tinh vốn không nghĩ đến sự tò mò của mình lại khiến anh chú ý, càng không nghĩ tới gần có thể nhìn thấy đôi mắt anh đẹp như vậy, nhất là lúc ánh nắng chiều phả vào, lại trong suốt như hổ phách, thật vô cùng xinh đẹp.

Có ý nghĩa hơn chính là, hôm nay cô mặc chiếc váy mà bác họ gửi từ Italia về, có hoa li ti màu trắng, tầng bên ngoài phủ một lớp lụa mỏng, chất vải xa hoa được cắt may hoàn mỹ, có thể nói là ở trấn này khó mà tìm được người nào có chiếc váy như của cô.

Người thợ may giống như bị chiếc váy của cô hấp dẫn, nên dừng lại công việc trong tay, không e dè nhìn cô.

Bởi vì lúc có bão, nhà anh đã từng mượn nhà cô mấy chiếc túi nylon, cho nên cũng coi là hàng xóm, vì vậy cô rất thoải mái với cảm giác bị nhìn chăm chú này, điều chỉnh lại hô hấp, vừa thân thiết vừa lễ phép nói: “Nhà anh mới mở lại sao?”

Tay của anh khoác lên trên máy may vải, nhanh chóng trả lời: “Ừ.”

Thẩm Mộc Tinh không động đậy đứng ở cửa, rất tự nhiên quan sát một vòng.

Người thợ may vẫn như cũ nhìn chăm chăm váy của cô.

“Váy của cô hơi rộng, muốn sửa lại sao?”

“Đúng là hơi rộng, sửa mất bao nhiêu tiền?”

“Mười đồng.”

“Vậy tôi phải hỏi mẹ tôi đã.”

“Bên ngoài váy của cô là lụa mỏng sao?” Anh hỏi.

Thẩm Mộc Tinh làm sao biết được.

“Tôi không biết. . .”

“Lát nữa cô mang váy đến đây, tôi sửa cho cô.” Anh nói.

“Tôi phải hỏi mẹ tôi.”

“Không cần tiền.”

Thẩm Mộc Tinh mồ hôi đầm đìa chạy về nhà đưa nước tương cho mẹ, lại chạy đi thay váy, đai đeo màu trắng trượt theo hai bên cánh tay của cô, cô đưa tay lấy xuống, ánh trời chiều bao phủ từng đường cong trên bộ ngực của cô, tôn lên nét uyển chuyển của người con gái mới lớn.

Cô tùy tiện mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, quần short jean, sau đó cầm chiếc váy bảo bối đi ra khỏi phòng.

Mẹ ở dưới lầu đang bày bát đĩa, một đám người đang vây quanh bác họ của cô nghe kể chuyện bên nước ngoài, trong nhà náo nhiệt như đón năm mới đến.

“Làm gì mà chạy nhanh như cháy nhà vậy, ăn cơm đi đã!”

“A! Con sẽ lập tức trở về!”

Bà ngoại cũng đang ngồi trên bàn cơm nhắc theo: “Con nít không được chạy tới chạy lui, không được ăn nói tùy tiện, bác họ của con không dễ dàng gì mới về nước một chuyến, cũng phải ngồi nói vài lời chứ.”

“Nói chuyện nói chuyện! Bà ngoại, con đi rồi về ngay!”

Cô chạy xuống lầu, vừa đi vừa tuột bím tóc hình bướm bướm ra.

Hôm nay bác họ về nước, bà ngoại rất coi trọng, sáng sớm đã dụ dỗ cô phải tết bím tóc, gì mà truyền thống, bà cứ coi cô như đứa trẻ, còn cài cho cô cặp tóc bướm bướm, mặc cùng với chiếc váy của bác họ mua, rất không phù hợp.

Bím tóc mới tuột ra được một nửa, cô nhìn vào trong cửa kính, thấy đầu tóc hoàn toàn biến thành gợn sóng, Thẩm Mộc Tinh ảo não: “Chao ôi” một tiếng, lại kẹp tóc lại như cũ.

“Dừng lại.”

“A. . .”

Người thợ may rút thước dây ra, đứng trước mặt cô.

Thước dây trong tay cực kỳ linh hoạt, nhanh chóng di chuyển trên thân thể của cô.

Lúc thước dây đặt trên xương quai xanh của cô, sau đó lại đi ngang qua trước ngực cô, lại tiếp tục đi xuống dưới, suy nghĩ của cô cũng theo đó mà nhấp nhô.

Hạ Thành là người khác phái duy nhất tiếp xúc gần với cô như vậy, trước đây cô còn từng mặc quần cộc áo ba lỗ tắm chung với anh, không phân biệt nam nữ, cũng không thấy căng thẳng như thế này.

Thẩm Mộc Tinh ngừng thở, cúi đầu nhìn chiếc thước, tận lực khiến mình tỏ ra tự nhiên một chút, nhưng là lúc anh từ phía sau vòng thước dây ra đằng trước rồi siết lại, Thẩm Mộc Tinh không nhìn được giắt mình, đỏ mặt.

Cánh tay của anh lại từ phía sau đưa vào bên cạnh eo của cô, thước dây làm thành một đường cong, lại rất mau dời ra, anh dùng móng tay ấn định con số, tất cả số đo cơ thể cô, giống như đã lưu vào trong đầu anh.

Anh xoay người trở lại chiếc bàn gỗ, viết xuống một loạt những con số, không hề dừng lại một khắc nào, sau đó đặt bút xuống, đầu bút ngã vào quyển sổ dày phát ra một tiếng vang rầu rĩ.

“Xong rồi?”

“Xong.”

“Vậy lúc nào mới lấy được?”

“Ba ngày sau.”

Anh nói xong, lại cúi người tập trung phán đoán nhìn những con số.

Thẩm Mộc Tinh cảm thấy chung đụng cùng anh cũng không tốt lắm, mà đột ngột rời đi lại rất lúng túng, vì vậy đi một vòng quanh cửa hàng, chấp tay sau lưng quan sát đủ loại vải vóc, nhìn khá ngăn nắp, tất cả vải vóc đều được xếp theo màu sắc, nhìn cực kỳ thoải mái, cô không nhịn được đưa tay sờ một xấp vải, là vải bạt, cảm giác rất thô ráp.

Trên trần không có ai là không biết Thẩm Mộc Tinh, càng không có người cô không quen biết.

“Anh từng học qua sắc thái học à?” Cô hỏi.

“Tôi chưa từng đi học.” Anh trả lời qua loa.

“Anh không học cao trung sao?”

“Không có.”

“Sơ trung thì sao?”

“Năm lớp sáu đã thôi học, sau đó học nghề của cha tôi.”

“Ừ. . .”

Thẩm Mộc Tinh quay đầu nhìn lại anh, nhận ra anh đang đứng trước bàn gỗ, một tay nâng một con chỉ, tay còn lại xoa xoa cảm nhìn chiếc váy của cô, ánh mắt giống như lúc cô đi học, đang gặp phải một đề bài toán học cực kỳ phức tạp.

“Vậy tôi sẽ không quấy rầy anh.” Thẩm Mộc Tinh đi tới cửa, nói: “Cám ơn anh đã miễn phí tiền sửa váy cho tôi, tôi sẽ ghi nhớ.”

Anh thấy cô phải đi, lúc này mới ngẩng đầu lên, đi về phía trước một bước, chỉ như tiễn chân một vị khách, nói: “Đi thông thả.”

Trời chiều đã xuống núi, cô ra khỏi cửa hàng may, khuôn mặt bởi vì lâu ngày không phơi nắng mà trắng nõn rất hòa hợp với màu sắc của vải vóc trong cửa hàng.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu rời đi.

Mấy nữa khai trường sẽ phải đi học, Thẩm Mộc Tinh không thể không triền miên treo đèn trên bàn học, vì sắp phải tiến vào cuộc sống chiến tranh ngục tù.

Tuy nói chỉ còn cách hai tháng ngắn ngủi, cũng hối hận vì đã phóng thích bản thân mình suốt thời gian qua, nhưng lúc xem lại những công thức kia, tâm trí đã không muốn trở lại nữa rồi.

Một loạt những hàng chữ như toa tàu lửa gào thét chạy qua trước mắt cô.

Nhà Hạ Thành ở đối diện đã tắt đèn, người này thật may mắn vì ba mẹ không bắt anh phải thi vào trường đại học trọng điểm, có thể thoải mái vào mấy trường hạng hai ở Hàng Châu, biến thành một gã vào học thì ngủ, tan học thì đi tiểu. Mà cô từ nhỏ đã mang danh là thần đồng trong mắt già trẻ ở trấn trên, vì thi tốt nghiệp không tốt nên cũng bỏ lỡ mất cơ hội vào được trường trọng điểm, lại phí một năm đối diện với hình phạt làm kẻ đáng thương.

Thẩm Mộc Tinh thở dài một tiếng, đặt bút viết xuống, tay tì lên bàn, chống cằm ngó ra ngoài cửa sổ.

Nửa đêm buông xuống, mọi người sớm đã tắt đèn chìm vào giấc ngủ, Thẩm Mộc Tinh lại phát hiện, lầu hai nhà của người thợ may vẫn còn sáng đèn.

“Không phải là chưa từng đi học sao? Lại không đọc sách, muộn như vậy còn làm gì?”

Thẩm Mộc Tinh nhìn màu vàng ấm áp của nhà kia, ánh đèn tỏa ra ngoài cửa sổ như màu của loại cam đường đường ngọt mát, như đi vào cõi thần tiên, từ từ, từ từ ngủ thiếp đi. . .

Ba ngày sau đó, Thẩm Mộc Tinh ra cửa hàng may lấy váy, trong cửa hàng có hai cô gái đang chọn váy, đứng vây quanh giá hàng lú rú cười.

Thẩm Mộc Tinh phát hiện bọn họ cầm lấy hai chiếc váy có kiểu dáng giống hệt của cô.

Người thợ may dùng một loại vải cũng có hoa li ti khác làm thành váy, ở vạt dưới cũng đắp một tầng lụa mỏng, khi đó còn chưa thịnh hành kiểu dáng như vậy, sau này mọi người thường gọi là váy chiffon.

“Váy của cô ở đây.” Người thợ may lấy từ phòng trong ra một cái hộp trong suốt, chiếc váy của cô được bao bọc tỉ mỉ trong đó, đưa tới tay cô.

Hai cô gái vui vẻ đến chỗ anh ở trả tiền, như nhặt được báu vật.

“Cám ơn.” Thẩm Mộc Tinh lần đầu tiên nhìn thấy hình thức làm giá hàng cao cấp này.

“Trên lầu không có ai, cô có thể đi.” Anh để tiền vào trong ngăn kéo, cúi đầu tiếp tục cắt, nhàn nhạt nói.

“Được.” Thẩm Mộc Tinh ôm váy, lên lầu.

Trên đây chắc là phòng của anh, có chiếc giường cho một người ngủ, ga giường màu trắng sạch sẽ, còn có một cửa sổ nhỏ, chính là buổi tối cô nhìn thấy ánh đèn hắt ra từ đây, ngoài ra, những chỉ có vài thứ vật dụng trong nhà và quần áo.

Thẩm Mộc Tinh đóng kín cửa sau đó khóa trái, rồi thay váy.

Cô đẩy cửa đi ra, vài bịch cũ kỹ trên bậc thang phát ra kết... rất vang.

“Gương ở đâu?”

Thẩm Mộc Tinh đứng trước mặt anh, có chút ít ngượng ngùng nhẹ nhàng xoay người.

Anh đang bận rộn cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt xẹt qua trên người cô, vốn chỉ định lướt ngang qua, lại đột nhiên dừng lại.

Giống như lần đầu tiên cô đi ngang qua anh.

Anh xem xét váy của cô, từ trên xuống dưới, cuối cùng đặt trên mặt của cô.

Thẩm Mộc Tinh đột nhiên cảm thấy mình thở gấp, vội quay qua chỗ khác tìm gương.

“Ở đây không có gương sao?”

Sau lưng cô, anh lẳng lặng mở miệng.

“Không cần soi, đẹp mắt.”

Về đến nhà, mọi người đang vây quanh bác họ rất chú ý đến cô, nên biết, thành tích học tập ưu tú giống như ở trên đỉnh cao của vương miện, Thẩm Mộc Tinh ở trong nhà rất có địa vị, bác họ đối với cô gái xinh đẹp này cũng rất yêu thích, càng không ngừng nói cho cô biết cuộc sống ở nước ngoài tươi đẹp thế nào.

Thẩm Mộc Tinh khéo léo đối đáp lại, khiến bác ngày càng hưng phấn, cuối cùng mở túi du lịch ra, đưa cho cô một loạt những đồ trang điểm của các nhãn hiệu nổi tiếng.

Buổi tối, Thẩm Mộc Tinh mang theo túi to ra cửa, xa xa trông thấy cửa hàng may chỉ còn lại một nửa ánh sáng, ánh sáng bị hàng rào che khuất, sau cùng chỉ còn lại một chút của bên trên hắt xuống.

Thẩm Mộc Tinh mau bước qua, đứng ở đó nhìn qua khe hở của hàng rào.

Hai cánh tay của anh nâng lên, đang muốn tiếp tục đặt hàng rào, lúc nhìn ra ngoài lại hơi kinh ngạc.

“Đóng cửa?” Thẩm Mộc Tinh cong đuôi mắt cười cười.

“Ừ, có việc?”

Tay của anh ngừng ở giữa không trung.

“Cho anh cái này, tôi nói rồi, ân tình của anh tôi sẽ trả!”

Thẩm Mộc Tinh đem túi to nhét vào tay anh, anh nhận lấy.

“Đây đều là váy tôi mượn ở chỗ bác tôi, bác là người giàu có ở nước ngoài về, có rất nhiều váy hàng hiệu, anh xem có thích không?”

Anh lấy một món từ trong túi ra, đôi mắt liền sáng lấp lánh.

“Khi nào phải trả lại?” Anh hỏi.

“Mỗi ngày trả một món đi, bác tôi ở đây mỗi ngày đều có bạn cũ đến thăm, cho nên ngày nào cũng phải mặc đồ mới.”

Thẩm Mộc Tinh thấy anh trầm mặc nhìn cô, giống như muốn nói cảm tạ, nhưng có lẽ anh không giỏi biểu đạt.

Thẩm Mộc Tinh dứt khoát chủ động mở miệng: “Anh chỉ được gọi là anh thợ may sao? Không có tên sao?”

“Có, Nghiêm Hi Quang.”

“Hi viết thế nào?”

Anh dừng một chút, đột nhiên lấy ra một viên phấn màu, viết ba chữ trên hàng rào.

Trên ván gỗ phát ra âm thanh nhẹ nhàng viết phấn.

Chữ của anh viết được cũng không được xem là đẹp, nhưng anh viết rất nắn nót.

“Nghiêm. . . Vui vẻ. . . Ánh sáng. . . nghe rất hay! Tôi là Thẩm Mộc Tinh, ba của tôi đặt tên cho tôi, ông ấy là thầy giáo dạy vật lý, hắc hắc.”

Nghiêm Hi Quang nghe cô nói như vậy, cũng muốn giải thích ý nghĩa tên của mình, nhưng nói được một nửa, liền có chút do dự.

“Mẹ tôi. . .”

“Tôi nhận lấy.”

Từ nhà anh thợ may, Thẩm Mộc Tinh rất cao hứng chạy về nhà mình, mở đèn học trên bàn, lấy bài vở và máy tính xách tay ra, quả nhiên, không lâu sau, phòng của anh cũng sáng đèn.

Giống như, thế giới bỗng nhiên không còn lạnh lẽo nữa.

Thẩm Mộc Tinh ngáp một cái.

“Ngày mai nhất định phải mua một cân cam đường ăn, thèm quá.”

Cô cúi đầu xuống, trên tờ giấy trắng xé xuống một góc, dùng đầu lưỡi liếm liếm, sau đó nâng mí mắt ngậm nga một đoạn tiếng Anh:

“Life is not easy for all of us. . .”

8. Chương 5: Chương 4: Nhà Trọ

Editor: sammie

Hạ Thành muốn đi Hàng Châu trình diện, kéo hành lý ở ga tàu lửa, chuẩn bị qua kiểm tra an ninh.

Anh bỏ giấy thông báo trúng tuyển vào trong sách, sau đó đưa cái còn lại cho Thẩm Mộc Tinh, chỉ vào số điện thoại nói: “Sau này tìm tớ thì gọi số này, 24 giờ tiếp chuyện.”

Thẩm Mộc Tinh ghen tị muốn chết, cúi đầu tạm biệt: “Tớ muốn thi đỗ Thanh Hoa, làm gì có thời gian gọi điện cho cậu!”

Bỗng nhiên Hạ Thành nghiêm túc cúi đầu nhìn cô, đôi mắt mở to dịu dàng giống hệt một cô gái:

“Đừng cãi tớ, cậu mà không gọi tớ sẽ chết mất.”

“Vậy cậu chết được rồi.” Thẩm Mộc Tinh theo thói quen huyền thoại cùng anh, buột miệng nói.

Hạ Thành giật mình.

Thẩm Mộc Tinh lập tức hối hận, không ngừng vỗ vào miệng “bạch bạch”.

“Hừ hừ hừ! Tớ rút lại! Tớ rút lại! Tớ muốn cậu lên đường bình an.”

Bỗng nhiên mắt Hạ Thành trở nên trầm thiết, anh bắt lấy tay cô.

Chỗ kiểm tra an ninh người đến người đi, tiếng bánh xe của vali khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy hoảng loạn trong lòng, lần đầu ánh mắt cô hiện lên vẻ bối rối nhìn anh.

Bỗng nhiên Hạ Thành kẻ sát mặt lại, Thẩm Mộc Tinh hơi nghiêng về phía sau trốn tránh, động tác của anh liền dừng lại.

Nhưng anh vẫn nắm lấy cổ tay nhìn cô như cũ, ánh mắt trong suốt, hình ảnh cô dường như chiếu vào trong nước suối.

Thẩm Mộc Tinh lập tức ôm lấy anh, vô cùng xúc động nói: “Đến ôm một cái đi, cậu tình cảm như vậy tớ không quen.”

Thân thể Hạ Thành cứng đờ, buông lỏng tay cô ra.

Thẩm Mộc Tinh không thấy rõ nét mặt của anh, chỉ thấy dường như anh muốn nói điều gì, nhưng cô hi vọng anh đừng nói gì cả, ít nhất lần rời khỏi quê hương này, anh không cần nói gì.

Hạ Thành rất thông minh, mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác của Thẩm Mộc Tinh trong mắt anh, cùng lời nói của cô, anh đều hiểu.

“Đi rồi, ngày ngày cố gắng học tập tiến về phía trước.” Hạ Thành buông cô ra, khẽ mím môi, sau đó không quay đầu lại quãng hành lý tới chỗ kiểm tra an ninh, rồi đi qua cửa kiểm tra.

Thẩm Mộc Tinh không đành lòng thấy anh rời đi, quay người lại, liền thấy em trai Thẩm Minh thở hổn hển chạy vào đại sảnh đợi xe.

Thẩm Minh gọi to: “Lão Hạ!”

Hạ Thành quay đầu, vẻ mặt lập tức trở thành vui mừng: “Thật không ngờ em lại đến đây!”

Thẩm Minh lướt qua Thẩm Mộc Tinh, chạy thẳng đến chỗ kiểm tra an ninh, hai người con trai cách hàng rào bảo vệ cầm tay nhau.

Thẩm Minh và Hạ Thành cùng nhau lớn lên, tình cảm giữa hai người Thẩm Mộc Tinh không thể so sánh.

Hạ Thành mím môi, nắm chặt tay Thẩm Minh rồi ôm như những người đàn ông trưởng thành, sau đó nhanh nhẹn tách ra, “Thẩm Minh, chăm sóc cho chị của cậu thật tốt.”

“Việc đó còn để anh nói! Đây là chị của em!”

Hạ Thành cố gắng kìm nén cảm xúc, cố làm ra vẻ kiên cường mỉm cười, nhỏ giọng hỏi: “Anh nói em giúp anh để ý, đừng cho người con trai khác lại gần, theo dõi cho anh...”

“Em biết rồi!”

Thẩm Minh lau nước mắt nơi khóe mắt, cười đấm anh một quyền.

Cách con trai thể hiện tình hữu nghị luôn luôn đơn giản và thô bạo.

Hạ Thành đi tới đại sảnh đợi tàu, hòa vào dòng người đi vào bên trong, Thẩm Mộc Tinh chỉ liếc mắt nhìn anh một cái, bề ngoài giả vờ nhìn vào trong nhà ga, nhưng trong mắt như dòng suối không ngừng tuôn ra nước mắt ướt át, cô không ngừng đảo mắt, cuối cùng mới thu hồi nước mắt xuống xoang mũi, nuốt xuống tất cả cảm xúc.

Khi cảm xúc của Thẩm Mộc Tinh được phục hồi, liền thấy em trai Thẩm Minh vẫn đang đứng chỗ cũ, khuỷu tay chống trên rào chắn, cúi đầu lau nước mắt.

Thẩm Mộc Tinh cười xấu xa đi tới, ôm chầm lấy bờ vai Thẩm Minh.

“Chao ôi ô ô, khóc sao?” Bộ dạng của cô như đang xem trò vui, sờ sờ Thẩm Minh, bỗng nhiên thấy anh rơi xuống hai hàng nước mắt, Thẩm Mộc Tinh như phát hiện một thế giới mới, gào to: “Ấy ấy, để chị nhìn xem.”

“Tránh ra!” Thẩm Minh gỡ tay cô.

“Không tránh! Chị sẽ nhìn xem người đã từng phá thật nhiều vụ án, nhìn xem Tiểu Minh bắt được vô số kẻ bắt cóc hung ác, bây giờ lại rơi nước mắt à!”

Bỗng nhiên Thẩm Minh lau nước mắt, trong dòng người đông đúc trong nhà ra, ôm chầm lấy Thẩm Mộc Tinh.

Đầu của anh để trên vai cô, hai tay buông thõng, tư thế giống như trước đây.

Thẩm Mộc Tinh hoảng sợ, vội vàng vòng tay sau lưng anh như đồ trẻ nhỏ, “Ôi làm sao vậy?”

“Người anh em của em đi rồi, em khó chịu.” Khi Thẩm Minh làm nũng thì chẳng cần phân biệt địa điểm hay thời gian.

“Được được được, chị biết em khó chịu, nhưng nhiều người nhìn chúng ta như vậy, về nhà rồi hãy khó chịu được không?”

“Em mặc kệ, em muốn ôm chị.”

Thẩm Mộc Tinh bắt đầu dẫm mắt xem thường, vuốt đầu tóc đen cứng của anh.

Nếu lúc này Thẩm Minh mà bị kẻ trộm anh bắt được nhìn thấy, nhất định sẽ học máu mà chết.

Thẩm Minh nổi danh “Đỉnh lầy chị điên cuồng”, bởi vậy bạn gái Kaka của anh thường xuyên bị ăn dấm chua của Thẩm Mộc Tinh.

Nhưng mỗi lần Kaka muốn chứng minh rằng địa vị của mình với cô đều giống nhau, khẽ lắc lắc chiếc bông tai khoa trương trên tai cô, nói:

“Anh ấy với em cũng như vậy, bề ngoài là hình dáng của người lớn, kẻ trộm nhìn thấy đều sợ hãi, nhưng thật ra vẫn là một đứa nhỏ, cực kỳ làm nũng!”

Kaka vừa cầm kéo điện cắt tóc cho khách vừa nói.

Thẩm Mộc Tinh mang bao tay cao su, giúp gỡ những ống lô trên đầu khách, cười cười: “Chị cũng không có cách nào.”

Vị khách có lẽ cũng quen với Kaka, nhìn tấm gương nói: “Người yêu của cô là cảnh sát?”

Kaka nói: “Cảnh sát gì chứ, ở đội Hình sự làm hiệp cảnh, không phải công việc tốt gì.”

“Hiệp cảnh ảnh? Không tệ...”

“Không tệ ở chỗ nào? Nơi nguy hiểm nhất thì bọn họ phải xông lên đầu tiên, tiền lương cũng không bằng một nửa của cảnh sát.”

Vị khách nói: “Chúng ta ở một nơi nhỏ, có trường hợp nghiêm trọng nào đâu, việc bắt kẻ trộm cũng không còn nữa.”

Kaka buông kéo điện, nhanh nhẹn dùng cọ bông nhỏ quét trên cổ khách, mở miếng choàng trên người khách ra, hơi run nói: “Dù sao thì sau này tôi mà có tiền, sẽ bảo anh ta từ chức!”

Thẩm Mộc Tinh cười.

Đây là tiệm uốn tóc lý tưởng của em gái.

So với việc cô thi đậu Thanh Hoa thì khó khăn hơn.

Trong khi các học sinh đang ở thời điểm phơi nắng điện thoại mới, laptop mới, Thẩm Mộc Tinh mang theo bao sách cũ ngồi trên xe đi học lại.

Cô vẫn là một cô gái luôn an phận nghe lời, lúc học ở nhà trẻ đã học thuộc ba trăm bài thơ Đường, học tập đối với cô là một nhiệm vụ bẩm sinh.

Khi còn trẻ thành tích của cô nhất định đều đạt vương miện, khiến cô ở trong mắt bạn bè trong trường đều vô cùng tỏa sáng.

Nhưng hôm nay, mỗi một thanh niên rời thị trấn nhỏ lên đường đi học đại học, trên đầu đều có một chiếc vương miện nhỏ, mà cái trên đầu cô dường như không hề sáng lên.

Nhưng không sao, chỉ cần cô cố gắng một năm, cô có thể một lần nữa thấp sáng vương miện của mình.

Xe buýt chậm rãi khởi động, Thẩm Mộc Tinh đeo tai nghe nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm động viên bản thân, trong lúc vô tình lại nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Xe dừng lại chờ đợi, anh tiểu thợ may lên cửa xe, theo thân xe bắt đầu chuyển động mà cẩn thận đi vào.

Mắt Thắm Mộc Tinh sáng lên, nhiệt tình vẫy vẫy tay về phía anh, anh tiểu thợ may thấy, không biểu tình gì nhiều, lập tức đi về hướng cô.

“Anh đi lấy hàng à?” Thắm Mộc Tinh không hiểu tại sao vô cùng vui vẻ, hai người cô độc đi chung đường hẳn là sẽ không buồn tẻ.

Anh ngồi xuống bên trái cô, sờ cổ cổ tay áo sơ mi theo thói quen, sau đó quay đầu nhìn cô một cái, rồi thu hồi ánh mắt, khẽ múm môi, không nhìn cô nói: “Ừ, phụ kiện của máy hỏng rồi, ở trên trần không có bán.”

Đôi khi Thắm Mộc Tinh cảm thấy chống lại ánh mắt của anh tiểu thợ may là một chuyện rất khó khăn.

Anh luôn nhìn người khác với ánh mắt vô cùng khuôn phép, sau đó nhìn đi chỗ khác, cho dù có nói chuyện với người ta, cũng không hề nhìn vào mắt họ.

“Cô thì sao? Đến trường à?” Anh dùng tay sờ vào vải dệt chỗ tựa lưng, hỏi cô.

“Đúng rồi a!”

“Hôm nay là thứ Bảy.”

“Đầu tiên là đến kí túc xá báo danh thôi! Không muốn bị trễ học nên tôi ở kí túc, đây là lần đầu tiên ở bên ngoài ký túc, bỗng nhiên cảm giác thi không đậu vào trường cao đẳng thì bị đuổi ra khỏi nhà!” Cô tháo tai nghe xuống, cười ngu ngơ.

Tiểu thợ may ngại ngừng câu môi nói: “Sẽ không đâu.”

Anh an ủi thật ngắn gọn, khiến Thắm Mộc Tinh không biết nói gì.

Thật may là cô ngồi gần cửa sổ, có thể quay đầu giả vờ ngắm phong cảnh.

Bởi vậy anh cũng ngắm phong cảnh, chỉ là ánh mắt của cô xem ra, cảm thấy, cảm thấy anh ta giống như đang nhìn cô.

Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Thắm Mộc Tinh bất ngờ quay đầu nhìn anh, quả nhiên người ta đang ngắm phong cảnh.

Anh thấy cô quay đầu, ánh mắt đang nhìn ra ngoài liền thu lại, nhìn mắt cô, tập trung, chân mày khẽ động.

“Muốn nghe nhạc không?” Thắm Mộc Tinh giơ tai nghe trong tay lên.

“Ừ.” Anh không thể từ chối, vươn hai đầu ngón tay sạch sẽ cầm tai nghe, bỏ vào bên tai gần cô.

“Bài “Phiêu diêu” của Châu Tấn.” Thắm Mộc Tinh lẩm nhẩm tìm bài, mang tai nghe rồi nhìn ngoài cửa sổ.

Anh đột nhiên xuất hiện trong đời

Nhiều loạn nhịp bước yên ả của em

Sợ yêu sẽ tự chuốc phiền não

Sợ không yêu sẽ thao thức ngày đêm...

Trời dần tối, cửa sổ thủy tinh biến thành một mặt kính phản quang, chiếu đến bộ dáng của anh.

Thắm Mộc Tinh luôn luôn suy nghĩ, rốt cuộc anh đang nghĩ điều gì?

Đôi môi cong vể khinh bạc, trầm mặc ít nói, đôi bàn tay đẹp, đối với một cô gái mà nói, có thể chết người.

Nghĩ đi nghĩ lại đã thấy mi mắt muốn rũ xuống.

Lúc đang buồn ngủ, Thắm Mộc Tinh bị người con trai bên cạnh nhẹ nhàng huých vào khuỷu tay, cô ở trong sương mù dần tỉnh lại.

“A... Đã đến?”

“Không phải, trên đường cao tốc xảy ra tai nạn, xe bị chặn lại.”

Thắm Mộc Tinh nhìn ra bên ngoài, trời đã tối rồi, xe bị chặn lại nối nhau thật dài, không thể động đậy.

“Thật xui xẻo!” Thẩm Mộc Tinh thảm thiết kêu lên một tiếng.

“Cô mới có tin nhắn.” Anh nhắc nhở.

Thẩm Mộc Tinh mở điện thoại ra liền thấy một cái ** gửi tin nhắn, là tin nhắn của trường cao đẳng bổ túc, báo cho mọi người lúc báo danh thì chuẩn bị theo đồ đạc.

Thẩm Mộc Tinh nhú mày nhìn điện thoại, miệng mở to như cá bị thiếu oxi, cô không thể tin được vào mắt mình, quay người hỏi người con trai bên cạnh: “Hôm nay không phải ngày 27 sao?”

“Ngày 26.” Anh trả lời.

“Trời ạ! Tôi lại có thể nhớ nhầm ngày báo danh! Sáng mai mới báo!”

Hai người xuống xe cũng đã 9 giờ tối, Nghiêm Hi Quang đương nhiên giúp cô mang hành lí đến trường bổ túc, trường ở gần nhà ga, là một khu nhà phát thanh truyền hình, học viện thuê tầng một. Bảo vệ cửa nói ngày mai mới có giáo viên đến để phân kí túc xá, hôm nay không tiếp.

“Đón xe trở về thôi.” Nghiêm Hi nói.

“Trễ như vậy mà đón xe ngược về, sẽ giết chết tôi mất, ngày mai tôi còn muốn ngồi xe quay về nhà, quên đi, tôi không nói nữa, tôi sẽ tìm một phòng trọ nào đó gần trường học ngủ một đêm! Còn anh thì sao?”

“Tôi cũng ở phòng trọ.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Dường như hai người đi hết cả con phố cũng chưa tìm được phòng. Quang cảnh nhà ga vào Chủ nhật, lúc 9 giờ tối, tìm một chỗ ngủ thật sự không phải là chuyện dễ dàng, đừng nói là hai căn phòng.

“Hay là một phòng như vậy, không cửa sổ, không nhà vệ sinh, có máy tính, có được không?”

“Chúng tôi sẽ xem lại, cảm ơn.” Nghiêm Hi Quang lại nhắc hành lí lên muốn rời đi.

Quả thật hai chân Thẩm Mộc Tinh đã muốn đứt ra rồi, lúc này liền lười biếng thỏa hiệp nói: “Ôi mẹ ơi... tôi không đi được nữa! Ở phòng này đi!”

Nghiêm Hi Quang nhìn cô như người ngoài hành tinh.

“Anh mang hành lí của tôi đi vài con phố rồi” Cô áy náy nói “Đừng đi nữa, chúng ta nghỉ ở đây một đêm đi.”

Thẩm Mộc Tinh nói xong cúi đầu tìm giấy chứng minh thư.

Nghiêm Hi xấu hổ đến mặt ửng đỏ, không nói gì nữa, lấy ví rút tiền ra, đặt tiền và với chứng minh của cô cùng nhau, giao cho người chủ.

Vừa gọi mẹ, mẹ cô liền điện thoại tới. Đầu óc Thẩm Mộc Tinh kêu ù ù một tiếng.

“Ký túc xá thế nào hả?”

“A...” Thẩm Mộc Tinh chột dạ nhìn Nghiêm Hi Quang, ôm điện thoại đi đến chỗ yên tĩnh, bày ra vẻ bình thường nói: “Rất tốt. Con nhận giường rồi, chết rồi, không nói chuyện với mẹ nữa a...”

Cắt đứt cuộc gọi với mẹ, Nghiêm Hi Quang đã lấy được chìa khóa cùng sổ phòng.

Anh giơ tay lên về phía cô, cầm hành lí của cô đi lên lầu, Thẩm Mộc Tinh đi theo sau.

Phòng trọ trang hoàng màu sắc rực rỡ, ngọn đèn có vẻ âm u, vì tiếc kiệm chi phí, cầu thang không biết làm từ vật liệu gì, được che bằng một màu đỏ thẫm, khi giẫm lên vang lên tiếng vang trống rỗng.

Thẩm Mộc Tinh lần đầu tiên ở nhà trọ, ở gần nhà ga nên tốt xấu lẫn lộn, loại phòng trọ giá rẻ này hạng người nào cũng có, cô đặc biệt chú ý, đi từng bước giống như gàn giẫm phải mìn, cứ nơm nớp lo sợ, so với hoàn cảnh xa lạ này, bên cạnh cũng không phải là hàng xóm thân thuộc, nhưng khiến nàng có cảm giác an toàn.

“Nghiêm Hi Quang, trước kia anh có tới nơi này rồi sao?”

“Không có.”

“Tôi cũng không có, hành lang u ám như vậy, như trong bức hình ma quỷ của Hồng Kông vậy...”

Cô nghe thấy Nghiêm Hi Quang khẽ hít một hơi, giống như xấu hổ cực kỳ, cuối cùng anh nhin không được nói:

“Tôi đưa cô lên phòng, tôi có mang theo màn ngủ, sáng mai tới đón cô.”

“Không được, anh không thể đi!”

9. Chương 4: Nhà Trọ

Hạ Thành muốn đi Hàng Châu trình diện, kéo hành lí ở ga tàu lửa, chuẩn bị qua kiểm tra an ninh.

Anh bỏ giấy thông báo trúng tuyển vào trong sách, sau đó đưa cái còn lại cho Thẩm Mộc Tinh, chỉ vào số điện thoại nói: “Sau này tìm tớ thì gọi số này, 24 giờ tiếp chuyện.”

Thẩm Mộc Tinh ghen tị muốn chết, cúi đầu tạm biệt: “Tớ muốn thi đỗ Thanh Hoa, làm gì có thời gian gọi điện cho cậu!”

Bỗng nhiên Hạ Thành nghiêm túc cúi đầu nhìn cô, đôi mắt mở to dịu dàng giống hệt một cô gái:

“Đừng cãi tớ, cậu mà không gọi tớ sẽ chết mất.”

“Vậy cậu chết được rồi.” Thẩm Mộc Tinh theo thói quen huyền thuyên cùng anh, buột miệng nói.

Hạ Thành giật mình.

Thẩm Mộc Tinh lập tức hối hận, không ngừng vỗ vào miệng “bạch bạch”.

“Hừ hừ hừ! Tớ rút lại! Tớ rút lại! Tớ muốn cậu lên đường bình an.”

Bỗng nhiên mắt Hạ Thành trở nên thắm thiết, anh bắt lấy tay cô.

Chỗ kiểm tra an ninh người đến người đi, tiếng bánh xe của vali khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy hoảng loạn trong lòng, lần đầu ánh mắt cô hiện lên vẻ bối rối nhìn anh.

Bỗng nhiên Hạ Thành kề sát mặt lại, Thẩm Mộc Tinh hơi nghiêng về phía sau trốn tránh, động tác của anh liền dừng lại.

Nhưng anh vẫn nắm lấy cổ tay nhìn cô như cũ, ánh mắt trong suốt, hình ảnh cô dường như chiếu vào trong nước suối.

Thẩm Mộc Tinh lập tức ôm lấy anh, vô cùng xúc động nói: “Đến ôm một cái đi, cậu tình cảm như vậy tớ không quen.”

Thân thể Hạ Thành cứng đờ, buông lỏng tay cô ra.

Thẩm Mộc Tinh không thấy rõ nét mặt của anh, chỉ thấy dường như anh muốn nói điều gì, nhưng cô hi vọng anh đừng nói gì cả, ít nhất lần rời khỏi quê hương này, anh không cần nói gì.

Hạ Thành rất thông minh, mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác của Thẩm Mộc Tinh trong mắt anh, cùng lời nói của cô, anh đều hiểu.

“Đi rồi, ngày ngày cố gắng học tập tiến về phía trước.” Hạ Thành buông cô ra, khẽ mím môi, sau đó không quay đầu lại quãng hành lí tới chỗ kiểm tra an ninh, rồi đi qua cửa kiểm tra.

Thẩm Mộc Tinh không đành lòng thấy anh rời đi, quay người lại, liền thấy em trai Thẩm Minh thở hổn hển chạy vào đại sảnh đợi xe.

Thẩm Minh gọi to: “Lão Hạ!”

Hạ Thành quay đầu, vẻ mặt lập tức trở thành vui mừng: “Thật không ngờ em lại đến đây!”

Thẩm Minh lướt qua Thẩm Mộc Tinh, chạy thẳng đến chỗ kiểm tra an ninh, hai người con trai cách hàng rào bảo vệ cầm tay nhau.

Thẩm Minh và Hạ Thành cùng nhau lớn lên, tình cảm giữa hai người Thẩm Mộc Tinh không thể so sánh.

Hạ Thành mím môi, nắm chặt tay Thẩm Minh rồi ôm như những người đàn ông trưởng thành, sau đó nhanh nhẹn tách ra, “Thẩm Minh, chăm sóc cho chị của cậu thật tốt.”

“Việc đó còn để anh nói! Đây là chị của em!”

Hạ Thành cố gắng kìm nén cảm xúc, cố làm ra vẻ kiên cường mỉm cười, nhỏ giọng hỏi: “Anh nói em giúp anh để ý, đừng cho người con trai khác lại gần, theo dõi cho anh...”

“Em biết rồi!”

Thẩm Minh lau nước mắt nơi khóe mắt, cười đắm anh một quyền.

Cách con trai thể hiện tình hữu nghị luôn luôn đơn giản và thô bạo.

Hạ Thành đi tới đại sảnh đợi tàu, hòa vào dòng người đi vào bên trong, Thẩm Mộc Tinh chỉ liếc mắt nhìn anh một cái, bề ngoài giả vờ nhìn vào trong nhà ga, nhưng trong mắt như dòng suối không ngừng tuôn ra nước mắt ứ đọng, cô không ngừng đảo mắt, cuối cùng mới thu hồi nước mắt xuống xoang mũi, nuốt xuống tất cả cảm xúc.

Khi cảm xúc của Thẩm Mộc Tinh được phục hồi, liền thấy em trai Thẩm Minh vẫn đang đứng chỗ cũ, khuỷu tay chống trên rào chắn, cúi đầu lau nước mắt.

Thẩm Mộc Tinh cười xấu xa đi tới, ôm chầm lấy bờ vai Thẩm Minh.

“Chao ôi ô ô, khóc sao?” Bộ dạng của cô như đang xem trò vui, sờ sờ Thẩm Minh, bỗng nhiên thấy anh rơi xuống hai hàng nước mắt, Thẩm Mộc Tinh như phát hiện một thế giới mới, gào to: “Ấy ấy, để chị nhìn xem.”

“Tránh ra!” Thẩm Minh gỡ tay cô.

“Không tránh! Chị sẽ nhìn xem người đã từng phá thật nhiều vụ án, nhìn xem Tiểu Minh bắt được vô số kẻ bắt cóc hung ác, bây giờ lại rơi nước mắt à!”

Bỗng nhiên Thẩm Minh lau nước mắt, trong dòng người đông đúc trong nhà ra, ôm chầm lấy Thẩm Mộc Tinh.

Đầu của anh để trên vai cô, hai tay buông thõng, tư thế giống như trước đây.

Thẩm Mộc Tinh hoảng sợ, vội vàng vòng tay sau lưng anh như đồ trẻ nhỏ, “Ôi làm sao vậy?”

“Người anh em của em đi rồi, em khó chịu.” Khi Thẩm Minh làm nũng thì chẳng cần phân biệt địa điểm hay thời gian.

“Được được được, chị biết em khó chịu, nhưng nhiều người nhìn chúng ta như vậy, về nhà rồi hãy khó chịu được không?”

“Em mặc kệ, em muốn ôm chị.”

Thẩm Mộc Tinh bất đắc dĩ liếc mắt xem thường, vuốt đầu tóc đen cứng của anh.

Nếu lúc này Thẩm Minh mà bị kẻ trộm anh bắt được nhìn thấy, nhất định sẽ học máu mà chết.

Thẩm Minh nổi danh “Đỉnh lấy chị điên cuồng”, bởi vậy bạn gái Kaka của anh thường xuyên bị ăn dấm chua của Thẩm Mộc Tinh.

Nhưng mỗi lần Kaka muốn chứng minh rằng địa vị của mình với cô đều giống nhau, khẽ lắc lắc chiếc bông tai khoa trương trên tai cô, nói:

“Anh ấy với em cũng như vậy, bề ngoài là hình dáng của người lớn, kẻ trộm nhìn thấy đều sợ hãi, nhưng thật ra vẫn là một đứa nhỏ, cực kỳ làm nũng!”

Kaka vừa cầm kéo điện cắt tóc cho khách vừa nói.

Thẩm Mộc Tinh mang bao tay cao su, giúp gỡ những ống lô trên đầu khách, cười cười: “Chị cũng không có cách nào.”

Vị khách có lẽ cũng quen với Kaka, nhìn tấm gương nói: “Người yêu của cô là cảnh sát?”

Kaka nói: “Cảnh sát gì chứ, ở đội Hình sự làm hiệp cảnh, không phải công việc tốt gì.”

“Hiệp cảnh ảnh? Không tệ...”

“Không tệ ở chỗ nào? Nơi nguy hiểm nhất thì bọn họ phải xông lên đầu tiên, tiền lương cũng không bằng một nửa của cảnh sát.”

Vị khách nói: “Chúng ta ở một nơi nhỏ, có trường hợp nghiêm trọng nào đâu, việc bắt kẻ trộm cũng không còn nữa.”

Kaka buông kéo điện, nhanh nhẹn dùng cọ bông nhỏ quét trên cổ khách, mở miếng choàng trên người khách ra, hơi run nói: “Dù sao thì sau này tôi mà có tiền, sẽ bảo anh ta từ chức!”

Thẩm Mộc Tinh cười.

Đây là tiệm uốn tóc lý tưởng của em gái.

So với việc cô thi đậu Thanh Hoa thì khó khăn hơn.

Trong khi các học sinh đang ở thời điểm phơi nắng điện thoại mới, laptop mới, Thẩm Mộc Tinh mang theo bao sách cũ ngồi trên xe đồ đi học lại.

Cô vẫn là một cô gái luôn an phận nghe lời, lúc học ở nhà trẻ đã học thuộc ba trăm bài thơ Đường, học tập đối với cô là một nhiệm vụ bẩm sinh.

Khi còn trẻ thành tích của cô nhất định đều đạt vương miện, khiến cô ở trong mắt bạn bè trong trường đều vô cùng tỏa sáng.

Nhưng hôm nay, mỗi một thanh niên rời thị trấn nhỏ lên đường đi học đại học, trên đầu đều có một chiếc vương niệm nhỏ, mà cái trên đầu cô dường như không hề sáng lên.

Nhưng không sao, chỉ cần cô cố gắng một năm, cô có thể một lần nữa thấp sáng vương miện của mình.

Xe buýt chậm rãi khởi động, Thẩm Mộc Tinh đeo tai nghe nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm động viên bản thân, trong lúc vô tình lại nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Xe dừng lại chờ đợi, anh tiểu thụ may lên cửa xe, theo thân xe bắt đầu chuyển động mà cẩn thận đi vào.

Mắt Thẩm Mộc Tinh sáng lên, nhiệt tình vẫy vẫy tay về phía anh, anh tiểu thụ may thấy, không biểu tình gì nhiều, lập tức đi về hướng cô.

“Anh đi lấy hàng à?” Thẩm Mộc Tinh không hiểu tại sao vô cùng vui vẻ, hai người cô đi chung đường hẳn là sẽ không buồn tẻ.

Anh ngồi xuống bên trái cô, sờ cổ cổ tay áo sơ mi theo thói quen, sau đó quay đầu nhìn cô một cái, rồi thu hồi ánh mắt, khẽ múm môi, không nhìn cô nói: “Ừ, phụ kiện của mấy hồng rồi, ở trần trên không có bán.”

Đôi khi Thẩm Mộc Tinh cảm thấy chống lại ánh mắt của anh tiểu thụ may là một chuyện rất khó khăn.

Anh luôn nhìn người khác với ánh mắt vô cùng khuôn phép, sau đó nhìn đi chỗ khác, cho dù có nói chuyện với người ta, cũng không hề nhìn vào mắt họ.

“Cô thì sao? Đến trường à?” Anh dùng tay sờ vào vải dẹt chỗ tựa lưng, hỏi cô.

“Đúng rồi a!”

“Hôm nay là thứ Bảy.”

“Đầu tiên là đến kí túc xá báo danh thôi! Không muốn bị trễ học nên tôi ở kí túc, đây là lần đầu tiên ở bên ngoài kí túc, bỗng nhiên cảm giác thi không đậu vào trường cao đẳng thì bị đuổi ra khỏi nhà!” Cô tháo tai nghe xuống, cười ngu ngơ.

Tiểu thợ may ngại ngừng câu môi nói: “Sẽ không đâu.”

Anh an ủi thật ngắn gọn, khiến Thẩm Mộc Tinh không biết nói gì.

Thật may là cô ngồi gần cửa sổ, có thể quay đầu giả vờ ngắm phong cảnh.

Bởi vậy anh cũng ngắm phong cảnh, chỉ là ánh mắt của cô xem ra, cảm thấy, cảm thấy anh ta giống như đang nhìn cô.

Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Thẩm Mộc Tinh bất ngờ quay đầu nhìn anh, quả nhiên người ta đang ngắm phong cảnh.

Anh thấy cô quay đầu, ánh mắt đang nhìn ra ngoài liền thu lại, nhìn mắt cô, tập trung, chân mày khẽ động.

“Muốn nghe nhạc không?” Thẩm Mộc Tinh giơ tai nghe trong tay lên.

“Ừ.” Anh không thể từ chối, vươn hai đầu ngón tay sạch sẽ cầm tai nghe, bỏ vào bên tai gần cô.

“Bài “Phiêu diêu” của Châu Tấn.” Thẩm Mộc Tinh lẩm nhẩm tìm bài, mang tai nghe rồi nhìn ngoài cửa sổ.

Anh đột nhiên xuất hiện trong đời

Nhiều loạn nhịp bước yên ả của em

Sợ yêu sẽ tự chuốc phiền não

Sợ không yêu sẽ thao thức ngày đêm...

Trời dần tối, cửa sổ thủy tinh biến thành một mặt kính phản quang, chiếu đến bộ dáng của anh.

Thẩm Mộc Tinh luôn luôn suy nghĩ, rốt cuộc anh đang nghĩ điều gì?

Đôi môi cong vẽ khinh bạc, trầm mặc ít nói, đôi bàn tay đẹp, đối với một cô gái mà nói, có thể chết người.

Nghĩ đi nghĩ lại đã thấy mi mắt muốn rũ xuống.

Lúc đang buồn ngủ, Thẩm Mộc Tinh bị người con trai bên cạnh nhẹ nhàng huých vào khuỷu tay, cô ở trong sương mù dần tỉnh lại.

“A... Đã đến?”

“Không phải, trên đường cao tốc xảy ra tai nạn, xe bị chặn lại.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn ra bên ngoài, trời đã tối rồi, xe bị chặn lại nối nhau thật dài, không thể động đậy.

“Thật xui xẻo!” Thẩm Mộc Tinh thảm thiết kêu lên một tiếng.

“Cô mới có tin nhắn.” Anh nhắc nhở.

Thẩm Mộc Tinh mở điện thoại ra liền thấy một cái ** gửi tin nhắn, là tin nhắn của trường cao đẳng bổ túc, báo cho mọi người lúc báo danh thì chuẩn bị theo đồ đạc.

Thẩm Mộc Tinh nhú mày nhìn điện thoại, miệng mở to như cá bị thiếu oxi, cô không thể tin được vào mắt mình, quay người hỏi người con trai bên cạnh: “Hôm nay không phải ngày 27 sao?”

“Ngày 26.” Anh trả lời.

“Trời ạ! Tôi lại có thể nhớ nhầm ngày báo danh! Sáng mai mới báo!”

Hai người xuống xe cũng đã 9 giờ tối, Nghiêm Hi Quang đương nhiên giúp cô mang hành lí đến trường bổ túc, trường ở gần nhà ga, là một khu nhà phát thanh truyền hình, học viện thuê tầng một. Bảo vệ cửa nói ngày mai mới có giáo viên đến để phân kí túc xá, hôm nay không tiếp.

“Đón xe trở về thôi.” Nghiêm Hi nói.

“Trễ như vậy mà đón xe ngược về, sẽ giết chết tôi mất, ngày mai tôi còn muốn ngồi xe quay về nhà, quên đi, tôi không nói nữa, tôi sẽ tìm một phòng trọ nào đó gần trường học ngủ một đêm! Còn anh thì sao?”

“Tôi cũng ở phòng trọ.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Dường như hai người đi hết cả con phố cũng chưa tìm được phòng. Quang cảnh nhà ga vào Chủ nhật, lúc 9 giờ tối, tìm một chỗ ngủ thật sự không phải là chuyện dễ dàng, đừng nói là hai căn phòng.

“Hay là một phòng như vậy, không cửa sổ, không nhà vệ sinh, có máy tính, có được không?”

“Chúng tôi sẽ xem lại, cảm ơn.” Nghiêm Hi Quang lại nhắc hành lí lên muốn rời đi.

Quả thật hai chân Thẩm Mộc Tinh đã muốn đứt ra rồi, lúc này liền lười biếng thỏa hiệp nói: “Ôi mẹ ơi... tôi không đi được nữa! Ở phòng này đi!”

Nghiêm Hi Quang nhìn cô như người ngoài hành tinh.

“Anh mang hành lí của tôi đi vài con phố rồi” Cô áy náy nói “Đừng đi nữa, chúng ta nghỉ ở đây một đêm đi.”

Thẩm Mộc Tinh nói xong cúi đầu tìm giấy chứng minh thư.

Nghiêm Hi xấu hổ đến mặt ửng đỏ, không nói gì nữa, lấy ví rút tiền ra, đặt tiền và với chứng minh của cô cùng nhau, giao cho người chủ.

Vừa gọi mẹ, mẹ cô liền điện thoại tới. Đầu óc Thẩm Mộc Tinh kêu ù ù một tiếng.

“Ký túc xá thế nào hả?”

“A...” Thẩm Mộc Tinh chột dạ nhìn Nghiêm Hi Quang, ôm điện thoại đi đến chỗ yên tĩnh, bày ra vẻ bình thường nói: “Rất tốt. Con nhận giường rồi, chết rồi, không nói chuyện với mẹ nữa a...”

Cắt đứt cuộc gọi với mẹ, Nghiêm Hi Quang đã lấy được chìa khóa cùng số phòng.

Anh giơ tay lên về phía cô, cầm hành lí của cô đi lên lầu, Thẩm Mộc Tinh đi theo sau.

Phòng trọ trang hoàng màu sắc rực rỡ, ngọn đèn có vẻ âm u, vì tiếc kiệm chi phí, cầu thang không biết làm từ vật liệu gì, được che bằng một màu đỏ thẫm, khi giẫm lên vang lên tiếng vang trống rỗng.

Thẩm Mộc Tinh lần đầu tiên ở nhà trọ, ở gần nhà ga nên tốt xấu lẫn lộn, loại phòng trọ giá rẻ này hạng người nào cũng có, cô đặc biệt chú ý, đi từng bước giống như giẫm phải mìn, cứ nơm nớp lo sợ, so với hoàn cảnh xa lạ này, bên cạnh cũng không phải là hàng xóm thân thuộc, nhưng khiến nàng có cảm giác an toàn.

“Nghiêm Hi Quang, trước kia anh có tới nơi này rồi sao?”

“Không có.”

“Tôi cũng không có, hành lang u ám như vậy, như trong bức hình ma quỷ của Hồng Kông vậy...”

Cô nghe thấy Nghiêm Hi Quang khẽ hít một hơi, giống như xấu hổ cực kỳ, cuối cùng anh nhin không được nói:

“Tôi đưa cô lên phòng, tôi có mang theo màn ngủ, sáng mai tới đón cô.”

“Không được, anh không thể đi!”

10. Chương 6: Chương 5: Tiệm Net.

Editor: Quỳnh

“Không được! Nghiêm Hi Quang!” Thẩm Mộc Tinh nắm chặt tay hắn, trong đôi mắt to ngập tràn bá đạo.

“Bỏ tay ra.”

“A a a không được!”

“Cô xong rồi.”

Lời của hắn mang hai nghĩa, ngón trở và móng tay của hắn kẹp quân cờ trắng, dùng sức đặt lên bàn cờ, Thẩm Mộc Tinh chưa từ bỏ ý định nắm lấy cổ tay hắn hướng về phía trước, cánh tay hắn bởi vì giằng co mà hơi run run, hắn thoáng dùng sức ở cổ tay, viên cờ liền được đặt xuống bàn cờ.

Thẩm Mộc Tinh nức nở một tiếng, mặt ảo não, không phục cãi lại: “Tôi nhìn thấy, tôi vừa mới thấy rồi! Tôi sắp thắng rồi! Vậy mà lại thua!”

“Không được tiếc, cô thua.” Anh dừng như đã quen với thói cứ thua là hô to gọi nhỏ của cô.

Thẩm Mộc Tinh thở dài nhận tội, ngồi xếp bằng trên mặt đất lười biếng nói: “Hỏi đi...”

Người thắng có thể hỏi đối phương một vấn đề, đối phương phải thành thật trả lời, cho tới bây giờ, đã chơi mười ván, Thẩm Mộc Tinh chỉ hỏi qua một câu “Vì sao anh không thích nói chuyện” mà Nghiêm Hi Quang cũng chỉ trả lời nàng một câu –

“Bởi vì nói chuyện rất mệt.”

Nghiêm Hi Quang ngồi trên mặt đất có vẻ mệt mỏi, tay chống ở phía sau người, đại khái nghĩ không ra nên hỏi cái gì, do dự một lát mới nói:

“Cảm thấy tính cách mình thiếu hụt chỗ nào?”

“Tính cách thiếu hụt?” Thẩm Mộc Tinh lặp lại một lần, bĩu bĩu môi, cẩn thận suy nghĩ một chút, mới nói: “Có thể từ nhỏ tôi đã hiểu thắng nên cũng mạnh mẽ thôi? Tôi từ nhà trẻ đến khi tốt nghiệp trung học, không có một lần đứng thứ hai, lợi hại không?”

Nghiêm Hi Quang gật gật đầu, từ chối cho ý kiến: “Đồn đại như vậy.”

Đồn đại.

Thẩm Mộc Tinh không khỏi suy nghĩ, khi người khác nhắc tới nàng, chỉ là đối với nam nhân bận rộn này, lại có thể đi nghe những thứ này sao?

“Nhóm máu của tôi cũng đã để cho anh hỏi rồi, tôi còn một vấn đề chưa hỏi anh!” Thẩm Mộc Tinh mỉm cười nói: “Nghiêm Hi Quang, chỉ là bàn cờ nam quân mà thôi, cần gì phải nghiêm cẩn như vậy? Anh để cho tôi thắng một ván đi!”

Nghiêm Hi Quang nhìn đồng hồ, còn chưa đến mười một giờ.

“Cô mệt sao?” Hắn hỏi.

“Không mệt.”

“Vậy thì tiếp tục.”

Mười phút sau, Nghiêm Hi Quang hạ quân cờ cuối cùng trên bàn cờ chỉ chút quân, hai mắt Thẩm Mộc Tinh trợn trắng, không tin được nhìn hắn, muốn đi lại cũng không kịp nữa rồi.

“Nghiêm Hi Quang... Anh như vậy... Vì sao... Vì sao nhất định phải thắng tôi hả?”

“Nói đi, cô thích nhất màu gì?”

“Cất! Màu trắng!”

Khi Thẩm Mộc Tinh tỉnh dậy trên chiếc giường ngập tràn mùi vị ẩm ướt, quần jeans bao lấy đùi, như lại cứng rắn như sắt, kẽ động, hai chân tê dại giống như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến tập kích.

Cô hơi mở mắt, trong phòng bởi vì không có cửa sổ nên vô cùng tối, chỉ có nơi khe cửa và sàn nhà giao nhau mới có chút ánh sáng mỏng manh truyền đến.

Cô mò tìm di động, ánh sáng chói mắt của màn hình khiến cô nhúm mày, ba giờ bốn mươi phút sáng.

Giơ tay bật đèn đầu giường, trong phòng không một bóng người, Thẩm Mộc Tinh có chút hoảng sợ, theo bản năng muốn gọi điện thoại, lại phát hiện cô không có số của Nghiêm Hi Quang.

Trên tủ đầu giường có đặt một tờ giấy, chữ viết của hắn không tốt, như học sinh tiểu học cầm bút khê vạch lên:

“Tôi ở tiệm net dưới đường.”

Thẩm Mộc Tinh thở dài, ngồi ở trên giường ngẩn người rất lâu, bình thường thoát nhìn có chút vui tươi thoải mái, nhưng thật ra lá gan của Thẩm Mộc Tinh không lớn như vậy, em trai Thẩm Minh từng cười nhạo nàng: Cho dù có một ngày ném một mình chị lên sao Mộc, cái chị sợ không phải là đói chết khát chết không có không khí, nhất định là sợ quỷ!

Không sai, Thẩm Mộc Tinh thật sự rất nhát gan.

Cô cảm thấy, ngoài hành lang có ánh sáng màu đỏ, nói không chừng là phát sinh một vụ giết người.

Tiệm net dưới đường thật là tồi, ngay ở tầng một, vừa vào cửa liền cảm thấy ngột ngạt, Thẩm Mộc Tinh cau mày ho khụ khụ hai tiếng, sau đó lần lượt tìm hắn.

Hành lang tiệm net rất hẹp, tình cờ có một người đàn ông nhìn cô, ánh mắt trong đêm khuya mang theo vẻ lười nhác cùng ái muội, khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy buồn nôn.

Cuối cùng cô tình thấy hắn ngồi ở giữa, đưa lưng về phía cô.

Chung quanh có mấy chàng trai đang chơi game, ánh mắt bọn họ phát sáng hưng phấn chửi đổng, mà anh nghiêng người dựa vào ghế ngủ, trên màn hình, là trang baidu, tất cả tìm kiếm đều liên quan đến “Napoli”

Napoli, tòa nhà phía nam Italy.

Thẩm Mộc Tinh đi qua, nhẹ nhàng vỗ vai hắn, hắn nhảy bén tỉnh dậy.

“Này, sao lại ngủ ở đây?”

“Ừ...” Một tiếng rên mệt mỏi khê phát ra từ giữa cổ họng anh, mở mắt ra.

“Đừng nói với tôi anh đến chơi game.” Cô thật sự cảm thấy có lỗi với hắn, nhưng vẫn mang theo một chút trách cứ.

“Tôi không chơi game.” Anh xòe tay ra chà xát mặt, bắt buộc mình phải thanh tỉnh, ngồi thẳng dậy.

Thẩm Mộc Tinh vỗ vỗ ghế dựa của anh, độc đoán nói: “Đi thôi, theo ta trở về, bản cung ban thưởng cho người giường đệm chăn ngủ trên mặt đất!”

Nghiêm Hi Quang nhìn đồng hồ, bởi vì làn da trắng nõn, nên đáy mặt thấy rõ vết thâm quầng, nói: “Không cần, ta ở tạm đây một đêm.”

“Tạm cái gì chứ? Nơi này ẩm ỉ như vậy!”

Nghiêm Hi Quang nhìn thấy Thẩm Mộc Tinh có chút mất hứng, ngẩng đầu nhìn cô, không dám nói nữa, nhưng cũng không nhúc nhích.

Nhìn bộ dạng không biết phải làm sao của hắn rất đáng thương, Thẩm Mộc Tinh thở dài, kéo cánh tay hắn: “Đi! Chúng ra gặp phải khó khăn như vậy, không có lựa chọn nào khác, không phải chỉ là ngủ chung một phòng thôi sao? Có gì đâu, anh đừng nghĩ nhiều.”

Nghiêm Hi Quang nhìn cô, vẫn không hề động, vẫn không nhúc nhích, thân thể anh rất nặng, cô vốn không kéo anh được.

Cuối cùng Thẩm Mộc Tinh thật sự tức giận, không nói hai lời quay đầu rời đi.
Vừa đi được vài bước, cô liền nghe thấy ghét phía sau phát ra một loạt tiếng động.
Ngay sau đó anh liền bước đi.
Thẩm Mộc Tinh ngẩng cao đầu, ngoài miệng lại ghen cười.
Nghiêm Hi Quang... Cứ gọi Nghiêm cộc gỗ là được rồi,

11. Chương 5: Tiệm Net

Editor: Quỳnh

“Không được! Nghiêm Hi Quang!” Thẩm Mộc Tinh nắm chặt tay hắn, trong đôi mắt to ngập tràn bá đạo.

“Bỏ tay ra.”

“A a a không được!”

“Cô xong rồi.”

Lời của hắn mang hai nghĩa, ngón trỏ và móng tay của hắn kẹp quân cờ trắng, dùng sức đặt lên bàn cờ, Thẩm Mộc Tinh chưa từ bỏ ý định nắm lấy cổ tay hắn hướng về phía trước, cánh tay hắn bởi vì giằng co mà hơi run run, hắn thoáng dùng sức ở cổ tay, viên cờ liền được đặt xuống bàn cờ.

Thẩm Mộc Tinh nức nở một tiếng, mặt ảo não, không phục cãi lại: “Tôi nhìn thấy, tôi vừa mới thấy rồi! Tôi sắp thắng rồi! Vậy mà lại thua!”

“Không được tiếc, cô thua.” Anh dừng như đã quen với thói cứ thua là hô to gọi nhỏ của cô.

Thẩm Mộc Tinh thở dài nhận tội, ngồi xếp bằng trên mặt đất lười biếng nói: “Hỏi đi...”

Người thắng có thể hỏi đối phương một vấn đề, đối phương phải thành thật trả lời, cho tới bây giờ, đã chơi mười ván, Thẩm Mộc Tinh chỉ hỏi qua một câu “Vì sao anh không thích nói chuyện” mà Nghiêm Hi Quang cũng chỉ trả lời nàng một câu –

“Bởi vì nói chuyện rất mệt.”

Nghiêm Hi Quang ngồi trên mặt đất có vẻ mệt mỏi, tay chống ở phía sau người, đại khái nghĩ không ra nên hỏi cái gì, do dự một lát mới nói:

“Cảm thấy tính cách mình thiếu hụt chỗ nào?”

“Tính cách thiếu hụt?” Thẩm Mộc Tinh lặp lại một lần, bĩu bĩu môi, cẩn thận suy nghĩ một chút, mới nói: “Có thể từ nhỏ tôi đã hiểu thắng nên cũng mạnh mẽ thôi? Tôi từ nhà trẻ đến khi tốt nghiệp trung học, không có một lần đứng thứ hai, lợi hại không?”

Nghiêm Hi Quang gật gật đầu, từ chối cho ý kiến: “Đồn đại như vậy.”

Đồn đại.

Thẩm Mộc Tinh không khỏi suy nghĩ, khi người khác nhắc tới nàng, chỉ là đối với nam nhân bạn rạn này, lại có thể đi nghe những thứ này sao?

“Nhóm máu của tôi cũng đã để cho anh hỏi rồi, tôi còn một vấn đề chưa hỏi anh!” Thẩm Mộc Tinh mỉm cười nói: “Nghiêm Hi Quang, chỉ là bàn cờ nam quân mà thôi, cần gì phải nghiêm cẩn như vậy? Anh để cho tôi thắng một ván đi!”

Nghiêm Hi Quang nhìn đồng hồ, còn chưa đến mười một giờ.

“Cô mệt sao?” Hắn hỏi.

“Không mệt.”

“Vậy thì tiếp tục.”

Mười phút sau, Nghiêm Hi Quang hạ quân cờ cuối cùng trên bàn cờ chỉ chút quân, hai mắt Thắm Mộc Tinh trợn trắng, không tin được nhìn hần, muốn đi lại cũng không kịp nữa rồi.

“Nghiêm Hi Quang... Anh như vậy... Vì sao... Vì sao nhất định phải thắng tôi hả?”

“Nói đi, cô thích nhất màu gì?”

“Cất! Màu trắng!”

Khi Thắm Mộc Tinh tỉnh dậy trên chiếc giường ngập tràn mùi vị ẩm ướt, quần jeans bao lấy đùi, như lại cứng rắn như sắt, kê động, hai chân tê dại giống như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến tập kích.

Cô hơi mở mắt, trong phòng bởi vì không có cửa sổ nên vô cùng tối, chỉ có nơi khe cửa và sàn nhà giao nhau mới có chút ánh sáng mỏng manh truyền đến.

Cô mò tìm di động, ánh sáng chói mắt của màn hình khiến cô nhú mày, ba giờ bốn mươi phút sáng.

Giơ tay bật đèn đầu giường, trong phòng không một bóng người, Thắm Mộc Tinh có chút hoảng sợ, theo bản năng muốn gọi điện thoại, lại phát hiện cô không có số của Nghiêm Hi Quang.

Trên tủ đầu giường có đặt một tờ giấy, chữ viết của hần không tốt, như học sinh tiểu học cầm bút khê vạch lên:

“Tôi ở tiệm net dưới đường.”

Thắm Mộc Tinh thở dài, ngồi ở trên giường ngẩn người rất lâu, bình thường thoát nhìn có chút vui tươi thoải mái, nhưng thật ra lá gan của Thắm Mộc Tinh không lớn như vậy, em trai Thắm Minh từng cười nhạo nàng: Cho dù có một ngày ném một mình chị lên sao Mộc, cái chị sợ không phải là đói chết khát chết không có không khí, nhất định là sợ quỳ!

Không sai, Thắm Mộc Tinh thật sự rất nhát gan.

Cô cảm thấy, ngoài hành lang có ánh sáng màu đỏ, nói không chừng là phát sinh một vụ giết người.

Tiệm net dưới đường thật là tồi, ngay ở tầng một, vừa vào cửa liền cảm thấy ngột ngạt, Thắm Mộc Tinh cau mày ho khụ khụ hai tiếng, sau đó lần lượt tìm hần.

Hành lang tiệm net rất hẹp, tình cờ có một người đàn ông nhìn cô, ánh mắt trong đêm khuya mang theo vẻ lười nhác cùng ái muội, khiến Thắm Mộc Tinh cảm thấy buồn nôn.

Cuối cùng cô tình thấy hần ngồi ở giữa, đưa lưng về phía cô.

Chung quanh có mấy chàng trai đang chơi game, ánh mắt bọn họ phát sáng hưng phấn chửi đồng, mà anh nghiêng người dựa vào ghế ngủ, trên màn hình, là trang baidu, tất cả tìm kiếm đều liên quan đến “Napoli”

Napoli, tòa nhà phía nam Italy.

Thắm Mộc Tinh đi qua, nhẹ nhàng vỗ vai hần, hần nhảy bén tỉnh dậy.

“Này, sao lại ngủ ở đây?”

“Ừ...” Một tiếng rên mệt mỏi khê phát ra từ giữa cổ họng anh, mở mắt ra.

“Đừng nói với tôi anh đến chơi game.” Cô thật sự cảm thấy có lỗi với hần, nhưng vẫn mang theo một chút trách cứ.

“Tôi không chơi game.” Anh xòe tay ra chà xát mặt, bắt buộc mình phải thanh tỉnh, ngồi thẳng dậy.

Thắm Mộc Tinh vỗ vỗ ghế dựa của anh, đọc đoán nói: “Đi thôi, theo ta trở về, bản cung ban thưởng cho người giường đệm chăn ngủ trên mặt đất!”

Nghiêm Hi Quang nhìn đồng hồ, bởi vì làn da trắng nõn, nên đáy mặt thấy rõ vết thâm quầng, nói: “Không cần, ta ở tạm đây một đêm.”

“Tạm cái gì chứ? Nơi này âm ỉ như vậy!”

Nghiêm Hi Quang nhìn thấy Thẩm Mộc Tinh có chút mất hứng, ngẩng đầu nhìn cô, không dám nói nữa, nhưng cũng không nhúc nhích.

Nhìn bộ dạng không biết phải làm sao của hắn rất đáng thương, Thẩm Mộc Tinh thở dài, kéo cánh tay hắn: “Đi! Chúng ta gặp phải khó khăn như vậy, không có lựa chọn nào khác, không phải chỉ là ngủ chung một phòng thôi sao? Có gì đâu, anh đừng nghĩ nhiều.”

Nghiêm Hi Quang nhìn cô, vẫn không hề động, vẫn không nhúc nhích, thân thể anh rất nặng, cô vốn không kéo anh được.

Cuối cùng Thẩm Mộc Tinh thật sự tức giận, không nói hai lời quay đầu rời đi.

Vừa đi được vài bước, cô liền nghe thấy ghét phía sau phát ra một loạt tiếng động.

Ngay sau đó anh liền bước đi.

Thẩm Mộc Tinh ngẩng cao đầu, ngoài miệng lại ghen cười.

Nghiêm Hi Quang... Cứ gọi Nghiêm cộc gỗ là được rồi,

12. Chương 7: Chương 6: Người Giấy

Có lẽ cũng không thắng anh được nhiều, nhưng chỉ một buổi tối ở chung Thẩm Mộc Tinh đã biết anh là người thế nào.

Dùng hết từ ngữ chân thật để miêu tả anh, chính là rất bình thường, hiền lành quá mức. Cần nhắc trước sau, Thẩm Mộc Tinh không hiểu tại sao bản thân không có một chút hiểu biết nào, lại suy nghĩ cho người ta chứ? Cô không hiểu.

Qua một đêm ngủ trên sàn nhà, ngày hôm sau, Nghiêm Hi Quang đưa cô đến trường đại học trình diện. Cô là học sinh đến sớm nhất, bảo vệ cửa là một bác khoảng hơn năm mươi tuổi, bác nhiệt tình tiếp đón bọn họ. Vừa nghe đến thành tích của Thẩm Mộc Tinh khi thi vào đại học, liền lộ ra ánh mắt tán dương, cầm lấy chìa khóa vui vẻ đưa họ đi đến ký túc xá.

“Điểm của cháu không cần nghi ngờ, nhất định sẽ được phân đến khoa Lý lớp Một. Đây chính là lớp trọng điểm, cô Trác Hoa sẽ là người hướng dẫn. Nhất định không sai.” Bác nói.

“Cô giáo có nghiêm khắc không?” Thẩm Mộc Tinh gắng hỏi bác già nhiều chuyện. Nghiêm Hi Quang đi phía sau, tay trái kéo hành lý, tay phải xách theo chăn nệm của cô, cũng không hao tổn nhiều sức lực. Cơ thể anh rắn rỏi, nét mặt bình thản.

Bác nói: “Nghiêm đó, di động cũng không cho mang theo, nhưng mấy người trẻ các cháu, cũng có thể lên mang vào! Cần thận một chút không để cô giáo tịch thu là tốt rồi!”

Bác chăm chú nhìn Nghiêm Hi Quang, liếc mắt một cái rồi nói với Thẩm Mộc Tinh: “Qua lại với bạn trai cũng không được phép!”

Thẩm Mộc Tinh cười cười không nói gì, lại nghe thấy tiếng Nghiêm Hi Quang trả lời:

“Cháu là anh của cô ấy.”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi: “Tai tôi vẫn hoạt động tốt đấy.”

Ký túc xá của trường đại học là ký túc xá của công nhân đường sắt. Trường học thuê tầng 4 và tầng 5. Chia ra khu nam và khu nữ. Người bảo vệ đưa họ đi thăm phòng nước nóng, sau đó đưa Thẩm Mộc Tinh lên tầng 5 của ký túc xá.

Một phòng có bốn giường, hai bàn học, bốn ghế dựa, một cửa sổ. Đơn giản sạch sẽ, vì là người đến đầu tiên nên Thẩm Mộc Tinh được ưu tiên lựa chọn giường nằm. Cô chọn một chiếc giường đơn độc gần cửa sổ, nhờ Nghiêm Hi Quang đặt hành lí lên giường.

Chọn xong giường ngủ, bác bảo vệ đưa chìa khóa cho Thẩm Mộc Tinh, rồi lại đi đón sinh viên mới khác. Sau tám giờ, trong ký túc xá mới bắt đầu có học sinh lục đục chuyển vào.

“Anh ngồi ở chỗ này một chút, tôi đi chuẩn bị nước cho anh rửa mặt.”

Thẩm Mộc Tinh rửa mặt, rồi lại cầm một chiếc ly sứ, đi vào phòng tắm.

Lúc cô bưng chậu nước đi ra, thấy Nghiêm Hi Quang đang đứng hút thuốc ở hành lang.

Cô đi tới.

“Ôi? Tại sao anh lại ra đây?”

Anh thấy cô tới, vội vàng tắt điều thuốc quăng vào thùng rác, tay bỏ vào trong túi.

“Bên trong có người, không tiện.”

Thẩm Mộc Tinh thăm dò bên trong, liền nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang dọn dẹp đồ đạc ở giường đối diện.

Cô gái thấy cô đi vào, cười nhả nhận rồi tiếp tục công việc.

Thẩm Mộc Tinh đặt thau nước lên ghế, vẫy vẫy người con trai đang ở ngoài hành lang: “Anh vào đây.”

Nghiêm Hi Quang do dự một chút, rồi đi vào.

Thẩm Mộc Tinh nói với cô gái kia: “Anh trai của tôi, khi sáng ngủ ở nhà trọ, chưa rửa mặt được!”

Cô gái nói: “A! Không sao, để anh ấy rửa mặt đi!”

Nghiêm Hi Quang rất cao, ghế dựa lại thấp, anh phải cong người thành một tư thế không thoải mái lắm, vẩy nước lên mặt mình.

“Đưa tay đây.” Thẩm Mộc Tinh đổ vào tay anh chút sữa rửa mặt.

Anh rửa mặt xong, đứng thẳng dậy, trên trán ẩm ướt càng lộ ra vẻ đen đậm. Thẩm Mộc Tinh đưa khăn để anh lau mặt.

“Đến đây, súc miệng đi.” Cô đưa ly nước lạnh cho anh.

Nghiêm Hi Quang cầm ly nước đi ra ngoài. Chẳng qua là ngại ngùng phun nước súc miệng vào bồn nước.

Cô gái kia thấy anh đi ra ngoài liền chủ động nói chuyện với Thẩm Mộc Tinh.

Bộ dạng của Thẩm Mộc Tinh không tính là xinh đẹp, nhưng cũng là kiểu thanh tú. Khi nói chuyện giọng nói cũng rất dịu dàng trầm tĩnh. Là cô gái khiến mọi người đều yêu thích khi tiếp xúc.

“Tên mình là Chung Lâm, thật vui khi cùng ở một phòng với cậu. Giúp đỡ nhiều hơn nha!”

“Mình là Thẩm Mộc Tinh, sau này là bạn cùng phòng.”

“Kia không phải là anh trai cậu, mà là bạn trai đúng không?” Cô gái mờ ám nháy mắt vài cái: “Thật đẹp trai.”

“... Là hàng xóm của mình.” Thẩm Mộc Tinh bất đắc dĩ cười nói: “Vì sao mọi người đều nói anh ta là bạn trai của mình chứ?”

“Cảm giác đó, ánh mắt của anh ấy luôn nhìn cậu.”

“Đừng nói đùa.”

Tại sao cô không cảm thấy Nghiêm Hi nhìn mình chứ? Ngược lại chính cô cũng không nhận được nhìn anh.

Trong khi cô nói chuyện, Nghiêm Hi Quang đã trở lại. Anh cẩn thận lau chiếc ly rồi đặt trên bàn.

“Nếu không còn gì nữa, tôi đi đây!” Anh thản nhiên nói, ánh mắt lướt nhanh qua cô, rồi cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Đừng, hôm nay tôi cũng không làm gì, để tôi mời anh dùng cơm.” Cô nói.

Chung Lâm xen vào một câu: “Dưới lầu có quán canh Ma Lạt của Tứ Xuyên, ngon lắm, cậu dẫn anh ấy đến thử đi.”

Nghiêm Hi Quang nói: “Không cần đâu, hôm nay tôi phải về nhà.”

Thẩm Mộc Tinh hỏi: “Anh không muốn ném thử canh Ma Lạt sao?”

Nghiêm Hi Quang nhìn thẳng cô, hơi dừng lại.

Thẩm Mộc Tinh nói tiếp: “Tôi không quen ai ở chỗ này, hôm nay cũng không biết làm gì, nếu anh vội thì cứ đi đi, trở về cẩn thận.”

Nghiêm Hi Quang mím môi, tránh đi ánh mắt của cô: “Thích ăn.”

“Như vậy mà gọi là thích ăn sao?” Cô nhìn bát canh Ma Lạt chưa được động đến, nói.

Nghiêm Hi Quang không biết từ đâu lấy ra một chiếc thuốc, im lặng ngồi đối diện cô hít khói thuốc, nhìn cô không trả lời.

Thẩm Mộc Tinh thật sự không hiểu người con trai trước mặt mình.

Lúc cô không quen anh, trong lúc nói chuyện, Thẩm Mộc Tinh còn có thể qua loa vài câu, nhưng từ lúc ở chung đêm qua, Thẩm Mộc Tinh cho rằng bọn họ đã thân hơn một chút, không nghĩ tới sau khi trở thành người quen của Nghiêm Hi Quang, anh càng ít nói chuyện hơn.

Rõ ràng Thẩm Mộc Tinh cũng không nói chuyện với anh, anh thích hút thuốc, nên để anh hút thuốc là được rồi.

Đi ra khỏi quán ăn nhỏ, Thẩm Mộc Tinh nói: “Anh đi hướng trái hay hướng phải vậy?”

“Hướng phải.”

“Tôi đi hướng trái, vậy tôi đi đây.” Cô nói.

“Tạm biệt.” Anh vươn một bàn tay lên vẫy vẫy.

“Bye bye.” Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, suy nghĩ một chút rồi lại mỉm cười: “Đi thôi đi thôi.”

Anh lui về phía sau từng bước rồi xoay người rời đi.

Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng cao gầy của anh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy trống vắng.

Nhớ... Muốn cùng anh hàng xóm này trở về, về nhà có ba, mẹ, em trai. Nơi này chỉ có bàn học, phích nước nóng cùng canh Ma Lạt.

Nghiêm Hi Quang đi được một quãng dài, chậm rãi dừng lại, xoay người, nhìn về hướng người kia đang rời đi. Trời thật u ám.

Bóng lưng của thật sự yếu ớt, bước chân có chút nặng nề, giống như một người giấy bị cuộc sống đưa đẩy, rồi biến mất trong gió.

Vòng thi vào trường đại học đối với học sinh nội trú học lại thật sự vô cùng khó khăn. Thẩm Mộc Tinh – người lần đầu tiên rời khỏi nhà để đi thi khi trở về liền có được sự yêu quý từ mọi người. Mẹ cô không còn lạnh lùng nghiêm mặt nữa, bà bày ra một bàn thức ăn mà cô thích, cha cô và bà ngoại thì luôn nhắc tên cô, còn Thẩm Minh cứ ôm lấy cô hết như một chú khỉ con, không ngừng cọ cọ vào ngực cô, Thẩm Mộc Tinh cười, tùy ý để anh làm nũng mà không trêu chọc.

Mẹ cô cùng bà ngoại kể cho cô nghe tin tức mấy ngày gần đây, trước kia Thẩm Mộc Tinh chưa từng nghĩ, một nơi nhỏ như thế này, hàng xóm xảy ra chút việc nghe qua cũng rất thú vị.

Con trai nhà ai đó đã bỏ học đi ra nước ngoài, bà con nhà ai đi ra nước ngoài bây giờ giàu có nên quay về, nhà nào đó gả con gái đã tặng của hồi môn bao nhiêu vạn, nhà ai đó lại thêm một em bé.

Anh thợ may trẻ đã mua một chiếc xe, mẹ cô nói anh thường lấy xe đi nhập hàng, bà sẽ tìm cách làm thân với anh, sau này có thể đi nhờ xe đến thăm cô. Mẹ cô luôn khéo léo trong tính toán.

Thẩm Mộc Tinh không ngờ lần đầu tiên mẹ đến thăm cô chính là vì cô giáo mời tới.

“Nói bao nhiêu lần rồi, không được mang điện thoại đi động, mới khai giảng vài ngày, em không thể ngồi im được à? Chẳng thể tập trung được thì làm thế nào sống sót qua một năm học?”

Trong hành lang, chủ nhiệm lớp răn dạy cô trước mặt mẹ, Thẩm Mộc Tinh chấp tay sau lưng, không nói lời nào, mẹ cô tức giận, đẩy cô: “Mau hứa với cô đi! Lần sau không như thế nữa!”

Giáo viên ở Trung Quốc đều vậy, khi có việc đều muốn tìm đến phụ huynh, người lớn dạy bảo mới hiệu quả.

Bị mẹ đẩy như vậy, nước mắt của Thẩm Mộc Tinh liền rơi xuống.

Cô giáo cũng có kinh nghiệm, khi đối mặt với học sinh học lại, chưa bao giờ dám nói chuyện một cách sâu sắc, bà dịu giọng:

“Được rồi, cũng đã giữa trưa, em cùng mẹ ăn cơm đi. Em là người cô chú ý, đừng mắc phải sai lầm nữa rồi chưa!”

Thẩm Mộc Tinh khóc đến đỏ mắt, vẻ mặt đau khổ đi theo mẹ ra phía sau trường học. Vừa ra tới cổng trường, Thẩm Mộc Tinh liền nhìn thấy một chiếc xe màu bạc đậu ở phía trước. Nghiêm Hi Quang ngồi trong xe hút thuốc, vừa thấy hai người đi ra anh liền đẩy cửa xe đi xuống, một tay hút thuốc một tay mở cửa sau, mặt không chút thay đổi nhìn Thẩm Mộc Tinh.

Gương mặt cô liền đỏ lên.

Mẹ cô ngồi vào trong xe, trên mặt cố gắng lộ ra vẻ uy nghiêm, lạnh như băng nói: “Mẹ ngồi nhờ xe của anh Nghiêm đến, bây giờ phải về rồi, không thể chậm trễ được. Con lên xe, mẹ hỏi con hai câu.”

Đáy mắt Thẩm Mộc Tinh hơi ửng đỏ, cô có chút không cam tâm, ánh mắt oan ức nhìn lại. Cô lắc lắc đầu, không hề di chuyển.

“Mẹ, đi chỗ khác rồi hỏi...”

Mẹ cô chớp mắt đã muốn ngồi trở lại trong xe của Nghiêm Hi Quang, nói: “Có gì mà vội vàng, lên xe.”

Trong mắt mẹ cô, Nghiêm Hi Quang là một người đứng bình thường, mặc dù xấp xỉ tuổi của Thẩm Mộc Tinh, nhưng bà luôn cư xử như với người lớn hơn con mình. Một cô gái bị cô giáo mắng khóc, ở trước mặt người lớn, có gì mà mất mặt?

Thẩm Mộc Tinh vẫn còn nhẩn nha vào xe, Nghiêm Hi Quang nhìn vào gương chiếu, cô cũng nhìn thoáng qua anh, nhưng anh đã tránh được ánh mắt của cô.

Mẹ cô hỏi thẳng vào vấn đề: “Con với Hạ Thành có phải là người yêu của nhau không?”

“Không phải.” Thẩm Mộc Tinh mở miệng phản đối, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Giọng nói của mẹ cô rõ ràng rất tức giận: “Không phải? Chẳng lẽ cô giáo vu khống nói con yêu đương sao? Tin nhắn trong điện thoại là thế nào? Tình cảm này, yêu này, không phải là hai đứa nhắn sao?”

“Mẹ!” Thẩm Mộc Tinh bực tức, khóc nức nở ngắt ngang lời mẹ mình.

Đều là do Hạ Thành, như thế nào mà gửi tin nhắn lúc cô đang học. Sáng sớm Thẩm Mộc Tinh quên chính về chế độ rung. Tin nhắn vừa vang lên, cô nhìn điện thoại của mình, liền thấy tin nhắn từ Hạ Thành:

“Mộc Tinh, nhớ tớ không? Tớ rất nhớ cậu.”

Nghiêm Hi Quang dùng bật lửa kiểu truyền thống, là loại rỗng rọc kiểu cũ, dùng ngón tay cái ấn xuống, có thể nghe thấy tiếng lửa được bật lên.

Thẩm Mộc Tinh đang khóc ngẩng đầu lên, thấy anh khoát tay lên cửa kính, yên lặng hút thuốc.

Không biết vì sao, trong lòng cô có một loại khổ sở không nói nên lời.

Rốt cuộc cô không nhịn được nữa, đẩy cửa xuống xe, lau nước mắt, không để ý đến lời mẹ đang dạy bảo, chạy ngược với dòng người đông đúc, đi về trường học.

13. Chương 6: Người Giấy

Có lẽ cũng không thắng anh được nhiều, nhưng chỉ một buổi tối ở chung Thẩm Mộc Tinh đã biết anh là người thế nào.

Dùng hết từ ngữ chân thật để miêu tả anh, chính là rất bình thường, hiền lành quá mức. Cần nhắc trước sau, Thẩm Mộc Tinh không hiểu tại sao bản thân không có một chút hiểu biết nào, lại suy nghĩ cho người ta chứ? Cô không hiểu.

Qua một đêm ngủ trên sàn nhà, ngày hôm sau, Nghiêm Hi Quang đưa cô đến trường đại học trình diện. Cô là học sinh đến sớm nhất, bảo vệ cửa là một bác khoảng hơn năm mươi tuổi, bác nhiệt tình tiếp đón bọn họ. Vừa nghe đến thành tích của Thẩm Mộc Tinh khi thi vào đại học, liền lộ ra ánh mắt tán dương, cầm lấy chìa khóa vui vẻ đưa họ đi đến ký túc xá.

“Điểm của cháu không cần nghi ngờ, nhất định sẽ được phân đến khoa Lý lớp Một. Đây chính là lớp trọng điểm, cô Trác Hoa sẽ là người hướng dẫn. Nhất định không sai.” Bác nói.

“Cô giáo có nghiêm khắc không?” Thẩm Mộc Tinh gắng hỏi bác bác già nhiều chuyện. Nghiêm Hi Quang đi phía sau, tay trái kéo hành lý, tay phải xách theo chăn nệm của cô, cũng không hao tốn nhiều sức lực. Cơ thể anh rắn rỏi, nét mặt bình thản.

Bác nói: “Nghiêm đó, di động cũng không cho mang theo, nhưng mấy người trẻ các cháu, cũng có thể lên mang vào! Cần thận một chút không để cô giáo tịch thu là tốt rồi!”

Bác chăm chú nhìn Nghiêm Hi Quang, liếc mắt một cái rồi nói với Thẩm Mộc Tinh: “Qua lại với bạn trai cũng không được phép!”

Thẩm Mộc Tinh cười cười không nói gì, lại nghe thấy tiếng Nghiêm Hi Quang trả lời:

“Cháu là anh của cô ấy.”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi: “Tai tôi vẫn hoạt động tốt đấy.”

Ký túc xá của trường đại học là ký túc xá của công nhân đường sắt. Trường học thuê tầng 4 và tầng 5. Chia ra khu nam và khu nữ. Người bảo vệ đưa họ đi thăm phòng nước nóng, sau đó đưa Thẩm Mộc Tinh lên tầng 5 của ký túc xá.

Một phòng có bốn giường, hai bàn học, bốn ghế dựa, một cửa sổ. Đơn giản sạch sẽ, vì là người đến đầu tiên nên Thẩm Mộc Tinh được ưu tiên lựa chọn giường nằm. Cô chọn một chiếc giường đơn dọc gần cửa sổ, nhờ Nghiêm Hi Quang đặt hành lý lên giường.

Chọn xong giường ngủ, bác bảo vệ đưa chìa khóa cho Thẩm Mộc Tinh, rồi lại đi đón sinh viên mới khác. Sau tám giờ, trong ký túc xá mới bắt đầu có học sinh lục đục chuyển vào.

“Anh ngồi ở chỗ này một chút, tôi đi chuẩn bị nước cho anh rửa mặt.”

Thẩm Mộc Tinh rửa mặt, rồi lại cầm một chiếc ly sứ, đi vào phòng tắm.

Lúc cô bưng chậu nước đi ra, thấy Nghiêm Hi Quang đang đứng hút thuốc ở hành lang.

Cô đi tới.

“Ôi? Tại sao anh lại ra đây?”

Anh thấy cô tới, vội vàng tắt điều thuốc quăng vào thùng rác, tay bỏ vào trong túi.

“Bên trong có người, không tiện.”

Thẩm Mộc Tinh thăm dò bên trong, liền nhìn thấy một cô gái xinh đẹp đang dọn dẹp đồ đạc ở giường đối diện.

Cô gái thấy cô đi vào, cười nhả nhận rồi tiếp tục công việc.

Thẩm Mộc Tinh đặt thau nước lên ghế, vẩy vẩy người con trai đang ở ngoài hành lang: “Anh vào đây.”

Nghiêm Hi Quang do dự một chút, rồi đi vào.

Thẩm Mộc Tinh nói với cô gái kia: “Anh trai của tôi, khi sáng ngủ ở nhà trọ, chưa rửa mặt được!”

Cô gái nói: “A! Không sao, để anh ấy rửa mặt đi!”

Nghiêm Hi Quang rất cao, ghế dựa lại thấp, anh phải cong người thành một tư thế không thoải mái lắm, vẩy nước lên mặt mình.

“Đưa tay đây.” Thẩm Mộc Tinh đổ vào tay anh chút sữa rửa mặt.

Anh rửa mặt xong, đứng thẳng dậy, trên trán ẩm ướt càng lộ ra vẻ đen đậm. Thẩm Mộc Tinh đưa khăn để anh lau mặt.

“Đến đây, súc miệng đi.” Cô đưa ly nước lạnh cho anh.

Nghiêm Hi Quang cầm ly nước đi ra ngoài. Chẳng qua là ngại ngùng phun nước súc miệng vào bồn nước.

Cô gái kia thấy anh đi ra ngoài liền chủ động nói chuyện với Thẩm Mộc Tinh.

Bộ dạng của Thẩm Mộc Tinh không tính là xinh đẹp, nhưng cũng là kiểu thanh tú. Khi nói chuyện giọng nói cũng rất dịu dàng trầm tĩnh. Là cô gái khiến mọi người đều yêu thích khi tiếp xúc.

“Tên mình là Chung Lâm, thật vui khi cùng ở một phòng với cậu. Giúp đỡ nhiều hơn nha!”

“Mình là Thẩm Mộc Tinh, sau này là bạn cùng phòng.”

“Kia không phải là anh trai cậu, mà là bạn trai đúng không?” Cô gái mờ ám nháy mắt vài cái: “Thật đẹp trai.”

“... Là hàng xóm của mình.” Thẩm Mộc Tinh bất đắc dĩ cười nói: “Vì sao mọi người đều nói anh ta là bạn trai của mình chứ?”

“Cảm giác đó, ánh mắt của anh ấy luôn nhìn cậu.”

“Đừng nói đùa.”

Tại sao cô không cảm thấy Nghiêm Hi nhìn mình chứ? Ngược lại chính cô cũng không nhận được nhìn anh.

Trong khi cô nói chuyện, Nghiêm Hi Quang đã trở lại. Anh cẩn thận lau chiếc ly rồi đặt trên bàn.

“Nếu không còn gì nữa, tôi đi đây!” Anh thản nhiên nói, ánh mắt lướt nhanh qua cô, rồi cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Đừng, hôm nay tôi cũng không làm gì, để tôi mời anh dùng cơm.” Cô nói.

Chung Lâm xen vào một câu: “Dưới lầu có quán canh Ma Lạt của Tứ Xuyên, ngon lắm, cậu dẫn anh ấy đến thử đi.”

Nghiêm Hi Quang nói: “Không cần đâu, hôm nay tôi phải về nhà.”

Thẩm Mộc Tinh hỏi: “Anh không muốn nếm thử canh Ma Lạt sao?”

Nghiêm Hi Quang nhìn thẳng cô, hơi dừng lại.

Thẩm Mộc Tinh nói tiếp: “Tôi không quen ai ở chỗ này, hôm nay cũng không biết làm gì, nếu anh vội thì cứ đi đi, trở về cẩn thận.”

Nghiêm Hi Quang mím môi, tránh đi ánh mắt của cô: “Thích ăn.”

“Như vậy mà gọi là thích ăn sao?” Cô nhìn bát canh Ma Lạt chưa được động đến, nói.

Nghiêm Hi Quang không biết từ đâu lấy ra một miếng thuốc, im lặng ngồi đối diện cô hít khói thuốc, nhìn cô không trả lời.

Thẩm Mộc Tinh thật sự không hiểu người con trai trước mặt mình.

Lúc cô không quen anh, trong lúc nói chuyện, Thẩm Mộc Tinh còn có thể qua loa vài câu, nhưng từ lúc ở chung đêm qua, Thẩm Mộc Tinh cho rằng bọn họ đã thân hơn một chút, không nghĩ tới sau khi trở thành người quen của Nghiêm Hi Quang, anh càng ít nói chuyện hơn.

Rõ ràng Thẩm Mộc Tinh cũng không nói chuyện với anh, anh thích hút thuốc, nên để anh hút thuốc là được rồi.

Đi ra khỏi quán ăn nhỏ, Thẩm Mộc Tinh nói: “Anh đi hướng trái hay hướng phải vậy?”

“Hướng phải.”

“Tôi đi hướng trái, vậy tôi đi đây.” Cô nói.

“Tạm biệt.” Anh vươn một bàn tay lên vẫy vẫy.

“Bye bye.” Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, suy nghĩ một chút rồi lại mỉm cười: “Đi thôi đi thôi.”

Anh lui về phía sau từng bước rồi xoay người rời đi.

Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng cao gầy của anh, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy trống vắng.

Nhớ... Muốn cùng anh hàng xóm này trở về, về nhà có ba, mẹ, em trai. Nơi này chỉ có bàn học, phích nước nóng cùng canh Ma Lạt.

Nghiêm Hi Quang đi được một quãng dài, chậm rãi dừng lại, xoay người, nhìn về hướng người kia đang rời đi. Trời thật u ám.

Bóng lưng của thật sự yếu ớt, bước chân có chút nặng nề, giống như một người giấy bị cuộc sống đưa đẩy, rồi biến mất trong gió.

Vòng thi vào trường đại học đối với học sinh nội trú học lại thật sự vô cùng khó khăn. Thẩm Mộc Tinh – người lần đầu tiên rời khỏi nhà để đi thi khi trở về liền có được sự yêu quý từ mọi người. Mẹ cô không còn lạnh lùng nghiêm mặt nữa, bà bày ra một bàn thức ăn mà cô thích, cha cô và bà ngoại thì luôn nhắc tên cô, còn Thẩm Minh cứ ôm lấy cô hết như một chú khỉ con, không ngừng cọ cọ vào ngực cô, Thẩm Mộc Tinh cười, tùy ý để anh làm nũng mà không trêu chọc.

Mẹ cô cùng bà ngoại kể cho cô nghe tin tức mấy ngày gần đây, trước kia Thẩm Mộc Tinh chưa từng nghĩ, một nơi nhỏ như thế này, hàng xóm xảy ra chút việc nghe qua cũng rất thú vị.

Con trai nhà ai đó đã bỏ học đi ra nước ngoài, bà con nhà ai đi ra nước ngoài bây giờ giàu có nên quay về, nhà nào đó gả con gái đã tặng của hồi môn bao nhiêu vạn, nhà ai đó lại thêm một em bé.

Anh thợ may trẻ đã mua một chiếc xe, mẹ cô nói anh thường lấy xe đi nhập hàng, bà sẽ tìm cách làm thân với anh, sau này có thể đi nhờ xe đến thăm cô. Mẹ cô luôn khéo léo trong tính toán.

Thẩm Mộc Tinh không ngờ lần đầu tiên mẹ đến thăm cô chính là vì cô giáo mời tới.

“Nói bao nhiêu lần rồi, không được mang điện thoại di động, mới khai giảng vài ngày, em không thể ngồi im được à? Chẳng thể tập trung được thì làm thế nào sống sót qua một năm học?”

Trong hành lang, chủ nhiệm lớp răn dạy cô trước mặt mẹ, Thẩm Mộc Tinh chấp tay sau lưng, không nói lời nào, mẹ cô tức giận, đẩy cô: “Mau hứa với cô đi! Lần sau không như thế nữa!”

Giáo viên ở Trung Quốc đều vậy, khi có việc đều muốn tìm đến phụ huynh, người lớn dạy bảo mới hiệu quả.

Bị mẹ đẩy như vậy, nước mắt của Thẩm Mộc Tinh liền rơi xuống.

Cô giáo cũng có kinh nghiệm, khi đối mặt với học sinh học lại, chưa bao giờ dám nói chuyện một cách sâu sắc, bà dịu giọng:

“Được rồi, cũng đã giữa trưa, em cùng mẹ ăn cơm đi. Em là người cô chú ý, đừng mắc phải sai lầm nữa rồi chưa!”

Thẩm Mộc Tinh khóc đến đỏ mắt, vẻ mặt đau khổ đi theo mẹ ra phía sau trường học. Vừa ra tới cổng trường, Thẩm Mộc Tinh liền nhìn thấy một chiếc xe màu bạc đậu ở phía trước. Nghiêm Hi Quang ngồi trong xe hút thuốc, vừa thấy hai người đi ra anh liền đẩy cửa xe đi xuống, một tay hút thuốc một tay mở cửa sau, mặt không chút thay đổi nhìn Thẩm Mộc Tinh.

Gương mặt cô liền đỏ lên.

Mẹ cô ngồi vào trong xe, trên mặt cố gắng lộ ra vẻ uy nghiêm, lạnh như băng nói: “Mẹ ngồi nhờ xe của anh Nghiêm đến, bây giờ phải về rồi, không thể chậm trễ được. Con lên xe, mẹ hỏi con hai câu.”

Đáy mắt Thẩm Mộc Tinh hơi ửng đỏ, cô có chút không cam tâm, ánh mắt oan ức nhìn lại. Cô lắc lắc đầu, không hề di chuyển.

“Mẹ, đi chỗ khác rồi hỏi...”

Mẹ cô chớp mắt đã muốn ngồi trở lại trong xe của Nghiêm Hi Quang, nói: “Có gì mà vội vàng, lên xe.”

Trong mắt mẹ cô, Nghiêm Hi Quang là một người đứng bình thường, mặc dù xấp xỉ tuổi của Thẩm Mộc Tinh, nhưng bà luôn cư xử như với người lớn hơn con mình. Một cô gái bị cô giáo mắng khóc, ở trước mặt người lớn, có gì mà mất mặt?

Thẩm Mộc Tinh vẫn còn nhăn nhó vào xe, Nghiêm Hi Quang nhìn vào gương chiếu, cô cũng nhìn thoáng qua anh, nhưng anh đã tránh được ánh mắt của cô.

Mẹ cô hỏi thẳng vào vấn đề: “Con với Hạ Thành có phải là người yêu của nhau không?”

“Không phải.” Thẩm Mộc Tinh mở miệng phản đối, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Giọng nói của mẹ cô rõ ràng rất tức giận: “Không phải? Chẳng lẽ cô giáo vu khống nói con yêu đương sao? Tin nhắn trong điện thoại là thế nào? Tình cảm này, yêu này, không phải là hai đứa nhắn sao?”

“Mẹ!” Thẩm Mộc Tinh bực tức, khóc nức nở ngắt ngang lời mẹ mình.

Đều là do Hạ Thành, như thế nào mà gửi tin nhắn lúc cô đang học. Sáng sớm Thẩm Mộc Tinh quên chỉnh về chế độ rung. Tin nhắn vừa vang lên, cô nhìn điện thoại của mình, liền thấy tin nhắn từ Hạ Thành:

“Mộc Tinh, nhớ tớ không? Tớ rất nhớ cậu.”

Nghiêm Hi Quang dùng bật lửa kiểu truyền thống, là loại rỗng rọc kiểu cũ, dùng ngón tay cái ấn xuống, có thể nghe thấy tiếng lửa được bật lên.

Thẩm Mộc Tinh đang khóc ngẩng đầu lên, thấy anh khoát tay lên cửa kính, yên lặng hút thuốc.

Không biết vì sao, trong lòng cô có một loại khổ sở không nói nên lời.

Rất cuộc cô không nhịn được nữa, đẩy cửa xuống xe, lau nước mắt, không để ý đến lời mẹ đang dạy bảo, chạy ngược với dòng người đông đúc, đi về trường học.

14. Chương 8: Chương 7: Nhân Tài

Một tháng sau, Thẩm Mộc Tinh dựa vào thành tích đứng nhất lớp nên trở thành lớp trưởng lớp cô Trác Hoa, người khiến mẹ mắng cô đến khóc lần trước.

Trường học có ba ban Khoa học tự nhiên, hai ban Khoa Văn hóa, chủ nhiệm các lớp đều là những giáo sư có tiếng đã về hưu, Trác Hoa là giáo viên lớn tuổi được kính trọng nhất trong trường. Nơi này từng đào tạo ra rất nhiều học sinh ưu tú, cô ngây ngốc, che kín nếp nhăn trước mắt bằng chiếc kính, mái tóc xoăn

màu bạch kim xõa ra, những học sinh khác nhìn vào nghĩ là kiểu tóc của chú cừu nhỏ, nhưng những phụ nữ trung niên lại thấy kiểu tóc này rất có khiêu thủy mỹ.

Trác Hoa là một chủ nhiệm lớp nghiêm túc, luôn luôn trầm mặt, các học sinh sau lưng cũng chỉ gọi bà là lão bà, duy chỉ có Thẩm Mộc Tinh dám gọi thẳng như vậy.

Lão bà rất thích Thẩm Mộc Tinh, cả lớp đều nhận ra điều này.

Ở trường, trong giờ học, nếu chủ nhiệm lớp thường xuyên để một học sinh sang lớp khác mượn phần viết, hoặc để học sinh đó đi lấy bài thi từ chỗ giáo viên bộ môn, như vậy chắc chắn là giáo viên rất thích học sinh kia, người đó chắc cũng thấy vô cùng tự hào.

Thẩm Mộc Tinh ôm một chồng bài tập vừa thu, đi đến phòng làm việc của lão bà. Lão bà đang nói chuyện cùng giáo viên dạy đại số, vừa thấy cô vào đã định đưa thứ gì đó cho cô.

Thẩm Mộc Tinh nhận lấy, nhìn thấy là một hộp cơm, vẫn còn hơi nóng, hơi nước khiến túi ni lon dính vào hộp cơm.

“Lão bà, cô mang cho em sao?” Thẩm Mộc Tinh cong mắt cười nói.

Lúc lão bà chấp tay sau lưng đứng ở cửa lớp học có chút dọa người, nhưng chỉ cần bà cười liền vô cùng hiền lành, lão bà nói: “Trên thế gian này, ngoại trừ mẹ ruột, còn có ai có thể thật sự nhớ em? Đây là mì hoành thánh mẹ em làm, nghỉ trưa rồi ăn đi!”

“Mẹ em đã tới?” Thẩm Mộc Tinh cúi đầu nhìn hộp cơm kia.

“Không phải, là một tên nhóc trẻ tuổi, nói là hàng xóm của em, vừa đi rồi.”

Thiếu chút nữa Thẩm Mộc Tinh đã xoay người chạy đi, nhưng sợ lão bà hiểu nhầm, vội vàng nói: “Mẹ em nói phải nhanh chóng ăn nên em đi đây!”

“Nhanh đi đi.”

“Đúng rồi, lão bà, Lưu Bình không nộp bài tập đại số, cậu ấy nói để quên ở nhà!”

Lão bà bĩu môi: “Để quên ở nhà... Sao nó không để quên đầu ở nhà luôn đi?”

Thẩm Mộc Tinh ôm hộp cơm chạy ra, mới ra khỏi trường học liền thấy bóng lưng của anh thợ may trẻ.

Tóc của anh ngắn, nhưng Thẩm Mộc Tinh chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra bóng lưng của anh.

Bởi vì trừ anh ra, Thẩm Mộc Tinh chưa thấy người đàn ông thứ hai nào có thể khiến thân hình hòa hợp với trang phục.

Cô muốn mở miệng gọi anh, nhưng vẫn không nói gì, cứ ôm hộp cơm nhìn anh ở phía xa như vậy.

Cho đến khi tới cổng trường, Nghiêm Hi Quang vào xe, Thẩm Mộc Tinh mới sốt ruột, nhìn xe anh chuẩn bị khởi động, vẫn chưa biết nên gọi người kia làm gì.

Xe chuẩn bị đi, Thẩm Mộc Tinh nhìn theo.

Cảm giác này có chút khó chịu, nhưng cũng có phần mong đợi, sau này, Thẩm Mộc Tinh liên tục nhớ lại chuyện này, thậm chí có một thời gian dài cô cảm thấy, đại khái là cô nhớ nhà, trong hoàn cảnh ở nơi xa lạ, vắng vẻ này, gặp được một người cùng quê, đương nhiên sẽ không dễ quên hẳn.

Nhưng không ai có thể lý giải được nỗi trống trải cô đơn trong lòng, chủ động nhiệt tình trong lời nói lại làm cho người khác nghĩ ngợi nhiều.

Thẩm Mộc Tinh hít sâu một hơi, rũ vai xuống, giống như trái cà héo, cô xoay người đi vào trong trường học, hộp cơm trong tay đã nguội hết.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, phải vào lớp, Thẩm Mộc Tinh không do dự đi bộ vào trường học.

Nghiêm Hi Quang giẫm lên phanh, thân thể giật mạnh một cái theo thân xe. Anh nhìn qua gương xe thấy bóng dáng cô rời đi, nhịn không được đẩy kính xe lên, cho đến khi bóng dáng Thẩm Mộc Tinh hoàn toàn biến mất, anh mới thu ánh mắt về.

Lái xe đến một nơi nào đó rồi dừng lại, Nghiêm Hi Quang đi vào quầy bán điện thoại di động đối diện trường học.

Người thanh niên bán hàng trước quầy kính nhiệt tình chào hỏi anh, Nghiêm Hi Quang tùy ý đặt ngón tay trắng nõn mềm mại trên kính, ngón tay theo bước chân từ gian hàng này sang gian hàng khác.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chỉ đến một tủ thủy tinh: “Cái này.”

Nhân viên bán hàng vô cùng vui vẻ, cầm chiếc điện thoại đi ra: “Cái này mới ra, bán rất chạy, màu của hoa hồng vàng được thiết kế dành riêng cho phụ nữ, anh tặng cái này cho người yêu à? Chắc chắn cô ấy sẽ cảm thấy anh rất hào phóng, lại còn rất yêu cô ấy nữa!”

Nhân viên bán hàng tự cho mình thông minh tiếp tục quảng cáo, không phát hiện sắc mặt Nghiêm Hi Quang thay đổi, ngón tay vẫn tiếp tục cầm đi động.

Ánh sáng trong gian hàng chiếu rọi mặt anh, khiến da anh nhìn như trắng hơn, anh đưa tay sờ sờ chóp mũi, động tác biểu đạt sự lúng túng.

“Có thể gửi tin nhắn và gọi điện thoại là đủ rồi.”

Bộ dáng tươi cười của nhân viên bán hàng lập tức lạnh nhạt vài phần: “Được, có loại rẻ hơn một chút, là loại di động 258, anh đi theo tôi.”

Sáu giờ tối, Thẩm Mộc Tinh cùng các học sinh khác tan học ra về, Chung Lâm lấy tay trái khoác vai cô, tay phải còn muốn khoác thêm bạn trai của mình là Tô Dương, hai người vì chuyện giấy cho nhau nên bị giáo viên mắng.

Thẩm Mộc Tinh yêu quý tính mạng, cách xa chiến trường, cô đi cùng với hai người bạn cùng phòng là Đan Đan và Dương Dương, nhưng hai người họ đang vui vẻ với nhau, cô không thể đứng giữa cho nên chỉ có thể nói cười đi một bên, để họ ở bên trong.

Dương Dương bị hai người bạn khoát vai hai bên, nhìn Chung Lâm cùng Tô Dương phía trước, giận dữ nói:

“Chung Lâm cùng Tô Dương đã quen nhau 6 năm, từ thời trung học cơ sở đã hay cãi nhau, lại còn cãi nhau đến long trời lở đất.”

Đan Đan nói: “Nhưng mà thật sự hâm mộ hai người họ, cả đời mình sợ không có một mảnh tình vắt vai ở đây!”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Chờ sau khi cậu học xong, đại học cũng có rất nhiều người đẹp trai.”

Đan Đan mở to mắt: “Đẹp trai... Mau mau nhìn đi, trai đẹp!”

Đan Đan là fan của tiểu thuyết, thật sự chưa có người nào khiến cô cam tâm tình nguyện gọi là trai đẹp cả.

Thẩm Mộc Tinh theo ngón tay cô chỉ, nhìn sang, hơi ngẩn ra.

Gần tháng mười, trời cũng thay đổi, sáu giờ tối nhưng trời đã tối thui, dưới đèn đường, đứng ở cổng trường, một tay anh xách túi di động, một tay kẹp lấy một điếu thuốc, cửa mở ra học sinh ngày càng nhiều, khiến anh có chút bối rối. Anh nhìn xung quanh, dường như sợ sẽ bỏ qua mỗi tốp người, thuốc lá đã tàn trên tay, anh quên gạt, lại kẹp lấy như vậy nên tàn thuốc rơi vào người.

Thẩm Mộc Tinh không biết trong mắt mình khi thấy anh có bao nhiêu tia sáng.

Cô làm bộ ngẩng đầu đi qua anh, Nghiêm Hi Quang hoa mắt không thấy rõ được cô, Thẩm Mộc Tinh buông tay người bên cạnh ra, lại lui trở về, đứng ở trước mặt anh.

“Này! Trông tôi giống người đi đường lắm sao?”

Nghiêm Hi Quang khẽ kinh ngạc, mê man trong mắt lập tức biến mất, đèn đường chiếu vào khiến đôi mắt hiện lên màu vàng ấm áp, anh cúi đầu nhìn cô.

Hai người kia ở phía sau xì xào bàn tán, rất nhanh liền hiểu rõ tình thế, hai người xông lên nói: “Mộc Tinh, cậu có thể về muộn hơn, bọn mình sẽ nói với giáo viên là cậu đi mua sách!”

“Đúng đúng, đi mua sách! Hắc hắc!”

Hai người nói xong liền chạy đi, trước khi đi còn đẩy Thẩm Mộc Tinh một cái!

Thẩm Mộc Tinh mất thăng bằng, ngã về phía Nghiêm Hi Quang, anh vội vàng vút thuốc lá, nhanh chóng đỡ lấy cô, hai tay nắm lấy cánh tay cô.

Thẩm Mộc Tinh lúng túng đứng thẳng cười cười, hấn rất nhanh buông tay cô. Hai người sóng vai cùng đi đến ký túc xá.

“Sao anh lại tới đây?” Cô hỏi.

“Buổi trưa, sau khi đưa hộp cơm cho cô, tôi phải đi lấy hàng.” Anh lơ đãng lấy túi giấy đưa cho cô.

Thẩm Mộc Tinh nhận lấy, mở ra nhìn: “Điện thoại di động?”

“Chỉ có thể gửi tin nhắn và gọi điện thoại.” Anh nói.

“Oa, sao anh lại đưa cho tôi? Là quà tặng sao?”

Nghiêm Hi Quang không có ý định nói dối, nhưng cô đã nói vậy, anh liền chấp nhận để giảm bớt phiền toái.

“Không có gì là miễn phí cả!” Cô tuy nói vậy như trên mặt hiện ra sự vui thích, cầm túi giấy không buông.

Nghiêm Hi Quang nói: “Bởi vì kinh doanh quần áo của cô cũng giúp tôi có thêm một khoản, xem như tôi cảm ơn.”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Chỉ mới có một trăm đồng mà đã cảm ơn tôi? Chờ tôi về nhà rồi may cho tôi váy mới là được!”

“Được.” Anh dứt khoát đồng ý.

Từ trường học đến ký túc xá cần qua một con phố, hai đoạn đường cái, mười lăm phút đi, lần đầu tiên Thẩm Mộc Tinh cảm thấy ngắn như vậy.

Đi ngang qua một tiệm trái cây, cô ngừng lại: “Tôi muốn mua hoa quả.”

“Được.”

Anh lặng lẽ đứng sau lưng cô, nhìn cô cẩn thận xem hoa quả, bỗng nhiên anh nhìn chăm chăm vào gò má của cô.

Thẩm Mộc Tinh đặt táo lên cân, Nghiêm Hi Quang cũng móc túi tiền.

“Không cần đâu.” Thẩm Mộc Tinh cản anh, vừa mới kéo một bên túi xách liền bị anh nắm lấy cổ tay.

Thẩm Mộc Tinh sững sờ, nhiệt độ từ bàn tay anh truyền đến, giống như dòng điện, khiến trái tim cô run lên.

Nghiêm Hi Quang dùng một tay nắm lấy cổ tay cô, tay còn lại lấy ra ví tiền, rút ra một tờ, đưa cho người bán hàng.

Đợi người bán hàng bỏ tiền vào trong hộp, anh mới buông tay cô.

Mắt thấy đã đi đến dưới lầu của ký túc xá, phần lớn của sổ lầu bốn, lầu năm đều tối đen, chỉ có một phòng sáng lên, đó là phòng tự học buổi tối. Buổi tự học ban tối đã bắt đầu.

Thẩm Mộc Tinh nức nở, oán hận: “A... Buổi tối mặc đồ ngủ còn phải đi học buổi tự học, thật xấu hổ mà!”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, tự giác dừng bước ở chỗ rẽ cách ký túc xá không xa.

Thẩm Mộc Tinh nhìn anh: “Vậy tôi đi vào...”

“Ừ.”

“Anh đi đường cao tốc vào buổi tối cẩn thận một chút.”

Cô mím môi, bày ra nụ cười miễn cưỡng, phất tay với anh, lui về phía sau.

“Đợi chút.” Nghiêm Hi Quang tiến lên một bước, cầm lấy túi đựng di động từ trong tay cô, kéo túi xách của cô, bỏ điện thoại vào.

Chắc anh sợ giáo viên nhìn thấy điện thoại di động sẽ tịch thu.

Thẩm Mộc Tinh cười: “Giáo viên ban đêm của chúng tôi không khó, không bắt đầu.”

Nghiêm Hi Quang mím môi nhìn cô, lui về sau từng bước.

Anh phải đi.

Ngay giây phút này, đột nhiên cô dường như cảm giác bản thân bị chia thành hai phần, rất nhiều cảm xúc khó nói liên quan đến anh, liên quan đến sự xa cách của anh.

Cô vội vàng lấy ra hai quả táo từ trong túi, nhanh chóng chạy đến, nhét vào tay anh, sau đó nói câu “Bye bye” ngắn ngủi, rồi quay đầu chạy vào ký túc xá. Trước khi đi, cô thoáng nhìn thấy vẻ mặt Nghiêm Hi Quang ngạc nhiên, sau đó bóng dáng kia bị đèn đường kéo dài cùng với tiếng đập từ con tim của cô trên hành lang vắng vẻ.

15. Chương 7: Nhân Tài

Một tháng sau, Thẩm Mộc Tinh dựa vào thành tích đứng nhất lớp nên trở thành lớp trưởng lớp cô Trác Hoa, người khiến mẹ mắng cô đến khóc lần trước.

Trường học có ba ban Khoa học tự nhiên, hai ban Khoa Văn hóa, chủ nhiệm các lớp đều là những giáo sư có tiếng đã về hưu, Trác Hoa là giáo viên lớn tuổi được kính trọng nhất trong trường. Nơi này từng đào tạo ra rất nhiều học sinh ưu tú, cô ngây ngốc, che kín nếp nhăn trước mắt bằng chiếc kính, mái tóc xoăn màu bạch kim xõa ra, những học sinh khác nhìn vào nghĩ là kiểu tóc của chú cừu nhỏ, nhưng những phụ nữ trung niên lại thấy kiểu tóc này rất có khiêu thủy mỹ.

Trác Hoa là một chủ nhiệm lớp nghiêm túc, luôn luôn trầm mặt, các học sinh sau lưng cũng chỉ gọi bà là lão bà, duy chỉ có Thẩm Mộc Tinh dám gọi thẳng như vậy.

Lão bà rất thích Thẩm Mộc Tinh, cả lớp đều nhận ra điều này.

Ở trường, trong giờ học, nếu chủ nhiệm lớp thường xuyên để một học sinh sang lớp khác mượn phần viết, hoặc để học sinh đó đi lấy bài thi từ chỗ giáo viên bộ môn, như vậy chắc chắn là giáo viên rất thích học sinh kia, người đó chắc cũng thấy vô cùng tự hào.

Thẩm Mộc Tinh ôm một chồng bài tập vừa thu, đi đến phòng làm việc của lão bà. Lão bà đang nói chuyện cùng giáo viên dạy đại số, vừa thấy cô vào đã định đưa thứ gì đó cho cô.

Thẩm Mộc Tinh nhận lấy, nhìn thấy là một hộp cơm, vẫn còn hơi nóng, hơi nước khiến túi ni lon dính vào hộp cơm.

“Lão bà, cô mang cho em sao?” Thẩm Mộc Tinh cong mắt cười nói.

Lúc lão bà chấp tay sau lưng đứng ở cửa lớp học có chút dọa người, nhưng chỉ cần bà cười liền vô cùng hiền lành, lão bà nói: “Trên thế gian này, ngoại trừ mẹ ruột, còn có ai có thể thật sự nhớ em? Đây là mì hoành thánh mẹ em làm, nghỉ trưa rồi ăn đi!”

“Mẹ em đã tới?” Thẩm Mộc Tinh cúi đầu nhìn hộp cơm kia.

“Không phải, là một tên nhóc trẻ tuổi, nói là hàng xóm của em, vừa đi rồi.”

Thiếu chút nữa Thẩm Mộc Tinh đã xoay người chạy đi, nhưng sợ lão bà hiểu nhầm, vội vàng nói: “Mẹ em nói phải nhanh chóng ăn nên em đi đây!”

“Nhanh đi đi.”

“Đúng rồi, lão bà, Lưu Bình không nộp bài tập đại số, cậu ấy nói để quên ở nhà!”

Lão bà bữu môi:“Để quên ở nhà... Sao nó không để quên đầu ở nhà luôn đi?”

Thẩm Mộc Tinh ôm hộp cơm chạy ra, mới ra khỏi trường học liền thấy bóng lưng của anh thợ may trẻ.

Tóc của anh ngắn, nhưng Thẩm Mộc Tinh chỉ cần nhìn một cái liền nhận ra bóng lưng của anh.

Bởi vì trừ anh ra, Thẩm Mộc Tinh chưa thấy người đàn ông thứ hai nào có thể khiến thân hình hòa hợp với trang phục.

Cô muốn mở miệng gọi anh, nhưng vẫn không nói gì, cứ ôm hộp cơm nhìn anh ở phía xa như vậy.

Cho đến khi tới cổng trường, Nghiêm Hi Quang vào xe, Thẩm Mộc Tinh mới sốt ruột, nhìn xe anh chuẩn bị khởi động, vẫn chưa biết nên gọi người kia làm gì.

Xe chuẩn bị đi, Thẩm Mộc Tinh nhìn theo.

Cảm giác này có chút khó chịu, nhưng cũng có phần mong đợi, sau này, Thẩm Mộc Tinh liên tục nhớ lại chuyện này, thậm chí có một thời gian dài cô cảm thấy, đại khái là cô nhớ nhà, trong hoàn cảnh ở nơi xa lạ, vắng vẻ này, gặp được một người cùng quê, đương nhiên sẽ không dễ quên hẳn.

Nhưng không ai có thể lý giải được nỗi trống trải cô đơn trong lòng, chủ động nhiệt tình trong lời nói lại làm cho người khác nghĩ ngợi nhiều.

Thẩm Mộc Tinh hít sâu một hơi, rũ vai xuống, , giống như trái cà héo, cô xoay người đi vào trong trường học, hộp cơm trong tay đã nguội hết.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, phải vào lớp, Thẩm Mộc Tinh không do dự đi bộ vào trường học.

Nghiêm Hi Quang giẫm lên phanh, thân thể giật mạnh một cái theo thân xe. Anh nhìn qua gương xe thấy bóng dáng cô rời đi, nhịn không được đẩy kính xe lên, cho đến khi bóng dáng Thẩm Mộc Tinh hoàn toàn biến mất, anh mới thu ánh mắt về.

Lái xe đến một nơi nào đó rồi dừng lại, Nghiêm Hi Quang đi vào quầy bán điện thoại di động đối diện trường học.

Người thanh niên bán hàng trước quầy kính nhiệt tình chào hỏi anh, Nghiêm Hi Quang tùy ý đặt ngón tay trắng nõn mềm mại trên kính, ngón tay theo bước chân từ gian hàng này sang gian hàng khác.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chỉ đến một tủ thủy tinh:“Cái này.”

Nhân viên bán hàng vô cùng vui vẻ, cầm chiếc điện thoại đi ra:“Cái này mới ra, bán rất chạy, màu của hoa hồng vàng được thiết kế dành riêng cho phụ nữ, anh tặng cái này cho người yêu à? Chắc chắn cô ấy sẽ cảm thấy anh rất hào phóng, lại còn rất yêu cô ấy nữa!”

Nhân viên bán hàng tự cho mình thông minh tiếp tục quảng cáo, không phát hiện sắc mặt Nghiêm Hi Quang thay đổi, ngón tay vẫn tiếp tục cầm đi động.

Ánh sáng trong gian hàng chiếu rọi mặt anh, khiến da anh nhìn như trắng hơn, anh đưa tay sờ sờ chóp mũi, động tác biểu đạt sự lúng túng.

“Có thể gửi tin nhắn và gọi điện thoại là đủ rồi.”

Bộ dáng tươi cười của nhân viên bán hàng lập tức lạnh nhạt vài phần:“Được, có loại rẻ hơn một chút, là loại di động 258, anh đi theo tôi.”

Sáu giờ tối, Thẩm Mộc Tinh cùng các học sinh khác tan học ra về, Chung Lâm lấy tay trái khoác vai cô, tay phải còn muốn khoác thêm bạn trai của mình là Tô Dương, hai người vì chuyện giấy cho nhau nên bị giáo viên mắng.

Thẩm Mộc Tinh yêu quý tính mạng, cách xa chiến trường, cô đi cùng với hai người bạn cùng phòng là Đan Đan và Dương Dương, nhưng hai người họ đang vui vẻ với nhau, cô không thể đứng giữa cho nên chỉ có thể nói cười đi một bên, để họ ở bên trong.

Dương Dương bị hai người bạn khoát vai hai bên, nhìn Chung Lâm cùng Tô Dương phía trước, giận dỗi nói:

“Chung Lâm cùng Tô Dương đã quen nhau 6 năm, từ thời trung học cơ sở đã hay cãi nhau, lại còn cãi nhau đến long trời lở đất.”

Đan Đan nói: “Nhưng mà thật sự hâm mộ hai người họ, cả đời mình sợ không có một mảnh tình vắt vai ở đây!”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Chờ sau khi cậu học xong, đại học cũng có rất nhiều người đẹp trai.”

Đan Đan mở to mắt: “Đẹp trai... Mau mau nhìn đi, trai đẹp!”

Đan Đan là fan của tiểu thuyết, thật sự chưa có người nào khiến cô cam tâm tình nguyện gọi là trai đẹp cả.

Thẩm Mộc Tinh theo ngón tay cô chỉ, nhìn sang, hơi ngẩn ra.

Gần tháng mười, trời cũng thay đổi, sáu giờ tối nhưng trời đã tối thui, dưới đèn đường, đứng ở cổng trường, một tay anh xách túi di động, một tay kẹp lấy một điều thuốc, cửa mở ra học sinh ngày càng nhiều, khiến anh có chút bối rối. Anh nhìn xung quanh, dường như sợ sẽ bỏ qua mỗi lớp người, thuốc lá đã tàn trên tay, anh quên gạt, lại kẹp lấy như vậy nên tàn thuốc rơi vào người.

Thẩm Mộc Tinh không biết trong mắt mình khi thấy anh có bao nhiêu tia sáng.

Cô làm bộ ngẩng đầu đi qua anh, Nghiêm Hi Quang hoa mắt không thấy rõ được cô, Thẩm Mộc Tinh buông tay người bên cạnh ra, lại lui trở về, đứng ở trước mặt anh.

“Này! Trông tôi giống người đi đường lắm sao?”

Nghiêm Hi Quang khẽ kinh ngạc, mê man trong mắt lập tức biến mất, đèn đường chiếu vào khiến đôi mắt hiện lên màu vàng ấm áp, anh cúi đầu nhìn cô.

Hai người kia ở phía sau xì xào bàn tán, rất nhanh liền hiểu rõ tình thế, hai người xông lên nói: “Mộc Tinh, cậu có thể về muộn hơn, bọn mình sẽ nói với giáo viên là cậu đi mua sách!”

“Đúng đúng, đi mua sách! Hắc hắc!”

Hai người nói xong liền chạy đi, trước khi đi còn đẩy Thẩm Mộc Tinh một cái!

Thẩm Mộc Tinh mất thăng bằng, ngã về phía Nghiêm Hi Quang, anh vội vàng vớt thuốc lá, nhanh chóng đỡ lấy cô, hai tay nắm lấy cánh tay cô.

Thẩm Mộc Tinh lúng túng đứng thẳng cười cười, hấn rất nhanh buông tay cô. Hai người sóng vai cùng đi đến ký túc xá.

“Sao anh lại tới đây?” Cô hỏi.

“Buổi trưa, sau khi đưa hộp cơm cho cô, tôi phải đi lấy hàng.” Anh lơ đãng lấy túi giấy đưa cho cô.

Thẩm Mộc Tinh nhận lấy, mở ra nhìn: “Điện thoại di động?”

“Chỉ có thể gửi tin nhắn và gọi điện thoại.” Anh nói.

“Oa, sao anh lại đưa cho tôi? Là quà tặng sao?”

Nghiêm Hi Quang không có ý định nói dối, nhưng cô đã nói vậy, anh liền chấp nhận để giảm bớt phiền toái.

“Không có gì là miễn phí cả!” Cô tuy nói vậy như trên mặt hiện ra sự vui thích, cầm túi giấy không buông.

Nghiêm Hi Quang nói: “Bởi vì kinh doanh quần áo của cô cũng giúp tôi có thêm một khoản, xem như tôi cảm ơn.”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Chỉ mới có một trăm đồng mà đã cảm ơn tôi? Chờ tôi về nhà rồi may cho tôi váy mới là được!”

“Được.” Anh dứt khoát đồng ý.

Từ trường học đến ký túc xá cần qua một con phố, hai đoạn đường cái, mười lăm phút đi, lần đầu tiên Thẩm Mộc Tinh cảm thấy ngắn như vậy.

Đi ngang qua một tiệm trái cây, cô ngừng lại: “Tôi muốn mua hoa quả.”

“Được.”

Anh lặng lẽ đứng sau lưng cô, nhìn cô cẩn thận xem hoa quả, bỗng nhiên anh nhìn chăm chăm vào gò má của cô.

Thẩm Mộc Tinh đặt táo lên cân, Nghiêm Hi Quang cũng móc túi tiền.

“Không cần đâu.” Thẩm Mộc Tinh cảnh anh, vừa mới kéo một bên túi xách liền bị anh nắm lấy cổ tay.

Thẩm Mộc Tinh sững sờ, nhiệt độ từ bàn tay anh truyền đến, giống như dòng điện, khiến trái tim cô run lên.

Nghiêm Hi Quang dùng một tay nắm lấy cổ tay cô, tay còn lại lấy ra ví tiền, rút ra một tờ, đưa cho người bán hàng.

Đợi người bán hàng bỏ tiền vào trong hộp, anh mới buông tay cô.

Mắt thấy đã đi đến dưới lầu của ký túc xá, phần lớn của sổ lầu bốn, lầu năm đều tối đen, chỉ có một phòng sáng lên, đó là phòng tự học buổi tối. Buổi tự học ban tối đã bắt đầu.

Thẩm Mộc Tinh nức nở, oán hận: “A... Buổi tối mặc đồ ngủ còn phải đi học buổi tự học, thật xấu hổ mà!”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, tự giác dừng bước ở chỗ rẽ cách ký túc xá không xa.

Thẩm Mộc Tinh nhìn anh: “Vậy tôi đi vào...”

“Ừ.”

“Anh đi đường cao tốc vào buổi tối cẩn thận một chút.”

Cô mím môi, bày ra nụ cười miễn cưỡng, phất tay với anh, lui về phía sau.

“Đợi chút.” Nghiêm Hi Quang tiến lên một bước, cầm lấy túi đựng di động từ trong tay cô, kéo túi xách của cô, bỏ điện thoại vào.

Chắc anh sợ giáo viên nhìn thấy điện thoại di động sẽ tịch thu.

Thẩm Mộc Tinh cười: “Giáo viên ban đêm của chúng tôi không khó, không bắt đầu.”

Nghiêm Hi Quang mím môi nhìn cô, lui về sau từng bước.

Anh phải đi.

Ngay giây phút này, đột nhiên cô dường như cảm giác bản thân bị chia thành hai phần, rất nhiều cảm xúc khó nói liên quan đến anh, liên quan đến sự xa cách của anh.

Cô vội vàng lấy ra hai quả táo từ trong túi, nhanh chóng chạy đến, nhét vào tay anh, sau đó nói câu “Bye bye” ngắn ngủi, rồi quay đầu chạy vào ký túc xá. Trước khi đi, cô thoáng nhìn thấy vẻ mặt Nghiêm Hi Quang ngạc nhiên, sau đó bóng dáng kia bị đèn đường kéo dài cùng với tiếng đập từ con tim của cô trên hành lang vắng vẻ.

16. Chương 9: Chương 8: Quả Táo

Tự học buổi tối ở trường là 7:00 đến 9:00. Lúc Thẩm Mộc Tinh trở về, hàng lang lầu năm đã bị lưới sắt đặc chế khóa lại, phòng tự học nằm ở đầu hành lang bên tay phải, cô nhẹ nhàng gõ cửa sắt, bên trong phòng ngủ của thầy giáo liên vang lên tiếng bước chân.

Trong phòng ngủ có hai người già, một người cao gầy, một người thấp béo. Cao gầy thì nghiêm túc lợi hại, thấp béo thì khôn khéo nhiệt tình. Hôm nay Thẩm Mộc Tinh có vận khí tốt, tuy rằng đến muộn, lại vượt qua được thầy giáo mập trực đêm.

Thẩm Mộc Tinh ở ký túc xá thu dọn xong quần áo, cầm sách bài tập đi vào phòng tự học. Các cô gái khác cũng đã thay xong đồ ngủ, im lặng ngồi ở phòng tự học đọc sách, cũng vài người không có nghe lời, lén lút ở dưới mặt bàn chơi điện thoại. Âm thanh bấm bàn phím vang vào trong tai ông thầy mập. Lúc Thẩm Mộc Tinh đi vào phòng tự học, gặp phải thầy giáo đang phát hỏa.

“Tôi nói cho các cô biết, đừng thấy tôi dễ nói chuyện, mà không biết các cô đang làm cái gì, tôi cảnh cáo những người khác, cắt điện thoại vào cho tôi. Không cần chờ đến ngày mai tôi đến nói cho chủ nhiệm lớp các cô, các cậu biết.”

Thầy giáo mập đem hai cánh tay mập mạp cột lại nịt gối trên đùi, ngồi ở trước cửa phòng tự học, giống như một pho tượng Phật.

Thẩm Mộc Tinh vừa nghe thấy những lời nói tức giận này, liền thật thà đứng ở cửa, không dám đi vào.

Cô gái chơi điện thoại trừng mắt nhìn ông thầy mập, uể oải lấy tay vỗ vào mặt bàn!

Một tiếng vỗ khiêu khích khinh thường này, làm cho ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cô ta, người có quan hệ tốt thì cười với cô ta, cũng có ánh mắt len lén lộ ra vẻ chán ghét, còn những người đang núp dưới cuốn sách thì chuẩn bị xem náo nhiệt.

Sắc mặt ông thầy mập lập tức trở nên khó coi, giống như núi lửa sắp phun trào.

Thẩm Mộc Tinh nhìn thầy giáo, lại nhìn cô gái kia, chạy nhanh đến hơi hơi cúi đầu: “Thật xin lỗi thầy, em đến muộn.”

Ông thầy mập biết Thẩm Mộc Tinh là học sinh tốt, cho nên giọng điệu tương đối ôn hòa, nhưng cũng không có buông tha cơ hội lập uy lần này, mượn đề tài lần này để nói chuyện của mình: “Đến chậm. . . Các cô không cảm thấy giờ tự học tối rất quan trọng sao, có phải tôi đã đưa quá ít bài tập? Muốn thi đậu vào trường đại học trọng điểm, người nào không giành giật từng giây? Chờ các cô thi đậu đại học thì sẽ không ai quản mấy cô nữa đâu, tôi nói như vậy là vì muốn tốt cho các cô, mỗi đêm trường học chỉ đưa cho tôi có năm mươi đồng, tôi mở một con mắt nhắm một con mắt cũng không thoải mái? Cần gì phải giận vô cớ với mấy cô?”

“Dạ, dạ” Thẩm Mộc Tinh vội vàng tiếp nhận, ngoan ngoãn nói: “Thầy trông nom chúng em là vì lo lắng cho chúng em, chúng em cũng biết, em cam đoan, về sau cũng không dám đến muộn nữa.”

Lời nói của Thẩm Mộc Tinh cấp cho ông thầy mập mặt mũi, cô chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn cô gái chơi điện thoại. Thầy giáo đưa tay về phía Thẩm Mộc Tinh phát tay, ý bảo cô trở lại chỗ ngồi.

Cô bé kia cười lạnh một tiếng, miệng nhai kẹo cao su, đeo lại tai nghe.

Thẩm Mộc Tinh ngồi vào chỗ tự học của mình, từ túi sách lấy ra sách bài tập, đem trái táo vừa mới mua để ở góc bàn, lại nhìn xem.

Dương Dương ở phía trước quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Mộc Tinh, hôm nay lão sư ra đề đại số khó quá đi, cậu cho tớ mượn chép nha.”

“Được, nhưng đừng chép toàn bộ!” Thẩm Mộc Tinh dặn dò.

“Biết rồi!”

Bạn tốt Chung Lâm ngồi cùng bàn ở phía bên phải cô, thấy quả táo, lập tức làm nũng nói: “Mộc Tinh, tớ muốn ăn trái cây!”

Chung Lâm nói xong, đã đưa tay qua lấy.

Thẩm Mộc Tinh lập tức mở bàn tay cô, bảo vệ quả táo: “Không được, cậu không được ăn!”

Chung Lâm chu miệng lên hờn giận nói: “Chia một nửa cũng không được sao? Ngày hôm qua cậu đã ăn một trái đào của tớ rồi.”

“Ngày mai tớ trả lại cho cậu nửa kg luôn, còn quả này thì không được.” Lời nói của Thẩm Mộc Tinh không cho phép bàn bạc gì thêm.

Dương Dương nghe được cuộc nói chuyện của hai người, quay đầu nói với Chung Lâm :“Không phải tớ đã nói cho cậu rồi sao? Đêm nay có soái ca đến tìm Mộc Tinh, quả táo này nhất định là anh ấy đưa !”

Chung Lâm bưng tỉnh đại ngộ, đưa khuôn mặt lại gần nói : “Nha? Người yêu nhỏ bé đưa cho hả?”

Thẩm Mộc Tinh cào một cái trước ngực cô bạn cho hả giận, nói: “Cậu nói bừa!”

Phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Thầy, có người nói chuyện thầy vẫn mặc kệ sao?”

Đan Đan, Dương Dương, Chung Lâm, Thẩm Mộc Tinh lập tức quay đầu nhìn về phía cô gái bị mắng ban nãy bằng ánh mắt địch ý!

“Không được nói chuyện!” Ông thầy béo nói.

Bốn cô gái trao đổi ánh mắt, mỗi người đều bĩu môi thật cao.

Chung Lâm xé ra tờ giấy, viết vài chữ rồi đưa đến trước mặt Thẩm Mộc Tinh, Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy mặt trên viết :

“Cậu về trễ như vậy, là vì hai người hôn nhau sao?”

Hôn môi. . .

Trong đầu Thẩm Mộc Tinh lại hiện lên hình ảnh Nghiêm Hi Quang đứng ở dưới ánh đèn nhìn cô. . .

Trong nháy mắt trên đỉnh đầu cô giống như có một con nai con đang chơi đùa nhảy múa, dùng chân đập lung tung khắp nơi.

Cô dùng bút chì tô lên hai chữ kia, nhéo một cái ở sau lưng Chung Lâm, tháo ra cái móc áo ngực của cô!

Chung Lâm “Ai nha” một tiếng.

“Thưa thầy! Em muốn đi toilet!”

17. Chương 8: Quả Táo

Tự học buổi tối ở trường là 7:00 đến 9:00. Lúc Thẩm Mộc Tinh trở về, hàng lang lâu năm đã bị lưới sắt đặc chế khóa lại, phòng tự học nằm ở đầu hành lang bên tay phải, cô nhẹ nhàng gõ cửa sắt, bên trong phòng ngủ của thầy giáo liền vang lên tiếng bước chân .

Trong phòng ngủ có hai người già, một người cao gầy, một người thấp béo. Cao gầy thì nghiêm túc lợi hại, thấp béo thì khôn khéo nhiệt tình. Hôm nay Thẩm Mộc Tinh có vận khí tốt, tuy rằng đến muộn, lại vượt qua được thầy giáo mập trực đêm.

Thẩm Mộc Tinh ở ký túc xá thu dọn xong quần áo, cầm sách bài tập đi vào phòng tự học. Các cô gái khác cũng đã thay xong đồ ngủ, im lặng ngồi ở phòng tự học đọc sách, cũng vài người không có nghe lời, lén lút ở dưới mặt bàn chơi điện thoại. Âm thanh bấm bàn phím vang vào trong tai ông thầy mập. Lúc Thẩm Mộc Tinh đi vào phòng tự học, gặp phải thầy giáo đang phát hỏa.

“Tôi nói cho các cô biết, đừng thấy tôi dễ nói chuyện, mà không biết các cô đang làm cái gì, tôi cảnh cáo những người khác, cắt điện thoại vào cho tôi. Không cần chờ đến ngày mai tôi đến nói cho chủ nhiệm lớp các cô, các cậu biết.”

Thầy giáo mập đem hai cánh tay mập mập cột lại nịt gối trên đùi, ngồi ở trước cửa phòng tự học, giống như một pho tượng Phật.

Thẩm Mộc Tinh vừa nghe thấy những lời nói tức giận này, liền thật thà đứng ở cửa, không dám đi vào.

Cô gái chơi điện thoại tròng mắt nhìn ông thầy mập, uể oải lấy tay vỗ vào mặt bàn!

Một tiếng vỗ khiêu khích khinh thường này, làm cho ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cô ta, người có quan hệ tốt thì cười với cô ta, cũng có ánh mắt len lén lộ ra vẻ chán ghét, còn những người đang núp dưới cuốn sách thì chuẩn bị xem náo nhiệt.

Sắc mặt ông thầy mập lập tức trở nên khó coi, giống như núi lửa sắp phun trào.

Thẩm Mộc Tinh nhìn thầy giáo, lại nhìn cô gái kia, chạy nhanh đến hơi hơi cúi đầu: “Thật xin lỗi thầy, em đến muộn.”

Ông thầy mập biết Thẩm Mộc Tinh là học sinh tốt, cho nên giọng điệu tương đối ôn hòa, nhưng cũng không có buông tha cơ hội lập uy lần này, mượn đề tài lần này để nói chuyện của mình: “Đến chậm. . . Các cô không cảm thấy giờ tự học tối rất quan trọng sao, có phải tôi đã đưa quá ít bài tập? Muốn thi đậu vào trường đại học trọng điểm, người nào không giành giật từng giây? Chờ các cô thi đậu đại học thì sẽ không ai quản mấy cô nữa đâu, tôi nói như vậy là vì muốn tốt cho các cô, mỗi đêm trường học chỉ đưa cho tôi có năm mươi đồng, tôi mở một con mắt nhắm một con mắt cũng không thoải mái? Cần gì phải giận vô cớ với mấy cô?”

“Dạ, dạ” Thẩm Mộc Tinh vội vàng tiếp nhận, ngoan ngoãn nói: “Thầy trông nom chúng em là vì lo lắng cho chúng em, chúng em cũng biết, em cam đoan, về sau cũng không dám đến muộn nữa.”

Lời nói của Thẩm Mộc Tinh cấp cho ông thầy mập mặt mũi, cô chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn cô gái chơi điện thoại. Thầy giáo đưa tay về phía Thẩm Mộc Tinh phát tay, ý bảo cô trở lại chỗ ngồi.

Cô bé kia cười lạnh một tiếng, miệng nhai kẹo cao su, đeo lại tai nghe.

Thẩm Mộc Tinh ngồi vào chỗ tự học của mình, từ túi sách lấy ra sách bài tập, đem trái táo vừa mới mua để ở góc bàn, lại nhìn xem.

Dương Dương ở phía trước quay đầu lại, nhỏ giọng nói: “Mộc Tinh, hôm nay lão sư ra đề đại số khó quá đi, cậu cho tớ mượn chép nha.”

“Được, nhưng đừng chép toàn bộ!” Thẩm Mộc Tinh dằn dờ.

“Biết rồi!”

Bạn tốt Chung Lâm ngồi cùng bàn ở phía bên phải cô, thấy quả táo, lập tức làm nũng nói: “Mộc Tinh, tớ muốn ăn trái cây!”

Chung Lâm nói xong, đã đưa tay qua lấy.

Thẩm Mộc Tinh lập tức mở bàn tay cô, bảo vệ quả táo: “Không được, cậu không được ăn!”

Chung Lâm chu miệng lên hờn giận nói: “Chia một nửa cũng không được sao? Ngày hôm qua cậu đã ăn một trái đào của tớ rồi.”

“Ngày mai tớ trả lại cho cậu nửa kg luôn, còn quả này thì không được.” Lời nói của Thẩm Mộc Tinh không cho phép bàn bạc gì thêm.

Dương Dương nghe được cuộc nói chuyện của hai người, quay đầu nói với Chung Lâm: “Không phải tớ đã nói cho cậu rồi sao? Đêm nay có soái ca đến tìm Mộc Tinh, quả táo này nhất định là anh ấy đưa!”

Chung Lâm bùng tỉnh đại ngộ, đưa khuôn mặt lại gần nói: “Nha? Người yêu nhỏ bé đưa cho hả?”

Thẩm Mộc Tinh cào một cái trước ngực cô bạn cho hả giận, nói: “Cậu nói bừa!”

Phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Thầy, có người nói chuyện thầy vẫn mặc kệ sao?”

Đan Đan, Dương Dương, Chung Lâm, Thẩm Mộc Tinh lập tức quay đầu nhìn về phía cô gái bị mắng ban nãy bằng ánh mắt địch ý!

“Không được nói chuyện!” Ông thầy béo nói.

Bốn cô gái trao đổi ánh mắt, mỗi người đều bĩu môi thật cao.

Chung Lâm xé ra tờ giấy, viết vài chữ rồi đưa đến trước mặt Thẩm Mộc Tinh, Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy mặt trên viết :

“Cậu về trễ như vậy, là vì hai người hôn nhau sao?”

Hôn môi. . .

Trong đầu Thẩm Mộc Tinh lại hiện lên hình ảnh Nghiêm Hi Quang đứng ở dưới ánh đèn nhìn cô. . .

Trong nháy mắt trên đỉnh đầu cô giống như có một con nai con đang chơi đùa nhảy múa, dùng chân đập lung tung khắp nơi.

Cô dùng bút chì tô lên hai chữ kia, nhéo một cái ở sau lưng Chung Lâm, tháo ra cái móc áo ngực của cô!

Chung Lâm “Ai nha” một tiếng.

“Thưa thầy! Em muốn đi toilet!”

18. Chương 10: Chương 9: Thành Phố Lớn

Tình yêu khác phái và tình yêu cùng phái hoàn toàn trái ngược nhau.

Tình yêu cùng phái thường xuất hiện ở những cô nàng độc thân lâu năm, làm hại những người bạn của các cô nàng này luôn tích cực mai mối bạn trai cho họ, và không nguyên do mà thất bại, bạn bè bình thường cũng thương cảm mà cảm khái: Nếu mình là nam , mình sẽ yêu cậu.

Tình yêu khác phái thì hay ở những cô gái xinh đẹp như hoa, mặc dù hẹn hò nhưng không vô vấn đề chính có thể bị bạn không ưa mình lấy ra làm tạt xấu để chê cười khi rảnh rỗi, bạn bè tốt cũng sẽ ở sau lưng khịt mũi coi thường: Cô này? Là cô gái nông cạn mà còn ra vẻ thông minh, mấy tên đàn ông kia bộ bị mù sao?

Thẩm Mộc Tinh thuộc về người về trước.

Từ khi đi học, khắp các phương diện Thẩm Mộc Tinh đều giỏi cũng có rất nhiều bạn tốt, nhưng lại chưa bao giờ có một bức thư tình, chỉ trách cô bị thầy giáo chọn làm lớp trưởng đại diện bảo vệ lớp, hoặc lại buồn rầu tại buổi khóa biểu không thể cùng bạn bè quan hệ cùng làm bài tập. Đúng thật là có một cậu bạn nam xấu xí thấy cô bị lệch búi tóc, lại bởi vì cô có tính cách “mạnh mẽ” mà chưa dám đụng vào bím tóc của cô, cũng có một cậu nam tốt bụng thay cô xếp hàng nhận cơm, nhưng muốn ở gần cô học bá này thì chỉ chép phạt vài trăm nghìn lần thôi. Nam sinh đối với cô kính trọng tránh xa, “Chép” mà kính .

Cho nên, cho dù là từ nhỏ đến lớn ở trong mắt hàng xóm thân thích, Thẩm Mộc Tinh cùng Hạ Thành đều được cha mẹ ngầm đồng ý đối với cặp thanh mai trúc mã này, Hạ Thành cũng không dám nói với Thẩm Mộc Tinh một chữ nào ái muội hết.

“Mộc Tinh, nhớ mình không? Mình rất nhớ cậu.”

Thẩm Mộc Tinh ngồi trên giường, nhìn tin nhắn trong điện thoại đã bị mất hai tháng trước, khẽ giật mình. Sau khi anh ấy gửi tin nhắn này, cô đã hai tháng không liên lạc với Hạ Thành.

Khi Thẩm Mộc Tinh đang ngẩn người, đúng lúc bị mẹ đang bưng cơm lên phòng nhìn thấy.

Cô hiện tại một tháng trở về nhà một lần, mẹ không biết như thế nào yêu thương cô rất tốt, thế mà lại cho phép cô cuối tuần ngủ nướng, còn đưa thức ăn lên phòng tự ăn.

Mẹ đem mì vẫn thẫn lạng lẽ để ở trên bàn, thừa dịp cô ngẩn người dùng công phu lạng lẽ tới gần, vừa nhìn tin nhắn của Hạ Thành, liền mím môi nở nụ cười.

“Cùng Hạ Thành nhắn tin sao?”

“Mẹ! Người đi sao không phát ra tiếng vậy! Làm con sợ muốn chết!” Thẩm Mộc Tinh vỗ ngực, vội vàng cầm điện thoại đứng lên.

Mẹ Thắm vừa nhìn phản ứng của cô, lập tức lộ ra một nụ cười thân thiết, cố gắng cảm hóa cô mà nói: “Giấu cái gì, mẹ cũng là con gái thời đại mới, hai người chúng ta chẳng lẽ không thể làm bạn cùng nhau chia sẻ sao?”

“Ách. . . Con cảm thấy không thể. . .”

Mẹ Thắm dừng một chút, vẻ mặt cứng rắn.

Thắm Mộc Tinh lập tức ngửa đầu cười đến vui mừng, cười đến đặc biệt chân chó.

“Mẹ thừa nhận mẹ có hơi nghiêm khắc một chút, nhưng những ngày qua mẹ đã suy nghĩ rất nhiều, mẹ không phản đối hai đứa con cùng một chỗ.”

“Với ai cùng một chỗ? Hạ Thành?”

“Nhưng mà mẹ nói trước, không được phép làm trễ nãi học tập!”

“Mẹ, người nói cái gì đó, con cùng Hạ Thành chỉ là bạn tốt mà thôi. . .”

“Ai nha được rồi được rồi, con là miếng thịt rớt xuống từ người mình, điểm nhỏ nhất này mà mẹ không biết sao? Mau chải đầu rửa mặt ăn mì vằn thắn! Chao ôi ô người này phòng sao mà hỗn loạn như vậy, về sau đến nhà chồng làm sao bây giờ. . .”

Giống như mỗi một người mẹ đều cảm thấy con gái của mình tương lai không đảm đương đầu cùng một người mẹ khác.

“Mẹ Hạ Thành bảo ngày mai ở nhà nấu lẩu tứ xuyên, bảo con qua ăn.”

“Nồi lẩu sao? Thật tốt quá!” Thắm Mộc Tinh nước miếng muốn chảy ra, chợt nhớ tới cái gì đó, vẻ mặt cũng không còn nhẹ nhàng: “Là vì ngày mai Hạ Thành trở lại sao?”

“Đúng rồi, ngày mai Hạ Thành từ Hàng Châu trở lại,nó không có nói cho con biết sao?”

“Không có. . .” Cô hào hứng nói.

Mẹ Thắm xoay đầu lại, đột nhiên nhú mày, như là ý thức được cái gì đó, muốn nói lại thôi, lại quay người lại thu thập.

Mẹ Thắm nói: “Mẹ Hạ Thành nói, Hạ Thành ngày mai muốn dẫn một bạn học nữ về nhà, bạn học nữ này hàm răng bị hư, muốn đến phòng khám của Ba Hạ để lắp lại chỗ hư.”

“Ồ. . .”

Mẹ Thắm cười lạnh một tiếng: “Nghe nói là một cô gái Đông Bắc, mẹ Hạ sẽ lo lắng. Tương lai nếu em trai con đòi vợ, ngoại trừ Ôn Châu , vùng khác thì không thể đòi!”

Thắm Mộc Tinh bĩu môi: “Còn nói mình là con gái thời đại mới.”

Ở thế hệ này của mẹ Thắm toàn tư tưởng bên trong,con trai Ôn Châu phải cưới con gái Ôn Châu.

Mẹ Thắm quay đầu lại, không kiên nhẫn nhìn búi tóc bù xù trên đầu cô, nói: “Con lấy ra năm mươi đồng trong ví, đến tiệm may mua một cái váy, cậu thợ may kia làm cũng ổn, các cô gái trên đều thích mặc, con cũng nên ăn mặc cẩn thận chút, không phải cứ cái bộ dạng trẻ con như thế mãi.”

“Mẹ tại sao lại nói con giống trẻ con chứ.”

Thắm Mộc Tinh đứng ở cửa hàng may, từng ngón tay nhanh nhẹn của anh thợ may trẻ đang chăm chú làm việc, thường thức ở đây mỗi một bộ đồ do tay anh làm, giống như đang phồng vắn các cô nàng xinh đẹp.

Ông thợ may già ở trên lầu thu thập phòng, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng oán hận, đại khái mỗi một người cha mẹ khi thu dọn phòng hộ con cái, đều không thể thiếu hai câu quả trách.

Nghiêm Hi Quang khom người trước bàn may mà trao đổi,viên phấn theo cây thước cố định mà rơi xuống từng đường, thuần thực mà lưu loát, khi hấn đang làm việc thì từng giọt mồ hôi rơi trên trán, đường cong trên gò má như được một nhà điêu khắc chạm trổ ra, đặc biệt đẹp mắt.

Thẩm Mộc Tinh nhìn từng thứ đều đẹp mắt, tự nhiên lại thấy sợ hãi, dần dần mất đi kiên nhẫn: “Chọn một bộ đồ thật là khó nha, mẹ dặn dò tôi nhất định phải mua một bộ xinh đẹp nhất .”

“Có thân thích sắp đến sao?” Anh vậy mà lại nghe được lời cô nói, thuận miệng hỏi.

“Không phải đâu. . .” Cô trả lời một nửa, liền bị tiếng cửa ông thợ may già trên lầu cắt đứt .

“Hi Quang à, con tại sao lại vút trái táo vào trong ngăn kéo thế? Nó đã nát thành bùn rồi!”

Trong mắt Nghiêm Hi Quang hiện lên một tia ranh mãnh, ngẩng đầu nói với cha mình: “Cha, con quên mất!”

Tất cả đều lọt vào tai Thẩm Mộc Tinh, trong lòng vừa động. Bởi vì cô nhớ tới một tháng trước cùng anh tách ra, bản thân cùng quả táo kia khoảng vài ngày không dám ăn.

Nghiêm Hi Quang tiếp tục làm công việc, vừa rồi đã xẹt qua một tia xấu hổ e thẹn, anh không khỏi nhú nhú mày.

Thẩm Mộc Tinh chấp tay sau lưng đi vòng quanh anh, đi tới đi lui lại ở bên cạnh anh dừng lại, cúi đầu nhìn anh, cố ý hỏi: “Không phải lần trước tôi đưa anh trái táo anh còn chưa ăn hả?”

Nghiêm Hi Quang không ngẩng đầu: “Tôi không thích ăn táo.”

“Không thích ăn thì cho người khác ăn! Cần gì chờ nó bị hư thối. . .” Khóe miệng của cô đột nhiên hiện lên một tia đắc ý, làm thế nào cũng không che giấu được.

Nghiêm Hi Quang đứng thẳng người, nhìn cô, lại nhìn một chút quần áo trên giá, nghiêm mặt hỏi: “Cô chọn trúng bộ đó sao?”

Thẩm Mộc Tinh thu hồi nụ cười, tại sao lại cảm thấy anh ta đang tức giận vậy?

“Chưa có chọn xong đâu, mẹ tôi nói muốn chọn một bộ đẹp nhất .”

“Gặp thân thích sao?” Đề tài lại trở về vừa rồi.

Thẩm Mộc Tinh vốn không muốn nói, hiện tại bỗng nhiên lại muốn nói : “Ngày mai Hạ Thành từ Hàng Châu trở lại, mẹ Hạ mời tôi đến ăn lẩu, nên mẹ mới kêu tôi đi mua quần áo đẹp. . . Bà nói đồ ở đây đẹp, nên kêu tôi đến!”

Nghiêm Hi Quang cũng không lộ vẻ mặt gì, lại khom lưng làm tiếp.

Thẩm Mộc Tinh cong miệng lên, một lần nữa lại làm bộ đáng đi tới đi lui chọn đồ.

Không phải là không có bộ vớ ý, cô chỉ đơn thuần muốn ở chỗ này nán lại một hồi.

Một lát sau, Thẩm Mộc Tinh nghe được tiếng bước chân của Nghiêm Hi Quang đang đến gần mình, không đợi cô kịp quay đầu lại, anh đã đi đến sau lưng cô, nhẹ nhàng đặt một cái vào bả vai cô, nhắc nhở cô quay đầu lại.

“Hả?” cô xoay người nhìn anh.

“Ở đây không có à.” Nghiêm Hi Quang đem thước dây trên cổ rút xuống, dán lên người cô, nhàn nhạt nói.

“Không có?” Thẩm Mộc Tinh hết sức tự nhiên cùng động tác của anh duỗi thẳng hai tay.

“Muốn đẹp thì phải tự may theo yêu cầu.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh xoay qua chỗ khác, cánh tay của anh từ phía sau vòng đến, thước dây ở ngang hông của cô vây quanh một vòng.

“Vì sao nhất định phải làm theo yêu cầu mới đẹp nhất chứ?” Cô khẽ nghiêng đầu, đối với người phía sau hỏi: “Trước kia tôi mua quần áo, chỉ cần mua m hào là được rồi, chọn thẳng cũng rất đẹp mắt cũng hết sức thoải mái nha?”

“Cô về sau sẽ biết .” Anh nói.

“Về sau? Lớn lên sao? A không đúng, tôi hiện tại cũng đã trưởng thành, nếu không phải do thi rớt, tôi hiện tại đã là tân sinh viên đại học.”

Thẩm Mộc Tinh quay qua, giương mắt nhìn anh ở khoảng cách gần, cô thích cùng anh nhìn thẳng, bởi vì chỉ có lúc này, cô mới có thể danh chính ngôn thuận tham lam nhìn anh. Nhìn chóp mũi anh, môi của anh, nhìn cằm anh, nhìn anh cùng một người đàn ông niên kỷ mặt mày thâm trầm không tương xứng, lông mi vừa rủ xuống, đôi mắt lúc sáng lúc tối.

Anh thu hồi thước dây, xoay người lại nhanh chóng viết chuỗi số đã đo đạc được vào trong một cuốn sổ, nói:

“Một món bộ đồ đã được cắt may tỉ mỉ, khi cô gơ cánh tay để bắt xe buýt công cộng không phaei vụng vẹo người.”

“Chờ cô sau này đến thành phố lớn, mỗi ngày đều phải bồn ba, một bộ đồ phù hợp theo cơ thể sẽ khiến cô không phải chật vật như vậy nữa.”

Thẩm Mộc Tinh lần đầu tiên nghe anh một hơi nói một câu dài như thế, cảm giác tinh tế giống như một đạo lí sống, liền bình tĩnh gật đầu: “Tôi hiểu rồi, phù hợp mới là tốt nhất.”

Nghiêm Hi Quang tay cầm bút ngừng lại, tiếp theo chụp lấy cái nắp để qua một bên.

“Ngày mai trước khi ăn cơm, tới lấy đồ.”

“Ừ được.”

. . .

Đêm khuya, ngoài cửa sổ một mảnh đen tối không thấy gì.

Trên bàn sách máy tính xách tay bị mở ra, trên mặt công thức rậm rạp chằng chịt, giống như đây là từng chuỗi mặt mã thông đến thế giới mới.

Cô dung ngón cái cầm lấy nhánh cây quýt bước đến trước mặt khoa tay múa chân, mắt trái nhắm lại, mắt phải lướt qua cửa sổ nhỏ lầu hai đối diện, chỗ đó vẫn còn sáng đèn.

Vì gấp gáp muốn may đồ cho cô, anh còn chưa ngủ.

Anh sang nhu hòa phát ra, như muốn chảy ra mặt đường.

Cô nâng má ảo tưởng.

Khi tốt nghiệp, cô sẽ chọn một trường đại học thật tốt. . .

Sau khi tốt nghiệp đến đại học, sẽ đến một thành phố lớn tìm một công việc hết sức tốt. . .

Cô muốn mỗi ngày ngồi xe công cộng đi làm, cùng mọi người chen lấn trong một xe.

Khi đó, cô ở thành phố lớn, còn Nghiêm Hi Quang đâu?

Nghiêm Hi Quang ở đâu bên trong. . .

19. Chương 9: Thành Phố Lớn

Tình yêu khác phái và tình yêu cùng phái hoàn toàn trái ngược nhau.

Tình yêu cùng phái thường xuất hiện ở những cô nàng độc thân lâu năm, làm hại những người bạn của các cô nàng này luôn tích cực mai mối bạn trai cho họ, và không nguyên do mà thất bại, bạn bè bình thường cũng thương cảm mà cảm khái: Nếu mình là nam, mình sẽ yêu cậu.

Tình yêu khác phái thì hay ở những cô gái xinh đẹp như hoa, mặc dù hẹn hò nhưng không vô vấn đề chính có thể bị bạn không ưa mình lấy ra làm tật xấu để chê cười khi rảnh rỗi, bạn bè tốt cũng sẽ ở sau lưng khịt mũi coi thường: Cô này? Là cô gái nông cạn mà còn ra vẻ thông minh, mấy tên đàn ông kia bộ bị mù sao?

Thẩm Mộc Tinh thuộc về người về trước.

Từ khi đi học, khắp các phương diện Thẩm Mộc Tinh đều giỏi cũng có rất nhiều bạn tốt, nhưng lại chưa bao giờ có một bức thư tình, chỉ trách cô bị thầy giáo chọn làm lớp trưởng đại diện bảo vệ lớp, hoặc lại buồn rầu tại buổi khóa biểu không thể cùng bạn bè quan hệ cùng làm bài tập. Đúng thật là có một cậu bạn nam xấu xí thấy cô bị lệch búi tóc, lại bởi vì cô có tính cách “mạnh mẽ” mà chưa dám đụng vào bím tóc của cô, cũng có một cậu nam tốt bụng thay cô xếp hàng nhận cơm, nhưng muốn ở gần cô học bá này thì chỉ chép phạt vài trăm nghìn lần thôi. Nam sinh đối với cô kính trọng tránh xa, “Chép” mà kính .

Cho nên, cho dù là từ nhỏ đến lớn ở trong mắt hàng xóm thân thích, Thẩm Mộc Tinh cùng Hạ Thành đều được cha mẹ ngầm đồng ý đối với cặp thanh mai trúc mã này, Hạ Thành cũng không dám nói với Thẩm Mộc Tinh một chữ nào ái muội hết.

“Mộc Tinh, nhớ mình không? Mình rất nhớ cậu.”

Thẩm Mộc Tinh ngồi trên giường, nhìn tin nhắn trong điện thoại đã bị mất hai tháng trước, khẽ giật mình. Sau khi anh ấy gửi tin nhắn này, cô đã hai tháng không liên lạc với Hạ Thành.

Khi Thẩm Mộc Tinh đang ngẩn người, đúng lúc bị mẹ đang bưng cơm lên phòng nhìn thấy.

Cô hiện tại một tháng trở về nhà một lần, mẹ không biết như thế nào yêu thương cô rất tốt, thế mà lại cho phép cô cuối tuần ngủ nướng, còn đưa thức ăn lên phòng tự ăn.

Mẹ đem mì vẫn thán lạng lẽ để ở trên bàn, thừa dịp cô ngẩn người dùng công phu lạng lẽ tới gần, vừa nhìn tin nhắn của Hạ Thành, liền mím môi nở nụ cười.

“Cùng Hạ Thành nhắn tin sao?”

“Mẹ! Người đi sao không phát ra tiếng vậy! Làm con sợ muốn chết!” Thẩm Mộc Tinh vỗ ngực, vội vàng cầm điện thoại đứng lên.

Mẹ Thẩm vừa nhìn phản ứng của cô, lập tức lộ ra một nụ cười thân thiết, cố gắng cảm hóa cô mà nói: “Giấu cái gì, mẹ cũng là con gái thời đại mới, hai người chúng ta chẳng lẽ không thể làm bạn cùng nhau chia sẻ sao?”

“Ách. . . Con cảm thấy không thể. . .”

Mẹ Thẩm dừng một chút, vẻ mặt cứng rắn.

Thẩm Mộc Tinh lập tức ngừng đầu cười đến vui mừng, cười đến đặc biệt chân chó.

“Mẹ thừa nhận mẹ có hơi nghiêm khắc một chút, nhưng những ngày qua mẹ đã suy nghĩ rất nhiều, mẹ không phản đối hai đứa đưa các con cùng một chỗ.”

“Với ai cùng một chỗ? Hạ Thành?”

“Nhưng mà mẹ nói trước, không được phép làm trễ nãi học tập!”

“Mẹ, người nói cái gì đó, con cùng Hạ Thành chỉ là bạn tốt mà thôi. . .”

“Ai nha được rồi được rồi, con là miếng thịt rơi xuống từ người mình, điểm nhỏ nhất này mà mẹ không biết sao? Mau chải đầu rửa mặt ăn mì vẫn thán! Chao ôi ô người này phòng sao mà hỗn loạn như vậy, về sau đến nhà chồng làm sao bây giờ. . .”

Giống như mỗi một người mẹ đều cảm thấy con gái của mình tương lai không đảm đương đầu cùng một người mẹ khác.

“Mẹ Hạ Thành bảo ngày mai ở nhà nấu lẩu tứ xuyên, bảo con qua ăn.”

“Nồi lẩu sao? Thật tốt quá!” Thẩm Mộc Tinh nước miếng muốn chảy ra, chợt nhớ tới cái gì đó, vẻ mặt cũng không còn nhẹ nhàng: “Là vì ngày mai Hạ Thành trở lại sao?”

“Đúng rồi, ngày mai Hạ Thành từ Hàng Châu trở lại, nó không có nói cho con biết sao?”

“Không có. . .” Cô hào hứng nói.

Mẹ Thắm xoa đầu lại, đột nhiên nhú mày, như là ý thức được cái gì đó, muốn nói lại thôi, lại quay người lại thu thập.

Mẹ Thắm nói: “Mẹ Hạ Thành nói, Hạ Thành ngày mai muốn dẫn một bạn học nữ về nhà, bạn học nữ này hàm răng bị hư, muốn đến phòng khám của Ba Hạ để lắp lại chỗ hư.”

“Ồ. . .”

Mẹ Thắm cười lạnh một tiếng: “Nghe nói là một cô gái Đông Bắc, mẹ Hạ sẽ lo lắng. Tương lai nếu em trai con đòi vợ, ngoại trừ Ôn Châu, vùng khác thì không thể đòi!”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi: “Còn nói mình là con gái thời đại mới.”

Ở thế hệ này của mẹ Thắm toàn tư tưởng bên trong, con trai Ôn Châu phải cưới con gái Ôn Châu.

Mẹ Thắm quay đầu lại, không kiên nhẫn nhìn búi tóc bù xù trên đầu cô, nói: “Con lấy ra năm mươi đồng trong ví, đến tiệm may mua một cái váy, cậu thợ may kia làm cũng ổn, các cô gái trên đều thích mặc, con cũng nên ăn mặc cẩn thận chút, không phải cứ cái bộ dạng trẻ con như thế mãi.”

“Mẹ tại sao lại nói con giống trẻ con chứ.”

Thẩm Mộc Tinh đứng ở cửa hàng may, từng ngón tay nhanh nhẹn của anh thợ may trẻ đang chăm chú làm việc, thường thức ở đây mỗi một bộ đồ do tay anh làm, giống như đang phồng vắn các cô nàng xinh đẹp.

Ông thợ may già ở trên lầu thu thập phòng, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng oán hận, đại khái mỗi một người cha mẹ khi thu dọn phòng hộ con cái, đều không thể thiếu hai câu quở trách.

Nghiêm Hi Quang khom người trước bàn may mà trao đổi, viên phấn theo cây thước cố định mà rơi xuống từng đường, thuần thục mà lưu loát, khi hắn đang làm việc thì từng giọt mồ hôi rơi trên trán, đường cong trên gò má như được một nhà điêu khắc chạm trổ ra, đặc biệt đẹp mắt.

Thẩm Mộc Tinh nhìn từng thứ đều đẹp mắt, tự nhiên lại thấy sợ hãi, dần dần mất đi kiên nhẫn: “Chọn một bộ đồ thật là khó nha, mẹ dặn dò tôi nhất định phải mua một bộ xinh đẹp nhất.”

“Có thân thích sắp đến sao?” Anh vậy mà lại nghe được lời cô nói, thuận miệng hỏi.

“Không phải đâu. . .” Cô trả lời một nửa, liền bị tiếng của ông thợ may già trên lầu cắt đứt.

“Hi Quang à, con tại sao lại vứt trái táo vào trong ngăn kéo thế? Nó đã nát thành bùn rồi!”

Trong mắt Nghiêm Hi Quang hiện lên một tia ranh mãnh, ngẩng đầu nói với cha mình: “Cha, con quên mất!”

Tất cả đều lọt vào tai Thẩm Mộc Tinh, trong lòng vừa động. Bởi vì cô nhớ tới một tháng trước cùng anh tách ra, bản thân cùng quả táo kia khoảng vài ngày không dám ăn.

Nghiêm Hi Quang tiếp tục làm công việc, vừa rồi đã xẹt qua một tia xấu hổ e thẹn, anh không khỏi nhú mày.

Thẩm Mộc Tinh chấp tay sau lưng đi vòng quanh anh, đi tới đi lui lại ở bên cạnh anh dừng lại, cúi đầu nhìn anh, cố ý hỏi: “Không phải lần trước tôi đưa anh trái táo anh còn chưa ăn hả?”

Nghiêm Hi Quang không ngần đầu: “Tôi không thích ăn táo.”

“Không thích ăn thì cho người khác ăn! Cần gì chờ nó bị hư thế. . .” Khóe miệng của cô đột nhiên hiện lên một tia đắc ý, làm thế nào cũng không che dấu được.

Nghiêm Hi Quang đứng thẳng người, nhìn cô, lại nhìn một chút quần áo trên giá, nghiêm mặt hỏi: “Cô chọn trúng bộ đó sao?”

Thẩm Mộc Tinh thu hồi nụ cười, tại sao lại cảm thấy anh ta đang tức giận vậy?

“Chưa có chọn xong đâu, mẹ tôi nói muốn chọn một bộ đẹp nhất.”

“Gặp thân thích sao?” Đề tài lại trở về vừa rồi.

Thẩm Mộc Tinh vốn không muốn nói, hiện tại bỗng nhiên lại muốn nói : “Ngày mai Hạ Thành từ Hàng Châu trở lại, mẹ Hạ mời tôi đến ăn lẩu, nên mẹ mới kêu tôi đi mua quần áo đẹp. . . Bà nói đồ ở đây đẹp, nên kêu tôi đến!”

Nghiêm Hi Quang cũng không lộ vẻ mặt gì, lại khom lưng làm tiếp.

Thẩm Mộc Tinh cong miệng lên, một lần nữa lại làm bộ đáng đi tới đi lui chọn đồ.

Không phải là không có bộ vớ ý, cô chỉ đơn thuần muốn ở chỗ này nán lại một hồi.

Một lát sau, Thẩm Mộc Tinh nghe được tiếng bước chân của Nghiêm Hi Quang đang đến gần mình, không đợi cô kịp quay đầu lại, anh đã đi đến sau lưng cô, nhẹ nhàng đặt một cái vào bả vai cô, nhắc nhở cô quay đầu lại.

“Hả?” cô xoay người nhìn anh.

“Ở đây không có à.” Nghiêm Hi Quang đem thước dây trên cổ rút xuống, dán lên người cô, nhàn nhạt nói.

“Không có?” Thẩm Mộc Tinh hết sức tự nhiên cùng động tác của anh duỗi thẳng hai tay.

“Muốn đẹp thì phải tự may theo yêu cầu.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh xoay qua chỗ khác, cánh tay của anh từ phía sau vòng đến, thước dây ở ngang hông của cô vây quanh một vòng.

“Vì sao nhất định phải làm theo yêu cầu mới đẹp nhất chứ?” Cô khẽ nghiêng đầu, đối với người phía sau hỏi: “Trước kia tôi mua quần áo, chỉ cần mua m hào là được rồi, chọn thẳng cũng rất đẹp mắt cũng hết sức thoải mái nha?”

“Cô về sau sẽ biết.” Anh nói.

“Về sau? Lớn lên sao? A không đúng, tôi hiện tại cũng đã trưởng thành, nếu không phải do thi rớt, tôi hiện tại đã là tân sinh viên đại học.”

Thẩm Mộc Tinh quay qua, gương mặt nhìn anh ở khoảng cách gần, cô thích cùng anh nhìn thẳng, bởi vì chỉ có lúc này, cô mới có thể danh chính ngôn thuận tham lam nhìn anh. Nhìn chóp mũi anh, môi của anh, nhìn cằm anh, nhìn anh cùng một người đàn ông niên kỷ mặt mày thâm trầm không tương xứng, lông mi vừa rủ xuống, đôi mắt lúc sáng lúc tối.

Anh thu hồi thước dây, xoay người lại nhanh chóng viết chuỗi số đã đo đạc được vào trong một cuốn sổ, nói:

“Một món bộ đồ đã được cắt may tỉ mỉ, khi cô gờ cánh tay để bắt xe buýt công cộng không phaei vắn vẹo người.”

“Chờ cô sau này đến thành phố lớn, mỗi ngày đều phải bồn ba, một bộ đồ phù hợp theo cơ thể sẽ khiến cô không phải chật vật như vậy nữa.”

Thẩm Mộc Tinh lần đầu tiên nghe anh một hơi nói một câu dài như thế, cảm giác tinh tế giống như một đạo lí sống, liền bừng tỉnh gật đầu: “Tôi hiểu rồi, phù hợp mới là tốt nhất.”

Nghiêm Hi Quang tay cầm bút ngừng lại, tiếp theo chụp lấy cái nắp để qua một bên.

“Ngày mai trước khi ăn cơm, tới lấy đồ.”

“Ừ được.”

. . .

Đêm khuya, ngoài cửa sổ một mảnh đen tối không thấy gì.

Trên bàn sách máy tính xách tay bị mở ra, trên mặt công thức rậm rạp chằng chịt, giống như đây là từng chuỗi mặt mã thông đến thế giới mới.

Cô dung ngón cái cầm lấy nhánh cây quýt bước đến trước mặt khoa tay múa chân , mắt trái nheo lại, mắt phải lướt qua cửa sổ nhỏ lầu hai đối diện, chỗ đó vẫn còn sang đèn.

Vì gấp gáp muốn may đồ cho cô, anh còn chưa ngủ.

Anh sang nhu hòa phát ra, như muốn chảy ra mật đường.

Cô nâng má ảo tưởng.

Khi tốt nghiệp, cô sẽ chọn một trường đại học thật tốt. . .

Sau khi tốt nghiệp đến đại học, sẽ đến một thành phố lớn tìm một công việc hết sức tốt. . .

Cô muốn mỗi ngày ngồi xe công cộng đi làm, cùng mọi người chen lấn trong một xe.

Khi đó, cô ở thành phố lớn, còn Nghiêm Hi Quang đâu?

Nghiêm Hi Quang ở đâu bên trong....

20. Chương 11: Chương 10 Bên Ngoài

Trần Thủy Đầu tuy nhỏ, nhưng cũng là một trong tứ đại thuộc da của Trung quốc.

Mỗi lần Thẩm Mộc Tinh sáng tác văn, cũng sẽ kiêu ngạo giới thiệu: “Sợi thắt lưng mỗi năm trên toàn bộ thế giới, đều có một phần xuất xứ từ Thủy Đầu, quê hương của tôi.”

Ở chỗ này, hầu như mọi nhà đều có trống quay, chú hai Thẩm Mộc Tinh chính là làm thuộc da, lúc nhỏ cô thường xuyên nghe nhất chính là tiếng bên trong xưởng nhỏ sản xuất da trống quay mấy móc bên trong hoạt động liên tục, tối thường xuyên nghe thấy mùi hôi từ con sông kênh rạch ô nhiễm.

Mẹ của Hạ Thành Luyện Kim Hoa là bà chủ thuộc da xuất sắc nhất trấn trên, là người giỏi giang tự mình cố gắng, không cam lòng cùng chồng ở trong chỗ phòng khám nha khoa nhỏ, vào thập niên 90 của thế kỷ trước, tìm vài phía đối tác, ở bên ngoài trấn kiêu ngạo phá vỡ làm mới một loại tấm lợp kiến, tự mình dựng lên nhà xưởng.

Hiện giờ, Luyện Kim Hoa đã thành bà chủ xưởng lớn thuộc da nổi tiếng xa gần, ngay cả mẹ cô cũng đi làm kế toán trong xưởng cho bà ấy. Có thể là một nhân vật lớn như vậy, lúc nào cũng đối xử với cô bé Thẩm Mộc Tinh này thêm phần đặc biệt.

Từ nhỏ đến lớn, Luyện Kim Hoa lại luôn nói đùa là thích đầu óc linh hoạt, thông minh miệng ngọt của Thẩm Mộc Tinh, tương lai muốn cô về đến trong nhà làm con dâu, thay bà quản nhà, mặc dù chẳng qua nói đùa, vốn dĩ Hạ gia nhà giàu địa vị như vậy, lại làm sao cần làm thân với người khác, dù sao có người muốn đến gần còn không kịp.

Hạ Thành mang về cô gái là thiếu nữ Đông Bắc, tên là Diệp Hiểu Phù, là bí thư chi bộ ban Hạ Thành bọn họ, đang là mùa hè trong phòng khám răng đã xong việc, Luyện Kim Hoa xuất phát từ lễ nghi, liền ở nhà an bài nấu nồi lẩu, mời Diệp Hiểu Phù ở lại nhà ăn cơm.

Giống như rất nhiều người phương bắc cảm thấy người phương nam đều xấu lại xảo trá, Luyện Kim Hoa vẫn cảm thấy người đồng bắc thô lỗ lại ngu xuẩn.

“Dì không cần gấp cho con. . . Cảm ơn dì. . . Chao ôi! Thật tốt.”

“Tiểu Diệp à, ăn nhiều một chút, cứ xem đây giống như là ở nhà mình.”

“Dì thật tốt, làm cháu nhớ đến cha mẹ cháu, lúc sau này cháu lên đại học, mẹ cháu thường xuyên nấu cho cháu nồi lẩu, cháu rất thích ăn.” Mới vừa lên đại học, Diệp Hiểu Phù khẩu âm đồng bắc còn chưa kịp bỏ đi, nghe rất rõ ràng.

Thẩm Mộc Tinh đối với cô gái này ấn tượng rất tốt, xưa nay cô đều thích con gái đông bắc ngay thẳng hào phóng, hơn nữa bộ dạng Diệp Hiểu Phù cũng hết sức đoan chính.

Diệp Hiểu Phù ngồi ở bên phải Thẩm Mộc Tinh, Luyện Kim Hoa ngồi ở bên trái Thẩm Mộc Tinh, Thẩm Mộc Tinh bị kẹp giữa ở hai người bọn họ, im lặng cúi đầu ăn lẩu, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn Hạ Thành đối diện.

Hạ Thành cắt tóc ngắn, ăn mặc cũng thời thượng rất nhiều, thoát nhìn càng giống dáng vẻ của sinh viên, lúc cậu nhìn thấy Thẩm Mộc Tinh chỉ là lạnh nhạt lên tiếng chào hỏi, đến bây giờ cũng không nói một câu, tên thiếu đầu óc miệng lại thú vị ỉn ngày thường với bây giờ cứ như hai người.

Thẩm Mộc Tinh không biến sắc nhìn cậu, ánh mắt của cậu bỗng nhiên từ trên mâm rời đi, giương mắt nhìn cô, Thẩm Mộc Tinh vội vàng cúi đầu ăn cá viên.

Luyện Kim Hoa đẩy đẩy mắt kính, trên mặt lộ vẻ chán ghét thoáng cái vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Diệp Hiểu Phù giống như là nhìn một món trân bảo hiếm có, không khỏi khẽ lắc đầu thở dài nói:

“Tôi thật sự rất ưa thích con gái đông bắc các cháu, hào phóng chân thật, có vóc dáng trắng nõn lại cao như vậy, thật tốt.”

“Thật không? Ha ha, được khen thật vui vẻ! Ngày thường bọn họ đều nói cháu tự kỷ, nhưng cháu cảm thấy bình thường mà ha ha!” Cô gái cười mở miệng mang theo đặc điểm của người trẻ tuổi hoạt bát, hàm răng đặc biệt đẹp mắt, quay đầu nhìn Thẩm Mộc Tinh nói: “Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy cháu tôi rất đẹp.”

Thẩm Mộc Tinh bị kêu tên, vội vàng cũng lộ nụ cười khiêm tốn: “Không có không có.”

Luyện Kim Hoa ân cần hỏi han: “Tiểu Diệp, làm sao lại đến nơi xa như vậy để khám răng?”

Diệp Hiểu Phù khoe miệng lập tức cong cong, quay đầu nhìn về phía Hạ Thành: “Người hỏi cậu ấy đi!”

Bộ dáng tươi cười cùng ánh mắt hơi ngượng ngùng khiến trong lòng Luyện kim hoa hơi cứng lại, Hạ Thành nhấn mạnh lần nữa hai người chỉ là bạn học bình thường, giống như đang lừa gạt người mẹ này, Luyện kim Hoa là hạng người gì? Lúc này một ánh mắt của bà có thể nhìn thấu tâm tư cô gái này.

Hạ Thành đặt chiếc đũa xuống, mặt không chút thay đổi nói: “Lần trước chân con bị thương, là Hiểu Phù đưa con đi bệnh viện.”

Luyện Kim Hoa kinh ngạc hỏi: “Chân con làm sao vậy?”

Diệp Hiểu Phù là người nóng tính, nhin không được chen miệng nói: “ Là chuyện hai tháng trước, ngày đó ở trạm xe buýt cửa trường học đụng phải cậu ấy, cháu thấy cậu ấy khập khiễng liền hỏi cậu ấy làm sao vậy, cậu ấy nói vừa rồi không cẩn thận dẫm lên đinh thi công, chảy máu, cháu vừa nhìn quả thực chảy máu? Lúc ấy còn đang mưa, cậu ngay cả ô cũng không mang theo, cháu nói cháu dẫn cậu ấy đi bệnh viện, cậu ấy không nghe, càng muốn đi nhà ga, nói là đã mua xong vé đi Ôn Châu, lúc đó trời mưa lớn rơi xuống chân đang chảy máu, không tìm phòng uốn ván sao được? cháu liền nài ép lôi kéo cậu ấy đến bệnh viện của trường học chích. Cháu là bí thư chi bộ, làm sao có thể chứng kiến bạn học có khó khăn không giúp đỡ?”

Đi Ôn Châu. . .

Cậu muốn đi tìm cô sao?

Thân thể Thẩm Mộc Tinh cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Hạ Thành, Hạ Thành cũng vừa vặn đang nhìn cô, đường cong hai má phập phồng lên xuống, cậu nhai kỹ nuốt tiếp theo theo trình tự, lại cúi đầu im lặng ăn cơm.

Luyện Kim Hoa nghe được sợ hết hồn hết vía, dường như cảm thấy cái đinh này đâm vào trên chân bà: “Ai nha! Thế phải bắt buộc đi chích ! Thành Thành con ở bên ngoài vì sao lại không chăm sóc bản thân thật tốt? Trời mưa xuống cũng không mang ô! Chảy máu cũng không đi bệnh viện!”

Diệp Hiểu Phù nói: “Dì người yên tâm đi, đã không sao, lúc ấy miệng vết thương đúng là rất lớn, may mắn cháu kéo cậu ấy đi bệnh viện , lúc ấy tâm tình cậu ấy có thể không tốt, thái độ đối với cháu cũng đặc biệt không tốt, về sau vì cảm ơn cháu, liền nói muốn mời cháu ăn cơm, cháu nói rằng cháu hư ăn không nổi, Hạ Thành liền nói với cháu chú là nha sĩ, miễn phí làm răng cho cháu còn trả luôn tiền vé xe lửa, cháu cảm thấy xấu hổ.”

“Đó là muốn cảm ơn .” Luyện Kim Hoa cười nói.

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy lời của cô, lập tức không có chút tâm tình ăn lẩu.

Cô gần như có thể tưởng tượng ra bộ dáng Hạ Thành lúc không che dù chờ xe công cộng, cậu nhất định là giận cô , giận cô không liên lạc cùng cậu, cho nên muốn chạy đến trường học Phục Độc Ôn Châu.

Chờ nhìn cậu bình thường hi hi ha ha , tiểu tử này một khi không hài lòng, thì hướng trong chết làm.

Diệp Hiểu Phù tiếp tục cùng Luyện Kim Hoa cười cười nói nói. Trong bữa cơm không cần thận đánh rơi chiếc đũa trên mặt đất.

“Không có việc gì không có việc gì, không cần nhất không cần nhất, “ con mắt Luyện Kim Hoa khôn khéo hướng về Mộc Tinh nhìn lại, nói chuyện giống như đối xử với con gái của mình, phân phó nói: “Mộc Tinh, đi lấy hai chiếc đũa tiểu Diệp cần.” “Oh.” Thẩm Mộc Tinh hết sức tự nhiên đứng dậy đi vào phòng bếp.

Diệp Hiểu Phù nhìn bóng dáng cô đi vào phòng bếp, hơi có chút giật mình.

Cô vốn tưởng rằng, cô gái này cũng như cô, cũng là khách. . .

Thẩm Mộc Tinh vào phòng bếp, đi đến chỗ đũa trong lồng tre rút ra hai cây đũa, vừa quay người, thân thể Hạ Thành liền ngăn chặn đường đi của cô, Thẩm Mộc Tinh sợ hết hồn, sờ sờ ngực, nhìn cậu: “Cậu làm tớ sợ muốn chết.”

“Vì sao không trả lời tin nhắn của tớ?” Giọng nói của cậu rõ ràng là chất vấn, nhưng là lạnh lùng, giống như bị đè nén thật lâu, nói không chừng lúc nào đó thì sẽ bùng phát.

Thẩm Mộc Tinh giống như dụ dỗ Thẩm Minh ranh mãnh nở nụ cười: “Điện thoại di động tớ bị mẹ tịch thu, tớ còn chưa tìm cậu tính sổ đâu, nếu không phải do cậu, tớ có thể bị giáo viên giáo huấn sao?”

“Vậy tại sao không gọi điện thoại cho tớ?”

“Tớ. . .”

Cậu cắt đứt lời cô: “Đừng nói với tớ cậu không biết số điện thoại của tớ, trước khi đi tớ không phải đã cho cậu một tấm thẻ điện thoại sao? Trên mặt có số của tớ!”

Giọng nói cậu đột nhiên kích động khiến Thẩm Mộc Tinh tay không chân loạn lên.

Cô nuốt vào một ngụm khí, ngoan cố quyết tâm khẽ cắn răng , nhìn gạch men sứ trên mặt đất: “Cậu nói như vậy, tớ không biết rõ như thế nào trở về.”

Hạ Thành khẽ cắn răng , bão táp trong ánh mắt chỉ một thoáng nổi lên, trên mặt trở nên trắng bệch một mảnh, cậu nghiêng mặt đi, cũng cúi đầu nhìn dưới mặt đất, hai người cứ như vậy đứng mặt đối mặt, lại đứng thành hai đường thẳng song song.

Không lâu sau, mặt của cậu lại trở lại bình thường, nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh cũng ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt cậu giống như là cảnh sau cơn bão táp ở Yên Vũ Giang Nam, mông lung mà dịu dàng.

Cậu nói: “Liên lạc với cậu không được, tớ sắp điên rồi.”

Hô hấp Thẩm Mộc Tinh bởi vì lời nói của cậu mà trở nên dồn dập.

Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên cậu cách cô xa như vậy, cũng là lần đầu tiên đã lâu không có liên lạc.

“Thực xin lỗi.” Cô trầm giọng trả lời.

“Xin lỗi ở đâu chứ?” Cậu đe dọa nhìn cô: “Tớ cho là chúng ta trong lúc đó cũng sẽ không bởi vì hoàn cảnh cùng khoảng cách mà thay đổi, tớ cho rằng, cậu đã sớm biết tâm tư của tớ.”

“Tớ đã sớm biết, nhưng mà Hạ Thành,cuối cùng tớ cảm thấy giữa chúng ta không nên đi về phía trước thêm, một bước, tớ sợ nói như vậy sẽ không quay về được.” Cô vô cùng nghiêm túc nhìn ánh mắt của cậu.

Còn nhớ có một lần, cậu đã từng hỏi qua cô, cô có tin việc lâu ngày sinh tình không? Thẩm Mộc Tinh trả lời: Nhất kiến chung tình và lâu ngày sinh tình tở đều tin tưởng.

Anh nói: Vậy hai chúng ta thì sao?

Thẩm Mộc Tinh nói: Cái rắc nha, tở và cậu nếu lâu ngày sinh tình hiện tại đã có em bé, vì sao tở đối với cậu một chút suy nghĩ không an phận cũng không có chứ?

Ở phương diện quan hệ nam nữ, Thẩm Mộc Tinh cảm giác mình đã trong tối ngoài sáng cực tuyệt cậu rất nhiều lần, nhưng Hạ Thành có một loại năng lực có thể đem lời nói nghiêm túc biến thành lời nói giỡn, thường xuyên làm cho cô cảm thấy rất vô lực, không thể bất chấp tổn thương cậu mang theo thất bại theo cậu so tài.

Hạ Thành nhìn chằm chằm ánh mắt của cô mấy giây, đột nhiên nhếch môi, gật đầu một cái, lại gật đầu một cái, hít sâu một hơi, lui về phía sau một bước, xoay người rời phòng bếp.

Trước một giây cậu xoay người, ánh mắt của cậu từ trên người Thẩm Mộc Tinh giống như miễn cưỡng kéo xuống.

Thẩm Mộc Tinh nhanh chóng cầm lấy hai cây chiếc đũa cho Diệp Hiểu Phù, hít thật sâu một ngụm khí, thở thật dài ra, nhưng lại cảm giác, cảm thấy ngực buồn cực kỳ.

Cô ở trong lòng âm thầm tự nói với mình, về sau liền không cần đến nhà Hạ Thành ăn cơm.

Buổi tối cô ngồi ở trước bàn nhìn qua đối diện cửa sổ ngắm người, mẹ đẩy ra cửa phòng của cô, đưa lên một chén thức ăn dinh dưỡng không biết là nhãn hiệu gì, Thẩm Mộc Tinh vội vàng thu hồi ánh mắt lại, cúi đầu giả bộ đang học.

“Hôm nay nồi lẩu ăn được không?” Mẹ hỏi.

“Rất ngon.”

“Mẹ Hạ Thành nói với mẹ, cô gái kia, ăn cơm chẹp miệng, nói chuyện rất tùy tiện không dùng đến não, trên cằm còn không có thịt một chút phúc tướng cũng không có, cùng con một chút so ra đều kém.”

“Mọi người làm sao đều như vậy a? Người ta nói Hạ Thành, hai người cũng chỉ là bạn học bình thường, quan tâm vớ vẩn, thật sự là. . .”

“Bạn học bình thường mà đi ngồi xe sáu tiếng đến tận đây à? Đầu óc con đọc sách đọc đến ngốc à.”

“Không đọc không đọc nữa ! Đi uống thuốc da làm kế toán, được chưa!”

“Nói hươu nói vượn! con bắt mẹ có thể nhin! Mẹ mày năm đó không phải là bởi vì mang thai con, đã sớm. . .”

“Đi Italia phát tài!” Thẩm Mộc Tinh đặt bút viết, liếc mắt, chống cằm lười biếng nói: “Mẹ đã nói qua một trăm tám mươi lần! Thực không hiểu nổi mọi người những thứ này sinh ngoại nhân, xuất ngoại có gì tốt.”

“Xuất ngoại tốt! Con xem cô con đi, con xem chú họ con đi, đi nước ngoài đều trở nên giàu có, Hạ Thành về sau cũng sẽ ra nước ngoài. . .”

Mẹ nói: “Người Ôn Châu chúng ta từ xưa đến nay đặc điểm lớn nhất chính là khôn khéo cùng mạo hiểm, chằm ngôn nói như thế nào? Chỉ có chim bay không đến nơi, không có người Ôn Châu không đến được nơi! Người Ôn Châu ở Paris, ngay cả cảnh sát đều nói lời nói Ôn Châu, con còn trẻ như vậy, như thế nào ngay cả xuất ngoại cũng không dám nghĩ?”

“Chỉ nhìn thấy trộm ăn thịt không nhìn thấy trộm bị đánh, đừng nói nước ngoài, con gái mẹ nếu có thể ở Thẩm Quyển sống quá hai năm, ngài phải đi đốt cao hương đi!”

“Nha đầu chết tiệt! Không có tiền đồ!”

Vào một ngày rất nhiều năm sau, Thẩm Mộc Tinh ở đầu đường Thẩm Quyển phồn thịnh, đột nhiên nhớ tới thời niên thiếu mình cùng mẹ đã nói qua những lời này, lắc lắc đầu nở nụ cười. . .

21. Chương 10: Bên Ngoài

Trần Thủy Đầu tuy nhỏ, nhưng cũng là một trong tứ đại thuộc da của Trung quốc.

Mỗi lần Thẩm Mộc Tinh sáng tác văn, cũng sẽ kiêu ngạo giới thiệu: “Sợ thất lưng mỗi năm trên toàn bộ thế giới, đều có một phần xuất xứ từ Thủy Đầu, quê hương của tôi.”

Ở chỗ này, hầu như mọi nhà đều có trống quay, chú hai Thẩm Mộc Tinh chính là làm thuộc da, lúc nhỏ cô thường xuyên nghe nhất chính là tiếng bên trong xưởng nhỏ sản xuất da trống quay máy móc bên trong hoạt động liên tục, tối thường xuyên nghe thấy mùi hôi từ con sông kênh rạch ô nhiễm.

Mẹ của Hạ Thành Luyện Kim Hoa là bà chủ thuộc da xuất sắc nhất trấn trên, là người giỏi giang tự mình cố gắng, không cam lòng cùng chồng ở trong chỗ phòng khám nha khoa nhỏ, vào thập niên 90 của thế kỷ trước, tìm vài phía đối tác, ở bên ngoài trấn kiêu ngạo phá vỡ làm mới một loại tấm lợp kiến, tự mình dựng lên nhà xưởng.

Hiện giờ, Luyện Kim Hoa đã thành bà chủ xưởng lớn thuộc da nổi tiếng xa gần, ngay cả mẹ cô cũng đi làm kế toán trong xưởng cho bà ấy. Có thể là một nhân vật lớn như vậy, lúc nào cũng đối xử với cô bé Thẩm Mộc Tinh này thêm phần đặc biệt.

Từ nhỏ đến lớn, Luyện Kim Hoa lại luôn nói đùa là thích đầu óc linh hoạt, thông minh miệng ngọt của Thẩm Mộc Tinh, tương lai muốn cô về đến trong nhà làm con dâu, thay bà quản nhà, mặc dù chẳng qua nói đùa, vốn dĩ Hạ gia nhà giàu địa vị như vậy, lại làm sao cần làm thân với người khác, dù sao có người muốn đến gần còn không kịp.

Hạ Thành mang về cô gái là thiếu nữ Đông Bắc, tên là Diệp Hiểu Phù, là bí thư chi bộ ban Hạ Thành bọn họ, đang là mùa hè trong phòng khám răng đã xong việc, Luyện Kim Hoa xuất phát từ lễ nghi, liền ở nhà an bài nấu nồi lẩu, mời Diệp Hiểu Phù ở lại nhà ăn cơm.

Giống như rất nhiều người phương bắc cảm thấy người phương nam đều xấu lại xảo trá, Luyện Kim Hoa vẫn cảm thấy người đồng bắc thô lỗ lại ngu xuẩn.

“Dì không cần gấp cho con. . . Cảm ơn dì. . . Chao ôi! Thật tốt.”

“Tiểu Diệp à, ăn nhiều một chút, cứ xem đây giống như là ở nhà mình.”

“Dì thật tốt, làm cháu nhớ đến cha mẹ cháu, lúc sau này cháu lên đại học, mẹ cháu thường xuyên nấu cho cháu nồi lẩu, cháu rất thích ăn.” Mới vừa lên đại học, Diệp Hiểu Phù khẩu âm đồng bắc còn chưa kịp bỏ đi, nghe rất rõ ràng.

Thẩm Mộc Tinh đối với cô gái này ấn tượng rất tốt, xưa nay cô đều thích con gái đồng bắc ngay thẳng hào phóng, hơn nữa bộ dạng Diệp Hiểu Phù cũng hết sức đoan chính.

Diệp Hiểu Phù ngồi ở bên phải Thẩm Mộc Tinh, Luyện Kim Hoa ngồi ở bên trái Thẩm Mộc Tinh, Thẩm Mộc Tinh bị kẹp giữa ở hai người bọn họ, im lặng cúi đầu ăn lẩu, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn Hạ Thành đối diện.

Hạ Thành cắt tóc ngắn, ăn mặc cũng thời thượng rất nhiều, thoát nhìn càng giống dáng vẻ của sinh viên, lúc cậu nhìn thấy Thẩm Mộc Tinh chỉ là lạnh nhạt lên tiếng chào hỏi, đến bây giờ cũng không nói một câu, tên thiếu đầu óc miệng lại thú vị bỉ ổi ngày thường với bây giờ cứ như hai người.

Thẩm Mộc Tinh không biến sắc nhìn cậu, ánh mắt của cậu bỗng nhiên từ trên mâm rời đi, gương mặt nhìn cô, Thẩm Mộc Tinh vội vàng cúi đầu ăn cá viên.

Luyện Kim Hoa đẩy đẩy mắt kính, trên mặt lộ vẻ chán ghét thoáng cái vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Diệp Hiểu Phù giống như là nhìn một món trân bảo hiếm có, không khỏi khẽ lắc đầu thở dài nói:

“Tôi thật sự rất ưa thích con gái đồng bắc các cháu, hào phóng chân thật, có vóc dáng trắng nõn lại cao như vậy, thật tốt.”

“Thật không? Ha ha, được khen thật vui vẻ! Ngày thường bọn họ đều nói cháu tự kỷ, nhưng cháu cảm thấy bình thường mà ha ha!” Cô gái cười mở miệng mang theo đặc điểm của người trẻ tuổi hoạt bát, hàm răng đặc biệt đẹp mắt, quay đầu nhìn Thẩm Mộc Tinh nói: “Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy cháu tôi rất đẹp.”

Thẩm Mộc Tinh bị kêu tên, vội vàng cũng lộ nụ cười khiêm tốn: “Không có không có.”

Luyện Kim Hoa ân cần hỏi han: “Tiểu Diệp, làm sao lại đến nơi xa như vậy để khám răng?”

Diệp Hiểu Phù khoe miệng lập tức cong cong, quay đầu nhìn về phía Hạ Thành: “Người hỏi cậu ấy đi!”

Bộ dáng tươi cười cùng ánh mắt hơi ngượng ngùng khiến trong lòng Luyện kim hoa hơi cứng lại, Hạ Thành nhấn mạnh lần nữa hai người chỉ là bạn học bình thường, giống như đang lừa gạt người mẹ này, Luyện kim Hoa là hạng người gì? Lúc này một ánh mắt của bà có thể nhìn thấu tâm tư cô gái này.

Hạ Thành đặt chiếc đĩa xuống, mặt không chút thay đổi nói: “Lần trước chân con bị thương, là Hiểu Phù đưa con đi bệnh viện.”

Luyện Kim Hoa kinh ngạc hỏi: ” Chân con làm sao vậy?”

Diệp Hiểu Phù là người nóng tính, nhẹn không được chen miệng nói: ” Là chuyện hai tháng trước, ngày đó ở trạm xe buýt cửa trường học đụng phải cậu ấy, cháu thấy cậu ấy khắp khiêng liền hỏi cậu ấy làm sao vậy, cậu ấy nói vừa rồi không cẩn thận dẫm lên đinh thi công, chảy máu, cháu vừa nhìn quả thực chảy máu? Lúc ấy còn đang mưa, cậu ngay cả ô cũng không mang theo, cháu nói cháu dẫn cậu ấy đi bệnh viện, cậu ấy không nghe, càng muốn đi nhà ga, nói là đã mua xong vé đi Ôn Châu, lúc đó trời mưa lớn rơi xuống chân đang chảy máu, không tìm phòng uồn ván sao được? cháu liền nài ép lôi kéo cậu ấy đến bệnh viện của trường học chích. Cháu là bí thư chi bộ, làm sao có thể chứng kiến bạn học có khó khăn không giúp đỡ?”

Đi Ôn Châu. . .

Cậu muốn đi tìm cô sao?

Thân thể Thẩm Mộc Tinh cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Hạ Thành, Hạ Thành cũng vừa vặn đang nhìn cô, đường cong hai má phập phồng lên xuống, cậu nhai kỹ nuốt tiếp theo theo trình tự, lại cúi đầu im lặng ăn cơm.

Luyện Kim Hoa nghe được sợ hết hồn hết vía, dường như cảm thấy cái đinh này đâm vào trên chân bà: “Ai nha! Thế phải bắt buộc đi chích ! Thành Thành con ở bên ngoài vì sao lại không chăm sóc bản thân thật tốt? Trời mưa xuống cũng không mang ô! Chảy máu cũng không đi bệnh viện!”

Diệp Hiểu Phù nói: “Dì người yên tâm đi, đã không sao, lúc ấy miệng vết thương đúng là rất lớn, may mắn cháu kéo cậu ấy đi bệnh viện , lúc ấy tâm tình cậu ấy có thể không tốt, thái độ đối với cháu cũng đặc biệt không tốt, về sau vì cảm ơn cháu, liền nói muốn mời cháu ăn cơm, cháu nói rằng cháu hư ăn không nổi, Hạ Thành liền nói với cháu chú là nha sĩ, miễn phí làm răng cho cháu còn trả luôn tiền vé xe lửa, cháu cảm thấy xấu hổ.”

“Đó là muốn cảm ơn .” Luyện Kim Hoa cười nói.

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy lời của cô, lập tức không có chút tâm tình ăn lẩu.

Cô gần như có thể tưởng tượng ra bộ dáng Hạ Thành lúc không che dù chờ xe công cộng, cậu nhất định là giận cô , giận cô không liên lạc cùng cậu, cho nên muốn chạy đến trường học Phục Độc Ôn Châu.

Chờ nhìn cậu bình thường hi hi ha ha , tiểu tử này một khi không hài lòng, thì hướng trong chết làm.

Diệp Hiểu Phù tiếp tục cùng Luyện Kim Hoa cười cười nói nói. Trong bữa cơm không cẩn thận đánh rơi chiếc đĩa trên mặt đất.

“Không có việc gì không có việc gì, không cần nhặt không cần nhặt, ” con mắt Luyện Kim Hoa khôn khéo hướng về Mộc Tinh nhìn lại, nói chuyện giống như đối xử với con gái của mình, phân phó nói: “Mộc Tinh, đi lấy hai chiếc đĩa tiểu Diệp cần.” “Oh.” Thẩm Mộc Tinh hết sức tự nhiên đứng dậy đi vào phòng bếp.

Diệp Hiểu Phù nhìn bóng dáng cô đi vào phòng bếp, hơi có chút giật mình.

Cô vốn tưởng rằng, cô gái này cũng như cô, cũng là khách. . .

Thẩm Mộc Tinh vào phòng bếp, đi đến chỗ dừa trong lồng tre rút ra hai cây dừa, vừa quay người, thân thể Hạ Thành liền ngăn chặn đường đi của cô, Thẩm Mộc Tinh sợ hết hồn, sờ sờ ngực, nhìn cậu: “Cậu làm tớ sợ muốn chết.”

“Vì sao không trả lời tin nhắn của tớ?” Giọng nói của cậu rõ ràng là chất vấn, nhưng là lạnh lùng, giống như bị đè nén thật lâu, nói không chừng lúc nào đó thì sẽ bùng phát.

Thẩm Mộc Tinh giống như dụ dỗ Thẩm Minh ranh mãnh nở nụ cười: “Điện thoại di động tớ bị mẹ tịch thu, tớ còn chưa tìm cậu tính sổ đâu, nếu không phải do cậu, tớ có thể bị giáo viên giáo huấn sao?”

“Vậy tại sao không gọi điện thoại cho tớ?”

“Tớ. . .”

Cậu cắt đứt lời cô: “Đừng nói với tớ cậu không biết số điện thoại của tớ, trước khi đi tớ không phải đã cho cậu một tấm thẻ điện thoại sao? Trên mặt có số của tớ!”

Giọng nói cậu đột nhiên kích động khiến Thẩm Mộc Tinh tay không chân loạn lên.

Cô nuốt vào một ngụm khí, ngoan cố quyết tâm khê cắn răng, nhìn gạch men sứ trên mặt đất: “Cậu nói như vậy, tớ không biết rõ như thế nào trở về.”

Hạ Thành khê cắn răng, bão táp trong ánh mắt chỉ một thoáng nổi lên, trên mặt trở nên trắng bệch một mảnh, cậu nghiêng mặt đi, cũng cúi đầu nhìn dưới mặt đất, hai người cứ như vậy đứng mặt đối mặt, lại đứng thành hai đường thẳng song song.

Không lâu sau, mặt của cậu lại trở lại bình thường, nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh cũng ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt cậu giống như là cảnh sau cơn bão táp ở Yên Vũ Giang Nam, mông lung mà dịu dàng.

Cậu nói: “Liên lạc với cậu không được, tớ sắp điên rồi.”

Hô hấp Thẩm Mộc Tinh bởi vì lời nói của cậu mà trở nên dồn dập.

Từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên cậu cách cô xa như vậy, cũng là lần đầu tiên đã lâu không có liên lạc.

“Thực xin lỗi.” Cô trầm giọng trả lời.

“Xin lỗi ở đâu chứ?” Cậu đe dọa nhìn cô: “Tớ cho là chúng ta trong lúc đó cũng sẽ không bởi vì hoàn cảnh cùng khoảng cách mà thay đổi, tớ cho rằng, cậu đã sớm biết tâm tư của tớ.”

“Tớ đã sớm biết, nhưng mà Hạ Thành, cuối cùng tớ cảm thấy giữa chúng ta không nên đi về phía trước thêm, một bước, tớ sợ nói như vậy sẽ không quay về được.” Cô vô cùng nghiêm túc nhìn ánh mắt của cậu.

Còn nhớ có một lần, cậu đã từng hỏi qua cô, cô có tin việc lâu ngày sinh tình không? Thẩm Mộc Tinh trả lời: Nhất kiến chung tình và lâu ngày sinh tình tớ đều tin tưởng.

Anh nói: Vậy hai chúng ta thì sao?

Thẩm Mộc Tinh nói: Cái rắc nha, tớ và cậu nếu lâu ngày sinh tình hiện tại đã có em bé, vì sao tớ đối với cậu một chút suy nghĩ không an phận cũng không có chứ?

Ở phương diện quan hệ nam nữ, Thẩm Mộc Tinh cảm giác mình đã trong tối ngoài sáng cực tuyệt cậu rất nhiều lần, nhưng Hạ Thành có một loại năng lực có thể đem lời nói nghiêm túc biến thành lời nói giỡn, thường xuyên làm cho cô cảm thấy rất vô lực, không thể bất chấp tổn thương cậu mang theo thất bại theo cậu so tài.

Hạ Thành nhìn chằm chằm ánh mắt của cô mấy giây, đột nhiên nhếch môi, gật đầu một cái, lại gật đầu một cái, hít sâu một hơi, lui về phía sau một bước, xoay người rời phòng bếp.

Trước một giây cậu xoay người, ánh mắt của cậu từ trên người Thẩm Mộc Tinh giống như miễn cưỡng kéo xuống.

Thẩm Mộc Tinh nhanh chóng cầm lấy hai cây chiếc đĩa cho Diệp Hiểu Phù, hít thật sâu một ngụm khí, thở thật dài ra, nhưng lại cảm giác, cảm thấy ngực buồn cực kỳ.

Cô ở trong lòng âm thầm tự nói với mình, về sau liền không cần đến nhà Hạ Thành ăn cơm.

Buổi tối cô ngồi ở trước bàn nhìn qua đối diện cửa sổ ngăn người, mẹ đẩy ra cửa phòng của cô, đưa lên một chén thức ăn dinh dưỡng không biết là nhãn hiệu gì, Thẩm Mộc Tinh vội vàng thu hồi ánh mắt lại, cúi đầu giả bộ đang học.

“Hôm nay nồi lẩu ăn được không?” Mẹ hỏi.

“Rất ngon.”

“Mẹ Hạ Thành nói với mẹ, cô gái kia, ăn cơm chẹp miệng, nói chuyện rất tùy tiện không dùng đến não, trên cằm còn không có thịt một chút phúc tướng cũng không có, cùng con một chút so ra đều kém.”

“Mọi người làm sao đều như vậy a? Người ta nói Hạ Thành, hai người cũng chỉ là bạn học bình thường, quan tâm vớ vẩn, thật sự là. . .”

” Bạn học bình thường mà đi ngồi xe sáu tiếng đến tận đây à? Đầu óc con đọc sách đọc đến ngốc à.”

“Không đọc không đọc nữa ! Đi xuống thuộc da làm kế toán, được chưa!”

“Nói hươu nói vượn! con bắt mẹ có thể nhìn! Mẹ mày năm đó không phải là bởi vì mang thai con, đã sớm. . .”

“Đi Italia phát tài!” Thẩm Mộc Tinh đặt bút viết, liếc mắt, chống cằm lười biếng nói: “Mẹ đã nói qua một trăm tám mươi lần! Thực không hiểu nổi mọi người những thứ này sinh ngoại nhân, xuất ngoại có gì tốt.”

“Xuất ngoại tốt! Con xem cô con đi, con xem chú họ con đi, đi nước ngoài đều trở nên giàu có, Hạ Thành về sau cũng sẽ ra nước ngoài. . .”

Mẹ nói: “Người Ôn Châu chúng ta từ xưa đến nay đặc điểm lớn nhất chính là khôn khéo cùng mạo hiểm, châm ngôn nói như thế nào? Chỉ có chim bay không đến nơi, không có người Ôn Châu không đến được nơi! Người Ôn Châu ở Paris, ngay cả cảnh sát đều nói lời nói Ôn Châu , con còn trẻ như vậy, như thế nào ngay cả xuất ngoại cũng không dám nghĩ?”

“Chỉ nhìn thấy trộm ăn thịt không nhìn thấy trộm bị đánh, đừng nói nước ngoài, con gái mẹ nếu có thể ở Thẩm Quyển sống quá hai năm, ngài phải đi đốt cao hương đi!”

“Nha đầu chết tiệt! Không có tiền đồ!”

Vào một ngày rất nhiều năm sau, Thẩm Mộc Tinh ở đầu đường Thẩm Quyển phồn thịnh, đột nhiên nhớ tới thời niên thiếu mình cùng mẹ đã nói qua những lời này, lắc lắc đầu nở nụ cười,.....

22. Chương 12: Chương 11 Bùa Bình An

Ở trong công việc mẹ là kế toán tính toán tỉ mỉ, ở trong sinh hoạt cũng khiến cho bàn tính phát ra âm thanh, trong nhà chuyện lớn chuyện nhỏ không có chỗ cho ba nói chuyện, chỉ là Thẩm Mộc Tinh không nghĩ tới, bà ấy tính toán tới cả Nghiêm Hi Quang.

“Sáng sớm ngày mai con bắt đầu ngồi xe thợ may nhỏ vào trong thành phố, mỗi tuần nó cũng phải đi trong thành phố lấy vải, sau này con về trường học cứ ngồi xe của nó là được.”

“Không phải chứ? Con đi nhờ xe người ta, khi nào mặt của con lại dày như vậy.” Từ lúc Hạ Thành trở về nhà, Thẩm Mộc Tinh luôn nghiêm mặt, bộ dáng tâm sự nặng nề.

“Có cái gì mà ngại, cháu của lão tài lên trung học là do ba con liên lạc với người ta, vừa rồi vào được khoa thí nghiệm, nhà bọn họ thiếu không ít ân tình nhà chúng ta đâu!”

Tất cả cô gái ở cùng tuổi này đều có chút biểu hiện phản nghịch, lúc nào Thẩm Mộc Tinh cũng dùng việc bĩu môi để diễn tả sự không đồng ý với quan niệm của cha mẹ.

“Con không cần bĩu môi, ai say xe nặng thì biết, xe tải rất thoải mái, hôm nay mẹ gặp thợ may nhỏ, nó rất thành thật, mỗi lần gặp mẹ đều vô cùng lễ phép, không nghĩ tới ba nó không có văn hóa, mẹ lại sớm bỏ ra nước ngoài, thế mà lại được giáo dục tốt như vậy, hôm nay mẹ buộc miệng nói con đi xe buýt say xe, nó liền chủ động nói để con đi xe của nó về trường học.”

“Thật vậy à?” Thẩm Mộc Tinh nghiêng đầu nhìn mẹ: “Anh ta chủ động nói?”

“Đúng vậy!”

...

Ngày hôm sau năm giờ xuất phát, Thẩm Mộc Tinh bốn giờ rời giường để chuẩn bị, bên ngoài trời giống như màu xanh đậm của quần jean phai màu mà Nghiêm Hi Quang thường mặc, bốn giờ sáng có lẽ là thời điểm thế giới yên tĩnh.

Học lại có một việc rất thoải mái, không cần mặc đồng phục.

Thẩm Mộc Tinh mặc váy liền áo màu lam nhạt do anh ta may, bên ngoài phối một chiếc áo lông dày hở cổ màu vàng nhạt, đứng ở trước gương xoay một vòng, sau đó chuẩn bị túi xách, tay trái nhắc thùng sữa, tay phải cầm một túi quần áo mà mẹ đã giặt qua, nhìn xuống dưới lầu, màu lam nhạt trong sương sớm, xe của anh đã dừng ở dưới lầu, âm thanh động cơ đột ngột vang lên, đèn trong xe tải sáng rõ, anh đi ra từ trong cửa hàng, mở cửa xe ngồi xuống.

Xe chậm rãi khởi động, Thẩm Mộc Tinh sốt ruột, nhin không được nói chuyện với cửa kính: này này. . . tại sao anh ta đã đi rồi!

Cô liền quay đầu chạy xuống dưới lầu, cầu thang bằng gỗ phát ra một hồi tiếng bước chân, thể lực Thẩm Mộc Tinh ở tuổi này là tốt nhất trong cuộc đời, mang theo hai bao đồ lớn nặng như vậy, cũng có thể chạy trăm mét nước rút.

Cô chạy như bay ra khỏi cửa nhà, tóc mái trên trán bay bay, trong mắt chứa đầy bối rối, đẩy cửa ra, lại không ngờ phát hiện xe của Nghiêm Hi Quang dừng ở cửa nhà cô, Thẩm Mộc Tinh ngẩn ra, thậm chí nghĩ mình là heo, thì ra là anh đi chuyển xe. . .

Nghiêm Hi Quang thấy cô thở hổn hển từ cửa đi ra, chột vật giống như bị ai từ bên trong đá ra cửa, anh khẽ nhíu mày, đẩy cửa xe ra đi xuống.

Anh đi vòng qua đầu xe đến trước mặt cô, nhận lấy sữa cùng quần áo trong tay cô, để lên tay mình.

“Chào buổi sáng!” Cô thở hổn hển lộ ra một nụ cười khách khí.

“Chào.” Anh nhìn tóc mái trên trán cô có chút rối loạn nói: “Không cần phải gấp gáp, tôi chưa đi.”

Anh nói xong xoay người đi về phía xe tải, Thẩm Mộc Tinh vội vàng đi theo.

Cô chưa từng mở cửa xe tải, lời nửa ngày cũng không mở được cửa, Nghiêm Hi Quang từ bên kia vừa đi tới, đứng ở phía sau cô đưa tay nhẹ nhàng mở cửa xe ra, chỉ có điều động tác của anh vô tình chạm vào Thẩm Mộc Tinh trong không gian nhỏ hẹp, thời điểm tay phải của anh vòng qua thân thể của cô vươn tới nắm cửa, hô hấp mang theo một chút nóng ẩm, sương sớm cùng với yên tĩnh của buổi sáng sớm hòa làm một.

Lập tức Thẩm Mộc Tinh cảm thấy tai nóng lên, phía bên trái di chuyển, anh nhẹ nhàng kéo, cửa xe liền mở ra.

Cô vừa cúi đầu muốn lên xe, giọng nói của anh ở phía sau vang lên.

Nghiêm Hi Quang suy nghĩ một chút nói:

“Không phải say xe sao? Ngồi ghế trước đi.”

Thẩm Mộc Tinh ngồi vào tay lái phụ, buộc chặt dây an toàn, trong buồng xe hết sức yên tĩnh, đèn sáng màu vàng ấm, cô cùng ngồi sát với Nghiêm Hi Quang, thậm chí có thể nghe được âm thanh ma sát vải vóc trên người anh.

Anh duỗi ngón tay mềm mại trắng nõn, đưa tay tắt đèn, tay Thẩm Mộc Tinh nắm lấy dây an toàn, xe chạy ra đầu hầm.

Anh không nói chuyện, cô có chút buồn ngủ nên cũng không nói gì.

Đường ở ngoài có vài đoạn bị xe tải lớn phá hủy nặng gây gồ ghề và vô cùng lắc lư.

Trước kính xe là một chiếc bùa bình an đang đung đưa kịch liệt, hấp dẫn sự chú ý của Thẩm Mộc Tinh, đó là một cái bùa bình an có khóa bằng ngọc thủy tinh hết sức rẻ tiền, phía dưới treo một thanh kéo nhỏ, trên kéo nhỏ có khắc bốn chữ “Đi đường bình an”, phong cách quê mùa như vậy hẳn là thợ may già nhìn thấy thích rồi mua từ vỉa hè, nhìn người ta treo bùa bình an trong xe, cũng bắt chước làm theo.

Cô buồn chán đưa tay bắt lấy, xe lại đong đưa kịch liệt, khiến tay của cô bắt hệt.

Thẩm Mộc Tinh bắt một lần không được liền thu tay về, dù sao anh còn phải lái xe, gương nanh múa vuốt như vậy thật kỳ cục.

Lúc cô vừa từ bỏ, một bàn tay đưa đến, nắm lấy bùa bình an.

Tay trái anh nắm lấy tay lái, tay phải nắm lấy bùa bình an cố gắng tháo xuống, ánh mắt nhanh chóng nhìn thoáng qua vật đang treo kia, lại nhìn thẳng phía trước lái xe, tay lại tiếp tục tháo bùa bình an, cố gắng cởi nó ra.

Thẩm Mộc Tinh vội vàng nói: “Tôi chỉ là nhìn thấy thú vị, muốn sờ một cái mà thôi, đừng lấy xuống. . .”

Anh không nói lời nào, tay phải vẫn gỡ vật được treo xuống, cuối cùng dùng sức mạnh khéo léo cầm xuống.

Tay của anh đưa tới, nhưng cũng không nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh nhận lấy bùa bình an từ trong tay anh, cúi đầu đùa nghịch.

“Kéo nhỏ này thực thú vị. . .”

Trong lúc chăm chú lái xe Nghiêm Hi Quang liếc qua một cái rồi quay đầu nhìn cô, cô dùng tay treo vật kia lên, đón mặt trời mọc sáng sớm, trong mắt giống như châu báu quý giá nhất trên đời, cười tươi như hoa.

Anh lại quay đầu tiếp tục lái xe, lúc Thẩm Mộc Tinh nhìn về phía anh cũng là lúc chạm phải ánh mắt của anh, cô trông thấy anh nở nụ cười, nụ cười nhạt ngẩn ngui, nhưng lại là lần đầu tiên cô thấy.

23. Chương 11: Bùa Bình An

Ở trong công việc mẹ là kế toán tính toán tỉ mỉ, ở trong sinh hoạt cũng khiến cho bàn tính phát ra âm thanh, trong nhà chuyện lớn chuyện nhỏ không có chỗ cho ba nói chuyện, chỉ là Thẩm Mộc Tinh không nghĩ tới, bà ấy tính toán tới cả Nghiêm Hi Quang.

“Sáng sớm ngày mai con bắt đầu ngồi xe thợ may nhỏ vào trong thành phố, mỗi tuần nó cũng phải đi trong thành phố lấy vải, sau này con về trường học cứ ngồi xe của nó là được.”

“Không phải chứ? Con đi nhờ xe người ta, khi nào mặt của con lại dày như vậy.” Từ lúc Hạ Thành trở về nhà, Thẩm Mộc Tinh luôn nghiêm mặt, bộ dáng tâm sự nặng nề.

“Có cái gì mà ngại, cháu của lão tài lên trung học là do ba con liên lạc với người ta, vừa rồi vào được khoa thí nghiệm, nhà bọn họ thiếu không ít ân tình nhà chúng ta đâu!”

Tất cả cô gái ở cùng tuổi này đều có chút biểu hiện phản nghịch, lúc nào Thẩm Mộc Tinh cũng dùng việc bĩu môi để diễn tả sự không đồng ý với quan niệm của cha mẹ.

“Con không cần bĩu môi, ai say xe nặng thì biết, xe tải rất thoải mái, hôm nay mẹ gặp thợ may nhỏ, nó rất thành thật, mỗi lần gặp mẹ đều vô cùng lễ phép, không nghĩ tới ba nó không có văn hóa, mẹ lại sớm bỏ ra nước ngoài, thế mà lại được giáo dục tốt như vậy, hôm nay mẹ buộc miệng nói con đi xe buýt say xe, nó liền chủ động nói để con đi xe của nó về trường học.”

“Thật vậy à?” Thẩm Mộc Tinh nghiêng đầu nhìn mẹ: “Anh ta chủ động nói?”

“Đúng vậy!”

...

Ngày hôm sau năm giờ xuất phát, Thẩm Mộc Tinh bốn giờ rời giường để chuẩn bị, bên ngoài trời giống như màu xanh đậm của quần jean phai màu mà Nghiêm Hi Quang thường mặc, bốn giờ sáng có lẽ là thời điểm thế giới yên tĩnh.

Học lại có một việc rất thoải mái, không cần mặc đồng phục.

Thẩm Mộc Tinh mặc váy liền áo màu lam nhạt do anh ta may, bên ngoài phối một chiếc áo lông dày hở cổ màu vàng nhạt, đứng ở trước gương xoay một vòng, sau đó chuẩn bị túi xách, tay trái nhắc thùng sữa, tay phải cầm một túi quần áo mà mẹ đã giặt qua, nhìn xuống dưới lầu, màu lam nhạt trong sương sớm, xe của anh đã dừng ở dưới lầu, âm thanh động cơ đột ngột vang lên, đèn trong xe tải sáng rõ, anh đi ra từ trong cửa hàng, mở cửa xe ngồi xuống.

Xe chậm rãi khởi động, Thẩm Mộc Tinh sốt ruột, nhin không được nói chuyện với cửa kính: này này. . . tại sao anh ta đã đi rồi!

Cô liền quay đầu chạy xuống dưới lầu, cầu thang bằng gỗ phát ra một hồi tiếng bước chân, thể lực Thẩm Mộc Tinh ở tuổi này là tốt nhất trong cuộc đời, mang theo hai bao đồ lớn nặng như vậy, cũng có thể chạy trăm mét nước rút.

Cô chạy như bay ra khỏi cửa nhà, tóc mái trên trán bay bay, trong mắt chứa đầy bối rối, đẩy cửa ra, lại không ngờ phát hiện xe của Nghiêm Hi Quang dừng ở cửa nhà cô, Thẩm Mộc Tinh ngẩn ra, thầm mắng mình là heo, thì ra là anh đi chuyển xe. . .

Nghiêm Hi Quang thấy cô thở hổn hển từ cửa đi ra, chật vật giống như bị ai từ bên trong đá ra cửa, anh khẽ nhíu mày, đẩy cửa xe ra đi xuống.

Anh đi vòng qua đầu xe đến trước mặt cô, nhận lấy sữa cùng quần áo trong tay cô, để lên tay mình.

“Chào buổi sáng!” Cô thở hổn hển lộ ra một nụ cười khách khí.

“Chào.” Anh nhìn tóc mái trên trán cô có chút rối loạn nói: “Không cần phải gấp gáp, tôi chưa đi.”

Anh nói xong xoay người đi về phía xe tải, Thẩm Mộc Tinh vội vàng đi theo.

Cô chưa từng mở cửa xe tải, lời nửa ngày cũng không mở được cửa, Nghiêm Hi Quang từ bên kia vừa đi tới, đứng ở phía sau cô đưa tay nhẹ nhàng mở cửa xe ra, chỉ có điều động tác của anh vô tình chạm vào Thẩm Mộc Tinh trong không gian nhỏ hẹp, thời điểm tay phải của anh vòng qua thân thể của cô vươn tới nắm cửa, hô hấp mang theo một chút nóng ẩm, sương sớm cùng với yên tĩnh của buổi sáng sớm hòa làm một.

Lập tức Thẩm Mộc Tinh cảm thấy tai nóng lên, phía bên trái di chuyển, anh nhẹ nhàng kéo, cửa xe liền mở ra.

Cô vừa cúi đầu muốn lên xe, giọng nói của anh ở phía sau vang lên.

Nghiêm Hi Quang suy nghĩ một chút nói:

“Không phải say xe sao? Ngồi ghế trước đi.”

Thẩm Mộc Tinh ngồi vào tay lái phụ, buộc chặt dây an toàn, trong buồng xe hết sức yên tĩnh, đèn sáng màu vàng ấm, cô cùng ngồi sát với Nghiêm Hi Quang, thậm chí có thể nghe được âm thanh ma sát vải vóc trên người anh.

Anh duỗi ngón tay mềm mại trắng nõn, đưa tay tắt đèn, tay Thẩm Mộc Tinh nắm lấy dây an toàn, xe chạy ra đầu hầm.

Anh không nói chuyện, cô có chút buồn ngủ nên cũng không nói gì.

Đường ở ngoài có vài đoạn bị xe tải lớn phá hủy nặng gây gồ ghề và vô cùng lắc lư.

Trước kính xe là một chiếc bùa bình an đang đung đưa kịch liệt, hấp dẫn sự chú ý của Thẩm Mộc Tinh, đó là một cái bùa bình an có khóa bằng ngọc thủy tinh hết sức rẻ tiền, phía dưới treo một thanh kéo nhỏ, trên kéo nhỏ có khắc bốn chữ “Đi đường bình an”, phong cách quê mùa như vậy hẳn là thợ may già nhìn thấy thích rồi mua từ vỉa hè, nhìn người ta treo bùa bình an trong xe, cũng bắt chước làm theo.

Cô buồn chán đưa tay bắt lấy, xe lại đong đưa kịch liệt, khiến tay của cô bắt hệt.

Thẩm Mộc Tinh bắt một lần không được liền thu tay về, dù sao anh còn phải lái xe, gương nanh múa vuốt như vậy thật kỳ cục.

Lúc cô vừa từ bỏ, một bàn tay đưa đến, nắm lấy bùa bình an.

Tay trái anh nắm lấy tay lái, tay phải nắm lấy bùa bình an cố gắng tháo xuống, ánh mắt nhanh chóng nhìn thoáng qua vật đang treo kia, lại nhìn thẳng phía trước lái xe, tay lại tiếp tục tháo bùa bình an, cố gắng cởi nó ra.

Thẩm Mộc Tinh vội vàng nói: “Tôi chỉ là nhìn thấy thú vị, muốn sờ một cái mà thôi, đừng lấy xuống. . .”

Anh không nói lời nào, tay phải vẫn gỡ vật được treo xuống, cuối cùng dùng sức mạnh khéo léo cầm xuống.

Tay của anh đưa tới, nhưng cũng không nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh nhận lấy bùa bình an từ trong tay anh, cúi đầu đùa nghịch.

“Kéo nhỏ này thực thú vị. . .”

Trong lúc chăm chú lái xe Nghiêm Hi Quang liếc qua một cái rồi quay đầu nhìn cô, cô dùng tay treo vật kia lên, đón mặt trời mọc sáng sớm, trong mắt giống như châu báu quý giá nhất trên đời, cười tươi như hoa.

Anh lại quay đầu tiếp tục lái xe, lúc Thẩm Mộc Tinh nhìn về phía anh cũng là lúc chạm phải ánh mắt của anh, cô trông thấy anh nở nụ cười, nụ cười nhạt ngẩn ngui, nhưng lại là lần đầu tiên cô thấy.

24. Chương 13: Chương 12: Sách Bài Tập

Lúc Thẩm Mộc Tinh bỏ bùa bình an vào túi xách, xe đã trên đường cao tốc đi về phía nội thành. Trong lúc vô tình mở túi xách ra, cô mới phát hiện mình đã để quên sách bài tập số học ở nhà rồi.

“Nguy rồi, sách bài tập, sách bài tập số học đâu rồi?” Cô lục lọi trong túi xách một hồi rồi bật dậy.

Nghiêm Hi Quang nhìn cô một cái, nói: “Giả vờ quên?”

Thẩm Mộc Tinh liếc mắt, hít một hơi rồi vỗ vỗ gáy: “Nghĩ lại, tôi đang đọc sách thì mẹ tôi tới lôi tôi qua phòng của bà khoe khoang một hồi, quên cầm về rồi!”

“Thầy giáo dạy số học rất nghiêm khắc?” Anh có vẻ hơi bình tĩnh hỏi.

“Không phải thầy dạy số học, là thầy dạy toán học.”

“Cô nói sách bài tập số học.”

“Sách bài tập số học giống sách bài tập đại số đó!”

“Xin lỗi, tôi không hiểu. Vậy phải làm sao bây giờ?”

Nét mặt của anh cũng theo cảm xúc của cô mà dần trở nên sốt ruột, nhưng nghĩ lại, cô ấy thật giống như trẻ con, vẫn còn sợ một thầy giáo.

Thật ra sau khi mỗi người chúng ta tốt nghiệp cũng sẽ nghĩ rằng vì sao lúc ấy chúng ta lại sợ thầy cô giáo như vậy. Chỉ quên mang một quyển sách bài tập, không vi phạm cái gì cũng cảm thấy cả thế giới sắp sụp đổ.

Nghiêm Hi Quang còn nói: “Vậy cô nói với thầy ấy cô để quên sách bài tập ở nhà.”

Thẩm Mộc Tinh chu miệng, vẻ mặt đầy đau khổ giống như trước khi gặp đại nạn. Trong đầu cô liên hiện lên vẻ mặt của thầy Khởi đứng trên bục giảng, tay cầm phấn viết, cặp kính che đi đôi mắt nghiêm khắc đầy nếp nhăn đang nhìn mỗi người, nói...

“Để quên ở nhà? Các em có thể dối lí do không? Sao các em không để đầu óc ở nhà luôn đi? Lần sau nếu ai để quên bài tập ở nhà thì quay về nhà lấy đi!”

Thẩm Mộc Tinh liền xua đi ý nghĩ đó, vẻ mặt đau khổ như ăn trái khổ qua nói: “Nếu đơn giản như thế thì tốt rồi! Nhưng tôi là cán bộ môn toán đó! Ngày mai, lúc giao bài tập tôi phải mở miệng như thế nào chứ!”

Nghiêm Hi Quang không nói lời, giống như đang giúp cô nghĩ cách giải quyết.

Thẩm Mộc Tinh thấy hần khó xử, lúc này mới cảm thấy mình quá nhiều chuyện, liền vội vàng nói: “Không sao đâu, thầy ấy cũng thích tôi, cùng lắm thì sẽ mắng tôi một trận. Tôi mặt dày, nhất định không sao đâu!”

“Nếu có thời gian, tôi giúp cô đưa một chuyến.”

Thẩm Mộc Tinh hơi ngẩn ra.

Không biết tại sao cô lại sợ làm phiền anh, vô cùng sợ.

Nhưng lúc anh nói buổi tối sẽ đưa sách cho cô, bỗng nhiên cô lại cảm thấy vui vẻ, rất vui vẻ.

Giống như đang trải qua một ngày bình thường, bỗng dưng bị một câu nói làm cho vui vẻ, vẽ thêm một màu sắc vào trong bức tranh mình mong đợi.

Nhưng đến buổi tối tự học, Nghiêm Hi Quang cũng chưa có tới. Thẩm Mộc Tinh ngồi bên trong phòng ngủ nữ, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy bầu trời đen nhánh, có chút không yên lòng.

Bên trong phòng tự học vừa yên tĩnh vừa ấm cúng. Hôm nay vốn là thầy gây canh cho buổi tự học, nhưng cô tạm thời có việc nên cùng ngồi với cô bé.

Cô bé lúc nào cũng có rất nhiều thời gian, lúc nào cũng hơi kiêu ngạo khi nhắc đến đứa con đang ở nước ngoài của mình rất hiểu thuận. Chuyển phát quốc tế mắc như vậy mà còn thường xuyên gửi qua đường bưu điện cho cô biết bao nhiêu là thuốc hạ huyết áp. Nhưng đối với Thẩm Mộc Tinh thì cô bé thật cô đơn. Chồng cô ấy sớm đã qua đời, con lại ở nước ngoài nên mỗi khi thầy gây muốn cô lên văn phòng, cô cũng cảm thấy rất vui vẻ. Giống như chỉ có ở kí túc xá nữ, Thẩm Mộc Tinh mới cảm thấy náo nhiệt một chút.

Tiếng lật sách trong phòng tự học cùng giai điệu nhỏ nhỏ từ trong mp3 của Chung Lâm phát ra giống như mở to hơn bình thường, làm rối loạn suy nghĩ của Thẩm Mộc Tinh, làm cho cô không cách nào tập trung coi sách.

Trên màn hình điện thoại di động, đồng hồ điện tử không ngừng nhúc nhích, ngay cả một cái tin nhắn cũng không có. Thẩm Mộc Tinh nhìn chăm chăm vào những con số kia đến mức gần người, không ý thức được thời gian đang trôi qua từng giây từng phút.

Nghiêm Hi Quang vẫn không có gọi điện đến, ngay cả một cái tin nhắn cũng không có.

Anh ta còn có thể đến sao?

Có thời gian tới đưa sách tới cho cô.

Giọng nói trầm thấp của anh không ngừng vang lên trong đầu cô.

“Anh lặp lại lần nữa!” Một giọng nữ đột ngột vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của phòng tự học, cũng phá vỡ suy nghĩ của Thẩm Mộc Tinh.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại, nhìn về chỗ cuối lớp, nơi Diêu Sở Sở đang gọi điện thoại.

Diêu Sở Sở vì hành vi điên cuồng của mình ở Phục Độc mà có biệt danh là Diêu tỷ. Mọi người ngoài mặt đều nể sợ Diêu Sở Sở nhưng sau lưng thì nói xấu cô ta.

Trường học đều có một loại con gái thích phóng đại chuyện tình cảm yêu đương của mình đến mức kinh thiên động địa, Diêu Sở Sở chính là loại con gái đó. Chuyện cô ta ở Nhật Bản gọi là buôn bán bạn trai, mỗi ngày đều nói lời ngọt ngào, mỗi ngày đều nói lời chia tay. Mỗi lần ở trong phòng ngủ hay trên hành lang đều nói chuyện điện thoại, làm cho những người cùng phòng liên tục muốn chuyển ra.

Nhưng tính cách của Diêu Sở Sở rất nóng nảy, không ai dám ngăn cản. Thật ra cũng không phải là không ai dám ngăn cản mà là muốn yên bình, không ai muốn phá vỡ sự yên bình đó.

Lần trước Tiêu Sở Sở ở trong phòng tự học gọi điện thoại đã có xích mích không tốt với cô bé. Cải qua cãi lại một hồi liền thắng cô bé nên lúc này cô ta lại càng không coi ai ra gì cả, tiếp tục gọi điện thoại ở trong phòng tự học.

“Chia tay với ai? Tôi hỏi anh chia tay với ai à!”

“Có phải bên cạnh anh có người hay không? Đó là con gái Nhật Bản phải không Con mẹ nó một lũ ngực bự!”

Chung Lâm đung tay Thẩm Mộc Tinh một cái: “Diêu tỷ lại yêu thiêu thân.”

“Để cho cô ta làm đi.” Thẩm Mộc Tinh nói.

Đan Đan dào dạt cảm xúc cũng quay đầu lại nói: “Thật muốn mắng cô ta.”

“Được rồi nha. Cậu đừng quay đầu xuống, tụi tớ đang đọc sách mà.” Thẩm Mộc Tinh khuyên nhủ.

Có lẽ Diêu Sở Sở đã lâm vào trạng thái tuyệt vọng vì chia tay nên giọng nói ngày càng lớn hơn, khiến cho học sinh nháo nhác, còn cô bé thì nổi giận.

“Diêu Sở Sở, em âm ỉ cái gì! Em không thấy mọi người đang tự học sao?”

Cô bé vẽ mặt đầy uy quyền đứng lên.

“Anh còn nói chia tay với tôi! Tôi đã sớm thấy chán anh rồi! Tôi nói cho anh biết..” Diêu Sở Sở căn bản không để ý cô bé.

Tất cả mọi người đều nhú mày.

“Quá không có phép tắc...Quá không có phép tắc!” Cô bé đi đến đứng trước mặt Diêu Sở Sở, chỉ ra cửa nói: “Mời em ra ngoài!”

Diêu Sở Sở giơ điện thoại, hai mắt giống như là bị kẻ địch bức bách đến đường cùng, cao ngạo lạnh lùng nói với cô bé: “Tôi trả tiền để đọc sách ở chỗ này thì tôi cũng có quyền sử dụng phòng tự học. Việc gì tôi phải ra ngoài?”

Cô bé tức giận: “Lập tức ra khỏi phòng tự học cho tôi! Nếu không tôi liền gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm của các em!”

Cô bé liền tức giận thở gấp, trong cổ không ngừng phát ra âm thanh gầm gừ giống như một con mèo già đang tức giận. Thẩm Mộc Tinh không nhịn được liền đứng lên nói với Diêu Sở Sở: “Cậu ra ngoài gọi điện thoại đi, như vậy là vô đạo đức.”

Vừa nghe Thẩm Mộc Tinh nói vậy, mọi người đều hòa theo nói: “Gọi điện thoại thì ra ngoài gọi, phòng tự học là chỗ học của chúng tôi.”

Đan Đan cũng nói: “Đúng vậy.”

“Đúng rồi đó! Cậu không học nhưng chúng tôi còn học đây!”

Tất cả lời nói ở trong phòng tự học giống như lớp sóng biển đang tuôn trào về phía Diêu Sở Sở. Cho dù thường ngày cô ta kiêu căng cũng không muốn là kẻ thù của cả lớp. Diêu Sở Sở dậm chân, hừ lạnh một tiếng liền cầm túi xách ra khỏi phòng. Trước khi đi ra ngoài còn nói một câu: “Một bà già canh phòng ngủ ở Phục Độc này cũng muốn giả bộ làm thầy cô của người ta! Thật không biết ngoại trừ phòng tự học ra bà còn có chỗ nào để đi! Tôi cũng không muốn quay lại chỗ này đâu!”

“Em!”

Mắt của cô bé đột nhiên trợn trừng lên như cái chuông đồng, mở lớn tới mức muốn nứt ra, hít khí một cái liền té xỉu.

Thấy cô bé che ngực té ngã về phía sau, các học sinh nữ đều sợ hãi! Thẩm Mộc Tinh và Chung Lâm gần cô bé nhất liền đỡ lấy cô ấy. Trong lúc nhất thời phòng tự học liền trở nên hỗn loạn!

“Thuốc trợ tim...Thuốc trợ tim...” Mắt của cô bé biến thành màu đỏ, cô ấy run rẩy chỉ tay về phòng nghỉ của cô, nói một cách khó khăn.

Cô bé bị bệnh cao huyết áp và cả bệnh tim, quả thực rất nguy hiểm.

“Chung Lâm, cậu đi lấy thuốc trợ tim lại đây! Tớ gọi 120!”

“Được, tớ đi ngay!”

“Cô ấy! Cô ấy! Cô ấy co quắp!”

“Cô ơi!”

Tiếng khóc của các nữ sinh vang lên nhanh chóng.

Thẩm Mộc Tinh lo lắng gọi điện thoại, cô phát hiện điện thoại mình đã sớm hết pin.

Cô lập tức tìm một bạn học nữ, bảo cậu ấy gọi 120, sau đó Thẩm Mộc Tinh liền chạy về phòng ngủ tìm chìa khóa.

Tình huống nguy cấp như vậy trong khi cả lầu năm đều là nữ sinh, mấy ai đã trải qua chuyện này? Thế nên trong lúc nhất thời, tiếng gọi điện thoại, tiếng khóc, tiếng bước chân loạn cả lên.

Thẩm Mộc Tinh lấy được cái chìa khóa, chạy tới chỗ hàng rào tầng trệt, vừa mở khóa vừa gọi người.

“Thầy Khúc! Thầy Khúc!”

Lầu 4 là của nam. Lúc này đều đang ở lớp tự học. Thầy giáo cần vụ đã đưa cô đến đây. Vừa nghe thấy tiếng gọi của nữ, liền vội vàng chạy lên, ngẩng đầu hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

Đầu thầy Khúc ông một tiếng liền vội vàng chạy lên lầu, vài nam sinh đang học cũng chạy lên theo.

...

Xe cứu thương nhanh chóng chạy đến.

Trong đêm tối, đèn xe cứu thương chiếu khắp kí túc xá, tạo ra bầu không khí khẩn trương. Nam sinh và nữ sinh đều đi dép, mặc đồ ngủ, đứng ở đầu hành lang nhìn cô bé được nhân viên cứu hộ đưa lên xe.

Có cô bé bị dọa đến phát khóc, nhưng tiếng khóc lớn nhất là của Diêu Sở Sở.

Thẩm Mộc Tinh đứng trong đám người, lo lắng nhìn cửa xe cứu thương đóng lại, âm thầm cầu nguyện cho cô bé.

Đúng lúc này, một đôi bàn tay liền cầm lấy cổ tay của cô. Thẩm Mộc Tinh bị một sức mạnh kéo xuống cửa cầu thang. Xe cứu thương vừa đi, dưới lầu liền tối thui, bọn học sinh hò hét loạn lên. Thẩm Mộc Tinh căn bản không thấy rõ là ai, đi vào trong góc, cô mới đột nhiên phát hiện, chẳng biết vì sao Nghiêm Hi Quang xuất hiện ở trước mặt cô.

“Sao anh lại ở đây?” Cô kinh ngạc nhìn anh.

Anh siết chặt cánh tay của cô không buông, nghiêng đầu đánh giá cô một chút, trong mắt không có thần sắc, cùng bóng đêm hòa làm một.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lần đầu tiên cô nghe được giọng nói của anh đầy lo âu và hoảng hốt.

“Cô của tôi té xỉu.” Cô trả lời.

“Vậy còn cô?”

“Tôi không sao...”

Nghiêm Hi Quang đột nhiên buông tay cô ra, lộ ra dáng vẻ nhẹ nhõm.

Trên người anh có mùi thuốc lá nhân nhật, gió ban đêm thổi qua người cô. Lúc này Thẩm Mộc Tinh mới phản ứng lại, hoàn toàn kinh ngạc nhìn anh.

“Điện thoại di động của tôi hết pin rồi. Anh sẽ không...sẽ không ở dưới lầu chờ đó chứ!”

Tầng một ký túc xá khóa trong. Bảo vệ cũng không ở lại lâu.

Những thứ ở trên trang web không có tác dụng, cũng không có tác dụng thêm điểm nên cũng đã đóng cửa. Thẩm Mộc Tinh khó có thể tưởng tượng được, Nghiêm Hi Quang không liên lạc được với cô, tay cầm cuốn sách bài tập, đợi dưới lầu biết bao nhiêu lâu. Anh đi đi tàn thuốc lá, trên mặt xuất hiện vẻ không tự nhiên: “Không có, mới hút có một điếu thuốc mà thôi.”

Thẩm Mộc Tinh nhận lấy sách bài tập, trong lòng cực kì áy náy, bỗng nhiên lại cảm thấy hân rất ngốc.

“Vậy lỡ tôi không xuống thì sao?”

“Tôi và anh không có tâm linh cảm ứng, anh chờ như vậy, còn không bằng để cuốn sách xuống đất. Dù sao cũng không có người lấy trộm mà!”

“Anh không chê tôi phiền phức sao?”

Cô hỏi liên tục ba câu, anh cũng không đáp một câu. Tay của Nghiêm Hi Quang vồ vồ túi quần, lấy ra một điếu thuốc lá để lên môi, lấy cái bật lửa ra châm thuốc. Đốm lửa nhẹ nhàng hiện lên, khiến khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối. Lông mày của Nghiêm Hi Quang theo khói thuốc cũng nhăn lại, còn mắt thì bị lông mày đè nén thành một đường cong.

Thẩm Mộc Tinh mặc kệ anh, anh cũng không nói lời nào, cô liên tục nhìn anh. Cứ nhìn như vậy, không e dè.

Nghiêm Hi Quang bị cô nhìn đến mất tự nhiên, lấy điếu thuốc lá trong miệng xuống, nhìn thoáng qua mấy học sinh lục đục vào phòng ngủ ở sau lưng cô. Anh khẽ ngẩng đầu, chỉ chỉ mấy học sinh khác, nói:

“Trở về học đi.”

Thẩm Mộc Tinh bất động: “Anh đi bây giờ sao?”

“Ừ.”

“Vậy cảm ơn anh.” Đột nhiên cô cố làm ra vẻ thoải mái phất phất tay, ôm sách bài tập lui về phía sau 2 bước: “Anh lái xe về cẩn thận! Tôi nói chừng với mẹ tôi. Mà anh về đến nhà có thể gửi tin nhắn cho tôi không?”

Nghiêm Hi Quang do dự hai giây, lại kìm lòng không được nhìn vào đôi mắt đen láy tràn đầy mong đợi của cô, gật đầu nhẹ.

“Anh hứa rồi đấy! Tôi chờ điện thoại của anh!” Cô nói xong liền quay đầu, nở nụ cười chạy về kí túc xá.

25. Chương 12: Sách Bài Tập

Lúc Thắm Mộc Tinh bỏ bùa bình an vào túi xách, xe đã trên đường cao tốc đi về phía nội thành. Trong lúc vô tình mở túi xách ra, cô mới phát hiện mình đã để quên sách bài tập số học ở nhà rồi.

“Nguy rồi, sách bài tập, sách bài tập số học đâu rồi?” Cô lục lọi trong túi xách một hồi rồi bật dậy.

Nghiêm Hi Quang nhìn cô một cái, nói: “Giả vờ quên?”

Thắm Mộc Tinh liếc mắt, hít một hơi rồi vỗ vỗ gáy: “Nghĩ lại, tôi đang đọc sách thì mẹ tôi tới lôi tôi qua phòng của bà khoe khoang một hồi, quên cầm về rồi!”

“Thầy giáo dạy số học rất nghiêm khắc?” Anh có vẻ hơi bình tĩnh hỏi.

“Không phải thầy dạy số học, là thầy dạy toán học.”

“Cô nói sách bài tập số học.”

“Sách bài tập số học giống sách bài tập đại số đó!”

“Xin lỗi, tôi không hiểu. Vậy phải làm sao bây giờ?”

Nét mặt của anh cũng theo cảm xúc của cô mà dần trở nên sốt ruột, nhưng nghĩ lại, cô ấy thật giống như trẻ con, vẫn còn sợ một thầy giáo.

Thật ra sau khi mỗi người chúng ta tốt nghiệp cũng sẽ nghĩ rằng vì sao lúc ấy chúng ta lại sợ thầy cô giáo như vậy. Chỉ quên mang một quyển sách bài tập, không vi phạm cái gì cũng cảm thấy cả thế giới sắp sụp đổ.

Nghiêm Hi Quang còn nói: “Vậy cô nói với thầy ấy cô để quên sách bài tập ở nhà.”

Thắm Mộc Tinh chu miệng, vẻ mặt đầy đau khổ giống như trước khi gặp đại nạn. Trong đầu cô liên hiện lên vẻ mặt của thầy Khởi đứng trên bục giảng, tay cầm phấn viết, cặp kính che đi đôi mắt nghiêm khắc đầy nếp nhăn đang nhìn mỗi người, nói...

“Để quên ở nhà? Các em có thể đổ lí do không? Sao các em không để đầu óc ở nhà luôn đi? Lần sau nếu ai để quên bài tập ở nhà thì quay về nhà lấy đi!”

Thắm Mộc Tinh liền xua đi ý nghĩ đó, vẻ mặt đau khổ như ăn trái khổ qua nói: “Nếu đơn giản như thế thì tốt rồi! Nhưng tôi là cán bộ môn toán đó! Ngày mai, lúc giao bài tập tôi phải mở miệng như thế nào chứ!”

Nghiêm Hi Quang không nói lời, giống như đang giúp cô nghĩ cách giải quyết.

Thắm Mộc Tinh thấy hần khó xử, lúc này mới cảm thấy mình quá nhiều chuyện, liền vội vàng nói: “Không sao đâu, thầy ấy cũng thích tôi, cùng lắm thì sẽ mắng tôi một trận. Tôi mặt dày, nhất định không sao đâu!”

“Nếu có thời gian, tôi giúp cô đưa một chuyện.”

Thắm Mộc Tinh hơi ngẩn ra.

Không biết tại sao cô lại sợ làm phiền anh, vô cùng sợ.

Nhưng lúc anh nói buổi tối sẽ đưa sách cho cô, bỗng nhiên cô lại cảm thấy vui vẻ, rất vui vẻ.

Giống như đang trải qua một ngày bình thường, bỗng dưng bị một câu nói làm cho vui vẻ, vẽ thêm một màu sắc vào trong bức tranh mình mong đợi.

Nhưng đến buổi tối tự học, Nghiêm Hi Quang cũng chưa có tới. Thắm Mộc Tinh ngồi bên trong phòng ngủ nữ, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy bầu trời đen nhánh, có chút không yên lòng.

Bên trong phòng tự học vừa yên tĩnh vừa ấm cúng. Hôm nay vốn là thầy gây canh cho buổi tự học, nhưng cô tạm thời có việc nên cùng ngồi với cô bé.

Cô bé lúc nào cũng có rất nhiều thời gian, lúc nào cũng hơi kiêu ngạo khi nhắc đến đứa con đang ở nước ngoài của mình rất hiếu thuận. Chuyển phát quốc tế mắc như vậy mà còn thường xuyên gửi qua đường bưu điện cho cô biết bao nhiêu là thuốc hạ huyết áp. Nhưng đối với Thắm Mộc Tinh thì cô bé thật cô đơn.

Chồng cô ấy sớm đã qua đời, con lại ở nước ngoài nên mỗi khi thầy gầy muốn cô lên văn phòng, cô cũng cảm thấy rất vui vẻ. Giống như chỉ có ở kí túc xá nữ, Thẩm Mộc Tinh mới cảm thấy náo nhiệt một chút.

Tiếng lật sách trong phòng tự học cùng giai điệu nhỏ nhỏ từ trong mp3 của Chung Lâm phát ra giống như mở to hơn bình thường, làm rối loạn suy nghĩ của Thẩm Mộc Tinh, làm cho cô không cách nào tập trung coi sách.

Trên màn hình điện thoại di động, đồng hồ điện tử không ngừng nhúc nhích, ngay cả một cái tin nhắn cũng không có. Thẩm Mộc Tinh nhìn chằm chằm vào những con số kia đến mức ngẩn người, không ý thức được thời gian đang trôi qua từng giây từng phút.

Nghiêm Hi Quang vẫn không có gọi điện đến, ngay cả một cái tin nhắn cũng không có.

Anh ta còn có thể đến sao?

Có thời gian tới đưa sách tới cho cô.

Giọng nói trầm thấp của anh không ngừng vang lên trong đầu cô.

“Anh lặp lại lần nữa!” Một giọng nữ đột ngột vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của phòng tự học, cũng phá vỡ suy nghĩ của Thẩm Mộc Tinh.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại, nhìn về chỗ cuối lớp, nơi Diêu Sở Sở đang gọi điện thoại.

Diêu Sở Sở vì hành vi điên cuồng của mình ở Phục Độc mà có biệt danh là Diêu tỷ. Mọi người ngoài mặt đều nể sợ Diêu Sở Sở nhưng sau lưng thì nói xấu cô ta.

Trường học đều có một loại con gái thích phóng đại chuyện tình cảm yêu đương của mình đến mức kinh thiên động địa, Diêu Sở Sở chính là loại con gái đó. Chuyện cô ta ở Nhật Bản gọi là buôn bán bạn trai, mỗi ngày đều nói lời ngọt ngào, mỗi ngày đều nói lời chia tay. Mỗi lần ở trong phòng ngủ hay trên hành lang đều nói chuyện điện thoại, làm cho những người cùng phòng liên tục muốn chuyển ra.

Nhưng tính cách của Diêu Sở Sở rất nóng nảy, không ai dám ngăn cản. Thật ra cũng không phải là không ai dám ngăn cản mà là muốn yên bình, không ai muốn phá vỡ sự yên bình đó.

Lần trước Tiêu Sở Sở ở trong phòng tự học gọi điện thoại đã có xích mích không tốt với cô bé. Cái qua cái lại một hồi liền thắng cô bé nên lúc này cô ta lại càng không coi ai ra gì cả, tiếp tục gọi điện thoại ở trong phòng tự học.

“Chia tay với ai? Tôi hỏi anh chia tay với ai à!”

“Có phải bên cạnh anh có người hay không? Đó là con gái Nhật Bản phải không Con mẹ nó một lũ ngực bự!”

Chung Lâm đung tay Thẩm Mộc Tinh một cái: “Diêu tỷ lại yêu thiêu thân.”

“Để cho cô ta làm đi.” Thẩm Mộc Tinh nói.

Đan Đan dào dạt cảm xúc cũng quay đầu lại nói: “Thật muốn mắng cô ta.”

“Được rồi nha. Cậu đừng quay đầu xuống, tụi tớ đang đọc sách mà.” Thẩm Mộc Tinh khuyên nhủ.

Có lẽ Diêu Sở Sở đã lâm vào trạng thái tuyệt vọng vì chia tay nên giọng nói ngày càng lớn hơn, khiến cho học sinh nháo nhác, còn cô bé thì nổi giận.

“Diêu Sở Sở, em âm ỉ cái gì! Em không thấy mọi người đang tự học sao?”

Cô bé vẽ mặt đầy uy quyền đứng lên.

“Anh còn nói chia tay với tôi! Tôi đã sớm thấy chán anh rồi! Tôi nói cho anh biết..” Diêu Sở Sở căn bản không để ý cô bé.

Tất cả mọi người đều nhú mào.

“Quá không có phép tắc...Quá không có phép tắc!” Cô bé đi đến đứng trước mặt Diêu Sở Sở, chỉ ra cửa nói: “Mời em ra ngoài!”

Diêu Sở Sở giờ điện thoại, hai mắt giống như là bị kẻ địch bức bách đến đường cùng, cao ngạo lạnh lùng nói với cô bé: “Tôi trả tiền để đọc sách ở chỗ này thì tôi cũng có quyền sử dụng phòng tự học. Việc gì tôi phải ra ngoài?”

Cô bé tức giận: “Lập tức ra khỏi phòng tự học cho tôi! Nếu không tôi liền gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm của các em!”

Cô bé liền tức giận thở gấp, trong cổ không ngừng phát ra âm thanh gầm gừ giống như một con mèo già đang tức giận. Thẩm Mộc Tinh không nhịn được liền đứng lên nói với Diêu Sở Sở: “Cậu ra ngoài gọi điện thoại đi, như vậy là vô đạo đức.”

Vừa nghe Thẩm Mộc Tinh nói vậy, mọi người đều hòa theo nói: “Gọi điện thoại thì ra ngoài gọi, phòng tự học là chỗ học của chúng tôi.”

Đan Đan cũng nói: “Đúng vậy.”

“Đúng rồi đó! Cậu không học nhưng chúng tôi còn học đấy!”

Tất cả lời nói ở trong phòng tự học giống như lớp sóng biển đang tuôn trào về phía Diêu Sở Sở. Cho dù thường ngày cô ta kiêu căng cũng không muốn là kẻ thù của cả lớp. Diêu Sở Sở dậm chân, hừ lạnh một tiếng liền cầm túi xách ra khỏi phòng. Trước khi đi ra ngoài còn nói một câu: “Một bà già canh phòng ngủ ở Phục Độc này cũng muốn giả bộ làm thầy cô của người ta! Thật không biết ngoại trừ phòng tự học ra bà còn có chỗ nào để đi! Tôi cũng không muốn quay lại chỗ này đâu!”

“Em!”

Mắt của cô bé đột nhiên trợn trừng lên như cái chuông đồng, mở lớn tới mức muốn nứt ra, hít khí một cái liền té xỉu.

Thấy cô bé che ngực té ngã về phía sau, các học sinh nữ đều sợ hãi! Thẩm Mộc Tinh và Chung Lâm gần cô bé nhất liền đỡ lấy cô ấy. Trong lúc nhất thời phòng tự học liền trở nên hỗn loạn!

“Thuốc trợ tim...Thuốc trợ tim...” Mặt của cô bé biến thành màu đỏ, cô ấy run rẩy chỉ tay về phòng nghỉ của cô, nói một cách khó khăn.

Cô bé bị bệnh cao huyết áp và cả bệnh tim, quả thực rất nguy hiểm.

“Chung Lâm, cậu đi lấy thuốc trợ tim lại đây! Tớ gọi 120!”

“Được, tớ đi ngay!”

“Cô ấy! Cô ấy! Cô ấy co quắp!”

“Cô ơi!”

Tiếng khóc của các nữ sinh vang lên nhanh chóng.

Thẩm Mộc Tinh lo lắng gọi điện thoại, cô phát hiện điện thoại mình đã sớm hết pin.

Cô lập tức tìm một bạn học nữ, bảo cậu ấy gọi 120, sau đó Thẩm Mộc Tinh liền chạy về phòng ngủ tìm chìa khóa.

Tình huống nguy cấp như vậy trong khi cả lầu năm đều là nữ sinh, mấy ai đã trải qua chuyện này? Thế nên trong lúc nhất thời, tiếng gọi điện thoại, tiếng khóc, tiếng bước chân loạn cả lên.

Thẩm Mộc Tinh lấy được cái chìa khóa, chạy tới chỗ hàng rào tầng trệt, vừa mở khóa vừa gọi người.

“Thầy Khúc! Thầy Khúc!”

Lầu 4 là của nam. Lúc này đều đang ở lớp tự học. Thầy giáo cần vụ đã đưa cô đến đây. Vừa nghe thấy tiếng gọi của nữ, liền vội vàng chạy lên, ngẩng đầu hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

Đầu thầy Khúc ong một tiếng liền vội vàng chạy lên lầu, vài nam sinh đang học cũng chạy lên theo.

...

Xe cứu thương nhanh chóng chạy đến.

Trong đêm tối, đèn xe cứu thương chiếu khắp kí túc xá, tạo ra bầu không khí khẩn trương. Nam sinh và nữ sinh đều đi dép, mặc đồ ngủ, đứng ở đầu hành lang nhìn cô bé được nhân viên cứu hộ đưa lên xe.

Có cô bé bị dọa đến phát khóc, nhưng tiếng khóc lớn nhất là của Diêu Sở Sở.

Thẩm Mộc Tinh đứng trong đám người, lo lắng nhìn cửa xe cứu thương đóng lại, âm thầm cầu nguyện cho cô bé.

Đúng lúc này, một đôi bàn tay liền cầm lấy cổ tay của cô. Thẩm Mộc Tinh bị một sức mạnh kéo xuống cửa cầu thang. Xe cứu thương vừa đi, dưới lầu liền tối thui, bọn học sinh hò hét loạn lên. Thẩm Mộc Tinh căn bản không thấy rõ là ai, đi vào trong góc, cô mới đột nhiên phát hiện, chẳng biết vì sao Nghiêm Hi Quang xuất hiện ở trước mặt cô.

“Sao anh lại ở đây?” Cô kinh ngạc nhìn anh.

Anh siết chặt cánh tay của cô không buông, nghiêng đầu đánh giá cô một chút, trong mắt không có thần sắc, cùng bóng đêm hòa làm một.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lần đầu tiên cô nghe được giọng nói của anh đầy lo âu và hoảng hốt.

“Cô của tôi té xỉu.” Cô trả lời.

“Vậy còn cô?”

“Tôi không sao...”

Nghiêm Hi Quang đột nhiên buông tay cô ra, lộ ra dáng vẻ nhẹ nhõm.

Trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt, gió ban đêm thổi qua người cô. Lúc này Thẩm Mộc Tinh mới phản ứng lại, hoàn toàn kinh ngạc nhìn anh.

“Điện thoại di động của tôi hết pin rồi. Anh sẽ không...sẽ không ở dưới lầu chờ đó chứ!”

Tầng một ký túc xá khóa trong. Bảo vệ cũng không ở lại lâu.

Những thứ ở trên trang web không có tác dụng, cũng không có tác dụng thêm điểm nên cũng đã đóng cửa. Thẩm Mộc Tinh khó có thể tưởng tượng được, Nghiêm Hi Quang không liên lạc được với cô, tay cầm cuốn sách bài tập, đợi dưới lầu biết bao nhiêu lâu. Anh đi đi tạt thuốc lá, trên mặt xuất hiện vẻ không tự nhiên: “Không có, mới hút có một điếu thuốc mà thôi.”

Thẩm Mộc Tinh nhận lấy sách bài tập, trong lòng cực kì áy náy, bỗng nhiên lại cảm thấy hân hân rất ngốc.

“Vậy lỡ tôi không xuống thì sao?”

“Tôi và anh không có tâm linh cảm ứng, anh chờ như vậy, còn không bằng để cuốn sách xuống đất. Dù sao cũng không có người lấy trộm mà!”

“Anh không chê tôi phiền phức sao?”

Cô hỏi liên tục ba câu, anh cũng không đáp một câu. Tay của Nghiêm Hi Quang vỗ vỗ túi quần, lấy ra một điếu thuốc lá để lên môi, lấy cái bật lửa ra châm thuốc. Đốm lửa nhẹ nhàng hiện lên, khiến khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối. Lông mày của Nghiêm Hi Quang theo khói thuốc cũng nhăn lại, còn mắt thì bị lông mày đè nén thành một đường cong.

Thẩm Mộc Tinh mặc kệ anh, anh cũng không nói lời nào, cô liên tục nhìn anh. Cứ nhìn như vậy, không e dè.

Nghiêm Hi Quang bị cô nhìn đến mất tự nhiên, lấy điếu thuốc lá trong miệng xuống, nhìn thoáng qua mấy học sinh lục đục vào phòng ngủ ở sau lưng cô. Anh khẽ ngẩng đầu, chỉ chỉ mấy học sinh khác, nói:

“Trở về học đi.”

Thẩm Mộc Tinh bất động: “Anh đi bây giờ sao?”

“Ừ.”

“Vậy cảm ơn anh.” Đột nhiên cô cố làm ra vẻ thoải mái phất phất tay, ôm sách bài tập lui về phía sau 2 bước: “Anh lái xe về cẩn thận! Tôi nói chừng với mẹ tôi. Mà anh về đến nhà có thể gửi tin nhắn cho tôi không?”

Nghiêm Hi Quang do dự hai giây, lại kìm lòng không được nhìn vào đôi mắt đen láy tràn đầy mong đợi của cô, gật đầu nhẹ.

“Anh hứa rồi đấy! Tôi chờ điện thoại của anh!” Cô nói xong liền quay đầu, nở nụ cười chạy về kí túc xá.

26. Chương 14: Chương 13: Tối Tăm

Đại khái bắt đầu gửi tin nhắn cùng Nghiêm Hi Quang chính là vào buổi tối ngày hôm đó.

“Về đến nhà chưa?”

Cứ cách nửa giờ cô lại gửi một tin cho anh.

Ngay từ đầu Nghiêm Hi Quang không cho cô quay về.

Thậm Mộc Tinh cứ hai ba giây lại chạm màn hình điện thoại một cái, nhưng vẫn không thấy anh nhắn tin trở lại.

Có lẽ anh không thấy được. Thẩm Mộc Tinh tự mình an ủi.

Mãi đến ngày thứ hai anh cũng không cho cô trở về, Thẩm Mộc Tinh có chút bực mình.

“Nghiêm Hi Quang, anh mà có chuyện gì thì người chịu trách nhiệm là tôi đó!”

Kết thúc tiết thứ nhất, anh mới nhắn tin trở lại cho cô.

“Tối hôm qua tôi không thấy điện thoại, vẫn bình an cô chớ lo.”

Thẩm Mộc Tinh phì cười một tiếng.

Thực sự là một người con trai lỗi thời, “Bình an chớ lo” này hẳn là được mấy ông già từ thập niên tám mươi dùng để viết thư mà? Nhưng mà anh như vậy quả thật có chút không lẫn lộn với bất cứ ai.

Thẩm Mộc Tinh cầm điện thoại đầy do dự, có nên nhắn anh mau trở về hay không đây? Ngay lúc này, chuông vào lớp bỗng vang lên, lão thái thái lập tức xuất hiện ngay trước cửa lớp, hai tay chấp sau lưng, nghiêm khắc nhìn mọi người, bước đến, giáo viên Tiếng Anh gật đầu với bà ta.

Tay Thẩm Mộc Tinh vẫn còn cầm điện thoại giấu trong học bàn, giả vờ ngồi thẳng lưng nghe giảng bài.

Giáo viên Tiếng Anh đứng trên bục giảng chuẩn bị mở sách giáo khoa của mình ra, lại bị lão thái thái chen vào nói: “Cô Vương cho tôi mượn vài phút có được không?”

“Được chứ.”

Lão thái thái bắt đầu nói: “Bắt đầu từ tháng này trở đi, để đảm bảo an toàn vệ sinh thực phẩm cho học sinh, mọi người không kể khoa xã hội hay tự nhiên đều phải đến căn tin nhà trường ăn cơm.”

“À?”

Cả lớp lập tức ồn ào hẳn lên.

“Đồ ăn của căn tin trường khó ăn gần chết...”

“Đúng vậy.... Cháo để ăn sáng thực chất chỉ có nước cơm thôi!”

“Đồ ăn ở đó cho học sinh ăn quá ít, đến tôi đây là một đứa con gái gầy tong gầy teo cũng ăn không đủ no!”

“Cô đúng là không biết xấu hổ!”

“Im lặng!” Giọng nói của lão thái thái bỗng kéo dài ra: “Tôi có cho các em thảo luận sao!”

Lớp học ngay lập tức liền không còn tiếng động.

“Thẩm Mộc Tinh, sáng ngày mai đi thu phí đồ ăn cho tôi.”

“Ồ.”

“Ai không chấp nhận thì tới gặp tôi, nghe rõ chưa?”

“Nghe... rõ... ạ...”

Lão thái thái vừa đi, Thẩm Mộc Tinh liền ai oán một câu, căn tin của lầu một vừa mới mở cửa, học sinh đến đó ăn quá ít, tiền thuê mặt bằng của trường học tới sáu tháng, quả thật nhà trường không muốn lỗ vốn số tiền thuê mặt bằng này, nên mới bắt buộc học sinh đến căn tin ăn.

Những ngày với buổi trưa ăn mì lạnh cùng lẩu cay Tứ Xuyên sẽ không còn nữa.

Buổi tối sau khi tan học, Thẩm Mộc Tinh nói chuyện phí ăn ở căn tin với mẹ, mẹ cô tuy bất mãn với chính sách này của nhà trường, nhưng vẫn đồng ý theo đa số nộp số tiền này.

“Mẹ ơi, đồ ăn của trường học ngay cả chút thịt cũng không có, con thật muốn ăn món mì hoành thánh của mẹ làm...” Cô tội nghiệp nói ra uất ức của mình.

“Con gái ngoan, con ráng chịu một chút, để mẹ gửi thêm tiền lên, buổi trưa con đi siêu thị gần đó mua chân gà hay cái gì đó bồi bổ có được không?”

“Nó không giống nhau! Cơm của nhà hàng Lâm cũng không ngon bằng mì hoành thánh mẹ làm.”

“Ai da, nha đầu chết tiệt kia, từ đâu mà học được mấy lời ngon ngọt như thế!”

“Mẹ ơi, mẹ hỏi thử xem tiểu thợ may có còn ở Ôn Châu không? Mẹ nhờ anh ta mang lên cho con một phần có được không?”

“Được, con gái mẹ muốn ăn thì mẹ sẽ nhờ một chút.”

Rửa mặt xong, rốt cuộc trước khi ngủ Thẩm Mộc Tinh cũng chờ được tin nhắn của Nghiêm Hi Quang.

“Sáu giờ tôi đến đón cô đi học.”

Thẩm Mộc Tinh ôm lấy điện thoại cười vui vẻ, cảm giác giống như trên thế giới này mình chính là người thông minh nhất.

Chung Lâm đắp mặt nạ, bởi vì miệng không thể động, nên giọng nói của cô có chút khó nghe: “Này, cô hai ngày nay nhắn tin cho anì vậy? Có việc gì không ổn sao?”

Dương Dương đang trải chăn giường, cười nói: “Còn có thể là ai đây? Là cái anh đẹp trai lần trước ghé trường của mình đó!”

Đan Đan nói: “Thật sự rất đẹp trai, ăn mặc cũng không tầm thường chút nào.”

Dương Dương nói: “Dáng người đẹp thì mặc gì cũng đẹp.”

Thẩm Mộc Tinh không có gì để nói với những cô gái nhàm chán này, chờ một lúc thật lâu mới nhắn tin lại cho Nghiêm Hi Quang.

“Vậy thì phiền anh lắm, rất không tiện.”

Vốn tưởng như thế nào anh cũng sẽ nhắn lại một tin nhắn khác, nhưng không nghĩ tới năm phút rồi mà anh không chịu hồi âm.

Đúng lúc này, đèn phòng ngủ đột nhiên bị tắt.

“Cô ốm kia lúc nào cũng tắt đèn sớm như vậy!”

“Ai. Thực nhớ cô béo quá đi!”

Thẩm Mộc Tinh nằm trên giường, nửa người tựa ở đầu giường, cứ nhìn vào màn hình di động mãi, không nghĩ tới vừa mới mở nó lên, điện thoại đột nhiên rung một cái, màn hình lập tức xuất hiện hai cánh tay, biểu thị kinh điển của điện thoại trước khi tắt máy.

Thẩm Mộc Tinh lập tức sụp đổ!

Cô sợ sẽ bỏ lỡ mất tin nhắn của Nghiêm Hi Quang, lập tức cầu xin sự giúp đỡ của Dương Dương: “Dương Dương, điện thoại của mình hết pin rồi, cho mình mượn điện thoại nhắn tin đi.”

Dương Dương lập tức đưa máy qua.

Học sinh thời nay, nhắn tin cũng không gọi là nhiều lắm, dù sao đây cũng là điện thoại của người khác nên lúc mượn Thẩm Mộc Tinh còn đắn đo suy nghĩ một chút, thế nhưng trường hợp này là khác.

Cô nằm trên giường, chẳng biết lúc nào nhập số điện thoại của anh vào khung người gửi, hỏi.

“Điện thoại của tôi vừa hết pin, anh có nhắn tin cho tôi không?”

Rất nhanh, anh nhắn trả lời, lại làm cho hai mắt của Thẩm Mộc Tinh được màn hình chiếu rọi trong nháy mắt dập tắt.

“Không có.”

Ngọn đèn của nhà lầu đối diện lặng lẽ theo cửa sổ tiến vào trong phòng ngủ, các cô gái đều đã nằm xuống, trên mặt mỗi người là một nguồn sáng nhỏ, âm thanh khe khẽ vang lên từ bàn phím di động theo ngón tay mềm mại của các cô linh động bay múa.

Thẩm Mộc Tinh ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, một mảnh xanh đen của bầu trời về đêm được lộ ra từ những khe hở nhà lầu.

Nơi xa xôi kia có gì đó yếu ớt, lại còn khi ẩn khi hiện, rốt cuộc là gì cơ chứ...

Thẩm Mộc Tinh thu hồi tâm tư, xóa tất cả tin nhắn của mình và anh, sau đó trả lại cho Dương Dương.

Dương Dương nói: “Không có việc gì, cậu cứ gửi đi, mình tính bằng tiền ăn của tháng này.”

“Không cần.”

Thẩm Mộc Tinh nằm xuống, kéo chăn lên che đầu.

Vì phải tập trung cho việc học nên mấy ngày liên tiếp Thẩm Mộc Tinh không mở máy điện thoại, ngày ngày trôi qua quả thật rất nhàm chán.

Cô giáo vẫn cứ nói mãi một câu: Chờ khi các em tốt nghiệp cao đẳng thì muốn làm gì thì làm, một ngày hai mươi bốn tiếng muốn làm gì cũng không có người quản các em, muốn thức dậy lúc nào thì thức, muốn ngủ lúc nào thì ngủ, sau khi sống sót qua kì thi cao đẳng, cuộc đời các em bước qua một bước ngoặt lớn.

Học sinh lại thường xuyên nói với nhau một câu: “Tôi phải được ăn ngon, uống ngọt, một năm này tôi nhất định phải đậu, ngàn vạn lần không được rớt, bản thân còn chưa được sống qua một cuộc đời tự do nữa kia mà!”

Thẩm Mộc Tinh không có suy nghĩ vẩn vơ gì, duy nhất một điều mà cô nghĩ bây giờ chính là, mẹ đã từng nói với cô, thi đỗ tốt nghiệp là một tấm vé để có thể tìm được việc làm, ba tấm bằng tốt nghiệp ngồi một chiếc ghế vững chắc, hai tấm bằng tốt nghiệp chính một cái ghế được lót nệm kém chất lượng, còn một tấm bằng tốt nghiệp thì chính là ngồi trên một cái ghế sắp gãy, danh giáo tốt nghiệp sẽ mù mịt.

Nếu bây giờ có cho cô một tấm vé máy bay, Thẩm Mộc Tinh cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ việc gì cản trở mình học tập.

Chính là cô không thể ngờ được, ngay tại thời điểm đó lại biết được tin dữ, em trai cô đang bị thương.

Hai ngày trước Thẩm Minh nhắn tin cho cô, trong đó chỉ có vài dòng qua loa nói: “Chị ơi, em đang bị một vết thương nhỏ phải nằm bệnh viện rồi, mẹ có gọi điện cho chị chưa? Em không sao đâu, chị đừng lo lắng nhé.”

Đầu óc Thẩm Mộc Tinh liền mơ hồ, thật nhanh chóng gọi điện cho mẹ cô, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh mà mẹ đang chơi mặt chược, bà cứ việc tiếp điện thoại như không có gì xảy ra.

“Cực căng bị làm sao thế?”

“Em trai bị thương sao?”

“Con làm sao mà biết?”

“Sao lại như thế? Tại sao lại không nói cho con biết!”

Mẹ cô dừng lại, giọng nói có chút chột dạ: “Là mẹ sợ con phân tâm thôi! Minh Minh thực hiện nhiệm vụ bị một tên tội phạm “thưởng” cho một dao, đang ở bệnh viện, nhưng mà bác sĩ đã bảo là không có việc gì rồi... Mẹ có nhờ tiểu Tài mang đến cho con mì hoành thánh đó, con ăn chưa?”

Không đợi mẹ nói xong, cô liền trực tiếp cúp máy!

Lập tức chạy đến văn phòng của lão thái thái xin phép, vừa mới bước vào cửa, lão thái thái liền chìa một cái cà men cho cô nói: “Mộc Tinh, hàng xóm nhà em lại mạng mì hoành thánh đến đây.”

“Thưa cô, em xin phép về nhà một chuyến, em trai em đang nằm viện!” Cô nói xong, cũng không để lão thái thái phản ứng lại, liền chạy ra khỏi trường học.

Nhìn thấy Nghiêm Hi Quang đứng ở đằng xa, liền chạy lại kéo tay anh!

Biểu cảm đầu tiên của anh chính là kinh ngạc, sau đó hơi nhú mồm lại hỏi: “Cô bị sao thế?”

“Tôi phải về nhà, mau chở tôi về nhà! Em trai tôi nằm viện! Mấy người đó không có nói cho tôi biết!”

...

Thẩm Minh ngồi trên giường bệnh của bệnh viện, bộ quần áo màu lam mặc trên người làm anh có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều, không giống một thằng nhóc hung hăng như bình thường, giờ phút này anh giống như một học sinh ngoan ngoãn đang ngồi trên lớp nghe giảng, thật khác biệt, sạch sẽ như ánh mặt trời.

Tập Tập đang gọt vỏ táo cho anh, cô mở miệng than thở cái gì, Thẩm Minh đều không để lọt tai.

Tập Tập cứ lải nhải mãi, việc này cùng nghề của cô có liên quan, Thẩm Minh chưa từng gặp qua một thợ cắt tóc lúc nào cũng im lặng đầu.

Nhưng mà anh thích cô nói như thế, thích bộ dáng của cô khi lải nhải với mình, tuy rằng anh không để lộ cái thích đó ra bên ngoài.

“Có phải là phòng bệnh bên kia không?” Bên ngoài hành lang truyền đến một giọng nữ vô cùng quen thuộc.

Lở tai Thẩm Minh cực kì thính, ngay lập tức phản ứng lại, ánh mắt trong chốc lát liếc nhìn Tập Tập.

“Bà chị già của anh!” Ánh mắt xinh đẹp của anh bỗng dưng sáng rực: “Bà chị già của anh đến thăm anh! Chị ấy nhất định là bị hù chết, ha ha!”

“Biến thái...”

Tập Tập biểu mô, buông trái táo ra, mắt liền thấy hình ảnh của Thẩm Minh đã muốn nằm xuống, giả vờ nhắm mắt lại, miệng lại bắt đầu lẩm bầm.

“Tập Tập... Em cứ ăn đi... Vết thương của anh đau quá... Ăn không vô... Tê...”

Tập Tập nhìn qua cánh cửa, quả nhiên là Thẩm Mộc Tinh đã đứng ở đó rồi, trán của chị ta đầy mồ hôi, chắc là do chạy quá nhanh.

Không cần phải đoán, cái tên Thẩm Minh kia dùng mọi cách để làm nũng đáng vẻ đáng thương khiến cho Thẩm Mộc Tinh lo đến muốn khóc.

Tập Tập nhìn thấy anh giống một đứa bé nhỏ để cho Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy vết thương bị người xấu đâm tới như thế nào, rồi lại khâu vết thương đó như thế nào, Tập Tập nhìn Thẩm Mộc Tinh sợ tới mức khuôn mặt nhỏ kia trắng bệch liền dờ khóc dờ cười.

Thẩm Minh...

Giống như Tạt Tạt bắt đầu quen biết anh từ ngày hôm đó, thế giới này tựa như chỉ có một người anh để ý đến vậy, là Thẩm Mộc Tinh...

Cũng đúng.

Có cha mẹ nào thương con của mình đến mức bắt nó từ khi còn nhỏ tuổi làm một việc nguy hiểm như thế.

Có cha mẹ nào thương con đến nỗi đặt cho nó một cái tên có điềm xấu cơ chứ.

27. Chương 13: Tối Tăm

Đại khái bắt đầu gửi tin nhắn cùng Nghiêm Hi Quang chính là vào buổi tối ngày hôm đó.

“Về đến nhà chưa?”

Cứ cách nửa giờ cô lại gửi một tin cho anh.

Ngay từ đầu Nghiêm Hi Quang không cho cô quay về.

Thẩm Mộc Tinh cứ hai ba giây lại chạm màn hình điện thoại một cái, nhưng vẫn không thấy anh nhắn tin trở lại.

Có lẽ anh không thấy được. Thẩm Mộc Tinh tự mình an ủi.

Mãi đến ngày thứ hai anh cũng không cho cô trở về, Thẩm Mộc Tinh có chút bực mình.

“Nghiêm Hi Quang, anh mà có chuyện gì thì người chịu trách nhiệm là tôi đó!”

Kết thúc tiết thứ nhất, anh mới nhắn tin trở lại cho cô.

“Tối hôm qua tôi không thấy điện thoại, vẫn bình an cô chớ lo.”

Thẩm Mộc Tinh phì cười một tiếng.

Thực sự là một người con trai lỗi thời, “Bình an chớ lo” này hẳn là được mấy ông già từ thập niên tám mươi dùng để viết thư mà? Nhưng mà anh như vậy quả thật có chút không lẫn lộn với bất cứ ai.

Thẩm Mộc Tinh cầm điện thoại đầy do dự, có nên nhắn anh mau trở về hay không đây? Ngay lúc này, chuông vào lớp bỗng vang lên, lão thái thái lập tức xuất hiện ngay trước cửa lớp, hai tay chấp sau lưng, nghiêm khắc nhìn mọi người, bước đến, giáo viên Tiếng Anh gật đầu với bà ta.

Tay Thẩm Mộc Tinh vẫn còn cầm điện thoại giấu trong học bàn, giả vờ ngồi thẳng lưng nghe giảng bài.

Giáo viên Tiếng Anh đứng trên bục giảng chuẩn bị mở sách giáo khoa của mình ra, lại bị lão thái thái chen vào nói: “Cô Vương cho tôi mượn vài phút có được không?”

“Được chứ.”

Lão thái thái bắt đầu nói: “Bắt đầu từ tháng này trở đi, để đảm bảo an toàn vệ sinh thực phẩm cho học sinh, mọi người không kể khoa xã hội hay tự nhiên đều phải đến căn tin nhà trường ăn cơm.”

“À?”

Cả lớp lập tức ồn ào hẳn lên.

“Đồ ăn của căn tin trường khó ăn gần chết...”

“Đúng vậy.... Cháo để ăn sáng thực chất chỉ có nước cơm thôi!”

“Đồ ăn ở đó cho học sinh ăn quá ít, đến tôi đây là một đứa con gái gầy tong gầy teo cũng ăn không đủ no!”

“Cô đúng là không biết xấu hổ!”

“Im lặng!” Giọng nói của lão thái thái bỗng kéo dài ra: “Tôi có cho các em thảo luận sao!”

Lớp học ngay lập tức liền không còn tiếng động.

“Thẩm Mộc Tinh, sáng ngày mai đi thu phí đồ ăn cho tôi.”

“Ồ.”

“Ai không chấp nhận thì tới gặp tôi, nghe rõ chưa?”

“Nghe... rõ... ạ...”

Lão thái thái vừa đi, Thẩm Mộc Tinh liền ai oán một câu, căn tin của lầu một vừa mới mở cửa, học sinh đến đó ăn quá ít, tiền thuê mặt bằng của trường học tới sáu tháng, quả thật nhà trường không muốn lỗ vốn số tiền thuê mặt bằng này, nên mới bắt buộc học sinh đến căn tin ăn.

Những ngày với buổi trưa ăn mì lạnh cùng lẩu cay Tứ Xuyên sẽ không còn nữa.

Buổi tối sau khi tan học, Thẩm Mộc Tinh nói chuyện phí ăn ở căn tin với mẹ, mẹ cô tuy bất mãn với chính sách này của nhà trường, nhưng vẫn đồng ý theo đa số nộp số tiền này.

“Mẹ ơi, đồ ăn của trường học ngay cả chút thịt cũng không có, con thật muốn ăn món mì hoành thánh của mẹ làm...” Cô tội nghiệp nói ra uất ức của mình.

“Con gái ngoan, con ráng chịu một chút, để mẹ gửi thêm tiền lên, buổi trưa con đi siêu thị gần đó mua chân gà hay cái gì đó bồi bổ có được không?”

“Nó không giống nhau! Cơm của nhà hàng Lâm cũng không ngon bằng mì hoành thánh mẹ làm.”

“Ai da, nha đầu chết tiệt kia, từ đâu mà học được mấy lời ngon ngọt như thế!”

“Mẹ ơi, mẹ hỏi thử xem tiểu thợ may có còn ở Ôn Châu không? Mẹ nhờ anh ta mang lên cho con một phần có được không?”

“Được, con gái mẹ muốn ăn thì mẹ sẽ nhờ một chút.”

Rửa mặt xong, rốt cuộc trước khi ngủ Thẩm Mộc Tinh cũng chờ được tin nhắn của Nghiêm Hi Quang.

“Sáu giờ tôi đến đón cô đi học.”

Thẩm Mộc Tinh ôm lấy điện thoại cười vui vẻ, cảm giác giống như trên thế giới này mình chính là người thông minh nhất.

Chung Lâm đắp mặt nạ, bởi vì miệng không thể động, nên giọng nói của cô có chút khó nghe: “Này, cô hai ngày nay nhắn tin cho anì vậy? Có việc gì không ổn sao?”

Dương Dương đang trải chăn giường, cười nói: “Còn có thể là ai đây? Là cái anh đẹp trai lần trước ghé trường của mình đó!”

Đan Đan nói: “Thật sự rất đẹp trai, ăn mặc cũng không tầm thường chút nào.”

Dương Dương nói: “Dáng người đẹp thì mặc gì cũng đẹp.”

Thẩm Mộc Tinh không có gì để nói với những cô gái nhàm chán này, chờ một lúc thật lâu mới nhắn tin lại cho Nghiêm Hi Quang.

“Vậy thì phiền anh lắm, rất không tiện.”

Vốn tưởng như thế nào anh cũng sẽ nhắn lại một tin nhắn khác, nhưng không nghĩ tới năm phút rồi mà anh không chịu hồi âm.

Đúng lúc này, đèn phòng ngủ đột nhiên bị tắt.

“Cô ốm kia lúc nào cũng tắt đèn sớm như vậy!”

“Ai. Thực nhớ cô béo quá đi!”

Thẩm Mộc Tinh nằm trên giường, nửa người tựa ở đầu giường, cứ nhìn vào màn hình di động mãi, không nghĩ tới vừa mới mở nó lên, điện thoại đột nhiên rung một cái, màn hình lập tức xuất hiện hai cánh tay, biểu thị kinh điển của điện thoại trước khi tắt máy.

Thẩm Mộc Tinh lập tức sụp đổ!

Cô sợ sẽ bỏ lỡ mất tin nhắn của Nghiêm Hi Quang, lập tức cầu xin sự giúp đỡ của Dương Dương: “Dương Dương, điện thoại của mình hết pin rồi, cho mình mượn điện thoại nhắn tin đi.”

Dương Dương lập tức đưa máy qua.

Học sinh thời nay, nhắn tin cũng không gọi là nhiều lắm, dù sao đây cũng là điện thoại của người khác nên lúc mượn Thẩm Mộc Tinh còn đắn đo suy nghĩ một chút, thế nhưng trường hợp này là khác.

Cô nằm trên giường, chẳng biết lúc nào nhập số điện thoại của anh vào khung người gửi, hỏi.

“Điện thoại của tôi vừa hết pin, anh có nhắn tin cho tôi không?”

Rất nhanh, anh nhắn trả lời, lại làm cho hai mắt của Thẩm Mộc Tinh được màn hình chiếu rọi trong nháy mắt dập tắt.

“Không có.”

Ngọn đèn của nhà lầu đối diện lặng lẽ theo cửa sổ tiến vào trong phòng ngủ, các cô gái đều đã nằm xuống, trên mặt mỗi người là một nguồn sáng nhỏ, âm thanh khe khẽ vang lên từ bàn phím di động theo ngón tay mềm mại của các cô linh động bay múa.

Thẩm Mộc Tinh ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, một mảnh xanh đen của bầu trời về đêm được lộ ra từ những khe hở nhà lầu.

Nơi xa xôi kia có gì đó yếu ớt, lại còn khi ẩn khi hiện, rốt cuộc là gì cơ chứ...

Thẩm Mộc Tinh thu hồi tâm tư, xóa tất cả tin nhắn của mình và anh, sau đó trả lại cho Dương Dương.

Dương Dương nói: “Không có việc gì, cậu cứ gửi đi, mình tính bằng tiền ăn của tháng này.”

“Không cần.”

Thẩm Mộc Tinh nằm xuống, kéo chăn lên che đầu.

Vì phải tập trung cho việc học nên mấy ngày liên tiếp Thẩm Mộc Tinh không mở máy điện thoại, ngày ngày trôi qua quả thật rất nhàm chán.

Cô giáo vẫn cứ nói mãi một câu: Chờ khi các em tốt nghiệp cao đẳng thì muốn làm gì thì làm, một ngày hai mươi bốn tiếng muốn làm gì cũng không có người quản các em, muốn thức dậy lúc nào thì thức, muốn ngủ lúc nào thì ngủ, sau khi sống sót qua kì thi cao đẳng, cuộc đời các em bước qua một bước ngoặt lớn.

Học sinh lại thường xuyên nói với nhau một câu: “Tôi phải được ăn ngon, uống ngọt, một năm này tôi nhất định phải đậu, ngàn vạn lần không được rớt, bản thân còn chưa được sống qua một cuộc đời tự do nữa kia mà!”

Thẩm Mộc Tinh không có suy nghĩ vẩn vơ gì, duy nhất một điều mà cô nghĩ bây giờ chính là, mẹ đã từng nói với cô, thi đỗ tốt nghiệp là một tấm vé để có thể tìm được việc làm, ba tấm bằng tốt nghiệp ngồi một chiếc ghế vững chắc, hai tấm bằng tốt nghiệp chính một cái ghế được lót nệm kém chất lượng, còn một tấm bằng tốt nghiệp thì chính là ngồi trên một cái ghế sắp gãy, danh giáo tốt nghiệp sẽ mù mịt.

Nếu bây giờ có cho cô một tấm vé máy bay, Thẩm Mộc Tinh cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ việc gì cản trở mình học tập.

Chính là cô không thể ngờ được, ngay tại thời điểm đó lại biết được tin dữ, em trai cô đang bị thương.

Hai ngày trước Thẩm Minh nhắn tin cho cô, trong đó chỉ có vài dòng qua loa nói: “Chị ơi, em đang bị một vết thương nhỏ phải nằm bệnh viện rồi, mẹ có gọi điện cho chị chưa? Em không sao đâu, chị đừng lo lắng nhé.”

Đầu óc Thẩm Mộc Tinh liền mơ hồ, thật nhanh chóng gọi điện cho mẹ cô, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh mà mẹ đang chơi mặt chược, bà cứ việc tiếp điện thoại như không có gì xảy ra.

“Cực căng bị làm sao thế?”

“Em trai bị thương sao?”

“Con làm sao mà biết?”

“Sao lại như thế? Tại sao lại không nói cho con biết!”

Mẹ cô dừng lại, giọng nói có chút chột dạ: “Là mẹ sợ con phân tâm thôi! Minh Minh thực hiện nhiệm vụ bị một tên tội phạm “thưởng” cho một dao, đang ở bệnh viện, nhưng mà bác sĩ đã bảo là không có việc gì rồi... Mẹ có nhờ tiểu Tài mang đến cho con mì hoành thánh đó, con ăn chưa?”

Không đợi mẹ nói xong, cô liền trực tiếp cúp máy!

Lập tức chạy đến văn phòng của lão thái thái xin phép, vừa mới bước vào cửa, lão thái thái liền chìa một cái cà men cho cô nói: “Mộc Tinh, hàng xóm nhà em lại mạng mì hoành thánh đến đây.”

“Thưa cô, em xin phép về nhà một chuyến, em trai em đang nằm viện!” Cô nói xong, cũng không để lão thái thái phản ứng lại, liền chạy ra khỏi trường học.

Nhìn thấy Nghiêm Hi Quang đứng ở đằng xa, liền chạy lại kéo tay anh!

Biểu cảm đầu tiên của anh chính là kinh ngạc, sau đó hơi nhú mồm lại hỏi: “Cô bị sao thế?”

“Tôi phải về nhà, mau chở tôi về nhà! Em trai tôi nằm viện! Mấy người đó không có nói cho tôi biết!”

...

Thẩm Minh ngồi trên giường bệnh của bệnh viện, bộ quần áo màu lam mặc trên người làm anh có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều, không giống một thằng nhóc hung hăng như bình thường, giờ phút này anh giống như một học sinh ngoan ngoãn đang ngồi trên lớp nghe giảng, thật khác biệt, sạch sẽ như ánh mặt trời.

Tập Tập đang gọt vỏ táo cho anh, cô mở miệng than thở cái gì, Thẩm Minh đều không để lọt tai.

Tập Tập cứ lải nhải mãi, việc này cùng nghề của cô có liên quan, Thẩm Minh chưa từng gặp qua một thợ cắt tóc lúc nào cũng im lặng đầu.

Nhưng mà anh thích cô nói như thế, thích bộ dáng của cô khi lải nhải với mình, tuy rằng anh không để lộ cái thích đó ra bên ngoài.

“Có phải là phòng bệnh bên kia không?” Bên ngoài hành lang truyền đến một giọng nữ vô cùng quen thuộc.

Lở tai Thẩm Minh cực kì thính, ngay lập tức phản ứng lại, ánh mắt trong chốc lát liếc nhìn Tập Tập.

“Bà chị già của anh!” Ánh mắt xinh đẹp của anh bỗng dưng sáng rực: “Bà chị già của anh đến thăm anh! Chị ấy nhất định là bị hù chết, ha ha!”

“Biến thái...”

Tập Tập biểu mô, buông trái táo ra, mắt liền thấy hình ảnh của Thẩm Minh đã muốn nằm xuống, giả vờ nhắm mắt lại, miệng lại bắt đầu lẩm bầm.

“Tập Tập... Em cứ ăn đi... Vết thương của anh đau quá... Ăn không vô... Tê...”

Tập Tập nhìn qua cánh cửa, quả nhiên là Thẩm Mộc Tinh đã đứng ở đó rồi, trán của chị ta đầy mồ hôi, chắc là do chạy quá nhanh.

Không cần phải đoán, cái tên Thẩm Minh kia dùng mọi cách để làm nũng đáng vẻ đáng thương khiến cho Thẩm Mộc Tinh lo đến muốn khóc.

Tập Tập nhìn thấy anh giống một đứa bé nhỏ để cho Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy vết thương bị người xấu đâm tới như thế nào, rồi lại khâu vết thương đó như thế nào, Tập Tập nhìn Thẩm Mộc Tinh sợ tới mức khuôn mặt nhỏ kia trắng bệch liền dờ khóc dờ cười.

Thẩm Minh...

Giống như Tạt Tạt bắt đầu quen biết anh từ ngày hôm đó, thế giới này tựa như chỉ có một người anh để ý đến vậy, là Thẩm Mộc Tinh...

Cũng đúng.

Có cha mẹ nào thương con của mình đến mức bắt nó từ khi còn nhỏ tuổi làm một việc nguy hiểm như thế.

Có cha mẹ nào thương con đến nỗi đặt cho nó một cái tên có điềm xấu cơ chứ.

28. Chương 15: Chương 14

Edit: Ngọc Nguyệt

Beta: Song Linh

Lúc Thẩm Mộc Tinh vừa đi ra từ bệnh viện huyện Bình Dương, đã thấy xe của Nghiêm Hi Quang vẫn đỗ ở vị trí khi đến đây.

Bên ngoài mưa rơi tí tách, tháng mười một không là quá lạnh nhưng không có ánh mặt trời vẫn khiến người ta cảm thấy mát mẻ.

Nghiêm Hi Quang vừa rút ra một liều thuốc, radio trong xe đang phát một tiết mục tình cảm, bên kia đường đây là một nữ sinh nhỏ, khóc lóc kể lể rằng bản thân yêu huấn luyện viên của mình, muốn xin sự giúp đỡ của người chủ trì, anh cảm thấy chỉ có phụ nữ mới thích nghe loại tiết mục nhảm chán này, nhưng hút xong một liều thuốc lại mơ màng nghe hết, lười đổi bài.

Đợi cho suy nghĩ dần quay về, anh mới phát hiện cô gái trong radio khóc suốt một lúc lâu rồi, Nghiêm Hi Quang khẽ nhíu mày, dụi tắt thuốc lá, đưa tay định đổi đài, đúng lúc lại thấy Thẩm Mộc Tinh đứng ở cửa bệnh viện.

Cô đang đứng trên bậc thang nhìn anh, hai tay đút trong túi áo dệt kim hở cổ, đôi chân mảnh khảnh thẳng tắp, ánh mắt cô nhìn chằm chằm anh, cho nên anh dễ dàng nhìn thấy mắt cô ửng đỏ, như vừa mới khóc xong.

Anh hơi giật mình, vài hạt mưa rơi lộp độp trên cửa xe.

Nghiêm Hi Quang hơi ngửa về phía sau, đủ để lấy chiếc ô màu đen ở ghế sau, sau đó nhanh chóng đẩy cửa xuống xe.

Đôi mắt Thẩm Mộc Tinh trống rỗng, anh cầm cây dù bước nhanh về phía cô, mới ba bước hai bước đã đứng dưới bậc thang cô đứng, sau đó gập ô lên che cho cô.

“Có sao không?” Anh nhíu mày tinh tế quan sát đôi mắt cô, sự ân cần nơi đáy mắt thế nào cũng không thể che hết.

Cô cảm kích mím môi, giọng nói có chút khàn khàn: “Không sao, nhưng phải nằm viện vài ngày, có thể phiền anh đưa em về nhà một chuyến không, em muốn lấy chút đồ dùng hằng ngày cho em trai.”

“Có thể.” Anh đưa ô cho cô: “Anh đi lấy xe, em đứng đây chờ.”

Nói xong anh chạy vào mưa, bước nhanh về hướng xe Kim Bôi cách đó không xa.

Thẩm Mộc Tinh che dù, biết điều chờ anh, hai phút sau, xe của anh dừng trước mặt cô. Thẩm Mộc Tinh liền bước lên, ngồi vào ghế tay lái phụ, thu lại ô.

Ô tô của anh ra khỏi bệnh viện, đến đường cái, cô không lên tiếng, anh cũng không nói một lời, chỉ là đôi mắt của anh nhiều lần liếc nhìn về mặt không vui vẻ như trước của cô, muốn nói lại thôi.

Xe dừng đầu đường trước đèn giao thông, anh mở miệng.

“Sao lại khóc?”

Thẩm Mộc Tinh cúi đầu, xoa xoa ngón tay: “Thẩm Minh bị tên côn đồ đó đâm một nhát, phải nằm viện vài ngày.”

“Có bị thương ở chỗ hiểm không?”

“Không, không bị thương.”

“Vậy là tốt.” Giọng nói của anh vẫn không chút gợn sóng như cũ.

Thẩm Mộc Tinh nắm tay, ngón tay giữa nắm chặt đến trắng bệch.

“Thẩm Minh nói... Đồng nghiệp cùng nó chấp hành nhiệm vụ còn bị đâm bảy đao, còn nhìn thấy cả ruột...”

Cô nói xong, đột nhiên khó chịu nhíu mày, toàn thân run rẩy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghiêm Hi Quang nhìn cô một cái, cổ làm ra vẻ thoải mái nở nụ cười.

“Nó dọa em thôi.”

Thẩm Mộc Tinh không vui tròng anh, dường như không hài lòng khi anh cười, vẻ mặt như đang nói: Cũng không phải là em trai anh bị thương.

Nghiêm Hi Quang nhìn biểu cảm của cô cũng biết cô không vui, thu lại nụ cười.

Anh ho nhẹ một tiếng, nâng tay mở radio.

Lần này dường như đã đổi thành một cô gái đang khóc, Nghiêm Hi Quang cũng không biết có phải là cô bé kia hay không, cũng không quan tâm nhiều vậy, đơn giản khẽ cười một tiếng, nói với cô: “Cô gái này... rất yêu huấn luyện viên của cô ấy.”

Thẩm Mộc Tinh nghe cô gái kia khóc sụt sùi, trong lòng bực bội, giơ tay phải nhấn nút radio.

“Nút nào là nút tắt?”

“Cái này, là cái này.”

“Em không muốn nghe.”

“Được rồi.”

Bầu không khí trong xe lại im ắng, khó chịu như trước.

Thẩm Mộc Tinh biết thái độ của mình không được, người ta đã giúp đỡ như vậy, còn đem cảm xúc lây cho anh, xử sự hơi tùy hứng, nên khi đã bình tĩnh, quay đầu nhìn anh.

“Anh có em trai hay em gái không?”

Sườn mặt của Nghiêm Hi Quang so với chính diện đẹp hơn, đặc biệt là lúc lái xe, cô đột nhiên nhìn anh một cái, đôi khi sẽ có cảm giác hoảng sợ.

“Không có.” Anh nói.

“Còn anh trai, chị gái?”

Anh lắc đầu, nhìn không ra cảm xúc.

Thẩm Mộc Tinh lại hỏi: “Vậy anh có người mà anh đặc biệt quan tâm không?”

Anh không lắc cũng không gật đầu, càng không nói có hay không có.

Dường như là đang suy nghĩ.

Thẩm Mộc Tinh thở dài một tiếng: “Nếu anh có người đặc biệt quan tâm, anh sẽ hiểu cảm giác của em lúc này, em trai em là người em quan tâm nhất, không phải em nhất gan, chỉ là em sợ mất đi nó.”

“Anh hiểu mà, anh thấy em đã khóc, cho nên...” Anh muốn nói lại thôi, vốn từ của anh rất nghèo nàn.

Đáy lòng Thẩm Mộc Tinh rung động, vẻ mặt buồn bực xuất hiện một tia đáng yêu, giống như khi mây đen lộ ra ánh nắng mặt trời.

“Cho nên anh cho em nghe tiết mục kia, đỡ dành em?”

Hình như người anh cứng lại vì bị cô nói lời ái muội như vậy, cô thấy rõ yết hầu của anh chuyển động.

“Anh sẽ không đỡ dành mấy đứa con nít.”

Đột nhiên giọng nói của anh trầm xuống vài phần, cố ý che dấu cảm xúc thật, tỏ lạnh lùng và xa lạ.

Thẩm Mộc Tinh đã quen với bộ dáng này của anh, không thèm nghe câu trả lời của anh, đáp án chính xác là : Anh đang đỡ dành em đấy.

Bỗng nhiên trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, một cảm giác khác thường xẹt qua tim.

Tựa như con chim nhỏ, nhẹ nhàng đậu trên cành cây.

Cha có giờ lên lớp nên không ở nhà, mẹ nghỉ hưu không đi làm, nhưng lại ở nhà chơi mạt chược với hàng xóm. Thẩm Mộc Tinh vừa vào cửa liền mở cửa thật mạnh, không nói câu nào, liền đi lên lầu, nói là đi lên lầu, không bằng nói là giặt chân.

Mẹ cô ngừng chơi mạt chược, ngẩng đầu nói với lên trên lầu hai: “Sao con lại về rồi!”

“Xin nghỉ!”

Thẩm Mộc Tinh từ chỗ rẽ cầu thang ngoái xuống, cố ý tức giận trả lời.

“Hừ! Con bé chết tiệt kia! Sao lại nói chuyện với mẹ như vậy! Ai cho phép con xin nghỉ! Xin phép không làm trễ khóa sao...”

Mẹ vẫn tiếp tục cảm râm, Thẩm Mộc Tinh đã thu dọn xong đồ trong phòng Thẩm Minh.

Năm phút sau, Thẩm Mộc Tinh mang theo vật dụng hàng ngày xuống lầu, mẹ dứt khoát không chơi nữa, đứng lên nhìn cô: “Con đi đâu?”

“Đi bệnh viện giúp em trai!” Cô cũng không quay đầu.

Thẩm Mộc Tinh lớn như vậy nhưng chưa từng chống lại cha mẹ.

Mẹ trừng lớn hai mắt, đem cô kéo ra cửa trước!

“Con đứng lại đó cho mẹ! Con làm trễ khóa biết không?” Bên ngoài mưa vẫn đang rơi, mẹ đứng dưới mái hiên cạnh cửa xi măng.

Bà thấy Thẩm Mộc Tinh đi về hướng một chiếc xe đang đỗ trong mưa, đứng bên cạnh xe là một người thợ may, anh đang giơ chiếc dù lên, thấy mẹ Thẩm lập tức lễ phép khom người, nhìn thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa hai mẹ con, trong ánh mắt người thợ may đó cũng có chút lúng túng.

Mẹ sững sốt, há to miệng, nhìn đầu con gái mình cũng không thèm quay lại, cô ngồi vào ghế tay lái phụ, không nói nên lời.

Nghiêm Hi Quang khom người với bà, xoay người lên xe. Xe chậm rãi lăn bánh, rời khỏi nhà họ Thẩm.

Thẩm Mộc Tinh lên xe, ném đồ của Thẩm Minh về phía sau, phủi tay, giống như vui vẻ khi thấy mẹ tức giận.

Cô nói: “Anh đừng hiểu lầm, em không phải loại con gái đang thời kỳ phản nghịch.”

“Anh đã hiểu lầm, giọng của em ngay cả người đi ngoài đường cũng nghe thấy.” Anh nhẹ nhàng nói, như đang mỉa mai cô.

“Lần này em phải phạt bà ấy! Thật quá đáng! Thẩm Minh bị thương nằm viện, nhưng bà ấy lại ở nhà chơi mạt chược! Hừ, nếu đêm nay bà không mang canh gà đến bệnh viện, em sẽ không đi học!”

Nghiêm Hi Quang nắm tay lái, bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng.

Thẩm Mộc Tinh nói: “Bình thường em luôn nghe lời mẹ, mẹ bảo em thi trường nào, em liền thi trường đó, mẹ không cho em mặc váy, em mặc quần jean, mẹ không cho em dùng internet, em cũng không dùng... À không đúng, có một lần, là để tìm anh.”

Nghiêm Hi Quang giống như đang nhìn một đứa trẻ, lúc cô tức giận giống một đứa trẻ như đúc, tự cho rằng bản thân lợi hại, nhưng một chút lực sát thương cũng không có.

“Nhưng em không thể cái gì cũng nghe lời mẹ, đúng không? Mặc dù em là do mẹ sinh ra.” Thẩm Mộc Tinh oán trách.

“Vậy em muốn thế nào?” Anh tùy ý ứng phó tình hình của cô.

“Có một số việc mẹ không nên quản em...”

“Ví dụ như?”

“Chuyện yêu đương,” Cô quay đầu nhìn anh: “Ví dụ như em thích ai, muốn ở bên ai, mẹ không được quản.”

Thẩm Mộc Tinh nói xong câu đó tinh tế nhìn nét mặt anh, không khéo đúng lúc đi qua ngã rẽ, anh quay đầu, chỉ để cho cô một bóng lưng.

Xe rẽ xong, lúc anh quay mặt lại, là khuôn mặt thờ ơ không cảm xúc.

Thẩm Mộc Tinh chu miệng, dựa vào phía sau, cảm thấy nhàm chán đến cực điểm.

“Hiện tại hai chúng ta coi như là bạn bè?” Cô chủ động tìm đề tài trong chiếc xe nhỏ hẹp.

“Coi như là thế.” Anh hết sức thoải mái nói.

“Vậy anh có thể nói cho em biết, tương lai anh có tính toán gì không?”

“Tương lai?”

“Đúng, ví dụ như ước mơ gì gì đó.”

“Anh không có ước mơ.”

“Làm gì có người không có giấc mơ.. Ví dụ như ước mơ của em rất cụ thể, em muốn đậu trường đại học danh tiếng, sau đó trở thành nữ sinh viên xuất sắc, ở trong trường hô mưa gọi gió. Còn anh? Anh có muốn thực hiện mục tiêu gì không?”

Nghiêm Hi Quang suy nghĩ một chút, nói: “Trước kia không có, nhưng biết sau khi biết em thì...”

Cả người cô cứng lại, giữ hô hấp nhìn anh: “Thì sao?”

“Sau khi biết em, anh cảm thấy anh cần bán xe.” Anh cười khổ lắc đầu: “Vứt đi tay nghề của thợ may, coi như làm tài xế cho em cũng không có tiền lương.”

Thẩm Mộc Tinh liếc mắt: “Phát phát phát! Phát tiền cho anh không được sao!”

Cô nói, làm bộ có nhiều tiền trong tay, lấy ngón tay chạm đầu lưỡi: “Một trăm, hai trăm, ba trăm, bốn trăm... Đây! Một ngàn! Cho anh!”

Nghiêm Hi Quang nhẹ than: “Nhiều tiền như vậy? Anh phải thối lại cho em sao?”

“Đúng rồi đúng rồi! Thối tiền lẻ, thối tiền lẻ!” Cô mở bàn tay đưa đến cầm anh, cong mắt cười.

“Đừng nghịch ngợm.” Anh cũng cười, nghiêm túc lái xe.

“Mau thối tiền lẻ!” Lòng ham vui của cô nổi lên, không ngừng đưa tay trước mặt anh.

Anh vui vẻ khẽ cười.

“Đang lái xe đừng nghịch ngợm.”

Một tay Nghiêm Hi Quang nắm vô lăng, tay phải theo thói quen che mu bàn tay của cô, đem bàn tay nhỏ bé không an phận của cô ép xuống.

Thẩm Mộc Tinh cười gượng tay lên, bàn tay của anh lại dùng sức hạ thấp xuống, nháo nháo, không biết thế nào lại thành nắm tay nhau...

Nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền qua da thịt, bàn tay ma sát như mang theo nhiệt hỏa.

Lúc Nghiêm Hi Quang kịp phản ứng, vừa quay đầu, hai gò má Thẩm Mộc Tinh đỏ bừng nhìn anh, nụ cười trên mặt anh thành thật, giữ lại tay của cô.

29. Chương 14

Edit: Ngọc Nguyệt

Beta: Song Linh

Lúc Thẩm Mộc Tinh vừa đi ra từ bệnh viện huyện Bình Dương, đã thấy xe của Nghiêm Hi Quang vẫn đỗ ở vị trí khi đến đây.

Bên ngoài mưa rơi tí tách, tháng mười một không lạnh quá nhưng không có ánh mặt trời vẫn khiến người ta cảm thấy mát mẻ.

Nghiêm Hi Quang vừa rút ra một điều thuốc, radio trong xe đang phát một tiết mục tình cảm, bên kia đường đây là một nữ sinh nhỏ, khóc lóc kể lể rằng bản thân yêu huấn luyện viên của mình, muốn xin sự giúp đỡ của người chủ trì, anh cảm thấy chỉ có phụ nữ mới thích nghe loại tiết mục nhảm chán này, nhưng hút xong một điều thuốc lại mơ màng nghe hết, lười đổi bài.

Đợi cho suy nghĩ dần quay về, anh mới phát hiện cô gái trong radio khóc suốt một lúc lâu rồi, Nghiêm Hi Quang khẽ nhíu mày, dụi tắt thuốc lá, đưa tay định đổi đài, đúng lúc lại thấy Thẩm Mộc Tinh đứng ở cửa bệnh viện.

Cô đang đứng trên bậc thang nhìn anh, hai tay đút trong túi áo dệt kim hở cổ, đôi chân mảnh khảnh thẳng tắp, ánh mắt cô nhìn chăm chăm anh, cho nên anh dễ dàng nhìn thấy mắt cô ửng đỏ, như vừa mới khóc xong.

Anh hơi giật mình, vài hạt mưa rơi lộp độp trên cửa xe.

Nghiêm Hi Quang hơi ngửa về phía sau, đủ để lấy chiếc ô màu đen ở ghế sau, sau đó nhanh chóng đẩy cửa xuống xe.

Đôi mắt Thẩm Mộc Tinh trống rỗng, anh cầm cây dù bước nhanh về phía cô, mới ba bước hai bước đã đứng dưới bậc thang cô đứng, sau đó gập ô lên che cho cô.

“Có sao không?” Anh nhíu mày tinh tế quan sát đôi mắt cô, sự ân cần nơi đáy mắt thế nào cũng không thể che hết.

Cô cảm kích mím môi, giọng nói có chút khàn khàn: “Không sao, nhưng phải nằm viện vài ngày, có thể phiền anh đưa em về nhà một chuyến không, em muốn lấy chút đồ dùng hằng ngày cho em trai.”

“Có thể.” Anh đưa ô cho cô: “Anh đi lấy xe, em đứng đây chờ.”

Nói xong anh chạy vào mưa, bước nhanh về hướng xe Kim Bôi cách đó không xa.

Thẩm Mộc Tinh che dù, biết điều chờ anh, hai phút sau, xe của anh dừng trước mặt cô. Thẩm Mộc Tinh liền bước lên, ngồi vào ghế tay lái phụ, thu lại ô.

Ô tô của anh ra khỏi bệnh viện, đến đường cái, cô không lên tiếng, anh cũng không nói một lời, chỉ là đôi mắt của anh nhiều lần liếc nhìn về mặt không vui vẻ như trước của cô, muốn nói lại thôi.

Xe dừng đầu đường trước đèn giao thông, anh mở miệng.

“Sao lại khóc?”

Thẩm Mộc Tinh cúi đầu, xoa xoa ngón tay: “Thẩm Minh bị tên côn đồ đó đâm một nhát, phải nằm viện vài ngày.”

“Có bị thương ở chỗ hiểm không?”

“Không, không bị thương.”

“Vậy là tốt.” Giọng nói của anh vẫn không chút gợn sóng như cũ.

Thẩm Mộc Tinh nắm tay, ngón tay giữa nắm chặt đến trắng bệch.

“Thẩm Minh nói... Đồng nghiệp cùng nó chấp hành nhiệm vụ còn bị đâm bảy đao, còn nhìn thấy cả ruột...”

Cô nói xong, đột nhiên khó chịu nhíu mày, toàn thân run rẩy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghiêm Hi Quang nhìn cô một cái, cổ làm ra vẻ thoải mái nở nụ cười.

“Nó dọa em thôi.”

Thẩm Mộc Tinh không vui tròng anh, dường như không hài lòng khi anh cười, vẻ mặt như đang nói: Cũng không phải là em trai anh bị thương.

Nghiêm Hi Quang nhìn biểu cảm của cô cũng biết cô không vui, thu lại nụ cười.

Anh ho nhẹ một tiếng, nâng tay mở radio.

Lần này dường như đã đổi thành một cô gái đang khóc, Nghiêm Hi Quang cũng không biết có phải là cô bé kia hay không, cũng không quan tâm nhiều vậy, đơn giản khẽ cười một tiếng, nói với cô: “Cô gái này... rất yêu huấn luyện viên của cô ấy.”

Thẩm Mộc Tinh nghe cô gái kia khóc sụt sùi, trong lòng bực bội, giơ tay phải nhấn nút radio.

“Nút nào là nút tắt?”

“Cái này, là cái này.”

“Em không muốn nghe.”

“Được rồi.”

Bầu không khí trong xe lại im ắng, khó chịu như trước.

Thẩm Mộc Tinh biết thái độ của mình không được, người ta đã giúp đỡ như vậy, còn đem cảm xúc lây cho anh, xử sự hơi tùy hứng, nên khi đã bình tĩnh, quay đầu nhìn anh.

“Anh có em trai hay em gái không?”

Sườn mặt của Nghiêm Hi Quang so với chính diện đẹp hơn, đặc biệt là lúc lái xe, cô đột nhiên nhìn anh một cái, đôi khi sẽ có cảm giác hoảng sợ.

“Không có.” Anh nói.

“Còn anh trai, chị gái?”

Anh lắc đầu, nhìn không ra cảm xúc.

Thẩm Mộc Tinh lại hỏi: “Vậy anh có người mà anh đặc biệt quan tâm không?”

Anh không lắc cũng không gật đầu, càng không nói có hay không có.

Dường như là đang suy nghĩ.

Thẩm Mộc Tinh thở dài một tiếng: “Nếu anh có người đặc biệt quan tâm, anh sẽ hiểu cảm giác của em lúc này, em trai em là người em quan tâm nhất, không phải em nhất gan, chỉ là em sợ mất đi nó.”

“Anh hiểu mà, anh thấy em đã khóc, cho nên...” Anh muốn nói lại thôi, vốn từ của anh rất nghèo nàn.

Đáy lòng Thẩm Mộc Tinh rung động, vẻ mặt buồn bực xuất hiện một tia đáng yêu, giống như khi mây đen lộ ra ánh nắng mặt trời.

“Cho nên anh cho em nghe tiết mục kia, đỡ dành em?”

Hình như người anh cứng lại vì bị cô nói lời ái muội như vậy, cô thấy rõ yết hầu của anh chuyển động.

“Anh sẽ không đỡ dành mấy đứa con nít.”

Đột nhiên giọng nói của anh trầm xuống vài phần, cố ý che dấu cảm xúc thật, tỏ lạnh lùng và xa lạ.

Thẩm Mộc Tinh đã quen với bộ dáng này của anh, không thèm nghe câu trả lời của anh, đáp án chính xác là: Anh đang đỡ dành em đấy.

Bỗng nhiên trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, một cảm giác khác thường xẹt qua tim.

Tựa như con chim nhỏ, nhẹ nhàng đậu trên cành cây.

Cha có giờ lên lớp nên không ở nhà, mẹ nghỉ hưu không đi làm, nhưng lại ở nhà chơi mạt chược với hàng xóm. Thẩm Mộc Tinh vừa vào cửa liền mở cửa thật mạnh, không nói câu nào, liền đi lên lầu, nói là đi lên lầu, không bằng nói là giặt chân.

Mẹ cô ngừng chơi mạt chược, ngẩng đầu nói với lên trên lầu hai: “Sao con lại về rồi!”

“Xin nghỉ!”

Thẩm Mộc Tinh từ chỗ rẽ cầu thang ngoái xuống, cố ý tức giận trả lời.

“Hừ! Con bé chết tiệt kia! Sao lại nói chuyện với mẹ như vậy! Ai cho phép con xin nghỉ! Xin phép không làm trễ khóa sao...”

Mẹ vẫn tiếp tục cảm râm, Thẩm Mộc Tinh đã thu dọn xong đồ trong phòng Thẩm Minh.

Năm phút sau, Thẩm Mộc Tinh mang theo vật dụng hàng ngày xuống lầu, mẹ dứt khoát không chơi nữa, đứng lên nhìn cô: “Con đi đâu?”

“Đi bệnh viện giúp em trai!” Cô cũng không quay đầu.

Thẩm Mộc Tinh lớn như vậy nhưng chưa từng chống lại cha mẹ.

Mẹ trừng lớn hai mắt, đem cô kéo ra cửa trước!

“Con đứng lại đó cho mẹ! Con làm trễ khóa biết không?” Bên ngoài mưa vẫn đang rơi, mẹ đứng dưới mái hiên cạnh cửa xi măng.

Bà thấy Thẩm Mộc Tinh đi về hướng một chiếc xe đang đỗ trong mưa, đứng bên cạnh xe là một người thợ may, anh đang giơ chiếc dù lên, thấy mẹ Thẩm lập tức lễ phép khom người, nhìn thấy không khí giương cung bạt kiếm giữa hai mẹ con, trong ánh mắt người thợ may đó cũng có chút lúng túng.

Mẹ sững sốt, há to miệng, nhìn đầu con gái mình cũng không thèm quay lại, cô ngồi vào ghế tay lái phụ, không nói nên lời.

Nghiêm Hi Quang khom người với bà, xoay người lên xe. Xe chậm rãi lăn bánh, rời khỏi nhà họ Thẩm.

Thẩm Mộc Tinh lên xe, ném đồ của Thẩm Minh về phía sau, phủi tay, giống như vui vẻ khi thấy mẹ tức giận.

Cô nói: “Anh đừng hiểu lầm, em không phải loại con gái đang thời kỳ phản nghịch.”

“Anh đã hiểu lầm, giọng của em ngay cả người đi ngoài đường cũng nghe thấy.” Anh nhẹ nhàng nói, như đang mỉa mai cô.

“Lần này em phải phạt bà ấy! Thật quá đáng! Thẩm Minh bị thương nằm viện, nhưng bà ấy lại ở nhà chơi mạt chược! Hừ, nếu đêm nay bà không mang canh gà đến bệnh viện, em sẽ không đi học!”

Nghiêm Hi Quang nắm tay lái, bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng.

Thẩm Mộc Tinh nói: “Bình thường em luôn nghe lời mẹ, mẹ bảo em thi trường nào, em liền thi trường đó, mẹ không cho em mặc váy, em mặc quần jean, mẹ không cho em dùng internet, em cũng không dùng... À không đúng, có một lần, là để tìm anh.”

Nghiêm Hi Quang giống như đang nhìn một đứa trẻ, lúc cô tức giận giống một đứa trẻ như đứ, tự cho rằng bản thân lợi hại, nhưng một chút lực sát thương cũng không có.

“Nhưng em không thể cái gì cũng nghe lời mẹ, đúng không? Mặc dù em là do mẹ sinh ra.” Thẩm Mộc Tinh oán trách.

“Vậy em muốn thế nào?” Anh tùy ý ứng phó tình hình của cô.

“Có một số việc mẹ không nên quản em...”

“Ví dụ như?”

“Chuyện yêu đương,” Cô quay đầu nhìn anh: “Ví dụ như em thích ai, muốn ở bên ai, mẹ không được quản.”

Thẩm Mộc Tinh nói xong câu đó tinh tế nhìn nét mặt anh, không khéo đúng lúc đi qua ngã rẽ, anh quay đầu, chỉ để cho cô một bóng lưng.

Xe rẽ xong, lúc anh quay mặt lại, là khuôn mặt thờ ơ không cảm xúc.

Thẩm Mộc Tinh chu miệng, dựa vào phía sau, cảm thấy nhàm chán đến cực điểm.

“Hiện tại hai chúng ta coi như là bạn bè?” Cô chủ động tìm đề tài trong chiếc xe nhỏ hẹp.

“Coi như là thế.” Anh hết sức thoải mái nói.

“Vậy anh có thể nói cho em biết, tương lai anh có tính toán gì không?”

“Tương lai?”

“Đúng, ví dụ như ước mơ gì gì đó.”

“Anh không có ước mơ.”

“Làm gì có người không có giấc mơ.. Ví dụ như ước mơ của em rất cụ thể, em muốn đậu trường đại học danh tiếng, sau đó trở thành nữ sinh viên xuất sắc, ở trong trường hô mưa gọi gió. Còn anh? Anh có muốn thực hiện mục tiêu gì không?”

Nghiêm Hi Quang suy nghĩ một chút, nói: “Trước kia không có, nhưng biết sau khi biết em thì...”

Cả người cô cứng lại, giữ hô hấp nhìn anh: “Thì sao?”

“Sau khi biết em, anh cảm thấy anh cần bán xe.” Anh cười khổ lắc đầu: “Vứt đi tay nghề của thợ may, coi như làm tài xế cho em cũng không có tiền lương.”

Thẩm Mộc Tinh liếc mắt: “Phát phát phát! Phát tiền cho anh không được sao!”

Cô nói, làm bộ có nhiều tiền trong tay, lấy ngón tay chạm đầu lưỡi: “Một trăm, hai trăm, ba trăm, bốn trăm... Đây! Một ngàn! Cho anh!”

Nghiêm Hi Quang nhẹ than: “Nhiều tiền như vậy? Anh phải thối lại cho em sao?”

“Đúng rồi đúng rồi! Thối tiền lẻ, thối tiền lẻ!” Cô mở bàn tay đưa đến cầm anh, cong mắt cười.

“Đừng nghịch ngợm.” Anh cũng cười, nghiêm túc lái xe.

“Mau thối tiền lẻ!” Lòng ham vui của cô nổi lên, không ngừng đưa tay trước mặt anh.

Anh vui vẻ khẽ cười.

“Đang lái xe đừng nghịch ngợm.”

Một tay Nghiêm Hi Quang nắm vô lăng, tay phải theo thói quen che mu bàn tay của cô, đem bàn tay nhỏ bé không an phận của cô ép xuống.

Thẩm Mộc Tinh cười gượng tay lên, bàn tay của anh lại dùng sức hạ thấp xuống, nháo nháo, không biết thế nào lại thành nắm tay nhau...

Nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền qua da thịt, bàn tay ma sát như mang theo nhiệt hỏa.

Lúc Nghiêm Hi Quang kịp phản ứng, vừa quay đầu, hai gò má Thẩm Mộc Tinh đỏ bừng nhìn anh, nụ cười trên mặt anh thành thật, giữ lại tay của cô.

30. Chương 16: Chương 15. Bí Mật

Edit: Ngọc Nguyệt

Beta: Đào Sindy

Cuối cùng thầy giáo mập cũng trở lại, phòng tử học ở kí túc xá yên tĩnh vô cùng.

Điều Sở Sở không dám nghịch điện thoại di động, cúi đầu viết thư tình trên sách giáo khoa.

Điện thoại của Thẩm Mộc Tinh rung rung, nhưng thầy giáo mập vẫn ngồi ở cửa, Thẩm Mộc Tinh không dám lấy ra xem, vất vả nhìn đến lúc tan giờ tự học tối, học sinh cất cặp, cô mới vội vàng mở điện thoại di động ra xem.

Có hai số 10086 gửi tin đến nhắc nhở là đã nạp thêm cho cô 50 ngàn tiền điện thoại.

Tin nhắn thứ ba là một dãy số xa lạ, chỉ có một câu nói ngắn gọn, khiến Thẩm Mộc Tinh nhú mày.

“Thẩm Mộc Tinh, tôi và Hạ Thành làm rồi.”

Tôi và Hạ Thành... làm...

Mới đầu, cô còn có chút mê mang, không hiểu, lúc sau khi đang rửa tảo, đột nhiên có phản ứng, trong đầu hiện ra khuôn mặt sáng ngời của Diệp Hiểu Phù, là cô gái Hạ Thành dẫn về.

Thẩm Mộc Tinh hồi phục xong, hỏi: “Cô là?”

Qua một hồi lâu đối phương mới trả lời: “Tôi là Diệp Hiểu Phù, bạn gái của Hạ Thành.”

Thẩm Mộc Tinh đoán được, không chỉ có chút buồn cười, lại cảm thấy rất tức giận.

Thật là buồn cười...

Ngoại trừ buồn cười, thật sự là không tìm được một từ nào khác để hình dung.

Cảm giác bị người khác coi là tình địch chẳng tốt chút nào, Thẩm Mộc Tinh có chút mất hứng, nhưng cũng chỉ là một tin nhắn mà thôi, cô cũng sẽ bình thường lại, vứt di động xuống bên gối.

Sau khi tắt đèn, Thẩm Mộc Tinh nằm trên giường, lặn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu như mê muội không ngừng chiếu hình ảnh nam nữ chính thân mật, trong bóng tối, khuôn mặt cô ửng đỏ, trở mình, dùng sức nhắm chặt mắt, cố gắng để không nghĩ đến loại hình ảnh đó, nhưng câu nói kia của Diệp Hiểu Phù lại càng làm cho cô suy nghĩ miên man.

Hạ Thành là bạn chơi chung từ nhỏ đến lớn của cô, cảnh anh và cô gái khác làm loại chuyện đó, vô luận thế nào Thẩm Mộc Tinh cũng không tưởng tượng nổi.

Như vậy, anh thích Diệp Hiểu Phù sao? Còn giận đối cô ấy?

Thẩm Mộc Tinh có cảm giác đã lọt vào một vòng lẩn quẩn, trong lòng ít nhiều vẫn có chút ghen tị, trong lòng hẹp hòi nghĩ: Mình và Hạ Thành tốt như thế, anh mới quen biết cô ấy bao lâu? Dựa vào đâu mà tuyên bố quyền sở hữu với mình?

Nhưng nghĩ lại, sự tham muốn giữ lấy với bạn bè là cực kỳ ích kỷ. Hạ Thành có bạn gái, cô cần chúc phúc cho cậu ấy.

Cuối cùng thở dài một hơi, Thẩm Mộc Tinh kéo chăn lên, chuẩn bị nhắm mắt ngủ.

Thẩm Mộc Tinh không nghĩ tới, đúng một tiếng thở dài này, lại đánh bậy đánh bạ “Phòng ngủ dạ đàm”.

Dào dạt nói: “Mộc Tinh, cô than thở cái gì? Chẳng lẽ cô cũng có ‘Nhớ năm đó’?”

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy dào dạt gọi cô, ngây ngốc đáp một tiếng: “ ‘Nhớ năm đó’ cái gì?”

Chung Lâm nói: “Mộc Tinh, cô đừng để ý hai người biến thái này, bọn họ ép hỏi lần đầu tiên của tôi và Tô Dương! Chúng tôi làm gì có cái gì mà lần đầu tiên...”

Dương Dương nói: “Hừ, chủ nhật tuần trước hai người không trở về phòng ngủ, cậu nói về nhà, sao ngày hôm sau sáng sớm lại rửa mặt ở phòng ngủ?”

Đan Đan nói: “Để thám tử tôi phá án: Nhất định là chủ nhật Chung Lâm nói dối cha mẹ về phòng ngủ, sau đó ra ngoài ở cùng Tô Dương một lúc, hôm sau sáng sớm dậy đi học.”

Chung Lâm tỏ ra chút quẫn bách, nhưng vẫn tính tình vui vẻ cười nói: “Cùng anh ấy đi quán net Bao Túc ấy! Tôi hay cùng anh ấy đi quán net!”

Dương Dương hào phóng nói: “Coi như quên đi, tớ rất thẳng thắn, cao trung có một người bạn trai, sau đó... tự tưởng tượng.”

Đan Đan nói: “Chung Lâm, cậu thành thật khai báo đi, cậu quen biết Tô Dương từ hồi cấp hai, sáu bảy năm, sao có thể chỉ đi quán net chứ chứ?”

Đột nhiên hôm nay Thẩm Mộc Tinh hứng thú với đề tài này, lén lút chen vào một câu: “Lâm Lâm, nói xem... làm, có phải ý là lên giường không?”

Một câu nghi vấn của cô giống như sấm chớp thu hút hỏa lực của mọi người từ trên người Chung Lâm chuyển về Thẩm Mộc Tinh.

Dương Dương nói: “Uầy, học bá Mộc Tinh, không phải cậu cũng có kinh nghiệm chứ?”

Đan Đan: “Nói đi, có phải cùng anh chàng đẹp trai kia không? Uầy, chân dài eo nhỏ vai rộng, dáng người rất chuẩn?”

Chung Lâm nói: “Cậu mau nói đi mau nói đi!”

Muốn cô nói cái gì? Ngay cả bạn trai cô cũng không có.

Nhưng tối nay, bốn cô gái trong phòng ngủ hàn huyên tới ba giờ đêm, lần đầu tiên Thẩm Mộc Tinh nhận ra, hóa ra ba em gái này có kinh nghiệm tình cảm phong phú vậy, có quá khứ bị nam sinh lừa gạt, cũng có thiêu thân lao đầu vào lửa không lãng mạn, Thẩm Mộc Tinh cũng giảng một đoạn kinh nghiệm của mình lúc cấp hai: Sáng sớm hôm đó đi học, đi ngang qua một cái ngõ, một bác đang đi lên cầu, thấy cô đeo cặp liền đi về phía cô, còn cười với cô, lúc ấy Thẩm Mộc Tinh bị hù dọa, chạy như bay, cứ như một cơn ác mộng.

Đám nữ sinh chia sẻ một chút đề tài cấm kỵ, ngay từ đầu đều hết chỗ chê, cuối cùng cũng có thể nói ra những bí mật trong bóng tối chưa bao giờ kể với người khác.

Trong lúc mơ hồ đó, hiểu kỳ lại không dám đụng vào gì đó, là cấm kỵ, là đỏ mặt, là mê hoặc, là lẩn tránh, là mỗi người bị phát tới tay một tờ giấy trắng, vẽ lên là không thể xóa hay sửa. Cho nên phụ nữ luôn thận trọng, vừa làm rơi bút, lại có cảm giác, tờ giấy này, không thần thánh như họ tưởng.

Về trường học, Thẩm Mộc Tinh nhớ em trai nên lại chạy về nhà.

Phí nằm viện lớn, mẹ đón Thẩm Minh về nhà để chăm sóc, mua thuốc như trong bệnh viện, để ba của Hạ Thành mỗi ngày đến truyền nước cho nó, ba của Hạ Thành đang làm nha sĩ, trước cũng học qua ngành y

hai năm, so với y tá trong bệnh viện còn tốt hơn, trước đây Thẩm Mộc Tinh ngã bệnh đều la hét tìm ba Hạ tiêm, bởi vì ba Hạ tìm mạch máu rất chuẩn, tiêm không đau.

Thẩm Mộc Tinh ngồi xe buýt về nhà, thấy Hạ Thành đã ở đó, cậu nghe nói Thẩm Minh bị thương, từ Hàng Châu về gấp, lo lắng muốn chết, Thẩm Minh khôi phục cũng không tệ lắm, lần đầu tiên trong đời có cảm giác được mọi người cưng chiều, ngồi trên giường rung đùi đắc ý khoác lác với Hạ Thành, thấy Thẩm Mộc Tinh vào cửa, lập tức ngừng nói, cúi hai vai, nửa khép mắt, bộ dáng bệnh nhân suy yếu.

Thẩm Mộc Tinh gọi một tiếng “Bác Hạ”, ba của Hạ Thành vui mừng tán gẫu vài câu với cô, đánh cờ với ba của Thẩm Mộc Tinh, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Minh, Thẩm Mộc Tinh và Hạ Thành.”

Hạ Thành để tóc hơi dài, mặc áo khoác màu trắng, lúc nhìn Thẩm Mộc Tinh trên mặt có chút mất tự nhiên, ánh mắt và tay cũng không biết để đâu cho tốt, ngược lại Thẩm Mộc Tinh rất thoải mái đi qua vỗ vai cậu.

“Trở về lúc nào?”

Qua lần trước ở nhà Hạ Thành không vui, hai người không liên lạc với nhau. Hạ Thành không ngờ cô sẽ chủ động nói, nhất thời không biết làm gì.

“Sớm hơn cậu một lúc.” Hạ Thành cười.

“Quần áo đẹp đấy!”

“Váy của cậu cũng không tệ.”

Thẩm Minh liếc hai người, bĩu môi: “Hai người đều đẹp trai đẹp gái cả! Các người thôi đi được không! Tới thăm em hay tới thăm nhau thế hả?”

Hạ Thành cười gãi đầu, hai tay dút vào túi áo, xoay người nhìn ngoài cửa sổ.

Thẩm Mộc Tinh ngồi bên giường, vỗ đùi em trai: “Sao rồi? Miệng vết thương còn đau không?”

“Đau! Mỗi tối đều ngủ không yên.” Thẩm Minh giang tay muốn ôm, Thẩm Mộc Tinh tới gần ôm cậu ấy.

Mẹ đến, bưng đĩa trái cây tới trước mặt Thẩm Mộc Tinh, cười nói: “Thằng nhãi ranh, còn dám nói là đau ngủ không yên? Có mà chơi psp ngủ không yên!”

Thẩm Minh cọ cọ vai Thẩm Mộc Tinh, như đang ôm gốc đại thụ, cảm thấy người chị gái ấm áp cực kì.

Thẩm Minh: “Mẹ, mẹ thiên vị, chị không về, mẹ chưa bao giờ rửa trái cây.”

Mẹ kinh ngạc há hốc miệng, bộ dáng tức giận: “Thằng nhóc này, nói đúng lương tâm được không! Lần trước mẹ hỏi con có muốn ăn trái cây không, con nói không cần!”

Thẩm Minh chu miệng lên, đôi mắt sáng ngời chớp chớp.

Thẩm Mộc Tinh cười, vuốt mái tóc của cậu, nói: “Một bàn tay, năm ngón tay không dài như nhau, em cũng đừng sửa lại.”

Mẹ cười nói lầm bầm: “Đúng rồi.”

Hạ Thành xoay người lại, thấy Thẩm Minh vẫn ôm Thẩm Mộc Tinh, nhíu mày, cười, dùng tay mở móng vuốt của cậu ấy: “Em trưởng thành rồi, nhỏ hơn chị gái một tuổi mà thân hình khổng lồ, dính chị như thế, cẩn thận chị em không có ai thêm lấy.”

Thẩm Minh buông Thẩm Mộc Tinh, nhưng vẫn kéo tay chị ăn bò đào, nói: “Không ai thêm lấy không phải là có anh hay sao?”

Hạ Thành ngẩn ra, vẻ mặt có chút lúng túng, như đang lẩn tránh gì, vẻ mặt này đều bị Thẩm Mộc Tinh thấy, cô không nói gì.

Hạ Thành cười nói: “Cô ấy dần như vậy, anh không cưới cô ấy đâu!”

“Cậu!” Thẩm Mộc Tinh đập cậu một cái, Hạ Thành nhảy ra.

Ba Hạ ở một bên đánh cờ nghe được, ngẩng đầu nói một câu: “Bác nói Hạ Thành à, da mặt con dày theo ba ba con đi chứ? Còn không cưới người ta, lời này để cho mẹ của con nghe thấy, không phải sẽ đánh con ư!”

Thẩm Mộc Tinh nhìn Hạ Thành, Hạ Thành cũng nhìn cô, hai người nhìn nhau hai giây rồi đều quay đầu đi. Cả nhà ăn tối xong, Thẩm Mộc Tinh xuống lầu tản bộ.

Năm giờ chiều, trời chiều chiếu vào cửa cửa hàng may, giống như thẩm nhung màu vàng ỉm.

Thẩm Mộc Tinh đến mua vải, chấp tay sau lưng nhảy vào cửa hàng may yên tĩnh, Nghiêm Hi Quang ngồi trước bàn, yên tĩnh như một pho tượng. Đồng hồ trên tường chạy, anh hoàn toàn không biết có người đến, không ngẩng đầu, nhìn sổ ghi chép.

Thẩm Mộc Tinh mím môi, chấp tay sau lưng, bước chân nhẹ nhàng đi tới, như một cụ bà lưng gù.

Lúc đến sau lưng anh, cô duỗi tay, định véo eo anh dọa, không ngờ khi vừa mới đưa tay lên, lại bị một bàn tay lớn khác giữ lại cổ tay.

Nghiêm Hi Quang bắt được cái tay cô đang định “hành hung”, phản ứng nhanh chóng khiến Thẩm Mộc Tinh sợ hết hồn, anh siết chặt cổ tay xoay người cô lại, ánh mắt liếc qua khiến tim cô đột nhiên đập nhanh hơn bình thường.

Thẩm Mộc Tinh lớn tiến che dấu đỏ mặt, ảo não rút tay về, nói: “Sao anh đoán được là tôi! Thật không vui!”

Nghiêm Hi Quang thấy gò má cô đỏ bừng, trong đôi mắt sâu thêm vài phần, buông tay cô, hai tay để giữa gối, ngồi trên ghế ngẩng đầu nhìn cô, khoe miệng quyến rũ trở nên ấm áp, nói: “Cô trở lại rồi.”

Trước đây chỉ thấy anh là một người lạnh lùng, nhưng càng tiếp xúc, cô càng thấy anh ấm áp. Người hướng nội như anh, thoát nhìn có rất ít bạn bè, chỉ sau khi quen thuộc, anh mới có thể cho bạn sự ấm áp nhiều hơn người khác.

Một câu “Cô trở lại rồi.” cũng đem Thẩm Mộc Tinh đang suy nghĩ về.

“Ừ, về rồi, thăm em trai.” Thẩm Mộc Tinh cố làm ra vẻ thoải mái chấp tay sau lưng nhìn phòng, hỏi: “Dạo này làm ăn tốt không? Trên kệ có rất nhiều quần áo, đều từ khách hàng?”

“Ừ.” Anh đứng dậy rót cho cô một ly trà nóng.

Người thợ may nhỏ kia có khay trà lớn, chế tác từ loại gỗ rất quý báu, lão thợ may thường ngồi uống trà ở kia.

Lúc này, lão thợ may đi ra, gọi Nghiêm Hi Quang ăn tối, Thẩm Mộc Tinh cười, nói tiếng chào với ông, lão thợ may hàn huyên vài câu với cô liền vào phòng bếp.

Thẩm Mộc Tinh hỏi: “Anh chưa ăn cơm tối à?”

Nghiêm Hi Quang thoát nhìn rất gấp, nói: “Chưa làm hết.”

Lão thợ may từ trong phòng bếp đi ra, bày bát đĩa lên bàn, nói với Thẩm Mộc Tinh: “Mẹ của cô ở xưởng kéo rất nhiều khách, mang cả chủ tịch họ giới thiệu nơi này, nhưng ngày này rất bận rộn, cơm chẳng có thời gian ăn.”

Thẩm Mộc Tinh vừa nghe, đi tới, đoạt lại cây kéo trong tay anh, nói: “Bận rộn nữa cũng phải ăn cơm!”

Anh nhìn cô một cái, lại nhìn bàn ăn, lấy lại cây kéo trong tay cô, cúi đầu cắt, kiên định nói: “Tôi muốn làm xong đóng quần áo này.”

Thẩm Mộc Tinh nhăn mày: “Mẹ tôi đưa thêm tiền cho anh hay sao mà anh phải liều mạng như vậy?”

Lão thợ may cười nói: “Đương nhiên phải làm thật tốt, mẹ của cô nhiệt tình như thế, không chỉ kiếm khách cho chúng tôi, còn giới thiệu đối tượng cho Tiểu Quang.”

Về mặt Thẩm Mộc Tinh lập tức thay đổi, không nhúc nhích nhìn Nghiêm Hi Quang như đứa bé quật cường.

Nghiêm Hi Quang thành thật đưa kéo chạy trên vải, ngẩng đầu nhìn cô một cái, động tác hơi chậm lại, lập tức nhẹ giọng mỉm cười: “Nhìn tôi làm gì?”

Thẩm Mộc Tinh chỉ nghe thấy tiếng nghiêng răng của mình, nghiêng đầu đi ra khỏi cửa hàng may.

Ra cửa trước, cô nghe thấy tiếng cây kéo rơi trên bàn gỗ sau lưng.

“Cộc cộc...”

Nghiêm Hi Quang để cây kéo trên tay xuống, nhìn bóng lưng của cô, đuổi theo hai bước nhưng rồi ngừng lại.

31. Chương 15: Bí Mật

Edit: Ngọc Nguyệt

Beta: Đào Sindy

Cuối cùng thầy giáo mập cũng trở lại, phòng tử học ở kí túc xá yên tĩnh vô cùng.

Điều Sở Sở không dám nghịch điện thoại di động, cúi đầu viết thư tình trên sách giáo khoa.

Điện thoại của Thẩm Mộc Tinh rung rung, nhưng thầy giáo mập vẫn ngồi ở cửa, Thẩm Mộc Tinh không dám lấy ra xem, vất vả nhìn đến lúc tan giờ tự học tối, học sinh cất cặp, cô mới vội vàng mở điện thoại di động ra xem.

Có hai số 10086 gửi tin đến nhắc nhở là đã nạp thêm cho cô 50 ngàn tiền điện thoại.

Tin nhắn thứ ba là một dãy số xa lạ, chỉ có một câu nói ngắn gọn, khiến Thẩm Mộc Tinh nhú mày.

“Thẩm Mộc Tinh, tôi và Hạ Thành làm rồi.”

Tôi và Hạ Thành... làm...

Mới đầu, cô còn có chút mê mang, không hiểu, lúc sau khi đang rửa táo, đột nhiên có phản ứng, trong đầu hiện ra khuôn mặt sáng ngời của Diệp Hiểu Phù, là cô gái Hạ Thành dẫn về.

Thẩm Mộc Tinh hồi phục xong, hỏi: “Cô là?”

Qua một hồi lâu đối phương mới trả lời: “Tôi là Diệp Hiểu Phù, bạn gái của Hạ Thành.”

Thẩm Mộc Tinh đoán được, không chỉ có chút buồn cười, lại cảm thấy rất tức giận.

Thật là buồn cười...

Ngoại trừ buồn cười, thật sự là không tìm được một từ nào khác để hình dung.

Cảm giác bị người khác coi là tình địch chẳng tốt chút nào, Thẩm Mộc Tinh có chút mất hứng, nhưng cũng chỉ là một tin nhắn mà thôi, cô cũng sẽ bình thường lại, vứt di động xuống bên gối.

Sau khi tắt đèn, Thẩm Mộc Tinh nằm trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu như mê muội không ngừng chiếu hình ảnh nam nữ chính thân mật, trong bóng tối, khuôn mặt cô ửng đỏ, trở mình, dùng sức nhắm chặt mắt, cố gắng để không nghĩ đến loại hình ảnh đó, nhưng câu nói kia của Diệp Hiểu Phù lại càng làm cho cô suy nghĩ miên man.

Hạ Thành là bạn chơi chung từ nhỏ đến lớn của cô, cảnh anh và cô gái khác làm loại chuyện đó, vô luận thế nào Thẩm Mộc Tinh cũng không tưởng tượng nổi.

Như vậy, anh thích Diệp Hiểu Phù sao? Còn giận đối cô ấy?

Thẩm Mộc Tinh có cảm giác đã lọt vào một vòng lẩn quẩn, trong lòng ít nhiều vẫn có chút ghen tị, trong lòng hẹp hòi nghĩ: Mình và Hạ Thành tốt như thế, anh mới quen biết cô ấy bao lâu? Dựa vào đâu mà tuyên bố quyền sở hữu với mình?

Nhưng nghĩ lại, sự tham muốn giữ lấy với bạn bè là cực kỳ ích kỷ. Hạ Thành có bạn gái, cô cần chúc phúc cho cậu ấy.

Cuối cùng thở dài một hơi, Thẩm Mộc Tinh kéo chăn lên, chuẩn bị nhắm mắt ngủ.

Thẩm Mộc Tinh không nghĩ tới, đúng một tiếng thở dài này, lại đánh bậy đánh bạ “Phòng ngủ dạ đàm”.

Dào dạt nói: “Mộc Tinh, cô than thở cái gì? Chẳng lẽ cô cũng có ”Nhớ năm đó“?”

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy dào dạt gọi cô, ngây ngốc đáp một tiếng: “ “Nhớ năm đó” cái gì?”

Chung Lâm nói: “Mộc Tinh, cô đừng để ý hai người biến thái này, bọn họ ép hỏi lần đầu tiên của tôi và Tô Dương! Chúng tôi làm gì có cái gì mà lần đầu tiên...”

Dương Dương nói: “Hừ, chủ nhật tuần trước hai người không trở về phòng ngủ, cậu nói về nhà, sao ngày hôm sau sáng sớm lại rửa mặt ở phòng ngủ?”

Đan Đan nói: “Để thám tử tôi phá án: Nhất định là chủ nhật Chung Lâm nói dối cha mẹ về phòng ngủ, sau đó ra ngoài ở cùng Tô Dương một lúc, hôm sau sáng sớm dậy đi học.”

Chung Lâm tỏ ra chút quẫn bách, nhưng vẫn tính tình vui vẻ cười nói: “Cùng anh ấy đi quán net Bao Túc ấy! Tôi hay cùng anh ấy đi quán net!”

Dương Dương hào phóng nói: “Coi như quên đi, tớ rất thẳng thắn, cao trung có một người bạn trai, sau đó... tự tưởng tượng.”

Đan Đan nói: “Chung Lâm, cậu thành thật khai báo đi, cậu quen biết Tô Dương từ hồi cấp hai, sáu bảy năm, sao có thể chỉ đi quán net chứ chứ?”

Đột nhiên hôm nay Thẩm Mộc Tinh hứng thú với đề tài này, lén lút chen vào một câu: “Lâm Lâm, nói xem... làm, có phải ý là lên giường không?”

Một câu nghi vấn của cô giống như sấm chớp thu hút hỏa lực của mọi người từ trên người Chung Lâm chuyển về Thẩm Mộc Tinh.

Dương Dương nói: “Ừ, học bá Mộc Tinh, không phải cậu cũng có kinh nghiệm chứ?”

Đan Đan: “Nói đi, có phải cùng anh chàng đẹp trai kia không? Ừ, chân dài eo nhỏ vai rộng, dáng người rất chuẩn?”

Chung Lâm nói: “Cậu mau nói đi mau nói đi!”

Muốn cô nói cái gì? Ngay cả bạn trai cô cũng không có.

Nhưng tối nay, bốn cô gái trong phòng ngủ hàn huyên tới ba giờ đêm, lần đầu tiên Thẩm Mộc Tinh nhận ra, hóa ra ba em gái này có kinh nghiệm tình cảm phong phú vậy, có quá khứ bị nam sinh lừa gạt, cũng có thiêu thân lao đầu vào lửa không lãng mạn, Thẩm Mộc Tinh cũng giảng một đoạn kinh nghiệm của mình lúc cấp hai: Sáng sớm hôm đó đi học, đi ngang qua một cái ngõ, một bác đang đi lên cầu, thấy cô đeo cặp liền đi về phía cô, còn cười với cô, lúc ấy Thẩm Mộc Tinh bị hù dọa, chạy như bay, cứ như một cơn ác mộng.

Đám nữ sinh chia sẻ một chút đề tài cấm kỵ, ngay từ đầu đều hết chỗ chê, cuối cùng cũng có thể nói ra những bí mật trong bóng tối chưa bao giờ kể với người khác.

Trong lúc mơ hồ đó, hiểu kỳ lại không dám đụng vào gì đó, là cấm kỵ, là đỏ mặt, là mê hoặc, là lẩn tránh, là mỗi người bị phát tới tay một tờ giấy trắng, vẽ lên là không thể xóa hay sửa. Cho nên phụ nữ luôn thận trọng, vừa làm rơi bút, lại có cảm giác, tờ giấy này, không thần thánh như họ tưởng.

Về trường học, Thẩm Mộc Tinh nhớ em trai nên lại chạy về nhà.

Phí nằm viện lớn, mẹ đón Thẩm Minh về nhà để chăm sóc, mua thuốc như trong bệnh viện, để ba của Hạ Thành mỗi ngày đến truyền nước cho nó, ba của Hạ Thành đang làm nha sĩ, trước cũng học qua ngành y

hai năm, so với y tá trong bệnh viện còn tốt hơn, trước đây Thẩm Mộc Tinh ngã bệnh đều la hét tìm ba Hạ tiêm, bởi vì ba Hạ tìm mạch máu rất chuẩn, tiêm không đau.

Thẩm Mộc Tinh ngồi xe buýt về nhà, thấy Hạ Thành đã ở đó, cậu nghe nói Thẩm Minh bị thương, từ Hàng Châu về gấp, lo lắng muốn chết, Thẩm Minh khôi phục cũng không tệ lắm, lần đầu tiên trong đời có cảm giác được mọi người cưng chiều, ngồi trên giường rung đùi đắc ý khoác lác với Hạ Thành, thấy Thẩm Mộc Tinh vào cửa, lập tức ngừng nói, cúi hai vai, nửa khép mắt, bộ dáng bệnh nhân suy yếu.

Thẩm Mộc Tinh gọi một tiếng “Bác Hạ”, ba của Hạ Thành vui mừng tán gẫu vài câu với cô, đánh cờ với ba của Thẩm Mộc Tinh, trong phòng chỉ còn lại Thẩm Minh, Thẩm Mộc Tinh và Hạ Thành.”

Hạ Thành để tóc hơi dài, mặc áo khoác màu trắng, lúc nhìn Thẩm Mộc Tinh trên mặt có chút mất tự nhiên, ánh mắt và tay cũng không biết để đâu cho tốt, ngược lại Thẩm Mộc Tinh rất thoải mái đi qua vỗ vai cậu.

“Trở về lúc nào?”

Qua lần trước ở nhà Hạ Thành không vui, hai người không liên lạc với nhau. Hạ Thành không ngờ cô sẽ chủ động nói, nhất thời không biết làm gì.

“Sớm hơn cậu một lúc.” Hạ Thành cười.

“Quần áo đẹp đấy!”

“Váy của cậu cũng không tệ.”

Thẩm Minh liếc hai người, bĩu môi: “Hai người đều đẹp trai đẹp gái cả! Các người thôi đi được không! Tới thăm em hay tới thăm nhau thế hả?”

Hạ Thành cười gãi đầu, hai tay dút vào túi áo, xoay người nhìn ngoài cửa sổ.

Thẩm Mộc Tinh ngồi bên giường, vỗ đùi em trai: “Sao rồi? Miệng vết thương còn đau không?”

“Đau! Mỗi tối đều ngủ không yên.” Thẩm Minh giang tay muốn ôm, Thẩm Mộc Tinh tới gần ôm cậu ấy.

Mẹ đến, bưng đĩa trái cây tới trước mặt Thẩm Mộc Tinh, cười nói: “Thằng nhãi ranh, còn dám nói là đau ngủ không yên? Có mà chơi psp ngủ không yên!”

Thẩm Minh cọ cọ vai Thẩm Mộc Tinh, như đang ôm gốc đại thụ, cảm thấy người chị gái ấm áp cực kì.

Thẩm Minh: “Mẹ, mẹ thiên vị, chị không về, mẹ chưa bao giờ rửa trái cây.”

Mẹ kinh ngạc há hốc miệng, bộ dáng tức giận: “Thằng nhóc này, nói đúng lương tâm được không! Lần trước mẹ hỏi con có muốn ăn trái cây không, con nói không cần!”

Thẩm Minh chu miệng lên, đôi mắt sáng ngời chớp chớp.

Thẩm Mộc Tinh cười, vuốt mái tóc của cậu, nói: “Một bàn tay, năm ngón tay không dài như nhau, em cũng đừng sửa lại.”

Mẹ cười nói lầm bầm: “Đúng rồi.”

Hạ Thành xoay người lại, thấy Thẩm Minh vẫn ôm Thẩm Mộc Tinh, nhíu mày, cười, dùng tay mở móng vuốt của cậu ấy: “Em trưởng thành rồi, nhỏ hơn chị gái một tuổi mà thân hình khổng lồ, dính chị như thế, cẩn thận chị em không có ai thêm lấy.”

Thẩm Minh buông Thẩm Mộc Tinh, nhưng vẫn kéo tay chị ăn bò đào, nói: “Không ai thêm lấy không phải là có anh hay sao?”

Hạ Thành ngẩn ra, vẻ mặt có chút lúng túng, như đang lẩn tránh gì, vẻ mặt này đều bị Thẩm Mộc Tinh thấy, cô không nói gì.

Hạ Thành cười nói: “Cô ấy dần như vậy, anh không cưới cô ấy đâu!”

“Cậu!” Thẩm Mộc Tinh đập cậu một cái, Hạ Thành nhảy ra.

Ba Hạ ở một bên đánh cờ nghe được, ngẩng đầu nói một câu: “Bác nói Hạ Thành à, da mặt con dày theo ba ba con đi chứ? Còn không cưới người ta, lời này để cho mẹ của con nghe thấy, không phải sẽ đánh con ư!”

Thẩm Mộc Tinh nhìn Hạ Thành, Hạ Thành cũng nhìn cô, hai người nhìn nhau hai giây rồi đều quay đầu đi. Cả nhà ăn tối xong, Thẩm Mộc Tinh xuống lầu tản bộ.

Năm giờ chiều, trời chiều chiếu vào cửa cửa hàng may, giống như thẩm nhung màu vàng ỉm.

Thẩm Mộc Tinh đến mua vải, chấp tay sau lưng nhảy vào cửa hàng may yên tĩnh, Nghiêm Hi Quang ngồi trước bàn, yên tĩnh như một pho tượng. Đồng hồ trên tường chạy, anh hoàn toàn không biết có người đến, không ngẩng đầu, nhìn sổ ghi chép.

Thẩm Mộc Tinh mím môi, chấp tay sau lưng, bước chân nhẹ nhàng đi tới, như một cụ bà lưng gù.

Lúc đến sau lưng anh, cô duỗi tay, định véo eo anh dọa, không ngờ khi vừa mới đưa tay lên, lại bị một bàn tay lớn khác giữ lại cổ tay.

Nghiêm Hi Quang bắt được cái tay cô đang định “hành hung”, phản ứng nhanh chóng khiến Thẩm Mộc Tinh sợ hết hồn, anh siết chặt cổ tay xoay người cô lại, ánh mắt liếc qua khiến tim cô đột nhiên đập nhanh hơn bình thường.

Thẩm Mộc Tinh lớn tiến che dấu đỏ mặt, ảo não rút tay về, nói: “Sao anh đoán được là tôi! Thật không vui!”

Nghiêm Hi Quang thấy gò má cô đỏ bừng, trong đôi mắt sâu thêm vài phần, buông tay cô, hai tay để giữa gối, ngồi trên ghế ngẩng đầu nhìn cô, khỏe miệng quyến rũ trở nên ấm áp, nói: “Cô trở lại rồi.”

Trước đây chỉ thấy anh là một người lạnh lùng, nhưng càng tiếp xúc, cô càng thấy anh ấm áp. Người hướng nội như anh, thoát nhìn có rất ít bạn bè, chỉ sau khi quen thuộc, anh mới có thể cho bạn sự ấm áp nhiều hơn người khác.

Một câu “Cô trở lại rồi.” cũng đem Thẩm Mộc Tinh đang suy nghĩ về.

“Ừ, về rồi, thăm em trai.” Thẩm Mộc Tinh cố làm ra vẻ thoải mái chấp tay sau lưng nhìn phòng, hỏi: “Dạo này làm ăn tốt không? Trên kệ có rất nhiều quần áo, đều từ khách hàng?”

“Ừ.” Anh đứng dậy rót cho cô một ly trà nóng.

Người thợ may nhỏ kia có khay trà lớn, chế tác từ loại gỗ rất quý báu, lão thợ may thường ngồi uống trà ở kia.

Lúc này, lão thợ may đi ra, gọi Nghiêm Hi Quang ăn tối, Thẩm Mộc Tinh cười, nói tiếng chào với ông, lão thợ may hàn huyên vài câu với cô liền vào phòng bếp.

Thẩm Mộc Tinh hỏi: “Anh chưa ăn cơm tối à?”

Nghiêm Hi Quang thoát nhìn rất gấp, nói: “Chưa làm hết.”

Lão thợ may từ trong phòng bếp đi ra, bày bát đĩa lên bàn, nói với Thẩm Mộc Tinh: “Mẹ của cô ở xưởng kéo rất nhiều khách, mang cả chủ tịch họ giới thiệu nơi này, nhưng ngày này rất bận rộn, cơm chẳng có thời gian ăn.”

Thẩm Mộc Tinh vừa nghe, đi tới, đoạt lại cây kéo trong tay anh, nói: “Bận rộn nữa cũng phải ăn cơm!”

Anh nhìn cô một cái, lại nhìn bàn ăn, lấy lại cây kéo trong tay cô, cúi đầu cắt, kiên định nói: “Tôi muốn làm xong đóng quần áo này.”

Thẩm Mộc Tinh nhăn mày: “Mẹ tôi đưa thêm tiền cho anh hay sao mà anh phải liều mạng như vậy?”

Lão thợ may cười nói: “Đương nhiên phải làm thật tốt, mẹ của cô nhiệt tình như thế, không chỉ kiếm khách cho chúng tôi, còn giới thiệu đối tượng cho Tiểu Quang.”

Về mặt Thẩm Mộc Tinh lập tức thay đổi, không nhúc nhích nhìn Nghiêm Hi Quang như đứa bé quật cường.

Nghiêm Hi Quang thành thật đưa kéo chạy trên vải, ngẩng đầu nhìn cô một cái, động tác hơi chậm lại, lập tức nhẹ giọng mỉm cười: “Nhìn tôi làm gì?”

Thẩm Mộc Tinh chỉ nghe thấy tiếng nghiêng răng của mình, nghiêng đầu đi ra khỏi cửa hàng may.

Ra cửa trước, cô nghe thấy tiếng cây kéo rơi trên bàn gỗ sau lưng.

“Cộc cộc...”

Nghiêm Hi Quang để cây kéo trên tay xuống, nhìn bóng lưng của cô, đuổi theo hai bước nhưng rồi ngừng lại.

32. Chương 17: Chương 16: Điện Thoại

Edit: Tiểu Lăng

Đã hai tuần cô không đáp lại tin nhắn đầu tiên mà Nghiêm Hi Quang chủ động gửi cho cô.

Hôm đó Thẩm Mộc Tinh đang có tiết Anh, giáo viên tiếng Anh là giáo viên trường Đại học Du lịch, mới đi Mỹ về, khẩu ngữ thì trôi chảy nhất trong các giáo viên tiếng Anh mà cô từng gặp, nhưng phát âm thì đúng là... khó tả, chỉ có thể nói là “Chinglish” (Chinese + English: tiếng Anh kiểu người Trung). Hơn nữa là người phụ nữ bốn mươi này lại có một cái giọng em bé ông ông ọ ọ, một tiết Anh thì giảng đến nửa tiết về Mĩ. Giảng về những nơi bà ấy đã đi ở Mĩ, giảng câu chuyện lãng mạn rằng bà ấy đã gửi bưu thiếp cho con gái, rằng bà được lướt iPad của Apple. Hồi đó, không mấy ai dùng điện thoại Apple, Nokia mới là vương đạo.

Thẩm Mộc Tinh hoàn toàn không nghe bà giảng, vì cô cảm thấy cô giáo tiếng Anh đang làm chậm trễ thời gian của cô. Những gì bà giảng, hoàn toàn không dùng để thi Đại học, còn không bằng miệt mài làm đề thi thử.

Thật ra ở Trung Quốc, phần lớn các học sinh giỏi không phải nhờ thầy cô dạy, mà tất cả đều dựa vào tự gặm sách vở. Lấy lời của giáo viên Trung Quốc, đó là “Sự phụ dẫn vào cửa, tu hành ở chính mình”: Một tiết 45 phút, rất ít thầy cô giảng hết cả tiết, trừ lúc hiệu trưởng tới dự giờ.

Tiết tiếng Anh rất sôi nổi, giáo viên không nghiêm túc, học sinh bên dưới đã làm đủ thứ. Ngay cả lúc Nokia của Thẩm Mộc Tinh reo chuông, cô giáo cũng không phát hiện.

Cô nhìn cửa trước cửa sau, xác định ‘bà già’ không theo dõi ở bên ngoài, liền lấy di động ra. Tin nhắn hồi đó phải mở hộp thư mới biết là ai gửi. Mới đầu cô cũng không để ý, nhưng lúc thấy tên người gửi, mắt cô lập tức sáng long lanh.

Là Nghiêm Hi Quang!

“Hôm nay tôi đến Ôn Châu rồi, tan học đi đón cô.”

Gửi tin nhắn thật sự không giống tác phong thường ngày của anh, hồi trước, dù có chờ cô về nhà, anh cũng sẽ trực tiếp gọi điện, chứ không phải nhắn tin. Một người đến nói chuyện còn lười, sao có thể đi bấm phím?

Xem ra mặc kệ anh thì anh cũng sẽ sốt ruột.

Thẩm Mộc Tinh vui vẻ đọc đi đọc lại tin nhắn nhiều lần, thế nên hoàn toàn không phát hiện ‘bà già’ đã đứng ở cửa ra vào, nghiêm túc nhìn cô. Mãi đến khi Thẩm Mộc Tinh bất chợt ngẩng đầu, chỉ cảm thấy đầu phát nổ, vội vàng nhét điện thoại về!

Khác với hôm khai giảng, hôm nay ‘bà già’ rất nể mặt lớp trưởng cô, trầm mặt rời đi.

Tận đến lúc tan học, Thẩm Mộc Tinh vẫn chưa thể phản ứng kịp cái tâm trạng kỳ dị bị cô giáo trừng mắt lại không bị dạy dỗ này.

Tan học, tất cả đều thu dọn cặp sách, ‘bà già’ gọi Thẩm Mộc Tinh lên văn phòng, Thẩm Mộc Tinh chủ động giao di động ra.

Bà già thở dài, nói: “Lên đại học thì làm gì cũng được.”

“Đây là cái thứ hai rồi đấy? Tôi không muốn phải tịch thu cái thứ ba đâu, điện thoại để chỗ tôi, đến lúc tốt nghiệp thì đến chỗ tôi lấy.”

“Thẩm Mộc Tinh à, em đừng để tôi thất vọng lần nữa.”

Thẩm Mộc Tinh không chịu được nhất là hai chữ này, tay nắm sau lưng, lệ đã đầy ngập hốc mắt.

Điện thoại, đối với một học sinh trung học, là một vật không thể để lộ. Không ai cấm mang điện thoại, nhưng chỉ cần bị phát hiện sử dụng trong lớp, thì giống như tội phạm bị bắt ngay khi còn cầm hung khí trên tay, không cách nào bào biện nữa.

Bà già thấy Thẩm Mộc Tinh sắp khóc, lại thở dài: “Em là trò giỏi, lòng cầu tiến và tự trọng rất lớn, tôi không nói em nữa, mau về nhà đi!”

“Em chào cô...” Giọng cô cực yếu ớt, tay nắm chặt sau lưng, xoay người rời khỏi văn phòng.

Cô đeo cặp, ủ rũ đi ra cổng trường, đã thấy chiếc Jinbei của Nghiêm Hi Quang đỗ ở đó. Học sinh ở cổng trường đã rời đi hết, anh vẫn dựa lưng vào thân xe, đứng ở nơi dễ thấy nhất, cúi đầu nhìn điện thoại, lông mày hơi nhíu lại.

Thân hình của anh quả thật rất đẹp, dùng cách xưa để nói thì là tay chân dài, đứng cạnh xe dưới đèn sáng khi xung quanh đen kịt, khiến anh biến thành một tấm hình cắt, mang mùi vị siêu phàm thể tục.

Như có cảm ứng, anh ngẩng đầu lên, thấy cô đâm đầu đi tới, mặt nhỏ bình tĩnh, nhưng miệng lại bĩu lên đến mức có thể treo được một cái bình dầu.

Anh đứng thẳng người, giơ điện thoại trong tay lên, hơi nôn nóng hỏi: “Điện cho cô sao không tiếp?”

Thẩm Mộc Tinh đứng trước mặt anh, hai tay nắm chặt quai cặp, uể oải nói: “Đừng gọi cho tôi nữa, điện thoại ở chỗ chủ nhiệm lớp tôi rồi, tôi với anh mà bị phát hiện thì toi.”

Nghiêm Hi Quang hơi ngẩn ra, nghiền ngẫm câu cuối của cô, bỗng cười nhẹ nhõm, hứng thú nhìn cô: “Lại bị thu rồi hả?”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, trừng anh một cái, trực tiếp lên xe.

Nghiêm Hi Quang khởi động máy, chạy xe trên đường cái, quay đầu nhìn cô cười.

Thẩm Mộc Tinh cảm thấy sao người đàn ông này lại đáng ghét như vậy? Không phải chuyện gì hay, mà cứ bày ra cái vẻ chê cười cô, hướng hồ điện thoại đó cũng là do anh mua, là do anh bỏ tiền.

Cô quay đầu trừng anh, Nghiêm Hi Quang biết rõ cô đang nhìn mình, mắt nhìn thẳng trước, nhưng trên môi vẫn không bớt vui vẻ.

“Nghiêm Hi Quang, anh cười gì đó?”

“Tôi có cười sao?”

“Anh đang cười.”

“Không cười.”

“Thần kinh! Rõ ràng anh đang cười!”

Lần này anh dứt khoát cười ra tiếng, đặt tay lên vô-lăng, trông có vẻ lười nhác.

“Cô không hỏi cô ấy, vì sao phải tịch thu điện thoại của cô à?” Anh nói.

“Chỉ vì tôi là học sinh, cô ấy là cô giáo!”

“Cô giáo thì sao?”

“Tôi sợ cô ấy, cô ấy vừa nói thất vọng với tôi, tôi đã muốn khóc...”

Anh quay đầu nhìn cô một cái: “Cô còn khóc nữa à?”

“Ừ!”

Anh nhìn cô như nhìn một đứa trẻ, mày vặn thành một độ cong dở khóc dở cười: “Khóc gì, cô ấy chỉ là giáo viên mà thôi.”

“Anh không hiểu.”

“Tôi không hiểu.”

Thẩm Mộc Tinh cho là anh đang giễu cợt cô, nói: “Thứ hai tôi đi xin cô ấy, hỏi cô ấy xem có thể đưa điện thoại cho tôi không.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì.

Cả hai đều im lặng, ánh mắt Nghiêm Hi Quang thỉnh thoảng ngó sang tiệm nhỏ bên đường.

Xe chạy đến gần phố Tín Hà, anh dừng xe lại.

“Chờ tôi trên xe.” Anh nói xong, mở cửa xuống xe.

Thẩm Mộc Tinh thấy anh trực tiếp đi tới một tiệm di động rất nhỏ, lòng căng thẳng, vội vàng cởi đai an toàn ra đuổi theo.

Nghiêm Hi Quang đang nói gì đó với nhân viên trước quầy, thấy cô thở hổn hển chạy vào, cũng không để ý, trực tiếp nói với nhân viên: “Được rồi, tôi lấy cái này.”

Thẩm Mộc Tinh thấy nhân viên cất một chiếc Nokia giống cái cũ của cô như đút vào hộp, nhúu mày.

“Nghiêm Hi Quang, tôi không cần anh mua điện thoại cho tôi, sau này cũng không cần.” Mặt cô đỏ lên.

Anh nhận lấy túi từ trong tay nhân viên, lấy ví ra trả tiền, nói rất tự nhiên: “Tôi vừa nạp thẻ điện thoại, cậu ta tặng nó cho tôi.”

Nhân viên bán hàng cũng là một anh chàng trẻ tuổi, lập tức đón ý hòa theo anh: “Đúng đúng đúng, đây là hoạt động hằng năm của tiệm chúng tôi, hai người dừng trả lại nha!”

Anh giao tiền xong, mang túi rời đi, Thẩm Mộc Tinh đuổi theo.

Về xe, anh nhét túi vào trong lòng cô, quay người đi thất đai an toàn. Thẩm Mộc Tinh cúi đầu nhìn chiếc điện thoại ấy, tùy ý để nó rơi xuống đùi mình, không vươn tay nhắc lên.

“Anh làm gì vậy chứ...” Dưới ánh đèn vàng ảm áp, mặt cô đỏ ửng.

Nghiêm Hi Quang tắt đèn trong xe đi, đặt tay lên vô-lăng, khởi động xe.

“Cô lấy mà dùng.” Anh nói.

“Nhưng đây là anh mua.”

“Là đồ được tặng.”

“Đồ được tặng cũng là anh mua! Tôi không thể dùng.”

Cô đặt di động lên đùi anh, Nghiêm Hi Quang dời một tay khỏi vô-lăng, chặn cổ tay cô lại.

“Cô cầm lấy.”

Giọng anh có phần ra lệnh.

Thẩm Mộc Tinh cúi đầu xuống, rút tay về, cầm chiếc điện thoại ấy như cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay.

“Tôi không thể dùng đồ của anh.”

Anh không nói lời nào, dường như thật sự coi cô là một đứa trẻ không có quyền tự chủ.

“Nghiêm Hi Quang, anh còn như thế tôi sẽ giận đấy.”

Cô nghiêm túc nhìn anh, vẻ không chịu.

Rốt cuộc Nghiêm Hi Quang cũng quay đầu nhìn cô, như dỗ cô vậy, cười một tiếng làm hòa: “Cô cầm đi, lần sau nếu cô giáo nói cô, cô trực tiếp cho cô ấy luôn, tịch thu thì lại mua, không phải khóc.”

“Anh nói là lần sau bị tịch thu anh lại mua cho tôi?”

“Ừ.”

“Anh...”

“Dù sao cũng phải nạp thẻ điện thoại.”

Anh bỗng giải thích một câu như vậy.

Nhưng giải thích là che giấu, tâm trạng Thẩm Mộc Tinh thoáng cái đã không bối rối như thế nữa.

Cô cười lắc đầu, lấy di động từ trong hộp ra, xem trái lật phải, nói: “Aiz, anh chủ lớn Nghiêm thật sự là tài đại khí thô!”

“Hai trăm khối thôi.”

“Hai trăm khối thôi thì không phải là tiền à? Anh muốn tặng điện thoại cho tôi thì sao không tặng luôn cái tốt nhất đi? Không thì thế này, tôi thích con kia của anh, chúng ta đổi với nhau, lần sau tôi bị cô tịch thu cho anh đau lòng chết luôn.”

Anh nhìn con Nokia đời mới nhất bên cạnh sắp thơm, chẳng thèm để ý.

Thẩm Mộc Tinh trêu chọc anh, lấy điện thoại của anh, hù: “Tôi đổi thật đó?”

“Đổi đi.” Anh nói, không hề gì, như thể có thật sự đưa điện thoại mình cho cô cũng sẽ không đau lòng.

Làm sao Thẩm Mộc Tinh có thể đổi thật, chỉ cầm di động của anh giả bộ hý hoáy thôi.

Nghiêm Hi Quang hình như hơi khác các chàng trai khác, Hạ Thành và Thẩm Minh không cho Thẩm Mộc Tinh xem điện thoại của mình, lý do là vì trong đó có nhiều thứ không phù hợp với trẻ nhỏ. Thời đó vẫn chưa có mạng đám mây và Nora*, các nam sinh thường gửi file đuôi MP4 vào di động, lúc dùng thì lấy ra, down một tệp cũng không dễ, nên thường không xóa.

(*) mạng đám mây chỉ QQ (có biểu tượng hình đám mây), là một ứng dụng có chức năng tương tự Messenger; còn Nora là phần mềm nghe nhạc offline

Vậy mà lúc cô đụng vào điện thoại của Nghiêm Hi Quang, anh lại không hề có phản ứng từ chối nào.

Màn hình điện thoại của anh là hình một bộ âu phục màu đen cực đẹp, có thể thấy là anh cực thích âu phục.

Mở nhật ký cuộc gọi của anh, một hàng dài tên đỏ hiện ra, là những cuộc vừa rồi anh gọi cho cô mà cô không tiếp.

Thẩm Mộc Tinh nhìn hàng dài tên của mình trong nhật ký cuộc gọi của anh, một lúc lâu sau mới phát hiện, thì ra trong điện thoại, anh lưu tên cô là Mộc Tinh, mà không phải Thẩm Mộc Tinh.

Mộc Tinh...

...

Tối về đến nhà, thứ sáu Thẩm Minh không có ca đêm, sau tan tầm vẫn cứ dính lấy cô, mãi đến giờ cơm mới bị mẹ gọi xuống nhà. Rốt cuộc Thẩm Mộc Tinh cũng có cơ hội lấy điện thoại mới của mình ra, đổi SIM anh mua cho, lén bỏ vào ngăn kéo.

SIM mới mua phải chờ mấy giờ mới dùng được, đến lúc ăn xong cơm tối, cô vội vàng về phòng, khóa cửa lại, lấy di động ra nhắn tin cho anh.

“Ăn cơm chưa?”

Cô cắn môi, chạy đến bên cửa sổ nhìn cửa sổ nhà anh, cửa sổ nhà anh sáng.

Điện thoại rung một cái, anh nhấc lại.

“Vừa ăn xong.”

Thẩm Mộc Tinh cong môi, ngón tay nhanh chóng bấm phím.

“Nghiêm Hi Quang, tôi hỏi anh này, tại sao anh phải mua điện thoại cho tôi?”

Qua một hồi lâu, mãi đến khi cô cho là anh sẽ không trả lời, mới nhận được tin nhắn của anh.

“Sợ không tìm thấy cô.”

Khóe miệng cô cong lên một nụ cười ngọt ngào.

“Không tìm thấy tôi thì sao?”

Nghiêm Hi Quang không đáp lại.

Thẩm Mộc Tinh đợi, đợi mãi, nhưng vẫn không đợi được anh trả lời, lòng ảm ức, nhấn thêm một tin:

“Nghiêm Hi Quang, anh không trả lời tin nhắn của tôi, tôi sẽ giận đấy.”

Cô rất thích dùng cái lý do rách nát này để uy hiếp người ta, vậy mà gần như lần nào Nghiêm Hi Quang cũng trúng chiêu.

Anh rất nhanh đã nhắn lại.

“Sẽ rất muốn hút thuốc.”

33. Chương 16: Điện Thoại

Edit: Tiểu Lăng

Đã hai tuần cô không đáp lại tin nhắn đầu tiên mà Nghiêm Hi Quang chủ động gửi cho cô.

Hôm đó Thẩm Mộc Tinh đang có tiết Anh, giáo viên tiếng Anh là giáo viên trường Đại học Du lịch, mới đi Mỹ về, khẩu ngữ thì trôi chảy nhất trong các giáo viên tiếng Anh mà cô từng gặp, nhưng phát âm thì đúng là... khó tả, chỉ có thể nói là “Chinglish” (Chinese + English: tiếng Anh kiểu người Trung). Hơn nữa là người phụ nữ bốn mươi này lại có một cái giọng em bé ông ông ọ ọ, một tiết Anh thì giảng đến nửa tiết về Mi. Giảng về những nơi bà ấy đã đi ở Mi, giảng câu chuyện lãng mạn rằng bà ấy đã gửi bưu thiếp cho con gái, rằng bà được lướt iPad của Apple. Hồi đó, không mấy ai dùng điện thoại Apple, Nokia mới là vương đạo.

Thẩm Mộc Tinh hoàn toàn không nghe bà giảng, vì cô cảm thấy cô giáo tiếng Anh đang làm chậm trễ thời gian của cô. Những gì bà giảng, hoàn toàn không dùng để thi Đại học, còn không bằng miệt mài làm đề thi thử.

Thật ra ở Trung Quốc, phần lớn các học sinh giỏi không phải nhờ thầy cô dạy, mà tất cả đều dựa vào tự gặm sách vở. Lấy lời của giáo viên Trung Quốc, đó là “Sự phụ dẫn vào cửa, tu hành ở chính mình”: Một tiết 45 phút, rất ít thầy cô giảng hết cả tiết, trừ lúc hiệu trưởng tới dự giờ.

Tiết tiếng Anh rất sôi nổi, giáo viên không nghiêm túc, học sinh bên dưới đã làm đủ thứ. Ngay cả lúc Nokia của Thẩm Mộc Tinh reo chuông, cô giáo cũng không phát hiện.

Cô nhìn cửa trước cửa sau, xác định ‘bà già’ không theo dõi ở bên ngoài, liền lấy di động ra. Tin nhắn hồi đó phải mở hộp thư mới biết là ai gửi. Mới đầu cô cũng không để ý, nhưng lúc thấy tên người gửi, mắt cô lập tức sáng long lanh.

Là Nghiêm Hi Quang!

“Hôm nay tôi đến Ôn Châu rồi, tan học đi đón cô.”

Gửi tin nhắn thật sự không giống tác phong thường ngày của anh, hồi trước, dù có chờ cô về nhà, anh cũng sẽ trực tiếp gọi điện, chứ không phải nhắn tin. Một người đến nói chuyện còn lười, sao có thể đi bấm phím?

Xem ra mặc kệ anh thì anh cũng sẽ sốt ruột.

Thẩm Mộc Tinh vui vẻ đọc đi đọc lại tin nhắn nhiều lần, thế nên hoàn toàn không phát hiện ‘bà già’ đã đứng ở cửa ra vào, nghiêm túc nhìn cô. Mãi đến khi Thẩm Mộc Tinh bất chợt ngẩng đầu, chỉ cảm thấy đầu phát nổ, vội vàng nhét điện thoại về!

Khác với hôm khai giảng, hôm nay ‘bà già’ rất nề mặt lớp trưởng cô, trầm mặt rời đi.

Tận đến lúc tan học, Thẩm Mộc Tinh vẫn chưa thể phản ứng kịp cái tâm trạng kỳ dị bị cô giáo trừng mắt lại không bị dạy dỗ này.

Tan học, tất cả đều thu dọn cặp sách, ‘bà già’ gọi Thẩm Mộc Tinh lên văn phòng, Thẩm Mộc Tinh chủ động giao di động ra.

Bà già thở dài, nói: “Lên đại học thì làm gì cũng được.”

“Đây là cái thứ hai rồi đấy? Tôi không muốn phải tịch thu cái thứ ba đâu, điện thoại để chỗ tôi, đến lúc tốt nghiệp thì đến chỗ tôi lấy.”

“Thẩm Mộc Tinh à, em đừng để tôi thất vọng lần nữa.”

Thẩm Mộc Tinh không chịu được nhất là hai chữ này, tay nắm sau lưng, lệ đã đầy ngập hốc mắt.

Điện thoại, đối với một học sinh trung học, là một vật không thể để lộ. Không ai cầm mang điện thoại, nhưng chỉ cần bị phát hiện sử dụng trong lớp, thì giống như tội phạm bị bắt ngay khi còn cầm hung khí trên tay, không cách nào bào biện nữa.

Bà già thấy Thẩm Mộc Tinh sắp khóc, lại thở dài: “Em là trò giỏi, lòng cầu tiến và tự trọng rất lớn, tôi không nói em nữa, mau về nhà đi!”

“Em chào cô...” Giọng cô cực yếu ớt, tay nắm chặt sau lưng, xoay người rời khỏi văn phòng.

Cô đeo cặp, ủ rũ đi ra cổng trường, đã thấy chiếc Jinbei của Nghiêm Hi Quang đỗ ở đó. Học sinh ở cổng trường đã rời đi hết, anh vẫn dựa lưng vào thân xe, đứng ở nơi dễ thấy nhất, cúi đầu nhìn điện thoại, lông mày hơi nhíu lại.

Thân hình của anh quả thật rất đẹp, dùng cách xưa để nói thì là tay chân dài, đứng cạnh xe dưới đèn sáng khi xung quanh đen kịt, khiến anh biến thành một tấm hình cắt, mang mùi vị siêu phàm thể tục.

Như có cảm ứng, anh ngẩng đầu lên, thấy cô đâm đầu đi tới, mặt nhỏ bình tĩnh, nhưng miệng lại bĩu lên đến mức có thể treo được một cái bình dầu.

Anh đứng thẳng người, giơ điện thoại trong tay lên, hơi nôn nóng hỏi: “Điện cho cô sao không tiếp?”

Thẩm Mộc Tinh đứng trước mặt anh, hai tay nắm chặt quai cặp, uể oải nói: “Đừng gọi cho tôi nữa, điện thoại ở chỗ chủ nhiệm lớp tôi rồi, tôi với anh mà bị phát hiện thì toi.”

Nghiêm Hi Quang hơi ngẩn ra, nghiền ngẫm câu cuối của cô, bỗng cười nhẹ nhõm, hứng thú nhìn cô: “Lại bị thu rồi hả?”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, trừng anh một cái, trực tiếp lên xe.

Nghiêm Hi Quang khởi động máy, chạy xe trên đường cái, quay đầu nhìn cô cười.

Thẩm Mộc Tinh cảm thấy sao người đàn ông này lại đáng ghét như vậy? Không phải chuyện gì hay, mà cứ bày ra cái vẻ chê cười cô, huống hồ điện thoại đó cũng là do anh mua, là do anh bỏ tiền.

Cô quay đầu trừng anh, Nghiêm Hi Quang biết rõ cô đang nhìn mình, mắt nhìn thẳng trước, nhưng trên môi vẫn không bớt vui vẻ.

“Nghiêm Hi Quang, anh cười gì đó?”

“Tôi có cười sao?”

“Anh đang cười.”

“Không cười.”

“Thần kinh! Rõ ràng anh đang cười!”

Lần này anh dứt khoát cười ra tiếng, đặt tay lên vô-lăng, trông có vẻ lười nhác.

“Cô không hỏi cô ấy, vì sao phải tịch thu điện thoại của cô à?” Anh nói.

“Chỉ vì tôi là học sinh, cô ấy là cô giáo!”

“Cô giáo thì sao?”

“Tôi sợ cô ấy, cô ấy vừa nói thất vọng với tôi, tôi đã muốn khóc...”

Anh quay đầu nhìn cô một cái: “Cô còn khóc nữa à?”

“Ừ!”

Anh nhìn cô như nhìn một đứa trẻ, mày vặn thành một độ cong dỏ khóc dỏ cười: “Khóc gì, cô ấy chỉ là giáo viên mà thôi.”

“Anh không hiểu.”

“Tôi không hiểu.”

Thẩm Mộc Tinh cho là anh đang giễu cợt cô, nói: “Thứ hai tôi đi xin cô ấy, hỏi cô ấy xem có thể đưa điện thoại cho tôi không.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì.

Cả hai đều im lặng, ánh mắt Nghiêm Hi Quang thỉnh thoảng ngó sang tiệm nhỏ bên đường.

Xe chạy đến gần phố Tín Hà, anh dừng xe lại.

“Chờ tôi trên xe.” Anh nói xong, mở cửa xuống xe.

Thẩm Mộc Tinh thấy anh trực tiếp đi tới một tiệm di động rất nhỏ, lòng căng thẳng, vội vàng cởi đai an toàn ra đuổi theo.

Nghiêm Hi Quang đang nói gì đó với nhân viên trước quầy, thấy cô thở hổn hển chạy vào, cũng không để ý, trực tiếp nói với nhân viên: “Được rồi, tôi lấy cái này.”

Thẩm Mộc Tinh thấy nhân viên cất một chiếc Nokia giống cái cũ của cô như đút vào hộp, nhú mày.

“Nghiêm Hi Quang, tôi không cần anh mua điện thoại cho tôi, sau này cũng không cần.” Mặt cô đỏ lên.

Anh nhận lấy túi từ trong tay nhân viên, lấy ví ra trả tiền, nói rất tự nhiên: “Tôi vừa nạp thẻ điện thoại, cậu ta tặng nó cho tôi.”

Nhân viên bán hàng cũng là một anh chàng trẻ tuổi, lập tức đón ý hùa theo anh: “Đúng đúng đúng, đây là hoạt động hằng năm của tiệm chúng tôi, hai người đừng trả lại nha!”

Anh giao tiền xong, mang túi rời đi, Thẩm Mộc Tinh đuổi theo.

Về xe, anh nhét túi vào trong lòng cô, quay người đi thất đai an toàn. Thẩm Mộc Tinh cúi đầu nhìn chiếc điện thoại ấy, tùy ý để nó rơi xuống đùi mình, không vươn tay nhắc lên.

“Anh làm gì vậy chứ...” Dưới ánh đèn vàng ảm áp, mặt cô đỏ ửng.

Nghiêm Hi Quang tắt đèn trong xe đi, đặt tay lên vô-lăng, khởi động xe.

“Cô lấy mà dùng.” Anh nói.

“Nhưng đây là anh mua.”

“Là đồ được tặng.”

“Đồ được tặng cũng là anh mua! Tôi không thể dùng.”

Cô đặt di động lên đùi anh, Nghiêm Hi Quang dời một tay khỏi vô-lăng, chặn cổ tay cô lại.

“Cô cầm lấy.”

Giọng anh có phần ra lệnh.

Thẩm Mộc Tinh cúi đầu xuống, rút tay về, cầm chiếc điện thoại ấy như cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay.

“Tôi không thể dùng đồ của anh.”

Anh không nói lời nào, dường như thật sự coi cô là một đứa trẻ không có quyền tự chủ.

“Nghiêm Hi Quang, anh còn như thế tôi sẽ giận đấy.”

Cô nghiêm túc nhìn anh, vẻ không chịu.

Rốt cuộc Nghiêm Hi Quang cũng quay đầu nhìn cô, như dỗ cô vậy, cười một tiếng làm hòa: “Cô cầm đi, lần sau nếu cô giáo nói cô, cô trực tiếp cho cô ấy luôn, tịch thu thì lại mua, không phải khóc.”

“Anh nói là lần sau bị tịch thu anh lại mua cho tôi?”

“Ừ.”

“Anh...”

“Dù sao cũng phải nạp thẻ điện thoại.”

Anh bỗng giải thích một câu như vậy.

Nhưng giải thích là che giấu, tâm trạng Thẩm Mộc Tinh thoáng cái đã không bối rối như thế nữa.

Cô cười lắc đầu, lấy di động từ trong hộp ra, xem trái lật phải, nói: “Aiz, anh chủ lớn Nghiêm thật sự là tài đại khí thô!”

“Hai trăm khối thôi.”

“Hai trăm khối thôi thì không phải là tiền à? Anh muốn tặng điện thoại cho tôi thì sao không tặng luôn cái tốt nhất đi? Không thì thế này, tôi thích con kia của anh, chúng ta đổi với nhau, lần sau tôi bị cô tịch thu cho anh đau lòng chết luôn.”

Anh nhìn con Nokia đời mới nhất bên cạnh sắp thơm, chẳng thèm để ý.

Thẩm Mộc Tinh trêu chọc anh, lấy điện thoại của anh, hù: “Tôi đổi thật đó?”

“Đổi đi.” Anh nói, không hề gì, như thể có thật sự đưa điện thoại mình cho cô cũng sẽ không đau lòng.

Làm sao Thẩm Mộc Tinh có thể đổi thật, chỉ cầm di động của anh giả bộ hý hoáy thôi.

Nghiêm Hi Quang hình như hơi khác các chàng trai khác, Hạ Thành và Thẩm Minh không cho Thẩm Mộc Tinh xem điện thoại của mình, lý do là vì trong đó có nhiều thứ không phù hợp với trẻ nhỏ. Thời đó vẫn chưa có mạng đám mây và Nora*, các nam sinh thường gửi file đuôi MP4 vào di động, lúc dùng thì lấy ra, down một tệp cũng không dễ, nên thường không xóa.

(*) mạng đám mây chỉ QQ (có biểu tượng hình đám mây), là một ứng dụng có chức năng tương tự Messenger; còn Nora là phần mềm nghe nhạc offline

Vậy mà lúc cô đụng vào điện thoại của Nghiêm Hi Quang, anh lại không hề có phản ứng từ chối nào.

Màn hình điện thoại của anh là hình một bộ âu phục màu đen cực đẹp, có thể thấy là anh cực thích âu phục.

Mở nhật ký cuộc gọi của anh, một hàng dài tên đỏ hiện ra, là những cuộc vừa rồi anh gọi cho cô mà cô không tiếp.

Thẩm Mộc Tinh nhìn hàng dài tên của mình trong nhật ký cuộc gọi của anh, một lúc lâu sau mới phát hiện, thì ra trong điện thoại, anh lưu tên cô là Mộc Tinh, mà không phải Thẩm Mộc Tinh.

Mộc Tinh...

...

Tối về đến nhà, thứ sáu Thẩm Minh không có ca đêm, sau tan tầm vẫn cứ dính lấy cô, mãi đến giờ cơm mới bị mẹ gọi xuống nhà. Rốt cuộc Thẩm Mộc Tinh cũng có cơ hội lấy điện thoại mới của mình ra, đổi SIM anh mua cho, lên bỏ vào ngăn kéo.

SIM mới mua phải chờ mấy giờ mới dùng được, đến lúc ăn xong cơm tối, cô vội vàng về phòng, khóa cửa lại, lấy di động ra nhắn tin cho anh.

“Ăn cơm chưa?”

Cô cần môi, chạy đến bên cửa sổ nhìn cửa sổ nhà anh, cửa sổ nhà anh sáng.

Điện thoại rung một cái, anh nhắn lại.

“Vừa ăn xong.”

Thẩm Mộc Tinh cong môi, ngón tay nhanh chóng bấm phím.

“Nghiêm Hi Quang, tôi hỏi anh này, tại sao anh phải mua điện thoại cho tôi?”

Qua một hồi lâu, mãi đến khi cô cho là anh sẽ không trả lời, mới nhận được tin nhắn của anh.

“Sợ không tìm thấy cô.”

Khóe miệng cô cong lên một nụ cười ngọt ngào.

“Không tìm thấy tôi thì sao?”

Nghiêm Hi Quang không đáp lại.

Thẩm Mộc Tinh đợi, đợi mãi, nhưng vẫn không đợi được anh trả lời, lòng ảm ức, nhắn thêm một tin: “Nghiêm Hi Quang, anh không trả lời tin nhắn của tôi, tôi sẽ giận đấy.”

Cô rất thích dùng cái lý do rách nát này để uy hiếp người ta, vậy mà gần như lần nào Nghiêm Hi Quang cũng trúng chiêu.

Anh rất nhanh đã nhắn lại.

“Sẽ rất muốn hút thuốc.”

34. Chương 18: Chương 17

Tình yêu thường đến một cách đơn giản, nhưng khi mất đi lại rất phức tạp.

Thời đại tư tưởng mới của thanh niên nam nữ bây giờ, phần lớn tình yêu đều bắt đầu bằng các tin nhắn. Triệu chứng đang yêu được thể hiện bằng số lượng tin nhắn giữa hai người, nói chuyện nhiều đến nỗi có thể gửi đi những câu nói không có ý nghĩa, ví dụ như - -

“Anh đang làm việc sao?”

“Đang ở cửa tiệm làm việc.”

“Vâng...”

Giờ nghỉ trưa, Thẩm Mộc Tinh nằm úp trên bàn giả vờ ngủ, cánh tay ở bên dưới lại âm thầm gõ điện thoại, trong lớp học mọi người đều nằm úp trên bàn, có người ngủ thiếp đi, có người lại trợn tròn mắt, còn bà lão thì chấp tay sau lưng đứng ở cửa lớp quan sát, ai không ngủ trưa liền bị phạt đứng ở hành lang.

Thẩm Mộc Tinh rất muốn nhìn xem Nghiêm Hi Quang có nhắn tin lại cho mình không, tuy điện thoại đang để chế độ im lặng, nhưng bà lão vẫn đang đứng ở cửa, cô không dám động đây, thật ra trong lòng vô cùng lo lắng.

Bên này giả vờ nằm úp xuống bàn ngủ, bên kia ánh mắt xuyên qua khe hở của cánh tay để canh chừng bà lão, năm phút sau, cuối cùng bà cũng quay về văn phòng, bà vừa mới quay người lại, Thẩm Mộc Tinh lập tức ngồi dậy, mở điện thoại ra.

Vừa đúng lúc có tiếng báo tin nhắn gửi đến, Nghiêm Hi Quang cũng vừa gửi tin nhắn trả lời cô, sợ cô phải chờ, liền giải thích: “Anh vừa gặp khách hàng xong.”

Thẩm Mộc Tinh nghĩ đến dáng vẻ anh vắt thước dây lên cổ mình, trái tim liền đập thình thịch không ngừng, vì thế cắn môi, hồi phục lại bình thường hỏi: “À... Là nam hay nữ ạ?”

“Nữ.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn màn hình bĩu môi: “Cắt” một tiếng. Trương Quần ngồi cùng bàn nhắm mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi nhắc nhở cô: “Bà đang ở cửa sau kia, chú ý an toàn.”

Giọng nói của Trương Quần giống như của quỷ dữ vọng lên từ địa ngục, Thẩm Mộc Tinh sợ đến mức rụt cổ lại, nhanh chóng nằm úp xuống, đầu cũng không dám nhúc nhích.

Bà có thói quen rình người ở cửa sau, Thẩm Mộc Tinh chỉ cảm thấy lưng mình lạnh lẽo, trong lòng không ngừng mặc niệm: “Đừng phát hiện ra cháu, đừng phát hiện ra cháu...”

Đợi một lúc lâu, cũng không nghe thấy tiếng bước chân của bà, Thẩm Mộc Tinh hơi ngẩng đầu lên, thấy ở chỗ cửa trống trơn, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Cảm ơn cậu nhiều, Trương Quần.”

“Đừng khách sáo, sáng mai ấy, cậu nhất định phải cho tớ mượn bài tập số học đầu tiên đấy nhé.”

Cuối cùng bốn mươi phút ngủ trưa cũng kết thúc, tiếng chuông vào lớp vang lên, Thẩm Mộc Tinh lợi dụng lúc không khí đang nhộn nhạo mà cầm điện thoại, anh lại gửi thêm một cái tin nhắn.

“Đừng phân tâm vì anh, ban ngày đừng gửi tin nhắn.”

Thật giống như đang nói chuyện với trẻ con vậy.

Cô liền nhắn lại: “Em mà thèm phân tâm vì anh sao!”

Anh hỏi: “Thật sao?”

Thẩm Mộc Tinh cắn môi, dựa vào lan can gỗ chữ, nhưng thật sự rất muốn nói một câu: “Bởi vì toàn bộ tâm tư của em đều đặt ở chỗ anh rồi...”

Cô vừa gõ xong dòng chữ này, tự đọc lại hai lần, không khỏi sợ run cả người, buồn nôn muốn chết, nhanh chóng xoá đi, trả lời: “Đương nhiên! Em là đoá hoa của tổ quốc, phải học tập thật giỏi, mỗi ngày đều tiến lên phía trước.”

Một khi tâm tư đã bay đi liền muốn tìm lại, vì thế rất háo hức chờ đến ngày thứ bảy để được về nhà.

Trường học cho học sinh được nghỉ hai ngày, sáu giờ hôm thứ sáu là giờ khắc hạnh phúc nhất, em trai cô là Thẩm Minh vừa thi lấy bằng lái xe xong, liền mượn bạn chiếc Jetta để đi hóng gió, nhất quyết muốn đến đón cô, Thẩm Mộc Tinh vốn đang vui vẻ muốn gặp Nghiêm Hi Quang thì lại bị tên nhóc này phá đám.

Những năm đó thi lấy bằng lái vẫn rất dễ đỗ, không giống như bây giờ, Thẩm Minh dựa vào khả năng lái xe bẩm sinh của mình nhanh chóng lấy được bằng lái, đưa Thẩm Mộc Tinh đi dạo trong thành phố, đến khi trời tối đen như mực mới về đến nhà.

“Chị, chúng ta lấy cái này!”

“Chị, chị có đói bụng không? Ven đường có tiệm cơm, chị muốn ăn gì nào?”

“Chị, nếu trong trường có chuyện thì nhất định phải gọi cho em, em sẽ ngồi máy bay đến.”

“Chị, chị nghe nhạc không? Xe có radio đó.”

Suốt đường đi, đầu óc Thẩm Mộc Tinh bị mấy chữ “Chị chị chị” của Thẩm Minh chiếm lấy, cô giống như đã quen với việc em trai mình lải nhải không ngừng, trong lòng chỉ muốn biết Nghiêm Hi Quang đang làm gì.

“Chị, chị thấy em với Tạt Tạt hợp nhau không?”

Đột nhiên Thẩm Minh hỏi thảng một câu như vậy, Thẩm Mộc Tinh mới hồi phục lại tinh thần, chăm chú nhìn cậu.

“Sao vậy? Hai đứa cãi nhau à?” Cô quan sát phản ứng của em trai mình.

Thẩm Minh đưa tay lên sờ mái tóc ngắn của mình, một nửa mặt được đèn đường chiếu sáng, bộ dáng cậu khi lớn lên rất đẹp trai, rồi lại bởi vì lăn lộn ở đội cảnh sát một năm mà làn da bị phơi nắng thành màu ngăm đen, khi nói chuyện cũng lộ ra vài phần chín chắn.

“Không cãi nhau, cũng không tính là cãi nhau... Ài, cô ấy giận em...” Nhất thời Thẩm Minh cũng không biết phải nói gì nên ăn nói có chút lộn xộn.

Thẩm Mộc Tinh: “Lúc trước không phải em nói với chị em yêu Tạt Tạt sao? Còn nói muốn kết hôn với em ấy nữa, bây giờ lại sao vậy? Muốn đổi ý sao?”

“Không phải mà.” Thẩm Minh lập tức kiên quyết phủ định: “Em lấy mà, có chết em cũng lấy cô ấy. Em có thể chịu trách nhiệm mà!” Nói xong, Thẩm Minh liếm môi dưới, giống như đang nghĩ gì đó.

“Vậy hai đứa làm sao? Nói cho chị nghe.”

Thẩm Minh do dự một chút rồi mới nói: “Cha của Tạt Tạt bị ung thư, cô ấy hỏi vay tiền em, em thì làm gì có tiền chứ, cô ấy lại bảo em thử hỏi người nhà xem có được không... Dù sao chuyện âm ỉ này cũng chẳng thoải mái gì.”

Thẩm Minh lại bồi thêm một câu: “Được rồi, cũng không thể trách cô ấy, chỉ trách em vô dụng thôi.”

Thẩm Mộc Tinh không nói gì, chỉ đau lòng nhìn cậu.

Mỗi nhà đều có chuyện khó xử riêng, ai giúp được ai nào? Cho dù giao tình có tốt đến đâu đi nữa, đụng đến việc tiền bạc, nếu xử lý không ổn thỏa thì có thể sẽ ảnh hưởng đến giao tình đôi bên, Tạt Tạt hiểu rõ Thẩm Minh, cho dù cậu hỏi xin người nhà thì cũng không có khả năng mọi người cho cậu cầm nhiều tiền như vậy, nhất định là Tạt Tạt quá lo lắng nên mới nhờ cậu.

Mà nam sinh ở lứa tuổi của Thẩm Minh, tâm tư đều như ngã tư đường, mơ mơ hồ hồ, khó khăn lắm mới gặp được người mình muốn chịu trách nhiệm cả đời, rồi lại không có.

Thẩm Mộc Tinh dịu dàng nói: “Em trai, đừng buồn nữa, chị sẽ nói chuyện với mẹ một chút, xem xem có thể xin được chút tiền nào không.”

“Vâng.” Cậu đồng ý rồi nhưng chẳng bao lâu sau lại đổi ý, tức giận nói: “Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, dù có nói mẹ cũng sẽ không cho em.”

Thẩm Mộc Tinh mở miệng, định an ủi cậu đôi câu, bỗng nhiên Thẩm Minh lại vươn tay ra cầm lấy tay cô, dùng sự ấm áp trong lòng bàn tay mình chà xát tay cô, ủ ấm.

Thẩm Minh nói: “Chị, chị có lạnh không?”

Thẩm Mộc Tinh cũng nắm lại tay cậu, lắc đầu cười: “Không lạnh.”

Thẩm Minh rút tay lại, đưa tay chỉnh điều hoà: “Để em chỉnh lại nhiệt độ cho chị... Để em chờ chứ, con mẹ nó! Xấu xa!”

“Bây giờ tên nhóc em là cảnh sát nhân dân đấy, có thể đừng dùng những từ nhạy cảm như thế không?”

“Cảnh sát cái rắm.” Thẩm Minh bày ra dáng vẻ rảnh rỗi dựa vào ghế lái, bởi vì có chị gái ở bên cạnh nên lộ ra vẻ lười biếng ỷ lại, lấy tay vuốt vuốt tóc, vẻ mặt vui sướng như ngựa ăn được cỏ non: “Cởi bộ cảnh phục này ra, em vẫn như cũ mang đàn em đến cửa trường học cướp tiền của mấy đứa nhóc!”

Thẩm Mộc Tinh đẩy đầu cậu: “Không có tiền đồ.”

Thẩm Minh chỉ cười rồi nắm lấy tay cô, nắm ở trong tay để ủ ấm.

“Bây giờ em đang ở trên xe của em trai, bây giờ mới về đến nhà, vừa về sẽ đi thăm anh.”

Buổi chiều đúng sáu giờ, Thẩm Mộc Tinh gửi tin nhắn tới. Nghiêm Hi Quang chỉ cầm lấy điện thoại, nhìn màn hình hiện lên hình ảnh một đoá hoa nhỏ cô gửi, khoé miệng chậm rãi mỉm cười.

Ở cửa chính có một người phụ nữ gọi anh, người còn chưa thấy tiếng đã đến nơi, Nghiêm Hi Quang đặt điện thoại đi động xuống, xoay người lại nhìn, hoá ra là mẹ của Thẩm Mộc Tinh - bà Xà Kim Phượng đang vác một cô bé trên vai đi tới.

So về sức mạnh, Xà Kim Phượng và Luyện Kim Hoa đều là những người phụ nữ nổi tiếng dày dạn kinh nghiệm, hàng xóm láng giềng ai ai cũng biết

Nghiêm Hi Quang vội vã đứng thẳng, khẽ gật đầu, lễ phép chào một tiếng: “Dì Xà.”

Tay Xà Kim Phượng cầm theo một lọ rượu vàng Thiệu Hưng, đặt xuống bàn, khi cười lộ lên giống Thẩm Mộc Tinh bấy phần.

“Nhóc thợ may, đây là rượu chú với dì tặng cho cha cháu.”

“Cảm ơn dì Xà ạ.” Từ trước tới nay Nghiêm Hi Quang chưa từng nói lời khách sáo.

“Anh chính là người thợ may mà mọi người hay nhắc đến sao?” Cô gái đi vào tiệm cùng với Xà Kim Phượng chủ động bắt chuyện, đứng trước mặt Nghiêm Hi Quang quan sát anh từ trên xuống dưới.

Nghiêm Hi Quang chỉ quan tâm đến việc mở cửa tiệm chào đón khách từ bốn phương đến, cũng không thừa nhận, một bên bận rộn với công việc trong tay, một bên không mặn không nhạt hỏi lại: “Là những ai nói vậy?”

Cô bé này có đôi mắt dài nhỏ, xương gò má rất cao, sống mũi hơi thấp, làn da ngăm đen, khi những yếu tố này cùng xuất hiện trên một gương mặt, rất khó để tạo ra gương mặt không tính là xấu, lại có điểm giống nhân vật Hoa Mộc Lan trong phim hoạt hình, toàn thân cũng lộ ra vẻ hoạt bát tinh nghịch.

“Là mọi người trong xưởng nói đó!” Cô bé ngẩng nhìn anh, nở nụ cười xinh đẹp.

Xà Kim Phượng vỗ vỗ bả vai Lý Dung, nói: “Nhóc thợ may, gần đây có quần áo kiểu dáng mới không, may một bộ cho Lý Dung của chúng ta đi.”

Nghiêm Hi Quang chỉ đứng thẳng người, nghiêm chỉnh đáp: “Dì Xà cố tính giới thiệu khách hàng cho cháu. Mới có một bộ mới, ở bên kia.”

Cô bé gọi là Lý Dung nhìn theo hướng tay anh chỉ, bước lại gần chiếc kệ để quan sát, trên kệ có đầy đủ màu sắc, đỏ có, vàng cũng có, lụa mỏng không thiếu, vải bông nguyên chất cũng đầy đủ, áo váy tơ tằm tơ lụa đủ loại kiểu dáng, đều là anh dựa theo một số đo mà làm.

Trong lúc Lý Dung đang chọn quần áo, Xà Kim Phượng cũng đã đi tới, không chịu nổi cô lẽ mề chậm chạp, liền nói: “Tiểu Lý, cái này không được sao?”

“Cái này Allan đã mua rồi, giống nhau như đúc.” Lý Dung nói.

“Hay chọn cái này đi? Màu đỏ, mặc vào nhìn rất tươi tắn.”

“Dì Xà, trong xưởng cũng có người mặc cái này rồi.”

Xà Kim Phượng chỉ cười, quay đầu lại nhìn Nghiêm Hi Quang rồi khoa trương nói: “Cháu xem này, tay nghề của cháu đã lưu hành thành phong trào trong xưởng của các dì rồi.”

Nghiêm Hi Quang chỉ cúi đầu, im lặng xấu hổ, khoé miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười khiêm tốn. Ngày thường cũng có không ít người khoa trương nói tay nghề anh tốt, nhưng bây giờ, hình như anh đang rất vui vẻ.

“Hả? Chính là cái này sao? Thật đẹp mà.” Lý Dung bỗng chỉ vào một chiếc váy được treo trên tường phía Đông.

Xà Kim Phượng nghe thấy thế liền quay người lại, đó là một chiếc váy len liền có tay thắt eo, đan từ những sợi len to màu hồng đậm xen những sợi len nhỏ màu hồng nhạt. Sườn váy tuy vô cùng đơn giản, nhưng liếc một cái đã khiến người ta bị hấp dẫn bởi phần thiết kế diềm tua rua ở cổ áo và tay áo, cổ áo tròn may diềm kép, phần eo khâu hai cái túi, đường nét phóng khoáng và đơn giản, toát lên vẻ trang nhã dịu dàng.

Bộ váy này thật sự rất đẹp, nhưng không thích hợp cho loại con gái như Lý Dung mặc, bởi vì ít nhất khí chất không tương xứng với Lý Dung.

Nghiêm Hi Quang chỉ ngẩng đầu nhìn lướt qua chiếc váy treo trên tường, sau đó lại cúi đầu, không nói gì cả.

Lý Dung giống như cực kỳ yêu thích, đi qua bên đó, dùng ngón trỏ và ngón cái trều mền chà xát ống tay áo, ánh mắt lấp lánh hỏi: “Anh thật may, giá của chiếc váy này là bao nhiêu?”

Nghiêm Hi Quang vẫn cúi đầu, nói thật nhỏ: “Đó là hàng người khác đặt.”

Lý Dung kích động nói: “Vậy anh cho em mặc thử một lần thôi có được không?”

Tay Nghiêm Hi Quang đang cầm kéo dừng lại, khuôn mặt trắng nõn của Thẩm Mộc Tinh lại xuất hiện trước mắt.

“Nghiêm Hi Quang, lần trước cô em mua cho em một chiếc váy, nhưng bây giờ trên thị trấn mọi cô gái đều có thể mua được, làm cho em không muốn mặc nó nữa. Đều tại anh cả, bây giờ anh phải đền bù cho em, lần sau phải làm cho em một chiếc váy độc nhất vô nhị trên thế giới, có được không?”

“Muốn một chiếc độc nhất vô nhị trên thế giới sao, bây giờ có.”

Lý Dung chờ mong nhìn anh, Nghiêm Hi Quang chỉ chăm chú dùng cây kéo trong tay mình thành thạo cắt vải, lắc đầu, trong giọng nói không có phần thương lượng chừa cho đường sống.

“Tôi không làm được.”

35. Chương 17

Tình yêu thường đến một cách đơn giản, nhưng khi mất đi lại rất phức tạp.

Thời đại tư tưởng mới của thanh niên nam nữ bây giờ, phần lớn tình yêu đều bắt đầu bằng các tin nhắn. Triệu chứng đang yêu được thể hiện bằng số lượng tin nhắn giữa hai người, nói chuyện nhiều đến nỗi có thể gửi đi những câu nói không có ý nghĩa, ví dụ như - -

“Anh đang làm việc sao?”

“Đang ở cửa tiệm làm việc.”

“Vâng...”

Giờ nghỉ trưa, Thẩm Mộc Tinh nằm úp trên bàn giả vờ ngủ, cánh tay ở bên dưới lại âm thầm gõ điện thoại, trong lớp học mọi người đều nằm úp trên bàn, có người ngủ thiếp đi, có người lại trợn tròn mắt, còn bà lão thì chấp tay sau lưng đứng ở cửa lớp quan sát, ai không ngủ trưa liền bị phạt đứng ở hành lang.

Thẩm Mộc Tinh rất muốn nhìn xem Nghiêm Hi Quang có nhắn tin lại cho mình không, tuy điện thoại đang để chế độ im lặng, nhưng bà lão vẫn đang đứng ở cửa, cô không dám động đây, thật ra trong lòng vô cùng lo lắng.

Bên này giả vờ nằm úp xuống bàn ngủ, bên kia ánh mắt xuyên qua khe hở của cánh tay để canh chừng bà lão, năm phút sau, cuối cùng bà cũng quay về văn phòng, bà vừa mới quay người lại, Thẩm Mộc Tinh lập tức ngồi dậy, mở điện thoại ra.

Vừa đúng lúc có tiếng báo tin nhắn gửi đến, Nghiêm Hi Quang cũng vừa gửi tin nhắn trả lời cô, sợ cô phải chờ, liền giải thích: “Anh vừa gặp khách hàng xong.”

Thẩm Mộc Tinh nghĩ đến dáng vẻ anh vắt thước dây lên cổ mình, trái tim liền đập thình thịch không ngừng, vì thế cần môi, hồi phục lại bình thường hỏi: “À... Là nam hay nữ ạ?”

“Nữ.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn màn hình bữu môi: “Cắt” một tiếng. Trương Quần ngồi cùng bàn nhắm mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi nhắc nhở cô: “Bà đang ở cửa sau kìa, chú ý an toàn.”

Giọng nói của Trương Quần giống như của quỷ dữ vọng lên từ địa ngục, Thẩm Mộc Tinh sợ đến mức rụt cổ lại, nhanh chóng nằm úp xuống, đầu cũng không dám nhúc nhích.

Bà có thói quen rình người ở cửa sau, Thẩm Mộc Tinh chỉ cảm thấy lưng mình lạnh lẽo, trong lòng không ngừng mặc niệm: “Đừng phát hiện ra cháu, đừng phát hiện ra cháu...”

Đợi một lúc lâu, cũng không nghe thấy tiếng bước chân của bà, Thẩm Mộc Tinh hơi ngẩng đầu lên, thấy ở chỗ cửa trống trơn, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Cảm ơn cậu nhiều, Trương Quần.”

“Đừng khách sáo, sáng mai ấy, cậu nhất định phải cho tớ mượn bài tập số học đầu tiên đấy nhé.”

Cuối cùng bốn mươi phút ngủ trưa cũng kết thúc, tiếng chuông vào lớp vang lên, Thẩm Mộc Tinh lợi dụng lúc không khí đang nhộn nhạo mà cầm điện thoại, anh lại gửi thêm một cái tin nhắn.

“Đừng phân tâm vì anh, ban ngày đừng gửi tin nhắn.”

Thật giống như đang nói chuyện với trẻ con vậy.

Cô liền nhắn lại: “Em mà thèm phân tâm vì anh sao!”

Anh hỏi: “Thật sao?”

Thẩm Mộc Tinh cắn môi, dựa vào lan can gỗ chữ, nhưng thật sự rất muốn nói một câu: “Bởi vì toàn bộ tâm tư của em đều đặt ở chỗ anh rồi...”

Cô vừa gõ xong dòng chữ này, tự đọc lại hai lần, không khỏi sợ run cả người, buồn nôn muốn chết, nhanh chóng xoá đi, trả lời: “Đương nhiên! Em là đoá hoa của tổ quốc, phải học tập thật giỏi, mỗi ngày đều tiến lên phía trước.”

Một khi tâm tư đã bay đi liền muốn tìm lại, vì thế rất háo hức chờ đến ngày thứ bảy để được về nhà.

Trường học cho học sinh được nghỉ hai ngày, sáu giờ hôm thứ sáu là giờ khắc hạnh phúc nhất, em trai cô là Thẩm Minh vừa thi lấy bằng lái xe xong, liền mượn bạn chiếc Jetta để đi hóng gió, nhất quyết muốn đến đón cô, Thẩm Mộc Tinh vốn đang vui vẻ muốn gặp Nghiêm Hi Quang thì lại bị tên nhóc này phá đám.

Những năm đó thi lấy bằng lái vẫn rất dễ đỗ, không giống như bây giờ, Thẩm Minh dựa vào khả năng lái xe bẩm sinh của mình nhanh chóng lấy được bằng lái, đưa Thẩm Mộc Tinh đi dạo trong thành phố, đến khi trời tối đen như mực mới về đến nhà.

“Chị, chúng ta lấy cái này!”

“Chị, chị có đói bụng không? Ven đường có tiệm cơm, chị muốn ăn gì nào?”

“Chị, nếu trong trường có chuyện thì nhất định phải gọi cho em, em sẽ ngồi máy bay đến.”

“Chị, chị nghe nhạc không? Xe có radio đó.”

Suốt đường đi, đầu óc Thẩm Mộc Tinh bị mấy chữ “Chị chị chị” của Thẩm Minh chiếm lấy, cô giống như đã quen với việc em trai mình lải nhải không ngừng, trong lòng chỉ muốn biết Nghiêm Hi Quang đang làm gì.

“Chị, chị thấy em với Tạp Tạp hợp nhau không?”

Đột nhiên Thẩm Minh hỏi thảng một câu như vậy, Thẩm Mộc Tinh mới hồi phục lại tinh thần, chăm chú nhìn cậu.

“Sao vậy? Hai đứa cãi nhau à?” Cô quan sát phản ứng của em trai mình.

Thẩm Minh đưa tay lên sờ mái tóc ngắn của mình, một nửa mặt được đèn đường chiếu sáng, bộ dáng cậu khi lớn lên rất đẹp trai, rồi lại bởi vì lăn lộn ở đội cảnh sát một năm mà làn da bị phơi nắng thành màu ngăm đen, khi nói chuyện cũng lộ ra vài phần chín chắn.

“Không cãi nhau, cũng không tính là cãi nhau... Ài, cô ấy giận em...” Nhất thời Thẩm Minh cũng không biết phải nói gì nên ăn nói có chút lộn xộn.

Thẩm Mộc Tinh: “Lúc trước không phải em nói với chị em yêu Tạp Tạp sao? Còn nói muốn kết hôn với em ấy nữa, bây giờ lại sao vậy? Muốn đổi ý sao?”

“Không phải mà.” Thẩm Minh lập tức kiên quyết phủ định: “Em lấy mà, có chết em cũng lấy cô ấy. Em có thể chịu trách nhiệm mà!” Nói xong, Thẩm Minh liếm môi dưới, giống như đang nghĩ gì đó.

“Vậy hai đứa làm sao? Nói cho chị nghe.”

Thẩm Minh do dự một chút rồi mới nói: “Cha của Tạp Tạp bị ung thư, cô ấy hỏi vay tiền em, em thì làm gì có tiền chứ, cô ấy lại bảo em thử hỏi người nhà xem có được không... Dù sao chuyện âm ỉ này cũng chẳng thoải mái gì.”

Thẩm Minh lại bồi thêm một câu: “Được rồi, cũng không thể trách cô ấy, chỉ trách em vô dụng thôi.”

Thẩm Mộc Tinh không nói gì, chỉ đau lòng nhìn cậu.

Mỗi nhà đều có chuyện khó xử riêng, ai giúp được ai nào? Cho dù giao tình có tốt đến đâu đi nữa, đụng đến việc tiền bạc, nếu xử lý không ổn thỏa thì có thể sẽ ảnh hưởng đến giao tình đôi bên, Tạp Tạp hiểu rõ Thẩm Minh, cho dù cậu hỏi xin người nhà thì cũng không có khả năng mọi người cho cậu cầm nhiều tiền như vậy, nhất định là Tạp Tạp quá lo lắng nên mới nhờ cậu.

Mà nam sinh ở lứa tuổi của Thẩm Minh, tâm tư đều như ngã tư đường, mơ mơ hồ hồ, khó khăn lắm mới gặp được người mình muốn chịu trách nhiệm cả đời, rồi lại không có.

Thẩm Mộc Tinh dịu dàng nói: “Em trai, đừng buồn nữa, chị sẽ nói chuyện với mẹ một chút, xem xem có thể xin được chút tiền nào không.”

“Vâng.” Cậu đồng ý rồi nhưng chẳng bao lâu sau lại đổi ý, tức giận nói: “Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, dù có nói mẹ cũng sẽ không cho em.”

Thẩm Mộc Tinh mở miệng, định an ủi cậu đôi câu, bỗng nhiên Thẩm Minh lại vươn tay ra cầm lấy tay cô, dùng sự ấm áp trong lòng bàn tay mình chà xát tay cô, ủ ấm.

Thẩm Minh nói: “Chị, chị có lạnh không?”

Thẩm Mộc Tinh cũng nắm lại tay cậu, lắc đầu cười: “Không lạnh.”

Thẩm Minh rút tay lại, đưa tay chỉnh điều hoà: “Để em chỉnh lại nhiệt độ cho chị... Để em chờ chút, con mẹ nó! Xấu xa!”

“Bây giờ tên nhóc em là cảnh sát nhân dân đấy, có thể đừng dùng những từ nhạy cảm như thế không?”

“Cảnh sát cái rắm.” Thẩm Minh bày ra dáng vẻ rảnh rỗi dựa vào ghế lái, bởi vì có chị gái ở bên cạnh nên lộ ra vẻ lười biếng ỷ lại, lấy tay vuốt vuốt tóc, vẻ mặt vui sướng như ngựa ăn được cỏ non: “Cởi bộ cảnh phục này ra, em vẫn như cũ mang đàn em đến cửa trường học cướp tiền của mấy đứa nhóc!”

Thẩm Mộc Tinh đẩy đầu cậu: “Không có tiền đồ.”

Thẩm Minh chỉ cười rồi nắm lấy tay cô, nắm ở trong tay để ủ ấm.

“Bây giờ em đang ở trên xe của em trai, bây giờ mới về đến nhà, vừa về sẽ đi thăm anh.”

Buổi chiều đúng sáu giờ, Thẩm Mộc Tinh gửi tin nhắn tới. Nghiêm Hi Quang chỉ cầm lấy điện thoại, nhìn màn hình hiện lên hình ảnh một đoá hoa nhỏ cô gửi, khoé miệng chậm rãi mỉm cười.

Ở cửa chính có một người phụ nữ gọi anh, người còn chưa thấy tiếng đã đến nơi, Nghiêm Hi Quang đặt điện thoại di động xuống, xoay người lại nhìn, hoá ra là mẹ của Thẩm Mộc Tinh - bà Xà Kim Phượng đang vác một cô bé trên vai đi tới.

So về sức mạnh, Xà Kim Phượng và Luyện Kim Hoa đều là những người phụ nữ nổi tiếng dày dặn kinh nghiệm, hàng xóm láng giềng ai ai cũng biết

Nghiêm Hi Quang vội vã đứng thẳng, khẽ gật đầu, lễ phép chào một tiếng: “Dì Xà.”

Tay Xà Kim Phượng cầm theo một lọ rượu vàng Thiệu Hưng, đặt xuống bàn, khi cười rộ lên giống Thẩm Mộc Tinh bấy phần.

“Nhóc thợ may, đây là rượu chú với dì tặng cho cha cháu.”

“Cảm ơn dì Xà ạ.” Từ trước tới nay Nghiêm Hi Quang chưa từng nói lời khách sáo.

“Anh chính là người thợ may mà mọi người hay nhắc đến sao?” Cô gái đi vào tiệm cùng với Xà Kim Phượng chủ động bắt chuyện, đứng trước mặt Nghiêm Hi Quang quan sát anh từ trên xuống dưới.

Nghiêm Hi Quang chỉ quan tâm đến việc mở cửa tiệm chào đón khách từ bốn phương đến, cũng không thừa nhận, một bên bận rộn với công việc trong tay, một bên không mặn không nhạt hỏi lại: “Là những ai nói vậy?”

Cô bé này có đôi mắt dài nhỏ, xương gò má rất cao, sống mũi hơi thấp, làn da ngăm đen, khi những yếu tố này cùng xuất hiện trên một gương mặt, rất khó để tạo ra gương mặt không tính là xấu, lại có điểm giống nhân vật Hoa Mộc Lan trong phim hoạt hình, toàn thân cũng lộ ra vẻ hoạt bát tinh nghịch.

“Là mọi người trong xưởng nói đó!” Cô bé ngẩng nhìn anh, nở nụ cười xinh đẹp.

Xà Kim Phượng vỗ vỗ bả vai Lý Dung, nói: “Nhóc thợ may, gần đây có quần áo kiểu dáng mới không, may một bộ cho Lý Dung của chúng ta đi.”

Nghiêm Hi Quang chỉ đứng thẳng người, nghiêm chỉnh đáp: “Dì Xà cố tính giới thiệu khách hàng cho cháu. Mới có một bộ mới, ở bên kia.”

Cô bé gọi là Lý Dung nhìn theo hướng tay anh chỉ, bước lại gần chiếc kệ để quan sát, trên kệ có đầy đủ màu sắc, đỏ có, vàng cũng có, lụa mỏng không thiếu, vải bông nguyên chất cũng đầy đủ, áo váy tơ tằm tơ lụa đủ loại kiểu dáng, đều là anh dựa theo một số đo mà làm.

Trong lúc Lý Dung đang chọn quần áo, Xà Kim Phượng cũng đã đi tới, không chịu nổi cô lẽ mề chậm chạp, liền nói: “Tiểu Lý, cái này không được sao?”

“Cái này Allan đã mua rồi, giống nhau như đúc.” Lý Dung nói.

“Hay chọn cái này đi? Màu đỏ, mặc vào nhìn rất tươi tắn.”

“Dì Xà, trong xưởng cũng có người mặc cái này rồi.”

Xà Kim Phượng chỉ cười, quay đầu lại nhìn Nghiêm Hi Quang rồi khoa trương nói: “Cháu xem này, tay nghề của cháu đã lưu hành thành phong trào trong xưởng của các dì rồi.”

Nghiêm Hi Quang chỉ cúi đầu, im lặng xấu hổ, khoé miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười khiêm tốn. Ngày thường cũng có không ít người khoa trương nói tay nghề anh tốt, nhưng bây giờ, hình như anh đang rất vui vẻ.

“Hà? Chính là cái này sao? Thật đẹp mà.” Lý Dung bỗng chỉ vào một chiếc váy được treo trên tường phía Đông.

Xà Kim Phượng nghe thấy thế liền quay người lại, đó là một chiếc váy len liền có tay thắt eo, đan từ những sợi len to màu hồng đậm xen những sợi len nhỏ màu hồng nhạt. Sườn váy tuy vô cùng đơn giản, nhưng liếc một cái đã khiến người ta bị hấp dẫn bởi phần thiết kế diềm tua rua ở cổ áo và tay áo, cổ áo tròn may diềm kép, phần eo khâu hai cái túi, đường nét phóng khoáng và đơn giản, toát lên vẻ trang nhã dịu dàng.

Bộ váy này thật sự rất đẹp, nhưng không thích hợp cho loại con gái như Lý Dung mặc, bởi vì ít nhất khí chất không tương xứng với Lý Dung.

Nghiêm Hi Quang chỉ ngẩng đầu nhìn lướt qua chiếc váy treo trên tường, sau đó lại cúi đầu, không nói gì cả.

Lý Dung giống như cực kỳ yêu thích, đi qua bên đó, dùng ngón trỏ và ngón cái trều mền chà xát ống tay áo, ánh mắt lấp lánh hỏi: “Anh thợ may, giá của chiếc váy này là bao nhiêu?”

Nghiêm Hi Quang vẫn cúi đầu, nói thật nhỏ: “Đó là hàng người khác đặt.”

Lý Dung kích động nói: “Vậy anh cho em mặc thử một lần thôi có được không?”

Tay Nghiêm Hi Quang đang cầm kéo dừng lại, khuôn mặt trắng nõn của Thẩm Mộc Tinh lại xuất hiện trước mắt.

“Nghiêm Hi Quang, lần trước cô em mua cho em một chiếc váy, nhưng bây giờ trên thị trấn mọi cô gái đều có thể mua được, làm cho em không muốn mặc nó nữa. Đều tại anh cả, bây giờ anh phải đền bù cho em, lần sau phải làm cho em một chiếc váy độc nhất vô nhị trên thế giới, có được không?”

“Muốn một chiếc độc nhất vô nhị trên thế giới sao, bây giờ có.”

Lý Dung chờ mong nhìn anh, Nghiêm Hi Quang chỉ chăm chú dùng cây kéo trong tay mình thành thạo cắt vải, lác đác, trong giọng nói không có phần thương lượng chừa cho đường sống.

“Tôi không làm được.”

36. Chương 19: Chương 18

Edit: Đào Sindy

Từ Ôn Châu về nhà đã rất muộn, Thẩm Mộc Tinh không yên lòng ăn xong bữa cơm, mẹ và bà ngoại cầu nhàu cái gì cô cũng không nghe lọt tai, một lòng chỉ nghĩ ăn cơm xong thì đi thăm Nghiêm Hi Quang.

Mẹ gấp cho cô một ít măng, nói với bà ngoại: “Trong xưởng chúng ta có một nữ công sắp xuất ngoại, đi theo người quen giới thiệu đầu rần, kiếm rất có lời.”

Ba nói: “Là một cô gái à? Vậy cần phải tìm một đầu rần đáng tin cậy, chứ không sẽ rất nguy hiểm!”

Đầu rần, chính là người dẫn đầu lên của một đội ngũ, thu tiền giúp người ta ra nước ngoài, hành tung quỷ dị như rần và vi phạm quan hệ làm ăn.

Mẹ trừng ba một lát: “Cũng giống dạng người kém cỏi như ông, ai cũng không phát tài được!”

Ba lẩm bẩm một tiếng rồi không nói.

Bà ngoại thở dài: “Ai, đáng thương thay lòng ba mẹ trong thiên hạ, vay mượn để đưa con ra nước ngoài, trông vào một ngày có thể thăng chức nhanh, áo gấm về quê.” Bà ngoại nhìn Thẩm Mộc Tinh và Thẩm Minh trên bàn cơm, trều mền nói: “Những người này lên qua đường còn nguy hiểm hơn so với đi Tây Thiên thỉnh kinh, nếu như là con bà, bà sẽ không để nó phải chịu tội.”

“Con của con xuất ngoại, cũng phải quang minh chính đại mà đi.” Mẹ nói.

Mẹ vẫn luôn hâm mộ chuyện người ta có thể xuất ngoại, tiếc nuối lớn nhất đời này của bà là không thể ra khỏi biên giới, mỗi lần nhắc đến chuyện có người xuất ngoại, hoặc là nhìn thấy ai từ nước ngoài trở về, thì hai con mắt hâm mộ đến tởm. Thắm Mộc Tinh nhìn em trai mình, cậu vẫn luôn chăm chú cúi đầu ăn cơm, dáng vẻ tâm sự nặng nề, cô biết cậu còn đang vì chuyện trong nhà Kaka sốt ruột đến phát hỏa.

Thắm Mộc Tinh nói với mẹ: “Mẹ, mẹ muốn đưa con xuất ngoại à? Mẹ có nhiều tiền như vậy sao?”

“Xem thường mẹ con quá nha?”

“Ồ...? Vậy là có tiền hả?” Cô bước đến cười nịnh nọt: “Vậy có thể cho con mượn một ít không?”

Thắm Minh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, lập tức giẫm chân cô dưới bàn.

Thắm Mộc Tinh không thèm để ý đến cậu, tiếp tục cố gắng bày ra tư thế nịnh nọt mẹ, mẹ nhú mày nói: “Con là một cô nhóc muốn tiền làm gì? Con muốn bỏ trốn sao?”

Thắm Mộc Tinh ngơ ngác một chút, cũng không biết là ảo giác hay là gì, cô cảm thấy trong mắt mẹ đầy vẻ nghi ngờ, như nhìn thấu cô. Thắm Mộc Tinh không tự chủ rùng mình một cái, nhìn thoáng qua Thắm Minh, cười chột dạ: “Ha ha, con chỉ đùa với người thôi mà!”

Không có em trai giúp mình làm tiền, ngược lại mình thiếu chút nữa bị mắc vào.

Mẹ nghiêm túc nói: “Cơm nước xong xuôi giúp bà ngoại rửa chén, rửa xong chén thì làm bài tập, ban đêm không cho phép chạy loạn nghe không?”

Mẹ quá nhạy cảm thế mà biết cô muốn “Chạy loạn” ?

“Vâng.” Thắm Mộc Tinh đáp ứng, quay đầu nhìn Thắm Minh.

Thắm Minh vẫn cúi đầu ăn cơm như cũ.

Tiếng đĩa va chạm vang lên trên bàn cơm, không ai để ý đến tâm trạng cậu, không ai hỏi cậu tại sao lại không vui.

Cậu ở trong nhà này, cảm giác tồn tại ít đến thương cảm.

Khi còn bé Thắm Mộc Tinh luôn được mọi người để ý cướp mất danh tiếng của em trai, nhưng bây giờ cô lại không nghĩ vậy, cô tin tưởng trong đó nhất định có nguyên nhân, về phần là gì, ai cũng không nói qua.

Ăn xong bữa cơm, Thắm Mộc Tinh quên mất việc đi xem Nghiêm Hi Quang ra sau đầu.

Bà ngoại đứng sau lưng cô, giúp cô đeo tạp dề, từ ái hết sức hướng dẫn cô công việc sau khi về nhà chồng sau này, Thắm Mộc Tinh cắt ngang bà, thận trọng hỏi:

“Bà ngoại, bà nói, Thắm Minh không phải con ruột của ba mẹ sao?”

Bà ngoại đứng ở sau lưng, nên cô không thấy rõ biểu lộ của bà, chỉ nghe thấy bà ngoại lập tức trách cứ phản bác: “Đi đi, nói hươu nói vượn, không phải con đẻ chẳng lẽ nhặt từ trong đồng rác ra? Lời này không cho phép nói lung tung!”

Bà ngoại trả lời, cứ như một khối đá được rèn luyện theo năm tháng, nặng nề rơi trên mặt đất, chắc chắn như thế, tìm không thấy một chút kẽ hở.

“Vâng.”

Hôm sau là thứ bảy, hiếm khi Thắm Mộc Tinh không ngủ nướng, sáng sớm hơn sáu giờ đã thức giấc, rửa mặt sạch sẽ đi tiệm may, khi đó ra ngoài không cần trang điểm, lau mặt bằng khăn mặt, tùy tiện xoa thêm một lớp kem trang điểm của mẹ, liền cảm thấy mình thơm thơm mỹ mỹ.

Nắng sớm có chút trong trẻo lạnh lùng, trên đường phố không có mấy cửa hàng mở cửa, tiệm may đã mở tấm rào ra, lão Tài ra ngoài từ sớm nên mở tấm rào ra một nửa.

Thắm Mộc Tinh thăm dò đi vào, bên trong cửa hàng vì không mở ra hoàn toàn, không có ánh nắng chiếu vào, cho nên rất tối, ánh nắng xuyên qua khe hở tấm rào và khe cửa sổ lọt vào, giống như từng sợi tơ biết

phát sáng, ngổn ngang lộn xộn dệt thành một tấm lưới, khiến căn phòng nhỏ mấy mét vuông chứa vải càng thêm bề bộn.

Bậc thang gỗ cũ kĩ có tiếng bước chân, Nghiêm Hi Quang bước xuống từ cầu thang, một thân nhẹ nhàng khoan khoái.

“Hù!” Cô đứng ở cửa ra vào, cố ý dọa anh.

Nghiêm Hi Quang giống như một đầm nước sâu, rất ít khi vội vàng hấp tấp, thần kinh bị cô đột ngột chào một tiếng trở nên chậm hết một giây, trên mặt vẫn như ngày thường không chút rung động nào, chỉ có ánh mắt lóe lên một chút vui mừng.

Anh đứng ở nơi đó, vẫn là bộ dáng khiến Thẩm Mộc Tinh ngày nhớ đêm mong, hai tuần không thấy, tóc của anh đã dài hơn một chút, nhưng vừa khéo khiến đường cong trên mặt anh dịu dàng hơn, chóp mũi anh và Thẩm Minh, đều là da thịt căng mịn của đàn ông hai mươi tuổi, cứ như trên châu dịu dàng phát sáng, Thẩm Mộc Tinh xem phim võ hiệp TVB mà lớn lên, trong đó ấn tượng sâu nhất là Cổ Thiên Nhạc vai Dương Quá, khi đó Cổ Thiên Nhạc hoàn toàn xứng đáng là “Nam trẻ”, cho đến khi lần đầu tiên gặp Nghiêm Hi Quang, thì có ấn tượng như vậy: Sống mũi thẳng, mặt như bạch ngọc.

“Lên đây.” Anh vẫy tay với cô, quay người đi đến chỗ làm việc, hết thấy như thường.

Thẩm Mộc Tinh càng cảm thấy mình thích người đàn ông này rất nhiều, có khi sẽ không tự chủ được nhìn anh chằm chằm, trong thoáng chốc nghe thấy anh gọi tên mình, mới quay lại trấn tĩnh mà bước vào.

Trên kệ trong phòng treo đầy quần áo đã may sẵn, Thẩm Mộc Tinh dạo chơi xung quanh anh, nhìn chỗ này, sờ chỗ kia, quay đầu nhìn anh, trêu chọc hỏi: “Làm ăn khá khẩm nha? Đây đều là quần áo dành cho các cô gái trẻ?”

Nghiêm Hi Quang nghe cô nói như vậy, bỗng nhiên nhếch miệng cười một nụ cười ý tứ sâu xa, như nhìn thấu cô, lại cúi đầu kéo căng một sợi dây, khoe miệng vẫn cong lên như cũ.

Nụ cười này khiến Thẩm Mộc Tinh trở mặt, gương mặt không hiểu nóng lên.

“Nghiêm Hi Quang, của em đâu?” Cô hỏi.

Nghiêm Hi Quang chỉ một ngón tay về phía tường đông: “Ở nơi đó.”

Ánh sáng quá mờ, cô không hề để ý đến tường đông, Thẩm Mộc Tinh theo tay anh nhìn lại, cứ như vậy thoáng liếc mắt, trước mắt bỗng nhiên sáng lên, lập tức bước nhanh tới, đứng trước quần áo ngạc nhiên nói: “Oa! Thật đẹp! Làm cho em sao?”

Nghiêm Hi Quang đứng lên, đi đến bên cạnh cô, anh cao hơn cô một cái đầu, mỗi lần đến gần Thẩm Mộc Tinh đều cảm thấy cảm giác tồn tại rất mạnh mẽ, ánh mắt của anh đánh giá trên người cô một phen, bỗng nhiên lộ ra biểu lộ buồn bực, lắc đầu.

Thẩm Mộc Tinh hỏi: “Thế nào?”

“Có phải em lại mập ra không?”

Cô vỗ mặt mình, tròn mắt chuyển liên tục: “Có sao có sao?”

Nghiêm Hi Quang nhìn về phía eo cô, thấy cô xấu hổ.

“Bụng.”

“Bụng của em. . .”

Thẩm Mộc Tinh bóp thịt trên bụng, âm thầm cảm thán sức quan sát của anh, buồn bực nói: “Được rồi. . . Số đo quần áo, em mập lên rất nhiều. . . Ừm. . . Cơm ở căn tin mặc dù không ăn nhiều, nhưng rất giống thứ cho heo ăn, ăn liền mập lên. . .”

Nghiêm Hi Quang bị ví von của cô chọc cười, kéo thước dây trên cổ mình xuống, bất đắc dĩ nói:

“Đo lại lần nữa rồi sửa lại cho em.”

“Đo đi.”

“Đứng vững.”

“Vâng.”

Thẩm Mộc Tinh vươn cánh tay, ngoan ngoãn đứng trước mặt anh.

Tiệm may trong lẳng lẳng, đồng hồ thạch anh cứ như nhịp tim.

“Xoẹt” thước dây kia lướt qua từng đường cong trên người cô, đến rốn cô, thân thể của anh theo động tác đột nhiên ở rất gần, khiến nhịp tim Thẩm Mộc Tinh tăng tốc, cô kéo căng thân thể, rốt cục nhịn không được, nuốt xuống một tiếng, tiếng yết hầu chấn động màng nhĩ rõ ràng có thể nghe được, cô dám đánh cược, Nghiêm Hi Quang chắc chắn nhận ra sự khác thường của cô, cho nên mới ngừng động tác lại.

Chỉ trong nháy mắt, không khí phảng phất đọng lại, tiếng đồng hồ thạch anh cũ kỹ tích tích tắc vang vọng xa dần, thay vào đó là nhịp đập của hai trái tim trẻ tuổi . . .

Hai mắt thật to của Thẩm Mộc Tinh rụt rè nhìn anh, nhìn từ mắt này sang mắt kia của anh, sau đó mấp máy môi.

Anh dừng động tác lại, dùng ánh mắt thâm thúy đáp trả cô.

Trong lúc Thẩm Mộc Tinh không biết nên nhìn đâu cho tốt, bỗng nhiên anh tiến lên một bước.

Hơi thở của anh bức người. Ánh sáng phát ra từ khe hở tấm rào chiếu lên môi anh , khiến cô không tự chủ được lui về sau một bước, ánh mắt cũng tìm kiếm môi anh.

Nhưng mà phía sau là vách tường, cô không còn đường lui. Mà tay anh đang chống lên tường, hơi thở ngày càng gần. . .

Trong mắt Nghiêm Hi Quang có rất nhiều cảm xúc cô nhìn không hiểu, ánh mắt khó hiểu kia ngược lại như một vòng xoáy thật sâu hút lấy cô.

Chóp mũi anh chạm vào chóp mũi cô, môi cứ như trở thành một màng mỏng, bị hô hấp của anh nhẹ nhàng đánh phá mất. Thẩm Mộc Tinh gần như có thể cảm nhận nhiệt độ từ môi anh truyền đến, đường cong trên ngực phập phồng kịch liệt, nhịp tim nghiêng trời lệch đất cứ như phủ hết lên mọi vật thể gian, mất sợ đến độ không dám nháy một cái.

Bọn họ cứ như vậy trao đổi hô hấp.

Bọn họ vừa khát vọng vừa e ngại khó hiểu.

Cuối cùng hai mắt cô nhắm nghiền, cúi đầu xuống nhìn mũi giày của mình.

Một giây sau, một loại cảm giác ẩm ướt mềm mại nhẹ nhàng chạm vào trán cô.

Toàn thân Thẩm Mộc Tinh có chút rung động trái tim dường như bị đùng một tiếng nổ tung, cô hít sâu một hơi, ôm bả vai, không để nhịp tim mình mất khống chế chi phối ngực phập phồng, cho đến khi môi anh dời đi, cô cũng không ngẩng đầu lên, đổ tận mang tai.

Anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen càng sâu như nước.

Chờ đến khi cô giương mắt nhìn anh lần nữa, giữa bọn họ giống như đã thay đổi hoàn toàn gì đó.

Loại cảm giác mãnh liệt kia, là vừa muốn cảm nhận vui sướng nhưng không dám, lòng trung thành ùn ùn kéo đến, ánh nắng xuyên thấu, không khí thật ấm áp, hết thấy đều đúng lúc, đúng lúc anh yêu em, hóa ra tâm tình em cũng thế.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, thời gian như ngưng đọng.

Một trận pháo chói tai vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, hai người quay đầu nhìn về phía cổng, bên ngoài có nhà đang làm tiệc mừng, vô cùng náo nhiệt.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu nhìn dáng vẻ sững sờ của anh, bỗng nhiên hé miệng cười, cô như một học sinh tiểu học chấp tay sau lưng, cúi đầu thân thể khẽ cong chui khỏi cánh tay anh, khuôn mặt đỏ bừng cứ như vừa đi qua một vườn hoa hồng.

Cô nhìn anh, lui về phía sau một bước, anh cũng nhìn cô, ánh mắt của hai người giao nhau trong không gian, như đoạn ngó sen, tơ vãn vương vãn.

Nghiêm Hi Quang xoay thân thể qua, đứng thẳng, đối mặt với cô, ánh mắt thâm thúy, anh nhìn cô rồi đột nhiên để một ngón tay lên môi cô, khoe miệng cong lên một nụ cười thần bí khiến người khác ngửa ngáy.

“Xuyt — “

Ánh mắt anh lấp lóe, an tĩnh mấy giây, liền gạt đầu với cô.

Thẩm Mộc tinh thấp giọng, dùng giọng nói nhỏ nhẹ êm ái nói: “Em — về — nhà — rồi — “

“Ừm.” Ánh mắt của anh còn lưu luyến không rời dừng lại trên môi cô, khoe môi vẫn còn cong lên, ầm ập vô cùng.

Một vòng nhu tình lướt qua trái tim cô.

Thẩm Mộc Tinh đi tới cửa thì quay đầu lại, phát hiện anh vẫn nhìn cô như cũ, cô cười khoát tay áo, Nghiêm Hi Quang cũng cười, nhưng không động đậy, trong mắt có cảm xúc không nở.

Cô quay đầu ra cửa, ngẩng đầu một cái, ầm ập, toàn bộ thế giới như rực rỡ hẳn lên.

37. Chương 18

Edit: Đào Sindy

Từ Ôn Châu về nhà đã rất muộn, Thẩm Mộc Tinh không yên lòng ăn xong bữa cơm, mẹ và bà ngoại cầu nhàu cái gì cô cũng không nghe lọt tai, một lòng chỉ nghĩ ăn cơm xong thì đi thăm Nghiêm Hi Quang.

Mẹ gấp cho cô một ít măng, nói với bà ngoại: “Trong xưởng chúng ta có một nữ công sắp xuất ngoại, đi theo người quen giới thiệu đầu rấn, kiếm rất có lời.”

Ba nói: “Là một cô gái à? Vậy cần phải tìm một đầu rấn đáng tin cậy, chứ không sẽ rất nguy hiểm!”

Đầu rấn, chính là người dẫn đầu lên của một đội ngũ, thu tiền giúp người ta ra nước ngoài, hành tung quỷ dị như rấn và vi phạm quan hệ làm ăn.

Mẹ trừng ba một lát: “Cũng giống dạng người kém cỏi như ông, ai cũng không phát tài được!”

Ba lẩm bẩm một tiếng rồi không nói.

Bà ngoại thở dài: “Ai, đáng thương thay lòng ba mẹ trong thiên hạ, vay mượn để đưa con ra nước ngoài, trông vào một ngày có thể thắng chức nhanh, áo gấm về quê.” Bà ngoại nhìn Thẩm Mộc Tinh và Thẩm Minh trên bàn cơm, trù mến nói: “Những người này lên qua đường còn nguy hiểm hơn so với đi Tây Thiên thỉnh kinh, nếu như là con bà, bà sẽ không để nó phải chịu tội.”

“Con của con xuất ngoại, cũng phải quang minh chính đại mà đi.” Mẹ nói.

Mẹ vẫn luôn hâm mộ chuyện người ta có thể xuất ngoại, tiếc nuôi lớn nhất đời này của bà là không thể ra khỏi biên giới, mỗi lần nhắc đến chuyện có người xuất ngoại, hoặc là nhìn thấy ai từ nước ngoài trở về, thì hai con mắt hâm mộ đến tóasáng. Thẩm Mộc Tinh nhìn em trai mình, cậu vẫn luôn chăm chú cúi đầu ăn cơm, dáng vẻ tâm sự nặng nề, cô biết cậu còn đang vì chuyện trong nhà Kaka sốt ruột đến phát hỏa.

Thẩm Mộc Tinh nói với mẹ: “Mẹ, mẹ muốn đưa con xuất ngoại à? Mẹ có nhiều tiền như vậy sao?”

“Xem thường mẹ con quá nha?”

“Ồ...? Vậy là có tiền hả?” Cô bước đến cười nịnh nọt: “Vậy có thể cho con mượn một ít không?”

Thẩm Minh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, lập tức giẫm chân cô dưới bàn.

Thẩm Mộc Tinh không thèm để ý đến cậu, tiếp tục cố gắng bày ra tư thế nịnh nọt mẹ, mẹ nhú mày nói: “Con là một cô nhóc muốn tiền làm gì? Con muốn bỏ trốn sao?”

Thẩm Mộc Tinh ngơ ngác một chút, cũng không biết là ảo giác hay là gì, cô cảm thấy trong mắt mẹ đầy vẻ nghi ngờ, như nhìn thấu cô. Thẩm Mộc Tinh không tự chủ rùng mình một cái, nhìn thoáng qua Thẩm Minh, cười chột dạ: “Ha ha, con chỉ đùa với người thôi mà!”

Không có em trai giúp mình làm tiền, ngược lại mình thiếu chút nữa bị mắc vào.

Mẹ nghiêm túc nói: “Cơm nước xong xuôi giúp bà ngoại rửa chén, rửa xong chén thì làm bài tập, ban đêm không cho phép chạy loạn nghe không?”

Mẹ quá nhạy cảm thế mà biết cô muốn “Chạy loạn”?

“Vâng.” Thẩm Mộc Tinh đáp ứng, quay đầu nhìn Thẩm Minh.

Thẩm Minh vẫn cúi đầu ăn cơm như cũ.

Tiếng đĩa va chạm chén vang lên trên bàn cơm, không ai để ý đến tâm trạng cậu, không ai hỏi cậu tại sao lại không vui.

Cậu ở trong nhà này, cảm giác tồn tại ít đến thương cảm.

Khi còn bé Thẩm Mộc Tinh luôn được mọi người để ý cướp mất danh tiếng của em trai, nhưng bây giờ cô lại không nghĩ vậy, cô tin tưởng trong đó nhất định có nguyên nhân, về phần là gì, ai cũng không nói qua.

Ăn xong bữa cơm, Thẩm Mộc Tinh quên mất việc đi xem Nghiêm Hi Quang ra sau đầu.

Bà ngoại đứng sau lưng cô, giúp cô đeo tạp dề, từ ái hết sức hướng dẫn cô công việc sau khi về nhà chồng sau này, Thẩm Mộc Tinh cắt ngang bà, thận trọng hỏi:

“Bà ngoại, bà nói, Thẩm Minh không phải con ruột của ba mẹ sao?”

Bà ngoại đứng ở sau lưng, nên cô không thấy rõ biểu lộ của bà, chỉ nghe thấy bà ngoại lập tức trách cứ phản bác: “Đi đi, nói hươu nói vượn, không phải con đẻ chẳng lẽ nhặt từ trong đồng rác ra? Lời này không cho phép nói lung tung!”

Bà ngoại trả lời, cứ như một khối đá được rèn luyện theo năm tháng, nặng nề rơi trên mặt đất, chắc chắn như thế, tìm không thấy một chút kẽ hở.

“Vâng.”

Hôm sau là thứ bảy, hiếm khi Thẩm Mộc Tinh không ngủ nướng, sáng sớm hơn sáu giờ đã thức giấc, rửa mặt sạch sẽ đi tiệm may, khi đó ra ngoài không cần trang điểm, lau mặt bằng khăn mặt, tùy tiện xoa thêm một lớp kem trang điểm của mẹ, liền cảm thấy mình thơm thơm mỹ mỹ.

Nắng sớm có chút trong trẻo lạnh lùng, trên đường phố không có mấy cửa hàng mở cửa, tiệm may đã mở tấm rào ra, lão Tài ra ngoài từ sớm nên mở tấm rào ra một nửa.

Thẩm Mộc Tinh thăm dò đi vào, bên trong cửa hàng vì không mở ra hoàn toàn, không có ánh nắng chiếu vào, cho nên rất tối, ánh nắng xuyên qua khe hở tấm rào và khe cửa sổ lọt vào, giống như từng sợi tơ biết phát sáng, ngổn ngang lộn xộn dệt thành một tấm lưới, khiến căn phòng nhỏ mấy mét vuông chứa vải càng thêm bề bộn.

Bậc thang gỗ cũ kĩ có tiếng bước chân, Nghiêm Hi Quang bước xuống từ cầu thang, một thân nhẹ nhàng khoan khoái.

“Hù!” Cô đứng ở cửa ra vào, cố ý dọa anh.

Nghiêm Hi Quang giống như một đầm nước sâu, rất ít khi vội vàng hấp tấp, thần kinh bị cô đột ngột chào một tiếng trở nên chậm hết một giây, trên mặt vẫn như ngày thường không chút rung động nào, chỉ có ánh mắt lóe lên một chút vui mừng.

Anh đứng ở nơi đó, vẫn là bộ dáng khiến Thẩm Mộc Tinh ngày nhớ đêm mong, hai tuần không thấy, tóc của anh đã dài hơn một chút, nhưng vừa khéo khiến đường cong trên mặt anh dịu dàng hơn, chóp mũi anh và Thẩm Minh, đều là da thịt căng mịn của đàn ông hai mươi tuổi, cứ như trên châu dịu dàng phát sáng, Thẩm Mộc Tinh xem phim võ hiệp TVB mà lớn lên, trong đó ấn tượng sâu nhất là Cổ Thiên Nhạc vai Dương Quá, khi đó Cổ Thiên Nhạc hoàn toàn xứng đáng là “Nam trẻ”, cho đến khi lần đầu tiên gặp Nghiêm Hi Quang, thì có ấn tượng như vậy: Sống mũi thẳng, mặt như bạch ngọc.

“Lên đây.” Anh vẫy tay với cô, quay người đi đến chỗ làm việc, hết thấy như thường.

Thẩm Mộc Tinh càng cảm thấy mình thích người đàn ông này rất nhiều, có khi sẽ không tự chủ được nhìn anh chằm chằm, trong thoáng chốc nghe thấy anh gọi tên mình, mới quay lại trấn tĩnh mà bước vào.

Trên kệ trong phòng treo đầy quần áo đã may sẵn, Thẩm Mộc Tinh dạo chơi xung quanh anh, nhìn chỗ này, sờ chỗ kia, quay đầu nhìn anh, trêu chọc hỏi: “Làm ăn khá khẩm nha? Đây đều là quần áo dành cho các cô gái trẻ?”

Nghiêm Hi Quang nghe cô nói như vậy, bỗng nhiên nhếch miệng cười một nụ cười ý tứ sâu xa, như nhìn thấu cô, lại cúi đầu kéo căng một sợi dây, khoe miệng vẫn cong lên như cũ.

Nụ cười này khiến Thẩm Mộc Tinh trở mắt, gương mặt không hiểu nóng lên.

“Nghiêm Hi Quang, của em đâu?” Cô hỏi.

Nghiêm Hi Quang chỉ một ngón tay về phía tường đông: “Ở nơi đó.”

Ánh sáng quá mờ, cô không hề để ý đến tường đông, Thẩm Mộc Tinh theo tay anh nhìn lại, cứ như vậy thoáng liếc mắt, trước mắt bỗng nhiên sáng lên, lập tức bước nhanh tới, đứng trước quần áo ngạc nhiên nói: “Oa! Thật đẹp! Làm cho em sao?”

Nghiêm Hi Quang đứng lên, đi đến bên cạnh cô, anh cao hơn cô một cái đầu, mỗi lần đến gần Thẩm Mộc Tinh đều cảm thấy cảm giác tồn tại rất mạnh mẽ, ánh mắt của anh đánh giá trên người cô một phen, bỗng nhiên lộ ra biểu lộ buồn bực, lắc đầu.

Thẩm Mộc Tinh hỏi: “Thế nào?”

“Có phải em lại mập ra không?”

Cô vỗ mặt mình, tròn mắt chuyển liên tục: “Có sao có sao?”

Nghiêm Hi Quang nhìn về phía eo cô, thấy cô xấu hổ.

“Bụng.”

“Bụng của em...”

Thẩm Mộc Tinh bóp thịt trên bụng, âm thầm cảm thán sức quan sát của anh, buồn bực nói: “Được rồi... Số đo quần áo, em mập lên rất nhiều... Ừm... Cơm ở căn tin mặc dù không ăn nhiều, nhưng rất giống thứ cho heo ăn, ăn liền mập lên...”

Nghiêm Hi Quang bị ví von của cô chọc cười, kéo thước dây trên cổ mình xuống, bất đắc dĩ nói:

“Đo lại lần nữa rồi sửa lại cho em.”

“Đo đi.”

“Đứng vững.”

“Vâng.”

Thẩm Mộc Tinh vươn cánh tay, ngoan ngoãn đứng trước mặt anh.

Tiệm may trong lặng lẽ, đồng hồ thạch anh cứ như nhịp tim.

“Xoẹt” thước dây kia lướt qua từng đường cong trên người cô, đến rốn cô, thân thể của anh theo động tác đột nhiên ở rất gần, khiến nhịp tim Thẩm Mộc Tinh tăng tốc, cô kéo căng thân thể, rốt cục nhịn không được, nuốt xuống một tiếng, tiếng yết hầu chấn động màng nhĩ rõ ràng có thể nghe được, cô dám đánh cược, Nghiêm Hi Quang chắc chắn nhận ra sự khác thường của cô, cho nên mới ngừng động tác lại.

Chỉ trong nháy mắt, không khí phảng phất động lại, tiếng đồng hồ thạch anh cũ kỹ tích tích tắc vang vọng xa dần, thay vào đó là nhịp đập của hai trái tim trẻ tuổi...

Hai mắt thật to của Thẩm Mộc Tinh rụt rè nhìn anh, nhìn từ mắt này sang mắt kia của anh, sau đó mấp máy môi.

Anh dừng động tác lại, dùng ánh mắt thâm thúy đáp trả cô.

Trong lúc Thẩm Mộc Tinh không biết nên nhìn đâu cho tốt, bỗng nhiên anh tiến lên một bước.

Hơi thở của anh bức người. Ánh sáng phát ra từ khe hở tấm rào chiếu lên môi anh, khiến cô không tự chủ được lui về sau một bước, ánh mắt cũng tìm kiếm môi anh.

Nhưng mà phía sau là vách tường, cô không còn đường lui. Mà tay anh đang chống lên tường, hơi thở ngày càng gần...

Trong mắt Nghiêm Hi Quang có rất nhiều cảm xúc cô nhìn không hiểu, ánh mắt khó hiểu kia ngược lại như một vòng xoáy thật sâu hút lấy cô.

Chóp mũi anh chạm vào chóp mũi cô, môi cứ như trở thành một màng mỏng, bị hô hấp của anh nhẹ nhàng đánh phá mất. Thẩm Mộc Tinh gần như có thể cảm nhận nhiệt độ từ môi anh truyền đến, đường cong trên ngực phập phồng kịch liệt, nhịp tim nghiêng trời lệch đất trời cứ như phủ hết lên mọi vật thể gian, mất sợ đến độ không dám nháy một cái.

Bọn họ cứ như vậy trao đổi hô hấp.

Bọn họ vừa khát vọng vừa e ngại khó hiểu.

Cuối cùng hai mắt cô nhắm nghiền, cúi đầu xuống nhìn mũi giày của mình.

Một giây sau, một loại cảm giác ẩm ướt mềm mại nhẹ nhàng chạm vào trán cô.

Toàn thân Thẩm Mộc Tinh có chút rung động trái tim dường như bị dừng một tiếng nổ tung, cô hít sâu một hơi, ôm bả vai, không để nhịp tim mình mất khống chế chi phối ngực phập phồng, cho đến khi môi anh dời đi, cô cũng không ngẩng đầu lên, đổ tận mang tai.

Anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen càng sâu như nước.

Chờ đến khi cô giương mắt nhìn anh lần nữa, giữa bọn họ giống như đã thay đổi hoàn toàn gì đó.

Loại cảm giác mãnh liệt kia, là vừa muốn cảm nhận vui sướng nhưng không dám, lòng trung thành ùn ùn kéo đến, ánh nắng xuyên thấu, không khí thật ấm áp, hết thấy đều đúng lúc, đúng lúc anh yêu em, hóa ra tâm tình em cũng thế.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, thời gian như ngừng đọng.

Một trận pháo chói tai vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, hai người quay đầu nhìn về phía cổng, bên ngoài có nhà đang làm tiệc mừng, vô cùng náo nhiệt.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu nhìn dáng vẻ sững sờ của anh, bỗng nhiên hé miệng cười, cô như một học sinh tiểu học chấp tay sau lưng, cúi đầu thân thể khẽ cong chui khỏi cánh tay anh, khuôn mặt đỏ bừng cứ như vừa đi qua một vườn hoa hồng.

Cô nhìn anh, lui về phía sau một bước, anh cũng nhìn cô, ánh mắt của hai người giao nhau trong không gian, như đoạn ngó sen, tơ vãn vương vãn.

Nghiêm Hi Quang xoay thân thể qua, đứng thẳng, đối mặt với cô, ánh mắt thâm thúy, anh nhìn cô rồi đột nhiên để một ngón tay lên môi cô, khoe miệng cong lên một nụ cười thần bí khiến người khác ngứa ngáy.

“Xuýt — “

Ánh mắt anh lấp lóe, an tĩnh mấy giây, liền gật đầu với cô.

Thẩm Mộc tinh thấp giọng, dùng giọng nói nhỏ nhẹ êm ái nói: “Em — về — nhà — rồi — “

“Ừm.” Ánh mắt của anh còn lưu luyến không rời dừng lại trên môi cô, khóe môi vẫn còn cong lên, ầm ập vô cùng.

Một vòng nhu tình lướt qua trái tim cô.

Thẩm Mộc Tinh đi tới cửa thì quay đầu lại, phát hiện anh vẫn nhìn cô như cũ, cô cười khoát tay áo, Nghiêm Hi Quang cũng cười, nhưng không động đậy, trong mắt có cảm xúc không nở.

Cô quay đầu ra cửa, ngẩng đầu một cái, ầm ập, toàn bộ thế giới như rực rỡ hẳn lên.

38. Chương 20: Chương 19

Edit: Tiểu Lăng

Cứ thế, họ đến với nhau.

Không thể nói là ai thích ai trước, cũng chẳng thể biết là ai tỏ tình trước.

Từ đó, những nhung nhớ khi chia xa và nỗi lo lắng lúc gặp mặt đều đã có đáp án.

Trước tuổi hai mươi, cô yêu đương.

Cửa ái cuối năm tới, càng ngày càng nhiều khách hàng tới tiệm của Nghiêm Hi Quang đặt quần áo, vải đồ hết cực nhanh, gần như mỗi tuần anh đều phải lái xe đến Ôn Châu hai lần.

Mỗi lần tới trường nhìn cô, Nghiêm Hi Quang đều chạy xe đến dưới ký túc xá của cô, rồi đi vòng ra sau, chuyển hòm đồ ăn ra đặt ở cửa vào, lại châm một điếu thuốc, đợi cô xuống tầng.

Mấy thứ đồ ăn này bao gồm sữa đóng hộp, táo đóng hộp, nước uống có ga đóng hộp mà cô thích, v.v...

Sau này Thẩm Mộc Tinh cười anh, cô nói, Nghiêm Hi Quang, anh làm nghề buôn à? Mỗi lần đều mua nhiều như thế, giờ bạn cùng phòng của tôi còn mong anh đến hơn cả tôi đấy.

Anh không cho là đúng, hít một hơi khৌ, nói: Tôi giống mẹ của tôi, mỗi lần mua đồ ăn đều thích mua nhiều.

Thẩm Mộc Tinh rất hiếm khi nghe thấy anh nhắc đến mẹ của mình, đó là lần duy nhất.

Hỏi Nghiêm Hi Quang và cha vừa tới trấn Thủy Đầu*, Thẩm Mộc Tinh đang từng nghe mẹ mình nói chuyện với người khác một lần về chuyện này, họ nói, mẹ của Nghiêm Hi Quang vứt bỏ chồng con đi theo đầu rần* đến Pháp, nhưng đến Pháp lại không có giấy (thân phận hợp pháp), sợ bị bắt bèn tìm một người Ả Rập có quyền tạm trú mười năm tại Pháp để kết hôn, thỉnh thoảng gọi về nhà, còn chưa từng trở lại lần nào.

(*) trấn Thủy Đầu: là một trấn thuộc thành Nam An, thành phố Tuyên Châu, tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc

(*) đầu rần: là những người kinh doanh và điều khiển hoạt động di dân phi pháp, phí đầu rần là thu nhập đầu vào chủ yếu của họ.

Lúc anh nhắc tới mẹ, cũng vẫn cứ mỉm cười, nhưng lại kết thúc đề tài này rất nhanh, có thể thấy trong lòng Nghiêm Hi Quang vẫn còn tình cảm với mẹ anh ấy.

Tất cả vẫn ở quỹ đạo vốn có, nhưng bởi có thêm Nghiêm Hi Quang, cuộc sống cũng không còn dài dòng nhàm chán nữa.

Rốt cuộc mẹ cũng không nhờ Nghiêm Hi Quang đưa hoành thánh cho cô, có lần Thẩm Mộc Tinh thật sự quá thèm, mẹ đáp ứng cô nhờ người gửi qua cho, ai ngờ người đưa đến lại là Hạ Thành.

Ai cũng nói đại học là thăm mỹ viện, không giả chút nào.

Chỉ vắn vện một học kỳ, Hạ Thành đã từ một thiếu niên tầm thường của một thị trấn nhỏ biến thành một thanh niên đẹp trai ngồi ngồi, ít liên lạc với nhau, lâu lâu mới thấy lại cậu, cảm giác hơi lạ lẫm.

“Sao cậu lại tới đây? Được nghỉ à?”

Lúc nghỉ trưa, Thẩm Mộc Tinh bưng hộp cơm, tản bộ cùng Hạ Thành trên cái bãi tập nhỏ đến thương cảm kia của trường.

Hạ Thành chấp tay sau lưng, thoát trông có vẻ trưởng thành hơn cô, nói: “Không, hôm nay chỉ có một tiết, trốn về thăm nhà một chút.”

“Oa, thoải mái quá vậy? Cả ngày có mỗi một tiết thôi á?”

“Học kỳ đầu tiên của lũ quỷ rất ít tiết, tiết duy nhất hôm nay còn là thể dục chiều thứ 5 và thứ 6 nữa.” Cậu luôn thích nói ngành quản lý du lịch của mình thành “lũ quỷ”, nghe rất buồn cười.

Thẩm Mộc Tinh nói: “Thể dục mà cậu cũng trốn à? Phí của trời quá! Tổ bây giờ muốn học thể dục cũng chẳng có tiết mà học đấy chứ!”

Hạ Thành gãi gãi đầu, cười: “Đây là sự khác biệt giữa cấp 3 và đại học, môn thể dục muốn học nhất hồi trước, lên đại học lại thành môn khó trốn nhất.”

Hai người ngồi xuống ở bậc thang cạnh bãi tập, Thẩm Mộc Tinh mở hộp cơm ra, cởi túi nilon mẹ buộc canh gà, rót vào trong mì hoành thánh, bắt đầu ăn chậm rì rì.

Thẩm Mộc Tinh vừa ăn mì hoành thánh vừa lười biếng nói: “Gần đây thế nào rồi? Báo cáo nghe cái coi!”

Hạ Thành nhìn cô ăn, tay chống lên đầu gối, nâng má: “Trở thành lớp trưởng, vào hội học sinh, còn tham gia câu lạc bộ Mộng Vũ gì đó, trưởng câu lạc bộ bọn tớ trừ cái mặt trông đẹp trai thì tứ chi gỗ như koala ấy.”

“Không biết xấu hổ.” Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, gấp một đũa hoành thánh lên: “Ăn không?”

“Ăn.”

Hạ Thành đưa mặt lại gần, cắn miếng hoành thánh trên đũa cô đi, hài lòng nhai và nuốt xuống, nhìn cô cười ngây ngô.

Thẩm Mộc Tinh cảm thán: “Ôi, bỗng dưng xa nhau, đúng là nhớ thằng bạn cũ cậu quá đấy.”

Hạ Thành nói: “Thế coi đi, tình hữu nghị cách mạng vững như sắt thép.”

Từ lần cô ngã bài với cậu, hai người chưa từng chung đụng tự nhiên như vậy bao giờ.

Thẩm Mộc Tinh hỏi: “Thành thật khai báo đi, có phải yêu đương rồi không?”

Hạ Thành kinh dị nói: “Sao cậu biết?”

Thẩm Mộc Tinh ra vẻ thần cơ diệu toán, cười lạnh: “Đêm qua tớ xem thiên tượng, bấm tay tính rằng cậu yêu đương, xem mấy cọng tóc trên đầu cậu kìa, còn phun gel nữa kia.”

“Đẹp trai không?” Hạ Thành tự luyến quăng qua một ánh mắt quyến rũ, không e dè tí nào đáp: “Hẹn hò với một người bạn gái rồi.”

“Diệp Hiểu Phù hử?”

Hạ Thành há hốc mồm: “Aiz, không phải chứ... cậu định bày quầy xem bói thật à?”

Thẩm Mộc Tinh cười cười: “Chắc thế.”

“Nói thật, sao cậu biết tớ hẹn hò với Diệp Hiểu Phù?”

Thẩm Mộc Tinh đặt đũa vào hộp, rất nghiêm túc ngẩng đầu nhìn cậu, nói: “Cô ấy nhắn tin cho tớ, nhưng điện thoại bị bà già tịch thu rồi.”

Hạ Thành nhướn mày: “Nhắn tin cho cậu? Thế nói gì?”

“Nói hai cậu... ấy ấy rồi.” Cô trả lời rất thẳng thắn.

Hạ Thành ngẩn cả người ra: “Cô ấy chủ động nói cho cậu à? Không thể nào... Cô ấy không phải loại con gái như thế...”

“Có gì là không thể nào.” Thẩm Mộc Tinh bĩu môi: “Cậu tin tớ hay là tin cô ấy?”

Hạ Thành không chút do dự nói: “Đương nhiên là tin cậu.”

“Sao lại không được? Nhưng tớ khuyên cậu kiềm chế tý đi, nếu cậu thích người ta thì phải một lòng một dạ đối xử cho tốt, không thích thì đừng có âm ừ, nghe rõ chưa?”

“Tớ còn cần một học sinh trung học như cậu dặn dò cái này à? Cậu thì sao? Báo cáo đi.” Hạ Thành ngồi thẳng tắp, như một cán bộ kỳ cựu, nói.

Thẩm Mộc Tinh nghe cậu hỏi vậy, hình như nghĩ tới điều gì, khóe môi chậm rãi cong lên một nụ cười ngọt ngào.

Hạ Thành hiểu cô nhất, thấy mặt cô ửng hồng, sóng mắt nhộn nhạo, biết ngay là có biến, búng một cái bạo lực lên đầu cô: “Đừng bảo cậu hú hí với tiểu nam sinh nào đó trong trường rồi nhá? Thế nào rồi?”

“Cút CMN đi! Hú với hí cái gì!” Thẩm Mộc Tinh xoa xoa đầu, trừng cậu một cái.

“Được rồi, mau thành thật khai báo!”

Thẩm Mộc Tinh để đũa xuống, ra vẻ thần bí nói: “Thế nào ấy à... Ừ thì có một người, nhưng phải tạm thời giữ bí mật, chờ thời cơ chín muồi, tớ sẽ nói cho cậu đầu tiên.”

Hạ Thành nghi ngờ nhìn cô: “Rốt cuộc là ai vậy? Ai có thể túm được cậu?”

Thẩm Mộc Tinh kiêu ngạo nheo mắt lại: “Một người đàn ông khiến tớ mê muội...”

Hạ Thành bĩu môi: “Thế tớ cũng khuyên một câu cảnh báo cậu, cậu cũng kiềm chế tý đi, đừng để chịu thiệt đấy.”

“Thế nào là chịu thiệt, mà thế nào lại là không chịu thiệt?”

“Là... là biết tiếc mình ấy!”

“Thế sao cậu lại không tiếc mình thế?”

“Sao tớ lại không tiếc mình?”

“Cậu ngủ với người ta còn gì!”

“Tớ là con trai, cậu là con gái!”

“Dựa vào đâu mà lũ con trai các cậu không tiếc mình thì gọi là chiếm tiện nghi, mà con gái bọn tớ không tiếc mình lại gọi là chịu thiệt?”

“Vì... Vì...”

“Đi đi đi, đưa cơm xong thì đi đi! Sống hai mươi năm rồi mà cậu vẫn cứ lắc lư bên cạnh tớ là sao! Thấy cậu là phát phiền!”

“Vừa rồi vẫn còn có ai nói nhớ thằng bạn cũ tớ đây kia mà!”

+++

Có rất nhiều chuyện khi yêu đương với Nghiêm Hi Quang mà không tài nào nhớ nổi, trí nhớ cứ vụn vụn vụn, như một bức tranh bị đập loạn.

Chỉ nhớ hồi đó thật sự rất thích anh, mỗi ngày đều phải chờ anh nhắn tin chúc ngủ ngon mới ngủ được, còn hờn dỗi vì anh nhắn lại chậm; vui nhất là khi anh gọi điện nói đến gặp cô; khó khăn nhất là khi chia lìa với anh ở gần trường học.

Dưới ký túc xá có một ngõ nhỏ, trong ngõ nhỏ có một khối đá xanh, anh thường ngồi đó đợi cô đi ra.

Đó là nơi họ trao nhau nụ hôn đầu tiên.

Nhớ hôm đó là một buổi hoàng hôn, Thẩm Mộc Tinh nhận được tin nhắn của anh, vui vẻ chạy xuống tầng, vừa ra khỏi cửa ký túc xá đã thấy anh ngồi đó. Anh lấy một viên phấn trắng từ trong túi áo ra, vẽ gì đó trên tảng đá.

Ánh tà màu cam chiếu lên người anh, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, ngoài khoác một chiếc gi-lê len màu nâu đậm, trông có vài phần mùi vị phục cổ của thân sĩ người Anh, vừa gọn gang và đẹp mắt.

Dùng từ tịch mịch với anh, tuyệt đối không phải thổi phồng.

Thẩm Mộc Tinh đi tới, cầm chiếc Nokia vỡ của mình, chụp anh một tấm. Hồi đó không có yêu cầu cao với pixel, chỉ cần chụp được người vào màn hình, mặc kệ có rõ hay không, đều có thể giữ lại làm hình nền.

Nghiêm Hi Quang phát hiện cô đã tới, nhích người, Thẩm Mộc Tinh chụp lệch.

“Ê, anh đừng cử động chứ! Đừng nhúc nhích!”

Anh định đứng lên, lại thật sự ngồi về, nhìn cô.

“Nghiêm Hi Quang! Anh đừng có nhìn em! Anh cứ vẽ trên tảng đá như vừa rồi đi, em muốn chụp gò má, gò má rất đẹp.”

Nghiêm Hi Quang cúi đầu, nhìn mấy nét sô màu trắng trên tảng đá.

Một...

Hai...

Ba...

Bốn...

Tổng cộng có mười nét.

Mười ngày.

Trước năm mới đơn đặt hàng của anh xếp kín, mười ngày tới e là ngủ cũng phải ngủ trước máy khâu, những mười ngày không được thấy cô.

Thẩm Mộc Tinh đưa di động tới gần anh, làm nũng nói: “Ôi, anh đừng cử động nha, em muốn chụp mắt, mũi của anh thêm mấy tấm, mỗi ngày đổi một hình nền.”

“Chụp xong chưa?”

“Chưa, anh vừa nhúc nhích đã hỏng ảnh rồi, cái pixel nát này! Không phải những 300 nghìn à?”

Thẩm Mộc Tinh hơi cong người, trắng trợn muốn chụp môi của anh, đang định nhấn nút chụp, tay đã bị một lực kéo lại!

Lúc này đúng là hoàng hôn, gần đó không một ai đi đường.

Sức anh rất lớn, chỉ kéo nhẹ một cái, đã dễ dàng túm cô ngồi lên đùi mình.

Bỗng nhiên gần gũi khiến trong lòng Thẩm Mộc Tinh như có một chú nai con phát điên, cứ liều mạng đụng vào tim. Anh không cho cô chút cơ hội nào để tránh né, ôm eo cô, cầm nhắc lên, hôn lên môi cô.

Nụ hôn của cô dày đặc như mưa, sâu sâu cạn cạn, hôn đến mức cô trời đất quay cuồng.

Đó là nụ hôn đầu tiên của cô, cũng là nụ hôn đầu tiên của anh.

Mi Nghiêm Hi Quang rất dài, lúc hôn môi mắt sẽ khẽ nhắm, và mi hơi run run; cô lại thích lén mở to mắt, thưởng thức dáng vẻ ý loạn tình mê vì mình của anh.

Mới đầu còn không biết đáp lại cô thế nào, vậy mà cuối cùng lại là người khó kìm lòng nổi.

Cô ngồi lên đùi anh, từ từ chìm đắm vào tình dịu dàng của anh, bắt giắc ôm lấy cổ anh, tất cả rụt rè đều biến mất theo nắng, chỉ còn lửa nóng triền miên như rang chiều.

Anh như cá lặn đáy biển, cô tựa chim bay chân trời, anh ngẩng đầu lên, cô cúi môi xuống, chạm nhau nơi mặt biển.

Trước tuổi hai mươi, cô yêu đương.

39. Chương 19

Edit: Tiểu Lăng

Cứ thế, họ đến với nhau.

Không thể nói là ai thích ai trước, cũng chẳng thể biết là ai tỏ tình trước.

Từ đó, những nhung nhớ khi chia xa và nỗi lo lắng lúc gặp mặt đều đã có đáp án.

Trước tuổi hai mươi, cô yêu đương.

Cửa ải cuối năm tới, càng ngày càng nhiều khách hàng tới tiệm của Nghiêm Hi Quang đặt quần áo, vải đồ hết cực nhanh, gần như mỗi tuần anh đều phải lái xe đến Ôn Châu hai lần.

Mỗi lần tới trường nhìn cô, Nghiêm Hi Quang đều chạy xe đến dưới ký túc xá của cô, rồi đi vòng ra sau, chuyển hòm đồ ăn ra đặt ở cửa vào, lại châm một điếu thuốc, đợi cô xuống tầng.

Mấy thứ đồ ăn này bao gồm sữa đóng hộp, táo đóng hộp, nước uống có ga đóng hộp mà cô thích, v.v...

Sau này Thẩm Mộc Tinh cười anh, cô nói, Nghiêm Hi Quang, anh làm nghề buôn à? Mỗi lần đều mua nhiều như thế, giờ bạn cùng phòng của tôi còn mong anh đến hơn cả tôi đấy.

Anh không cho là đúng, hít một hơi khói, nói: Tôi giống mẹ của tôi, mỗi lần mua đồ ăn đều thích mua nhiều.

Thẩm Mộc Tinh rất hiếm khi nghe thấy anh nhắc đến mẹ của mình, đó là lần duy nhất.

Hỏi Nghiêm Hi Quang và cha vừa tới trấn Thủy Đầu*, Thẩm Mộc Tinh đang từng nghe mẹ mình nói chuyện với người khác một lần về chuyện này, họ nói, mẹ của Nghiêm Hi Quang vứt bỏ chồng con đi theo đầu rần* đến Pháp, nhưng đến Pháp lại không có giấy (thân phận hợp pháp), sợ bị bắt bèn tìm một người Ả Rập có quyền tạm trú mười năm tại Pháp để kết hôn, thỉnh thoảng gọi về nhà, còn chưa từng trở lại lần nào.

(*) trấn Thủy Đầu: là một trấn thuộc thành Nam An, thành phố Tuyên Châu, tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc

(*) đầu rần: là những người kinh doanh và điều khiển hoạt động di dân phi pháp, phí đầu rần là thu nhập đầu vào chủ yếu của họ.

Lúc anh nhắc tới mẹ, cũng vẫn cứ mỉm cười, nhưng lại kết thúc đề tài này rất nhanh, có thể thấy trong lòng Nghiêm Hi Quang vẫn còn tình cảm với mẹ anh ấy.

Tất cả vẫn ở quỹ đạo vốn có, nhưng bởi có thêm Nghiêm Hi Quang, cuộc sống cũng không còn dài dòng nhàm chán nữa.

Rốt cuộc mẹ cũng không nhờ Nghiêm Hi Quang đưa hoành thánh cho cô, có lần Thẩm Mộc Tinh thật sự quá thèm, mẹ đáp ứng cô nhờ người gửi qua cho, ai ngờ người đưa đến lại là Hạ Thành.

Ai cũng nói đại học là thắm mỹ viện, không giả chút nào.

Chỉ vẻn vẹn một học kỳ, Hạ Thành đã từ một thiếu niên tầm thường của một thị trấn nhỏ biến thành một thanh niên đẹp trai ngồi ngồi, ít liên lạc với nhau, lâu lâu mới thấy lại cậu, cảm giác hơi lạ lẫm.

“Sao cậu lại tới đây? Được nghỉ à?”

Lúc nghỉ trưa, Thẩm Mộc Tinh bưng hộp cơm, tản bộ cùng Hạ Thành trên cái bãi tập nhỏ đến thương cảm kia của trường.

Hạ Thành chấp tay sau lưng, thoạt trông có vẻ trưởng thành hơn cô, nói: “Không, hôm nay chỉ có một tiết, trốn về thăm nhà một chút.”

“Oa, thoải mái quá vậy? Cả ngày có mỗi một tiết thôi á?”

“Học kỳ đầu tiên của lũ quỷ rất ít tiết, tiết duy nhất hôm nay còn là thể dục chiều thứ 5 và thứ 6 nữa.” Cậu luôn thích nói ngành quản lý du lịch của mình thành “lũ quỷ”, nghe rất buồn cười.

Thẩm Mộc Tinh nói: “Thể dục mà cậu cũng trốn à? Phí của trời quá! Tổ bây giờ muốn học thể dục cũng chẳng có tiết mà học đấy chứ!”

Hạ Thành gãi gãi đầu, cười: “Đây là sự khác biệt giữa cấp 3 và đại học, môn thể dục muốn học nhất hồi trước, lên đại học lại thành môn khó trốn nhất.”

Hai người ngồi xuống ở bậc thang cạnh bãi tập, Thẩm Mộc Tinh mở hộp cơm ra, cởi túi nylon mẹ buộc canh gà, rót vào trong mì hoành thánh, bắt đầu ăn chậm rì rì.

Thẩm Mộc Tinh vừa ăn mì hoành thánh vừa lười biếng nói: “Gần đây thế nào rồi? Báo cáo nghe cái coi!”

Hạ Thành nhìn cô ăn, tay chống lên đầu gối, nâng má: “Trở thành lớp trưởng, vào hội học sinh, còn tham gia câu lạc bộ Mộng Vũ gì đó, trưởng câu lạc bộ bọn tớ trừ cái mặt trông đẹp trai thì tứ chi gỗ như koala ấy.”

“Không biết xấu hổ.” Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, gấp một đĩa hoành thánh lên: “Ăn không?”

“Ăn.”

Hạ Thành đưa mặt lại gần, cắn miếng hoành thánh trên đĩa cô đi, hài lòng nhai và nuốt xuống, nhìn cô cười ngây ngô.

Thẩm Mộc Tinh cảm thán: “Ôi, bỗng dưng xa nhau, đúng là nhớ thằng bạn cũ cậu quá đấy.”

Hạ Thành nói: “Thế coi đi, tình hữu nghị cách mạng vững như sắt thép.”

Từ lần cô ngã bài với cậu, hai người chưa từng chung đụng tự nhiên như vậy bao giờ.

Thẩm Mộc Tinh hỏi: “Thành thật khai báo đi, có phải yêu đương rồi không?”

Hạ Thành kinh dị nói: “Sao cậu biết?”

Thẩm Mộc Tinh ra vẻ thần cơ diệu toán, cười lạnh: “Đêm qua tớ xem thiên tượng, bấm tay tính rằng cậu yêu đương, xem mấy cọng tóc trên đầu cậu kìa, còn phun gel nữa kia.”

“Đẹp trai không?” Hạ Thành tự luyến quăng qua một ánh mắt quyến rũ, không e dè tí nào đáp: “Hẹn hò với một người bạn gái rồi.”

“Diệp Hiểu Phù hử?”

Hạ Thành há hốc mồm: “Aiz, không phải chứ... cậu định bày quây xem bói thật à?”

Thẩm Mộc Tinh cười cười: “Chắc thế.”

“Nói thật, sao cậu biết tớ hẹn hò với Diệp Hiểu Phù?”

Thẩm Mộc Tinh đặt đĩa vào hộp, rất nghiêm túc ngẩng đầu nhìn cậu, nói: “Cô ấy nhắn tin cho tớ, nhưng điện thoại bị bà già tịch thu rồi.”

Hạ Thành nhướng mày: “Nhắn tin cho cậu? Thế nói gì?”

“Nói hai cậu... ấy ấy rồi.” Cô trả lời rất thẳng thắn.

Hạ Thành ngăn cả người ra: “Cô ấy chủ động nói cho cậu à? Không thể nào... Cô ấy không phải loại con gái như thế...”

“Có gì là không thể nào.” Thẩm Mộc Tinh bĩu môi: “Cậu tin tớ hay là tin cô ấy?”

Hạ Thành không chút do dự nói: “Đương nhiên là tin cậu.”

“Sao lại không được? Nhưng tớ khuyên cậu kiểm chế tý đi, nếu cậu thích người ta thì phải một lòng một dạ đối xử cho tốt, không thích thì đừng có âm ừ, nghe rõ chưa?”

“Tớ còn cần một học sinh trung học như cậu dặn dò cái này à? Cậu thì sao? Báo cáo đi.” Hạ Thành ngồi thẳng tắp, như một cán bộ kỳ cựu, nói.

Thẩm Mộc Tinh nghe cậu hỏi vậy, hình như nghĩ tới điều gì, khóe môi chậm rãi cong lên một nụ cười ngọt ngào.

Hạ Thành hiểu cô nhất, thấy mặt cô ửng hồng, sóng mắt nhộn nhạo, biết ngay là có biến, búng một cái bạo lực lên đầu cô: “Đừng bảo cậu hú hí với tiểu nam sinh nào đó trong trường rồi nhá? Thế nào rồi?”

“Cút CMN đi! Hú với hí cái gì!” Thẩm Mộc Tinh xoa xoa đầu, trừng cậu một cái.

“Được rồi, mau thành thật khai báo!”

Thẩm Mộc Tinh để đầu xuống, ra vẻ thần bí nói: “Thế nào ấy à... Ừ thì có một người, nhưng phải tạm thời giữ bí mật, chờ thời cơ chín muồi, tớ sẽ nói cho cậu đầu tiên.”

Hạ Thành nghi ngờ nhìn cô: “Rốt cuộc là ai vậy? Ai có thể túm được cậu?”

Thẩm Mộc Tinh kiêu ngạo nheo mắt lại: “Một người đàn ông khiến tớ mê muội...”

Hạ Thành bĩu môi: “Thế tớ cũng khuyên một câu cảnh báo cậu, cậu cũng kiểm chế tý đi, đừng để chịu thiệt đấy.”

“Thế nào là chịu thiệt, mà thế nào lại là không chịu thiệt?”

“Là... là biết tiếc mình ấy!”

“Thế sao cậu lại không tiếc mình thế?”

“Sao tớ lại không tiếc mình?”

“Cậu ngủ với người ta còn gì!”

“Tớ là con trai, cậu là con gái!”

“Dựa vào đâu mà lũ con trai các cậu không tiếc mình thì gọi là chiếm tiện nghi, mà con gái bọn tớ không tiếc mình lại gọi là chịu thiệt?”

“Vì... Vì...”

“Đi đi đi, đưa cơm xong thì đi đi! Sống hai mươi năm rồi mà cậu vẫn cứ lắc lư bên cạnh tớ là sao! Thấy cậu là phát phiền!”

“Vừa rồi vẫn còn có ai nói nhớ thằng bạn cũ tớ đây kia mà!”

+++

Có rất nhiều chuyện khi yêu đương với Nghiêm Hi Quang mà không tài nào nhớ nổi, trí nhớ cứ vụn vụn vụn, như một bức tranh bị đập loạn.

Chỉ nhớ hồi đó thật sự rất thích anh, mỗi ngày đều phải chờ anh nhắn tin chúc ngủ ngon mới ngủ được, còn hờn dỗi vì anh nhắn lại chậm; vui nhất là khi anh gọi điện nói đến gặp cô; khó khăn nhất là khi chia lìa với anh ở gần trường học.

Dưới ký túc xá có một ngõ nhỏ, trong ngõ nhỏ có một khối đá xanh, anh thường ngồi đó đợi cô đi ra.

Đó là nơi họ trao nhau nụ hôn đầu tiên.

Nhớ hôm đó là một buổi hoàng hôn, Thẩm Mộc Tinh nhận được tin nhắn của anh, vui vẻ chạy xuống tầng, vừa ra khỏi cửa ký túc xá đã thấy anh ngồi đó. Anh lấy một viên phấn trắng từ trong túi áo ra, vẽ gì đó trên tảng đá.

Ánh tà màu cam chiếu lên người anh, anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, ngoài khoác một chiếc gi-lê len màu nâu đậm, trông có vài phần mùi vị phục cổ của thân sĩ người Anh, vừa gọn gang và đẹp mắt.

Dùng từ tịch mịch với anh, tuyệt đối không phải thối phồng.

Thẩm Mộc Tinh đi tới, cầm chiếc Nokia vỡ của mình, chụp anh một tấm. Hồi đó không có yêu cầu cao với pixel, chỉ cần chụp được người vào màn hình, mặc kệ có rõ hay không, đều có thể giữ lại làm hình nền.

Nghiêm Hi Quang phát hiện cô đã tới, nhích người, Thẩm Mộc Tinh chụp lệch.

“Ê, anh đừng cử động chứ! Đừng nhúc nhích!”

Anh định đứng lên, lại thật sự ngồi về, nhìn cô.

“Nghiêm Hi Quang! Anh đừng có nhìn em! Anh cứ vẽ trên tảng đá như vừa rồi đi, em muốn chụp gò má, gò má rất đẹp.”

Nghiêm Hi Quang cúi đầu, nhìn mấy nét sỗ màu trắng trên tảng đá.

Một...

Hai...

Ba...

Bốn...

Tổng cộng có mười nét.

Mười ngày.

Trước năm mới đơn đặt hàng của anh xếp kín, mười ngày tới e là ngủ cũng phải ngủ trước máy khâu, những mười ngày không được thấy cô.

Thẩm Mộc Tinh đưa di động tới gần anh, làm nũng nói: “Ôi, anh đừng cử động nha, em muốn chụp mắt, mũi của anh thêm mấy tấm, mỗi ngày đổi một hình nền.”

“Chụp xong chưa?”

“Chưa, anh vừa nhúc nhích đã hỏng ảnh rồi, cái pixel nát này! Không phải những 300 nghìn à?”

Thẩm Mộc Tinh hơi cong người, trắng trợn muốn chụp môi của anh, đang định nhấn nút chụp, tay đã bị một lực kéo lại!

Lúc này đúng là hoàng hôn, gần đó không một ai đi đường.

Sức anh rất lớn, chỉ kéo nhẹ một cái, đã dễ dàng túm cô ngồi lên đùi mình.

Bỗng nhiên gần gũi khiến trong lòng Thẩm Mộc Tinh như có một chú nai con phát điên, cứ liều mạng đụng vào tim. Anh không cho cô chút cơ hội nào để tránh né, ôm eo cô, cầm nhấc lên, hôn lên môi cô.

Nụ hôn của cô dày đặc như mưa, sâu sâu cạn cạn, hôn đến mức cô trời đất quay cuồng.

Đó là nụ hôn đầu tiên của cô, cũng là nụ hôn đầu tiên của anh.

Mi Nghiêm Hi Quang rất dài, lúc hôn môi mắt sẽ khẽ nhắm, và mi hơi run run; cô lại thích lén mở to mắt, thưởng thức dáng vẻ ý loạn tình mê vì mình của anh.

Mới đầu còn không biết đáp lại cô thế nào, vậy mà cuối cùng lại là người khó kìm lòng nổi.

Cô ngồi lên đùi anh, từ từ chìm đắm vào tình dịu dàng của anh, bắt giắc ôm lấy cổ anh, tất cả rụt rè đều biến mất theo nắng, chỉ còn lửa nóng triền miên như rang chiêu.

Anh như cá lặn đáy biển, cô tựa chim bay chân trời, anh ngẩng đầu lên, cô cúi môi xuống, chạm nhau nơi mặt biển.

Trước tuổi hai mươi, cô yêu đương.

40. Chương 21: Chương 20

Edit: –TứMinh–

Beta: Song Linh

Mỗi người sinh ra đều mang theo trong mình sự cô độc.

Thanh xuân chính là lúc đi đến đỉnh cao của sự cô độc.

Không có ai đi biết được mình, hiểu được mình, có lẽ nói chúng ta không cho phép người khác đi tìm hiểu chính mình, hiểu được bản thân.

Một cái ghế là gông xiềng, hai quyển sách bài tập là dụng cụ tra tấn, năm thứ ba vĩnh viễn là chuyển hướng, bốn mươi lăm phút không cho phép hồi hận.

Quy định càng nghiêm ngặt, khát vọng sinh trưởng càng mãnh liệt.

Mỗi ngày vào giữa trưa, lúc đi đến căn tin xếp hàng mua cơm, Dương Dương lúc nào cũng một tay cầm khay một tay cầm điện thoại di động, luôn nhìn cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà cô thích nhất.

Thực tế có rất ít nam sinh có thể lọt vào mắt của Dương Dương, người gọi là nam chính Hà Dĩ Thâm mới là người đàn ông cô yêu nhất trong lòng.

Hốc mắt hơi sâu, cái mũi hơi vênh lên, lớn lên giống con lai, tuy nhiên dáng người nhỏ nhắn xinh xắn rất dễ làm cho người ta vừa gặp đã thương.

Mấy ngày trước có mấy nam sinh khoa văn lúc qua phòng tắm lâu một để mức nước có gặp thoáng qua, cũng không biết là bạn học nào thuộc khoa lý giặt đây, xin số điện thoại của Dương Dương, mỗi ngày đều gửi nhắn tin cho cô.

Chung Lâm còn cùng Tô Dương kháng chiến tám năm, đi học thì truyền giấy viết tay, tan học đi qua cửa hàng bán đồ, tan học mua thêm hoa quả về túc xá, cuối tuần chỉ chơi Warcraft cũng có thể ngẫu nhiên cùng Chung Lâm dạo phố mua đồ.

Hai người cứ trung bình một tuần cãi nhau hai lần, Tô Dương lúc tức giận lời nói kinh điển cũng là: “Từ lúc mới biết yêu anh toàn đi với em, ngay cả người con gái cũng chưa từng sờ qua, chẳng lẽ anh phải ôm bức tường phẳng lì như em ngủ cả đời sao?”

Tô Dương mặc dù cùng tuổi với Chung Lâm, nhưng con trai phần lớn không có trưởng thành sớm như con gái cùng tuổi, khó tránh khỏi tính trẻ con làm càn. Chung Lâm cũng không tính toán với anh, cứ lạnh lùng không để ý đến anh như vậy, chờ đến lúc nào anh quay trở lại là anh, lại viết thư xin lỗi, hai người vẫn đi bán hàng sau khi hết tiết như cũ, tan học mua hoa quả về túc xá, cuối tuần chỉ chơi Warcraft cũng ngẫu nhiên theo Chung Lâm đi dạo phố.

Học sinh xấu tiêu biểu là Diêu Sở Sở cũng đổi bạn trai, bạn trai lần này vẫn là người làm ăn trong xã hội, nói là làm đồ dùng cho trẻ sơ sinh, lương một năm ba mươi vạn. Có một lần đang rửa mặt ở bên trong phòng tắm, không biết là ai hỏi Diêu Sở Sở, ý là nói đùa hỏi cô đến là đi học hay là đến để nói chuyện yêu đương, Diêu Sở Sở nói: Ngay cả Thẩm Mộc Tinh là học sinh xuất sắc cũng nói chuyện yêu đương, tại sao tôi lại không thể đổi bạn trai cơ chứ?

Lúc đó Thắm Mộc Tinh đi qua phòng tắm để giặt tất, vừa lúc nghe thấy được, lúc ấy động tác cực kì mạnh mẽ ném chậu nước vào xuống dưới, nói: “Điều Sở Sở, tôi với cô có bắn đại bác cũng không tới, sao cô lúc nào cũng nói đến chuyện của tôi!”

Điều Sở Sở bĩu môi, bưng chậu nước ngâm nga bài hát trong phòng tắm.

Trường học đều ngăn cấm học sinh yêu đương, lại không có một người con gái nào không khát vọng tình yêu.

Tuổi nhỏ yêu đương rất đơn thuần, không thêm nghĩ đối phương có gì, cũng không nghĩ đối phương không có gì, càng chưa nghĩ tới việc chia tay.

Nếu như vào lúc đang yêu đương, nếu như lúc ấy không yêu, có lẽ kết cục sẽ khác đi.

Tình yêu của Thắm Mộc Tinh cùng Nghiêm Hi Quang giống như là hộp cúc áo trong tiệm, được sắp xếp ngăn nắp đặt trong góc của một cái hộp gỗ nhỏ, dường như rất ít người có thể nhìn thấy, nhưng lúc mở ra lại xinh đẹp làm cho người ta phải run sợ.

Chỉ có gần nửa tháng không gặp, bọn họ điên cuồng ôm hôn, giống như con cá bị phơi dưới ánh mặt trời quá lâu bị thiếu nước.

Bác thợ may đi Thương Nam thăm người thân, cửa tiệm đóng cửa lúc bóng tối dần buông xuống, sau đó mới khóa cánh cửa thủy tinh lại từ bên trong, trong phòng không bật đèn, ngẫu nhiên có một chiếc xe máy đi qua chiếu ánh sáng vào, làm cho hình ảnh bữa bọn bên trong lóe lên rồi biến mất..

Thắm Mộc Tinh dựa lưng vào một cái giá gỗ nhỏ treo ở một nơi hẻo lánh bên trên bức tường phía Đông, ôm eo của Nghiêm Hi Quang, ngẩng đầu đón nhận nụ hôn nóng bỏng của anh.

Không có người nghe thấy tiếng nhịp tim đập mãnh liệt của hai người, ở một góc nhỏ không người như thế, cũng là thế giới riêng của hai người.

Nghiêm Hi Quang buông đôi môi của cô ra, trán anh áp vào trán cô, Thắm Mộc Tinh thở gấp lộ ra nụ cười, anh liền hung ác hôn lên, nuốt hết nụ cười của cô..

Tiếng môi lưỡi chạm vào nhau ở trong căn phòng im ắng này bị phóng đại vô số lần, trên người anh phảng phất như có một đám lửa, có thể hoà tan cô.

Dường như Nghiêm Hi Quang rất thích hôn cô, đó là thú vui duy nhất có thể vượt qua được sự yêu thích nghề nghiệp trong lòng anh.

Bọn họ đều không biết rõ, khát vọng mạnh mẽ không ngừng thoát ra từ trong thân thể là cái gì, chỉ là một bên khắc chế một bên lui lại lại cũng không biết bị thứ gì hấp dẫn nhau khi hai người ở cùng một chỗ.

Thắm Mộc Tinh nhẹ nhàng đẩy anh ra, cắn cắn bờ môi hơi sưng, rúc vào trong ngực của anh, gương mặt đỏ bừng.

Nghiêm Hi Quang vui mặt vào bên trong cổ của cô, bờ môi ướt át in lên da thịt ở trên bả vai của cô, nhiệt độ nóng rực làm cho cả người cô run lên.

“Có nhớ em không?” Cô ngọt ngào hỏi.

Nghiêm Hi Quang ôm cô, nghe cô hỏi như vậy, anh nâng đầu cô lên lại hôn xuống.

Anh là người đàn ông thích dùng hành động bày tỏ hơn là dùng lời nói.

Thắm Mộc Tinh bị anh hôn đến trời đất quay cuồng, trong miệng lý trí mơ hồ không rõ, lại một lần nữa đẩy anh ra, hai con ngươi đen bóng, như là đã được tẩy rửa qua.

“Em phải về nhà. . . Em nói với mẹ em là em đi mua nước rửa bát. . .”

“Ở lại thêm một phút.”

“Nửa phút cũng không được, mẹ em đã nghi ngờ em, giờ mà bị mẹ phát hiện là chết chắc.”

“Mộc Tinh.”

“Ừm?”

“Chỉ một phút đồng hồ thôi.”

“Vây được rồi. . .”

Anh ôm cô, hai người ôm nhau trong góc, chỉ có thể nghe được tiếng vải áo ma sát với nhau cùng với tiếng đồng hồ vang lên tích tắc.

Một phút đồng hồ, đối với bọn họ mà nói, cũng là một loại ban ơn.

Mặt Thẩm Mộc Tinh dán vào xương quai xanh của anh, bị dây chuyền kim loại đeo trên cổ anh làm cho vướng víu một chút, hỏi: “Hai cái vòng vàng anh đeo trên cổ là cái gì?”

Nghiêm Hi Quang ôm thân thể mềm mại của cô, yết hầu, giọng nói trầm thấp trả lời: “Mẹ anh để lại cho anh, là khuyên tai của bà.”

Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ hít vào một ngụm khí, gật gật đầu, không hỏi lại.

“Một phút, này. . .” Cô ngẩng đầu, dịu dàng nhìn anh: “Em phải đi rồi?”

Nghiêm Hi Quang dừng một chút, biểu hiện trên mặt có chút giống đứa bé.

Thẩm Mộc Tinh giơ tay lên xoa mặt của anh, trong mắt tràn ngập áy náy.

“Đi thôi.” Lí trí của anh dường như trở lại lần nữa, buông cô ra, bước lùi về phía sau một bước.

Thẩm Mộc Tinh đi tới cửa, cô đi theo sau lưng anh, lúc anh cúi đầu mở khóa, hai tay Thẩm Mộc Tinh nắm chặt, đứng bên cạnh mà im lặng ngắm nhìn anh.

Nhìn giống như cực kì tùy ý, cô hỏi: “Anh nói xem, đến lúc nào chúng ta mới không cần phải tách ra?”

Nghiêm Hi Quang mở khóa cửa ra, cầm chìa khóa bỏ vào trong túi áo, cánh tay cầm lấy chốt cửa, đang định đẩy cửa ra thì dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Không cần tách ra?”

“Ừm!” Cô liên tục gật gật đầu: “Chính là có thể mỗi ngày cùng một chỗ, không cần phân biệt.”

Mỗi một lần tách rời, giống như kéo một miếng thịt trên người anh xuống vậy.

Tới khi nào, bọn họ mới có thể mỗi ngày cùng một chỗ, đến lúc đó chán ngán cũng tốt, bình thản cũng tốt, tóm lại có thể mỗi ngày nhìn thấy đối phương, không cần dày vò như thế này.

“Kết hôn đi.”

“Hả?”

“Cần kết hôn mới có thể.” Nghiêm Hi Quang vẫn duy trì động tác định mở cửa, nhưng không tiếp tục, nghiêm túc nhìn cô.

“Hả?” Thẩm Mộc Tinh có chút ghét bỏ nhăn nhó cái mũi: “Tại sao em lại có cảm giác em vẫn là một đứa trẻ vậy nhỉ!”

Nghiêm Hi Quang khéo miệng động động: “Anh cũng cảm thấy vậy.”

“Vây còn anh?”

“Anh?”

“Chẳng lẽ anh lại là người lớn?”

“Còn không tính, “ Anh ngẫm lại, kéo cửa ra, gói đèn thối tới, khuôn mặt cô bị ánh trăng chiếu vào nhìn giống như một khối ngọc trắng được mài dũa tỉ mỉ:

“Đi thôi, trời tối rồi, anh đứng ở chỗ này nhìn em.”

Ở thời điểm chưa trở thành người lớn lại làm chuyện người lớn mới làm, sau này khi trở thành người lớn cũng chẳng có việc gì.

Thẩm Minh gầy một vòng, mặc một chiếc áo khoác da màu đen cũ, và một chiếc quần bò mà cho đến bây giờ vẫn chưa từng giặt qua, càng làm cho vóc dáng cao hơn nhiều.

Cậu mới đi từ trong nhà ra, đi thẳng về phía tiệm cắt tóc ở đầu phố bên kia, đúng lúc vừa vặn chạm mặt Thẩm Mộc Tinh. Cậu không có chú ý chị gái đi từ đâu ra, chỉ nhìn tờ mười đồng cô đang cầm trong tay.

“Chị đi đâu vậy?” Mặt Thẩm Minh mặt hơi tối lại, mới mở miệng lại mang theo mấy phần hung dữ.

Thẩm Mộc Tinh không nghĩ đã trễ như vậy cậu còn ra ngoài, kinh ngạc một phen, tâm tình cực tệ mở miệng nói: “Chị đi mua nước rửa. . .”

“Vậy nước rửa đâu?” Thẩm Minh nhìn trong tay cô không có gì ngoại trừ tiền.

“Họ không bán nữa!” Thẩm Mộc Tinh hơi tức giận, giọng nói đột nhiên cao lên mấy phần.

Thẩm Minh dường như cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, cậu không biểu lộ cảm xúc gì, dường như không quan tâm lắm, mà chính là có chuyện quan trọng để làm.

“Chị, chị về nhà đi, em đến tiệm của Tạp Tạp.”

“Hả? Em đứng lại!” Thẩm Mộc Tinh dựa vào trực giác cảm thấy không đúng, liền theo sau.

“Làm sao em lại nổi giận bùng bùng! Đi giặt người à!”

“Không có việc gì, chị không cần đi theo em.” Cậu bực bội quay người.

“Chị vẫn nên đi theo em thì hơn! Em đang định làm gì nha? Tạp Tạp lại chọc giận em à?”

“Chị đừng quan tâm.”

“Chị không quan tâm em thì ai quản em chứ?”

“Đúng!” Thẩm Minh dừng lại, đột nhiên xoay đầu lại, giọng nói cực lớn làm cô giật mình: “Không ai quản em! Không cần mấy người quản!”

Nói xong cậu vội bước đi về phía trước.

“Ha! Đứa nhỏ này!” Thẩm Mộc Tinh đuổi theo: “Tên nhóc thối, em lại dám hét lên với chị? Đến đến đến, em nói cho chị nghe thử xem, em không hài lòng ở chỗ nào?”

Càng đến gần tiệm cắt tóc Thẩm Mộc Tinh càng cảm thấy không thích hợp, cửa hàng của Tạp Tạp vẫn còn sáng đèn, trước kia thường thường vào thời gian này đã sớm đóng cửa. Này đèn sáng hắt ra từ cửa nhỏ giống như một ngọn lửa, thấp sáng đôi mắt phần nộ của Thẩm Minh.

Thẩm Mộc Tinh vẫn không thể nào khuyên nhủ được cậu, chỉ thấy cậu khí thế hung hăng đẩy cửa tiệm ra, Tạp Tạp đang mát xa da đầu cho khách khẽ run rẩy!

Người khách hàng nam ngồi trước gương, trên đầu tất cả đều là bọt, Tạp Tạp tay cầm ở bên trong tóc của người khách hàng nam, trở mắt nhìn Thẩm Minh đang đứng ở cửa.

“Mấy giờ rồi? Hả? Mấy giờ rồi mà sao vẫn chưa đóng cửa?” Giọng nói của Thẩm Minh nghe rất bình tĩnh, nhưng Thẩm Mộc Tinh có thể nhận ra được đó là bình tĩnh trước khi phần nộ của cậu.

Thẩm Minh nhìn cô, Kaka cũng nhìn lấy cậu, thời gian ngắn ngủi đối mặt qua đi, Tạp Tạp lại ngóc đầu lên tiếp tục nhìn về phía khách hàng ở trong gương, hai tay mềm mại cũng linh hoạt mát xa da đầu của người khách nam, vòng tai bản to ở trên tai của cô cũng rung nhẹ theo động tác của cô .

“Người đàn ông của tôi, đừng để ý đến hắn.” Tạp Tạp cười nói.

“Thẩm Minh, theo chị về nhà!” Thẩm Mộc Tinh nhỏ giọng nói, giữ chặt tay áo của hắn.

Thẩm Minh phản kháng hất tay cô ra, đi qua, đứng sau lưng Tạp Tạp.

Cậu dường như là nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào cô, hai mắt hơi hơi nheo lại, như một con sư tử đang nổi giận, Thẩm Mộc Tinh sợ nhất là một giây sau cậu sẽ ra tay với Tạp Tạp, tuy nhiên cô biết em của mình không phải là loại người như vậy, nhưng bộ dạng hiện tại của cậu thật sự rất dọa người.

Nhưng mà Tạt Tạt lại không sợ cậu, giống như đứng phía sau cô là một con mèo nhỏ đang tức giận. Cô đang làm gì thì tiếp tục làm việc đó, chỉ là khách khí chào hỏi Thẩm Mộc Tinh, rồi tiếp tục gọi đầu cho khách hàng.

Điều này làm cho Thẩm Minh càng nổi giận hơn, bả vai cậu hơi hơi run, hai tay nắm chặt, giống như không có biện pháp nào đối với cô.

Giương cung bạt kiếm, bầu không khí quỷ dị.

Thẩm Mộc Tinh đi nhanh lên tới, nắm lấy tay em trai, đổ dành nói: “Tối rồi, không nên nháo, nghe lời chị nói, người xem Tạt Tạt người ta đều không chấp nhận với em, đúng hay không?”

Thẩm Mộc Tinh tiến lại gần, mới nhìn rõ người khách hàng ngồi trên ghế, đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, đầu đinh, hơi mập, trên cổ có đeo một sợi dây chuyền vàng, làn da đen sì, giống như là một ông chủ làm ăn.

Người khách hàng nam ngồi vững vàng như núi thái sơn, giống như đang nhìn một trò trẻ con, cười ha hả nói với Tạt Tạt: “Người đàn ông của cô nhìn giống như có bang phái, làm công việc gì?”

Tạt Tạt một bên vừa xoa bóp một bên vừa nở nụ cười của dân buôn bán, trả lời: “Làm hiệp cảnh, tính khí của anh ấy không tốt, mong là không làm ảnh hưởng đến tâm tình của ngài.”

Khách hàng nam cười cười, giọng nói dày đặc khẩu âm, uể oải nói đùa nói: “Hiệp cảnh ờ, hỗ trợ cảnh sát điều tra án kiện, cũng giống như chó cảnh ấy mà!”

“Tôi thao con mẹ anh!”

“Thẩm Minh! Thẩm Minh anh dừng tay ngay cho tôi!”

Hai người con gái đều hít vào một hơi! Liều mạng qua kéo Thẩm Minh, thể nhưng sức lực của Thẩm Minh quá lớn, động tác lại nhanh! Lúc muốn ngăn đã ngăn cản không được!

Hai mắt cậu đỏ ngầu, áo khoác da trên người cậu cũng chuyển động theo động tác của hắn! Cậu một bên đẩy người hai người con gái ra một bên nhắc chân đá, người đàn ông kia đã sớm ngã trên mặt đất chạy trốn chết, ghế xoay cũng bị hỏng mất!

Máy sấy bị cậu ném ra, nện vào đầu của người đàn ông kia, người đàn ông kia chui ra từ khe hẹp đứng lên liên tục lui về phía sau, sau cùng là ôm lấy một đầu trần đầy bọt gọi đầu chạy mất dép!

Thẩm Minh một tay nắm lấy Tạt Tạt, cầm lấy cổ tay của cô giống như cầm tay cho vào còng tay siết chặt trong tay, đem cổ tay cô giống như là vào tay còng tay một dạng siết trong tay, giận dữ dữ hét: “Có phải là hắn hay không! Có phải là hắn hay không mỗi đêm đến gọi đầu!”

Tạt Tạt bình thường nhìn nhanh mồm nhanh miệng, giờ phút này cũng bị trầm mình cái bộ dáng này hù dọa, há hốc mồm hướng lui về phía sau, càng không ngừng lắc đầu.

Gò má của Thẩm Minh đột nhiên cứng ngắc, hai mắt chăm chú nhìn vào hai mắt của cô, lớn tiếng ép hỏi: “Đây là vị ông chủ lớn nào! Cho cô bao nhiêu tiền! Cô nói đi! Nói!”

“Ba —— “

Một tiếng vang thanh thúy vang lên.

Một cái tát này của Thẩm Mộc Tinh, giống như là đánh vào trong lòng của mình. Đánh cho Thẩm Minh phải buông cánh tay đang kiềm chế Tạt Tạt, xoay đầu lại không thể tin được nhìn chị gái mình.

“Tên nhóc chết tiệt này!” Thẩm Mộc Tinh dùng hết sức lực toàn thân run rẩy quát lớn!

Thẩm Minh ngơ người, nhìn cô một cái, lại nhìn nhìn Tạt Tạt.

Trong tiệm cắt tóc bị xáo trộn, giống như là vừa bị đập phá, tiền Tạt Tạt tiết kiệm để mua cái ghế xoay này cũng bị cậu ném hỏng.

Tạt Tạt hít một hơi, bộ dáng giống như là vừa mới hồi phục tinh thần lại, đột nhiên bùm mặt ngồi xuống khóc lớn lên!

“A —— a ——” tiếng khóc kia đau đớn, làm Thẩm Mộc Tinh toàn thân co rụt lại.

“Tạp Tạp. . .”

Bên trong ánh mắt của Thẩm Minh cũng dâng lên hơi nước. Cậu kêu tên của Tạp Tạp, lui về phía sau một bước, không biết phải làm sao.

Tạp Tạp cố gắng kiềm chế tiếng khóc của mình, nhưng ở trên đường phố vắng vẻ của thị trấn nhỏ vang lên quá bất ngờ.

Thẩm Minh tiến lên hai bước ngồi xổm xuống, động tác của cậu run rẩy giúp cô dọn dẹp chỗ lộn xộn này.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi. . .” Cậu sợ hãi, nghe lời giúp dọn dẹp, Tạp Tạp tức giận đến mức vẫn một mực ngồi khóc lớn, nghe thấy cậu nhận sai cô lập tức khóc càng nhiều hơn.

Thẩm Mộc Tinh không có cách nào, tức giận đến mức không ngừng thở mạnh, nhìn dáng vẻ bối rối của cậu trong lòng cô vẫn không nhìn được mà cảm thấy đau lòng.

Cô thở dài, cũng ngồi xổm xuống giúp đỡ thu thập tàn cục.

Người em trai này của Thẩm Mộc Tinh, khi còn bé đã treo cây bắt tổ chim, qua công trường trộm ống thép, cùng bạn học đi đánh nhau bị dao chém đến lộ cả xương, sau khi lớn lên bị người xấu dùng dao đâm, không có chuyện gì làm cho cậu cảm thấy sợ hãi cả.

Nhưng điều cậu sợ nhất là Tạp Tạp sẽ rời khỏi cậu.

41. Chương 20

Edit: –TứMinh–

Beta: Song Linh

Mỗi người sinh ra đều mang theo trong mình sự cô độc.

Thanh xuân chính là lúc đi đến đỉnh cao của sự cô độc.

Không có ai đi biết được mình, hiểu được mình, có lẽ nói chúng ta không cho phép người khác đi tìm hiểu chính mình, hiểu được bản thân.

Một cái ghế là gông xiềng, hai quyển sách bài tập là dụng cụ tra tấn, năm thứ ba vĩnh viễn là chuyển hướng, bốn mươi lăm phút không cho phép hồi hận.

Quy định càng nghiêm ngặt, khát vọng sinh trưởng càng mãnh liệt.

Mỗi ngày vào giữa trưa, lúc đi đến căn tin xếp hàng mua cơm, Dương Dương lúc nào cũng một tay cầm khay một tay cầm điện thoại di động, luôn nhìn cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà cô thích nhất.

Thực tế có rất ít nam sinh có thể lọt vào mắt của Dương Dương, người gọi là nam chính Hà Dĩ Thâm mới là người đàn ông cô yêu nhất trong lòng.

Hốc mắt hơi sâu, cái mũi hơi vênh lên, lớn lên giống con lai, tuy nhiên dáng người nhỏ nhắn xinh xắn rất dễ làm cho người ta vừa gặp đã thương.

Mấy ngày trước có mấy nam sinh khoa văn lúc qua phòng tắm lau một bể nước có gặp thoáng qua, cũng không biết là bạn học nào thuộc khoa lý giật dây, xin số điện thoại của Dương Dương, mỗi ngày đều gửi nhắn tin cho cô.

Chung Lâm còn cùng Tô Dương kháng chiến tám năm, đi học thì truyền giấy viết tay, tan học đi qua cửa hàng bán đồ, tan học mua thêm hoa quả về tức xá, cuối tuần chỉ chơi Warcraft cũng có thể ngẫu nhiên cùng Chung Lâm dạo phố mua đồ.

Hai người cứ trung bình một tuần cãi nhau hai lần, Tô Dương lúc tức giận lời nói kinh điển cũng là: “Từ lúc mới biết yêu anh toàn đi với em, ngay cả người con gái cũng chưa từng sờ qua, chẳng lẽ anh phải ôm bức tường phẳng lì như em ngủ cả đời sao?”

Tô Dương mặc dù cùng tuổi với Chung Lâm, nhưng con trai phần lớn không có trưởng thành sớm như con gái cùng tuổi, khó tránh khỏi tính trẻ con làm càn. Chung Lâm cũng không tính toán với anh, cứ lạnh lùng không để ý đến anh như vậy, chờ đến lúc nào anh quay trở lại là anh, lại viết thư xin lỗi, hai người vẫn đi bán hàng sau khi hết tiết như cũ, tan học mua hoa quả về tức xá, cuối tuần chỉ chơi Warcraft cũng ngẫu nhiên theo Chung Lâm đi dạo phố.

Học sinh xấu tiêu biểu là Diêu Sở Sở cũng đối bạn trai, bạn trai lần này vẫn là người làm ăn trong xã hội, nói là làm đồ dùng cho trẻ sơ sinh, lương một năm ba mươi vạn. Có một lần đang rửa mặt ở bên trong phòng tắm, không biết là ai hỏi Diêu Sở Sở, ý là nói đùa hỏi cô đến là đi học hay là đến để nói chuyện yêu đương, Diêu Sở Sở nói: Ngay cả Thẩm Mộc Tinh là học sinh xuất sắc cũng nói chuyện yêu đương, tại sao tôi lại không thể đối bạn trai cơ chứ?

Lúc đó Thẩm Mộc Tinh đi qua phòng tắm để giặt tất, vừa lúc nghe thấy được, lúc ấy động tác cực kì mạnh mẽ ném chậu nước vào xuống dưới, nói: “Diêu Sở Sở, tôi với cô có bắn đại bác cũng không tới, sao cô lúc nào cũng nói đến chuyện của tôi!”

Diêu Sở Sở bĩu môi, bưng chậu nước ngâm nga bài hát trong phòng tắm.

Trường học đều ngăn cấm học sinh yêu đương, lại không có một người con gái nào không khát vọng tình yêu.

Tuổi nhỏ yêu đương rất đơn thuần, không thêm nghĩ đối phương có gì, cũng không nghĩ đối phương không có gì, càng chưa từng nghĩ tới việc chia tay.

Nếu như vào lúc đang yêu đương, nếu như lúc ấy không yêu, có lẽ kết cục sẽ khác đi.

Tình yêu của Thẩm Mộc Tinh cùng Nghiêm Hi Quang giống như là hộp cúc áo trong tiệm, được sắp xếp ngăn nắp đặt trong góc của một cái hộp gỗ nhỏ, dường như rất ít người có thể nhìn thấy, nhưng lúc mở ra lại xinh đẹp làm cho người ta phải run sợ.

Chỉ có gần nửa tháng không gặp, bọn họ điên cuồng ôm hôn, giống như con cá bị phơi dưới ánh mặt trời quá lâu bị thiếu nước.

Bác thợ may đi Thương Nam thăm người thân, cửa tiệm đóng cửa lúc bóng tối dần buông xuống, sau đó mới khóa cánh cửa thủy tinh lại từ bên trong, trong phòng không bật đèn, ngẫu nhiên có một chiếc xe máy đi qua chiếu ánh sáng vào, làm cho hình ảnh bữa bọn họ bên trong lóe lên rồi biến mất..

Thẩm Mộc Tinh dựa lưng vào một cái giá gỗ nhỏ treo ở một nơi hẻo lánh bên trên bức tường phía Đông, ôm eo của Nghiêm Hi Quang, ngẩng đầu đón nhận nụ hôn nóng bỏng của anh.

Không có người nghe thấy tiếng nhịp tim đập mãnh liệt của hai người, ở một góc nhỏ không người như thế, cũng là thế giới riêng của hai người.

Nghiêm Hi Quang buông đôi môi của cô ra, trán anh áp vào trán cô, Thẩm Mộc Tinh thở gấp lộ ra nụ cười, anh liền hung ác hôn lên, nuốt hết nụ cười của cô..

Tiếng môi lưỡi chạm vào nhau ở trong căn phòng im ắng này bị phóng đại vô số lần, trên người anh phẳng phất như có một đám lửa, có thể hoà tan cô.

Dường như Nghiêm Hi Quang rất thích hôn cô, đó là thú vui duy nhất có thể vượt qua được sự yêu thích nghề nghiệp trong lòng anh.

Bọn họ đều không biết rõ, khát vọng mạnh mẽ không ngừng thoát ra từ trong thân thể là cái gì, chỉ là một bên khắc chế một bên lui lại lại cũng không biết bị thứ gì hấp dẫn nhau khi hai người ở cùng một chỗ.

Thẩm Mộc Tinh nhẹ nhàng đẩy anh ra, cắn cắn bờ môi hơi sưng, rúc vào trong ngực của anh, gương mặt đỏ bừng.

Nghiêm Hi Quang vùi mặt vào bên trong cổ của cô, bờ môi ướt át in lên da thịt ở trên bả vai của cô, nhiệt độ nóng rực làm cho cả người cô run lên.

“Có nhớ em không?” Cô ngọt ngào hỏi.

Nghiêm Hi Quang ôm cô, nghe cô hỏi như vậy, anh nâng đầu cô lên lại hôn xuống.

Anh là người đàn ông thích dùng hành động bày tỏ hơn là dùng lời nói.

Thẩm Mộc Tinh bị anh hôn đến trời đất quay cuồng, trong miệng lý trí mơ hồ không rõ, lại một lần nữa đẩy anh ra, hai con ngươi đen bóng, như là đã được tẩy rửa qua.

“Em phải về nhà... Em nói với mẹ em là em đi mua nước rửa bát...”

“Ở lại thêm một phút.”

“Nửa phút cũng không được, mẹ em đã nghi ngờ em, giờ mà bị mẹ phát hiện là chết chắc.”

“Mộc Tinh.”

“Ừm?”

“Chỉ một phút đồng hồ thôi.”

“Vây được rồi...”

Anh ôm cô, hai người ôm nhau trong góc, chỉ có thể nghe được tiếng vải áo ma sát với nhau cùng với tiếng đồng hồ vang lên tích tắc.

Một phút đồng hồ, đối với bọn họ mà nói, cũng là một loại ban ơn.

Mặt Thẩm Mộc Tinh dán vào xương quai xanh của anh, bị dây chuyền kim loại đeo trên cổ anh làm cho vướng víu một chút, hỏi: “Hai cái vòng vàng anh đeo trên cổ là cái gì?”

Nghiêm Hi Quang ôm thân thể mềm mại của cô, yết hầu, giọng nói trầm thấp trả lời: “Mẹ anh để lại cho anh, là khuyên tai của bà.”

Trầm Mộc Tinh lặng lẽ hít vào một ngụm khí, gật gật đầu, không hỏi lại.

“Một phút, này...” Cô ngẩng đầu, dịu dàng nhìn anh: “Em phải đi rồi?”

Nghiêm Hi Quang dừng một chút, biểu hiện trên mặt có chút giống đứa bé.

Trầm Mộc Tinh giơ tay lên xoa mặt của anh, trong mắt tràn ngập áy náy.

“Đi thôi.” Lý trí của anh dường như trở lại lần nữa, buông cô ra, bước lùi về phía sau một bước.

Trầm Mộc Tinh đi tới cửa, cô đi theo sau lưng anh, lúc anh cúi đầu mở khóa, hai tay Thẩm Mộc Tinh nắm chặt, đứng bên cạnh mà im lặng ngắm nhìn anh.

Nhìn giống như cực kỳ tùy ý, cô hỏi: “Anh nói xem, đến lúc nào chúng ta mới không cần phải tách ra?”

Nghiêm Hi Quang mở khóa cửa ra, cầm chìa khóa bỏ vào trong túi áo, cánh tay cầm lấy chốt cửa, đang định đẩy cửa ra thì dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Không cần tách ra?”

“Ừm!” Cô liên tục gật gật đầu: “Chính là có thể mỗi ngày cùng một chỗ, không cần phân biệt.”

Mỗi một lần tách rời, giống như kéo một miếng thịt trên người anh xuống vậy.

Tới khi nào, bọn họ mới có thể mỗi ngày cùng một chỗ, đến lúc đó chán ngán cũng tốt, bình thản cũng tốt, tóm lại có thể mỗi ngày nhìn thấy đối phương, không cần dày vò như thế này.

“Kết hôn đi.”

“Hả?”

“Cần kết hôn mới có thể.” Nghiêm Hi Quang vẫn duy trì động tác định mở cửa, nhưng không tiếp tục, nghiêm túc nhìn cô.

“Hả?” Thẩm Mộc Tinh có chút ghét bỏ nhăn nhó cái mũi: “Tại sao em lại có cảm giác em vẫn là một đứa trẻ vậy nhỉ!”

Nghiêm Hi Quang khóe miệng động động: “Anh cũng cảm thấy vậy.”

“Vậy còn anh?”

“Anh?”

“Chẳng lẽ anh lại là người lớn?”

“Còn không tính, “ Anh ngẫm lại, kéo cửa ra, gói đèn thối tới, khuôn mặt cô bị ánh trăng chiếu vào nhìn giống như một khối ngọc trắng được mài dũa tỉ mỉ:

“Đi thôi, trời tối rồi, anh đứng ở chỗ này nhìn em.”

Ở thời điểm chưa trở thành người lớn lại làm chuyện người lớn mới làm, sau này khi trở thành người lớn cũng chẳng có việc gì.

Thẩm Minh gầy một vòng, mặc một chiếc áo khoác da màu đen cũ, và một chiếc quần bò mà cho đến bây giờ vẫn chưa từng giặt qua, càng làm cho vóc dáng cao hơn nhiều.

Cậu mới đi từ trong nhà ra, đi thẳng về phía tiệm cắt tóc ở đầu phố bên kia, đúng lúc vừa vặn chạm mặt Thẩm Mộc Tinh. Cậu không có chú ý chị gái đi từ đâu ra, chỉ nhìn tờ mười đồng cô đang cầm trong tay.

“Chị đi đâu vậy?” Mặt Thẩm Minh mặt hơi tối lại, mới mở miệng lại mang theo mấy phần hung dữ.

Thẩm Mộc Tinh không nghĩ đã trễ như vậy cậu còn ra ngoài, kinh ngạc một phen, tâm tình cực tệ mở miệng nói: “Chị đi mua nước rửa...”

“Vậy nước rửa đâu?” Thẩm Minh nhìn trong tay cô không có gì ngoại trừ tiền.

“Họ không bán nữa!” Thẩm Mộc Tinh hơi tức giận, giọng nói đột nhiên cao lên mấy phần.

Thẩm Minh dường như cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, cậu không biểu lộ cảm xúc gì, dường như không quan tâm lắm, mà chính là có chuyện quan trọng để làm.

“Chị, chị về nhà đi, em đến tiệm của Tạp Tạp.”

“Hả? Em đứng lại!” Thẩm Mộc Tinh dựa vào trực giác cảm thấy không đúng, liền theo sau.

“Làm sao em lại nổi giận bùng bùng! Đi giết người à!”

“Không có việc gì, chị không cần đi theo em.” Cậu bực bội quay người.

“Chị vẫn nên đi theo em thì hơn! Em đang định làm gì nha? Tạp Tạp lại chọc giận em à?”

“Chị đừng quan tâm.”

“Chị không quan tâm em thì ai quản em chứ?”

“Đúng!” Thẩm Minh dừng lại, đột nhiên xoay đầu lại, giọng nói cực lớn làm cô giật mình: “Không ai quản em! Không cần mấy người quản!”

Nói xong cậu vội bước đi về phía trước.

“Ha! Đứa nhỏ này!” Thẩm Mộc Tinh đuổi theo: “Tên nhóc thối, em lại dám hét lên với chị? Đến đến đến, em nói cho chị nghe thử xem, em không hài lòng ở chỗ nào?”

Càng đến gần tiệm cắt tóc Thẩm Mộc Tinh càng cảm thấy không thích hợp, cửa hàng của Tạp Tạp vẫn còn sáng đèn, trước kia thường thường vào thời gian này đã sớm đóng cửa. Bây giờ đèn sáng hắt ra từ cửa nhỏ giống như một ngọn lửa, thấp sáng đôi mắt phân nộ của Thẩm Minh.

Thẩm Mộc Tinh vẫn không thể nào khuyên nhủ được cậu, chỉ thấy cậu khí thế hùng hăng đẩy cửa tiệm ra, Tạp Tạp đang mát xa da đầu cho khách khẽ run rẩy!

Người khách hàng nam ngồi trước gương, trên đầu tất cả đều là bọt, Tạt Tạt tay cầm ở bên trong tóc của người khách hàng nam, trố mắt nhìn Thẩm Minh đang đứng ở cửa.

“Máy giờ rồi? Hả? Máy giờ rồi mà sao vẫn chưa đóng cửa?” Giọng nói của Thẩm Minh nghe rất bình tĩnh, nhưng Thẩm Mộc Tinh có thể nhận ra được đó là bình tĩnh trước khi phần nộ của cậu.

Thẩm Minh nhìn cô, Kaka cũng nhìn lấy cậu, thời gian ngắn ngủi đối mặt qua đi, Tạt Tạt lại ngóc đầu lên tiếp tục nhìn về phía khách hàng ở trong gương, hai tay mềm mại cũng linh hoạt mát xa da đầu của người khách nam, vòng tai bản to ở trên tai của cô cũng rung nhẹ theo động tác của cô.

“Người đàn ông của tôi, đừng để ý đến hắn.” Tạt Tạt cười nói.

“Thẩm Minh, theo chị về nhà!” Thẩm Mộc Tinh nhỏ giọng nói, giữ chặt tay áo của hắn.

Thẩm Minh phản kháng hất tay cô ra, đi qua, đứng sau lưng Tạt Tạt.

Cậu dường như là nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm vào cô, hai mắt hơi hơi nheo lại, như một con sư tử đang nổi giận, Thẩm Mộc Tinh sợ nhất là một giây sau cậu sẽ ra tay với Tạt Tạt, tuy nhiên cô biết em của mình không phải là loại người như vậy, nhưng bộ dạng hiện tại của cậu thật sự rất dọa người.

Nhưng mà Tạt Tạt lại không sợ cậu, giống như đứng phía sau cô là một con mèo nhỏ đang tức giận. Cô đang làm gì thì tiếp tục làm việc đó, chỉ là khách khí chào hỏi Thẩm Mộc Tinh, rồi tiếp tục gọi đầu cho khách hàng.

Điều này làm cho Thẩm Minh càng nổi giận hơn, bả vai cậu hơi hơi run, hai tay nắm chặt, giống như không có biện pháp nào đối với cô.

Gương cung bật kiếm, bầu không khí quỷ dị.

Thẩm Mộc Tinh đi nhanh lên tới, nắm lấy tay em trai, dỗ dành nói: “Tối rồi, không nên nháo, nghe lời chị nói, người xem Tạt Tạt người ta đều không chấp nhận với em, đúng hay không?”

Thẩm Mộc Tinh tiến lại gần, mới nhìn rõ người khách hàng ngồi trên ghế, đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, đầu đinh, hơi mập, trên cổ có đeo một sợi dây chuyền vàng, làn da đen sì, giống như là một ông chủ làm ăn.

Người khách hàng nam ngồi vững vàng như núi thái sơn, giống như đang nhìn một trò trẻ con, cười ha hả nói với Tạt Tạt: “Người đàn ông của cô nhìn giống như có bang phái, làm công việc gì?”

Tạt Tạt một bên vừa xoa bóp một bên vừa nở nụ cười của dân buôn bán, trả lời: “Làm hiệp cảnh, tính khí của anh ấy không tốt, mong là không làm ảnh hưởng đến tâm tình của ngài.”

Khách hàng nam cười cười, giọng nói dày đặc khẩu âm, uể oải nói đùa nói: “Hiệp cảnh ờ, hỗ trợ cảnh sát điều tra án kiện, cũng giống như chó cảnh ấy mà!”

“Tôi thao con mẹ anh!”

“Thẩm Minh! Thẩm Minh anh dừng tay ngay cho tôi!”

Hai người con gái đều hít vào một hơi! Liều mạng qua kéo Thẩm Minh, thế nhưng sức lực của Thẩm Minh quá lớn, động tác lại nhanh! Lúc muốn ngăn đã ngăn cản không được!

Hai mắt cậu đỏ ngầu, áo khoác da trên người cậu cũng chuyển động theo động tác của hắn! Cậu một bên đẩy người hai người con gái ra một bên nhấc chân đá, người đàn ông kia đã sớm ngã trên mặt đất chạy trốn chết, ghế xoay cũng bị hỏng mất!

Máy sấy bị cậu ném ra, nện vào đầu của người đàn ông kia, người đàn ông kia chui ra từ khe hẹp đứng lên liên tục lui về phía sau, sau cùng là ôm lấy một đầu trần đầy bọt gội đầu chạy mất dép!

Thẩm Minh một tay nắm lấy Tạt Tạt, cầm lấy cổ tay của cô giống như cầm tay cho vào còng tay siết chặt trong tay, đem cổ tay cô giống như là vào tay còng tay một dạng siết trong tay, giận dữ hết: “Có phải là hắn hay không! Có phải là hắn hay không mỗi đêm đến gọi đầu!”

Tập Tập bình thường nhìn nhanh mồm nhanh miệng, giờ phút này cũng bị trầm mình cái bộ dáng này hù dọa, há hốc mồm hướng lui về phía sau, càng không ngừng lắc đầu.

Gò má của Thẩm Minh đột nhiên cứng ngắc, hai mắt chăm chú nhìn vào hai mắt của cô, lớn tiếng ép hỏi: “Đây là vị ông chủ lớn nào! Cho cô bao nhiêu tiền! Cô nói đi! Nói!”

“Ba —— “

Một tiếng vang thanh thúy vang lên.

Một cái tát này của Thẩm Mộc Tinh, giống như là đánh vào trong lòng của mình. Đánh cho Thẩm Minh phải buông cánh tay đang kiềm chế Tập Tập, xoay đầu lại không thể tin được nhìn chị gái mình.

“Tên nhóc chết tiệt này!” Thẩm Mộc Tinh dùng hết sức lực toàn thân run rẩy quát lớn!

Thẩm Minh ngớ người, nhìn cô một cái, lại nhìn nhìn Tập Tập.

Trong tiệm cắt tóc bị xáo trộn, giống như là vừa bị đập phá, tiền Tập Tập tiết kiệm để mua cái ghế xoay này cũng bị cậu ném hỏng.

Tập Tập hít một hơi, bộ dáng giống như là vừa mới hồi phục tinh thần lại, đột nhiên bùm mặt ngồi xuống khóc lớn lên!

“A —— a ——” tiếng khóc kia đau đớn, làm Thẩm Mộc Tinh toàn thân co rụt lại.

“Tập Tập...”

Bên trong ánh mắt của Thẩm Minh cũng dâng lên hơi nước. Cậu kêu tên của Tập Tập, lui về phía sau một bước, không biết phải làm sao.

Tập Tập cố gắng kiềm chế tiếng khóc của mình, nhưng ở trên đường phố vắng vẻ của thị trấn nhỏ vang lên quá bất ngờ.

Thẩm Minh tiến lên hai bước ngồi xổm xuống, động tác của cậu run rẩy giúp cô dọn dẹp chỗ lộn xộn này.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi...” Cậu sợ hãi, nghe lời giúp dọn dẹp, Tập Tập tức giận đến mức vẫn một mực ngồi khóc lớn, nghe thấy cậu nhận sai cô lập tức khóc càng nhiều hơn.

Thẩm Mộc Tinh không có cách nào, tức giận đến mức không ngừng thở mạnh, nhìn đáng vẻ bối rối của cậu trong lòng cô vẫn không nhịn được mà cảm thấy đau lòng.

Cô thở dài, cũng ngồi xổm xuống giúp đỡ thu thập tàn cục.

Người em trai này của Thẩm Mộc Tinh, khi còn bé đã treo cây bắt tổ chim, qua công trường trộm ống thép, cùng bạn học đi đánh nhau bị dao chém đến lộ cả xương, sau khi lớn lên bị người xấu dùng dao đâm, không có chuyện gì làm cho cậu cảm thấy sợ hãi cả.

Nhưng điều cậu sợ nhất là Tập Tập sẽ rời khỏi cậu.

42. Chương 22: Chương 21

Edit: Đào Sindy

Qua năm, khoảng cách thi đại học cũng còn lại có thời gian ba, bốn tháng rồi, tính toán mọi chuyện cũng phải để sang bên.

Hạ Thành là sinh viên đương nhiên hưởng thụ những ngày nghỉ hè, thường xuyên đến nhà Thẩm Mộc Tinh tìm Thẩm Minh đi chơi, hai thằng con trai ở trong phòng chơi đạo bản, từ trước tới giờ mẹ không giống bình thường vào cửa nhắc nhở Thẩm Minh tiết kiệm tiền điện.

Chủ nhật, mẹ Hạ Thành là bà Luyện Kim Hoa theo con trai đến nhà họ Thẩm, Hạ Thành vừa đẩy cửa vào, mẹ Hạ Thành cười một cái nói: “Thằng bé ngốc, nhìn đi. Dì Xà của con còn đang bận bịu tay chân kia kìa.”

Xà Kim Phượng đang giặt quần áo, trong phòng tràn ngập tiếng vang của trục lăn máy giặt, bà thấy hai mẹ con vào cửa, cũng cười theo: “Không sợ, ở nhà mình thì sợ gì chứ?”

Hạ Thành gãi đầu một cái nói: “Hai ‘bà mẹ Kim’ là bạn thân từ nhỏ, trưởng thành là đồng sự, trên bàn mặt chược là bạn bài, sau này già có phải còn muốn ở chung với nhau?”

Luyện Kim Hoa xem như ở nhà mình ngồi xuống bàn mặt chược, chờ bạn bài khác đến, thuận miệng nói: “Già là thông gia.”

Hạ Thành yên lặng, biểu lộ có chút mất tự nhiên.

Xà Kim Phượng liếc cậu một cái, cũng không nói gì với Luyện Kim Hoa, từ trong đồng áo quần lấy móc áo ra, hỏi Hạ Thành: “Hạ Thành, hôm nay sao con đến sớm vậy? Thẩm Minh không ở nhà.”

Hạ Thành nói: “Con tìm Mộc Tinh.”

Cậu nói xong cũng cất bước lên lầu hai.

Luyện Kim Hoa ngẩng đầu nhìn bóng lưng con trai, thu hồi ánh mắt nhìn Xà Kim Phượng nói: “Bà xem, hai đứa trẻ không phải vẫn tốt sao? Bà lo lắng dư thừa rồi!”

Trong tay Xà Kim Phượng giặt một bộ váy quần, đó bộ váy đẹp nhất của Thẩm Mộc Tinh, độc nhất vô nhị.

Ánh mắt của bà né tránh một phen, hung hăng cầm quần áo ném vào trong máy giặt, phui tay xụ mặt nói: “Đúng rất tốt, con của bà không dây dưa với ai kia càng tốt hơn.”

“Bà nói thật khó nghe.” Luyện Kim Phượng đốt một điếu thuốc, đem bật lửa tiện tay ném lên bàn trà, ngồi nhàn nhả: “Cá gì gọi là dây dưa thì vốn chẳng có chuyện gì xảy ra, nó là con trai chẳng lẽ còn sợ bị thiệt thòi sao?”

Trong mắt Luyện Kim Hoa có chút lo lắng, lại theo khói mù lượn lơ mà trở nên cường thế: “Lại nói con gái Đông Bắc, coi như nó có ý nhưng tôi đây lại không đồng ý!”

Bà nói xong ngồi dậy rất nghiêm túc nói với Xà Kim Phượng: “Bà cũng biết lễ hỏi ở Đông Bắc! Bí thư Tiểu Vương theo rồi đó, đi Đông Bắc, kết hôn thì nhà chồng phải cho hai mươi vạn lễ hỏi, eo ơi Tiểu Vương còn có tật.”

Xà Kim Phượng bĩu môi, giữ quần áo, đáp: “Nghe nói không thấp, vẫn là cưới con dâu Ôn châu tốt, không cần đưa tiền còn lấy lại.”

Luyện Kim Hoa dùng mắt ngắm bà một chút, nói: “Gần đây Mộc Tinh có thành tích thế nào?”

“Vẫn vững vàng đứng nhất.” Trên mặt Xà Kim Phượng hiện lên vẻ đắc ý: “Giáo viên nói thi đại học không vấn đề gì.”

“Chọn ngành nào?”

“Tài chính?”

“Đúng đúng đúng, tài chính và quản lý đều được.” Luyện Kim Hoa hít mạnh liệt một làn khói, mắt có lúm đốm hi vọng thoáng hiện.

Sau đó bà hỏi thêm một câu: “Bà Xà, bà gả con gái cho nhà tôi cam đoan không trả lại.”

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, lập tức nhét điện thoại vào học bàn, Hạ Thành đi tới, uể oải nói: “Đừng giấu, là tớ.”

Thẩm Mộc Tinh ném nắp bút qua: “Vào phòng tớ không gõ cửa có phải ra vào từ bé đến giờ thành quen không hả?”

Hạ Thành sắc bén chụp lấy nắp bút, ngồi trên mép giường nhàm chán loay hoay, cúi đầu xuống tâm sự nặng nề nói: “Mộc Tinh, tớ hỏi cậu một chuyện.”

Tâm tư Thẩm Mộc Tinh đều ở trên điện thoại di động, gõ thật nhanh một câu: “Nghiem Hi Quang, giữa trưa dù bận rộn đi nữa cũng phải ăn cơm đúng giờ.”

“Nói đi, bà đây bề bộn nhiều việc.”

“Tớ chia tay rồi.” Cậu hơi hơi giương mắt lên, lườm cô một chút, lại rất nhanh cúi đầu chơi nắp bút trong tay, trên ngón tay xanh nhạt sạch sẽ trong suốt.

Đúng như Thẩm Mộc Tinh dự liệu, xem thường nói: “Há, sau đó thì sao?”

“Thất tình!”

“Không sao, để tớ giới thiệu cho cậu một cô nàng xinh đẹp.”

“Cậu thì sao?”

“Tớ rất khỏe, vô cùng khỏe.” Thẩm Mộc Tinh cười ngọt ngào một tiếng.

“Lúc nào thì?”

Thẩm Mộc Tinh hưng hăng đặt bút xuống mặt bàn, xoay ghế lại, hếch mady nhìn cậu: “Làm gì? Không phải cậu cho tớ làm lớp dự bị chứ?”

Hạ Thành cười một tiếng, giống như nghe được chuyện cười lớn, sau đó phát ra tiếng cười khô khốc, liếc nhìn cô.

“Cậu làm gì thế?” Thẩm Mộc Tinh trừng cậu: “Có cần tớ cho cậu bình chụp oxi không?”

Hạ Thành khoát tay, đứng lên phủi quần áo trắng thẩn từ chối: “Không cần, tớ muốn đến phòng Thẩm Minh chơi game, cậu cứ tiếp tục, tiếp tục ngọt ngào của cậu.”

“Bệnh tâm thần.”

“Mỗi ngày đều trò chuyện, có gì mà nói. . .” Giọng nói Hạ Thành nhỏ dần, cuối cùng cửa gian phòng đóng lại.

Thẩm Mộc Tinh tiếp tục nhắn tin riêng cho Nghiem Hi Quang, còn một ngày nữa là giao thừa, cô nói muốn cho Nghiem Hi Quang một ít thịt ướp nước tương và khô con lương nhà làm.

Bà Xà mặc dù cường thế số một, nhưng ở phương diện trù nghệ còn có thể lung lạc lòng người đấy. Hàng năm mẹ đều phơi thịt ướp nước tương rất sớm, lúc sau tết lấy ra làm đồ nhắm lại là mỹ vị vô tận, khô con lương của mẹ cũng là hàng cao cấp mà ba khen không dứt miệng, con lương và ít thịt heo, phơi khô ăn còn ngon hơn tươi sống.

Nghiem Hi Quang không có mẹ, trong nhà cũng không có phụ nữ, ba lại thích uống rượu, Thẩm Mộc Tinh nhớ anh, liền cầm gói thịt đưa sang từ lầu hai cho anh.

Màn cửa tiệm may biến thành thủy tinh, nhìn ít thêm vài phần hương vị, một bóng dáng công kênh đẩy cửa đi ra ngoài, đi thẳng ra đầu đường, đại khái là mới vừa trong cửa hàng của Nghiem Hi Quang mua đồ.

Người đàn ông thân thể công kênh kia cô nhận ra, là người đàn ông hôm đó trong tiệm gội đầu của Kaka.

Thẩm Mộc Tinh kéo cửa thủy tinh mà vào, Nghiem Hi Quang đưa lưng về phía cô lựa vải.

Cô nhẹ nhàng để thịt một bên, cắn môi dưới cười xấu xa, rón rén đi qua, giống như đang ôm gấu đồ chơi lông nhung, ôm eo anh.

Thân thể Nghiem Hi Quang đột nhiên cứng đờ, có chút nghiêng đầu, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người cô, sau đó tất cả đường cong cơ bắp toàn thân đều mềm nhũn ra.

“Đoán xem em là ai?”

Giọng nói của cô mềm mại, càng giống một con quỳ ngây thơ.

Nghiem Hi Quang vỗ bàn tay cô đang ôm hông mình, chỉ thợ may già đang ở trong phòng.

Thợ may già thường xuyên không ra khỏi cửa, an vị uống rượu trong phòng, khí quản ông không tốt, yết hầu luôn phát ra âm thanh rất lớn.

Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian buông anh ra, lui về phía sau một bước, Nghiêm Hi Quang xoay người lại, cô cười thè lưỡi.

“Thật là quá nguy hiểm.” Cô nhỏ giọng nói.

Nghiêm Hi Quang không nói chuyện, chỉ dùng sức vuốt đầu cô, giống như đang giáo huấn sự lỗ mãng của cô,giấy tiếp theo ấn xuống một nụ hôn lên môi cô, như chuồn chuồn lướt nước, đốt sáng lên hai mắt thật to của Thẩm Mộc Tinh.

“Sao đột nhiên lại tới? Không sợ bị dì Xà phát hiện?” Anh quay người tiếp tục chọn vải hỏi.

“Em đến đưa cho anh hai phần thịt ướp nước tương và khô con lươn, để anh và chú ăn ngày tết.”

Nghiêm Hi Quang nhìn thịt trên bàn gỗ, ánh mắt dừng lại mấy giây, nhìn không ra biểu tình gì.

“Dì Xà biết không?” Anh hỏi.

“Còn không biết. . . Hai phần thịt thôi, mẹ em không phải người hẹp hòi.”

Nửa ngày, anh lại hỏi: “Em sẽ ăn cùng anh sao?”

“Cùng ăn chung? Lúc nào?”

“Ăn tết.”

“Giao thừa sao? Hình như không được?”

Anh không nói chuyện.

Thẩm Mộc Tinh dạo quanh tiệm may, sờ nơi này, sờ nơi nọ, nơi nhỏ bé này luôn khiến cô có cảm giác mới lạ.

Cô sờ tấm giấy vàng, nói: “Tấm giấy vàng dùng làm khuôn cổ.”

“Ừm.” Anh cúi đầu làm việc, đồng ý.

“Đây là thước thép, đây là thước thẳng, đây là xích vương.”

“Đúng.”

“Đây là xích ba cạnh, đây là xích chuyên dụng, cái kia là xích tay áo, cái kia là xích vòng cung. . .”

Nghiêm Hi Quang nghiêng đầu nhìn cô. Thì ra cô đang nói chuyện với bản thân mình, anh không khỏi cười lắc đầu, không trả lời lại, chỉ dùng lỗ tai lắng lắng nghe cô nói một mình thật đáng yêu.

“Cây kéo nhỏ, phấn vẽ, loại phấn vẽ này dùng bàn ủi ủi một chút liền biến mất, đây là dây điện. . .”

Tay của cô dờ từ dưới lên dây điện, đầu ngón tay chạm vào vai anh, có chút nghịch ngợm nói:

“Đây là Nghiêm Hi Quang, đúng hay sai?”

“Em.”

Tay của anh nhanh chóng vòng qua một đầu dây, thành thạo ứng phó với việc cô nghịch ngợm.

Cô đã đủ hài lòng.

Nhảy cẫng lên đi sang chỗ khác tiếp tục lái nhai.

Anh làm việc của mình, còn cô tự nói chuyện một mình, hai người không nói lời nào cứ như vậy ở chung cũng rất tốt.

Cuối cùng cô quay lại bên cạnh anh, thận trọng sờ lên một góc của bộ quần áo anh đang làm, nói: “Chất vải này thật mềm, đây là chất liệu gì thế?”

Cô từng nghe nói qua về chất vải này, giống như đang vuốt tóc của một thiếu nữ: “Đây chính là Cashmere*? Trời ạ, thật trơn! Giống như hai cặp móng em bé. . . Nghiêm Hi Quang, chất vải này rất đắt phải không?”

* Len Cashmere: Loại len này được lấy từ lớp lông tơ của dê Kashmir (hay còn được gọi là Cashmere) trong đợt thay lông mùa xuân. Để tách được lớp lông này thì người ta phải hoàn toàn làm thủ công bằng tay. Một sợi xơ Cashmere có khả năng cách nhiệt gấp 8 lần so với len thường, giúp nó giữ ấm vào mùa đông. Đây còn là một loại len siêu nhẹ. Len Cashmere có giá thành đắt nhất trong các loại len.

Anh không giải thích ngay khi thấy bộ dạng nhìn trần trối của cô, trên thực tế là vì thưởng thức vẻ giật mình của cô.

“Ồ? Xa xỉ như vậy? Nhân vật tầm cỡ nào mới có thể mặc loại vải này?”

Nghiêm Hi Quang khoác áo choàng lên móc, treo tỉ mỉ xong, trả lời: “Là một ông chủ lớn.”

Ông chủ lớn. . . Thẩm Mộc Tinh lập tức liền nghĩ đến người đàn ông to lớn ban nãy bước ra khỏi tiệm, người bị Thẩm Minh đánh chính là ông ta.

Cô có chút hứng thú tẻ nhạt, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nhìn bên ngoài, nói: “ Đồng chí Tiểu Nghiêm, em phải về nhà rồi.”

“Nhanh vậy à?” Trong ánh mắt anh có chút hấp tấp, cũng có ảo não.

Anh quá bận rộn, bận đến nỗi khiến cô chơi một mình quá lâu.

“Cầm đi, chắc mẹ đang làm cơm tối, tìm không thấy em lại tức giận, bà ấy ghét nhất là khi người khác không ăn nhân lúc còn nóng.” Thẩm Mộc Tinh bất đắc dĩ giang tay ra với anh.

“Được rồi, tối điện thoại cho anh.”

“Ừm ừm! À đúng rồi, em đổi chủ ý mua thẻ tình nhân rồi, bọn họ nói những ai mua thẻ tình nhân đều chia tay.”

“Lời đồn.” Nghiêm Hi Quang vuốt tóc cô.

“Em đi đây.” Cô lưu luyến không muốn rời khỏi đây.

Ánh mắt Nghiêm Hi Quang rơi trên hai phần thịt, bỗng nhiên bĩu môi, gọi cô lại.

“Mộc Tinh.”

“Hả?”

“Em chờ một chút.”

Anh sai bước đi vào phòng kho, Thẩm Mộc Tinh đứng đó không hề động, nghe thấy tiếng tìm kiếm nhỏ nhỏ khe phát ra từ phòng kho, có chút lộn xộn.

Nghiêm Hi Quang đi ra, trong tay cầm theo một bộ đồ, quần áo bị che đầy nhìn không rõ bộ dáng.

Anh đưa quần áo cho cô, hai cánh tay theo thói quen chà xát sau lưng, hơi có vẻ câu nệ nói: “Cảm ơn thịt nước tương của dì Xà. . .”

“Đây là gì?”

“Có qua có lại.” Anh tinh nghịch chỉ bộ quần áo, thu tay lại, cử chỉ có chút mất tự nhiên, hình như có chút thẹn thùng, lại có chút khấn trương: “Nếu như bị dì Xà phát hiện em đưa đồ cho anh, thì sẽ bị mắng.”

Thẩm Mộc Tinh kéo khóa kéo che ra, bên trong là bộ áo lông Cashmere cao cấp.

Dùng chất liệu tinh tế tỉ mỉ cắt may.

Đúng là kích cỡ của mẹ.

43. Chương 21

Edit: Đào Sindy

Qua năm, khoảng cách thi đại học cũng còn lại có thời gian ba, bốn tháng rồi, tính toán mọi chuyện cũng phải để sang bên.

Hạ Thành là sinh viên đương nhiên hưởng thụ những ngày nghỉ hè, thường xuyên đến nhà Thẩm Mộc Tinh tìm Thẩm Minh đi chơi, hai thằng con trai ở trong phòng chơi đạo bản, từ trước tới giờ mẹ không giống bình thường vào cửa nhắc nhở Thẩm Minh tiết kiệm tiền điện.

Chủ nhật, mẹ Hạ Thành là bà Luyện Kim Hoa theo con trai đến nhà họ Thẩm, Hạ Thành vừa đẩy cửa vào, mẹ Hạ Thành cười một cái nói: “Thằng bé ngốc, nhìn đi. Dì Xà của con còn đang bận bịu tay chân kia kìa.”

Xà Kim Phượng đang giặt quần áo, trong phòng tràn ngập tiếng vang của trục lăn máy giặt, bà thấy hai mẹ con vào cửa, cũng cười theo: “Không sợ, ở nhà mình thì sợ gì chứ?”

Hạ Thành gãi đầu một cái nói: “Hai ‘bà mẹ Kim’ là bạn thân từ nhỏ, trưởng thành là đồng sự, trên bàn mặt chược là bạn bài, sau này già có phải còn muốn ở chung với nhau?”

Luyện Kim Hoa xem như ở nhà mình ngồi xuống bàn mặt chược, chờ bạn bài khác đến, thuận miệng nói: “Già là thông gia.”

Hạ Thành yên lặng, biểu lộ có chút mất tự nhiên.

Xà Kim Phượng liếc cậu một cái, cũng không nói gì với Luyện Kim Hoa, từ trong đồng áo quần lấy móc áo ra, hỏi Hạ Thành: “Hạ Thành, hôm nay sao con đến sớm vậy? Thẩm Minh không ở nhà.”

Hạ Thành nói: “Con tìm Mộc Tinh.”

Cậu nói xong cũng cất bước lên lầu hai.

Luyện Kim Hoa ngẩng đầu nhìn bóng lưng con trai, thu hồi ánh mắt nhìn Xà Kim Phượng nói: “Bà xem, hai đứa trẻ không phải vẫn tốt sao? Bà lo lắng dư thừa rồi!”

Trong tay Xà Kim Phượng giặt một bộ váy quần, đó bộ váy đẹp nhất của Thẩm Mộc Tinh, độc nhất vô nhị.

Ánh mắt của bà né tránh một phen, hung hăng cầm quần áo ném vào trong máy giặt, phui tay xụ mặt nói: “Đúng rất tốt, con của bà không dây dưa với ai kia càng tốt hơn.”

“Bà nói thật khó nghe.” Luyện Kim Phượng đốt một điếu thuốc, đem bật lửa tiện tay ném lên bàn trà, ngồi nhàn nhàn: “Cá gì gọi là dây dưa thì vốn chẳng có chuyện gì xảy ra, nó là con trai chẳng lẽ còn sợ bị thiệt thòi sao?”

Trong mắt Luyện Kim Hoa có chút lo lắng, lại theo khói mù lượn lơ mà trở nên cường thế: “Lại nói con gái Đông Bắc, coi như nó có ý nhưng tôi đây lại không đồng ý!”

Bà nói xong ngồi dậy rất nghiêm túc nói với Xà Kim Phượng: “Bà cũng biết lễ hỏi ở Đông Bắc! Bí thư Tiểu Vương theo rồi đó, đi Đông Bắc, kết hôn thì nhà chồng phải cho hai mươi vạn lễ hỏi, eo ơi Tiểu Vương còn có tật.”

Xà Kim Phượng bĩu môi, giữ quần áo, đáp: “Nghe nói không thấp, vẫn là cưới con dâu Ôn châu tốt, không cần đưa tiền còn lấy lại.”

Luyện Kim Hoa dùng mắt ngắm bà một chút, nói: “Gần đây Mộc Tinh có thành tích thế nào?”

“Vẫn vững vàng đứng nhất.” Trên mặt Xà Kim Phượng hiện lên vẻ đắc ý: “Giáo viên nói thi đại học không vấn đề gì.”

“Chọn ngành nào?”

“Tài chính?”

“Đúng đúng đúng, tài chính và quản lý đều được.” Luyện Kim Hoa hít mạnh liệt một làn khói, mắt có lốm đốm hi vọng thoáng hiện.

Sau đó bà hỏi thêm một câu: “Bà Xà, bà gả con gái cho nhà tôi cam đoan không trả lại.”

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, lập tức nhét điện thoại vào học bàn, Hạ Thành đi tới, uể oải nói: “Đừng giấu, là tớ.”

Thẩm Mộc Tinh ném nắp bút qua: “Vào phòng tớ không gõ cửa có phải ra vào từ bé đến giờ thành quen không hả?”

Hạ Thành sắc bén chụp lấy nắp bút, ngồi trên mép giường nhàm chán loay hoay, cúi đầu xuống tâm sự nặng nề nói: “Mộc Tinh, tớ hỏi cậu một chuyện.”

Tâm tư Thẩm Mộc Tinh đều ở trên điện thoại di động, gõ thật nhanh một câu: “Nghiêm Hi Quang, giữa trưa dù bận rộn đi nữa cũng phải ăn cơm đúng giờ.”

“Nói đi, bà đây bề bộn nhiều việc.”

“Tớ chia tay rồi.” Cậu hơi hơi giương mắt lên, lườm cô một chút, lại rất nhanh cúi đầu chơi nắp bút trong tay, trên ngón tay xanh nhạt sạch sẽ trong suốt.

Đúng như Thẩm Mộc Tinh dự liệu, xem thường nói: “Há, sau đó thì sao?”

“Thất tình!”

“Không sao, để tớ giới thiệu cho cậu một cô nàng xinh đẹp.”

“Cậu thì sao?”

“Tớ rất khỏe, vô cùng khỏe.” Thẩm Mộc Tinh cười ngọt ngào một tiếng.

“Lúc nào thì?”

Thẩm Mộc Tinh hưng hăng đặt bút xuống mặt bàn, xoay ghế lại, héch mady nhìn cậu: “Làm gì? Không phải cậu cho tớ làm lớp dự bị chứ?”

Hạ Thành cười một tiếng, giống như nghe được chuyện cười lớn, sau đó phát ra tiếng cười khô khốc, liếc nhìn cô.

“Cậu làm gì thế?” Thẩm Mộc Tinh trừng cậu: “Có cần tớ cho cậu bình chụp oxi không?”

Hạ Thành khoát tay, đứng lên phủi quần áo trắng thẩn từ chối: “Không cần, tớ muốn đến phòng Thẩm Minh chơi game, cậu cứ tiếp tục, tiếp tục ngọt ngào của cậu.”

“Bệnh tâm thần.”

“Mỗi ngày đều trò chuyện, có gì mà nói...” Giọng nói Hạ Thành nhỏ dần, cuối cùng cửa gian phòng đóng lại.

Thẩm Mộc Tinh tiếp tục nhắn tin riêng cho Nghiêm Hi Quang, còn một ngày nữa là giao thừa, cô nói muốn cho Nghiêm Hi Quang một ít thịt ướp nước tương và khô con lương nhà làm.

Bà Xà mặc dù cường thế số một, nhưng ở phương diện trù nghệ còn có thể lung lạc lòng người đấy. Hàng năm mẹ đều phơi thịt ướp nước tương rất sớm, lúc sau tết lấy ra làm đồ nhắm lại là mỹ vị vô tận, khô con lương của mẹ cũng là hàng cao cấp mà ba khen không dứt miệng, con lương và ít thịt heo, phơi khô ăn còn ngon hơn tươi sống.

Nghiêm Hi Quang không có mẹ, trong nhà cũng không có phụ nữ, ba lại thích uống rượu, Thẩm Mộc Tinh nhớ anh, liền cầm gói thịt đưa sang từ lầu hai cho anh.

Màn cửa tiệm may biến thành thủy tinh, nhìn ít thêm vài phần hương vị, một bóng dáng công kênh đẩy cửa đi ra ngoài, đi thẳng ra đầu đường, đại khái là mới vừa trong cửa hàng của Nghiêm Hi Quang mua đồ.

Người đàn ông thân thể công kênh kia cô nhận ra, là người đàn ông hôm đó trong tiệm gội đầu của Kaka.

Thẩm Mộc Tinh kéo cửa thủy tinh mà vào, Nghiêm Hi Quang đưa lưng về phía cô lựa vải.

Cô nhẹ nhàng để thịt một bên, cắn môi dưới cười xấu xa, rón rén đi qua, giống như đang ôm gấu đồ chơi lông nhung, ôm eo anh.

Thân thể Nghiêm Hi Quang đột nhiên cứng đờ, có chút nghiêng đầu, ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người cô, sau đó tất cả đường cong cơ bắp toàn thân đều mềm nhũn ra.

“Đoán xem em là ai?”

Giọng nói của cô mềm mại, càng giống một con quỷ ngây thơ.

Nghiêm Hi Quang vỗ bàn tay cô đang ôm hông mình, chỉ thợ may già đang ở trong phòng.

Thợ may già thường xuyên không ra khỏi cửa, an vị uống rượu trong phòng, khí quản ông không tốt, yết hầu luôn phát ra âm thanh rất lớn.

Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian buông anh ra, lui về phía sau một bước, Nghiêm Hi Quang xoay người lại, cô cười thè lưỡi.

“Thật là quá nguy hiểm.” Cô nhỏ giọng nói.

Nghiêm Hi Quang không nói chuyện, chỉ dùng sức vuốt đầu cô, giống như đang giáo huấn sự lỗ mãng của cô,giấy tiếp theo ấn xuống một nụ hôn lên môi cô, như chuồn chuồn lướt nước, đốt sáng lên hai mắt thật to của Thẩm Mộc Tinh.

“Sao đột nhiên lại tới? Không sợ bị dì Xà phát hiện?” Anh quay người tiếp tục chọn vải hỏi.

“Em đến đưa cho anh hai phần thịt ướp nước tương và khô con lươn, để anh và chú ăn ngày tết.”

Nghiêm Hi Quang nhìn thịt trên bàn gỗ, ánh mắt dừng lại mấy giây, nhìn không ra biểu tình gì.

“Dì Xà biết không?” Anh hỏi.

“Còn không biết... Hai phần thịt thôi, mẹ em không phải người hẹp hòi.”

Nửa ngày, anh lại hỏi: “Em sẽ ăn cùng anh sao?”

“Cùng ăn chung? Lúc nào?”

“Ăn tết.”

“Giao thừa sao? Hình như không được?”

Anh không nói chuyện.

Thẩm Mộc Tinh dạo quanh tiệm may, sờ nơi này, sờ nơi nọ, nơi nhỏ bé này luôn khiến cô có cảm giác mới lạ.

Cô sờ tấm giấy vàng, nói: “Tấm giấy vàng dùng làm khuôn cổ.”

“Ừm.” Anh cúi đầu làm việc, đồng ý.

“Đây là thước thép, đây là thước thẳng, đây là xích vương.”

“Đúng.”

“Đây là xích ba cạnh, đây là xích chuyên dụng, cái kia là xích tay áo, cái kia là xích vòng cung...”

Nghiêm Hi Quang nghiêng đầu nhìn cô. Thì ra cô đang nói chuyện với bản thân mình, anh không khỏi cười lắc đầu, không trả lời lại, chỉ dùng lỗ tai lắng nghe cô nói một mình thật đáng yêu.

“Cây kéo nhỏ, phấn vẽ, loại phấn vẽ này dùng bàn ủi ủi một chút liền biến mất, đây là dây điện...”

Tay của cô dời từ dưới lên dây điện, đầu ngón tay chạm vào vai anh, có chút nghịch ngợm nói:

“Đây là Nghiêm Hi Quang, đúng hay sai?”

“Em.”

Tay của anh nhanh chóng vòng qua một đầu dây, thành thạo ứng phó với việc cô nhõng nhẽo.

Cô đã đủ hài lòng.

Nhảy cẫng lên đi sang chỗ khác tiếp tục lái nhai.

Anh làm việc của mình, còn cô tự nói chuyện một mình, hai người không nói lời nào cứ như vậy ở chung cũng rất tốt.

Cuối cùng cô quay lại bên cạnh anh, thận trọng sờ lên một góc của bộ quần áo anh đang làm, nói: “Chất vải này thật mềm, đây là chất liệu gì thế?”

Cô từng nghe nói qua về chất vải này, giống như đang vuốt tóc của một thiếu nữ: “Đây chính là Cashmere*? Trời ạ, thật trơn! Giống như hai cặp lông em bé... Nghiêm Hi Quang, chất vải này rất đắt phải không?”

* Len Cashmere: Loại len này được lấy từ lớp lông tơ của dê Kashmir (hay còn được gọi là Cashmere) trong đợt thay lông mùa xuân. Để tách được lớp lông này thì người ta phải hoàn toàn làm thủ công bằng tay. Một sợi xơ Cashmere có khả năng cách nhiệt gấp 8 lần so với len thường, giúp nó giữ ấm vào mùa đông. Đây còn là một loại len siêu nhẹ. Len Cashmere có giá thành đắt nhất trong các loại len.

Anh không giải thích ngay khi thấy bộ dạng nhìn trân trối của cô, trên thực tế là vì thưởng thức vẻ giặt mình của cô.

“Ồ? Xa xỉ như vậy? Nhân vật tầm cỡ nào mới có thể mặc loại vải này?”

Nghiêm Hi Quang khoác áo choàng lên móc, treo tỉ mỉ xong, trả lời: “Là một ông chủ lớn.”

Ông chủ lớn... Thẩm Mộc Tinh lập tức liên nghĩ đến người đàn ông to lớn ban nãy bước ra khỏi tiệm, người bị Thẩm Minh đánh chính là ông ta.

Cô có chút hứng thú tẻ nhạt, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nhìn bên ngoài, nói: “ Đồng chí Tiểu Nghiê, em phải về nhà rồi.”

“Nhanh vậy à?” Trong ánh mắt anh có chút hấp tấp, cũng có ảo não.

Anh quá bận rộn, bận đến nỗi khiến cô chơi một mình quá lâu.

“Cầm đi, chắc mẹ đang làm cơm tối, tìm không thấy em lại tức giận, bà ấy ghét nhất là khi người khác không ăn nhân lúc còn nóng.” Thẩm Mộc Tinh bắt đầu dĩ giang tay ra với anh.

“Được rồi, tối điện thoại cho anh.”

“Ừm ừm! À đúng rồi, em đổi chủ ý mua thẻ tình nhân rồi, bọn họ nói những ai mua thẻ tình nhân đều chia tay.”

“Lời đồn.” Nghiê Hi Quang vuốt tóc cô.

“Em đi đây.” Cô lưu luyến không muốn rời khỏi đây.

Ánh mắt Nghiê Hi Quang rơi trên hai phần thịt, bỗng nhiên bĩu môi, gọi cô lại.

“Mộc Tinh.”

“Hả?”

“Em chờ một chút.”

Anh sải bước đi vào phòng kho, Thẩm Mộc Tinh đứng đó không hề động, nghe thấy tiếng tìm kiếm nho nhỏ khẽ phát ra từ phòng kho, có chút lộn xộn.

Nghiê Hi Quang đi ra, trong tay cầm theo một bộ đồ, quần áo bị che đầy nhìn không rõ bộ dáng.

Anh đưa quần áo cho cô, hai cánh tay theo thói quen chà xát sau lưng, hơi có vẻ câu nệ nói: “Cảm ơn thịt nước tương của dì Xà...”

“Đây là gì?”

“Có qua có lại.” Anh tinh nghịch chỉ bộ quần áo, thu tay lại, cử chỉ có chút mất tự nhiên, hình như có chút thẹn thùng, lại có chút khẩn trương: “Nếu như bị dì Xà phát hiện em đưa đồ cho anh, thì sẽ bị mắng.”

Thẩm Mộc Tinh kéo khóa kéo che ra, bên trong là bộ áo lông Cashmere cao cấp.

Dùng chất liệu tinh tế tỉ mỉ cắt may.

Đúng là kích cỡ của mẹ.

44. Chương 23: Chương 22

Edit: Song Linh

Giao thừa là ngày náo nhiệt nhất năm của người Trung Quốc, nhà của Thẩm Mộc Tinh là một gia đình lớn, họ hàng liên tục nối đuôi nhau tới, trong nhà các hộp quà màu đỏ được đặt ở khắp nơi.

Ngày Tết đương nhiên mọi người đều vui vẻ, nhưng em trai Thẩm Minh lại không, thoát một cái đã chui vào trong phòng làm ỏ rồi chơi game suốt, tóc mọc dài cũng không thèm đi cắt.

Thẩm Mộc Tinh đi vào phòng em trai, đẩy cửa ra, mùi thuốc lá nồng nặc xông vào mũi, Thẩm Minh đeo tai nghe đang vui vẻ bấm chuột, trên màn hình vi tính hiện lên cảnh đầu của kẻ thù bị đập nát, máu tươi đỏ thẫm bắn lên.

Thẩm Mộc Tinh đóng cửa lại, ngăn tiếng nói chuyện ồn ào của họ hàng ngoài phòng, lập tức căn phòng yên tĩnh trở lại.

Căn phòng của cậu được trang trí bằng gam màu trang nhã, giống như một thế giới hoàn toàn khác vậy.

“Đang đánh CS sao? Không thấy đau mắt hả?” Cô đứng bên cạnh, dùng tay sờ mái tóc mềm mại của cậu.

Lúc nhỏ tóc của Thẩm Minh rất mềm mại, lúc lớn lên tóc cũng giống tóc của con gái, tất nhiên Thẩm Mộc Tinh cực kỳ thích sờ đầu của cậu. Rõ ràng hồi xưa cậu rất ngoan ngoãn, cũng không biết từ khi nào, trên mặt cậu bắt đầu hiện lên sự phản kháng cùng sắc sảo, cứng rắn. Về sau mỗi lần cô định đụng vào đầu cậu đều bị cậu nhanh chóng né tránh.

Mắt Thẩm Minh vẫn dán vào màn hình máy tính, đưa tay nắm lấy bàn tay của Thẩm Mộc Tinh đang ở trên đầu mình, cầm chặt, một bên nắm tay chị gái, một bên dùng tay còn lại nhanh chóng di chuyển chuột.

“Sao chị không đi ra ngoài nói chuyện với mọi người?” Cậu hỏi.

“Có chuyện gì để nói sao? Bên ngoài ồn ào lắm.” Thẩm Mộc Tinh nắm tay của cậu rồi ngồi xuống, nhanh chóng nhéo nhéo tai của cậu.

Màn hình liên biến thành màu xám tro. Vì phân tâm mà cậu bị kẻ thù đánh chết.

Thẩm Minh quay đầu nhìn cô, rút điều thuốc trong miệng ra, nhả ra một làn khói, híp mắt quan sát cô, trong mắt có vài phần trêu tức.

“Mẹ không cho chị đọc hai bài thơ Đường cho bầy bà cô, tám bà dì nghe nữa sao?”

Thẩm Mộc Tinh hất tay cậu ra, lườm Thẩm Minh một cái, ngồi xuống giường, dịu dàng cười: “Chị đã lớn lắm rồi, còn đọc thơ Đường gì nữa chứ.”

Thẩm Minh hút thuốc, cười khẽ.

“Mẹ chuẩn bị đi mua Coca Cola đấy, em có muốn uống không? Chị lấy hai lon cho em nhé?” Cô nói: “Dù sao em cũng sắp bị khói trong phòng này hun chết rồi.”

“Đây là kiểu chết thoải mái nhất em từng nghe qua.” Thẩm Minh lại hít một hơi thuốc, nhìn cô rồi suy nghĩ: “Không uống.”

Thẩm Mộc Tinh hơi sững sờ một chút, ánh mắt cong cong: “Thật sao? Em còn nhớ hồi bé lúc chúng ta vui vẻ nhất là vào lễ mừng năm mới có họ hàng đến nhà chơi không, mọi người mang theo rất nhiều đồ uống, buổi tối lúc người lớn ngủ say chúng ta còn lén lút đi uống trộm đấy.”

Thẩm Minh phẩy làn khói trước mặt mình, ánh mắt sâu thẳm, nhớ lại: “Mẹ nói không cho chúng ta uống những thứ đó, phải giữ lại để mang biếu người ta.”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi: “Lúc còn bé chị luôn nghĩ, người lớn thật kỳ lạ, bảo chúng ta tặng cho người khác, người đó lại tặng ngược lại chúng ta, tặng qua tặng lại nên đồ uống cũng hết hạn luôn rồi. Cho chúng ta uống có phải tốt hơn không?”

“Không nỡ bỏ tiền ra mua đồ mới chứ sao.” Thẩm Minh đáp.

Thẩm Mộc Tinh lắc đầu, chăm chú nhìn Thẩm Minh: “Về sau chị hỏi mẹ, mẹ nói lúc đó là thời kỳ con cùng em trai đang thay răng, uống Cocacola nhiều sẽ hư luôn hàm răng mất. Thật ra bây giờ suy nghĩ lại, đôi khi mẹ chỉ muốn tốt cho chúng ta, chỉ không hề nói ra mà thôi.”

“Hừ.” Thẩm Minh cười châm biếm, dí điều thuốc vào trong gạt tàn.

“Em ‘Hừ’ cái gì hả, chuyện của cha Tạt Tạt thế nào rồi?”

“Vẫn đang lo liệu.”

“Vậy em cho con bé mượn tiền rồi sao?”

“Không có, mẹ sẽ không cho em tiền.”

“Sao em không thử nói với mẹ một lần?”

Thẩm Minh buông chuột, bỗng nhiên quay đầu chăm chú nhìn cô, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi:

“Lúc còn bé mẹ lén lút cầm Cocacola cho chị uống, em đều nhìn thấy.”

Thẩm Mộc Tinh toàn thân trì trệ, động tác cứng ngắc, nhanh chóng giả bộ tức giận, đập một cái lên lưng cậu: “Tìm xương trong trứng! Không phải cuối cùng chị đều cho em uống hết phần của chị sao hả!”

Thẩm Minh vẫn nhìn màn hình vi tính, bực bội nói:

“Chị biết thứ em nói không phải là Cocacola.”

Thời điểm giao thừa không được ở cùng một chỗ với Nghiêm Hi Quang, Thẩm Mộc Tinh rất thất vọng, thừa cơ trong nhà nhiều người ồn ào, cô chuồn đến chỗ anh, nhưng chỉ thấy được cảnh tượng anh đang cô đơn làm việc trong cửa hàng, không có họ hàng, không có rượu với thức ăn, chắc là các bác thợ may uống nhiều quá nên ở trong phòng ngủ, chỉ có một mình anh bận rộn.

Thẩm Mộc Tinh đứng ở ngoài cửa lặng lẽ nhìn bộ dạng cô đơn của anh, mũi cay cay, cô cũng không đi vào trong, cô sợ anh buồn, cùng vui vẻ ở bên anh rồi lại chia xa, càng gặp càng cho anh cảm giác mất mát.

Sau đó Thẩm Mộc Tinh hạ quyết tâm, giao thừa không ở cùng với anh, nhất định tết Nguyên tiêu phải bám dính lấy anh mới thôi.

Phải ở cùng nhau vô cùng nháo nhiệt, vô cùng vui vẻ.

Vì vậy ngày mừng một tháng sáu học sinh phải đi học lại, mới đầu năm đã bao lớn bao nhỏ quay lại trường, nói dối mẹ là tết Nguyên tiêu cũng không được nghỉ để được tự do đúng một ngày.

Sáng sớm tết Nguyên tiêu, cô đã chuẩn bị xong đồ dùng thiết yếu cho sinh hoạt, vừa bước ra khỏi cửa phòng ngủ, Nghiêm Hi Quang đã sớm đỗ xe ở trước cửa, cô dùng hết sức vác trên mình túi sách to dùng lao ra trước cửa sổ xe, hôn lên khuôn mặt thoải mái của anh, không chờ được nữa liền ngồi vào ghế lái phụ.

“Anh chắc chắn sớm như vậy chúng ta đã đi ăn ‘Cơm trưa’?” Thẩm Mộc Tinh đóng cửa xe, thắt dây an toàn cho mình.

Nghiêm Hi Quang giống như cố ý sắp xếp lịch trình cho ngày hôm nay vậy.

Tóc của anh vừa mới được cắt, một màu đen tuyền, đáng vẻ chỉnh tề, quần áo là đồ mới, đến đôi giày cũng mới nốt.

Anh nắm vô lăng, nói: “Có rất nhiều người lúc trời chưa sáng đã đi rồi.”

Thẩm Mộc Tinh ngạc nhiên, đôi mắt phát sáng như vừa tìm thấy điều mới lạ: “Em từng nghe qua tiệc trăm nhà Thái Thuận rồi, nhưng chưa từng đi ăn bao giờ, một vạn người cùng nhau ăn cơm, thật sự rất hùng vĩ nha!”

*Một vạn = 10 000

Nghiêm Hi Quang nói: “Mỗi năm ông ngoại đều làm tổ trưởng, khi còn bé anh đã đi ăn mấy lần, em thích chỗ đông vui, có lẽ sẽ thích bữa tiệc này.”

Nơi bọn họ muốn đến là trấn Nhã Dương thuộc huyện Thái Thuận, nơi đó lập kỉ lục Guinness vì phúc tiệc có vạn người đến ăn. Ông ngoại của Nghiêm Hi Quang là người của huyện Thái Thuận, gọi qua gọi lại rất nhiều lần để chỉ đường cho anh vào trong, ông nghe nói anh muốn mang một cô gái về, vui tươi hơn hờ đồng ý, đơn giản chỉ cần nói cho ban tổ chức khó tính của buổi tiệc chuẩn bị thêm hai phần ăn thôi mà.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng đi chơi với nhau, so với khi đi trại hè hồi bé thì cô vẫn thấy lần này hưng phấn hơn nhiều. Dù sao cũng là đi cùng với người mình yêu, đi đến một nơi không ràng buộc, là một chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Xe bắt đầu tăng tốc từ phía nam Ôn Châu, tới cao tốc Dũng - Thai - Ôn đến khi ra khỏi ải Phân Thủy, rồi lên tỉnh lộ 58 mới, dùng nguyên hơn ba tiếng. Mới đầu cô còn hưng phấn hỏi tới hỏi lui, sau đó nhìn hàng xe liên miên bất tận trên cao tốc, bất tri bất giác đã ngủ rồi.

Nghiêm Hi Quang vẫn giữ nguyên bộ dáng tỉnh táo quan sát đường đi, dường như vẻ im ắng buồn chán này chính là con người thật của anh.

Thật ra cô chính là một đứa trẻ.

Chuyện đi xe với tốc độ cao, trạm thu phí, phương hướng gì đó, cô chẳng biết chút gì cả.

Mà Nghiêm Hi Quang thì rất thông thạo, lúc phải giảm tốc độ để đi qua trạm thu phí, anh vẫn khoác thêm một chiếc áo cho cô.

Chiếc áo khoác kia đã sớm được để trong xe, giống như anh đoán trước được việc đi đường buồn chán này sẽ làm cô ngủ mất.

Khi đến huyện Thái Thuận, khắp nơi đều là xe buýt du lịch. Thẩm Mộc Tinh bị tiếng kèn của hướng dẫn viên du lịch đánh thức.

Hai người xuống xe, anh đã hạ cửa sổ xuống rồi lấy đĩa thực phẩm bổ dưỡng ra đưa cho ông ngoại, Thẩm Mộc Tinh liền đứng một bên đuôi lưng, mỉm cười nhìn ông.

Anh đóng cửa xe lại, một tay cầm chiếc hộp con, nói với cô: “Đi thôi.”

“Em cũng muốn vắc.” Cô làm nũng nói.

“Cái gì?” Anh không nghe rõ, tưởng cô nói muốn giúp anh vắc đồ, nói: “Không cần, không nặng.”

Cô bước tới, ôm cánh tay rắn chắc của anh rồi kéo đi, mỉm cười: “Em nói em muốn vắc anh đi, không phải giúp anh vắc đồ đâu! Tốt lắm!”

Lúc này anh mới hiểu rõ, cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay của hai người đang dán sát vào nhau, khoe miệng mỉm cười.

Trước đây bọn họ chưa từng tiếp xúc thân mật với nhau như vậy.

Trên đường đi, những ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới, có hiếu kì, có hâm mộ, nhưng lại không khiến bọn họ cảm thấy căng thẳng cùng lo lắng.

Hôm đó là một ngày nắng, tuy thời tiết hơi lạnh, nhưng không ngăn được sự nhiệt tình của người.

Lần đầu tiên Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy Tiệc trăm nhà, thật sự cả đời không quên được.

Trọn vẹn ba con phố, từ đầu đường đến cuối phố, cách mỗi một mét thì lại có một cái bàn tròn được trải khăn đỏ, ngăn nắp mà đông đúc.

Tiệc trăm nhà được phân công rõ ràng, mỗi tổ có một tổ trưởng, mười người đầu bếp, tổng cộng có mười tổ, mỗi tổ gồm một trăm bàn, mỗi bàn ngồi được mười người, đúng là có thể chiêu đãi đến một vạn người.

Lúc hai người bọn họ đến thì đã không còn chỗ trống, khi đi giữa các dãy bàn còn có thể thấy được ghế nhựa chồng thành núi, nghe được tiếng đinh đang của nồi bát muôi chập, tất cả các gian hàng hai bên đường phố không phải đang bán hàng, mà có rất nhiều người đẹp tập dề màu đỏ chạy đông chạy tây lo việc, tiếng to tiếng nhỏ vang lên lẫn cả giọng địa phương nồng đậm.

Tiệc trăm nhà được tổ chức bởi già trẻ nam nữ của trấn, bởi vì phục vụ khách du lịch đến từ mọi nơi nên gọi là “Giúp đỡ mọi người”.

Những chuyện này đều là Nghiêm Hi Quang với tư cách là nửa người huyện Thái Thuận kể cho cô, Thẩm Mộc Tinh lần đầu tiên nghe qua, cực kì mới lạ.

Cô ôm cánh tay của anh, tạo thành đôi tình nhân bình thường nhất trong đám người.

Giọng nói của anh vừa từ tính vừa êm tai, trái ngược với các bác hướng dẫn viên du lịch nhiều tuổi: “Trước kia tiệc trăm nhà của huyện Thái Thuận được gọi là tiệc phúc, nhớ lại năm đó, thời Nam Tống có một nhà giàu họ Trương, vào đúng ngày Tết Nguyên tiêu đó, mời mọi người xung quanh tụ tập lại.”

Thẩm Mộc Tinh thân mật ôm cánh tay anh, nở nụ cười hạnh phúc, vẻ mặt chân thành nghe hướng dẫn viên giải thích lý do của bữa tiệc này.

“Sau này như thế nào?”

Nghiêm Hi Quang nói: “Sau này hử, nhà họ Lý đến, nhà họ Vương cũng đến, nhà họ Lưu cũng đến nốt.”

Thẩm Mộc Tinh nghịch ngợm tiếp lời: “Nhà họ Thẩm cũng đến!”

“Được được, em đã đến rồi.” Anh nở nụ cười.

Hai người vừa cười vừa nói đi đến khu vực của ông ngoại.

Ông ngoại là tổ trưởng tổ 3, trên tường có dán giấy màu đỏ tên ông, vậy mà ông ngoại Nghiêm Hi Quang cũng họ Nghiêm, gọi là Nghiêm Thái Thuận.

Giấy đỏ ghi thông báo thực đơn của tổ 3, đồ nhắm là lươn khô, món chính là mắt cá nấu măng, bánh mật, mì sợi, thịt thỏ xông khói, đậu cô ve xào, gà rán và lòng lợn ướp cay, canh long nhãn, chè trôi nước, cực kì đặc sắc.

Ông ngoại đang bận túi bụi ở phòng bếp, Nghiêm Hi Quang và Thẩm Sao Mộc chỉ đứng ở cửa nhìn ông đi ra đi vào mà không dám quấy rầy.

Đột nhiên phải phục vụ thêm một bàn mà không được báo trước, bát đũa không biết mượn ở đâu, ông ngoại chạy tới cửa, lớn giọng hò hét để người ta đi mượn bát, trong lúc vô ý thì nhìn thấy Nghiêm Hi Quang.

“Tiểu Quang...! Con tới rất đúng lúc! Mau mau! Mau vào đây!” Ông ngoại vừa rồi còn hơi tức giận mà vừa nhìn thấy Nghiêm Hi Quang thì trong nháy mắt bụng đã nở hoa.

“Đi thôi.” Nghiêm Hi Quang nhẹ giọng nói với cô.

Gò má Thẩm Mộc Tinh ửng đỏ, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chỉ biết kéo tay của anh đi tới.

“Con đến lúc nào?”

“Con vừa tới, sợ làm phiền ông nên không dám quấy rầy.” Nghiêm Hi Quang dùng tiếng địa phương trả lời.

“Cô gái này là...”

“Bạn gái của con, Thẩm Mộc Tinh. Mộc Tinh, gọi ông ngoại.”

“Con chào ông ngoại.” Đôi mắt to của Thẩm Mộc Tinh chớp chớp, giọng nói dịu dàng nhu hoà, mỗi khi ở cùng một chỗ với Nghiêm Hi Quang đều bày ra bộ dáng trẻ con.

“Được được được! Ông cũng chào con.” Ánh mắt của ông ngoại vẫn luôn đánh giá Thẩm Mộc Tinh, ánh mắt hiền lành, khi cười nếp nhăn của khuôn mặt giống như hoa văn của gốc cây già, nhưng không cần được

về uy nghiêm do ngũ quan đoàn chính của ông mang lại: “Con nhìn ông đang bận lắm đấy, chỗ cũng không giành được cho các con, lát nữa có bàn mới, ông giữ chỗ cho hai đứa, phải ăn chơi thật ngon!”

Thẩm Mộc Tinh lạnh lùng nói: “Ông ngoại, có cần chúng con giúp không ạ?”

“Không cần, không cần.” Ông ngoại khách khí đáp.

Nghiêm Hi Quang nhìn cô, bất đắc dĩ cười, nói với ông ngoại: “Tính cô ấy hay tò mò, lại thích những chỗ đông vui, người tìm công việc cho cô ấy làm, tất nhiên cô ấy sẽ vui vẻ.”

Thẩm Mộc Tinh liếc qua thì thấy anh đang cười, bộ dáng ‘Anh hiểu em nhất mà’.

Lúc này mấy người phụ nữ vẻ mặt thật thà đang bê chậu bát ra ra vào vào, đều cười rồi dặn dò Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang cũng đáp lại từng người, khiêm tốn lễ phép.

“Được được được, con gái có tính cách tò mò rất năng động.” Ông ngoại nói: “Đi vào cùng ông.”

Cuối cùng Thẩm Mộc Tinh cũng mò đến hậu viện phía sau để lau bát, cô vui vẻ đến điên mất, cùng nhóm phụ nữ thiếu nữ trò chuyện rất sôi nổi, cuối cùng cũng được như ý nguyện nhìn cảnh mọi người náo nhiệt xào nấu đồ ăn.

Đã ăn được Tiệc trăm nhà, không biết từ lúc nào trời đã khuya, nếu lái xe về Ôn Châu thì ký túc xá cũng đã đóng cửa, ông ngoại liền lo liệu cho hai người ngủ lại trong nhà.

45. Chương 22

Edit: Song Linh

Giao thừa là ngày náo nhiệt nhất năm của người Trung Quốc, nhà của Thẩm Mộc Tinh là một gia đình lớn, họ hàng liên tục nối đuôi nhau tới, trong nhà các hộp quà màu đỏ được đặt ở khắp nơi.

Ngày Tết đương nhiên mọi người đều vui vẻ, nhưng em trai Thẩm Minh lại không, thoát một cái đã chui vào trong phòng làm ỏ rồi chơi game suốt, tóc mọc dài cũng không thèm đi cắt.

Thẩm Mộc Tinh đi vào phòng em trai, đẩy cửa ra, mùi thuốc lá nồng nặc xông vào mũi, Thẩm Minh đeo tai nghe đang vui vẻ bấm chuột, trên màn hình vi tính hiện lên cảnh đầu của kẻ thù bị đập nát, máu tươi đỏ thẫm bắn lên.

Thẩm Mộc Tinh đóng cửa lại, ngăn tiếng nói chuyện ồn ào của họ hàng ngoài phòng, lập tức căn phòng yên tĩnh trở lại.

Căn phòng của cậu được trang trí bằng gam màu trang nhã, giống như một thế giới hoàn toàn khác vậy.

“Đang đánh CS sao? Không thấy đau mắt hả?” Cô đứng bên cạnh, dùng tay sờ mái tóc mềm mại của cậu.

Lúc nhỏ tóc của Thẩm Minh rất mềm mại, lúc lớn lên tóc cũng giống tóc của con gái, tất nhiên Thẩm Mộc Tinh cực kỳ thích sờ đầu của cậu. Rõ ràng hồi xưa cậu rất ngoan ngoãn, cũng không biết từ khi nào, trên mặt cậu bắt đầu hiện lên sự phản kháng cùng sắc sảo, cứng rắn. Về sau mỗi lần cô định đụng vào đầu cậu đều bị cậu nhanh chóng né tránh.

Mắt Thẩm Minh vẫn dán vào màn hình máy tính, đưa tay nắm lấy bàn tay của Thẩm Mộc Tinh đang ở trên đầu mình, cầm chặt, một bên nắm tay chị gái, một bên dùng tay còn lại nhanh chóng di chuyển chuột.

“Sao chị không đi ra ngoài nói chuyện với mọi người?” Cậu hỏi.

“Có chuyện gì để nói sao? Bên ngoài ồn ào lắm.” Thẩm Mộc Tinh nắm tay của cậu rồi ngồi xuống, nhanh chóng nhéo nhéo tai của cậu.

Màn hình liền biến thành màu xám tro. Vì phân tâm mà cậu bị kẻ thù đánh chết.

Thẩm Minh quay đầu nhìn cô, rút điều thuốc trong miệng ra, nhả ra một làn khói, híp mắt quan sát cô, trong mắt có vài phần trêu tức.

“Mẹ không cho chị đọc hai bài thơ Đường cho bảy bà cô, tám bà dì nghe nữa sao?”

Thẩm Mộc Tinh hất tay cậu ra, lườm Thẩm Minh một cái, ngồi xuống giường, dịu dàng cười: “Chị đã lớn lắm rồi, còn đọc thơ Đường gì nữa chứ.”

Thẩm Minh hút thuốc, cười khê.

“Mẹ chuẩn bị đi mua Coca Cola đấy, em có muốn uống không? Chị lấy hai lon cho em nhé?” Cô nói: “Dù sao em cũng sắp bị khói trong phòng này hun chết rồi.”

“Đây là kiểu chết thoải mái nhất em từng nghe qua.” Thẩm Minh lại hít một hơi thuốc, nhìn cô rồi suy nghĩ: “Không uống.”

Thẩm Mộc Tinh hơi sững sờ một chút, ánh mắt cong cong: “Thật sao? Em còn nhớ hồi bé lúc chúng ta vui vẻ nhất là vào lễ mừng năm mới có họ hàng đến nhà chơi không, mọi người mang theo rất nhiều đồ uống, buổi tối lúc người lớn ngủ say chúng ta còn lén lút đi uống trộm đấy.”

Thẩm Minh phẩy làn khói trước mặt mình, ánh mắt sâu thẳm, nhớ lại: “Mẹ nói không cho chúng ta uống những thứ đó, phải giữ lại để mang biếu người ta.”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi: “Lúc còn bé chị luôn nghĩ, người lớn thật kỳ lạ, bảo chúng ta tặng cho người khác, người đó lại tặng ngược lại chúng ta, tặng qua tặng lại nên đồ uống cũng hết hạn luôn rồi. Cho chúng ta uống có phải tốt hơn không.”

“Không nỡ bỏ tiền ra mua đồ mới chứ sao.” Thẩm Minh đáp.

Thẩm Mộc Tinh lắc đầu, chăm chú nhìn Thẩm Minh: “Về sau chị hỏi mẹ, mẹ nói lúc đó là thời kỳ con cùng em trai đang thay răng, uống Cocacola nhiều sẽ hư luôn hàm răng mất. Thật ra bây giờ suy nghĩ lại, đôi khi mẹ chỉ muốn tốt cho chúng ta, chỉ không hề nói ra mà thôi.”

“Hừ.” Thẩm Minh cười châm biếm, dí điều thuốc vào trong gạt tàn.

“Em ”Hừ” cái gì hả, chuyện của cha Tạt Tạt thế nào rồi?”

“Vẫn đang lo liệu.”

“Vậy em cho con bé mượn tiền rồi sao?”

“Không có, mẹ sẽ không cho em tiền.”

“Sao em không thử nói với mẹ một lần?”

Thẩm Minh buông chuột, bỗng nhiên quay đầu chăm chú nhìn cô, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi:

“Lúc còn bé mẹ lén lút cầm Cocacola cho chị uống, em đều nhìn thấy.”

Thẩm Mộc Tinh toàn thân trì trệ, động tác cứng ngắc, nhanh chóng giả bộ tức giận, đập một cái lên lưng cậu: “Tìm xương trong trứng! Không phải cuối cùng chị đều cho em uống hết phần của chị sao hả!”

Thẩm Minh vẫn nhìn màn hình vi tính, bực bội nói:

“Chị biết thứ em nói không phải là Cocacola.”

Thời điểm giao thừa không được ở cùng một chỗ với Nghiêm Hi Quang, Thẩm Mộc Tinh rất thất vọng, thừa cơ trong nhà nhiều người ồn ào, cô chuẩn đến chỗ anh, nhưng chỉ thấy được cảnh tượng anh đang cô đơn làm việc trong cửa hàng, không có họ hàng, không có rượu với thức ăn, chắc là các bác thợ may uống nhiều quá nên ở trong phòng ngủ, chỉ có một mình anh bận rộn.

Thẩm Mộc Tinh đứng ở ngoài cửa lặng lẽ nhìn bộ dạng cô đơn của anh, mũi cay cay, cô cũng không đi vào trong, cô sợ anh buồn, cùng vui vẻ ở bên anh rồi lại chia xa, càng gặp càng cho anh cảm giác mất mát.

Sau đó Thắm Mộc Tinh hạ quyết tâm, giao thừa không ở cùng với anh, nhất định tết nguyên tiêu phải bám dính lấy anh mới thôi.

Phải ở cùng nhau vô cùng nháo nhiệt, vô cùng vui vẻ.

Vì vậy ngày mừng một tháng sáu học sinh phải đi học lại, mới đầu năm đã bao lớn bao nhỏ quay lại trường, nói dối mẹ là tết Nguyên tiêu cũng không được nghỉ để được tự do đúng một ngày.

Sáng sớm tết Nguyên tiêu, cô đã chuẩn bị xong đồ dùng thiết yếu cho sinh hoạt, vừa bước ra khỏi cửa phòng ngủ, Nghiêm Hi Quang đã sớm đỗ xe ở trước cửa, cô dùng hết sức vác trên mình túi sách to dùng lao ra trước cửa sổ xe, hôn lên khuôn mặt thoải mái của anh, không chờ được nữa liền ngồi vào ghế lái phụ.

“Anh chắc chắn sớm như vậy chúng ta đã đi ăn ”Cơm trưa“?” Thắm Mộc Tinh đóng cửa xe, thắt dây an toàn cho mình.

Nghiêm Hi Quang giống như có ý sắp xếp lịch trình cho ngày hôm nay vậy.

Tóc của anh vừa mới được cắt, một màu đen tuyền, dáng vẻ chỉnh tề, quần áo là đồ mới, đến đôi giày cũng mới nốt.

Anh nắm vô lăng, nói: “Có rất nhiều người lúc trời chưa sáng đã đi rồi.”

Thắm Mộc Tinh ngạc nhiên, đôi mắt phát sáng như vừa tìm thấy điều mới lạ: “Em từng nghe qua tiệc trăm nhà Thái Thuận rồi, nhưng chưa từng đi ăn bao giờ, một vạn người cùng nhau ăn cơm, thật sự rất hùng vĩ nha!”

*Một vạn = 10 000

Nghiêm Hi Quang nói: “Mỗi năm ông ngoại đều làm tổ trưởng, khi còn bé anh đã đi ăn mấy lần, em thích chỗ đông vui, có lẽ sẽ thích bữa tiệc này.”

Nơi bọn họ muốn đến là trấn Nhã Dương thuộc huyện Thái Thuận, nơi đó lập kỉ lục Guinness vì phúc tiệc có vạn người đến ăn. Ông ngoại của Nghiêm Hi Quang là người của huyện Thái Thuận, gọi qua gọi lại rất nhiều lần để chỉ đường cho anh vào trong, ông nghe nói anh muốn mang một cô gái về, vui tươi hơn hờ đồng ý, đơn giản chỉ cần nói cho ban tổ chức khó tính của buổi tiệc chuẩn bị thêm hai phần ăn thôi mà.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng đi chơi với nhau, so với khi đi trại hè hồi bé thì cô vẫn thấy lần này hưng phấn hơn nhiều. Dù sao cũng là đi cùng với người mình yêu, đi đến một nơi không ràng buộc, là một chuyện cực kỳ hạnh phúc.

Xe bắt đầu tăng tốc từ phía nam Ôn Châu, tới cao tốc Dũng - Thai - Ôn đến khi ra khỏi ải Phân Thủy, rồi lên tỉnh lộ 58 mới, dùng nguyên hơn ba tiếng. Mới đầu cô còn hưng phấn hỏi tới hỏi lui, sau đó nhìn hàng xe liên miên bất tận trên cao tốc, bất tri bất giác đã ngủ rồi.

Nghiêm Hi Quang vẫn giữ nguyên bộ dáng tỉnh táo quan sát đường đi, dường như vẻ im ắng buồn chán này chính là con người thật của anh.

Thật ra cô chính là một đứa trẻ.

Chuyện đi xe với tốc độ cao, trạm thu phí, phương hướng gì đó, cô chẳng biết chút gì cả.

Mà Nghiêm Hi Quang thì rất thông thạo, lúc phải giảm tốc độ để đi qua trạm thu phí, anh vẫn khoác thêm một chiếc áo cho cô.

Chiếc áo khoác kia đã sớm được để trong xe, giống như anh đoán trước được việc đi đường buồn chán này sẽ làm cô ngủ mất.

Khi đến huyện Thái Thuận, khắp nơi đều là xe buýt du lịch. Thắm Mộc Tinh bị tiếng kèn của hướng dẫn viên du lịch đánh thức.

Hai người xuống xe, anh đã hạ cửa sổ xuống rồi lấy đĩa thực phẩm bổ dưỡng ra đưa cho ông ngoại, Thắm Mộc Tinh liền đứng một bên đuổi lưng, mỉm cười nhìn ông.

Anh đóng cửa xe lại, một tay cầm chiếc hộp con, nói với cô: “Đi thôi.”

“Em cũng muốn vắc.” Cô làm nũng nói.

“Cái gì?” Anh không nghe rõ, tưởng cô nói muốn giúp anh vắc đồ, nói: “Không cần, không nặng.”

Cô bước tới, ôm cánh tay rắn chắc của anh rồi kéo đi, mỹ mãn cười: “Em nói em muốn vắc anh đi, không phải giúp anh vắc đồ đâu! Tốt lắm!”

Lúc này anh mới hiểu rõ, cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay của hai người đang dán sát vào nhau, khoe miệng mỉm cười.

Trước đây bọn họ chưa từng tiếp xúc thân mật với nhau như vậy.

Trên đường đi, những ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới, có hiếu kì, có hâm mộ, nhưng lại không khiến bọn họ cảm thấy căng thẳng cùng lo lắng.

Hôm đó là một ngày nắng, tuy thời tiết hơi lạnh, nhưng không ngăn được sự nhiệt tình của người.

Lần đầu tiên Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy Tiệc trăm nhà, thật sự cả đời không quên được.

Trộn vụn ba con phố, từ đầu đường đến cuối phố, cách mỗi một mét thì lại có một cái bàn tròn được trải khăn đỏ, ngăn nắp mà đông đúc.

Tiệc trăm nhà được phân công rõ ràng, mỗi tổ có một tổ trưởng, mười người đầu bếp, tổng cộng có mười tổ, mỗi tổ gồm một trăm bàn, mỗi bàn ngồi được mười người, đúng là có thể chiêu đãi đến một vạn người.

Lúc hai người bọn họ đến thì đã không còn chỗ trống, khi đi giữa các dãy bàn còn có thể thấy được ghế nhựa chồng thành núi, nghe được tiếng đình đang của nồi bát muôi chày, tất cả các gian hàng hai bên đường phố không phải đang bán hàng, mà có rất nhiều người đẹp tập dề màu đỏ chạy đông chạy tây lo việc, tiếng to tiếng nhỏ vang lên lẫn cả giọng địa phương nồng đậm.

Tiệc trăm nhà được tổ chức bởi già trẻ nam nữ của trấn, bởi vì phục vụ khách du lịch đến từ mọi nơi nên gọi là “Giúp đỡ mọi người”.

Những chuyện này đều là Nghiêm Hi Quang với tư cách là nửa người huyện Thái Thuận kể cho cô, Thẩm Mộc Tinh lần đầu tiên nghe qua, cực kì mới lạ.

Cô ôm cánh tay của anh, tạo thành đôi tình nhân bình thường nhất trong đám người.

Giọng nói của anh vừa từ tính vừa êm tai, trái ngược với các bác hướng dẫn viên du lịch nhiều tuổi: “Trước kia tiệc trăm nhà của huyện Thái Thuận được gọi là tiệc phúc, nhớ lại năm đó, thời Nam Tống có một nhà giàu họ Trương, vào đúng ngày Tết Nguyên tiêu đó, mời mọi người xung quanh tụ tập lại.”

Thẩm Mộc Tinh thân mật ôm cánh tay anh, nở nụ cười hạnh phúc, vẻ mặt chân thành nghe hướng dẫn viên giải thích lý do của bữa tiệc này.

“Sau này như thế nào?”

Nghiêm Hi Quang nói: “Sau này hử, nhà họ Lý đến, nhà họ Vương cũng đến, nhà họ Lưu cũng đến nốt.”

Thẩm Mộc Tinh nghịch ngợm tiếp lời: “Nhà họ Thẩm cũng đến!”

“Được được, em đã đến rồi.” Anh nở nụ cười.

Hai người vừa cười vừa nói đi đến khu vực của ông ngoại.

Ông ngoại là tổ trưởng tổ 3, trên tường có dán giấy màu đỏ tên ông, vậy mà ông ngoại Nghiêm Hi Quang cũng họ Nghiêm, gọi là Nghiêm Thái Thuận.

Giấy đỏ ghi thông báo thực đơn của tổ 3, đồ nhắm là lươn khô, món chính là mắt cá nấu măng, bánh mật, mì sợi, thịt thỏ xông khói, đậu cô ve xào, gà rán và lòng lợn ướp cay, canh long nhãn, chè trôi nước, cực kì đặc sắc.

Ông ngoại đang bận túi bụi ở phòng bếp, Nghiêm Hi Quang và Thẩm Sao Mộc chỉ đứng ở cửa nhìn ông đi ra đi vào mà không dám quấy rầy.

Đột nhiên phải phục vụ thêm một bàn mà không được báo trước, bát đĩa không biết mượn ở đâu, ông ngoại chạy tới cửa, lớn giọng hò hét để người ta đi mượn bát, trong lúc vô ý thì nhìn thấy Nghiêm Hi Quang.

“Tiểu Quang...! Con tới rất đúng lúc! Mau mau! Mau vào đây!” Ông ngoại vừa rồi còn hơi tức giận mà vừa nhìn thấy Nghiêm Hi Quang thì trong nháy mắt bụng đã nở hoa.

“Đi thôi.” Nghiêm Hi Quang nhẹ giọng nói với cô.

Gò má Thẩm Mộc Tinh ửng đỏ, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chỉ biết kéo tay của anh đi tới.

“Con đến lúc nào?”

“Con vừa tới, sợ làm phiền ông nên không dám quấy rầy.” Nghiêm Hi Quang dùng tiếng địa phương trả lời.

“Cô gái này là...”

“Bạn gái của con, Thẩm Mộc Tinh. Mộc Tinh, gọi ông ngoại.”

“Con chào ông ngoại.” Đôi mắt to của Thẩm Mộc Tinh chớp chớp, giọng nói dịu dàng nhu hoà, mỗi khi ở cùng một chỗ với Nghiêm Hi Quang đều bày ra bộ dáng trẻ con.

“Được được được! Ông cũng chào con.” Ánh mắt của ông ngoại vẫn luôn đánh giá Thẩm Mộc Tinh, ánh mắt hiền lành, khi cười nếp nhăn của khuôn mặt giống như hoa văn của gốc cây già, nhưng không cảm được vẻ uy nghiêm do ngũ quan đoan chính của ông mang lại: “Con nhìn ông đang bận lắm đấy, chỗ cũng không giành được cho các con, lát nữa có bàn mới, ông giữ chỗ cho hai đứa, phải ăn chơi thật ngon!”

Thẩm Mộc Tinh lạnh lợi nói: “Ông ngoại, có cần chúng con giúp không ạ?”

“Không cần, không cần.” Ông ngoại khách khí đáp.

Nghiêm Hi Quang nhìn cô, bất đắc dĩ cười, nói với ông ngoại: “Tính cô ấy hay tò mò, lại thích những chỗ đông vui, người tìm công việc cho cô ấy làm, tất nhiên cô ấy sẽ vui vẻ.”

Thẩm Mộc Tinh liếc qua thì thấy anh đang cười, bộ dáng “Anh hiểu em nhất mà”.

Lúc này mấy người phụ nữ vẻ mặt thật thà đang bê chậu bát ra ra vào vào, đều cười rồi dạn dò Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang cũng đáp lại từng người, khiêm tốn lễ phép.

“Được được được, con gái có tính cách tò mò rất năng động.” Ông ngoại nói: “Đi vào cùng ông.”

Cuối cùng Thẩm Mộc Tinh cũng mò đến hậu viện phía sau để lau bát, cô vui vẻ đến điên mất, cùng nhóm phụ nữ thiếu nữ trò chuyện rất sôi nổi, cuối cùng cũng được như ý nguyện nhìn cảnh mọi người náo nhiệt xào nấu đồ ăn.

Đã ăn được Tiệc trăm nhà, không biết từ lúc nào trời đã khuya, nếu lái xe về Ôn Châu thì ký túc xá cũng đã đóng cửa, ông ngoại liền lo liệu cho hai người ngủ lại trong nhà.

46. Chương 24: Chương 23: Giường

Edit: Tiểu Lăng

Nhà ông ngoại không tính là nhà có tiền trên thị trấn, chỉ có một căn nhà cũ gồm hai sân chính phụ, đó là nhà kiểu Thái Thuận chính tông, ngói xanh, tường thấp, đầu củng*, cột gỗ, phòng ốc gần nước, ẩn vào sườn núi.

(*) đầu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ cột trụ chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu

Tiến vào cửa sân là có thể trông thấy một bảng hiệu trên cửa, viết bốn chữ vàng “Thêu trắng cắt sao” từ trái sang phải. Ông ngoại của Nghiêm Hi Quang là thợ may nổi danh của thị trấn, bảng hiệu là do một người bạn già làm tặng ông năm 1995.

Bà ngoại là một người phụ nữ chất phác mập lùn, thường ở nhà làm ít món ăn cung cấp cho du khách tới nhà ăn. Bên hướng dẫn du lịch và bà ngoại có liên hệ, mỗi lần có du khách tới ở trong phòng cổ quanh đây, hướng dẫn viên đều sẽ đề cử họ đến nếm thử tay nghề của bà ngoại, ăn ngon mà không đắt, một đĩa cá lư* hấp chỉ có 20 khối.

(*) cá lư: Loài cá thân dẹp, miệng to vảy nhỏ, lưng hơi xanh, bụng trắng, tính hung dữ, ăn tôm cá để sống, ở gần biển, mùa hè từ biển bơi ngược vào sông, mùa đông bơi ngược từ sông ra biển, thịt ăn được. Còn gọi là “ngân lư” hay “ngọc hoa lư”. Giống ở Tùng Giang gọi là “tứ tai lư” rất ngon.

Giờ vẫn còn nhớ cái mới lạ, sôi nổi, ngượng ngùng, vinh quang của ngày ấy, rất nhiều cái lần đầu tiên, mà bất kể là qua bao nhiêu năm nữa cũng sẽ vẫn không quên đi một phần nào.

Láng giềng gần xa đều đã đến, nam nữ già trẻ ngồi quanh sân, uống rượu tương bình.

Người nhà nông ăn cơm ở trong sân không thể thiếu chó và trẻ con, Thẩm Mộc Tinh vừa xin bà ngoại chỉ xem phải hấp cá lư bao lâu, vừa bận bịu trêu trẻ con, cho chó ăn.

Nghiêm Hi Quang thì ăn đồ của bà ngoại đến nghiện rồi, uống mấy ly rượu để vào, gò má trắng nõn hơi đỏ lên.

Tay trái anh cụng chén với bậc cha chú và hệ đồng lứa, tay phải lại luôn nắm chặt tay cô đặt lên đùi mình.

Ăn nói tốt nhất trong thế hệ đồng lứa là anh họ hai nhà dì của Nghiêm Hi Quang, có lẽ là quan hệ không tệ lắm, uống đến mặt đỏ tới mang tai rồi mà vẫn chưa thỏa chí, luôn miệng bảo Nghiêm Hi Quang rót rượu.

“Thằng ba, bao giờ mới định lấy vợ lập nghiệp hử?” Anh hai say rượu, cười nhìn Thẩm Mộc Tinh.

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy, nhưng làm bộ chưa nghe được, nghiêng người cho cún con ăn xương, tai lại lặng lẽ đỏ lên.

Giọng nam phía sau cô cũng hơi say, cười nói với anh hai: “Cô ấy còn chưa thi lên đại học mà.”

Trong đó có một thân thích nhìn Thẩm Mộc Tinh khen: “Sinh viên à?”

Anh hai nói: “Thằng ba từ nhỏ đã được nhiều cô bé thích, lấy một bà xã là sinh viên thì có gì mà ngạc nhiên!”

Lúc này Thẩm Mộc Tinh mới ngồi thẳng người lên, hào phóng nói với mọi người: “Em phải thi xong kỳ thi tốt nghiệp trung học này đã, rồi mới vào đại học.”

Anh hai vội nói: “Không vội không vội, thằng ba hẵng còn trẻ chờ em tốt nghiệp rồi kết hôn là vừa.”

Bà ngoại nói: “Còn trẻ gì nữa? Hồi bà lớn bằng nó đã sinh mẹ của cháu rồi!”

Ông ngoại cười lớn: “Cái bà vụng này, toàn nói cái gì không đâu trước mặt con gái nhà người ta, không sợ người ta cười chê à, bà xem con gái nhà người ta đỏ mặt như nước canh quả hồng rồi kìa!”

Nghiêm Hi Quang bỗng quay đầu lại, buồn cười nhìn cô, cố ý nói:

“Em đỏ mặt? Anh xem cái nào.”

Tối nay anh uống rượu, chứ ngày thường cũng không lỗ măng như vậy.

“Trời ạ, không có mà! Tránh ra...” Thẩm Mộc Tinh ngăn tay của anh, quay lưng đi cho chó ăn, nhưng nụ cười trên khóe môi lại không tài nào thu lại được.

Nghiêm Hi Quang nhìn cô một lát, khẽ cười.

+++

Bình thường, nhà ông ngoại không có khách ở, các phòng đều dùng làm nhà kho, có một phòng nhỏ tạm coi là sạch sẽ, bà ngoại tỉ mỉ trang hoàng lại, dẫn Thẩm Mộc Tinh vào phòng xem. Thẩm Mộc Tinh vẫn còn

trẻ con, lần đầu tiên vào ở một căn phòng cổ như vậy, kể cả một cái gùi trúc cũng thấy tò mò, vui sướng cảm ơn.

Bóng đèn trong phòng nhỏ bật lên, sắc vàng ấm áp tràn ngập, cửa sổ hơi ỉm yên tĩnh trong bóng mờ, khung nhỏ bên bằng trúc được treo trên cửa sổ, trên đó bày cá chình khô.

Tiếng ông bà ngoại dọn phòng bếp đã thành thói quen, Nghiêm Hi Quang đứng ở cửa phòng cô, người dựa vào khung cửa, tay vuốt một cái móc bình an, khoe môi cong cong lên, yên lặng nhìn cô bạn tới bạn lui, mặt vô cùng thỏa mãn.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu nhìn thoáng qua, trải giường chiếu cho mình, vuốt phẳng nếp uốn trên ga trải giường.

Cô hỏi: “Anh uống nhiều quá đấy? Sao còn chưa đi ngủ?”

Nghiêm Hi Quang giơ móc bình an trong tay lên, móc ngọc và kéo nhỏ va vào nhau, phát ra tiếng leng keng.

Anh nói: “Em vẫn luôn mang theo thứ này bên người à?”

Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy, lập tức kinh ngạc chạy qua, ảo não nói: “Sao nó lại ở chỗ anh? Rõ ràng em treo ở trên cặp sách mà!”

“Rơi trong xe.” Nghiêm Hi Quang nói: “Em thích thì anh mua cái đẹp hơn cho em.”

Thẩm Mộc Tinh túm ngay lấy móc bình an, để tua rua màu đỏ mềm mại nằm trong lòng bàn tay, nói: “Em không cần, em thích cái này hơn.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, đi vào nhà, đứng bên cửa sổ, không biết đang nhìn gì bên ngoài.

Thẩm Mộc Tinh tiếp tục trải giường, nói: “Ván giường cứng quá, không đẩy nổi.”

Nghiêm Hi Quang không quay đầu lại, nói: “Giường có ngăn.”

Theo bản năng, Thẩm Mộc Tinh nhìn xuống dưới giường: “Thật sự là giường có ngăn, giống kiểu giường đông bắc.”

Anh yên lặng, đưa tay sờ lướt khô trong gùi, giọng chậm chậm nhẹ nhàng:

“Cha anh ở rể, học nghề với ông ngoại, anh ở đây mười năm. Tối đến ngoài cửa sổ luôn có chó sủa, họ nói, đêm có chó sủa là vì có quý, anh nhát gan, luôn sợ dưới giường có quỷ, khóc suốt, mẹ bèn nhờ người làm thành giường có ngăn, bà ấy nói, như thế sẽ không lo dưới giường có quỷ nữa.”

“A...” Thẩm Mộc Tinh không nhịn được hỏi: “Vậy tại sao ông bà ngoại không nhắc đến mẹ anh?”

Nghiêm Hi Quang cười lạnh: “Nhắc đến thì được cái gì, người ở nước lạ, xa ngút ngàn dặm không tin tức.”

“Ông bà ngoại đang giận à?”

“Sao có thể không giận?” Giọng anh bỗng cứng rắn lên: “Ném chồng bỏ con đi xa như thế, mười năm cũng chưa về nổi một lần!”

Thẩm Mộc Tinh lập tức biết mình lầm mồm, nhìn anh một lát, lập tức dịu dàng ngoan ngoãn đi qua, ôm lấy eo anh từ phía sau, dỗ anh: “Được rồi được rồi, là em lầm mồm.”

Anh thở chậm lại, trở về bình tĩnh như nước: “Không phải.”

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lúc, cô hơi cảm khái, nói: “Nghiêm Hi Quang, nếu anh có cơ hội xuất ngoại, anh...”

“Sẽ không.” Anh nhảy bèn đoán cô định hỏi vấn đề của phái nữ, không chút do dự nào đáp: “Anh sẽ ở lại bên cạnh người mình yêu.”

Lòng Thẩm Mộc Tinh lập tức ngọt hơn ăn mật, dán mặt vào lưng anh, nghịch ngợm đắc ý: “Ya ya ya, em đúng là có sức hút mà!”

Anh hít sâu một hơi, xoay người lại, ấn một nụ hôn xuống trán cô, nói: “Đi ngủ sớm đi, sáng mai ba giờ đã phải đi rồi.”

“Tuân lệnh!”

...

Đêm dài thanh vắng.

Căn nhà yên tĩnh, Thẩm Mộc Tinh nằm một mình trên giường, trần trọc.

Nghiêm Hi Quang ngủ cùng phòng với ông bà ngoại, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng ngáy già nua.

Cô giương mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nghe thấy tiếng chó sủa.

Thẩm Mộc Tinh ngồi dậy, cảnh đêm bên ngoài u tĩnh vô cùng, chỉ có một vầng trăng tròn treo cao trên trời là sáng rực rỡ.

“Đêm có chó sủa... là vì có quý...”

“Đêm có chó sủa... là vì có quý...”

Thẩm Mộc Tinh nhìn căn phòng lạ lẫm tối như mực này, bỗng sợ nổi da gà, tò mò vốn có cũng bị sợ hãi đánh tan.

Cạnh cửa sổ treo một cái gùi chứa lươn, đổ bóng lên tường nhìn như một đầu người đang treo ở đó.

Thẩm Mộc Tinh càng nghĩ càng sợ, dù biết tất cả đều là do chính mình dọa mình, nhưng cũng không ngủ được.

Do dự cỡ độ hơn một tiếng, rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa, dùng giọng cực thấp gọi Nghiêm Hi Quang.

“Nghiêm – Hi – Quang –”

Tiếng cô chìm ngập trong tiếng ngáy của ông ngoại.

Vốn một mình, không gọi anh đã sợ, đã thế gọi lại không ai đáp, Thẩm Mộc Tinh lại càng sốt ruột hơn.

“Nghiêm Hi Quang.” Cô rụt rè một lát, dùng giọng bình thường gọi thêm một tiếng.

Phòng vẫn im ắng.

Cô đang định rời giường xuống đất, đã nghe thấy trong phòng ông ngoại có tiếng đi dép.

Cô gọi nhỏ thế mà anh vẫn nghe được?

Thẩm Mộc Tinh mừng rỡ, như một con côn trùng có cánh mắc phải mạng nhện được cứu, càng không ngừng tới gần mép giường hơn, gọi: “Nghiêm Hi Quang...”

Sau nửa phút, Nghiêm Hi Quang xuất hiện ở cửa phòng cô, nửa phút này chắc là anh đang mặc quần áo.

Đèn trong phòng bật lên, bóng đèn bị dây treo đu đưa lung lẳng, ánh sáng tối đi một chút. Bóng Nghiêm Hi Quang đứng ở cửa, quần áo trên người không ngay ngắn mấy, có mấy khe vẫn lộ ra.

“Sao thế?” Anh nhú mày.

“Em... Em sợ...”

“Sợ cái gì? Anh đang ở ngay cách vách.”

“Tại anh hết! Ai bảo nói chó sủa có quý làm gì! Làm em không ngủ được!” Cô nhìn chằm chằm anh, như thể anh phạm phải tội tày trời.

Nghiêm Hi Quang nhìn đồng hồ: “Thẩm Mộc Tinh, không ngủ nữa là mười một giờ rồi đấy.”

“Em không cần, nói gì em cũng không ở một mình ở đây nữa.”

“Vậy em định ở cùng với bọn anh à?”

Bên tai cô là tiếng ngáy của ông ngoại, cô nhần nhần mũi, lắc đầu: “Không.”

“Vậy em muốn thế nào?”

Cô ho nhẹ một tiếng, nói cực kỳ tự nhiên: “Vậy anh ngủ cùng em là được.”

“Thắm Mộc Tinh!” Anh lập tức ngăn lại cô, nhỏ giọng cường điệu: “Em là nữ!”

Cô càng càn rỡ hơn, gương mặt nhỏ xệ xuống, túm ga giường càng chặt hơn.

“Vậy thì sao? Cũng không phải chưa từng ngủ cùng phòng... Dù sao nếu anh dám đi, thì chuẩn bị sáng mai nhặt xác em đi...”

Nghiêm Hi Quang dường như bó tay với cô, co kéo vìa giây, thỏa hiệp, nhấc chân đi vào phòng, tiện tay tắt đèn đi.

Căn phòng lập tức đen kịt.

Thắm Mộc Tinh hơi lòa mắt, ánh sáng đột nhiên biến mất khiến cô không nhìn rõ.

Chỉ cảm thấy phần giường bên cạnh mình bỗng có thêm một cơ thể nằm xuống, anh kéo kéo chăn, thò tay dùng sức giật một cái, như đang dỗi với cô, kéo cô vào lòng mình!

Anh nằm xuống, không cho giải thích, ôm cô ngủ.

Thắm Mộc Tinh ngớ ra!

Cô như một con ấu trùng cuộn trong vỏ, không dám nhúc nhích, tim đập thình thịch như thể sắp nhảy ra ngoài.

Hơi thở của anh, hương vị của anh xuyên qua quần áo, truyền tới hơi ấm, tất cả của anh đều kích thích lỗ chân lông của cô, khiến người cô nổi một tầng da gà.

Sau đó cô nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng tim đập của anh, kịch liệt y hệt cô.

Chừng nửa tiếng, họ không nhúc nhích, nhưng lại biết rõ, cả hai đều không ngủ.

Mãi đến khi tay trái ép tê rần, Thắm Mộc Tinh mới hít sâu, giật giật người, ngẩng đầu, lại phát hiện mắt anh như trăng tròn nhìn cô.

“Tê tay rồi hả?”

“Tê rồi.”

“Vậy đổi tư thế ngủ.” Anh nói.

“Vâng.” Cô lật người, quay mặt về cửa sổ.

Chẳng bao lâu sau, cô lại lật lại: “Em không muốn ngủ hướng cửa sổ.”

Anh nhắm mắt ừ, hai người lại quay về tư thế ngủ hướng vào nhau.

Một lát sau, Thắm Mộc Tinh hỏi: “Tay anh tê rồi à?”

Nghiêm Hi Quang không nói gì.

Thắm Mộc Tinh ghé đầu lại, hỏi nhỏ: “Anh... ngủ rồi à?”

Anh vẫn không nhúc nhích.

Thắm Mộc Tinh thả lỏng hơn, đưa tay đi sờ mặt anh, ngay khi vừa đụng phải anh, bỗng bị anh cầm tay lại!

Nghiêm Hi Quang cứ thế kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô, miệng Thắm Mộc Tinh khô cháy, cũng không kinh ngạc, căng thẳng nuốt tiếng kêu vào.

Nhắm mắt lại, bỗng nhớ tới hôm đó trong xe, anh đưa tay cởi móc bình an cho cô mà mãi không cởi được. Sau đó rút cuộc cũng cởi được xuống, bỏ vào trong tay cô.

Thắm Mộc Tinh hoảng sợ, cúc áo đã bị anh cởi hai nút, lộ ra xương quai xanh trắng như ánh trăng.

Mà nụ hôn của anh, như mưa nóng dày đặc, không ngừng rơi trên môi cô.

Người như có nước bốc hơi lên, không biết vì sao cứ điên cuồng tuôn ra ngoài, song lại vẫn không phá cái túi da kia ra, căng tới nỗi cô sắp nổ.

Từng lớp sợ hãi và vui sướng dâng lên, từng tác quần áo bị cởi ra, trong phòng yên tĩnh đang diễn ra một việc điên cuồng.

Cô không nhớ rõ họ đã làm gì, hôn, vuốt ve, dây dưa, ôm.

Anh trẻ tuổi lại cẩn trọng, nụ hôn của anh mãnh liệt lại khắc chế.

Đêm đó cô cực thẹn, lần đầu tiên để một người đàn ông đụng chạm vào thân thể của mình, tác nào được tác nào không, lòng cô vẫn đếm cả buổi tối, nhưng lúc chặn tay anh lại vẫn cứ lén lút thả lỏng.

Cô không tin thế gian này có loại mê loạn này có thể sánh với đêm dây dưa đó.

Lần đầu tiên họ chạm vào thân thể nhau, nhưng lại không dám vượt lời trì nửa bước.

Ánh trăng, xấu hổ lặn đi.

Trong đêm tối hôn mãi không đủ, nháy mắt đã tới ba giờ.

Cô bừng tỉnh từ trong môi anh, tùy ý để anh áp lên người mình, hôn xuống, xuống nữa, xuống nữa...

Cô há miệng hít sâu, như vừa lặn xuống biển sâu một lần, lại ngoi lên trong giây lát.

47. Chương 23: Giường

Edit: Tiểu Lăng

Nhà ông ngoại không tính là nhà có tiền trên thị trấn, chỉ có một căn nhà cũ gồm hai sân chính phụ, đó là nhà kiểu Thái Thuận chính tông, ngói xanh, tường thấp, đầu củng*, cột gỗ, phòng ốc gần nước, ẩn vào sườn núi.

(*) đầu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ cột trụ chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu

Tiến vào cửa sân là có thể trông thấy một bảng hiệu trên cửa, viết bốn chữ vàng “Thêu trắng cất sao” từ trái sang phải. Ông ngoại của Nghiêm Hi Quang là thợ may nổi danh của thị trấn, bảng hiệu là do một người bạn già làm tặng ông năm 1995.

Bà ngoại là một người phụ nữ chất phác mập lùn, thường ở nhà làm ít món ăn cung cấp cho du khách tới nhà ăn. Bên hướng dẫn du lịch và bà ngoại có liên hệ, mỗi lần có du khách tới ở trong phòng cổ quanh đây, hướng dẫn viên đều sẽ đề cử họ đến nếm thử tay nghề của bà ngoại, ăn ngon mà không đắt, một đĩa cá lư* hấp chỉ có 20 khối.

(*) cá lư: Loài cá thân dẹp, miệng to vảy nhỏ, lưng hơi xanh, bụng trắng, tính hung dữ, ăn tôm cá để sống, ở gần biển, mùa hè từ biển bơi ngược vào sông, mùa đông bơi ngược từ sông ra biển, thịt ăn được. Còn gọi là “ngân lư” hay “ngọc hoa lư”. Giống ở Tùng Giang gọi là “tứ tai lư” rất ngon.

Giờ vẫn còn nhớ cái mới lạ, sôi nổi, ngọt ngào, vinh quang của ngày ấy, rất nhiều cái lần đầu tiên, mà bất kể là qua bao nhiêu năm nữa cũng sẽ vẫn không quên đi một phần nào.

Láng giềng gần xa đều đã đến, nam nữ già trẻ ngồi quanh sân, uống rượu từng bình.

Người nhà nông ăn cơm ở trong sân không thể thiếu chó và trẻ con, Thảm Mộc Tinh vừa xin bà ngoại chỉ xem phải hấp cá lư bao lâu, vừa bận bịu trêu trẻ con, cho chó ăn.

Nghiêm Hi Quang thì ăn đồ của bà ngoại đến nghiện rồi, uống mấy ly rượu đế vào, gò má trắng nõn hơi đỏ lên.

Tay trái anh cụng chén với bậc cha chú và hệ đồng lứa, tay phải lại luôn nắm chặt tay cô đặt lên đùi mình.

Ăn nói tốt nhất trong thế hệ đồng lứa là anh họ hai nhà dì của Nghiêm Hi Quang, có lẽ là quan hệ không tệ lắm, uống đến mặt đỏ tới mang tai rồi mà vẫn chưa thỏa chí, luôn miệng bảo Nghiêm Hi Quang rót rượu.

“Thằng ba, bao giờ mới định lấy vợ lập nghiệp hử?” Anh hai say rượu, cười nhìn Thẩm Mộc Tinh.

Thẩm Mộc Tinh nghe thấy, nhưng làm bộ chưa nghe được, nghiêng người cho cún con ăn xương, tai lại lặng lẽ đỏ lên.

Giọng nam phía sau cô cũng hơi say, cười nói với anh hai: “Cô ấy còn chưa thi lên đại học mà.”

Trong đó có một thân thích nhìn Thẩm Mộc Tinh khen: “Sinh viên à?”

Anh hai nói: “Thằng ba từ nhỏ đã được nhiều cô bé thích, lấy một bà xã là sinh viên thì có gì mà ngạc nhiên!”

Lúc này Thẩm Mộc Tinh mới ngồi thẳng người lên, hào phóng nói với mọi người: “Em phải thi xong kỳ thi tốt nghiệp trung học này đã, rồi mới vào đại học.”

Anh hai vội nói: “Không vội không vội, thằng ba hẵng còn trẻ chờ em tốt nghiệp rồi kết hôn là vừa.”

Bà ngoại nói: “Còn trẻ gì nữa? Hồi bà lớn bằng nó đã sinh mẹ của cháu rồi!”

Ông ngoại cười lớn: “Cái bà vụng này, toàn nói cái gì không đâu trước mặt con gái nhà người ta, không sợ người ta cười chê à, bà xem con gái nhà người ta đỏ mặt như nước canh quả hồng rồi kìa!”

Nghiêm Hi Quang bỗng quay đầu lại, buồn cười nhìn cô, cố ý nói:

“Em đỏ mặt? Anh xem cái nào.”

Tối nay anh uống rượu, chứ ngày thường cũng không lỗ măng như vậy.

“Trời ạ, không có mà! Tránh ra...” Thẩm Mộc Tinh ngăn tay của anh, quay lưng đi cho chó ăn, nhưng nụ cười trên khóe môi lại không tài nào thu lại được.

Nghiêm Hi Quang nhìn cô một lát, khẽ cười.

+++

Bình thường, nhà ông ngoại không có khách ở, các phòng đều dùng làm nhà kho, có một phòng nhỏ tạm coi là sạch sẽ, bà ngoại tỉ mỉ trang hoàng lại, dẫn Thẩm Mộc Tinh vào phòng xem. Thẩm Mộc Tinh vẫn còn trẻ con, lần đầu tiên vào ở một căn phòng cổ như vậy, kể cả một cái giường cũng thấy tò mò, vui sướng cảm ơn.

Bóng đèn trong phòng nhỏ bật lên, sắc vàng ấm áp tràn ngập, cửa sổ hơi ỉm yên tĩnh trong bóng mờ, khung nhỏ bên bằng trúc được treo trên cửa sổ, trên đó bày cá chình khô.

Tiếng ông bà ngoại dọn phòng bếp đã thành bối cảnh, Nghiêm Hi Quang đứng ở cửa phòng cô, người dựa vào khung cửa, tay vuốt một cái móc bình an, khóe môi cong cong lên, yên lặng nhìn cô bận tới bận lui, mặt vô cùng thỏa mãn.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu nhìn thoáng qua, trải giường chiếu cho mình, vuốt phẳng nếp uốn trên ga trải giường.

Cô hỏi: “Anh uống nhiều quá đấy? Sao còn chưa đi ngủ?”

Nghiêm Hi Quang giơ móc bình an trong tay lên, móc ngọc và kéo nhỏ va vào nhau, phát ra tiếng leng keng.

Anh nói: “Em vẫn luôn mang theo thứ này bên người à?”

Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy, lập tức kinh ngạc chạy qua, ảo não nói: “Sao nó lại ở chỗ anh? Rõ ràng em treo ở trên cặp sách mà!”

“Rơi trong xe.” Nghiêm Hi Quang nói: “Em thích thì anh mua cái đẹp hơn cho em.”

Thắm Mộc Tinh túm ngay lấy móc bình an, để tua rua màu đỏ mềm mại nằm trong lòng bàn tay, nói: “Em không cần, em thích cái này hơn.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, đi vào nhà, đứng bên cửa sổ, không biết đang nhìn gì bên ngoài.

Thắm Mộc Tinh tiếp tục trải giường, nói: “Ván giường cứng quá, không đẩy nổi.”

Nghiêm Hi Quang không quay đầu lại, nói: “Giường có ngăn.”

Theo bản năng, Thắm Mộc Tinh nhìn xuống dưới giường: “Thật sự là giường có ngăn, giống kiểu giường đông bắc.”

Anh yên lặng, đưa tay sờ lướt khô trong gùi, giọng chậm chậm nhẹ nhàng:

“Cha anh ở rể, học nghề với ông ngoại, anh ở đây mười năm. Tối đến ngoài cửa sổ luôn có chó sủa, họ nói, đêm có chó sủa là vì có quý, anh nhát gan, luôn sợ dưới giường có quỷ, khóc suốt, mẹ bèn nhờ người làm thành giường có ngăn, bà ấy nói, như thế sẽ không lo dưới giường có quỷ nữa.”

“A...” Thắm Mộc Tinh không nhịn được hỏi: “Vậy tại sao ông bà ngoại không nhắc đến mẹ anh?”

Nghiêm Hi Quang cười lạnh: “Nhắc đến thì được cái gì, người ở nước lạ, xa ngút ngàn dặm không tin tức.”

“Ông bà ngoại đang giận dì?”

“Sao có thể không giận?” Giọng anh bỗng cứng rắn lên: “Ném chồng bỏ con đi xa như thế, mười năm cũng chưa về nổi một lần!”

Thắm Mộc Tinh lập tức biết mình lầm mồm, nhìn anh một lát, lập tức dịu dàng ngoan ngoãn đi qua, ôm lấy eo anh từ phía sau, dỗ anh: “Được rồi được rồi, là em lầm mồm.”

Anh thở chậm lại, trở về bình tĩnh như nước: “Không phải.”

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lúc, cô hơi cảm khái, nói: “Nghiêm Hi Quang, nếu anh có cơ hội xuất ngoại, anh...”

“Sẽ không.” Anh nhảy bèn đoán cô định hỏi vấn đề của phái nữ, không chút do dự nào đáp: “Anh sẽ ở lại bên cạnh người mình yêu.”

Lòng Thắm Mộc Tinh lập tức ngọt hơn ăn mật, dán mặt vào lưng anh, nghịch ngợm đắc ý: “Ya ya ya, em đúng là có sức hút mà!”

Anh hít sâu một hơi, xoay người lại, ấn một nụ hôn xuống trán cô, nói: “Đi ngủ sớm đi, sáng mai ba giờ đã phải đi rồi.”

“Tuân lệnh!”

...

Đêm dài thanh vắng.

Căn nhà yên tĩnh, Thắm Mộc Tinh nằm một mình trên giường, trần trọc.

Nghiêm Hi Quang ngủ cùng phòng với ông bà ngoại, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng ngáy già nua.

Cô giương mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nghe thấy tiếng chó sủa.

Thắm Mộc Tinh ngồi dậy, cảnh đêm bên ngoài u tĩnh vô cùng, chỉ có một vầng trăng tròn treo cao trên trời là sáng rực rỡ.

“Đêm có chó sủa... là vì có quý...”

“Đêm có chó sủa... là vì có quý...”

Thắm Mộc Tinh nhìn căn phòng lạ lẫm tối như mực này, bỗng sợ nổi da gà, tò mò vốn có cũng bị sợ hãi đánh tan.

Cạnh cửa sổ treo một cái gùi chứa lưon, đổ bóng lên tường nhìn như một đầu người đang treo ở đó.

Thẩm Mộc Tinh càng nghĩ càng sợ, dù biết tất cả đều là do chính mình dọa mình, nhưng cũng không ngủ được.

Do dự cỡ độ hơn một tiếng, rốt cuộc cô cũng không nhện được nữa, dùng giọng cực thấp gọi Nghiêm Hi Quang.

“Nghiêm – Hi – Quang –”

Tiếng cô chìm ngập trong tiếng ngáy của ông ngoại.

Vốn một mình, không gọi anh đã sợ, đã thế gọi lại không ai đáp, Thẩm Mộc Tinh lại càng sốt ruột hơn.

“Nghiêm Hi Quang.” Cô rụt rè một lát, dùng giọng bình thường gọi thêm một tiếng.

Phòng vẫn im ắng.

Cô đang định rời giường xuống đất, đã nghe thấy trong phòng ông ngoại có tiếng đi dép.

Cô gọi nhỏ thế mà anh vẫn nghe được?

Thẩm Mộc Tinh mừng rỡ, như một con côn trùng có cánh mắc phải mạng nhện được cứu, càng không ngừng tới gần mép giường hơn, gọi: “Nghiêm Hi Quang...”

Sau nửa phút, Nghiêm Hi Quang xuất hiện ở cửa phòng cô, nửa phút này chắc là anh đang mặc quần áo.

Đèn trong phòng bật lên, bóng đèn bị dây treo đu đưa lủng lẳng, ánh sáng tối đi một chút. Bóng Nghiêm Hi Quang đứng ở cửa, quần áo trên người không ngay ngắn mấy, có mấy khe vẫn lộ ra.

“Sao thế?” Anh nhú mày.

“Em... Em sợ...”

“Sợ cái gì? Anh đang ở ngay cách vách.”

“Tại anh hết! Ai bảo nói chớ sửa có quỷ làm gì! Làm em không ngủ được!” Cô nhìn chằm chằm anh, như thể anh phạm phải tội tày trời.

Nghiêm Hi Quang nhìn đồng hồ: “Thẩm Mộc Tinh, không ngủ nữa là mười một giờ rồi đấy.”

“Em không cần, nói gì em cũng không ở một mình ở đây nữa.”

“Vậy em định ở cùng với bọn anh à?”

Bên tai cô là tiếng ngáy của ông ngoại, cô nhăn nhăn mũi, lắc đầu: “Không.”

“Vậy em muốn thế nào?”

Cô ho nhẹ một tiếng, nói cực kỳ tự nhiên: “Vậy anh ngủ cùng em là được.”

“Thẩm Mộc Tinh!” Anh lập tức ngăn lại cô, nhỏ giọng cường điệu: “Em là nữ!”

Cô càng can rõ hơn, gương mặt nhỏ xệ xuống, túm ga giường càng chặt hơn.

“Vậy thì sao? Cũng không phải chưa từng ngủ cùng phòng... Dù sao nếu anh dám đi, thì chuẩn bị sáng mai nhặt xác em đi...”

Nghiêm Hi Quang dường như bó tay với cô, co kéo vìa giây, thỏa hiệp, nhấc chân đi vào phòng, tiện tay tắt đèn đi.

Căn phòng lập tức đen kịt.

Thẩm Mộc Tinh hơi lòa mắt, ánh sáng đột nhiên biến mất khiến cô không nhìn rõ.

Chỉ cảm thấy phần giường bên cạnh mình bỗng có thêm một cơ thể nằm xuống, anh kéo kéo chăn, thò tay dùng sức giật một cái, như đang đối với cô, kéo cô vào lòng mình!

Anh nằm xuống, không cho giải thích, ôm cô ngủ.

Thẩm Mộc Tinh ngó ra!

Cô như một con ấu trùng cuộn trong vỏ, không dám nhúc nhích, tim đập thành thịch như thể sắp nhảy ra ngoài.

Hơi thở của anh, hương vị của anh xuyên qua quần áo, truyền tới hơi ấm, tất cả của anh đều kích thích lỗ chân lông của cô, khiến người cô nổi một tầng da gà.

Sau đó cô nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng tim đập của anh, kịch liệt y hệt cô.

Chừng nửa tiếng, họ không nhúc nhích, nhưng lại biết rõ, cả hai đều không ngủ.

Mãi đến khi tay trái ép tê rần, Thẩm Mộc Tinh mới hít sâu, giật giật người, ngẩng đầu, lại phát hiện mắt anh như trăng tròn nhìn cô.

“Tê tay rồi hả?”

“Tê rồi.”

“Vậy đổi tư thế ngủ.” Anh nói.

“Vâng.” Cô lật người, quay mặt về cửa sổ.

Chẳng bao lâu sau, cô lại lật lại: “Em không muốn ngủ hướng cửa sổ.”

Anh nhắm mắt ừ, hai người lại quay về tư thế ngủ hướng vào nhau.

Một lát sau, Thẩm Mộc Tinh hỏi: “Tay anh tê rồi à?”

Nghiêm Hi Quang không nói gì.

Thẩm Mộc Tinh ghé đầu lại, hỏi nhỏ: “Anh... ngủ rồi à?”

Anh vẫn không nhúc nhích.

Thẩm Mộc Tinh thả lỏng hơn, đưa tay đi sờ mặt anh, ngay khi vừa đụng phải anh, bỗng bị anh cầm tay lại!

Nghiêm Hi Quang cứ thế kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô, miệng Thẩm Mộc Tinh khô cháy, cũng không kinh ngạc, căng thẳng nuốt tiếng kêu vào.

Nhắm mắt lại, bỗng nhớ tới hôm đó trong xe, anh đưa tay cởi móc bình an cho cô mà mãi không cởi được. Sau đó rốt cuộc cũng cởi được xuống, bỏ vào trong tay cô.

Thẩm Mộc Tinh hoảng sợ, cúc áo đã bị anh cởi hai nút, lộ ra xương quai xanh trắng như ánh trăng.

Mà nụ hôn của anh, như mưa nóng dày đặc, không ngừng rơi trên môi cô.

Người như có nước bốc hơi lên, không biết vì sao cứ điên cuồng tuôn ra ngoài, song lại vẫn không phá cái túi da kia ra, căng tới nỗi cô sắp nổ.

Từng lớp sợ hãi và vui sướng dâng lên, từng tắc quần áo bị cởi ra, trong phòng yên tĩnh đang diễn ra một việc điên cuồng.

Cô không nhớ rõ họ đã làm gì, hôn, vuốt ve, dây dưa, ôm.

Anh trẻ tuổi lại cẩn trọng, nụ hôn của anh mãnh liệt lại khắc chế.

Đêm đó cô cực thẹn, lần đầu tiên để một người đàn ông đụng chạm vào thân thể của mình, tắc nào được tắc nào không, lòng cô vẫn đếm cả buổi tối, nhưng lúc chặn tay anh lại vẫn cứ lén lút thả lỏng.

Cô không tin thế gian này có loại mê loạn này có thể sánh với đêm dây dưa đó.

Lần đầu tiên họ chạm vào thân thể nhau, nhưng lại không dám vượt lời trì nửa bước.

Ánh trăng, xấu hổ lặn đi.

Trong đêm tối hôn mãi không đủ, nháy mắt đã tới ba giờ.

Cô bừng tỉnh từ trong môi anh, tùy ý để anh áp lên người mình, hôn xuống, xuống nữa, xuống nữa...

Cô há miệng hít sâu, như vừa lặn xuống biển sâu một lần, lại ngoi lên trong giây lát.

48. Chương 25: Chương 24: Kaka

Edit: Đào Sindy

Khắc sâu vào ấn tượng đó là, tiết học sớm hôm đó, nghỉ trưa, buổi tối tự học. Vô thức bước đi, bên tai tràn ngập hơi thở và giọng nói của anh.

Hơi thở và giọng nói của anh.

Mất khống chế, khắc chế, cần rõ, dịu dàng.

Ngày tại tối hôm qua, bọn họ đã thân mật hơn.

Chuyện này không thể trách một cô gái không hiểu chuyện đời như cô không thể nào quên được.

Cô như đã mê muội, linh hồn trên người nhưng vẫn trì trệ tối hôm qua.

Nếu như nụ hôn của anh là răng nhọn, chỉ sợ thân thể của cô đã bị xâm chiếm từ sớm.

Nếu như tình cảm của cô hóa thành sợi, sợ rằng đã hóa thành kén quẩn với anh thành một thể.

Cọ xát dây dưa, tản ra không được.

Hôm sau, Thẩm Mộc Tinh ranh mãnh tạm biệt Nghiêm Hi Quang để trở về trường học, không biết vì sao, anh nhắn tin cô không trả lời, gọi điện thoại cũng không nhận.

Ngày thứ hai, Nghiêm Hi Quang liền lái xe đến trường học của.

Buổi sáng hơn sáu giờ, là thời gian cô đi học.

Từ trước đến nay Thẩm Mộc Tinh thuộc nhóm người đến sớm nhất, cho nên lúc trông thấy xe của Nghiêm Hi Quang, cửa trường học còn không có mấy học sinh. Cô hơi kinh ngạc, lại có chút vui sướng, còn có chút xấu hổ.

Anh thấy cô đi đến, cũng không có xuống xe, ngồi trong xe như vậy nhìn cô, ánh mắt thiếu sức sống mà ngay thẳng.

Thẩm Mộc Tinh đỏ mặt đi qua, đứng ở cửa sổ tay lái phụ làm bộ tự nhiên hào phóng chào hỏi anh.

“Nghiêm Hi Quang, sao anh lại tới đây?”

“Em nói xem?” Nghiêm Hi Quang ý tứ sâu xa nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh nắm quai đeo cặp sách, giải thích nói: “Hôm qua em. . . Hôm qua điện thoại em hết pin.”

“Thật sao?” Nghiêm Hi Quang cười lạnh: “Đây là lần đầu.”

Hai người trầm mặc nhìn nhau một chút, cô mở miệng nói trước: “Anh tới nhập hàng hay sao?”

“Không phải.”

“Vậy anh đến làm việc à?”

Nghiêm Hi Quang lắc đầu.

Thẩm Mộc Tinh dừng một chút, cúi đầu xuống nói: “Không phải anh vì em không nhận điện thoại, cố ý chạy tới hả?”

Anh nói: “Ban đêm ngủ không được, gọi cho em em lại không nhận.”

Thẩm Mộc Tinh khoác hai cánh tay lên cửa sổ xe, đưa đầu vào, ngửi thấy mùi khói trong xe, xin lỗi nói: “Thật có lỗi. . . Em cũng không biết làm sao. . .”

Anh cắt ngang cô: “Cảm thấy anh ức hiếp em rồi sao?”

Ánh mắt Thẩm Mộc Tinh nhẹ nhàng tung bay: “Không có . . .”

Anh lại hỏi: “Vậy em sợ sao?”

Thẩm Mộc Tinh chép miệng, không nói chuyện.

Thân thể Nghiêm Hi Quang giật giật, mặc dù buộc dây an toàn, lại đưa tay qua sờ lên tóc cô, dỗ dành nói: “Đồ ngốc, sợ cái gì?”

Thẩm Mộc Tinh ngượng ngùng ngoác miệng ra, như cô bé nói: “Ai nha, không có rồi. . .”

“Không nên suy nghĩ bậy bạ.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian gật đầu, đứng thẳng người cam đoan với anh: “Ừm, yên tâm đi!”

Anh nhìn cô một cái, vặn chìa khóa xe.

Thẩm Mộc Tinh đột nhiên gọi anh lại: “Này!”

“Thế nào?”

“Anh có thể nhân tiện lấy một ít vải, giữa trưa ở lại ăn cơm với em không?”

Anh nhướng mày nhìn cô.

“Em nghĩ là anh. . .” Cô nói.

Món ngon giữa trưa vẫn là món bún cay thập cẩm.

Đậu xốp, rong biển, rau diếp và bún, cay ít nồng nhiều, không đường không giấm. Mỗi cô bé đều là một người lành nghề gia vị trước bún cay thập cẩm, mỗi trường học đều có một quán bún cay thập cẩm.

Tương mè thêm vào nước dùng bún với ớt cay nồng, hương vị cay nồng xông vào mũi, đưa ta đến chân trời góc biển. Dầu nếm đủ sền sệt hải vị, nhưng lúc đói khát, vẫn chỉ thèm một tô bún cay thập cẩm thuở học sinh.

Cô gọi cho anh một bát, hỏi anh muốn ăn gì, thêm gì, anh đều nói tùy ý, cuối cùng Thẩm Mộc Tinh gọi phần mình và anh giống như đúc.

Lúc Nghiêm Hi Quang ăn miếng thứ nhất, liền nhúu mày, nhai thận trọng trong miệng, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt Thẩm Mộc Tinh mong chờ, anh vẫn không nể mặt mũi cau lông mày lại: “Thì ra khẩu vị của em nặng như vậy?”

Thẩm Mộc Tinh vô tội nháy mắt mấy cái, cầm lấy đũa của anh ném thử: “Không biết, em thấy vừa mà.”

Nghiêm Hi Quang vặn chai nước khoáng ra, chế một ít vào bát, pha loãng gia vị đậm đặc kia, cúi đầu tiếp tục ăn.

Thẩm Mộc Tinh cười, cũng cầm lấy đũa ăn, cười đùa tí tởm nói: “Đồng chí Tiểu Nghiêm, em nhớ anh lắm.”

“Không phải mới tách ra sáng hôm qua sao?” Anh nhàn nhạt nói.

“Thì cũng nhớ anh mà.” Cô tiếp tục cười.

“Cho nên em không trả lời tin nhắn cũng vì nhớ anh sao?” Lông mày anh hơi nhúu nhìn cô.

“Nói thật giống như em rất tùy tiện vậy!”

“Em thật tùy tiện.” Nghiêm Hi Quang nói.

“Hi hi, ăn thôi!” Trong nội tâm cô thật có lỗi, dàn xếp ổn thỏa vừa ăn vui vẻ vừa nói: “ Ai biết anh thật sự chạy đến.”

Nghiêm Hi Quang cũng không trách cô, cúi đầu tiếp tục ăn bát bún cay thập cẩm vừa cay vừa mặn kia.

Thói quen giữa nam và nữ không giống nhau, bọn họ hình như cũng không thích những thứ dư thừa, vô luận yêu hay không yêu thì vẫn ăn.

Không bao lâu, bát của anh đã trống, dùng nước khoáng súc miệng, đốt một điếu thuốc hút.

Thẩm Mộc Tinh ăn chậm rì, kéo dài thời gian nghỉ trưa ấm áp như vàng này thêm một chút.

Cô đột nhiên hỏi: “Lần trước anh nói, chỉ có kết hôn mới có thể ở chung mỗi ngày, anh nói, hai chúng ta sẽ kết hôn sao?”

Anh hít một hơi khói, nhìn cô, nheo mắt lại. “Hai chúng ta sao?”

“Ừm.” Cô gật đầu.

Nghiêm Hi Quang biểu lộ ngưng trọng, giống như càng nghĩ, điếu thuốc chớp tắt, càng lúc càng ngắn.

Thẩm Mộc Tinh ở một bên vừa hút bún vừa ngâm nga hát, làm ra bộ dáng vui vẻ ngốc nghếch.

Một lát sau, anh nói: “Có thể.”

Thẩm Mộc Tinh làm như không nghe thấy tiếp tục vừa ăn bún vừa ngâm nga hát, mặt cúi xuống, cầm đũa cũng tốn sức.

Anh còn nói: “Ăn thật ngon.”

Thẩm Mộc Tinh ngừng hát, cười hì hì ăn bún.

Nghiêm Hi Quang dập điếu thuốc, ném xuống mặt đất lộn xộn, đứng lên, dẫn dò cô: “Khẩu vị của em nặng cần sửa, thể này không tốt cho sức khỏe, hưởng hồ sau này kết hôn, cũng không thể ăn hai nồi cơm.”

Cô liếc anh: “Để em giống khẩu vị của anh thì anh học nấu ăn đi, đến lúc đó anh nấu gì em ăn đó không phải tốt hơn sao?”

“Sau này anh làm gì em ăn nấy sao?”

“Đúng thế! Đồ lười không có tư cách kén ăn.”

Nghiêm Hi Quang nhìn cô suy nghĩ, gật đầu về phía khác, khoe miệng hiện lên vẻ tươi cười: “Vậy được.”

Nghiêm Hi Quang lấy vải từ trên xe xuống, móc chìa khoá ra mở cửa tiệm may, một bóng dáng mảnh mai đứng sau lưng anh, là Kaka.

“Anh hai, chờ anh lâu quá, cuối cùng cũng về.”

“May quần áo sao?” Anh mở cửa mời cô ta vào.

Kaka dạo một vòng trong phòng, mở kệ áo thợ may ra, đi đến trước mặt anh nói: “Chỗ anh có làm đồ tang không?”

Động tác trong tay Nghiêm Hi Quang dừng lại một chút: “Đồ tang gì?”

Kaka nói: “Ba em không còn sống được mấy ngày, em nghĩ nên may một bộ đồ tang trước, chờ khi đến thì còn có mà mặc, em muốn một bộ váy đen hình hoa Lace* như trên truyền hình, anh biết hoa Lace chứ?”

* Hoa lace, một giống thực vật thân thảo trồng hai năm, có nguồn gốc Bắc Phi và Trung Đông. Cây cao khoảng 50 - 80cm, lá kép dạng lông vũ, lá đơn hình kim to bản đầu nhọn, mép lá có răng cưa. Hoa mọc trên ngọn, đài hoa hình gọng ô, mấy trăm bông tụ dày lại, màu trắng thuần khiết rất khác biệt, điển hình là hoa Queen Anne's lace. Hoa kỳ từ tháng 3 - 5..

Nghiêm Hi Quang lặp lại yêu cầu của cô ta một lần, nói: “Quần màu đen, hoa ở khe hở trước ngực, có thể làm.”

“Muốn Lace hoa, vì mặc vào sẽ không què mùa. Hoa ở vị trí khe hở trước ngực, vị trí này.” Kaka đưa tay chỉ ngực mình, ngón tay tiến sâu vào chỗ mềm mại, kéo xuống dưới thật sâu.

Nghiêm Hi Quang lạnh nhạt thu hồi tầm mắt: “Có thể.”

Anh đo kích thước cho cô ta rồi, Kaka đứng bên cạnh anh, móc bóp ra, vẻ mặt không thú vị hỏi: “Bao lâu mới xong?”

Nghiêm Hi Quang nói: “Nhanh.”

“Vậy được.”

“Mười ngày sau là xong.”

Kaka gật nhẹ đầu, cặp mắt vẫn luôn đánh giá anh: “Khoan hãy nói, bọn họ nói anh đẹp trai, quả thực không tồi.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, anh và khách rất ít khi nói chuyện phiếm, cúi đầu dùng cây kéo nhỏ cắt đầu chỉ.

Kaka bỗng nhiên nắm tay khoác lên lưng anh, động tác của Nghiêm Hi Quang trì trệ lại.

Trong giọng nói Kaka có mấy phần khấn trương nói: “Anh hai à, hai trăm đồng một lần, làm không?”

Nghiêm Hi Quang nhẹ nhàng ngăn cánh tay cô ta lại, mặt không thay đổi nói: “Cô tìm lộn người rồi.”

Kaka còn nói: “Tính tiền tháng cũng được, chỉ cần anh cho em ba ngàn thôi, mỗi ngày em đều phục vụ anh.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, trầm mặt tiếp tục làm việc, xem như không nghe.

Giọng nói Kaka có chút nôn nóng, cùng với giọng điệu dịu dàng vô cùng càng trở nên kỳ quái: “Chỉ một lần cũng được.”

Nghiêm Hi Quang vẫn như cũ đầu vào đẩy kéo từng sợi chỉ, nói: “Tiền đồ tang tôi không lấy của cô, cô đi đi.”

Kaka hít một hơi, đột nhiên cái mũi mỗi nhứ, trong mắt có chút ẩm ướt.

Cô ta cười xấu hổ: “À, không có gì đâu, quấy rầy anh hai rồi.”

“Không có gì đâu.” Cô ta nói xong thì đi ra ngoài.

Đi hai bước, Kaka đột nhiên quay đầu lại, nhìn anh: “Đúng rồi anh hai, có phải anh và Mộc Tinh quen nhau?”

Nghiêm Hi Quang ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuổi trẻ của cô ta, nói: “Bệnh của ba cô, không vội làm đồ tang, cứ kiên nhẫn chờ xem.”

Kaka hít mũi một cái, hai người nói chuyện hình như không cùng thời, Kaka nói: “Ngày đó em đi ngang nhà ga, nhìn thấy hai người đang hôn nhau.”

Ngày đó chủ thuê cho người khác thuê tiệm uốn tóc, Kaka đuổi tới trung tâm vận chuyển hành khách, đau khổ năn nỉ chủ thuê nhà tha cho một lần, đây là bát ăn cơm của cô ta, nếu như không có tiệm uốn tóc, cô lấy gì chặn tiền lỗ hổng vì thuốc men của ba đây?

Cuối cùng chủ thuê nhà vẫn rời đi, chủ thuê nhà nói, đó cũng là bát ăn cơm của tôi cô bé à!

Kaka mất mát đứng ở trung tâm vận chuyển hành khách, nhìn xe đi xa, vừa quay người, đã nhìn thấy Thẩm Mộc Tinh từ trên xe Ôn châu đi xuống.

Cô vừa xuống xe, giống như một con chim nhỏ về tổ, nhào vào ngực Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang cười cúi đầu dùng trán cọ trán cô, hai người ngọt ngào nói gì đó, anh thuận thể hôn cô.

Kaka bỗng nhiên nghĩ đến Thẩm Minh.

Lúc Thẩm Minh hôn cô ta, cũng thích ôm cô ta thật chặt, bàn tay chụp lấy đầu cô ta, trong miệng có nhàn nhạt mùi thuốc lá nói đó là hơi thở thuộc về con trai trẻ tuổi, không giống một số đàn ông đã có tuổi, trong miệng luôn có mùi hương khiến người ta buồn nôn.

Trong tiệm may lại có mấy khách đẩy cửa vào, Kaka quay đầu, Nghiêm Hi Quang ngồi trước án gỗ làm việc, biểu lộ cách xa người vạ dẫm.

Kaka thiện ý nhìn anh, nói: “Em không có ý gì cả, chỉ muốn nhắc nhở anh, mẹ của Mộc Tinh, là một nhân vật hung ác, nhưng em chúc phúc cho hai người.”

“Cảm ơn.”

Thì ra anh đã nghe được.

Kaka nói: “Đồ tang không cần làm cho em, em sẽ trị bệnh cho ba mình.”

Cô ta nói xong, đẩy cửa đi ra, Nghiêm Hi Quang thả tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô ta.

Thân ảnh đơn bạc của cô ta bước vào cửa hàng vật liệu xây dựng đối diện, đóng cửa lại.

49. Chương 24: Kaka

Edit: Đào Sindy

Khắc sâu vào ấn tượng đó là, tiết học sớm hôm đó, nghỉ trưa, buổi tối tự học. Vô thức bước đi, bên tai tràn ngập hơi thở và giọng nói của anh.

Hơi thở và giọng nói của anh.

Mất khống chế, khắc chế, càn rỡ, dịu dàng.

Ngay tại tối hôm qua, bọn họ đã thân mật hơn.

Chuyện này không thể trách một cô gái không hiểu chuyện đời như cô không thể nào quên được.

Cô như đã mê muội, linh hồn trên người nhưng vẫn trì trệ tối hôm qua.

Nếu như nụ hôn của anh là răng nhọn, chỉ sợ thân thể của cô đã bị xâm chiếm từ sớm.

Nếu như tình cảm của cô hóa thành sợi, sợ rằng đã hóa thành kén quẩn với anh thành một thể.

Cọ xát dây dưa, tản ra không được.

Hôm sau, Thẩm Mộc Tinh ranh mãnh tạm biệt Nghiêm Hi Quang để trở về trường học, không biết vì sao, anh nhắn tin cô không trả lời, gọi điện thoại cũng không nhận.

Ngày thứ hai, Nghiêm Hi Quang liền lái xe đến trường học của.

Buổi sáng hơn sáu giờ, là thời gian cô đi học.

Từ trước đến nay Thẩm Mộc Tinh thuộc nhóm người đến sớm nhất, cho nên lúc trông thấy xe của Nghiêm Hi Quang, cửa trường học còn không có mấy học sinh. Cô hơi kinh ngạc, lại có chút vui sướng, còn có chút xấu hổ.

Anh thấy cô đi đến, cũng không có xuống xe, ngồi trong xe như vậy nhìn cô, ánh mắt thiếu sức sống mà ngay thẳng.

Thẩm Mộc Tinh đỏ mặt đi qua, đứng ở cửa sổ tay lái phụ làm bộ tự nhiên hào phóng chào hỏi anh.

“Nghiêm Hi Quang, sao anh lại tới đây?”

“Em nói xem?” Nghiêm Hi Quang ý tứ sâu xa nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh nắm quai đeo cặp sách, giải thích nói: “Hôm qua em... Hôm qua điện thoại em hết pin.”

“Thật sao?” Nghiêm Hi Quang cười lạnh: “Đây là lần đầu.”

Hai người trầm mặc nhìn nhau một chút, cô mở miệng nói trước: “Anh tới nhập hàng hay sao?”

“Không phải.”

“Vậy anh đến làm việc à?”

Nghiêm Hi Quang lắc đầu.

Thẩm Mộc Tinh dừng một chút, cúi đầu xuống nói: “Không phải anh vì em không nhận điện thoại, cố ý chạy tới hả?”

Anh nói: “Ban đêm ngủ không được, gọi cho em em lại không nhận.”

Thẩm Mộc Tinh khoác hai cánh tay lên cửa sổ xe, đưa đầu vào, ngửi thấy mùi khói trong xe, xin lỗi nói: “Thật có lỗi... Em cũng không biết làm sao...”

Anh cắt ngang cô: “Cảm thấy anh ức hiếp em rồi sao?”

Ánh mắt Thẩm Mộc Tinh nhẹ nhàng tung bay: “Không có...”

Anh lại hỏi: “Vậy em sợ sao?”

Thẩm Mộc Tinh chép miệng, không nói chuyện.

Thân thể Nghiêm Hi Quang giật giật, mặc dù buộc dây an toàn, lại đưa tay qua sờ lên tóc cô, dõ dằn nói: “Đồ ngốc, sợ cái gì?”

Thẩm Mộc Tinh ngượng ngùng ngoác miệng ra, như cô bé nói: “Ai nha, không có rồi...”

“Không nên suy nghĩ bậy bạ.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian gạt đầu, đứng thẳng người cam đoan với anh: “Ừm, yên tâm đi!”

Anh nhìn cô một cái, vặn chìa khóa xe.

Thẩm Mộc Tinh đột nhiên gọi anh lại: “Này!”

“Thế nào?”

“Anh có thể nhân tiện lấy một ít vải, giữa trưa ở lại ăn cơm với em không?”

Anh nhướng mày nhìn cô.

“Em nghĩ là anh...” Cô nói.

—

Món ngon giữa trưa vẫn là món bún cay thập cẩm.

Đậu xối, rong biển, rau diếp và bún, cay ít nồng nhiều, không đường không giấm. Mỗi cô bé đều là một người lành nghề gia vị trước bún cay thập cẩm, mỗi trường học đều có một quán bún cay thập cẩm.

Tương mè thêm vào nước dùng bún với ớt cay nồng, hương vị cay nồng xông vào mũi, đưa ta đến chân trời góc biển. Dầu nêm đủ sơn trên hải vị, nhưng lúc đói khát, vẫn chỉ thèm một tô bún cay thập cẩm thuở học sinh.

Cô gọi cho anh một bát, hỏi anh muốn ăn gì, thêm gì, anh đều nói tùy ý, cuối cùng Thẩm Mộc Tinh gọi phần mình và anh giống như đút.

Lúc Nghiêm Hi Quang ăn miếng thứ nhất, liền nhúu mày, nhai thận trọng trong miệng, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt Thẩm Mộc Tinh mong chờ, anh vẫn không nể mặt mũi cau lông mày lại: “Thì ra khẩu vị của em nặng như vậy?”

Thẩm Mộc Tinh vô tội nháy mắt mấy cái, cầm lấy đĩa của anh ném thử: “Không biết, em thấy vừa mà.”

Nghiêm Hi Quang vặn chai nước khoáng ra, chế một ít vào bát, pha loãng gia vị đậm đặc kia, cúi đầu tiếp tục ăn.

Thẩm Mộc Tinh cười, cũng cầm lấy đĩa ăn, cười đùa tí tởm nói: “Đồng chí Tiểu Nghiêm, em nhớ anh lắm.”

“Không phải mới tách ra sáng hôm qua sao?” Anh nhàn nhạt nói.

“Thì cũng nhớ anh mà.” Cô tiếp tục cười.

“Cho nên em không trả lời tin nhắn cũng vì nhớ anh sao?” Lòng mày anh hơi nhíu nhìn cô.

“Nói thật giống như em rất tùy tiện vậy!”

“Em thật tùy tiện.” Nghiêm Hi Quang nói.

“Hi hi, ăn thôi!” Trong nội tâm cô thật có lỗi, dàn xếp ổn thỏa vừa ăn vui vẻ vừa nói: “Ai biết anh thật sự chạy đến.”

Nghiêm Hi Quang cũng không trách cô, cúi đầu tiếp tục ăn bát bún cay thập cẩm vừa cay vừa mặn kia.

Thói quen giữa nam và nữ không giống nhau, bọn họ hình như cũng không thích những thứ dư thừa, vô luận yêu hay không yêu thì vẫn ăn.

Không bao lâu, bát của anh đã trống, dùng nước khoáng súc miệng, đốt một điếu thuốc hút.

Thẩm Mộc Tinh ăn chậm rì, kéo dài thời gian nghỉ trưa ấm áp như vàng này thêm một chút.

Cô đột nhiên hỏi: “Lần trước anh nói, chỉ có kết hôn mới có thể ở chung mỗi ngày, anh nói, hai chúng ta sẽ kết hôn sao?”

Anh hít một hơi khói, nhìn cô, nheo mắt lại. “Hai chúng ta sao?”

“Ừm.” Cô gật đầu.

Nghiêm Hi Quang biểu lộ ngưng trọng, giống như càng nghĩ, điếu thuốc chớp tắt, càng lúc càng ngắn.

Thẩm Mộc Tinh ở một bên vừa hút bún vừa ngâm nga hát, làm ra bộ dáng vui vẻ ngốc nghếch.

Một lát sau, anh nói: “Có thể.”

Thẩm Mộc Tinh làm như không nghe thấy tiếp tục vừa ăn bún vừa ngâm nga hát, mặt cúi xuống, cầm đĩa cũng tốn sức.

Anh còn nói: “Ăn thật ngon.”

Thẩm Mộc Tinh ngừng hát, cười hì hì ăn bún.

Nghiêm Hi Quang dập điếu thuốc, ném xuống mặt đất lộn xộn, đứng lên, dẫn dò cô: “Khẩu vị của em nặng cần sửa, thể này không tốt cho sức khỏe, hưởng hồ sau này kết hôn, cũng không thể ăn hai nồi cơm.”

Cô liếc anh: “Để em giống khẩu vị của anh thì anh học nấu ăn đi, đến lúc đó anh nấu gì em ăn đó không phải tốt hơn sao?”

“Sau này anh làm gì em ăn nấy sao?”

“Đúng thế! Đồ lười không có tư cách kén ăn.”

Nghiêm Hi Quang nhìn cô suy nghĩ, gật đầu về phía khác, khoe miệng hiện lên vẻ tươi cười: “Vậy được.”

Nghiêm Hi Quang lấy vải từ trên xe xuống, móc chìa khoá ra mở cửa tiệm may, một bóng dáng mảnh mai đứng sau lưng anh, là Kaka.

“Anh hai, chờ anh lâu quá, cuối cùng cũng về.”

“May quần áo sao?” Anh mở cửa mời cô ta vào.

Kaka dạo một vòng trong phòng, mở kệ áo thợ may ra, đi đến trước mặt anh nói: “Chỗ anh có làm đồ tang không?”

Động tác trong tay Nghiêm Hi Quang dừng lại một chút: “Đồ tang gì?”

Kaka nói: “Ba em không còn sống được mấy ngày, em nghĩ nên may một bộ đồ tang trước, chờ khi đến thì còn có mà mặc, em muốn một bộ váy đen hình hoa Lace* như trên truyền hình, anh biết hoa Lace chứ?”

* Hoa lace, một giống thực vật thân thảo trồng hai năm, có nguồn gốc Bắc Phi và Trung Đông. Cây cao khoảng 50 - 80cm, lá kép dạng lông vũ, lá đơn hình kim to bản đầu nhọn, mép lá có răng cưa. Hoa mọc trên ngọn, đài hoa hình gong ô, mấy trăm bông tụ dày lại, màu trắng thuần khiết rất khác biệt, điển hình là hoa Queen Anne’s lace. Hoa kỳ từ tháng 3 - 5..

Nghiêm Hi Quang lặp lại yêu cầu của cô ta một lần, nói: “Quần màu đen, hoa ở khe hở trước ngực, có thể làm.”

“Muốn Lace hoa, vì mặc vào sẽ không quê mùa. Hoa ở vị trí khe hở trước ngực, vị trí này.” Kaka đưa tay chỉ ngực mình, ngón tay tiến sâu vào chỗ mềm mại, kéo xuống dưới thật sâu.

Nghiêm Hi Quang lạnh nhạt thu hồi tầm mắt: “Có thể.”

Anh đo kích thước cho cô ta rồi, Kaka đứng bên cạnh anh, móc bóp ra, vẻ mặt không thú vị hỏi: “Bao lâu mới xong?”

Nghiêm Hi Quang nói: “Nhanh.”

“Váy được.”

“Mười ngày sau là xong.”

Kaka gật nhẹ đầu, cặp mắt vẫn luôn đánh giá anh: “Khoan hãy nói, bọn họ nói anh đẹp trai, quả thực không tồi.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, anh và khách rất ít khi nói chuyện phiếm, cúi đầu dùng cây kéo nhỏ cắt đầu chỉ.

Kaka bỗng nhiên nắm tay khoác lên lưng anh, động tác của Nghiêm Hi Quang trì trệ lại.

Trong giọng nói Kaka có mấy phần khẩn trương nói: “Anh hai à, hai trăm đồng một lần, làm không?”

Nghiêm Hi Quang nhẹ nhàng ngăn cánh tay cô ta lại, mặt không thay đổi nói: “Cô tìm lộn người rồi.”

Kaka còn nói: “Tính tiền tháng cũng được, chỉ cần anh cho em ba ngàn thôi, mỗi ngày em đều phục vụ anh.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, trầm mặt tiếp tục làm việc, xem như không nghe.

Giọng nói Kaka có chút nôn nóng, cùng với giọng điệu dịu dàng vô cùng càng trở nên kỳ quái: “Chỉ một lần cũng được.”

Nghiêm Hi Quang vẫn như cũ đầu vào đáy kéo từng sợi chỉ, nói: “Tiền đồ tang tôi không lấy của cô, cô đi đi.”

Kaka hít một hơi, đột nhiên cái mũi mỗi nhừ, trong mắt có chút ẩm ướt.

Cô ta cười xấu hổ: “À, không có gì đâu, quấy rầy anh hai rồi.”

“Không có gì đâu.” Cô ta nói xong thì đi ra ngoài.

Đi hai bước, Kaka đột nhiên quay đầu lại, nhìn anh: “Đúng rồi anh hai, có phải anh và Mộc Tinh quen nhau?”

Nghiêm Hi Quang ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuổi trẻ của cô ta, nói: “Bệnh của ba cô, không vội làm đồ tang, cứ kiên nhẫn chờ xem.”

Kaka hít mũi một cái, hai người nói chuyện hình như không cùng thời, Kaka nói: “Ngày đó em đi ngang nhà ga, nhìn thấy hai người đang hôn nhau.”

Ngày đó chủ thuê cho người khác thuê tiệm uốn tóc, Kaka đuổi tới trung tâm vận chuyển hành khách, đau khổ năn nỉ chủ thuê nhà tha cho một lần, đây là bát ăn cơm của cô ta, nếu như không có tiệm uốn tóc, cô lấy gì chặn tiền lỗ hổng vì thuốc men của ba đây?

Cuối cùng chủ thuê nhà vẫn rời đi, chủ thuê nhà nói, đó cũng là bát ăn cơm của tôi cô bé à!

Kaka mất mát đứng ở trung tâm vận chuyển hành khách, nhìn xe đi xa, vừa quay người, đã nhìn thấy Thẩm Mộc Tinh từ trên xe Ôn châu đi xuống.

Cô vừa xuống xe, giống như một con chim nhỏ về tổ, nhào vào ngực Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang cười cúi đầu dùng trán cọ trán cô, hai người ngọt ngào nói gì đó, anh thuận thế hôn cô.

Kaka bỗng nhiên nghĩ đến Thẩm Minh.

Lúc Thẩm Minh hôn cô ta, cũng thích ôm cô ta thật chặt, bàn tay chụp lấy đầu cô ta, trong miệng có nhàn nhạt mùi thuốc lá nói đó là hơi thở thuộc về con trai trẻ tuổi, không giống một số đàn ông đã có tuổi, trong miệng luôn có mùi hương khiến người ta buồn nôn.

Trong tiệm may lại có mấy khách đẩy cửa vào, Kaka quay đầu, Nghiêm Hi Quang ngồi trước án gõ làm việc, biểu lộ cách xa người vạ dẫm.

Kaka thiện ý nhìn anh, nói: “Em không có ý gì cả, chỉ muốn nhắc nhở anh, mẹ của Mộc Tinh, là một nhân vật hung ác, nhưng em chúc phúc cho hai người.”

“Cảm ơn.”

Thì ra anh đã nghe được.

Kaka nói: “Đồ tang không cần làm cho em, em sẽ trị bệnh cho ba mình.”

Cô ta nói xong, đẩy cửa đi ra, Nghiêm Hi Quang thả tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô ta.

Thân ảnh đơn bạc của cô ta bước vào cửa hàng vật liệu xây dựng đối diện, đóng cửa lại.

50. Chương 26: Chương 25

Edit: Song Linh

Cuối cùng cũng trần trọc trôi qua hai tháng, còn ba tháng đến khi được “ra tù”.

Thẩm Mộc Tinh đã không được nhìn thấy Nghiêm Hi Quang hai tuần rồi.

Còn một chuyện nữa, là chuyện mẹ càng ngày càng kì lạ.

Tin tức thời sự mới nhất đưa tin án mạng kinh hoàng ở thành phố Ôn Châu*, còn hung thủ thì đang nhanh chóng lẫn trốn ở các tỉnh thành xung quanh tỉnh Phúc Kiến. Mọi cư dân sống trong thành phố đều nơm nớp sợ hãi. Mỗi Chủ nhật, Thẩm Mộc Tinh đều về nhà, mẹ luôn đích thân tới đón cô. Cũng bởi vì sắp đến kỳ thi Đại Học, ngày thứ bảy chủ nhật mẹ cũng không cho cô ra ngoài chạy loạn, chỉ có thể ở nhà ôn bài.

* Thành phố Ôn Châu thuộc tỉnh Chiết Giang. Thành phố này giáp Lệ Thủy về phía tây và tây bắc, Thái Châu về phía bắc và đông bắc và nhìn ra Biển Đông Trung Hoa về phía đông, giáp tỉnh Phúc Kiến về phía nam. (Wikipedia)

Thẩm Mộc Tinh có thể lờ mờ đoán được, mẹ phát hiện cô hành động hơi kỳ lạ, cho nên mới cố gắng quản lí cô.

“Đây có tính là một đêm ban đêm gió lớn* không nhỉ...?”

* Chỉ lúc thích hợp để đi làm việc xấu.

Tối thứ sáu, cô ngồi trên xe của Nghiêm Hi Quang, mở miệng nói câu đầu tiên.

Nghiêm Hi Quang không gặp cô hai tuần, đoán chừng cũng rất nhớ nhưng đấy, dùng hai tay mơn trớn gương mặt cô, Thẩm Mộc Tinh liền cười tươi với anh.

Anh bỏ tay xuống, xoay người lại, lấy đồ ăn từ ghế sau của xe đưa cho cô.

“Oa! Chocolate! Em thích ăn que cay lắm! Còn đây là gì?” Cô vui vẻ hỏi.

Nghiêm Hi Quang nghĩ một chút rồi nói: “Chắc là hạt Mắc ca? Anh chưa từng ăn, tại vì thấy trong siêu thị có một cô gái mua, cô ấy nói ăn rất ngon, em ăn thử đi.”

“Anh cũng ăn đi.” Cô tách vỏ một hạt ra rồi đút cho anh.

“...Em ăn đi.”

“Anh ăn trước!” Cô nhét phần nhân tròn xoe màu trắng vào trong miệng anh.

Nghiêm Hi Quang hơi hé miệng, lúc phần nhân chạm vào răng, đầu ngón tay của cô chạm vào đôi môi mềm mại, làm trái tim Thẩm Mộc Tinh khẽ run rẩy.

“Ăn ngon không?”

“Không tệ.”

“Hạt mắc ca*, em chưa từng nghe qua đấy! Không biết nó sinh trưởng ở đâu nhỉ?”

*Mắc ca hay mắc ca là tên gọi từ cách phiên âm trong tiếng Việt của chi thực vật có danh pháp khoa học Macadamia, gồm nhiều cây thân gỗ có nguồn gốc từ châu Đại Dương (Úc), thuộc họ Proteaceae. Hạt mắc ca rất đắt, giá thành cao hơn cá hồi, bởi vì nó được đánh giá là loại hạt ngon nhất, tốn nhiều công chăm sóc. Và được gọi là hoàng hậu của các loại hạt. (Internet)

“Không biết.”

“Ha ha! Nghiêm Hi Quang ngốc! Hạt mắc ca tất nhiên là sinh trưởng ở Hawai* rồi!” Cô gái nhỏ chưa từng trải sự đời tự cho mình là đúng chề cười anh.

* Trong convert ghi tên của hạt mắc ca là hạt Hawai.

Nghiêm Hi Quang cũng không phản bác cô, giống như trong mắt anh, cô nói cái gì thì đó là cái đấy.

“Mẹ em không cho em ra khỏi nhà, nhưng em không được nhìn thấy anh, em sẽ lo lắng.” Cô vừa ăn khoai tây chiên vừa nói.

Anh rút một điều thuốc, cánh tay khoác lên trên cửa sổ xe, ngắm vàng trắng bên ngoài kí túc xá.

“Kẻ giết người vẫn chưa bắt được, đúng ra em phải ở nhà.”

“Nhưng em rất nhớ anh!” Cô vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói.

Không biết ánh mắt anh đang đặt ở chỗ nào, nhưng tóm lại là không nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng, giọng điệu bình thường, nhưng mà: “Anh cũng vậy.”

Thẩm Mộc Tinh khẽ giật mình, cúi đầu cười trộm.

“Hôm nay em có thể không về ký túc xá, hôm nay là thứ sáu, giáo viên trông coi ký túc xá nhất định nghĩ em đã về nhà, em lại nói cho mẹ hôm nay không về nhà.”

“Nghiêm Hi Quang, hay chúng ta tìm một nơi chơi thật vui vẻ đi!”

“Chỗ nào?” Anh quay đầu nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh ngắm nhìn ánh sáng phát ra từ đôi mắt đen lầy của anh, ghen hòng nói: “Đến... đến quán net đi.”

Không khí trong quán net rất ngột ngạt, khi đó không có mạng lưới tiện nghi như bây giờ, càng là những quán net gần trường học thì lại càng dơ dáy bẩn thỉu, chất lượng mạng còn kém nữa.

Khói thuốc, tiếng cười mắng khi chơi game nhóm, ghế da chất lượng kém với tay vịn tàn tạ và thứ mùi kỳ quái phát ra khi linh kiện điện tử quá nóng, là tất cả ấn tượng của Thẩm Mộc Tinh đối với quán net đó.

Cô lướt ** và blog Sina, Nghiêm Hi Quang thì chơi bài, ngâm ở đó đến tối, Thẩm Mộc Tinh ngồi phát đau cả lưng, quay lại nhìn anh.

“Hai chúng ta cứ như vậy sao?”

“Em mệt?”

“Em cảm thấy việc này rất vô nghĩa.”

“Gần đây có quán đồ nướng, có muốn ăn không?”

“Tất nhiên là muốn!”

Vì vậy cô khoác cánh tay anh đi đến tiệm đồ nướng được cải tạo từ xe buýt gần đó. Phía dưới xe buýt có rất nhiều bàn nhỏ và ghế nhựa được bày ra, hai người bọn họ cứ như đôi vợ chồng son mới cưới dắt tay nhau đi ăn khuya vậy, cùng nhau ngồi nướng thịt ăn.

Gần quán đồ nướng là mấy nhà nghỉ, mở ở gần các trường học, mặt tiền được lắp đặt các thiết bị hiện đại thời thượng, Thẩm Mộc Tinh nhìn nhà nghỉ có biển hiệu ghi tên là “Nhà nghỉ Modern Mango”, nói với Nghiêm Hi Quang: “Hay là chúng ta tìm một nhà nghỉ sạch sẽ để thuê phòng đi.”

Nghiêm Hi Quang khẽ giật mình.

Thẩm Mộc Tinh vội vàng dựng bàn tay lên: “Em cam đoan! Em sẽ không làm gì cả!”

Anh vẫn khẽ giật mình.

Hai người nhìn nhau vài giây, đột nhiên Nghiêm Hi Quang cười rộ lên.

Thẩm Mộc Tinh liền đỏ mặt.

Anh chọn ra vài xiên thịt không có ớt trên vỉ nướng đặt vào đĩa cô, nói: “Mấy xiên này không cay, em ăn đi.”

Trong nháy mắt mức xấu hổ của cô đạt tới đỉnh, thậm chí hôm nay mình không rụt rè như mọi khi, vì vậy ra sức gỡ thịt ra khỏi que xiên. Lại nghe thấy Nghiêm Hi Quang nói: “Anh biết em muốn ở cùng một chỗ với anh.”

Hai mắt Thẩm Mộc Tinh toả sáng: “Tất nhiên rồi.”

Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Vậy ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta cùng đến siêu thị mua đồ dùng vệ sinh cá nhân.”

“Vâng vâng vâng!”

Trong khoảng thời gian sắp trở thành người lớn, lần đầu tiên ở cùng với người mình yêu hai mươi tư tiếng không tách ra, là kỷ niệm khó quên nhất.

Bọn họ cùng nhau đi dạo siêu thị, cùng đẩy xe mua hàng, giống như đôi vợ chồng mới cưới đang mua đồ dùng sinh hoạt, đây chính là loại cảm giác cực kỳ hạnh phúc.

Bọn họ thuê phòng ở nhà nghỉ gọi là “Modern Mango” đó, cùng ngồi trên giường xem tiết mục giải trí, đúng vào dịp nghỉ này cô lại đau bụng, anh liền dùng ấm nước đun nước ấm cho cô uống.

Nghề nghiệp của Nghiêm Hi Quang yêu cầu đôi tay phải sạch sẽ, cho nên mỗi ngày phải rửa tay rất nhiều lần, dần dần anh cũng thích sạch sẽ, anh nghĩ đi nghĩ lại cũng không muốn cô phải uống nước trong nhà nghỉ, liền quyết định xuống dưới lầu mua.

“Em rất sợ, anh đừng đi mà.” Cô ôm bụng mình cảm không cho anh đi.

Nghiêm Hi Quang hơi nhú mồm, cũng không đi nữa, quay lại bên giường rồi khom lưng nhìn cô: “Em phải uống nước ấm.”

“Anh cũng không thể bỏ em một mình ở đây được, đợi em hết đau bụng rồi, chúng ta cùng đi.”

“Được.” Anh kéo cô vào lòng mình, cùng cô xem ti vi.

Ngày đó không nhớ là ti vi chiếu chương trình gì, chỉ nhớ những lúc bọn họ triển miên hôn nhau.

Tiếng ga giường sột soạt vang bên tai, cô chui vào trong chăn, bị cơ thể của anh bao phủ, môi của anh khi thì dịu dàng khi thì cằn nhằn, cô từ từ nhắm hai mắt lại, tiếp nhận nụ hôn của anh, hạnh phúc mà thoải mái.

Nghiêm Hi Quang rất thành thật, Thẩm Mộc Tinh cũng tin tưởng anh, hai người đều cố gắng kìm chế, rồi lại điên cuồng ôm lấy nhau, bọn họ như hai linh hồn tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, chỉ cần ôm nhau, cũng có thể sống như vậy tới già.

Sáng sớm thứ bảy, bọn họ rời giường rất sớm, Nghiêm Hi Quang lái xe đưa cô đi dạo trên phố, cứ ăn rồi lại đi dạo, chơi cả ngày, cô có thể cảm nhận được sự vui vẻ của anh, mặc dù không có lời nói dư thừa, nhưng bọn họ đều hiểu được lẫn nhau.

Buổi tối lại trở về căn phòng mà bọn họ thuê, hai người nằm ỏ trên giường cùng xem ti vi, trên màn hình đang phát một bộ phim phóng sự tẻ nhạt, gọi là tầng da thứ hai, kể về chuyện xưa của chỗ đó, toàn bộ lời thoại của bộ phim phóng sự này là tiếng Anh, Thẩm Mộc Tinh nghe xong liền buồn ngủ, chốc lát đã ngủ say trong lồng ngực của Nghiêm Hi Quang rồi.

Đến khi cô tỉnh lại thì không biết đã là mấy giờ tối rồi, nhưng mà anh vẫn chăm chú xem bộ phim chán ngắt đó.

Italy, phố Napoli, tủ kính, thợ may. Mặc dù anh không hiểu tiếng Anh, nhưng mắt vẫn toả sáng lấp lánh.

“Này, đừng nhìn nữa!” Cô có chút tức giận: “Người đẹp ngay bên cạnh, anh lại đi xem phim phóng sự?”

Nghiêm Hi Quang khôi phục tinh thần, nhìn người đang ở trong ngực mình, cúi đầu kề sát mặt cô, cười xấu xa: “Vậy thì phải làm thế nào? Em muốn anh làm gì?”

Ngẫu nhiên trước mặt cô, anh sẽ lộ ra vẻ tùy tiện hoặc cằn nhằn.

Nhưng mà cô lại yêu sự tùy tiện, cằn nhằn này.

Cô lè lưỡi, mỉm cười nhu thuận: “Em muốn ăn đồ nướng!”

Nghiêm Hi Quang biết lời cô nói ra tất nhiên sẽ dọa người, bắt đắ dĩ lắc đầu, đứng dậy mặc quần áo, đưa cô xuống dưới lầu ăn đêm.

Một ngày hai đêm, hai người gần gũi thân mật, chưa từng tách ra.

Lúc trả phòng, Thẩm Mộc Tinh làm bản ga giường, tất nhiên Nghiêm Hi Quang bỏ tiền ra bồi thường cho cái ga đó, ở quầy lễ tân ánh mắt của bà dì hơn bốn mươi tuổi nhìn Thẩm Mộc Tinh, suýt nữa đã làm cho cô tự cháy.

Đó là chuyện điên cuồng nhất, phóng túng nhất cô từng làm.

Nếu như thời gian vĩnh viễn dừng tại thời điểm đó, có bao nhiêu tốt đẹp.

Cảnh sát kiên trì mai phục tròn bốn mươi ngày, rốt cuộc cũng bắt được hung thủ đang lẩn trốn. Án mạng kinh hoàng ai nghe cũng sợ cuối cùng cũng được phá.

Bầu không khí trong Cục cảnh sát rõ ràng nhẹ đi rất nhiều.

Hiệp cảnh Tiểu Trương phàn nàn: “Rõ ràng là Thẩm Minh cậu liều chết mới bắt được hung thủ, nhưng công lao lại bị cảnh trưởng Hắc Miêu cướp mất, thật bất công mà.”

Thẩm Minh không nói gì, nhúng chiếc tất thôi xuống nước, sau đó mới ném vào chậu ở ký túc xá.

Tiểu Trương liền đi tới, cười rồi đưa cho cậu thuốc: “Công việc lần trước nhờ cậu, cậu đã làm chưa vậy?”

Mặt Thẩm Minh không cảm xúc, nhướn mày: “Chuyện gì?”

“Chuyện hẹn chị gái cậu đi ăn cơm ấy.”

Thẩm Minh ngẩng đầu nhìn tên Tiểu Trương gầy đến mức xương gò má cũng lộ ra rõ ràng, cộng thêm hàm răng hô, nhìn thế nào cũng thấy hèn mọn bỉ ổi, không vui nhíu mày: “Cút.”

“Ha! Cậu...” Lời Tiểu Trương nghẹn ở họng, lại cài điều thuốc trong tay lên sau tai, không để ý đến cậu.

Thẩm Minh đặt chậu đựng tất dưới vòi nước, nước liền chảy thẳng xuống.

Tiểu Trương chưa từ bỏ ý định, lại đi tới: “Người anh em, tôi rất nghiêm túc đó, không đùa đâu.”

Thẩm Minh vẫn không nói câu nào.

“Tôi thật lòng thích chị của cậu mà, lần trước gặp chị ấy trong tiệm làm tóc của Tạp Tạp, tôi liền... Tôi liền... Đêm không ngủ yên.”

“Nói ra mà không thấy mình đang nói đến cảm giác lúc em phim à.” Thẩm Minh đợi nước trong chậu đầy rồi, bắt đầu dùng sức giặt tất.

Tiểu Trương nhe răng nhếch miệng cười: “Cậu em... Tất cả mọi người đều là anh em, cậu làm cầu nối cho chúng tôi có được không?”

Thẩm Minh đá văng chậu nước, sắc mặt nghiêm túc quay người lại, chỉ vào tấm gương: “Tự soi gương đi, cậu xứng với chị của tôi?” Cậu cười lạnh một tiếng.

Tiểu Trương cười ha ha: “Tôi biết tôi không ứng, nhưng ít nhất tôi cũng có tư cách theo đuổi mà, người ta không đồng ý là chuyện của người ta, tôi đối xử tốt với cô ấy là chuyện của tôi.”

“Ít nói nhảm đi.”

“Tại sao cậu lại không thông suốt như vậy chứ?” Tiểu Trương hơi mất hứng: “Ài, tôi không xứng với chị của cậu, vậy loại người nào mới xứng chứ?”

Thẩm Minh nghiêm túc suy nghĩ một chút, trầm ngâm rất lâu, cuối cùng lắc đầu: “Chị của tôi, không ai xứng.”

Tiểu Trương lườm cậu: “Mẹ, tên nhóc cậu hết thuốc chữa rồi.”

“Không phải là tôi hết thuốc chữa, mà đó là chị gái ruột của tôi, sao có thể cho cậu chà đạp.” Thẩm Minh cười giỡn nói.

Tiểu Trương nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tôi không chà đạp nhưng cũng có người chà đạp.”

“Loảng xoảng ——” Chậu nhựa trong tay Thẩm Minh rơi xuống đất vỡ nát, tay cậu run rẩy, xoay người lại, tức giận nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Hôm nay cậu muốn bị đánh phải không?”

Tiểu Trương hơi sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra mạnh mẽ để chống đỡ lòng tự trọng, quái gở nói: “Tôi thích chị cậu bao lâu, cậu cũng biết mà, tôi còn ghi tên cô ấy khắp nơi, tôn thờ cô ấy làm nữ thần của mình.”

Thẩm Minh cũng cảm thấy mình hơi xúc động, liền hít sâu một hơi, quyết định dàn xếp ổn thoả chuyện này, lại không ngờ tới Tiểu Trương lại nói thêm một câu khiến cậu trở tay không kịp.

“Tôi tra tên chị cậu trong hệ thống, có ghi lại lịch sử hai ba lần chị cậu thuê phòng cùng đàn ông.” Tiểu Trương cười lạnh: “Chỉ là thứ hàng đã qua sử dụng, tôi còn không xứng hay sao?”

51. Chương 25

Edit: Song Linh

Cuối cùng cũng trần trọc trôi qua hai tháng, còn ba tháng đến khi được “ra tù”.

Thẩm Mộc Tinh đã không được nhìn thấy Nghiêm Hi Quang hai tuần rồi.

Còn một chuyện nữa, là chuyện mẹ càng ngày càng kì lạ.

Tin tức thời sự mới nhất đưa tin án mạng kinh hoàng ở thành phố Ôn Châu*, còn hung thủ thì đang nhanh chóng lẫn trốn ở các tỉnh thành xung quanh tỉnh Phúc Kiến. Mọi cư dân sống trong thành phố đều nơm nớp sợ hãi. Mỗi Chủ nhật, Thẩm Mộc Tinh đều về nhà, mẹ luôn đích thân tới đón cô. Cũng bởi vì sắp đến kỳ thi Đại Học, ngày thứ bảy chủ nhật mẹ cũng không cho cô ra ngoài chạy loạn, chỉ có thể ở nhà ôn bài.

* Thành phố Ôn Châu thuộc tỉnh Chiết Giang. Thành phố này giáp Lệ Thủy về phía tây và tây bắc, Thái Châu về phía bắc và đông bắc và nhìn ra Biển Đông Trung Hoa về phía đông, giáp tỉnh Phúc Kiến về phía nam. (Wikipedia)

Thẩm Mộc Tinh có thể lờ mờ đoán được, mẹ phát hiện cô hành động hơi kỳ lạ, cho nên mới cố gắng quản lí cô.

“Đây có tính là một đêm ban đêm gió lớn* không nhỉ...?”

* Chỉ lúc thích hợp để đi làm việc xấu.

Tối thứ sáu, cô ngồi trên xe của Nghiêm Hi Quang, mở miệng nói câu đầu tiên.

Nghiêm Hi Quang không gặp cô hai tuần, đoán chừng cũng rất nhớ nhung đấy, dùng hai tay mơn trớn gương mặt cô, Thẩm Mộc Tinh liền cười tươi với anh.

Anh bỏ tay xuống, xoay người lại, lấy đồ ăn từ ghế sau của xe đưa cho cô.

“Oa! Chocolate! Em thích ăn que cay lắm! Còn đây là gì?” Cô vui vẻ hỏi.

Nghiêm Hi Quang nghĩ một chút rồi nói: “Chắc là hạt Mắc ca? Anh chưa từng ăn, tại vì thấy trong siêu thị có một cô gái mua, cô ấy nói ăn rất ngon, em ăn thử đi.”

“Anh cũng ăn đi.” Cô tách vỏ một hạt ra rồi đút cho anh.

“...Em ăn đi.”

“Anh ăn trước!” Cô nhét phần nhân tròn xoe màu trắng vào trong miệng anh.

Nghiêm Hi Quang hơi hé miệng, lúc phần nhân chạm vào răng, đầu ngón tay của cô chạm vào đôi môi mềm mại, làm trái tim Thẩm Mộc Tinh khẽ run rẩy.

“Ăn ngon không?”

“Không tệ.”

“Hạt mắc ca*, em chưa từng nghe qua đấy! Không biết nó sinh trưởng ở đâu nhỉ?”

*Mắc ca hay mắc ca là tên gọi từ cách phiên âm trong tiếng Việt của chi thực vật có danh pháp khoa học Macadamia, gồm nhiều cây thân gỗ có nguồn gốc từ châu Đại Dương (Úc), thuộc họ Proteaceae. Hạt mắc ca rất đắt, giá thành cao hơn cá hồi, bởi vì nó được đánh giá là loại hạt ngon nhất, tốn nhiều công chăm sóc. Và được gọi là hoàng hậu của các loại hạt. (Internet)

“Không biết.”

“Ha ha! Nghiêm Hi Quang ngốc! Hạt mắc ca tất nhiên là sinh trưởng ở Hawai* rồi!” Cô gái nhỏ chưa từng trải sự đời tự cho mình là đúng chê cười anh.

* Trong convert ghi tên của hạt mắc ca là hạt Hawai.

Nghiêm Hi Quang cũng không phản bác cô, giống như trong mắt anh, cô nói cái gì thì đó là cái đấy.

“Mẹ em không cho em ra khỏi nhà, nhưng em không được nhìn thấy anh, em sẽ lo lắng.” Cô vừa ăn khoai tây chiên vừa nói.

Anh rút một điều thuốc, cánh tay khoác lên trên cửa sổ xe, ngấm vàng trắng bên ngoài kí túc xá.

“Kẻ giết người vẫn chưa bắt được, đúng ra em phải ở nhà.”

“Nhưng em rất nhớ anh!” Cô vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói.

Không biết ánh mắt anh đang đặt ở chỗ nào, nhưng tóm lại là không nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng, giọng điệu bình thường, nhưng mà: “Anh cũng vậy.”

Thẩm Mộc Tinh khẽ giật mình, cúi đầu cười trộm.

“Hôm nay em có thể không về ký túc xá, hôm nay là thứ sáu, giáo viên trông coi ký túc xá nhất định nghĩ em đã về nhà, em lại nói cho mẹ hôm nay không về nhà.”

“Nghiêm Hi Quang, hay chúng ta tìm một nơi chơi thật vui vẻ đi!”

“Chỗ nào?” Anh quay đầu nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh ngẩng nhìn ánh sáng phát ra từ đôi mắt đen láy của anh, ghen hòng nói: “Đến... đến quán net đi.”

Không khí trong quán net rất ngọt ngào, khi đó không có mạng lưới tiện nghi như bây giờ, càng là những quán net gần trường học thì lại càng dơ dáy bẩn thỉu, chất lượng mạng còn kém nữa.

Khói thuốc, tiếng cười mắng khi chơi game nhóm, ghế da chất lượng kém với tay vịn tàn tạ và thứ mùi kỳ quái phát ra khi linh kiện điện tử quá nóng, là tất cả ấn tượng của Thẩm Mộc Tinh đối với quán net đó.

Cô lướt ** và blog Sina, Nghiêm Hi Quang thì chơi bài, ngâm ở đó đến tối, Thẩm Mộc Tinh ngồi phát đau cả lưng, quay lại nhìn anh.

“Hai chúng ta cứ như vậy sao?”

“Em mệt?”

“Em cảm thấy việc này rất vô nghĩa.”

“Gần đây có quán đồ nướng, có muốn ăn không?”

“Tất nhiên là muốn!”

Vì vậy cô khoác cánh tay anh đi đến tiệm đồ nướng được cải tạo từ xe buýt gần đó. Phía dưới xe buýt có rất nhiều bàn nhỏ và ghế nhựa được bày ra, hai người bọn họ cứ như đôi vợ chồng son mới cưới dắt tay nhau đi ăn khuya vậy, cùng nhau ngồi nướng thịt ăn.

Gần quán đồ nướng là mấy nhà nghỉ, mở ở gần các trường học, mặt tiền được lắp đặt các thiết bị hiện đại thời thượng, Thẩm Mộc Tinh nhìn nhà nghỉ có biển hiệu ghi tên là “Nhà nghỉ Modern Mango”, nói với Nghiêm Hi Quang: “Hay là chúng ta tìm một nhà nghỉ sạch sẽ để thuê phòng đi.”

Nghiêm Hi Quang khẽ giật mình.

Thẩm Mộc Tinh vội vàng dựng bàn tay lên: “Em cam đoan! Em sẽ không làm gì cả!”

Anh vẫn khẽ giật mình.

Hai người nhìn nhau vài giây, đột nhiên Nghiêm Hi Quang cười rộ lên.

Thẩm Mộc Tinh liền đỏ mặt.

Anh chọn ra vài xiên thịt không có ớt trên vỉ nướng đặt vào đĩa cô, nói: “Mấy xiên này không cay, em ăn đi.”

Trong nháy mắt mức xấu hổ của cô đạt tới đa, thậm chí hôm nay mình không rụt rè như mọi khi, vì vậy ra sức gỡ thịt ra khỏi que xiên. Lại nghe thấy Nghiêm Hi Quang nói: “Anh biết em muốn ở cùng một chỗ với anh.”

Hai mắt Thẩm Mộc Tinh toả sáng: “Tất nhiên rồi.”

Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Vậy ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta cùng đến siêu thị mua đồ dùng vệ sinh cá nhân.”

“Vâng vâng vâng!”

Trong khoảng thời gian sắp trở thành người lớn, lần đầu tiên ở cùng với người mình yêu hai mươi tư tiếng không tách ra, là kỷ niệm khó quên nhất.

Bọn họ cùng nhau đi dạo siêu thị, cùng đẩy xe mua hàng, giống như đôi vợ chồng mới cưới đang mua đồ dùng sinh hoạt, đây chính là loại cảm giác cực kỳ hạnh phúc.

Bọn họ thuê phòng ở nhà nghỉ gọi là “Modern Mango” đó, cùng ngồi trên giường xem tiết mục giải trí, đúng vào dịp nghỉ này cô lại đau bụng, anh liền dùng ấm nước đun nước ấm cho cô uống.

Nghề nghiệp của Nghiêm Hi Quang yêu cầu đôi tay phải sạch sẽ, cho nên mỗi ngày phải rửa tay rất nhiều lần, dần dần anh cũng thích sạch sẽ, anh nghĩ đi nghĩ lại cũng không muốn cô phải uống nước trong nhà nghỉ, liền quyết định xuống dưới lầu mua.

“Em rất sợ, anh đừng đi mà.” Cô ôm bụng mình cản không cho anh đi.

Nghiêm Hi Quang hơi nhú mồm, cũng không đi nữa, quay lại bên giường rồi khom lưng nhìn cô: “Em phải uống nước ấm.”

“Anh cũng không thể bỏ em một mình ở đây được, đợi em hết đau bụng rồi, chúng ta cùng đi.”

“Được.” Anh kéo cô vào lòng mình, cùng cô xem ti vi.

Ngày đó không nhớ là ti vi chiếu chương trình gì, chỉ nhớ những lúc bọn họ triền miên hôn nhau.

Tiếng ga giường sột soạt vang bên tai, cô chui vào trong chăn, bị cơ thể của anh bao phủ, môi của anh khi thì dịu dàng khi thì cắn rờ, cô từ từ nhắm hai mắt lại, tiếp nhận nụ hôn của anh, hạnh phúc mà thoả mãn.

Nghiêm Hi Quang rất thành thật, Thẩm Mộc Tinh cũng tin tưởng anh, hai người đều cố gắng kìm chế, rồi lại điên cuồng ôm lấy nhau, bọn họ như hai linh hồn tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, chỉ cần ôm nhau, cũng có thể sống như vậy tới già.

Sáng sớm thứ bảy, bọn họ rời giường rất sớm, Nghiêm Hi Quang lái xe đưa cô đi dạo trên phố, cứ ăn rồi lại đi dạo, chơi cả ngày, cô có thể cảm nhận được sự vui vẻ của anh, mặc dù không có lời nói dư thừa, nhưng bọn họ đều hiểu được lẫn nhau.

Buổi tối lại trở về căn phòng mà bọn họ thuê, hai người nằm ỏ trên giường cùng xem ti vi, trên màn hình đang phát một bộ phim phóng sự tẻ nhạt, gọi là tầng da thứ hai, kể về chuyện xưa của chỗ đó, toàn bộ lời thoại của bộ phim phóng sự này là tiếng Anh, Thẩm Mộc Tinh nghe xong liền buồn ngủ, chốc lát đã ngủ say trong lồng ngực của Nghiêm Hi Quang rồi.

Đến khi cô tỉnh lại thì không biết đã là mấy giờ tối rồi, nhưng mà anh vẫn chăm chú xem bộ phim chán ngắt đó.

Italy, phố Napoli, tủ kính, thợ may. Mặc dù anh không hiểu tiếng Anh, nhưng mắt vẫn toả sáng lấp lánh.

“Này, đừng nhìn nữa!” Cô có chút tức giận: “Người đẹp ngay bên cạnh, anh lại đi xem phim phóng sự?”

Nghiêm Hi Quang khôi phục tinh thần, nhìn người đang ở trong ngực mình, cúi đầu kề sát mặt cô, cười xấu xa: “Vậy thì phải làm thế nào? Em muốn anh làm gì?”

Ngẫu nhiên trước mặt cô, anh sẽ lộ ra vẻ tùy tiện hoặc càn rỡ.

Nhưng mà cô lại yêu sự tùy tiện, càn rỡ này.

Cô lè lưỡi, mỉm cười nhu thuận: “Em muốn ăn đồ nướng!”

Nghiêm Hi Quang biết lời cô nói ra tất nhiên sẽ doạ người, bắt đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy mặc quần áo, đưa cô xuống dưới lầu ăn đêm.

Một ngày hai đêm, hai người gần gũi thân mật, chưa từng tách ra.

Lúc trả phòng, Thẩm Mộc Tinh làm bản ga giường, tất nhiên Nghiêm Hi Quang bỏ tiền ra bồi thường cho cái ga đó, ở quầy lễ tân ánh mắt của bà dì hơn bốn mươi tuổi nhìn Thẩm Mộc Tinh, suýt nữa đã làm cho cô tự cháy.

Đó là chuyện điên cuồng nhất, phóng túng nhất cô từng làm.

Nếu như thời gian vĩnh viễn dừng tại thời điểm đó, có bao nhiêu tốt đẹp.

Cảnh sát kiên trì mai phục tròn bốn mươi ngày, rốt cuộc cũng bắt được hung thủ đang lẩn trốn. Án mạng kinh hoàng ai nghe cũng sợ cuối cùng cũng được phá.

Bầu không khí trong Cục cảnh sát rõ ràng nhẹ đi rất nhiều.

Hiệp cảnh Tiểu Trương phàn nàn: “Rõ ràng là Thẩm Minh cậu liều chết mới bắt được hung thủ, nhưng công lao lại bị cảnh trưởng Hắc Miêu cướp mất, thật bất công mà.”

Thẩm Minh không nói gì, nhúng chiếc tất thôi xuống nước, sau đó mới ném vào chậu ở ký túc xá.

Tiểu Trương liền đi tới, cười rồi đưa cho cậu điều thuốc: “Công việc lần trước nhờ cậu, cậu đã làm chưa vậy?”

Mặt Thẩm Minh không cảm xúc, nhướn mày: “Chuyện gì?”

“Chuyện hẹn chị gái cậu đi ăn cơm ấy.”

Thẩm Minh ngẩng đầu nhìn tên Tiểu Trương gầy đến mức xương gò má cũng lộ ra rõ ràng, cộng thêm hàm răng hô, nhìn thế nào cũng thấy hèn mọn bỉ ổi, không vui nhướn mày: “Cút.”

“Ha! Cậu...” Lời Tiểu Trương nghẹn ở họng, lại cài điều thuốc trong tay lên sau tai, không để ý đến cậu.

Thẩm Minh đặt chậu đựng tất dưới vòi nước, nước liền chảy thẳng xuống.

Tiểu Trương chưa từ bỏ ý định, lại đi tới: “Người anh em, tôi rất nghiêm túc đó, không đùa đâu.”

Thẩm Minh vẫn không nói câu nào.

“Tôi thật lòng thích chị của cậu mà, lần trước gặp chị ấy trong tiệm làm tóc của Tạp Tạp, tôi liền... Tôi liền... Đêm không ngủ yên.”

“Nói ra mà không thấy mình đang nói đến cảm giác lúc em phim à.” Thẩm Minh đợi nước trong chậu đầy rồi, bắt đầu dùng sức giặt tất.

Tiểu Trương nhe răng nhếch miệng cười: “Cậu em... Tất cả mọi người đều là anh em, cậu làm cầu nối cho chúng tôi có được không?”

Thẩm Minh đá văng chậu nước, sắc mặt nghiêm túc quay người lại, chỉ vào tấm gương: “Tự soi gương đi, cậu xứng với chị của tôi?” Cậu cười lạnh một tiếng.

Tiểu Trương cười ha ha: “Tôi biết tôi không ứng, nhưng ít nhất tôi cũng có tư cách theo đuổi mà, người ta không đồng ý là chuyện của người ta, tôi đối xử tốt với cô ấy là chuyện của tôi.”

“Ít nói nhảm đi.”

“Tại sao cậu lại không thông suốt như vậy chứ?” Tiểu Trương hơi mất hứng: “Ài, tôi không xứng với chị của cậu, vậy loại người nào mới xứng chứ?”

Thẩm Minh nghiêm túc suy nghĩ một chút, trầm ngâm rất lâu, cuối cùng lắc đầu: “Chị của tôi, không ai xứng.”

Tiểu Trương lườm cậu: “Mẹ, tên nhóc cậu hết thuốc chữa rồi.”

“Không phải là tôi hết thuốc chữa, mà đó là chị ruột của tôi, sao có thể cho cậu chà đạp.” Thẩm Minh cười giỡn nói.

Tiểu Trương nhỏ giọng lẩm bẩm: “Tôi không chà đạp nhưng cũng có người chà đạp.”

“Loảng xoảng ——” Chậu nhựa trong tay Thẩm Minh rơi xuống đất vỡ nát, tay cậu run rẩy, xoay người lại, tức giận nheo mắt lại, trầm giọng nói: “Hôm nay cậu muốn bị đánh phải không?”

Tiểu Trương hơi sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra mạnh mẽ để chống đỡ lòng tự trọng, quái gở nói: “Tôi thích chị cậu bao lâu, cậu cũng biết mà, tôi còn ghi tên cô ấy khắp nơi, tôn thờ cô ấy làm nữ thần của mình.”

Thẩm Minh cũng cảm thấy mình hơi xúc động, liền hít sâu một hơi, quyết định dàn xếp ổn thoả chuyện này, lại không ngờ tới Tiểu Trương lại nói thêm một câu khiến cậu trở tay không kịp.

“Tôi tra tên chị cậu trong hệ thống, có ghi lại lịch sử hai ba lần chị cậu thuê phòng cùng đàn ông.” Tiểu Trương cười lạnh: “Chỉ là thứ hàng đã qua sử dụng, tôi còn không xứng hay sao?”

52. Chương 27: Chương 26: Giam Lồng

Edit: Tiểu Lăng

Lại một tuần nữa, Thẩm Mộc Tinh về nhà, mẹ đang chơi mạt chược với bạn.

“Về rồi à?”

“Con về rồi, em con đâu rồi ạ?”

Mẹ đánh một con bài ra, hừ lạnh: “Hai hôm trước đánh đồng nghiệp, mẹ phải bồi thường người ta một nghìn tiền thuốc men, nói nó hai câu, nó đã chạy đi ở ký túc xá, không chịu về nhà.”

Thẩm Mộc Tinh quăng túi sách xuống, nhíu mày: “Sao nó lại đánh người ta ạ? Đánh có nặng không? Bị phạt chưa? Mẹ có mắng nó không?”

Mẹ quay đầu trừng cô: “Mẹ dám mắng thằng tổ tông đó à? Không bị phạt, hai hôm nay đang bị đội cảnh sát bắt cần quét tệt nạn toàn thị trấn thay đồng nghiệp bị thương.”

Trái tim vừa thót lên của Thẩm Mộc Tinh lại hạ xuống: “Ồ... Vậy chắc không nghiêm trọng mấy, con đi đón nó về.”

Luyện Kim Hoa đã ở đó, đánh một con bài ra, cười nói với Thẩm Mộc Tinh: “Em trai cháu phải ra ngoài rèn luyện chút, ở ký túc xá cũng không chết đâu mà lo.”

Mẹ cũng nói: “Con đừng có đi, thành thật ở nhà làm đề thi thử cho mẹ, mấy ngày nữa là thi đại học rồi đấy. Chờ con lên đại học, muốn lên trời mẹ cũng không thêm quan tâm.”

Thẩm Mộc Tinh lẩm bẩm: “Mẹ thế này là đang xâm phạm quyền của bọn con, giam lỏng bọn con đấy.”

“Mẹ nói mà con dám cãi lại hả?”

“Ha ha, con không đi, con không đi nữa, được chưa?”

“Vậy còn tạm được...”

“Mộc Tinh đúng là đỡ lo.” Luyện Kim Hoa nói.

“Đúng, từ nhỏ nó đã không khiến tôi phải lo, không giống thằng nhóc Thẩm Minh thú kia.”

+++

Thẩm Minh cưỡi moto tuần tra đi chậm chậm trên đường, cảnh sát nhân dân Tiểu Vương đồng hành cũng cưỡi moto, vừa chạy xe vừa lẩm bẩm.

“Cậu lẩm bẩm gì đó?” Thẩm Minh hỏi.

“Che đến cùng thì làm đến cùng, non nước tuyệt trần là văn minh Thủy Đầu.”

Thẩm Minh buồn cười lắc đầu: “Gì vậy?”

Tiểu Vương nói: “Mai phải thi, huyện phó đích thân ra đề, cảnh sát cơ động mấy cậu rõ sướng, chả cần phải học thuộc mấy thứ này.”

Thẩm Minh gật đầu: “Tôi thà bắt thêm mấy tên trộm còn hơn.”

“Bắt thêm mấy cô tiểu thư thì có.” Tiểu Vương cười: “Đến rồi.”

“Spa? Tiệm đầu tiên à, mới mở sao?” Thẩm Minh hỏi.

“Ừ.” Tiểu Vương đáp: “Còn chưa đăng ký bên cục cảnh sát đâu.”

Hai người dừng xe, tiến vào một spa cực nhỏ.

Tiểu Vương vừa lăm bắm học bài, vừa cầm điện thoại nhìn tin nhắn, tin viết phòng số 302, Thẩm Minh đi trước, quay đầu hỏi anh ta: “Phòng nào?”

Tiểu Vương thu điện thoại lại: “203.”

Cầm theo chìa khóa ở sảnh, Thẩm Minh và Tiểu Vương mỗi người đứng một bên, Tiểu Vương còn đang đảo mắt học thuộc, trông rất cố sức; Thẩm Minh lại nhẹ nhõm, như đang làm một việc cực quen tay.

Cửa phòng vừa mở ra, trong phòng đã vang lên tiếng thét lớn của phụ nữ, Thẩm Minh xông vào, Tiểu Vương theo sau.

“Cảnh sát đây! Giơ tay lên!”

“Cảnh sát đây! Mau ngồi xuống!”

“Cấm nhúc nhích! Giơ tay lên!”

“Á —”

Hai cơ thể còn chưa tách ra, tiếng hô sắc bén của cảnh sát đã vang lên, ánh đèn đỏ sập lóe lóe. Người phụ nữ không mảnh vải trên thân hét lên một tiếng, vội vàng bò qua túm chăn, bị Thẩm Minh quát nghiêm dừng lại!

“Cấm nhúc nhích! Giơ tay lên!”

Lão đàn ông mập mạp trần truồng cũng yên lặng giơ hai tay lên, ngồi trên giường, để cái bụng to lồ ra. Người phụ nữ vẫn hét to như cũ, không tìm thấy chỗ bèn nhanh chóng chạy tới góc tường, đưa lưng trần về phía cảnh sát, ngồi xổm xuống.

Thẩm Minh kẻ súng vào đầu lão đàn ông, gã ta ngẩng đầu, một gương mặt quen thuộc hiện ra trước mắt.

“Là ông?” Thẩm Minh bỗng nở nụ cười, oan gia ngõ hẹp, lần trước chưa đánh được gã trong tiệm của Kaka, không ngờ lại túm được ở đây.

Thẩm Minh dùng sức đẩy đầu gã: “Làm gì ở đây vậy? Hả?”

Gã trung niên béo vừa ầm ục vừa cẩn thận nói: “Đồng chí cảnh sát, tôi và bạn gái tới đây mát xa.”

“Mát xa?” Thẩm Minh nhú mày, nhìn người phụ nữ ngồi ở góc tường, giấu cột: “Bạn gái ông?”

Gã béo nhìn cậu, cúi đầu.

Thẩm Minh thờ ơ liếc qua người phụ nữ ở góc tường, bỗng ngáy người ra.

Cậu vội tới gần, theo tiếng bước chân cậu, người phụ nữ kia càng run mạnh hơn!

Cậu dừng bước lại, ánh mắt rơi xuống hình xăm trên bả vai phải cô ta.

Hình xăm đó là một chữ “Minh”.

Thẩm Minh lập tức cảm thấy tất cả máu huyết trên người dồn hết về thái dương! Gân xanh trên trán nảy thành thịch!

Cậu trừng to mắt nhìn cô ta, đôi môi hơi mỏng cắt không còn giọt máu.

Sau lưng vang lên tiếng Tiểu Vương.

“Minh Tử! Nhầm rồi nhầm rồi! Là phòng 302!”

Gã béo lập tức dừng cảm hơn: “Tôi biết ngay là anh bắt nhầm người mà! Tôi và bạn gái tôi tới làm spa mà!”

Gã béo vừa dứt lời, nắm đấm của Thẩm Minh đã vung qua, lại bị Tiểu Vương kịp thời ngăn lại.

“Ôi giờ ơi!!!! Cảnh sát bắt nhầm người còn đánh người ta kìa!” Gã béo cổ ý hô.

Tiểu Vương ôm chặt lấy người Thẩm Minh, bất kể cậu giãy giụa thế nào cũng không buông ra.

Tiểu Vương nói với gã béo: “Được rồi được rồi, đừng có kêu bậy, cậu ấy là cảnh sát cơ động, cơ động.”

Gã béo ngẩng đầu, đã gặp phải đôi mắt đỏ rừng rực của Thẩm Minh, gã không dám lên tiếng nữa.

Thẩm Minh nhắm chặt mắt lại, tứ chi bỗng kiệt sức, như thể ba bốn ngày rồi không được ăn cơm, còn dầm một trận mưa.

Hai cánh tay cậu suy sụp buông xuống, sắc mặt chỉ còn một màu nặng nề.

Tiểu Vương vỗ vai cậu: “Minh Tử, đi thôi, đừng ồn ào quá, trễ nải nhiệm vụ.”

Đường cong hai má Thẩm Minh căng ra, quay đầu nhìn người phụ nữ ngồi ở góc tường, không nhúc nhích.

Dưới ánh đèn đỏ sậm, mông cô ta vểnh lên, tóc rối tung, bóng lưng chẳng còn khác gì mấy cô tiểu thư mà cậu từng bắt nữa, trên tai là hai cái khuyên to đầy phô trương, phát ra tiếng vang nhỏ khi cô ta run rẩy.

Mấy giây sau, mãi đến khi tiếng thúc giục của Tiểu Vương lại vang lên từ cửa lần nữa, Thẩm Minh mới tỉnh hồn lại.

Cậu tiện tay vớ lấy một cái thảm, quăng lên người cô ta, quay đầu rời đi.

+++

“Số quý khách liên lạc tạm thời không có người nhận...”

Thẩm Mộc Tinh để điện thoại xuống, khép sách luyện lại, bắt đầu gọi cho em trai.

“Dám không nhận điện thoại chị, hừ! Chị gọi cho tới khi cậu nhận mới thôi!”

“Số quý khách liên lạc đang bận...”

“Dám cho chị leo cây?”

Thẩm Mộc Tinh tức giận gửi tin nhắn, gõ một đồng lời trách mắng, lại xóa đi, gửi một cái mặt cười, nói: “Tiểu Minh Minh đáng yêu, em đang ở ký túc xá à? Bao giờ về? Chị mang đồ ăn ngon ở thành phố về cho em này!!!!”

“Tiểu Minh Minh, mẹ bảo chị mau giục em về nhà, điều kiện ở ký túc xá không tốt, không ai giặt tất cho em đâu! Chẳng lẽ em định hun chết người khác sao?”

Thẩm Mộc Tinh đợi một lúc, không có tin nhắn lại.

Đồng hồ trên tường tích tắc tích tắc, trăng đã treo cao cao trên trời.

Chừng một phút, Thẩm Minh nhắn lại.

Cậu nói: Chị, em không muốn làm nữa.

+++

Hôm sau, trời tối, thừa lúc mẹ ngủ, Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ chạy ra khỏi nhà, tới ký túc xá của Thẩm Minh.

Ký túc xá của đội tuần tra an ninh trong thị trấn vô cùng đơn sơ, trong phòng sơn trắng bột đặt mấy cái phản xiêu vẹo cho tám người ngủ, tất đàn ông vắt vẻo trên tay vịn, ga giường.

Trên phản là vải ca rô xanh trắng thổng nhất đã phai màu.

Trên cửa dán “Quy định quản lý và huấn luyện hằng ngày của đội viên tuần tra an ninh”, nhưng ngoài những ngày trung đội trưởng tới kiểm tra, đây chỉ là một tờ giấy lộn.

Cô tiến vào cửa ký túc xá, bên trong có bốn năm người đàn ông đang ngồi dưới đất đánh bài, thấy cô đến đều ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi chơi tiếp.

Tiểu Trương đang nằm trên phản dùng di động xem video, tay để trong chăn nhúc nhích, mặt đỏ ửng.

Thẩm Mộc Tinh quét mắt nhìn một vòng, không thấy Thẩm Minh, bèn đến bên giường Tiểu Trương, hỏi: “Em tôi đâu?”

Tiểu Trương ngẩng đầu, thấy là cô, hoảng sợ, lập tức tắt điện thoại dúi vào trong chăn, lấy tay từ trong chăn ra, bối rối nói: “Em không biết...”

Lúc này Thẩm Mộc Tinh mới thấy rõ vết ứ trên khóe mắt cậu ta, nhú mày, hỏi: “Đồng nghiệp mà nó đánh là cậu à?”

Tiểu Trương gãi đầu soàn soạt.

Cậu nằm trên giường không nhúc nhích, nói với Thẩm Mộc Tinh: “Hình như cậu ấy theo đội tuần tra đi vớt thi thể, hôm nay phát hiện một thi thể nữ dưới sông.”

Thẩm Mộc Tinh quan sát một vòng, nói: “Vớt thi thể?”

Tiểu Trương ngồi dậy, vẫn đắp chăn trên người, lộ ra một nửa lồng ngực cường tráng, cười lạnh: “Việc này không để bọn em làm, chẳng lẽ lại để cho đám phú nhị đại kia làm sao?”

Thẩm Mộc Tinh thở dài: “Được rồi, nó không ở đây, vậy tôi đi.”

Cô nói xong, liền ra cửa ký túc xá, Tiểu Trương vội vàng gọi cô lại: “Mộc Tinh, trời tối như vậy, em đưa chị về!”

“Không cần.” Cô bước nhanh ra ngoài.

Tiểu Trương cúi đầu nhìn đống quần mình, vén chăn xuống giường.

+++

Rời khỏi cái ký túc xá hai tầng rách nát của đội tuần tra, Thẩm Mộc Tinh đi tới ngõ nhỏ.

Đêm đã đen, ngõ nhỏ lại vừa hẹp vừa tối, ngập mùi chua rữa của nước gạo.

Tiếng cô giẫm lên túi nilon trong đống rác càng trở nên rõ ràng hơn.

Rất nhanh, tiếng chân một người biến thành hai người.

Thẩm Mộc Tinh dừng lại, quay đầu, Tiểu Trương đứng ngược sáng ở đầu ngõ.

“Không cần cậu đưa.” Thẩm Mộc Tinh phản cảm nói.

Tiểu Trương đi tới, cười nói: “Trời tối rồi, em đi với chị.”

Thẩm Mộc Tinh mới đầu cũng không để ý người này, nhưng cậu ta vẫn cứ thích tới gần cô. Nên cô nhanh chân hơn, định mau chóng rời khỏi cái ngõ dài này.

Ai ngờ Tiểu Trương càng chạy càng nhanh, tiếng bước chân lạng lẽ nhanh hơn kia khiến Thẩm Mộc Tinh lạnh cả sống lưng, cô cực sợ, lòng lại càng không ngừng hối hận đã tối vậy rồi còn ra ngoài tìm Thẩm Minh.

Trăng treo cao cao trên ngõ, xung quang không một bóng người.

Cô nhanh chân hơn, người sau lưng cũng nhanh chân hơn, cuối cùng cô bắt đầu chạy, mà cậu ta cũng chạy!

Đầu Thẩm Mộc Tinh ong ong lên.

Như đang gặp phải cơn ác mộng, sợ hãi có người đuổi theo sau lưng.

Mùi chua rữa xung quanh xộc vào mũi, thấy cậu ta sắp đuổi kịp, cô bỗng dừng bước, xoay mạnh người lại! Tiểu Trương cũng dừng bước theo cô.

Vành mắt cậu ta cũng cao như xương gò mắt, đôi mắt trong đêm như bị nuốt sạch, biến thành hai cái hố đen khiến người ta sợ hãi.

Thẩm Mộc Tinh lui ra sau một bước, lấy điện thoại ra bấm 110, ấn phím gọi, căng thẳng buộc mình tỉnh táo lại, nhìn chăm chăm cậu ta.

Tiếng cô bình tĩnh, như thể không phát ra từ miệng cô.

“Tiểu Trương, cậu có tin, em tôi có thể giết cậu không?”

53. Chương 26: Giam Lồng

Edit: Tiểu Lăng

Lại một tuần nữa, Thẩm Mộc Tinh về nhà, mẹ đang chơi mạt chược với bạn.

“Về rồi à?”

“Con về rồi, em con đâu rồi ạ?”

Mẹ đánh một con bài ra, hừ lạnh: “Hai hôm trước đánh đồng nghiệp, mẹ phải bồi thường người ta một nghìn tiền thuốc men, nói nó hai câu, nó đã chạy đi ở ký túc xá, không chịu về nhà.”

Thẩm Mộc Tinh quăng túi sách xuống, nhíu mày: “Sao nó lại đánh người ta ạ? Đánh có nặng không? Bị phạt chưa? Mẹ có mắng nó không?”

Mẹ quay đầu trừng cô: “Mẹ dám mắng thằng tổ tông đó à? Không bị phạt, hai hôm nay đang bị đội cảnh sát bắt cần quét tệt nạn toàn thị trấn thay đồng nghiệp bị thương.”

Trái tim vừa thót lên của Thẩm Mộc Tinh lại hạ xuống: “Ồ... Vậy chắc không nghiêm trọng mấy, con đi đón nó về.”

Luyện Kim Hoa đã ở đó, đánh một con bài ra, cười nói với Thẩm Mộc Tinh: “Em trai cháu phải ra ngoài rèn luyện chút, ở ký túc xá cũng không chết đâu mà lo.”

Mẹ cũng nói: “Con đừng có đi, thành thật ở nhà làm đề thi thử cho mẹ, mấy ngày nữa là thi đại học rồi đấy. Chờ con lên đại học, muốn lên trời mẹ cũng không thêm quan tâm.”

Thẩm Mộc Tinh lẩm bẩm: “Mẹ thế này là đang xâm phạm quyền của bọn con, giam lỏng bọn con đấy.”

“Mẹ nói mà con dám cãi lại hả?”

“Ha ha, con không đi, con không đi nữa, được chưa?”

“Vậy còn tạm được...”

“Mộc Tinh đúng là đỡ lo.” Luyện Kim Hoa nói.

“Đúng, từ nhỏ nó đã không khiến tôi phải lo, không giống thằng nhóc Thẩm Minh thú kia.”

+++

Thẩm Minh cười moto tuần tra đi chậm chậm trên đường, cảnh sát nhân dân Tiểu Vương đồng hành cũng cười moto, vừa chạy xe vừa lẩm bẩm.

“Cậu lẩm bẩm gì đó?” Thẩm Minh hỏi.

“Che đến cùng thì làm đến cùng, non nước tuyệt trần là văn minh Thủy Đầu.”

Thẩm Minh buồn cười lắc đầu: “Gì vậy?”

Tiểu Vương nói: “Mai phải thi, huyện phó đích thân ra đề, cảnh sát cơ động mấy cậu rõ sướng, chả cần phải học thuộc mấy thứ này.”

Thẩm Minh gật đầu: “Tôi thà bắt thêm mấy tên trộm còn hơn.”

“Bắt thêm mấy cô tiểu thư thì có.” Tiểu Vương cười: “Đến rồi.”

“Spa? Tiệm đầu tiên à, mới mở sao?” Thẩm Minh hỏi.

“Ừ.” Tiểu Vương đáp: “Còn chưa đăng ký bên cục cảnh sát đâu.”

Hai người dừng xe, tiến vào một spa cực nhỏ.

Tiểu Vương vừa lăm bắm học bài, vừa cầm điện thoại nhìn tin nhắn, tin viết phòng số 302, Thẩm Minh đi trước, quay đầu hỏi anh ta: “Phòng nào?”

Tiểu Vương thu điện thoại lại: “203.”

Cầm theo chìa khóa ở sảnh, Thẩm Minh và Tiểu Vương mỗi người đứng một bên, Tiểu Vương còn đang đảo mắt học thuộc, trông rất cố sức; Thẩm Minh lại nhẹ nhõm, như đang làm một việc cực quen tay.

Cửa phòng vừa mở ra, trong phòng đã vang lên tiếng thét lớn của phụ nữ, Thẩm Minh xông vào, Tiểu Vương theo sau.

“Cảnh sát đây! Giơ tay lên!”

“Cảnh sát đây! Mau ngồi xuống!”

“Cấm nhúc nhích! Giơ tay lên!”

“Á —”

Hai cơ thể còn chưa tách ra, tiếng hô sắc bén của cảnh sát đã vang lên, ánh đèn đỏ sập lóe lóe. Người phụ nữ không mảnh vải trên thân hét lên một tiếng, vội vàng bò qua túm chăn, bị Thẩm Minh quát nghiêm dừng lại!

“Cấm nhúc nhích! Giơ tay lên!”

Lão đàn ông mập mạp trần truồng cũng yên lặng giơ hai tay lên, ngồi trên giường, để cái bụng to lồ ra. Người phụ nữ vẫn hét to như cũ, không tìm thấy chỗ bèn nhanh chóng chạy tới góc tường, đưa lưng trần về phía cảnh sát, ngồi xổm xuống.

Thẩm Minh kẻ súng vào đầu lão đàn ông, gã ta ngẩng đầu, một gương mặt quen thuộc hiện ra trước mắt.

“Là ông?” Thẩm Minh bỗng nở nụ cười, oan gia ngõ hẹp, lần trước chưa đánh được gã trong tiệm của Kaka, không ngờ lại túm được ở đây.

Thẩm Minh dùng sức đẩy đầu gã: “Làm gì ở đây vậy? Hả?”

Gã trung niên béo vừa ầm ừc vừa cẩn thận nói: “Đồng chí cảnh sát, tôi và bạn gái tới đây mát xa.”

“Mát xa?” Thẩm Minh nhú mày, nhìn người phụ nữ ngồi ở góc tường, giấu cột: “Bạn gái ông?”

Gã béo nhìn cậu, cúi đầu.

Thẩm Minh thờ ơ liếc qua người phụ nữ ở góc tường, bỗng ngáy người ra.

Cậu vội tới gần, theo tiếng bước chân cậu, người phụ nữ kia càng run mạnh hơn!

Cậu dừng bước lại, ánh mắt rơi xuống hình xăm trên bả vai phải cô ta.

Hình xăm đó là một chữ “Minh”.

Thẩm Minh lập tức cảm thấy tất cả máu huyết trên người dồn hết về thái dương! Gân xanh trên trán nảy thành thịch!

Cậu trừng to mắt nhìn cô ta, đôi môi hơi mỏng cắt không còn giọt máu.

Sau lưng vang lên tiếng Tiểu Vương.

“Minh Tử! Nhầm rồi nhầm rồi! Là phòng 302!”

Gã béo lập tức dừng cảm hơn: “Tôi biết ngay là anh bắt nhầm người mà! Tôi và bạn gái tôi tới làm spa mà!”

Gã béo vừa dứt lời, nắm đấm của Thẩm Minh đã vung qua, lại bị Tiểu Vương kịp thời ngăn lại.

“Ôi giờ ơi!!!! Cảnh sát bắt nhầm người còn đánh người ta kìa!” Gã béo cổ ý hô.

Tiểu Vương ôm chặt lấy người Thẩm Minh, bất kể cậu giãy giụa thế nào cũng không buông ra.

Tiểu Vương nói với gã béo: “Được rồi được rồi, đừng có kêu bậy, cậu ấy là cảnh sát cơ động, cơ động.”

Gã béo ngẩng đầu, đã gặp phải đôi mắt đỏ rưng rưng của Thẩm Minh, gã không dám lên tiếng nữa.

Thẩm Minh nhắm chặt mắt lại, tứ chi bỗng kiệt sức, như thể ba bốn ngày rồi không được ăn cơm, còn dầm một trận mưa.

Hai cánh tay cậu suy sụp buông xuống, sắc mặt chỉ còn một màu nặng nề.

Tiểu Vương vỗ vai cậu: “Minh Tử, đi thôi, đừng ồn ào quá, trễ nải nhiệm vụ.”

Đường cong hai má Thẩm Minh căng ra, quay đầu nhìn người phụ nữ ngồi ở góc tường, không nhúc nhích.

Dưới ánh đèn đỏ sậm, móng cô ta vẩy lên, tóc rối tung, bóng lưng chẳng còn khác gì mấy cô tiểu thư mà cậu từng bắt nữa, trên tai là hai cái khuyên to đầy phô trương, phát ra tiếng vang nhỏ khi cô ta run rẩy.

Mấy giây sau, mãi đến khi tiếng thúc giục của Tiểu Vương lại vang lên từ cửa lần nữa, Thẩm Minh mới tỉnh hồn lại.

Cậu tiện tay vớ lấy một cái thảm, quăng lên người cô ta, quay đầu rời đi.

+++

“Số quý khách liên lạc tạm thời không có người nhận...”

Thẩm Mộc Tinh để điện thoại xuống, khép sách luyện lại, bắt đầu gọi cho em trai.

“Dám không nhận điện thoại chị, hừ! Chị gọi cho tới khi cậu nhận mới thôi!”

“Số quý khách liên lạc đang bận...”

“Dám cho chị leo cây?”

Thẩm Mộc Tinh tức giận gửi tin nhắn, gõ một đồng lời trách mắng, lại xóa đi, gửi một cái mặt cười, nói: “Tiểu Minh Minh đáng yêu, em đang ở ký túc xá à? Bao giờ về? Chị mang đồ ăn ngon ở thành phố về cho em này!!!!”

“Tiểu Minh Minh, mẹ bảo chị mau giục em về nhà, điều kiện ở ký túc xá không tốt, không ai giặt tất cho em đâu! Chẳng lẽ em định hun chết người khác sao?”

Thẩm Mộc Tinh đợi một lúc, không có tin nhắn lại.

Đồng hồ trên tường tích tắc tích tắc, trăng đã treo cao cao trên trời.

Chừng một phút, Thẩm Minh nhắn lại.

Cậu nói: Chị, em không muốn làm nữa.

+++

Hôm sau, trời tối, thừa lúc mẹ ngủ, Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ chạy ra khỏi nhà, tới ký túc xá của Thẩm Minh.

Ký túc xá của đội tuần tra an ninh trong thị trấn vô cùng đơn sơ, trong phòng sơn trắng bột đặt mấy cái phản xiêu vẹo cho tám người ngủ, tất đàn ông vắt vẻo trên tay vịn, ga giường.

Trên phản là vải ca rô xanh trắng thối nhất đã phai màu.

Trên cửa dán “Quy định quản lý và huấn luyện hằng ngày của đội viên tuần tra an ninh”, nhưng ngoài những ngày trung đội trưởng tới kiểm tra, đây chỉ là một tờ giấy lộn.

Cô tiến vào cửa ký túc xá, bên trong có bốn năm người đàn ông đang ngồi dưới đất đánh bài, thấy cô đến đều ngẩng đầu nhìn thoáng qua, rồi chơi tiếp.

Tiểu Trương đang nằm trên phản dùng di động xem video, tay để trong chăn nhúc nhích, mặt đỏ ửng.

Thẩm Mộc Tinh quét mắt nhìn một vòng, không thấy Thẩm Minh, bèn đến bên giường Tiểu Trương, hỏi: “Em tôi đâu?”

Tiểu Trương ngẩng đầu, thấy là cô, hoảng sợ, lập tức tắt điện thoại dúi vào trong chăn, lấy tay từ trong chăn ra, bối rối nói: “Em không biết...”

Lúc này Thẩm Mộc Tinh mới thấy rõ vết ứ trên khóe mắt cậu ta, nhú mày, hỏi: “Đồng nghiệp mà nó đánh là cậu à?”

Tiểu Trương gãi đầu soàn soạt.

Cậu nằm trên giường không nhúc nhích, nói với Thẩm Mộc Tinh: “Hình như cậu ấy theo đội tuần tra đi vớt thi thể, hôm nay phát hiện một thi thể nữ dưới sông.”

Thẩm Mộc Tinh quan sát một vòng, nói: “Vớt thi thể?”

Tiểu Trương ngồi dậy, vẫn đắp chăn trên người, lộ ra một nửa lồng ngực cường tráng, cười lạnh: “Việc này không để bọn em làm, chẳng lẽ lại để cho đám phú nhị đại kia làm sao?”

Thẩm Mộc Tinh thở dài: “Được rồi, nó không ở đây, vậy tôi đi.”

Cô nói xong, liền ra cửa ký túc xá, Tiểu Trương vội vàng gọi cô lại: “Mộc Tinh, trời tối như vậy, em đưa chị về!”

“Không cần.” Cô bước nhanh ra ngoài.

Tiểu Trương cúi đầu nhìn đống quần mình, vén chăn xuống giường.

+++

Rời khỏi cái ký túc xá hai tầng rách nát của đội tuần tra, Thẩm Mộc Tinh đi tới ngõ nhỏ.

Đêm đã đen, ngõ nhỏ lại vừa hẹp vừa tối, ngập mùi chua rữa của nước gạo.

Tiếng cô giẫm lên túi nylon trong đống rác càng trở nên rõ ràng hơn.

Rất nhanh, tiếng chân một người biến thành hai người.

Thẩm Mộc Tinh dừng lại, quay đầu, Tiểu Trương đứng ngược sáng ở đầu ngõ.

“Không cần cậu đưa.” Thẩm Mộc Tinh phản cảm nói.

Tiểu Trương đi tới, cười nói: “Trời tối rồi, em đi với chị.”

Thẩm Mộc Tinh mới đầu cũng không để ý người này, nhưng cậu ta vẫn cứ thích tới gần cô. Nên cô nhanh chân hơn, định mau chóng rời khỏi cái ngõ dài này.

Ai ngờ Tiểu Trương càng chạy càng nhanh, tiếng bước chân lạng lẽ nhanh hơn kia khiến Thẩm Mộc Tinh lạnh cả sống lưng, cô cực sợ, lòng lại càng không ngừng hối hận đã tối vậy rồi còn ra ngoài tìm Thẩm Minh.

Trăng treo cao cao trên ngõ, xung quang không một bóng người.

Cô nhanh chân hơn, người sau lưng cũng nhanh chân hơn, cuối cùng cô bắt đầu chạy, mà cậu ta cũng chạy!

Đầu Thẩm Mộc Tinh ong ong lên.

Như đang gặp phải cơn ác mộng, sợ hãi có người đuổi theo sau lưng.

Mùi chua rữa xung quanh xộc vào mũi, thấy cậu ta sắp đuối kịp, cô bỗng dừng bước, xoay mạnh người lại! Tiểu Trương cũng dừng bước theo cô.

Vành mắt cậu ta cũng cao như xương gò mắt, đôi mắt trong đêm như bị nuốt sạch, biến thành hai cái hố đen khiến người ta sợ hãi.

Thẩm Mộc Tinh lui ra sau một bước, lấy điện thoại ra bấm 110, ấn phím gọi, căng thẳng buộc mình tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm cậu ta.

Tiếng cô bình tĩnh, như thể không phát ra từ miệng cô.

“Tiểu Trương, cậu có tin, em tôi có thể giết cậu không?”

54. Chương 28: Chương 27: Em

Edit: Đào Sindy

Đêm tối, bước chân đến gần, ai cũng thấy không rõ gương mặt ai, chỉ còn lại tiếng thở dốc và tiếng chạy.

Gió làm lay động cây cối hai bên đường, mấy giọt mưa rơi xuống.

Cô chạy nhanh, tiếng bước chân từ lúc mới bắt đầu gượng gạo biến thành tiếng lộp bộp, đó là do hấp tấp nên để giày giẫm vào hồ nước.

Thẩm Mộc Tinh cảm thấy chân mình mềm như muốn rơi rụng, đầu óc cô nói với cô, phải chạy tiếp, tiếp tục chạy, đừng có ngừng.

Bóng tối sau lưng như một đám ma quỷ hung ác, như hình với bóng với cô, chỉ vài phút thôi sẽ chiếm đoạt lấy cô.

Mưa nhỏ rơi trên mặt cô, xúc cảm lạnh buốt và không khí tĩnh mịch làm cô cực sợ, cô chạy nhanh, mấy phút đồng hồ sau, rốt cục chạy lên một con phố chính.

Đèn đường ảm đạm mờ nhạt, cửa hàng hai bên đường đều đã đóng cửa cuốn lại, từ thật xa Thẩm Mộc Tinh đã nhìn thấy tiệm may của Nghiêm Hi Quang, tiệm may đã đóng, phòng ở lầu hai của anh vẫn sáng đèn.

Đó là một màu vàng ấm áp, như một quả cam trên nền cửa sổ khiến cặp mắt cô đọng nước quanh viền mắt.

Thẩm Mộc Tinh run rẩy móc điện thoại ra, bấm dãy số của anh, đầu bên kia điện thoại là tiếng tút tút khiến người ta nóng nảy.

Xin đấy xin đấy, cầu xin anh nghe nhanh lên.

Trong lòng Thẩm Mộc Tinh âm thầm cầu nguyện, đầu cũng không dám nhìn về phía tiệm may.

“Alo?”

Giọng nói của anh đột nhiên xuất hiện trong điện thoại, xen lẫn dòng điện âm hơi yếu, khiến Thẩm Mộc Tinh giống như được một vòng bảo vệ bao lại.

Cô nuốt nước miếng, thở phì phò, mới mở miệng đã khóc rống lên.

“Hi Quang. . . Nhanh xuống lầu mở cửa! Mau mở cửa cho em!”

Đường đi yên tĩnh hoang vắng, đèn cửa hàng được nhanh chóng bật lên, một vầng sáng vẽ vòng tròn quanh cô, bao lại tại cửa. Cửa cuốn chậm rãi dâng lên, vừa thấy Nghiêm Hi Quang, cô nhào vào trong ngực anh.

Nghiêm Hi Quang đã nhận ra cô không đứng, lập tức đẩy thân thể nhỏ bé gầy yếu đang run rẩy kia ra, dùng hai tay chế trụ bờ vai cô, lo lắng hỏi: “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đóng cửa, em sợ. . .” Cô nhanh chóng vào phòng, trốn đằng sau anh.

Nghiêm Hi Quang dò xét bên ngoài, sắc mặt có chút sắc bén: “Ai đang đuổi theo em?”

Thẩm Mộc Tinh gấp gấp, càng không ngừng kéo áo anh: “Đóng cửa!”

Anh giữ thân thể cô, nhìn thoáng ra bên ngoài, bên ngoài chỉ có đêm tối vô tận.

Tiếng ông thợ may vang vọng trong căn tiệm mười mấy mét vuông, Thẩm Mộc Tinh rúc vào ngực Nghiêm Hi Quang, không dám khóc lớn tiếng, khóc sụt sùi khàn khàn.

Lòng ngực Nghiêm Hi Quang phập phồng kịch liệt, anh đang ngủ, thân trên ngay cả cái áo cũng không mặc, chỉ mặc quần ngủ dài màu trắng, cánh tay thuộc về đàn ông trẻ tuổi kéo cô, lấy tay vuốt vuốt trán chặt vật ẩm ướt của cô.

“Mộc Tinh. . . Em muốn dọa anh sao, đến cùng thế nào?”

“Xuyết ——” Thẩm Mộc Tinh khóc sụt sùi, hình như nghe thấy tiếng lẩm bẩm của ông thợ may già, tranh thủ thời gian ra hiệu lên lầu.

Nghiêm Hi Quang nắm tay cô, nửa ôm, nửa dẫn cô lên lầu.

Ngoài cửa sổ là đêm đen, Thẩm Mộc Tinh đi chân đất, ngồi trên giường của anh, ga giường mềm mại bị anh giẫm ở lòng bàn chân, dùng đầu gối chống lấy cánh tay, hai tay bưng cho cô một ly nước nóng, cô nhẹ nhàng thổi, cúi đầu dí sát môi, uống một ngụm nhỏ cho ướt môi.

Nghiêm Hi Quang cầm một tấm khăn lông khô chụp lên đầu cô, lau tóc vụng về thay cô, giống như mới nhặt được một đứa bé lang thang trên đường.

“Đến cùng chuyện gì xảy ra? Sao không ở nhà?”

“Hả? Mộc Tinh, nói cho anh biết.”

Thẩm Mộc Tinh sợ bị bại lộ ngón chân giật giật, lại uống một hớp nước, nhìn ra được đang cố gắng bình phục tâm tình của mình.

Cô lắc đầu, không nói chuyện.

Có nên nói cho anh biết không? Nếu như nói chuyện này cho anh biết, hoặc là để Thẩm Minh thì nhất định là sai lầm.

May mà không có chuyện.

Tiểu Trương kia động tà niệm rồi, hình như bị câu nói kia của cô dọa sợ, đuổi theo ra hẻm liền không nghe được tiếng bước chân của anh ta rồi.

Nhưng cô bị dọa sợ thật, dọa đến tứ chi như nhũn ra, bây giờ suy nghĩ một chút còn không bớt sợ, run lập cập.

“Có người ức hiếp em sao?” Cặp mắt Nghiêm Hi Quang tỏ ra lo lắng, anh rất gấp, chuyện xảy ra với cô anh hoàn toàn không biết.

Thẩm Mộc Tinh nói: “Em trai em và mẹ em có mâu thuẫn. . . Chuyển đến kí túc xá. . .”

“Ừm, sau đó thì sao? Nói tiếp.” Anh an vị trước mặt cô, thân trên theo chiều nghiêng của cô, cúi đầu nhìn thẳng mắt của cô, ánh mắt lo lắng.

“Em đến kí túc xá của chúng nó. . . Nó không có ở đó. . . Em liền quay về. . . Trên đường trở về. . .”

Cặp mắt Nghiêm Hi Quang trở nên hung hăng: “Gặp được chuyện gì?”

Thẩm Mộc Tinh xem xét ánh mắt anh, lập tức nghẹn lời lại.

“Nói tiếp!” Giọng điệu của anh có chút ra lệnh.

Thẩm Mộc Tinh sờ ly trắng men trong tay, cúi đầu nhìn mu bàn chân mình: “Thật ra không có xảy ra chuyện gì . . . Chỉ trách em nhất gan, trên đường đụng phải một tên ngu ngốc đuổi theo em. . . Em liền chạy về.”

Nghiêm Hi Quang đột nhiên nhích lại gần, ánh mắt không còn dọa người như ban nãy, hỏi: “Tên ngu ngốc nào?”

Mỗi một nơi đều có một hoặc hai tên ngu ngốc, nói ra tên, nghe liền biết.

Thẩm Mộc Tinh nói dối, đương nhiên sẽ không nói với anh lời thật, chỉ có thể ấp úng nói: “Trời tối quá rồi, em lại sợ, không thấy rõ. . .”

“Vậy em có bị thương hay không?” Anh hỏi.

“Không có không có.” Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian khoát tay: “Em chỉ. . . Em chỉ. . . bị run chân thôi. . .”

Nghiêm Hi Quang lập tức thở ra một hơi, từ trên giường đứng lên, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, giữ cho cô một bóng lưng.

Thẩm Mộc Tinh điều chỉnh cảm xúc, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cảm giác sợ hãi không còn mãnh liệt như ban nãy.

Phòng Nghiêm Hi Quang mặc dù không xa hoa, lại có mùi vị lạnh lạnh, nhưng lại khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy có cảm giác an toàn.

Anh đưa lưng về phía cô, hỏi: “Dì Xà biết em đi không?”

Thẩm Mộc Tinh tức giận nói: “Nếu không phải bà giam lỏng em, sao em có thể đêm hôm khuya khoắt chạy đến chứ?”

Cô nghe thấy Nghiêm Hi Quang hít vào một hơi thật dài, sau đó xoay người lại, khẽ nhú mày nhìn cô: “Sao em không biết điều như thế? Trời tối như vậy, một mình em chạy xa như thế?”

Đây cũng là lần từ khi quen biết anh đến nay, cô nghe được lời răn đe nặng nhất từ anh.

Thẩm Mộc Tinh không phải loại con gái phản nghịch không nghe lời, từ nhỏ rất ít bị giáo huấn vì cô rất ngoan, lúc bị trách cứ cô rất ngoan ngoãn nghe không nói lời nào.

Cô cúi đầu xuống, nhìn nước trong ly, trong lòng vẫn có chút uất ức, cặp mắt chậm rãi ứa.

“Không phải em không biết Thẩm Minh. . .”

“Em em đánh bạn học, bị đội chính trị viên tuần tra xử phạt, tất cả mọi người đang chỉ trích nó, nhưng em biết, em em tự có lí do của mình.”

“Nó hờn dỗi mẹ em mà chuyển đến kí túc xá, một mình tẩy tấu, ăn mì tôm, giấc ngủ của nó ngắn, hiệp sĩ bắt tội phạm của đội tuần tra thích đánh bài xuyên đêm, nó ở đó chắc chắn không quen, nó gửi tin nhắn cho em, nói mình không làm.”

Cô ngẩng đầu, nhìn Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang cũng nhìn cô.

“Em của em rất đáng thương, dọn ra ngoài người trong nhà gọi điện kêu về, sao em có thể mặc kệ nó? Hôm nay em tìm cơ hội ra khỏi cửa rất nhiều lần, mẹ em chặn ở cửa ra vào chơi mạt chược, em ra không được, chỉ có thể chờ đến tối họ ngủ mới có thể chạy ra ngoài. Thằng em em, bây giờ còn đang vớt thi thể bên sông. . .”

Thẩm Mộc Tinh nói, nước mắt rơi lộp bộp vào ly nước.

Lông mày Nghiêm Hi Quang hơi động, lập tức đi tới.

Anh ôm cô từ phía sau vào lòng, ôm thật chặt, ma sát giữa vải áo làm cô yên tâm hơn, anh lại gần, hôn trên mặt cô một cái.

“Được rồi, không sao thì tốt.”

Thẩm Mộc Tinh càng uất ức hơn: “Vậy mà anh còn nói em. . .”

“Không nói.”

Nghiêm Hi Quang trải mền cho cô, Thẩm Mộc Tinh lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Minh.

Lần này, cậu nghe, giọng điệu mệt mỏi.

“Chị.”

“Em kết thúc công việc rồi à?”

“Ừm, đang về đây.” Cậu đang hút thuốc lá, bên kia xuất hiện tiếng nói chuyện phiếm, hẳn đang ở trên xe.

Thẩm Mộc Tinh cười: “Nghe nói em đi vớt thi thể? Em thật tàn bạo! Thế nào? Chơi vui không?”

“Làm sao chị biết?”

“À. . . Mẹ và ba bảo chị đến kí túc xá đón em về nhà, chị không tìm thấy em, liền về trước, Tiểu Trương. . . Tiểu Trương nói cho chị biết.” Thẩm Mộc Tinh cười nói: “Em trai, vớt thi thể có dọa người lắm không?”

Thẩm Minh xùy cười một tiếng, hít một ngụm khói: “Người chết có gì mà sợ, là người đàn ông, không có tí sức lực nào.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Em chị thật giỏi.”

Thẩm Minh mệt mỏi cười: “Giỏi gì chứ.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Chị ra lệnh cho em, ngày mai em nhất định phải chuyển về nhà cho chị, bằng không chị liền tuyệt thực.”

“Tuyệt thôi. “ Thẩm Minh chế giễu cô: “Khoai tây chiên, bún cay thập cẩm đừng ăn, đúng lúc giữ dáng hơn chút.”

“Em! Thẩm Minh chị nói cho em biết! Chị không hù em đâu! Em có tin chị tuyệt thực thật không?”

“Được được được, em về không được sao?”

“Mẹ nói với chị nhiều lần, nhất định bảo chị dẫn em về.”

Thẩm Minh dừng một chút: “Thật sao?”

“Lừa em thì thành chó nhỏ!”

Cô cúp điện thoại, quay người lại, Nghiêm Hi Quang đã trải xong giường.

“Chó nhỏ, gối đầu muốn cứng hay mềm?” Anh đứng trước tủ quần áo hỏi.

“Đều được. Anh gối cái nào thì em gối cái đó.” Thẩm Mộc Tinh cười, nhào lên giường lăn lộn, không xấu hổ nói: “Ai nha, lại có thể cùng anh ngủ chung.”

Cô vui vẻ hưng phấn nhào lộn cứ như hai người làm hòa thật nhanh.

Nghiêm Hi Quang nằm bên ngoài, vén chăn lên nói với cô: “Còn không ngủ sớm, mau vào ngủ.”

Cô chui vào chăn, nũng nịu ôm eo anh, nghe mùi nước xả vải thơm ngát trên người anh, thỏa mãn nhắm mắt lại.

“Sau này em sẽ cẩn thận. “ Cô nói: “Em muốn anh đưa em đến trường, tan học anh đón em về.”

“Anh biết rồi.” Nghiêm Hi Quang trả lời ngay.

“Em sẽ không ra ngoài với người khác ban đêm.”

“Ngoan.”

“Anh biết không? Lúc chạy trốn em đã nghĩ, nếu như em thật sự xảy ra chuyện, có thể chúng ta sẽ không thể ở cùng nhau.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em là của anh, xảy ra chuyện thì không phải rồi. . .”

Nghiêm Hi Quang buồn cười nhìn cô, vuốt đầu cô, nói: “Thẩm Mộc Tinh, cho dù tay chân em bị phỏng đến chín mươi chín phần trăm thì em vẫn là của anh.”

“Sao anh có thể nói chuyện đáng sợ như thế?”

Nghiêm Hi Quang nở nụ cười: “Coi như bị người ta ăn vào bụng rồi phun ra, thì cũng là của anh.”

Anh nói xong, đưa tay tắt đèn.

Thẩm Mộc Tinh núp mình vào chăn, cười khanh khách, tay anh thọt lét trên người cô.

Tiếng cười của hai người trẻ tuổi quanh quẩn trong không gian.

“Bị ai ăn hết?”

“Bị em.”

“Xuyt —— đừng để ba anh nghe thấy.”

“Chân em đừng đá lung tung.”

55. Chương 27: Em

Edit: Đào Sindy

Đêm tối, bước chân đến gần, ai cũng thấy không rõ gương mặt ai, chỉ còn lại tiếng thở dốc và tiếng chạy.

Gió làm lay động cây cối hai bên đường, mấy giọt mưa rơi xuống.

Cô chạy nhanh, tiếng bước chân từ lúc mới bắt đầu gượng gạo biến thành tiếng lộp bộp, đó là do hấp tấp nên đế giày giẫm vào hồ nước.

Thẩm Mộc Tinh cảm thấy chân mình mềm như muốn rơi rụng, đầu óc cô nói với cô, phải chạy tiếp, tiếp tục chạy, đừng có ngừng.

Bóng tối sau lưng như một đám ma quỷ hung ác, như hình với bóng với cô, chỉ vài phút thôi sẽ chiếm đoạt lấy cô.

Mưa nhỏ rơi trên mặt cô, xúc cảm lạnh buốt và không khí tĩnh mịch làm cô cực sợ, cô chạy nhanh, mấy phút đồng hồ sau, rốt cục chạy lên một con phố chính.

Đèn đường ảm đạm mờ nhạt, cửa hàng hai bên đường đều đã đóng cửa cuốn lại, từ thật xa Thẩm Mộc Tinh đã nhìn thấy tiệm may của Nghiêm Hi Quang, tiệm may đã đóng, phòng ở lầu hai của anh vẫn sáng đèn.

Đó là một màu vàng ấm áp, như một quả cam trên nền cửa sổ khiến cặp mắt cô động nước quanh viền mắt.

Thẩm Mộc Tinh run rẩy móc điện thoại ra, bấm dãy số của anh, đầu bên kia điện thoại là tiếng tút tút khiến người ta nóng nảy.

Xin đấy xin đấy, cầu xin anh nghe nhanh lên.

Trong lòng Thẩm Mộc Tinh âm thầm cầu nguyện, đầu cũng không dám nhìn về phía tiệm may.

“Alo?”

Giọng nói của anh đột nhiên xuất hiện trong điện thoại, xen lẫn dòng điện âm hơi yếu, khiến Thẩm Mộc Tinh giống như được một vòng bảo vệ bao lại.

Cô nuốt nước miếng, thở phì phò, mới mở miệng đã khóc rống lên.

“Hi Quang... Nhanh xuống lầu mở cửa! Mau mở cửa cho em!”

Đường đi yên tĩnh hoang vắng, đèn cửa hàng được nhanh chóng bật lên, một vầng sáng vẽ vòng tròn quanh cô, bao lại tại cửa. Cửa cuốn chậm rãi dâng lên, vừa thấy Nghiêm Hi Quang, cô nhào vào trong ngực anh.

Nghiêm Hi Quang đã nhận ra cô không đúng, lập tức đẩy thân thể nhỏ bé gầy yếu đang run rẩy kia ra, dùng hai tay chế trụ bờ vai cô, lo lắng hỏi: “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đóng cửa, em sợ...” Cô nhanh chóng vào phòng, trốn đằng sau anh.

Nghiêm Hi Quang dò xét bên ngoài, sắc mặt có chút sắc bén: “Ai đang đuổi theo em?”

Thẩm Mộc Tinh gấp gấp, càng không ngừng kéo áo anh: “Đóng cửa!”

Anh giữ thân thể cô, nhìn thoáng ra bên ngoài, bên ngoài chỉ có đêm tối vô tận.

Tiếng ông thợ may vang vọng trong căn tiệm mười mấy mét vuông, Thẩm Mộc Tinh rúc vào ngực Nghiêm Hi Quang, không dám khóc lớn tiếng, khóc sụt sùi khàn khàn.

Lòng ngực Nghiêm Hi Quang phập phồng kịch liệt, anh đang ngủ, thân trên ngay cả cái áo cũng không mặc, chỉ mặc quần ngủ dài màu trắng, cánh tay thuộc về đàn ông trẻ tuổi kéo cô, lấy tay vuốt vuốt trán chật vật ẩm ướt của cô.

“Mộc Tinh... Em muốn dọa anh sao, đến cùng thế nào?”

“Xuyt ——” Thẩm Mộc Tinh khóc sụt sùi, hình như nghe thấy tiếng lẩm bẩm của ông thợ may già, tranh thủ thời gian ra hiệu lên lầu.

Nghiêm Hi Quang nắm tay cô, nửa ôm, nửa dẫn cô lên lầu.

Ngoài cửa sổ là đêm đen, Thẩm Mộc Tinh đi chân đất, ngồi trên giường của anh, ga giường mềm mại bị anh giẫm ở lòng bàn chân, dùng đầu gối chống lấy cánh tay, hai tay bưng cho cô một ly nước nóng, cô nhẹ nhàng thổi, cúi đầu dí sát môi, uống một ngụm nhỏ cho ướt môi.

Nghiêm Hi Quang cầm một tấm khăn lông khô chụp lên đầu cô, lau tóc vụng về thay cô, giống như mới nhặt được một đứa bé lang thang trên đường.

“Đến cùng chuyện gì xảy ra? Sao không ở nhà?”

“Hả? Mộc Tinh, nói cho anh biết.”

Thẩm Mộc Tinh sợ bị bại lộ ngón chân giật giật, lại uống một hớp nước, nhìn ra được đang cố gắng bình phục tâm tình của mình.

Cô lắc đầu, không nói chuyện.

Có nên nói cho anh biết không? Nếu như nói chuyện này cho anh biết, hoặc là để Thẩm Minh thì nhất định là sai lầm.

May mà không có chuyện.

Tiểu Trương kia động tà niệm rồi, hình như bị câu nói kia của cô dọa sợ, đuổi theo ra hẻm liền không nghe được tiếng bước chân của anh ta rồi.

Nhưng cô bị dọa sợ thật, dọa đến tứ chi như nhũn ra, bây giờ suy nghĩ một chút còn không bớt sợ, run lập cập.

“Có người ức hiếp em sao?” Cặp mắt Nghiêm Hi Quang tỏ ra lo lắng, anh rất gấp, chuyện xảy ra với cô anh hoàn toàn không biết.

Thẩm Mộc Tinh nói: “Em trai em và mẹ em có mâu thuẫn... Chuyển đến kí túc xá...”

“Ừm, sau đó thì sao? Nói tiếp.” Anh an vị trước mặt cô, thân trên theo chiều nghiêng của cô, cúi đầu nhìn thẳng mắt của cô, ánh mắt lo lắng.

“Em đến kí túc xá của chúng nó... Nó không có ở đó... Em liền quay về... Trên đường trở về...”

Cặp mắt Nghiêm Hi Quang trở nên hung hăng: “Gặp được chuyện gì?”

Thẩm Mộc Tinh xem xét ánh mắt anh, lập tức nghẹn lời lại.

“Nói tiếp!” Giọng điệu của anh có chút ra lệnh.

Thẩm Mộc Tinh sờ ly trắng men trong tay, cúi đầu nhìn mu bàn chân mình: “Thật ra không có xảy ra chuyện gì... Chỉ trách em nhát gan, trên đường đụng phải một tên ngu ngốc đuổi theo em... Em liền chạy về.”

Nghiêm Hi Quang đột nhiên nhích lại gần, ánh mắt không còn dọa người như ban nãy, hỏi: “Tên ngu ngốc nào?”

Mỗi một nơi đều có một hoặc hai tên ngu ngốc, nói ra tên, nghe liền biết.

Thẩm Mộc Tinh nói dối, đương nhiên sẽ không nói với anh lời thật, chỉ có thể ấp úng nói: “Trời tối quá rồi, em lại sợ, không thấy rõ...”

“Vậy em có bị thương hay không?” Anh hỏi.

“Không có không có.” Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian khoát tay: “Em chỉ... Em chỉ... bị run chân thôi...”

Nghiêm Hi Quang lập tức thở ra một hơi, từ trên giường đứng lên, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, giữ cho cô một bóng lưng.

Thẩm Mộc Tinh điều chỉnh cảm xúc, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cảm giác sợ hãi không còn mãnh liệt như ban nãy.

Phòng Nghiêm Hi Quang mặc dù không xa hoa, lại có mùi vị lạnh lạnh, nhưng lại khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy có cảm giác an toàn.

Anh đưa lưng về phía cô, hỏi: “Dì Xà biết em đi không?”

Thẩm Mộc Tinh tức giận nói: “Nếu không phải bà giam lỏng em, sao em có thể đêm hôm khuya khoắt chạy đến chứ?”

Cô nghe thấy Nghiêm Hi Quang hít vào một hơi thật dài, sau đó xoay người lại, khẽ nhú mày nhìn cô: “Sao em không biết điều như thế? Trời tối như vậy, một mình em chạy xa như thế?”

Đây cũng là lần từ khi quen biết anh đến nay, cô nghe được lời răn đe nặng nhất từ anh.

Thẩm Mộc Tinh không phải loại con gái phản nghịch không nghe lời, từ nhỏ rất ít bị giáo huấn vì cô rất ngoan, lúc bị trách cứ cô rất ngoan ngoãn nghe không nói lời nào.

Cô cúi đầu xuống, nhìn nước trong ly, trong lòng vẫn có chút uất ức, cặp mắt chậm rãi ươn.

“Không phải em không biết Thẩm Minh...”

“Em em đánh bạn học, bị đội chính trị viên tuần tra xử phạt, tất cả mọi người đang chỉ trích nó, nhưng em biết, em em tự có lí do của mình.”

“Nó hờn dỗi mẹ em mà chuyển đến kí túc xá, một mình tẩy tã, ăn mì tôm, giấc ngủ của nó ngắn, hiệp sĩ bắt tội phạm của đội tuần tra thích đánh bài xuyên đêm, nó ở đó chắc chắn không quen, nó gửi tin nhắn cho em, nói mình không làm.”

Cô ngẩng đầu, nhìn Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang cũng nhìn cô.

“Em của em rất đáng thương, dọn ra ngoài người trong nhà gọi điện kêu về, sao em có thể mặc kệ nó? Hôm nay em tìm cơ hội ra khỏi cửa rất nhiều lần, mẹ em chặn ở cửa ra vào chơi mạt chược, em ra không được,

chỉ có thể chờ đến tối họ ngủ mới có thể chạy ra ngoài. Thằng em em, bây giờ còn đang vớt thi thể bên sông...”

Thẩm Mộc Tinh nói, nước mắt rơi lộp bộp vào ly nước.

Lông mày Nghiêm Hi Quang hơi động, lập tức đi tới.

Anh ôm cô từ phía sau vào lòng, ôm thật chặt, ma sát giữa vải áo làm cô yên tâm hơn, anh lại gần, hôn trên mặt cô một cái.

“Được rồi, không sao thì tốt.”

Thẩm Mộc Tinh càng uất ức hơn: “Vậy mà anh còn nói em...”

“Không nói.”

Nghiêm Hi Quang trải mền cho cô, Thẩm Mộc Tinh lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Minh.

Lần này, cậu nghe, giọng điệu mệt mỏi.

“Chị.”

“Em kết thúc công việc rồi à?”

“Ừm, đang về đây.” Cậu đang hút thuốc lá, bên kia xuất hiện tiếng nói chuyện phiếm, hẳn đang ở trên xe.

Thẩm Mộc Tinh cười: “Nghe nói em đi vớt thi thể? Em thật tàn bạo! Thế nào? Chơi vui không?”

“Làm sao chị biết?”

“À... Mẹ và ba bảo chị đến kí túc xá đón em về nhà, chị không tìm thấy em, liền về trước, Tiểu Trương... Tiểu Trương nói cho chị biết.” Thẩm Mộc Tinh cười nói: “Em trai, vớt thi thể có dọa người lắm không?”

Thẩm Minh xùy cười một tiếng, hít một ngụm khói: “Người chết có gì mà sợ, là người đàn ông, không có tí sức lực nào.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Em chị thật giỏi.”

Thẩm Minh mệt mỏi cười: “Giải gì chứ.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Chị ra lệnh cho em, ngày mai em nhất định phải chuyển về nhà cho chị, bằng không chị liền tuyệt thực.”

“Tuyệt thôi. ” Thẩm Minh chế giễu cô: “Khoai tây chiên, bún cay thập cẩm đừng ăn, đúng lúc giữ dáng hơn chút.”

“Em! Thẩm Minh chị nói cho em biết! Chị không hù em đâu! Em có tin chị tuyệt thực thật không?”

“Được được được, em về không được sao?”

“Mẹ nói với chị nhiều lần, nhất định bảo chị dẫn em về.”

Thẩm Minh dừng một chút: “Thật sao?”

“Lừa em thì thành chó nhỏ!”

Cô cúp điện thoại, quay người lại, Nghiêm Hi Quang đã trải xong giường.

“Chó nhỏ, gối đầu muốn cứng hay mềm?” Anh đứng trước tủ quần áo hỏi.

“Đều được. Anh gối cái nào thì em gối cái đó.” Thẩm Mộc Tinh cười, nhào lên giường lăn lộn, không xấu hổ nói: “Ai nha, lại có thể cùng anh ngủ chung.”

Cô vui vẻ hưng phấn nhào lộn cứ như hai người làm hòa thật nhanh.

Nghiêm Hi Quang nằm bên ngoài, vén chăn lên nói với cô: “Còn không ngủ sớm, mau vào ngủ.”

Cô chui vào chăn, nũng nịu ôm eo anh, nghe mùi nước xả vải thơm ngát trên người anh, thỏa mãn nhắm mắt lại.

“Sau này em sẽ cẩn thận. ” Cô nói: “Em muốn anh đưa em đến trường, tan học anh đón em về.”

“Anh biết rồi.” Nghiêm Hi Quang trả lời ngay.

“Em sẽ không ra ngoài với người khác ban đêm.”

“Ngoan.”

“Anh biết không? Lúc chạy trốn em đã nghĩ, nếu như em thật sự xảy ra chuyện, có thể chúng ta sẽ không thể ở cùng nhau.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em là của anh, xảy ra chuyện thì không phải rồi...”

Nghiêm Hi Quang buồn cười nhìn cô, vuốt đầu cô, nói: “Thẩm Mộc Tinh, cho dù tay chân em bị phỏng đến chín mươi chín phần trăm thì em vẫn là của anh.”

“Sao anh có thể nói chuyện đáng sợ như thế?”

Nghiêm Hi Quang nở nụ cười: “Coi như bị người ta ăn vào bụng rồi phun ra, thì cũng là của anh.”

Anh nói xong, đưa tay tắt đèn.

Thẩm Mộc Tinh núp mình vào chăn, cười khanh khách, tay anh thọt lét trên người cô.

Tiếng cười của hai người trẻ tuổi quanh quẩn trong không gian.

“Bị ai ăn hết?”

“Bị em.”

“Xuyt —— đừng để ba anh nghe thấy.”

“Chân em đừng đá lung tung.”

56. Chương 29: Chương 28: Ngoài Ý Muốn

Edit: Tiểu Lăng

Có lẽ đêm đó anh và cô nói quá nhiều lời cảm tính như “Anh là của em”/“Em là của anh”, cũng có thể vì đã mất đi quá nhiều cảm giác an toàn, hai người đều không khống chế được.

Đã từng ở cùng nhau, nhưng đều dừng trước ranh giới của lý trí và xúc động, nhưng đêm đó, họ dường như đã cho nhau là cả đời sẽ luôn ở bên người đó.

Thẩm Mộc Tinh cảm thấy, thế giới quá nguy hiểm, chỉ có ở bên anh mới là an toàn nhất.

Mà Nghiêm Hi Quang thì bị sự chủ động và nhiệt tình của cô giày vò đến mức đánh mất tất cả lý trí.

Phòng ở rất cũ kỹ, cách âm khá kém, loáng thoáng nghe thấy cả tiếng người thợ may già, họ điên cuồng hôn nhau, kim nén âm lượng hô hấp của nhau.

“Chúng ta sẽ kết hôn chứ?”

“Sẽ.”

Không có bất kỳ một kỹ xảo nào, chỉ có yêu nhau và cuốn hút lẫn nhau, Thẩm Mộc Tinh thoát đi tất cả quần áo của mình trước mặt anh, lại vội vàng cởi của anh xuống.

Trong phòng chỉ còn mỗi ánh đèn đầu giường sáng.

Đèn đầu giường bọc vải, sắc đèn ấm áp tỏa ra theo ô kê vuông.

Giường gỗ phát ra tiếng kẽo kẹt, Thẩm Mộc Tinh vừa chờ đợi vừa lo lắng, sợ tiếng quá lớn. Thật ra chỉ là vành tai chạm tóc mai và cả hai trao đổi hơi thở với nhau thôi, bên ngoài chẳng hề nghe thấy, nhưng những âm thanh đó lại phóng đại gấp bội lần trong đầu cô.

Đau đớn như bị xé rách bị nộ hôn run rẩy của anh bao phủ, cô ôm chặt anh, nếm trải cảm giác đau đớn đầy vui sướng bí ẩn nhất trên đời.

Chưa được hai phút, động tác của anh đạt tới đỉnh điểm và ngừng lại, ghé vào bên tai cô thở gấp.

Lỗ tai anh lặng lẽ đỏ lên.

Thẩm Mộc Tinh vỗ nhẹ lưng anh.

Nghiêm Hi Quang ngẩng đầu, dùng gương mặt nóng chấy cọ lên mặt cô, Thẩm Mộc Tinh cũng hôn nhẹ anh.

“Đau không?” Anh đưa tay lau mồ hôi trên trán cô.

“Không có cảm giác...”

“Không có cảm giác?” Nghiêm Hi Quang nhăn mày lại, khóe môi vẫn cười, nhưng trông có phần uể oải: “Thật xin lỗi... Anh...”

“Ôi, ý em là không đau mà!”

Anh bỗng nhìn chằm chằm cô.

“Em hối hận không?” Anh bỗng hỏi.

“Nghiêm Hi Quang, chúng ta sẽ kết hôn chứ?”

“Sẽ.”

“Vậy thì sao phải hối hận, anh đã là người của em rồi.” Thẩm Mộc Tinh nói xong, cười cắn một cái lên tay anh.

Anh xuống từ trên người cô, Thẩm Mộc Tinh túm chăn che lên ngực mình, tựa đầu với anh, nâng đôi mắt to tròn lên nhìn anh, hỏi một vấn đề mà các cô gái đều thích hỏi: “Này, anh thích em ở điểm nào?”

Nghiêm Hi Quang ngồi dậy, chần trên người trượt xuống bụng, anh cầm hộp thuốc lá hỏi: “Anh có thể hút thuốc không?”

Thẩm Mộc Tinh bấu môi lên, do dự nói: “Vẫn thôi đi... Lại giống đàn ông xấu trên TV... Lên giường xong rồi hút thuốc...”

Nghiêm Hi Quang cười cười, bỏ thuốc lá xuống.

Thẩm Mộc Tinh lại nói: “Anh muốn hút thì hút đi, dù sao anh cũng không phải đàn ông xấu.”

Anh cũng thật sự cầm thuốc lá lên, ngậm một điếu, vừa châm vừa nói: “Thích em ở điểm nào, anh không nói.”

Cô biết, muốn để Nghiêm Hi Quang nói hai câu ngon ngọt, còn khó hơn để trấn Thủy Đầu không bị lụt.

Thật ra các cô gái hỏi đối phương thích mình ở đâu, chỉ là vì muốn nghe hai câu khen.

Phụ nữ là động vật phức tạp nhất, cũng là động vật đơn giản nhất.

Nhưng anh vẫn không nói.

Tờ mờ sáng, cô vội tỉnh lại trong giấc mộng, giật giật trong lòng anh, dịu dàng nói: “Này, em phải về nhà.”

“Ừ...”

Nghiêm Hi Quang mở đôi mắt nhập nhèm ra, thoáng cái đã ngồi dậy, lừ loát vén chăn, đi chân đất ra lấy giày thể thao bị cô cởi vứt ở xa tới bên giường.

Thẩm Mộc Tinh mặc quần áo tử tế, đưa chân vào giày, Nghiêm Hi Quang bèn ngồi xổm xuống, thắt dây giày cho cô.

Thẩm Mộc Tinh mỉm cười nhìn anh, tóc anh hơi rối, có vài sợi vểnh lên, cô vô thức vuốt lại mấy sợi tóc rối đó của anh, rồi sờ sờ.

...

Khi về nhà, Thẩm Mộc Tinh soi gương rất lâu, cảm thấy mình lột xác thành phụ nữ, nhưng chẳng thay đổi gì.

Thẩm Minh đã về nhà, nhưng không hiểu sao cậu càng ít nói hơn trước, giờ thậm chí còn không làm nũng với cô, điều này khiến Thẩm Mộc Tinh vô cùng lo lắng, cuộc sống hiện tại của cậu trừ đi tuần tra ra, là ở nhà chơi game, hoặc đi tiệm net chơi game.

Thẩm Mộc Tinh đoán, tất cả có lẽ liên quan tới Kaka, vì cha của Kaka đã qua đời, đồ trong nhà Kaka chỉ còn chăn nệm và một vali, một mình đi làm ở Thâm Quyển, không còn tin tức.

Thẩm Mộc Tinh vẫn tiếp tục đời học sinh ổn định của mình, gần kỳ thi đại học, không khí trong trường cũng dần thay đổi.

Ông già đứng trên bục giảng, cầm đề thi thử trong tay, đánh dấu trọng tâm, nói: “Mấy bài cuối trong đề này là bài có khả năng ra cao trong kỳ thi đại học, cho không điểm đấy, có muốn không?”

Mấy bạn học bình thường luôn nằm sấp không học cũng chậm rì rì ngồi dậy, mở bài thi thử của mình ra, đánh dấu trọng tâm.

Đan Đan không đọc ngôn tình nữa, cô ấy tin tưởng vững chắc rằng trên trường đại học đang có một Hà Dĩ Sâm đợi cô ấy, không thi đỗ đại học chỉ có thể bán tạp hóa theo mẹ.

Bạn trai mới của Dương Dương chia tay cô ấy, lý do là vì không muốn làm trễ nải việc học của cô. Sau này, phát hiện tên đó là vì đạp chân khác, Dương Dương ném kính sát trùng đi, đeo cặp kính cận thị không đẹp mắt lắm, trở thành một thành viên của nhóm ở lại lâu nhất trong lớp tự học buổi tối.

Chung Lâm và Tô Dương còn âm ỉ chia tay ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này, nguyên nhân là vì trong một lần cãi nhau, Tô Dương nói từ hồi mới lớn cậu đã ở cùng với cô, chưa từng sờ nổi tay của một nữ sinh nào khác.

Lúc đó, Chung Lâm thật sự nổi giận, lần đầu tiên đề ra chữ chia tay, khiến Tô Dương sợ hãi, cuối cùng sự kiện này kết thúc khi Chung Lâm mềm lòng vì Tô Dương canh nguyên ba ngày trước cửa ký túc xá nữ.

Kỳ lạ nhất đó là phần tử không an phận Diêu Sở Sở, vậy mà trở thành một hạt giống nảy muộn. Từ hồi ở cùng với người bạn trai bán đồ cho trẻ sơ sinh kia, mỗi ngày cô ấy đều chăm chú nghe giảng. Cô ấy vốn đã là học sinh trường cấp 3 trọng điểm, có nền tảng tốt, sau này vì gặp ít chuyện mới thi rớt đại học. Nghe bạn học tám rằng, mẹ Diêu Sở Sở rửa bát ở canteen cấp 3 của họ, cô ấy lại khoác lác rằng nhà mình mở tiệm ba sao, kết quả lời nói dối bị vạch trần, bị bạn học xa lánh, bị một nhóm nữ cấp 3 vây đánh, sau đó không học nữa.

Hiện tại thành tích của Diêu Sở Sở lại lọt vào top 10 của lớp, bà già cũng phải lau mắt nhìn cô ấy, dù sao ở thời học sinh thì thành tích chính là vương miện.

Bà già cũng liều đã man, thời tiết càng ngày càng nóng, bà ấy bèn lấy một cái chậu nhựa, mỗi ngày tự pha một loại rượu thuốc đổ vào, rồi cầm đến lớp vung. Suốt buổi trong phòng học đầy ngạt vị thuốc, như đang ở bệnh viện, nghe nói là để tăng sức chống cự. Mãi đến lúc tốt nghiệp bà già vẫn còn đặc ý nói, trước kỳ thi đại học, lớp chúng ta không có một ai cảm mạo.

Cách kỳ thi đại học còn 20 ngày.

...

Mỗi ngày đều dính lấy nhau, hình như càng lúc Thẩm Mộc Tinh càng thích bám lấy Nghiêm Hi Quang.

Càng thân mật, lại càng không tách ra được, anh cũng thế.

Từ sự kiện đó, mỗi chủ nhật Thẩm Mộc Tinh về nhà, anh đều lái xe đi đón cô, sau đó đưa cô tới trạm vận chuyển hành khách, đứng xa xa nhìn cô được mẹ đón đi, mới lái xe rời khỏi.

Thứ sáu đó, mẹ phải tiếp một người bạn cũ, không tới đón cô được, Nghiêm Hi Quang đưa cô từ trạm vận chuyển hành khách tới gần nhà, trời đã tối đen.

Xe anh dừng xa xa dưới tầng nhà cô, hai người xuống xe, đứng dưới đèn đường, bốn bề vắng lặng, cô kiễng chân hôn anh.

Nghiêm Hi Quang ôm eo cô, đáp lại nụ hôn của cô, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh.

Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ ghé vào tai anh nói: “Đêm nay đừng quá nhớ em đó...”

Cô nói rất mật mờ, đôi má ửng đỏ, nụ cười dịu dàng.

Từ lần đó, sau cái “buổi học” hai phút thất bại đầu tiên, Nghiêm Hi Quang liền tìm cơ hội chứng minh bản thân với cô.

Mỗi lần họ vụng trộm ném trái cấm, đều như một lần đánh du kích.

Một lần, lại một lần, dục vọng tuổi trẻ tựa như vô tận.

Nghiêm Hi Quang nhỏ giọng nói bên tai cô: “Em ngoan đi, đừng làm rận nữa, sắp thi đại học rồi.”

Thẩm Mộc Tinh ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng anh hôn em một cái rồi em đi.”

Anh nghe lời, ấn một nụ hôn xuống trán cô.

Thẩm Minh đứng ở cửa sổ trên tầng, nhìn hai người đang ôm hôn dưới đèn đường xa xa kia, mặt không biểu tình.

Cậu thấy người thợ may trẻ kia dễ dàng một câu gì đó bên tai chị, chị liền ngoan ngoãn về nhà, đi được ba bước lại quay đầu, được hai bước nữa lại vẫy tay một cái, khó rời khó bỏ.

Chị đi vào chỗ rẽ khuất, tới chỗ nhà, Thẩm Minh đang định xoay người, lại thấy người thợ may trẻ kia bỗng chạy tới, biến mất trong tầm mắt.

Thẩm Minh nhíu mày, trực giác khiến cậu lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chị nắm tay người thợ may đó, kéo anh ta về trong tầm mắt Thẩm Minh, sau đó người thợ may đó hét to với chị, rồi hất tay chị ra, nổi giận đùng đùng rời đi.

Chị lại tiến lên ôm tay anh ta, kéo anh ta lại.

Thoạt trông hai người có vẻ đang cãi nhau.

Ngay sau đó, anh ta lại lần nữa phần nộ đẩy chị ra trước, chị đứng không vững, suýt nữa ngã sấp xuống, vài giây sau lại bỗng từ từ ngồi xổm xuống.

Thẩm Minh mở to hai mắt nhìn, mặc áo khoác vào xuống tầng.

Thẩm Mộc Tinh tuyệt đối không ngờ, Tiểu Trương lại chờ cô ở một ngõ hẻm âm u gần nhà.

Lúc hán ta vừa thấy cô, ánh mắt nhìn lên trở nên hoảng sợ, lập tức lùi ra sau, biến mất trong đêm.

Thẩm Mộc Tinh lập tức hét lên một tiếng, gọi Nghiêm Hi Quang, anh còn chưa đi xa đã nghe thấy tiếng, lao tới.

“Sao thế!”

“Hắn... hắn... lại là hắn!” Thẩm Mộc Tinh sợ tới mức lắp bắp.

Đó là lần đầu tiên cô nghe thấy Nghiêm Hi Quang mắng chửi người khác, anh nổi giận đùng đùng muốn đuổi theo, như định đi giết người. Lý trí của Thẩm Mộc Tinh lập tức quay lại, cô biết mình phản ứng quá khích, vội vàng giữ chặt tay anh.

Cô kéo một hồi trước cửa nhà, Thẩm Mộc Tinh kéo anh về chỗ cũ như cầu xin.

“Nghiêm Hi Quang! Đừng xúc động! Hấn chưa làm gì với em cả!”

“Em đừng kéo anh!” Anh như một con sư tử đang phẫn nộ, hất tay cô ra, quyết tâm muốn đuổi theo.

“Đừng! Anh mau trở về!”

Cô sợ anh gặp chuyện không may, nhanh bước đuổi theo kéo anh lại.

“Mộc Tinh, em buông ra! Anh nhất định phải dạy dỗ hấn! Nếu không hấn sẽ luôn quẩn lấy em!”

“Xin anh đừng đi mà! Đánh nhau thật sự rất phiền phức! Em không muốn anh gặp chuyện không may!”

Nghiêm Hi Quang đâu có lo chuyện này, đẩy cô về phía trước: “Em về nhà đi! Mau!”

Thẩm Mộc Tinh bị anh đẩy, người nghiêng ra trước, chân vấp suýt ngã sấp xuống, chỉ thấy cái gân nào đó trong bụng như bị giật mạnh, một cơn đau quặn bụng kéo tới!

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống.

Đau... đau quá...

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chui ra trên trán.

Thẩm Minh vọt từ trong phòng ra, lo lắng tới cạnh cô.

“Chị! Chị sao vậy!”

Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng dần xa của Nghiêm Hi Quang, cơn đau bụng bỗng biến mất, cả người lại khó chịu lạ thường: “Chị đau bụng... chắc là đau bụng kinh.”

Thẩm Minh vội đỡ cô dậy, Thẩm Mộc Tinh có thể tự đi, hai người chậm chậm đi vào cửa nhà.

“Không sao, hết đau rồi, chỉ đau tý vừa nãy thôi.” Cô an ủi em trai bị dọa sợ.

Thẩm Minh đỡ cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh ta đẩy chị! Anh ta lại dám đẩy chị!”

Đôi môi tái của Thẩm Mộc Tinh hơi cong lên: “Em ngốc sao... Em thấy người nào bị đẩy một cái đã đau bụng chưa... Chị em đang đến bệnh con gái.”

Thẩm Minh bĩu môi, không nói gì.

Bắt chuyện với dì Tiết – bạn cũ của mẹ, Thẩm Mộc tinh về phòng gọi điện cho Nghiêm Hi Quang, biết Nghiêm Hi Quang không đuổi kịp tên kia, lúc này mới thở dài một hơi.

Ăn cơm tối xong, cô đang làm bài trong phòng bỗng thấy buồn nôn, đi vệ sinh một chuyến, phát hiện mình đến kỳ.

Ai biết được một tiếng, bụng lại đau lạ, Thẩm Mộc Tinh lăn qua lăn lại trên giường, tiếng kêu kinh động đến Thẩm Minh.

“Mẹ! Mẹ! Mau tới xem chị! Mẹ!” Thẩm Minh đứng bên giường, liều mạng hô.

Mẹ đang đánh bài với bạn chạy lên tầng, vừa thấy Thẩm Mộc Tinh đang đau, hoảng sợ!

“Sao vậy?” Dì Tiết cũng sốt ruột theo.

Thẩm Mộc Tinh ôm bụng hừ hừ, suy yếu nói: “Con... con tưởng là đau bụng kinh... Nhưng đau quá... bụng đau quá... còn buồn nôn nữa...”

Mẹ vội vàng nói: “Không sao, bé ngoan, mẹ đi đun nước ấm sắc thuốc cho con, không sao không sao, mẹ ở đây!”

Mẹ đang định xuống tầng đun nước, đã bị dì Tiết chặn tay lại!

Dì Tiết này là một bác sĩ phụ khoa, lúc ấy sốt ruột, nhìn quần lót của Thẩm Mộc Tinh, lớn tiếng nói: “Đun nước gì! Ra nhiều máu như thế! Đưa đi viện! Mau đưa đi viện! 80% là chữa ngoài dạ con! Không đưa đi sẽ muộn mất!”

Mẹ sưng sốt: “Bà... bà nói gì!”

Dì Tiết nặng nề nhìn Thắm Mộc Tinh, bảo Thắm Minh mau đi gọi xe.

Xà Kim Phượng sợ tới mức dờ cả hai tay ra, tiến đến trước mặt Thắm Mộc Tinh, run rẩy nói: “Con gái à, con sao vậy? Rốt cuộc là thế nào? Sao con lại chữa ngoài dạ con được? Nói cho mẹ...”

Thắm Mộc Tinh đau không chịu được nữa, mặt xám như tro, hơi sức dần mòn đi, cô túm mạnh tay Xà Kim Phượng, cố gắng thốt lên vài chữ yếu ớt:

“Mẹ... cứu, cứu con...”

57. Chương 28: Ngoài Ý Muốn

Edit: Tiểu Lãng

Có lẽ đêm đó anh và cô nói quá nhiều lời cảm tính như “Anh là của em”/“Em là của anh”, cũng có thể vì đã mất đi quá nhiều cảm giác an toàn, hai người đều không khống chế được.

Đã từng ở cùng nhau, nhưng đều dừng trước ranh giới của lý trí và xúc động, nhưng đêm đó, họ dường như đã cho nhau là cả đời sẽ luôn ở bên người đó.

Thắm Mộc Tinh cảm thấy, thế giới quá nguy hiểm, chỉ có ở bên anh mới là an toàn nhất.

Mà Nghiêm Hi Quang thì bị sự chủ động và nhiệt tình của cô giày vò đến mức đánh mất tất cả lý trí.

Phòng ở rất cũ kỹ, cách âm khá kém, loáng thoáng nghe thấy cả tiếng người thợ may già, họ điên cuồng hôn nhau, kìm nén âm lượng hô hấp của nhau.

“Chúng ta sẽ kết hôn chứ?”

“Sẽ.”

Không có bất kỳ một kỹ xảo nào, chỉ có yêu nhau và cuốn hút lẫn nhau, Thắm Mộc Tinh thoát đi tất cả quần áo của mình trước mặt anh, lại vội vàng cỡi của anh xuống.

Trong phòng chỉ còn mỗi ánh đèn đầu giường sáng.

Đèn đầu giường bọc vải, sắc đèn ấm áp tỏa ra theo ô kê vuông.

Giường gỗ phát ra tiếng kẽo kẹt, Thắm Mộc Tinh vừa chờ đợi vừa lo lắng, sợ tiếng quá lớn. Thật ra chỉ là vành tai chạm tóc mai và cả hai trao đổi hơi thở với nhau thôi, bên ngoài chẳng hề nghe thấy, nhưng những âm thanh đó lại phóng đại gấp bội lần trong đầu cô.

Đau đớn như bị xé rách bị nộ hôn run rẩy của anh bao phủ, cô ôm chặt anh, nếm trải cảm giác đau đớn đầy vui sướng bí ẩn nhất trên đời.

Chưa được hai phút, động tác của anh đạt tới đỉnh điểm và ngừng lại, ghé vào bên tai cô thở gấp.

Lũ tai anh lặng lẽ đổ lên.

Thắm Mộc Tinh vỗ nhẹ lưng anh.

Nghiêm Hi Quang ngẩng đầu, dùng gương mặt nóng cháy cọ lên mặt cô, Thắm Mộc Tinh cũng hôn nhẹ anh.

“Đau không?” Anh đưa tay lau mồ hôi trên trán cô.

“Không có cảm giác...”

“Không có cảm giác?” Nghiêm Hi Quang nhăn mày lại, khóe môi vẫn cười, nhưng trông có phần uể oải: “Thật xin lỗi... Anh...”

“Ôi, ý em là không đau mà!”

Anh bỗng nhìn chăm chăm cô.

“Em hối hận không?” Anh bỗng hỏi.

“Nghiêm Hi Quang, chúng ta sẽ kết hôn chứ?”

“Sẽ.”

“Vậy thì sao phải hối hận, anh đã là người của em rồi.” Thẩm Mộc Tinh nói xong, cười cắn một cái lên tay anh.

Anh xuống từ trên người cô, Thẩm Mộc Tinh túm chăn che lên ngực mình, tựa đầu với anh, nâng đôi mắt to tròn lên nhìn anh, hỏi một vấn đề mà các cô gái đều thích hỏi: “Này, anh thích em ở điểm nào?”

Nghiêm Hi Quang ngồi dậy, chần trên người trượt xuống bụng, anh cầm hộp thuốc lá hỏi: “Anh có thể hút thuốc không?”

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi lên, do dự nói: “Vẫn thôi đi... Lại giống đàn ông xấu trên TV... Lên giường xong rồi hút thuốc...”

Nghiêm Hi Quang cười cười, bỏ thuốc lá xuống.

Thẩm Mộc Tinh lại nói: “Anh muốn hút thì hút đi, dù sao anh cũng không phải đàn ông xấu.”

Anh cũng thật sự cầm thuốc lá lên, ngậm một điếu, vừa châm vừa nói: “Thích em ở điểm nào, anh không nói.”

Cô biết, muốn để Nghiêm Hi Quang nói hai câu ngon ngọt, còn khó hơn để trấn Thủy Đầu không bị lụt.

Thật ra các cô gái hỏi đối phương thích mình ở đâu, chỉ là vì muốn nghe hai câu khen.

Phụ nữ là động vật phức tạp nhất, cũng là động vật đơn giản nhất.

Nhưng anh vẫn không nói.

Tờ mờ sáng, cô vội tỉnh lại trong giấc mộng, giật giật trong lòng anh, dịu dàng nói: “Này, em phải về nhà.”

“Ừ...”

Nghiêm Hi Quang mở đôi mắt nhấp nhem ra, thoáng cái đã ngồi dậy, lưu loát vén chăn, đi chân đất ra lấy giày thể thao bị cô cởi vứt ở xa tới bên giường.

Thẩm Mộc Tinh mặc quần áo tử tế, đưa chân vào giày, Nghiêm Hi Quang bèn ngồi xổm xuống, thắt dây giày cho cô.

Thẩm Mộc Tinh mỉm cười nhìn anh, tóc anh hơi rối, có vài sợi vênh lên, cô vô thức vuốt lại mấy sợi tóc rối đó của anh, rồi sờ sờ.

...

Khi về nhà, Thẩm Mộc Tinh soi gương rất lâu, cảm thấy mình lột xác thành phụ nữ, nhưng chẳng thay đổi gì.

Thẩm Minh đã về nhà, nhưng không hiểu sao cậu càng ít nói hơn trước, giờ thậm chí còn không làm nũng với cô, điều này khiến Thẩm Mộc Tinh vô cùng lo lắng, cuộc sống hiện tại của cậu trừ đi tuần tra ra, là ở nhà chơi game, hoặc đi tiệm net chơi game.

Thẩm Mộc Tinh đoán, tất cả có lẽ liên quan tới Kaka, vì cha của Kaka đã qua đời, đồ trong nhà Kaka chỉ còn chăn nệm và một vali, một mình đi làm ở Thâm Quyển, không còn tin tức.

Thẩm Mộc Tinh vẫn tiếp tục đời học sinh ổn định của mình, gần kỳ thi đại học, không khí trong trường cũng dần thay đổi.

Ông già đứng trên bục giảng, cầm đề thi thử trong tay, đánh dấu trọng tâm, nói: “Mấy bài cuối trong đề này là bài có khả năng ra cao trong kỳ thi đại học, cho không điểm đấy, có muốn không?”

Mấy bạn học bình thường luôn nằm sấp không học cũng chậm rì rì ngồi dậy, mở bài thi thử của mình ra, đánh dấu trọng tâm.

Đan Đan không đọc ngôn tình nữa, cô ấy tin tưởng vững chắc rằng trên trường đại học đang có một Hà Dĩ Sâm đợi cô ấy, không thi đỗ đại học chỉ có thể bán tạp hóa theo mẹ.

Bạn trai mới của Dương Dương chia tay cô ấy, lý do là vì không muốn làm trễ nải việc học của cô. Sau này, phát hiện tên đó là vì đập chân khác, Dương Dương ném kính sát trùng đi, đeo cặp kính cận thị không đẹp mắt lắm, trở thành một thành viên của nhóm ở lại lâu nhất trong lớp tự học buổi tối.

Chung Lâm và Tô Dương còn ăm ỉ chia tay ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này, nguyên nhân là vì trong một lần cãi nhau, Tô Dương nói từ hồi mới lớn cậu đã ở cùng với cô, chưa từng sờ nổi tay của một nữ sinh nào khác.

Lúc đó, Chung Lâm thật sự nổi giận, lần đầu tiên đề ra chữ chia tay, khiến Tô Dương sợ hãi, cuối cùng sự kiện này kết thúc khi Chung Lâm mềm lòng vì Tô Dương canh nguyên ba ngày trước cửa ký túc xá nữ.

Kỳ lạ nhất đó là phần tử không an phận Diêu Sở Sở, vậy mà trở thành một hạt giống nảy muộn. Từ hồi ở cùng với người bạn trai bán đồ cho trẻ sơ sinh kia, mỗi ngày cô ấy đều chăm chú nghe giảng. Cô ấy vốn đã là học sinh trường cấp 3 trọng điểm, có nền tảng tốt, sau này vì gặp ít chuyện mới thi rớt đại học. Nghe bạn học tám rằng, mẹ Diêu Sở Sở rửa bát ở canteen cấp 3 của họ, cô ấy lại khoác lác rằng nhà mình mở tiệm ba sao, kết quả lời nói dối bị vạch trần, bị bạn học xa lánh, bị một nhóm nữ cấp 3 vây đánh, sau đó không học nữa.

Hiện tại thành tích của Diêu Sở Sở lại lọt vào top 10 của lớp, bà già cũng phải lau mắt nhìn cô ấy, dù sao ở thời học sinh thì thành tích chính là vương miện.

Bà già cũng liều đã man, thời tiết càng ngày càng nóng, bà ấy bèn lấy một cái chậu nhựa, mỗi ngày tự pha một loại rượu thuốc đổ vào, rồi cầm đến lớp vung. Suốt buổi trong phòng học đầy ngạt vị thuốc, như đang ở bệnh viện, nghe nói là để tăng sức chống cự. Mãi đến lúc tốt nghiệp bà già vẫn còn đặc ý nói, trước kỳ thi đại học, lớp chúng ta không có một ai cảm mạo.

Cách kỳ thi đại học còn 20 ngày.

...

Mỗi ngày đều dính lấy nhau, hình như càng lúc Thẩm Mộc Tinh càng thích bám lấy Nghiêm Hi Quang.

Càng thân mật, lại càng không tách ra được, anh cũng thế.

Từ sự kiện đó, mỗi chủ nhật Thẩm Mộc Tinh về nhà, anh đều lái xe đi đón cô, sau đó đưa cô tới trạm vận chuyển hành khách, đứng xa xa nhìn cô được mẹ đón đi, mới lái xe rời khỏi.

Thứ sáu đó, mẹ phải tiếp một người bạn cũ, không tới đón cô được, Nghiêm Hi Quang đưa cô từ trạm vận chuyển hành khách tới gần nhà, trời đã tối đen.

Xe anh dừng xa xa dưới tầng nhà cô, hai người xuống xe, đứng dưới đèn đường, bốn bề vắng lặng, cô kiễng chân hôn anh.

Nghiêm Hi Quang ôm eo cô, đáp lại nụ hôn của cô, ánh mắt vẫn nhìn xung quanh.

Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ ghé vào tai anh nói: “Đêm nay đừng quá nhớ em đó...”

Cô nói rất mật mờ, đôi má ửng đỏ, nụ cười dịu dàng.

Từ lần đó, sau cái “buổi học” hai phút thất bại đầu tiên, Nghiêm Hi Quang liền tìm cơ hội chứng minh bản thân với cô.

Mỗi lần họ vụng trộm nếm trái cấm, đều như một lần đánh du kích.

Một lần, lại một lần, dục vọng tuổi trẻ tựa như vô tận.

Nghiêm Hi Quang nhỏ giọng nói bên tai cô: “Em ngoan đi, đừng làm rộn nữa, sắp thi đại học rồi.”

Thẩm Mộc Tinh ngoan ngoãn gật đầu: “Vậy anh hôn em một cái rồi em đi.”

Anh nghe lời, ấn một nụ hôn xuống trán cô.

Thẩm Minh đứng ở cửa sổ trên tầng, nhìn hai người đang ôm hôn dưới đèn đường xa xa kia, mặt không biểu tình.

Cậu thấy người thợ may trẻ kia dỗ dành một câu gì đó bên tai chị, chị liền ngoan ngoãn về nhà, đi được ba bước lại quay đầu, được hai bước nữa lại vẫy tay một cái, khó rời khó bỏ.

Chị đi vào chỗ rẽ khuất, tới chỗ nhà, Thẩm Minh đang định xoay người, lại thấy người thợ may trẻ kia bỗng chạy tới, biến mất trong tầm mắt.

Thẩm Minh nhú mào, trực giác khiến cậu lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chị nắm tay người thợ may đó, kéo anh ta về trong tầm mắt Thẩm Minh, sau đó người thợ may đó hét to với chị, rồi hất tay chị ra, nổi giận đùng đùng rời đi.

Chị lại tiến lên ôm tay anh ta, kéo anh ta lại.

Thoạt trông hai người có vẻ đang cãi nhau.

Ngay sau đó, anh ta lại lần nữa phần nộ đẩy chị ra trước, chị đứng không vững, suýt nữa ngã sấp xuống, vài giây sau lại bỗng từ từ ngồi xồm xuống.

Thẩm Minh mở to hai mắt nhìn, mặc áo khoác vào xuống tầng.

Thẩm Mộc Tinh tuyệt đối không ngờ, Tiểu Trương lại chờ cô ở một ngõ hẻm âm u gần nhà.

Lúc hấn ta vừa thấy cô, ánh mắt nhìn lên trở nên hoảng sợ, lập tức lùi ra sau, biến mất trong đêm.

Thẩm Mộc Tinh lập tức hét lên một tiếng, gọi Nghiêm Hi Quang, anh còn chưa đi xa đã nghe thấy tiếng, lao tới.

“Sao thế!”

“Hấn... hấn... lại là hấn!” Thẩm Mộc Tinh sợ tới mức lắp bắp.

Đó là lần đầu tiên cô nghe thấy Nghiêm Hi Quang mắng chửi người khác, anh nổi giận đùng đùng muốn đuổi theo, như định đi giết người. Lý trí của Thẩm Mộc Tinh lập tức quay lại, cô biết mình phản ứng quá khích, vội vàng giữ chặt tay anh.

Cô kéo một hồi trước cửa nhà, Thẩm Mộc Tinh kéo anh về chỗ cũ như cầu xin.

“Nghiêm Hi Quang! Đừng xúc động! Hấn chưa làm gì với em cả!”

“Em đừng kéo anh!” Anh như một con sư tử đang phần nộ, hất tay cô ra, quyết tâm muốn đuổi theo.

“Đừng! Anh mau trở về!”

Cô sợ anh gặp chuyện không may, nhanh bước đuổi theo kéo anh lại.

“Mộc Tinh, em buông ra! Anh nhất định phải dạy dỗ hấn! Nếu không hấn sẽ luôn quấy rối em!”

“Xin anh đừng đi mà! Đánh nhau thật sự rất phiền phức! Em không muốn anh gặp chuyện không may!”

Nghiêm Hi Quang đâu có lo chuyện này, đẩy cô về phía trước: “Em về nhà đi! Mau!”

Thẩm Mộc Tinh bị anh đẩy, người nghiêng ra trước, chân vấp suýt ngã sấp xuống, chỉ thấy cái gân nào đó trong bụng như bị giật mạnh, một cơn đau quặn bụng kéo tới!

Cô chậm rãi ngồi xồm xuống.

Đau... đau quá...

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chui ra trên trán.

Thẩm Minh vọt từ trong phòng ra, lo lắng tới cạnh cô.

“Chị! Chị sao vậy!”

Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng dần xa của Nghiêm Hi Quang, cơn đau bụng bỗng biến mất, cả người lại khó chịu lạ thường: “Chị đau bụng... chắc là đau bụng kinh.”

Thẩm Minh vội đỡ cô dậy, Thẩm Mộc Tinh có thể tự đi, hai người chậm chậm đi vào cửa nhà.

“Không sao, hết đau rồi, chỉ đau tý vừa nãy thôi.” Cô an ủi em trai bị dọa sợ.

Thẩm Minh đỡ cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh ta đẩy chị! Anh ta lại dám đẩy chị!”

Đôi môi tái của Thẩm Mộc Tinh hơi cong lên: “Em ngốc sao... Em thấy người nào bị đẩy một cái đã đau bụng chưa... Chị em đang đến bệnh con gái.”

Thẩm Minh bĩu môi, không nói gì.

Bắt chuyện với dì Tiết – bạn cũ của mẹ, Thẩm Mộc tinh về phòng gọi điện cho Nghiêm Hi Quang, biết Nghiêm Hi Quang không đuổi kịp tên kia, lúc này mới thở dài một hơi.

Ăn cơm tối xong, cô đang làm bài trong phòng bỗng thấy buồn nôn, đi vệ sinh một chuyến, phát hiện mình đến kỳ.

Ai biết được một tiếng, bụng lại đau lạ, Thẩm Mộc Tinh lăn qua lăn lại trên giường, tiếng kêu kinh động đến Thẩm Minh.

“Mẹ! Mẹ! Mau tới xem chị! Mẹ!” Thẩm Minh đứng bên giường, liều mạng hô.

Mẹ đang đánh bài với bạn chạy lên tầng, vừa thấy Thẩm Mộc Tinh đang đau, hoảng sợ!

“Sao vậy?” Dì Tiết cũng sốt ruột theo.

Thẩm Mộc Tinh ôm bụng hừ hừ, suy yếu nói: “Con... con tưởng là đau bụng kinh... Nhưng đau quá... bụng đau quá... còn buồn nôn nữa...”

Mẹ vội vàng nói: “Không sao, bé ngoan, mẹ đi đun nước ấm sắc thuốc cho con, không sao không sao, mẹ ở đây!”

Mẹ đang định xuống tầng đun nước, đã bị dì Tiết chặn tay lại!

Dì Tiết này là một bác sĩ phụ khoa, lúc ấy sốt ruột, nhìn quần lót của Thẩm Mộc Tinh, lớn tiếng nói: “Đun nước gì! Ra nhiều máu như thế! Đưa đi viện! Mau đưa đi viện! 80% là chữa ngoài dạ con! Không đưa đi sẽ muộn mất!”

Mẹ sửng sốt: “Bà... bà nói gì!”

Dì Tiết nặng nề nhìn Thẩm Mộc Tinh, bảo Thẩm Minh mau đi gọi xe.

Xà Kim Phụng sợ tới mức đỡ cả hai tay ra, tiến đến trước mặt Thẩm Mộc Tinh, run rẩy nói: “Con gái à, con sao vậy? Rốt cuộc là thế nào? Sao con lại chữa ngoài dạ con được? Nói cho mẹ...”

Thẩm Mộc Tinh đau không chịu được nữa, mặt xám như tro, hơi sức dần mòn đi, cô túm mạnh tay Xà Kim Phụng, cố gắng thốt lên vài chữ yếu ớt:

“Mẹ... cứu, cứu con...”

58. Chương 30: Chương 29: Bàn Giải Phẫu

Edit: Đào Sindy

Dì Tiết bạn cũ của mẹ từng đến thăm nhà một năm trước.

Ngày đó bọn họ vẫn còn đang đánh bài, Thẩm Mộc Tinh ở phòng khách xem tivi, chỉ nghe thấy dì Tiết vừa đánh vừa oán trách con gái ngu xuẩn thế nào, không học tập cho giỏi suốt ngày cùng bạn trai đi trượt patin, thành tích vững vàng từ dưới đếm lên, làm hại bà mỗi tháng đều đi gặp giáo viên.

Có một người mẹ EQ cao như vậy, vậy mà vào lúc đó lại nhịn không được khen Thẩm Mộc Tinh, bảo cô từ bé đã là phát thanh viên chào cờ, cấp hai cô luôn được Nhân giáo sư chọn làm lớp trưởng nhiều năm liền, cấp ba cô được bạn nam viết thư tình, về nhà giao thư tình vào tay mẹ.

Lúc sau dì Tiết đã không nói gì, mẹ mặt mày hớn hở mà nói.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu không ngừng ho khan nhìn mẹ, thì nhìn thấy dì Tiết lặng lẽ trừng mắt nhìn mẹ rồi.

Trên đường đến bệnh viện có chút thanh tịnh, cô nhịn không được nghĩ, nhất định dì Tiết đang trả thù mẹ.

Thật ra dì Tiết nói rất có lý, thai ngoài tử cung sao có thể liếc mắt là đã nhìn ra, chẳng qua bà nói đến tình trạng nguy hiểm nhất có thể bảo Xà Kim Phượng đưa con vào bệnh viện, tóm lại không được sai.

Nhưng cô không thể không sợ hãi, cô càng ngày càng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Cô trong đau đớn nghiêng trời lệch đất, loại đau đớn kia làm cả đời cô khó quên.

Máu trong ổ bụng như dung nham bùng nổ, chảy qua lục phủ ngũ tạng, khiến mỗi bộ phận như thiêu đốt, đồng thời cô muốn nôn mửa và đau đớn như xé rách, bị chơi đến choáng.

Sau đó cô mất đi ý thức, thời gian thanh tỉnh lần nữa là đã nằm trên bàn giải phẫu, đó là lần đầu tiên cô nằm trên bàn giải phẫu, TV, đèn to lớn giải phẫu hình tròn rất chói mắt, trắng bệch, máy móc lạnh băng bày bên người, tiếng của các loại dụng cụ, rất nhiều bác sĩ giải phẫu và y tá mặc đồ xanh vây quanh cô, Thẩm Mộc Tinh luống cuống, không biết mình làm sao vậy, yếu ớt hỏi một câu: “Tôi thế nào. . .”

Không người nào để ý cô.

Một cặp mắt trên chiếc khẩu trang của cô gái trẻ nhìn cô, bên cạnh là người phụ nữ mắt đầy nếp nhăn, cô gái nghiêm chỉnh nhìn bà ấy, giống như bình thường Thẩm Mộc Tinh nghiêm túc đọc sách.

Có một bao tay bông nhiên cầm tay cô, trong tầm mắt xuất hiện một ống tiêm, Thẩm Mộc Tinh theo bản năng né một chút, cô bé kia liền nhẹ nhàng trấn an cô nói: “Gần giải phẫu rồi, để gây tê, đừng sợ.”

“Tôi thế nào?” Cô lại hỏi.

Nhưng mà không có người trả lời cô.

Bốn phía cô như được bao phủ bởi chân không, tất cả mọi người không nghe thấy cô nói gì.

Một ống tiêm đâm vào người cô, Thẩm Mộc Tinh siết chặt nắm đấm, rất nhanh đã mất đi tri giác.

Thân thể giống như khinh khí cầu được thả đi, không còn cảm giác rồi, thính giác lại vẫn còn đó.

Mông lung, cô nghe thấy vị bác sĩ nữ cách lớp khẩu trang buồn bực nói:

“Cô bé này lần đầu mang thai lại ngoài tử cung, đủ xui xẻo.”

“Trong ổ bụng xuất huyết. . . Bộ phận bên trái bình thường. . . Ống dẫn trứng bên trái sưng to. . . Cần cầm máu. . .”

Đèn phòng giải phẫu tắt, lúc Thẩm Mộc Tinh bị đẩy ra, cảm thấy như mình đã ngất người ở phòng giải phẫu mấy chục năm, nếu không phải mẹ nhào lên, khuôn mặt đã già nua như thế.

Một tay cô truyền nước, một bị cột bởi gì đó, niệu đạo căng đau cực kỳ, bị cắm ống tiểu, động một cái cứ như đứng hình.

Toàn bộ đầu óc đều tê liệt, biểu lộ vô tội như thế.

Như đứa trẻ con vừa được sinh ra đời.

Một nhân viên y tế hỏi ba một câu: “Đệm, chăn và bình nước tiểu đã chuẩn bị xong chưa?”

Mẹ quay đầu rống một câu khiến ba hoảng loạn: “Hỏi ông đấy! Giặc à!”

Ba mới hồi phục tinh thần lại: “Hả? Tôi. . . Tôi để Tiểu Minh đi mua rồi. . . Thằng nhóc này không biết đi đâu, còn chưa về.”

Mẹ cắn răng nghiêng lợi mắng một câu: “Chuyện này đáng chém ngàn dao đấy!”

Thẩm Mộc Tinh mệt mỏi nhắm mắt lại, buồn ngủ.

Tỉnh lại sau phẫu thuật, Thẩm Mộc Tinh không còn nhìn thấy mẹ, ba vẫn luôn canh bên giường cô, vì cô bận bịu đến bận bịu đi.

Trời đã sáng, Nghiêm Hi Quang cũng không đến.

Thẩm Mộc Tinh nằm trên giường, tê nửa người, lại không dám xoay người, cô nghĩ, nếu như Nghiêm Hi Quang đến, cô nhất định sẽ khóc cho anh xem, nói ông tiểu này khiến cô khó chịu cỡ nào.

Sau khi tháo ống tiểu ra, Nghiêm Hi Quang cũng không đến.

Giường sát vách cũng là một cô gái vừa làm xong phẫu thuật, nhưng cô ấy sớm phát hiện thai ngoài tử cung, không nghiêm trọng như cô, cô bé kia không có ba mẹ đến bảo hộ, chỉ có một người bà, cô gái có mấy phần vô lại, lúc bác sĩ nam đến kiểm tra phòng còn cười đùa tí tởm hỏi:

“Bác sĩ, anh có thể nói cho em biết nguyên nhân gì dẫn đến thai ngoài tử cung không? Lần sau em sẽ dự phòng cho tốt.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn cô ấy, cô ấy đang ngửa đầu cười với bác sĩ nam trẻ tuổi.

Mặt bác sĩ nam không thay đổi nhìn cô ấy, đánh dấu vài cái vào sổ ghi chép, lạnh lùng nói:

“Chú ý vệ sinh.”

Cô gái ngẹn họng nhìn trần trời.

Không biết tại sao, rõ ràng không phải nói cô, mặt Thẩm Mộc Tinh lại “Xoát” một chút đỏ lên.

Hình như ba phát hiện Thẩm Mộc Tinh bối rối, sợ cô có áp lực tâm lý, tranh thủ thời gian an ủi nói: “Con gái, bác sĩ nói thể chất con khác người, ống dẫn trứng phát dục không tốt, mới có thể có thai ngoài tử cung đấy, nhưng không sao, không là chuyện mất mặt gì, chớ nổi giận!”

Thẩm Mộc Tinh nhìn ba, trừng trừng: “Ba, có phải con không thể sinh con được không?”

“Con bé ngốc, đương nhiên có thể! Bị bệnh, không có gì là mất mặt, đừng có đoán mò.”

Thẩm Mộc Tinh nhu thuận gật đầu: “Con không mất mặt, con không cảm thấy mất mặt chút nào.”

Ngày thứ hai bà ngoại tới, vào cửa đã khóc, khóc đến trong lòng Thẩm Mộc Tinh phiền muộn.

“Niếp, sao con ngốc như vậy?”

“Không phải bà nói con là nhân tinh sao?” Thẩm Mộc Tinh tái nhợt cười.

“Mấy đứa đó! Không làm tôi bớt lo được!”

Nước mắt bà ngoại chảy ra, hình như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng không nói gì, hung hăng khóc, sau đó Thẩm Mộc Tinh không chịu nổi, nói: “Bà ngoại, bà đi đi, con uống mấy ngày thuốc tiêu viêm sẽ xuất viện.”

Bà ngoại vừa đi, điện thoại Thẩm Mộc Tinh liền vang lên, cô tranh thủ thời gian cầm lên xem, tên hiển thị trên màn hình khiến mắt cô sáng lên.

Cô ngẩng đầu nhìn ba, nói: “Ba, ba ra ngoài trước, con nhận điện thoại.”

Ba là một người khó hiểu, tính tính tốt lại không như mẹ, nhìn cô một cái liền chấp tay sau lưng ra khỏi phòng bệnh.

Thẩm Mộc Tinh không kịp chờ đợi nhận điện thoại, giọng nói Nghiêm Hi Quang xuất hiện bên tai.

“Mộc Tinh.”

Giọng của anh không thể hình dung, đặc biệt mỗi mệ, khàn khàn, vừa trầm tĩnh.

Giống như là bị sóng lớn đánh ra sau bãi cát.

“Sao anh không đến thăm em?” Thẩm Mộc Tinh khẽ cắn môi, đôi mắt trở nên đục không chịu nổi.

“Mộc Tinh, em còn đau không?” Anh hỏi.

“Không đau.” Thẩm Mộc Tinh giận dữ nói.

“Anh. . . đến thăm em.”

“Anh đừng đến. “ Thẩm Mộc Tinh hít mũi nói: “Em không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ em bị họ buộc ổng tiểu.”

“Mộc Tinh. . .” Anh gọi một tiếng, đột nhiên khóc lên.

Tiếng khóc của anh làm sinh khí trên mặt cô sụp xuống, ngay sau đó, cô cũng khóc sụt sùi theo.

Bọn họ cứ như vậy, cách điện thoại, khóc nước mắt cực kỳ lâu.

Sau mười phút.

Thẩm Mộc Tinh dùng khăn giấy lau nước mũi, cười toe toét nói chuyện phiếm với anh, tiêu sái tự mình lau nước mắt.

“Nghiêm Hi Quang, anh biết gì là thai ngoài tử cung không?”

“Anh không biết. . .”

“Anh cái gì cũng không biết.”

Thẩm Mộc Tinh không nghĩ đến lúc bối rối về lần đầu tiên họ mua “áo mưa”.

Cô nói lại lời cô gái giường sát vách cho anh nghe, nói: “Đó là một phôi thai nhỏ không chạy đến đúng chỗ bị kẹt nửa đường, sau đó nó càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, cuối cùng chỉ cần em vận động một cái, nó sẽ làm vỡ ống dẫn, thiếu chút nữa em đã bị mất máu quá nhiều mà chết.”

Cô nói xong, nhin không được cười một chút, mang nồng đậm giọng mũi do vừa khóc.

Hơn nửa ngày, Nghiêm Hi Quang bên đầu kia điện thoại mới lấy lại giọng, không nói chuyện, nhưng cô có thể cảm giác anh đang không thoải mái.

Thẩm Mộc Tinh nhú mày, nói: “Được rồi, em không dọa anh nữa. “

Anh nói: “Mộc Tinh, cái gì anh cũng không làm được, anh quá vô dụng. . .”

Thẩm Mộc Tinh nhìn những người khác trong phòng bệnh, bật điện thoại nhỏ giọng nói: “Anh đừng giận, không sao mà, em không đau chút nào, em cũng không thấy mất mặt.”

Lúc cô nói xong câu đó, bận bịu ngẩng đầu nhìn những người khác một chút, sợ bị người nghe được, cười cô là một cô bé không cần mặt mũi.

Nghiêm Hi Quang đột nhiên nói: “Mộc Tinh, anh không thể làm như em nói, ngày mai gọi cho em, có được không?”

“Anh thật sự không đến thăm em?”

Nghiêm Hi Quang không trả lời.

Thẩm Mộc Tinh suy nghĩ, nói: “Được rồi, mẹ em lập tức tới ngay, anh tới sẽ gây phiền toái đấy, đồng ý với em là đừng đến thăm em, em không sao, hai ngày nữa có thể nhảy nhót tưng bừng rồi.”

“Ừm.” Từ đầu đến cuối anh không nói đến thăm cô, điều này khiến lòng cô đột nhiên cảm thấy đau đớn mơ hồ.

Thẩm Mộc Tinh lại vội vàng bồi thêm một câu: “Nghiêm Hi Quang bác sĩ nói, đã cắt mất một bên ống dẫn trứng của em, em còn lại một cái, sau này vẫn có thể sinh con, nhưng tỷ lệ không còn lớn.”

Nghiêm Hi Quang ở đầu kia trầm mặc, cuối cùng nhẹ nhàng nói câu “Không sao” dỗ dành cô.

“Em nói cho anh biết, anh không thể bỏ mặc em.” Cô uly hiếp.

“Sẽ không, anh sẽ không bỏ em.” Anh dịu dàng nói.

“Đúng vậy, anh đã nói dù em thiếu tay thiếu chân vẫn cần em, huống chi chỉ thiếu một ống dẫn trứng nhỏ, đúng hay không?” Cô cười.

Đầu bên kia điện thoại cũng truyền tới tiếng cười khàn khàn.

59. Chương 29: Bàn Giải Phẫu

Edit: Đào Sindy

Dì Tiết bạn cũ của mẹ từng đến thăm nhà một năm trước.

Ngày đó bọn họ vẫn còn đang đánh bài, Thẩm Mộc Tinh ở phòng khách xem tivi, chỉ nghe thấy dì Tiết vừa đánh vừa oán trách con gái ngu xuẩn thế nào, không học tập cho giỏi suốt ngày cùng bạn trai đi trượt patin, thành tích vừng vàng từ dưới đếm lên, làm hại bà mỗi tháng đều đi gặp giáo viên.

Có một người mẹ EQ cao như vậy, vậy mà vào lúc đó lại nhin không được khen Thẩm Mộc Tinh, bảo cô từ bé đã là phát thanh viên chào cờ, cấp hai cô luôn được Nhân giáo sư chọn làm lớp trưởng nhiều năm liền, cấp ba cô được bạn nam viết thư tình, về nhà giao thư tình vào tay mẹ.

Lúc sau dì Tiết đã không nói gì, mẹ mặt mày hờn hờ mà nói.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu không ngừng ho khan nhìn mẹ, thì nhìn thấy dì Tiết lặng lẽ trừng mắt nhìn mẹ rồi.

Trên đường đến bệnh viện có chút thanh tịnh, cô nhin không được nghĩ, nhất định dì Tiết đang trả thù mẹ.

Thật ra dì Tiết nói rất có lý, thai ngoài tử cung sao có thể liếc mắt là đã nhìn ra, chẳng qua bà nói đến tình trạng nguy hiểm nhất có thể bảo Xà Kim Phụng đưa con vào bệnh viện, tóm lại không được sai.

Nhưng cô không thể không sợ hãi, cô càng ngày càng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Cô trong đau đớn nghiêng trời lệch đất, loại đau đớn kia làm cả đời cô khó quên.

Máu trong ổ bụng như dung nham bùng nổ, chảy qua lục phủ ngũ tạng, khiến mỗi bộ phận như thiêu đốt, đồng thời cô muốn nôn mửa và đau đớn như xé rách, bị chơi đến choáng.

Sau đó cô mất đi ý thức, thời gian thanh tỉnh lần nữa là đã nằm trên bàn giải phẫu, đó là lần đầu tiên cô nằm trên bàn giải phẫu, TV, đèn to lớn giải phẫu hình tròn rất chói mắt, trắng bệch, máy móc lạnh băng bày bên người, tiếng của các loại dụng cụ, rất nhiều bác sĩ giải phẫu và y tá mặc đồ xanh vây quanh cô, Thẩm Mộc Tinh luống cuống, không biết mình làm sao vậy, yếu ớt hỏi một câu: “Tôi thế nào...”

Không người nào để ý cô.

Một cặp mắt trên chiếc khẩu trang của cô gái trẻ nhìn cô, bên cạnh là người phụ nữ mắt đầy nếp nhăn, cô gái nghiêm chỉnh nhìn bà ấy, giống như bình thường Thẩm Mộc Tinh nghiêm túc đọc sách.

Có một bao tay bông nhàn cầm tay cô, trong tầm mắt xuất hiện một ống tiêm, Thẩm Mộc Tinh theo bản năng né một chút, cô bé kia liền nhẹ nhàng trấn an cô nói: “Gần giải phẫu rồi, để gây tê, đừng sợ.”

“Tôi thế nào?” Cô lại hỏi.

Nhưng mà không có người trả lời cô.

Bốn phía cô như được bao phủ bởi chân không, tất cả mọi người không nghe thấy cô nói gì.

Một ống tiêm đâm vào người cô, Thẩm Mộc Tinh siết chặt nắm đấm, rất nhanh đã mất đi tri giác.

Thân thể giống như khinh khí cầu được thả đi, không còn cảm giác rồi, thính giác lại vẫn còn đó.

Mông lung, cô nghe thấy vị bác sĩ nữ cách lớp khẩu trang buồn bực nói:

“Cô bé này lần đầu mang thai lại ngoài tử cung, đủ xui xẻo.”

“Trong ổ bụng xuất huyết... Bộ phận bên trái bình thường... Ống dẫn trứng bên trái sưng to... Cần cầm máu...”

Đèn phòng giải phẫu tắt, lúc Thẩm Mộc Tinh bị đẩy ra, cảm thấy như mình đã ngất người ở phòng giải phẫu mấy chục năm, nếu không phải mẹ nhào lên, khuôn mặt đã già nua như thế.

Một tay cô truyền nước, một bị cột bởi gì đó, niệu đạo căng đau cực kỳ, bị cầm ống tiểu, động một cái cứ như đứng hình.

Toàn bộ đầu óc đều tê liệt, biểu lộ vô tội như thế.

Như đứa trẻ con vừa được sinh ra đời.

Một nhân viên y tế hỏi ba một câu: “Đệm, chăn và bình nước tiểu đã chuẩn bị xong chưa?”

Mẹ quay đầu rống một câu khiến ba hoảng loạn: “Hỏi ông đấy! Giặc à!”

Ba mới hồi phục tinh thần lại: “Hả? Tôi... Tôi để Tiểu Minh đi mua rồi... Thằng nhóc này không biết đi đâu, còn chưa về.”

Mẹ cắn răng nghiêng lợi mắng một câu: “Chuyện này đáng chém ngàn dao đấy!”

Thẩm Mộc Tinh mệt mỏi nhắm mắt lại, buồn ngủ.

—

Tỉnh lại sau phẫu thuật, Thẩm Mộc Tinh không còn nhìn thấy mẹ, ba vẫn luôn canh bên giường cô, vì cô bận bịu đến bận bịu đi.

Trời đã sáng, Nghiêm Hi Quang cũng không đến.

Thẩm Mộc Tinh nằm trên giường, tê nửa người, lại không dám xoay người, cô nghĩ, nếu như Nghiêm Hi Quang đến, cô nhất định sẽ khóc cho anh xem, nói ống tiểu này khiến cô khó chịu cỡ nào.

Sau khi tháo ống tiểu ra, Nghiêm Hi Quang cũng không đến.

Giường sát vách cũng là một cô gái vừa làm xong phẫu thuật, nhưng cô ấy sớm phát hiện thai ngoài tử cung, không nghiêm trọng như cô, cô bé kia không có ba mẹ đến bảo hộ, chỉ có một người bà, cô gái có mấy phần vô lại, lúc bác sĩ nam đến kiểm tra phòng còn cười đùa tí tưng hỏi:

“Bác sĩ, anh có thể nói cho em biết nguyên nhân gì dẫn đến thai ngoài tử cung không? Lần sau em sẽ dự phòng cho tốt.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn cô ấy, cô ấy đang ngửa đầu cười với bác sĩ nam trẻ tuổi.

Mặt bác sĩ nam không thay đổi nhìn cô ấy, đánh dấu vài cái vào sổ ghi chép, lạnh lùng nói:

“Chú ý vệ sinh.”

Cô gái ghen hờn nhìn trần trời.

Không biết tại sao, rõ ràng không phải nói cô, mặt Thẩm Mộc Tinh lại “Xoát” một chút đỏ lên.

Hình như ba phát hiện Thẩm Mộc Tinh bối rối, sợ cô có áp lực tâm lý, tranh thủ thời gian an ủi nói: “Con gái, bác sĩ nói thể chất con khác người, ông dẫn trứng phát dục không tốt, mới có thể có thai ngoài tử cung đấy, nhưng không sao, không là chuyện mất mặt gì, chớ nổi giận!”

Thẩm Mộc Tinh nhìn ba, trừng trừng: “Ba, có phải con không thể sinh con được không?”

“Con bé ngốc, đương nhiên có thể! Bị bệnh, không có gì là mất mặt, đừng có đoán mò.”

Thẩm Mộc Tinh nhu thuận gật đầu: “Con không mất mặt, con không cảm thấy mất mặt chút nào.”

Ngày thứ hai bà ngoại tới, vào cửa đã khóc, khóc đến trong lòng Thẩm Mộc Tinh phiền muộn.

“Niếp, sao con ngốc như vậy?”

“Không phải bà nói con là nhân tinh sao?” Thẩm Mộc Tinh tái nhợt cười.

“Mấy đứa đó! Không làm tôi bớt lo được!”

Nước mắt bà ngoại chảy ra, hình như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng không nói gì, hung hăng khóc, sau đó Thẩm Mộc Tinh không chịu nổi, nói: “Bà ngoại, bà đi đi, con uống mấy ngày thuốc tiêu viêm sẽ xuất viện.”

Bà ngoại vừa đi, điện thoại Thẩm Mộc Tinh liền vang lên, cô tranh thủ thời gian cầm lên xem, tên hiển thị trên màn hình khiến mắt cô sáng lên.

Cô ngẩng đầu nhìn ba, nói: “Ba, ba ra ngoài trước, con nhận điện thoại.”

Ba là một người khó hiểu, tính tính tốt lại không như mẹ, nhìn cô một cái liền chấp tay sau lưng ra khỏi phòng bệnh.

Thẩm Mộc Tinh không kịp chờ đợi nhận điện thoại, giọng nói Nghiêm Hi Quang xuất hiện bên tai.

“Mộc Tinh.”

Giọng của anh không thể hình dung, đặc biệt mỗi một, khàn khàn, vừa trầm tĩnh.

Giống như là bị sóng lớn đánh ra sau bãi cát.

“Sao anh không đến thăm em?” Thẩm Mộc Tinh khẽ cắn môi, đôi mắt trở nên đục không chịu nổi.

“Mộc Tinh, em còn đau không?” Anh hỏi.

“Không đau.” Thẩm Mộc Tinh giận dữ nói.

“Anh... đến thăm em.”

“Anh đừng đến. ” Thẩm Mộc Tinh hít mũi nói: “Em không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ em bị họ buộc ổng tiểu.”

“Mộc Tinh...” Anh gọi một tiếng, đột nhiên khóc lên.

Tiếng khóc của anh làm sinh khí trên mặt cô sụp xuống, ngay sau đó, cô cũng khóc sụt sùi theo.

Bọn họ cứ như vậy, cách điện thoại, khóc nức nở cực kỳ lâu.

Sau mười phút.

Thẩm Mộc Tinh dùng khăn giấy lau nước mũi, cười toe toét nói chuyện phiếm với anh, tiêu sái tự mình lau nước mắt.

“Nghiêm Hi Quang, anh biết gì là thai ngoài tử cung không?”

“Anh không biết...”

“Anh cái gì cũng không biết.”

Thẩm Mộc Tinh không khỏi nghĩ đến lúc bối rối vụng về lần đầu tiên họ mua “áo mưa”.

Cô nói lại lời cô gái giường sát vách cho anh nghe, nói: “Đó là một phôi thai nhỏ không chạy đến đúng chỗ bị kẹt nửa đường, sau đó nó càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, cuối cùng chỉ cần em vận động một cái, nó sẽ làm vỡ ống dẫn, thiếu chút nữa em đã bị mất máu quá nhiều mà chết.”

Cô nói xong, nhin không được cười một chút, mang nồng đậm giọng mũi do vừa khóc.

Hơn nửa ngày, Nghiêm Hi Quang bên đầu kia điện thoại mới lấy lại giọng, không nói chuyện, nhưng cô có thể cảm giác anh đang không thoải mái.

Thẩm Mộc Tinh nhú mày, nói: “Được rồi, em không dọa anh nữa. ”

Anh nói: “Mộc Tinh, cái gì anh cũng không làm được, anh quá vô dụng...”

Thẩm Mộc Tinh nhìn những người khác trong phòng bệnh, bịt điện thoại nhỏ giọng nói: “Anh đừng giận, không sao mà, em không đau chút nào, em cũng không thấy mất mặt.”

Lúc cô nói xong câu đó, bận bịu ngẩng đầu nhìn những người khác một chút, sợ bị người nghe được, cười cô là một cô bé không cần mặt mũi.

Nghiêm Hi Quang đột nhiên nói: “Mộc Tinh, anh không thể làm như em nói, ngày mai gọi cho em, có được không?”

“Anh thật sự không đến thăm em?”

Nghiêm Hi Quang không trả lời.

Thẩm Mộc Tinh suy nghĩ, nói: “Được rồi, mẹ em lập tức tới ngay, anh tới sẽ gây phiền toái đấy, đồng ý với em là đừng đến thăm em, em không sao, hai ngày nữa có thể nhảy nhót tưng bừng rồi.”

“Ừm.” Từ đầu đến cuối anh không nói đến thăm cô, điều này khiến lòng cô đột nhiên cảm thấy đau đớn mơ hồ.

Thẩm Mộc Tinh lại vội vàng bồi thêm một câu: “Nghiêm Hi Quang bác sĩ nói, đã cắt mất một bên ống dẫn trứng của em, em còn lại một cái, sau này vẫn có thể sinh con, nhưng tỷ lệ không còn lớn.”

Nghiêm Hi Quang ở đầu kia trầm mặc, cuối cùng nhẹ nhàng nói câu “Không sao” dỗ dành cô.

“Em nói cho anh biết, anh không thể bỏ mặc em.” Cô uy hiếp.

“Sẽ không, anh sẽ không bỏ em.” Anh dịu dàng nói.

“Đúng vậy, anh đã nói dù em thiếu tay thiếu chân vẫn cần em, huống chi chỉ thiếu một ống dẫn trứng nhỏ, đúng hay không?” Cô cười.

Đầu bên kia điện thoại cũng truyền tới tiếng cười khàn khàn.

60. Chương 31: Chương 30: Vẫn Còn

Edit: Tiểu Lăng

Khi Thẩm Mộc Tinh xuất viện, chỉ còn cách kỳ thi đại học bốn ngày.

Lúc cô nằm viện, mẹ chỉ đến thăm cô một lần, để đưa sách luyện cho cô.

Cô là một đứa bé hiểu chuyện, lòng áy náy lại chột dạ, biết mẹ nhất định bị cô chọc tức chết.

Ngược lại, Nghiêm Hi Quang thì mỗi ngày đều chủ động gọi điện cho cô, thời gian rất cố định: Tám giờ sáng, mười hai giờ trưa, năm giờ chiều.

Trừ ngày chuyện phát sinh, anh không khổng chế được cảm xúc, khóc một lần ra, Thắm Mộc Tinh cũng không nghe được nhiều dao động gì hơn của anh từ trong điện thoại, anh vẫn trầm ổn, yên lặng như thường, song cũng dịu dàng hơn.

Ngày thứ ba nằm viện, cô đang nói chuyện với Nghiêm Hi Quang thì bị mẹ đến bệnh viện bắt quả tang. Khi đó cô đã có thể xuống đất, đang đứng gọi điện ở cửa phòng bệnh, mẹ về lấy mấy quyển sách luyện cho cô, thấy cô trốn ở cửa vào gọi điện, đập cửa mở ra.

Người trong phòng giật mình, tất cả nhìn mẹ.

Chắc mẹ hiểu lầm, cho rằng cô muốn đi.

“Đưa cho mẹ.” Gương mặt dường như già đi mười tuổi kia của bà phần nộ lạ thường, như thể vừa bị kích thích ở đâu đó, vươn tay ra muốn lấy điện thoại của Thắm Mộc Tinh.

Thắm Mộc Tinh càng hoảng sợ, vội vàng khắp khiêng đi về giường, đưa di động vào chặn.

“Đưa di động cho mẹ!” Mẹ đến trước giường bệnh, nhìn cô lạnh như băng.

Thắm Mộc Tinh sợ hãi nhìn thoáng qua những người khác bên ngoài, uất ức nhìn mẹ, nhỏ giọng: “Mẹ... mẹ nói nhỏ thôi... đây là bệnh viện.”

“Con còn có mặt mũi? Con còn biết phải có mặt mũi à?”

Tai Thắm Mộc Tinh nháy mắt đỏ lên.

Từ nhỏ đến giờ, cô chưa từng bị nói nặng như vậy.

Cô không thể tin nổi nhìn mẹ, nước dâng lên trong hốc mắt cũng không khiến mặt mẹ dịu đi chút nào. Cô cắn môi quay mặt đi, môi cắn chặt còn giọt máu.

Mẹ quăng phịch sách luyện lên chặn cô, lạnh lùng nói: “Đọc sách cho tôi!”

Thắm Mộc Tinh không nhúc nhích, cắn răng.

“Cô đùa với tôi sao?” Mẹ vô cùng giận dữ với sự phản kháng trong im lặng của cô.

“Con không đọc! Con muốn ngủ!” Cô kéo chăn mình lên, che đầu lại.

Có thể nghe được cả tiếng thở dốc kịch liệt của mẹ, dường như cảm xúc đè nén bao lâu đã bị một cây kim đâm nổ, bộc phát trong nháy mắt. Bà nhắm mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô là đến đòi nợ! Cô là đến đòi nợ!”

“Bây giờ cô như thế này, cô đặt cái mặt mo của mẹ già cô đây ở đâu!”

Mẹ nói, mặt mũi mình bị quất nát!

Thắm Mộc Tinh bị bà dọa sợ, từ trong chăn truyền ra tiếng khóc đè nén.

“Dì Kim Hoa của cô thất vọng với cô bao nhiêu cô biết không?”

“Dì ấy có tư cách gì mà thất vọng với con!”

Thắm Mộc Tinh bỗng vén chăn lên khóc, nói: “Con chưa từng lấy của nhà dì ấy một cái kim một sợi chỉ nào, con có phải con gái của dì ấy đâu! Dì ấy có tư cách gì mà thất vọng với con!”

Mẹ đi tới, giật chăn ra, nhìn thẳng sát vào mắt cô!

“Cô có biết không? Nhà họ Hạ đã đưa cả sính lễ cho tôi! Cho tôi rồi đấy! Nhưng giờ thì sao! Tôi không chỉ không lùi số tiền này về được! Còn phải lấy số tiền này để... để...”

Mẹ nói, lại nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, hai dòng lệ nóng chảy xuống.

Bà cực kỳ tuyệt vọng.

+++

Nửa đêm.

Thẩm Mộc Tinh thừa lúc mẹ đang ngủ trên giường người nhà, lấy điện thoại rón rén ra ngoài phòng bệnh.

“Alo?”

Cô đứng cạnh thang máy bệnh viện, kê điện thoại vào tai.

“Sao muộn vậy mới gọi.” Đầu kia rất yên tĩnh, Thẩm Mộc Tinh chỉ loáng thoáng nghe thấy một tiếng ‘ding’ trong điện thoại.

Cô nhú mào, ngẩng đầu nhìn bảng số tầng của thang máy.

Thang máy vẫn đang ở tầng năm, mà chỗ cô là tầng sáu.

Nhất định là cô nghe nhầm.

“Hôm nay mẹ em ngủ ở chỗ em, em lên gọi cho anh, muốn nói mấy câu với anh, anh đang ở nhà à?” Thẩm Mộc Tinh dịu dàng hỏi.

“Ừ.” Tiếng anh như đá rơi xuống hồ sâu.

“Có phải mẹ em đi tìm anh không? Mẹ có nói gì với anh không, kiểu... ép anh rời khỏi em như trên TV ấy?”

“Không.”

“Vậy nếu mẹ tìm anh, ép anh rời khỏi em, anh có...”

“Sẽ không.”

“Vậy anh có đột nhiên biến mất trong cuộc sống của em không? Ví dụ như dọn nhà...”

“Cũng sẽ không.”

“Vậy em yên tâm rồi.”

Cô cúi đầu xuống, dùng mũi chân cọ cọ vách tường.

“Bị mắng à?” Anh hỏi.

“Ừ... Nhưng cũng tốt hơn hai ngày trước chẳng đến thăm gì em... Mẹ mắng em, phát tiết một chút, em còn vui hơn ấy.”

“Nhưng mà... Nghiêm Hi Quang, chúng ta không làm gì sai, chúng ta chỉ chưa đủ trưởng thành thôi. Đến lúc chúng ta trưởng thành hơn, nhất định sẽ không phạm phải sai lầm như vậy lần nữa, đúng không?”

Nghiêm Hi Quang cười khàn, hít một hơi khò, nói:

“Đúng vậy, Mộc Tinh thật thông minh.”

Thẩm Mộc Tinh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

“Em đáp ứng mẹ em, trước khi thi đại học không gặp anh, em không thể chộc mẹ em nữa, em không nỡ nhìn mẹ nhọc lòng.”

“Anh cũng đang định nói với em vậy.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh lại động viên mình, nói: “Ừ! Hai chúng ta chẳng có gì mất mặt cả! Em nhất định sẽ thi thật tốt, đỗ Thanh Hoa, đỗ Bắc Đại, thăng quan tiến chức về Thủy Đầu đón anh!”

Ken két — cửa phòng bệnh cách đó không xa bị mở ra.

Người Thẩm Mộc Tinh run lên, quay đầu lại nhìn, thấy mẹ thò đầu ra, mặt đông lạnh nhìn cô.

Cô vội vàng bùm lấy điện thoại nhỏ giọng: “Hi Quang! Em không nói với anh nữa! Em phải về!”

“Ừ.” Anh ho khan.

“Anh giữ sức khỏe đó! Em cúp đây! Bye bye!”

“Mộc Tinh.” Anh bỗng ho khan, gọi cô lại.

“... Anh yêu em.”

Mím cười, cúp máy.

Cô bỗng không hoảng hốt nữa, chậm rì rì về phòng.

Vô số ngày đêm về sau, khi cô phải đối mặt với ánh mắt của họ hàng, đối mặt với mẹ lạnh lùng, đối mặt với nỗi cô độc khủng khiếp lúc đứng trước biển người như sóng triều, nhớ tới lời này của anh, cô lại không thấy cô đơn nữa.

Dù trước mắt là biển sao vô tận, cô vẫn còn lời thề tình yêu.

+++

Hôm báo điểm, Thẩm Mộc Tinh đã bị mẹ tổng tới nhà cô họ ở Nghiễm Châu được nửa tháng rồi.

Thẩm Mộc Tinh nhìn điểm mình trên máy tính, lập tức gọi điện cho mẹ, như một học sinh vừa giao bài thi xong, câu hỏi mẹ đầu tiên là, con có thể về nhà chưa ạ?

Tuy điểm cô không đỗ được Thanh Hoa Bắc Đại, nhưng cũng không khiến người ta thất vọng, ít nhất cũng thừa sức vào một đại học trọng điểm.

Nhưng mẹ cô trả lời: “Bây giờ cô dám về, tôi uống thuốc ngủ cho cô xem!”

Thẩm Mộc Tinh lại nhớ tới hôm thi đại học xong, mẹ muốn đưa cô đi Nghiễm Châu, cô không theo, bà muốn tự sát ở nhà. Cô lại thấy bức dọc.

Cô cắn răng, yếu ớt nói: “Mẹ, mẹ đừng ầm ĩ nữa.”

Đã hơn nửa tháng rồi, đến lúc nào mới kết thúc đây.

“Cô họ của cô nói, đại học Trung Sơn rất tốt, lúc báo nguyện vọng tôi đã báo cho cô trường này rồi...”

Thẩm Mộc Tinh không thể nhịn được nữa, cất lời bà: “Con nói một lần nữa, mẹ không có quyền báo nguyện vọng cho con!”

“Tôi là mẹ cô!”

Thẩm Mộc Tinh thốt lên: “Bà không phải mẹ tôi!”

Mẹ bỗng phát điên: “Cô lặp lại lần nữa! Tôi không phải là mẹ cô thì tôi là mẹ ai! Cô giống cái thằng em trai không bớt lo kia của cô! Điều là quỷ đòi nợ!”

“Bà mắng tôi cũng đừng có mắng cả em tôi! Tôi và em tôi không phải con ruột bà! Bà lạnh lùng với em trai tôi, bà cũng tra tấn cả tôi! Hai chúng tôi đến trả nợ thì có!”

Cô họ thấy hai mẹ con ầm ĩ, lười biếng đi dép lê qua, giật lấy điện thoại quăng xuống đất!

“Nhao nhao nhao nhao lên! Hai mẹ con cháu hôm nào cũng cứ nhao nhao lên! Nhao nhao nữa thì về nhà cho cô nhờ!”

Thẩm Mộc Tinh đứng bật dậy, lửa giận tận trời nói: “Về thì về!”

“Ê ề! Chọc cháu thôi mà! Ngồi xuống!” Cô họ không cười nữa, giữ chặt tay cô.

“Cô thả cháu ra! Cháu phải về!”

Thẩm Mộc Tinh nói xong, về phòng mình, bắt đầu thu dọn hành lý.

Cô họ đi tới, đứng ở cửa vào, ôm vai, hỏi: “Sao? Về tìm bạn trai nhỏ của cháu à?”

“Mẹ cháu nói không giữ lời! Bà ấy bảo trước khi thi đại học không được gặp anh ấy, giờ đã thi xong lâu rồi! Vẫn chưa cho cháu gặp!”

Cô họ vuốt nhẹ nhẫn kim cương trên tay, nói: “Vậy sao nó không đi tìm cháu?”

Thẩm Mộc Tinh ngừng động tác.

“Anh ấy... anh ấy bạn! Cô có biết tiệm anh ấy nhiều việc thế nào đâu! Đây là Nghiễm Châu! Không phải Ôn Châu! Nói đến là đến sao được?”

Cô họ nói: “Ồ, cô gái nào còn xấu hổ kể chuyện ai lái xe xa xôi ngàn dặm đến đưa sách luyện cho cô cơ mà, nếu đã bạn thế, sao lúc trước còn có thời gian chạy từ Thủy Đầu đến Ôn Châu thuê phòng với cháu hả?”

Thẩm Mộc Tinh ném quần áo vào vali, quay đầu trừng cô họ: “Cháu lặp lại lần nữa! Tất cả đều do cháu chủ động! Không liên quan đến anh ấy!”

“A, thế cái hạt giống nổ tung trong ống dẫn trứng của cháu kia cũng không liên quan đến nó hả? Có muốn trả lại không? Lúc cháu cắt chỉ trong bệnh viện thì nó ở đâu? Ở tiệm may quần áo hả? Não cháu phẳng sao?”

Thẩm Mộc Tinh vẫn thu quần áo, động tác càng lúc càng nhanh, nước mắt yên lặng chảy xuống.

“Mấy người không hiểu.”

“Cô không hiểu? Lúc bà đây nâng bụng đuổi theo xe Jeep của đàn ông cháu vẫn còn đang ở trong bụng mẹ kia! Cô nói cho cháu biết, đừng có chống đối mẹ cháu, người thật sự yêu cháu trên thế giới này chỉ có cha mẹ cháu thôi.”

“Yêu cháu? Đây là bạo lực kiểu yêu thì có! Từ nhỏ đã khống chế cháu, ép bức cháu, bắt cháu học! Bắt cháu học lại! Bắt cháu phải thi được hạng nhất! Chẳng lẽ bà ấy còn muốn quyết định cả việc cháu yêu ai nữa à? Sao bà ấy không dùng hỏa lực này với em cháu đi! Nếu bà ấy dùng một tý với em cháu thôi, em cháu cũng đâu phải đi mò xác dưới sông! Cháu cũng nghi em cháu không phải con ruột đấy...”

“Thì nó cũng có phải con ruột đâu.”

Giờ phút này, Thẩm Mộc Tinh dường như thấy lớp bụi phủ chiếc gương đã lâu bỗng bị lau bớt đi.

Cô đứng đó, sững sờ nhìn cô họ.

Cô họ châm một điếu thuốc, nói: “Mấy thứ chuyện xấu này của nhà cháu, cô không thèm nhắc. Cháu ấy, ngốc được thì ngốc, không ngốc được thì đi ăn lẩu với cô. Xem xem bao giờ thợ may nhỏ của cháu mới tới tìm cháu.”

61. Chương 30: Vẫn Còn

Edit: Tiểu Lăng

Khi Thẩm Mộc Tinh xuất viện, chỉ còn cách kỳ thi đại học bốn ngày.

Lúc cô nằm viện, mẹ chỉ đến thăm cô một lần, để đưa sách luyện cho cô.

Cô là một đứa bé hiểu chuyện, lòng áy náy lại chột dạ, biết mẹ nhất định bị cô chọc tức chết.

Ngược lại, Nghiễm Hi Quang thì mỗi ngày đều chủ động gọi điện cho cô, thời gian rất cố định: Tám giờ sáng, mười hai giờ trưa, năm giờ chiều.

Trừ ngày chuyển phát sinh, anh không khống chế được cảm xúc, khóc một lần ra, Thẩm Mộc Tinh cũng không nghe được nhiều dao động gì hơn của anh từ trong điện thoại, anh vẫn trầm ổn, yên lặng như thường, song cũng dịu dàng hơn.

Ngày thứ ba nằm viện, cô đang nói chuyện với Nghiễm Hi Quang thì bị mẹ đến bệnh viện bắt quả tang. Khi đó cô đã có thể xuống đất, đang đứng gọi điện ở cửa phòng bệnh, mẹ về lấy mấy quyển sách luyện cho cô, thấy cô trốn ở cửa vào gọi điện, đập cửa mở ra.

Người trong phòng giật mình, tất cả nhìn mẹ.

Chắc mẹ hiểu lầm, cho rằng cô muốn đi.

“Đưa cho mẹ.” Gương mặt dường như già đi mười tuổi kia của bà phần nộ lạ thường, như thể vừa bị kích thích ở đâu đó, vươn tay ra muốn lấy điện thoại của Thẩm Mộc Tinh.

Thẩm Mộc Tinh càng hoảng sợ, vội vàng khắp khiêng đi về giường, đưa di động vào chặn.

“Đưa di động cho mẹ!” Mẹ đến trước giường bệnh, nhìn cô lạnh như băng.

Thẩm Mộc Tinh sợ hãi nhìn thoáng qua những người khác bên ngoài, uất ức nhìn mẹ, nhỏ giọng: “Mẹ... mẹ nói nhỏ thôi... đây là bệnh viện.”

“Con còn có mặt mũi? Con còn biết phải có mặt mũi à?”

Tai Thẩm Mộc Tinh nháy mắt đỏ lên.

Từ nhỏ đến giờ, cô chưa từng bị nói nặng như vậy.

Cô không thể tin nổi nhìn mẹ, nước dâng lên trong hốc mắt cũng không khiến mặt mẹ dịu đi chút nào. Cô cắn môi quay mặt đi, môi cắn chặt còn giọt máu.

Mẹ quăng phịch sách luyện lên chặn cô, lạnh lùng nói: “Đọc sách cho tôi!”

Thẩm Mộc Tinh không nhúc nhích, cắn răng.

“Cô đùa với tôi sao?” Mẹ vô cùng giận dữ với sự phản kháng trong im lặng của cô.

“Con không đọc! Con muốn ngủ!” Cô kéo chăn mình lên, che đầu lại.

Có thể nghe được cả tiếng thở dốc kịch liệt của mẹ, dường như cảm xúc đè nén bao lâu đã bị một cây kim đâm nổ, bộc phát trong nháy mắt. Bà nhắm mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô là đến đòi nợ! Cô là đến đòi nợ!”

“Bây giờ cô như thế này, cô đặt cái mặt mo của mẹ già cô đây ở đâu!”

Mẹ nói, mặt mũi mình bị quất nát!

Thẩm Mộc Tinh bị bà dọa sợ, từ trong chăn truyền ra tiếng khóc đè nén.

“Dì Kim Hoa của cô thất vọng với cô bao nhiêu cô biết không?”

“Dì ấy có tư cách gì mà thất vọng với con!”

Thẩm Mộc Tinh bỗng vén chăn lên khóc, nói: “Con chưa từng lấy của nhà dì ấy một cái kim một sợi chỉ nào, con có phải con gái của dì ấy đâu! Dì ấy có tư cách gì mà thất vọng với con!”

Mẹ đi tới, giật chăn ra, nhìn thẳng sát vào mắt cô!

“Cô có biết không? Nhà họ Hạ đã đưa cả sính lễ cho tôi! Cho tôi rồi đấy! Nhưng giờ thì sao! Tôi không chỉ không lùi số tiền này về được! Còn phải lấy số tiền này để... để...”

Mẹ nói, lại nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, hai dòng lệ nóng chảy xuống.

Bà cực kỳ tuyệt vọng.

+++

Nửa đêm.

Thẩm Mộc Tinh thừa lúc mẹ đang ngủ trên giường người nhà, lấy điện thoại rón rén ra ngoài phòng bệnh.

“Alo?”

Cô đứng cạnh thang máy bệnh viện, kê điện thoại vào tai.

“Sao muộn vậy mới gọi.” Đầu kia rất yên tĩnh, Thẩm Mộc Tinh chỉ loáng thoáng nghe thấy một tiếng ‘ding’ trong điện thoại.

Cô nhíu mày, ngẩng đầu nhìn bảng số tầng của thang máy.

Thang máy vẫn đang ở tầng năm, mà chỗ cô là tầng sáu.

Nhất định là cô nghe nhầm.

“Hôm nay mẹ em ngủ ở chỗ em, em lên gọi cho anh, muốn nói mấy câu với anh, anh đang ở nhà à?” Thẩm Mộc Tinh dịu dàng hỏi.

“Ừ.” Tiếng anh như đá rơi xuống hồ sâu.

“Có phải mẹ em đi tìm anh không? Mẹ có nói gì với anh không, kiểu... ép anh rời khỏi em như trên TV ấy?”

“Không.”

“Vậy nếu mẹ tìm anh, ép anh rời khỏi em, anh có...”

“Sẽ không.”

“Vậy anh có đột nhiên biến mất trong cuộc sống của em không? Ví dụ như dọn nhà...”

“Cũng sẽ không.”

“Vậy em yên tâm rồi.”

Cô cúi đầu xuống, dùng mũi chân cọ cọ vách tường.

“Bị mắg à?” Anh hỏi.

“Ừ... Nhưng cũng tốt hơn hai ngày trước chẳng đến thăm gì em... Mẹ mắg em, phát tiết một chút, em còn vui hơn ấy.”

“Nhưng mà... Nghiêm Hi Quang, chúng ta không làm gì sai, chúng ta chỉ chưa đủ trưởng thành thôi. Đến lúc chúng ta trưởng thành hơn, nhất định sẽ không phạm phải sai lầm như vậy lần nữa, đúng không?”

Nghiêm Hi Quang cười khàn, hít một hơi khò, nói:

“Đúng vậy, Mộc Tinh thật thông minh.”

Thẩm Mộc Tinh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

“Em đáp ứng mẹ em, trước khi thi đại học không gặp anh, em không thể chọc mẹ em nữa, em không nỡ nhìn mẹ nhọc lòng.”

“Anh cũng đang định nói với em vậy.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh lại động viên mình, nói: “Ừ! Hai chúng ta chẳng có gì mất mặt cả! Em nhất định sẽ thi thật tốt, đỗ Thanh Hoa, đỗ Bắc Đại, thăng quan tiến chức về Thủy Đầu đón anh!”

Ken két — cửa phòng bệnh cách đó không xa bị mở ra.

Người Thẩm Mộc Tinh run lên, quay đầu lại nhìn, thấy mẹ thò đầu ra, mặt đông lạnh nhìn cô.

Cô vội vàng bùm lấy điện thoại nhỏ giọng: “Hi Quang! Em không nói với anh nữa! Em phải về!”

“Ừ.” Anh ho khan.

“Anh giữ sức khỏe đó! Em cúp đây! Bye bye!”

“Mộc Tinh.” Anh bỗng ho khan, gọi cô lại.

“... Anh yêu em.”

Mỉm cười, cúp máy.

Cô bỗng không hoảng hốt nữa, chậm rì rì về phòng.

Vô số ngày đêm về sau, khi cô phải đối mặt với ánh mắt của họ hàng, đối mặt với mẹ lạnh lùng, đối mặt với nỗi cô độc khủng khiếp lúc đứng trước biển người như sóng triều, nhớ tới lời này của anh, cô lại không thấy cô đơn nữa.

Dù trước mắt là biển sao vô tận, cô vẫn còn lời thề tình yêu.

+++

Hôm báo điểm, Thắm Mộc Tinh đã bị mẹ tổng tới nhà cô họ ở Nghiễm Châu được nửa tháng rồi.

Thắm Mộc Tinh nhìn điểm mình trên máy tính, lập tức gọi điện cho mẹ, như một học sinh vừa giao bài thi xong, câu hỏi mẹ đầu tiên là, con có thể về nhà chưa ạ?

Tuy điểm cô không đỗ được Thanh Hoa Bắc Đại, nhưng cũng không khiến người ta thất vọng, ít nhất cũng thừa sức vào một đại học trọng điểm.

Nhưng mẹ cô trả lời: “Bây giờ cô dám về, tôi uống thuốc ngủ cho cô xem!”

Thắm Mộc Tinh lại nhớ tới hôm thi đại học xong, mẹ muốn đưa cô đi Nghiễm Châu, cô không theo, bà muốn tự sát ở nhà. Cô lại thấy bức dọc.

Cô cắn răng, yếu ớt nói: “Mẹ, mẹ đừng âm ỉ nữa.”

Đã hơn nửa tháng rồi, đến lúc nào mới kết thúc đây.

“Cô họ của cô nói, đại học Trung Sơn rất tốt, lúc báo nguyện vọng tôi đã báo cho cô trường này rồi...”

Thắm Mộc Tinh không thể nhịn được nữa, cắt lời bà: “Con nói một lần nữa, mẹ không có quyền báo nguyện vọng cho con!”

“Tôi là mẹ cô!”

Thắm Mộc Tinh thốt lên: “Bà không phải mẹ tôi!”

Mẹ bỗng phát điên: “Cô lặp lại lần nữa! Tôi không phải là mẹ cô thì tôi là mẹ ai! Cô giống cái thằng em trai không bớt lo kia của cô! Đều là quỷ đòi nợ!”

“Bà mắng tôi cũng đừng có mắng cả em tôi! Tôi và em tôi không phải con ruột bà! Bà lạnh lùng với em trai tôi, bà cũng tra tấn cả tôi! Hai chúng tôi đến trả nợ thì có!”

Cô họ thấy hai mẹ con âm ỉ, lười biếng đi dép lê qua, giật lấy điện thoại quảng xuống đất!

“Nhao nhao nhao nhao lên! Hai mẹ con cháu hôm nào cũng cứ nhao nhao lên! Nhao nhao nữa thì về nhà cho cô nhờ!”

Thắm Mộc Tinh đứng bật dậy, lửa giận tận trời nói: “Về thì về!”

“Ê ê! Chọc cháu thôi mà! Ngồi xuống!” Cô họ không cười nữa, giữ chặt tay cô.

“Cô thả cháu ra! Cháu phải về!”

Thắm Mộc Tinh nói xong, về phòng mình, bắt đầu thu dọn hành lý.

Cô họ đi tới, đứng ở cửa vào, ôm vai, hỏi: “Sao? Về tìm bạn trai nhỏ của cháu à?”

“Mẹ cháu nói không giữ lời! Bà ấy bảo trước khi thi đại học không được gặp anh ấy, giờ đã thi xong lâu rồi! Vẫn chưa cho cháu gặp!”

Cô họ vuốt nhẹ nhẫn kim cương trên tay, nói: “Vậy sao nó không đi tìm cháu?”

Thắm Mộc Tinh ngừng động tác.

“Anh ấy... anh ấy bận! Cô có biết tiệm anh ấy nhiều việc thế nào đâu! Đây là Nghiễm Châu! Không phải Ôn Châu! Nói đến là đến sao được?”

Cô họ nói: “Ô, cô gái nào còn xấu hổ kể chuyện ai lái xe xa xôi ngàn dặm đến đưa sách luyện cho cô cơ mà, nếu đã bận thế, sao lúc trước còn có thời gian chạy từ Thủy Đầu đến Ôn Châu thuê phòng với cháu hả?”

Thắm Mộc Tinh ném quần áo vào vali, quay đầu trừng cô họ: “Cháu lặp lại lần nữa! Tất cả đều do cháu chủ động! Không liên quan đến anh ấy!”

“A, thế cái hạt giống nổ tung trong ống dẫn trứng của cháu kia cũng không liên quan đến nó hả? Có muốn trả lại không? Lúc cháu cắt chỉ trong bệnh viện thì nó ở đâu? Ở tiệm may quần áo hả? Nào cháu phẳng sao?”

Thẩm Mộc Tinh vẫn thu quần áo, động tác càng lúc càng nhanh, nước mắt yên lặng chảy xuống.

“Mấy người không hiểu.”

“Cô không hiểu? Lúc bà đẩy nạng bụng đuổi theo xe Jeep của đàn ông cháu vẫn còn đang ở trong bụng mẹ kia! Cô nói cho cháu biết, đừng có chống đối mẹ cháu, người thật sự yêu cháu trên thế giới này chỉ có cha mẹ cháu thôi.”

“Yêu cháu? Đây là bạo lực kiểu yêu thì có! Từ nhỏ đã khống chế cháu, ép bức cháu, bắt cháu học! Bắt cháu học lại! Bắt cháu phải thi được hạng nhất! Chẳng lẽ bà ấy còn muốn quyết định cả việc cháu yêu ai nữa à? Sao bà ấy không dùng hỏa lực này với em cháu đi! Nếu bà ấy dùng một tý với em cháu thôi, em cháu cũng đâu phải đi mò xác dưới sông! Cháu cũng nghi em cháu không phải con ruột đấy...”

“Thì nó cũng có phải con ruột đâu.”

Giờ phút này, Thẩm Mộc Tinh dường như thấy lớp bụi phủ chiếc gương đã lâu bỗng bị lau bớt đi.

Cô đứng đó, sững sờ nhìn cô họ.

Cô họ châm một điếu thuốc, nói: “Mấy thứ chuyện xấu này của nhà cháu, cô không thèm nhắc. Cháu ấy, ngốc được thì ngốc, không ngốc được thì đi ăn lẩu với cô. Xem xem bao giờ thợ may nhỏ của cháu mới tới tìm cháu.”

62. Chương 32: Chương 31: Cây Kéo

Edit:Đào Sindy

Anh sẽ đến không?

Ròng rã một tháng, Thẩm Mộc tinh bực bội ở Nghiêm Châu đóng cửa không ra, cô họ tịch thu thẻ căn cước cô, chính xác đặt cô ở nơi cô họ quen người yêu.

Cô họ có rất nhiều người yêu, cô không phân biệt được ai với ai.

Cô tức giận, nùng nịu, cuồng loạn, cô họ mềm không được cứng không xong, còn muốn cô nhìn thấy bộ mặt thật của đàn ông cặn bã, ngay từ đầu cô còn làm loạn với cô họ, về sau lại yên lặng, bởi vì đột nhiên một ngày Nghiêm Hi Quang không gửi tin nhắn nào cho cô.

Thẩm Mộc Tinh bắt đầu hoảng hốt, cô tin chắc, nhất định mẹ đã tạo áp lực với Nghiêm Hi Quang, để anh rời xa cô, anh bắt đắ dĩ mới trở nên lạnh lùng như vậy, nhưng sự thật sau đó chứng minh cô đã nghĩ nhiều, vền vẹn chỉ có ngày đó mà thôi, ngày đó Nghiêm Hi Quang bẽ bộn nhiều việc, chứ không cho đến rất khuya mới gọi điện thoại cho cô.

“Em gửi cho anh hơn ba mươi tin nhắn sao anh không trả lời!” Thẩm Mộc Tinh tức giận, vừa nhận điện thoại vừa lạnh lùng phàn nàn với anh.

Nghiêm Hi Quang chỉ nói: “Hôm nay anh. . . Bề bộn nhiều việc.”

“Bạn mãi. . . Anh luôn bề bộn nhiều việc! Nghiêm Hi Quang! Đến cùng là anh bạn gì?”

Nghiêm Hi Quang bên đầu kia lẳng lặng, chờ cô phát tác xong, anh mới cười: “Vội vàng kiếm tiền.”

“Em biết mà!” Thẩm Mộc Tinh trực tiếp dập máy điện thoại của anh.

Đợi rất lâu, thế mà anh không gọi lại.

Trước kia mỗi lần cô tức giận cúp máy điện thoại của anh, Nghiêm Hi Quang đều sẽ gọi lại, gọi đến khi cô nhận mới thôi, nhưng lúc này đây, đầu bên kia điện thoại thật lâu không có tiếng vang.

Tâm lý Thẩm Mộc Tinh giống như bị kim đâm đau, cô nôn nóng dạo bước trong phòng, gỡ rối tóc lung tung, từ phòng ngủ đi đến phòng bếp, từ phòng bếp đi đến phòng khách, không ngừng đi.

Bên cạnh hồ cá phòng khách đặt một lồng chuột Hamster, chuột Hamster trong lồng nằm sấp, dùng đôi mắt đen sì nhỏ như hạt châu nhìn cô chăm chăm.

Thẩm Mộc Tinh lại trở về phòng ngủ, nhặt điện thoại trên giường, dè dặt nhìn chăm chăm màn hình.

Đúng lúc này, Nghiêm Hi Quang gửi tin nhắn qua, mắt Thẩm Mộc Tinh sáng lên, khác hẳn khi nãy mở ra xem.

“Mộc Tinh, anh cũng rất nhớ em. Anh nhất định sẽ đi Nghiêm Châu thăm em.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn tin nhắn cười, trả lời anh: “Ừ ừ ừ! Khi nào anh đi?”

“Hiện tại không được.”

Thời khắc Thẩm Mộc Tinh trở mắt, Nghiêm hi Quang lại gửi tin nhắn đến: “Anh phải làm mấy bộ quần áo khách đã đặt, sắp xếp mới đi được.”

Thẩm Mộc Tinh có chút phiền muộn, nhưng cũng nuốt xuống một bụng, miễn cưỡng đáp ứng: “Được, vậy em không làm khó anh.”

Lại một tháng trôi qua, Thẩm Mộc Tinh không lộn xộn.

Cô cũng hay nhắn tin với em trai, đột nhiên em trai trưởng thành không ít, vẫn luôn khuyên cô ở nhà cô họ, giúp cô họ làm chút việc nhà.

Nghiêm Hi Quang ít nhắn tin cho cô, từ lúc mới bắt đầu không chủ động, đến sau cùng cũng ít.

Ngày tháng trở lại hồi trước khi gặp anh, vô vị như nước.

Đến tháng thứ ba, cô họ đột nhiên trả giấy chứng nhận lại cho cô, nói với cô: “Bây giờ cô cho hai đứa một phúc lợi, một là con cầm thẻ căn cước của con về nhà tìm người yêu, hai là cầm thẻ căn cước của con đi làm hộ chiếu, báo danh đoàn Nhật Hàn, ra thấy chút việc đời. Con được tự do.”

Thẩm Mộc Tinh không trả lời, cả đêm thu dọn hành lý, ngày thứ hai vẫn từ bỏ, nói với cô họ: “Cô họ, con muốn đi du lịch một chuyến giải sầu.”

Cô họ hơi kinh ngạc, động tác bà chần chờ đưa thẻ căn cước cho cô, rất nhanh liền cười, giơ ngón tay cái với cô: “Đây mới là con gái có chí khí!”

Thẩm Mộc Tinh không nói chuyện, quay đầu đóng cửa phòng lại.

Cho đến khi khai giảng đại học, Thẩm Mộc Tinh đều đi du lịch, xác thực mà nói, là dạo chơi.

Nỗi vui duy nhất trong mấy ngày qua của cô, là cô rốt cục có thể không cần học lại, Thẩm Mộc Tinh dùng thành tích 657đ đỗ vào ngành quản lý tiêu thụ thị trường của học viện quản lý thuộc đại học số 1 Hoa Nam - đại học Trung Sơn.

Mặc dù trong điện thoại mẹ vẫn lạnh như băng, nhưng trong giọng nói khó nén kiêu ngạo: “Mặc dù con không thi đậu Thanh Hoa, nhưng con phải biết rằng, Trung Sơn chính là Thanh Hoa của tỉnh Quảng Đông, sau này con muốn tìm việc ở Thâm Quyển là quá dễ dàng!”

Ồ, quá dễ dàng.

Ngày tân sinh đến báo danh, cô tự mình kéo theo rương hành lý, mặt trời ở Nghiêm Châu như thiêu người, thật sự “quá dễ dàng” mà.

Tân sinh nhiều đến mức khiến người ta choáng váng, Thắm Mộc Tinh được hai học trưởng tiếp đãi, đám học trưởng bọn họ đều đeo kính, rất nhiệt tình, không ngừng giới thiệu chuyện trong trường cho cô, Thắm Mộc Tinh cũng không có hứng thú gì, ngẫu nhiên lễ phép trả lời hai câu.

Giáo khu học viện quản lý Trung Sơn, một học trưởng mỉm cười nói: Bên trong trường học Đại Đông, tên gọi tắt “Trung Đông” .

Chuyện cười này không buồn cười.

Thắm Mộc Tinh đi trong sân trường, đi ngang qua bốn quán cơm, đi ngang qua thư viện, đi ngang qua tượng Tôn Trung Sơn tiên sinh, nơi này hết thấy không giống trong tưởng tượng của cô, hình như thiếu gì đó.

Trên ngã quẹo nhìn thấy hai học trưởng lâm lâm: “Học muội có chút ngốc. . . Không nhiệt tình với đại học.”

Một con chim bay qua đỉnh đầu, lẻ loi lơ lửng trên ngọn cây, nhìn cô, lại bay mất.

Thắm Mộc Tinh đứng ở cửa túc xá, nhận hành lý trong tay học trưởng, yên lặng nói một tiếng cảm ơn, liền tiến vào lầu.

Hai học trưởng cũng hậm hực rời đi.

Thắm Mộc Tinh là người đầu tiên đến túc xá, hoàn cảnh ký túc xá rất tốt, phòng bốn người, điều hoà không khí, ban công, phòng tắm độc lập, nhà vệ sinh, sạch sẽ lại thuận tiện, ba người khác còn chưa đến, cô chọn giường bên phải gần ban công rồi sắp xếp.

Trong phòng nóng như lò nướng, Thắm Mộc Tinh muốn bật điều hoà, mân mê nửa ngày cũng không hiểu rõ, lúc này đột nhiên ngoài cửa có người đến, cô gái thứ hai trong phòng bước vào.

Cô gái có khẩu âm Đông Bắc, vừa vào cửa đã nhìn Thắm Mộc Tinh, Thắm Mộc Tinh đang cùng điều hoà không khí đấu tranh cũng ngẩng đầu nhìn cô ấy, cô gái muốn cười chào hỏi, lại bị mặt Thắm Mộc Tinh lạnh như băng mà bỏ đi suy nghĩ, tự mình chuyển hành lý vào.

Ba mẹ cô gái, cả anh trai cũng đến, đi theo hỗ trợ dọn dẹp giường chiếu, mẹ cô gái bò lên giường, một bên lải nhải một bên làm việc, ba cô gái giúp múc nước lau bàn, anh trai cô gái không biết làm gì, ở một bên nhàn thoai, lớn tiếng nói: “Ai ức hiếp em em hãy nói với anh”, Thắm Mộc Tinh yên lặng dọn dẹp tủ quần áo của mình, trong căn phòng nhỏ hẹp thành người dư thừa nhất.

Mẹ cô gái nắm Thắm Mộc Tinh một chút, hỏi cô: “Cô bé à, ba mẹ cháu sao không đưa cháu đến?”

Thắm Mộc Tinh dừng một chút, mặt vẫn như cũ không thay đổi trả lời: “Bận.”

Chờ mong cuộc sống đại học đã lâu bây giờ lại bắt đầu sàu nào uất ức.

Hơn mười ngày tập quân sự, Thắm Mộc Tinh được cô gái Giang Chiết bảo dưỡng, đã bị mặt trời Nghiêm Châu không chút lưu tình nào phơi thành trứng muối.

Đội ngũ đang đứng trên bãi tập huấn luyện không khuất phục trước mặt trời bị huấn luyện viên đá từng bước mà đi, Thắm Mộc Tinh và mấy cô gái ngồi dưới bóng cây, uể oải dùng tảng đá trên đất vẽ mấy cái. Vì các cô đang bị hành kinh nên xin phép nghỉ ngơi, bị các nam sinh gọi đùa là “Liên tục ba tám” .

Một cô gái hỏi Thắm Mộc Tinh: “Ba tám này, cậu vẽ gì trên đất thế?”

Một cô bé khác thấy Thắm Mộc Tinh không để ý cô ấy, tiếp lời tới nói: “Cậu không nhìn thấy à? Cậu ấy vẽ một cây kéo.”

Thắm Mộc Tinh không nói lời nào, tiếp tục vẽ.

Cô gái giơ thẳng lên trời thở dài: “À! Hiện tại tớ có cây kéo tớ sẽ tự sát, quá khổ mà! Quả là trại tập trung!”

Một cô bé khác nói: “Nếu tớ có cây kéo, tớ sẽ đâm huấn luyện viên!”

Thẩm Mộc Tinh ném tảng đá trong tay, ngồi sau gốc cây.

Phía sau là hai cô gái truyền đến giọng khiêu khích: “Giả bộ cái gì chứ!”

“Không phải sao! Tớ cũng mới biết được, thì ra cầm điếu cũng có thể lên đại học!”

Thẩm Mộc Tinh hít sâu một hơi, đứng lên, vỗ bụi trên quần.

Cô mới vừa đi ra mấy bước, thì có nữ sinh hô to: “Huấn luyện viên, có người tự ý rời đại đội!”

Một tiếng này rất lớn, hấp dẫn huấn chú ý luyện viên.

“Em bên kia! Em đi đâu vậy?” Huấn luyện viên hỏi từ rất xa.

Thẩm Mộc Tinh dừng lại, quay người lại, yếu ớt nói: “Báo cáo huấn luyện viên. . . Em khó chịu, trở về phòng ngủ.”

“Ai bảo em trở về!” Huấn luyện viên rất tức giận: “Đứng ở đó cho tôi! Phạt đứng một giờ!”

Thẩm Mộc Tinh đứng ở nơi đó không dám động, tất cả mọi người đang nhìn cô, những ánh mắt từng cái từng cái đưa tới, giống như mặt trời đã biến thành từng tia băng.

Cô cắn răng, quay đầu bước đi.

“Nói em đó! Không cần thể diện sao!”

Thầy hô sau lưng, cô cũng không quay đầu lại.

Huấn luyện viên tức giận mắng: “Rời đi thì đừng về đội 27! Dạy tân sinh nhiều năm như vậy tôi chưa gặp ai hư hỏng như em!”

Ngày thứ hai là Trung thu, trường học cho nghỉ nửa ngày, nhà gần đều trở về đoàn viên, hai cô bạn cùng phòng khác cũng đi dạo phố, một mình Thẩm Mộc Tinh nằm trong chăn bật điều hòa.

Điện thoại vang lên, là số của Thẩm Minh, bốn chữ: “Trung thu vui vẻ.”

Thẩm Mộc Tinh cũng trả cậu bốn chữ, đưa di động bỏ vào rổ treo trên tường.

Điện thoại lại vang lên, cô tưởng rằng Thẩm Minh gửi tin tới, không nhìn, không nghĩ tới điện thoại vẫn reo lên, reo khiến cô phát phiền, Thẩm Mộc Tinh mới cầm lên, hiển thị tên anh trên màn hình.

Nghiêm Hi Quang.

Cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, không tiếp.

Bọn họ lại cãi nhau, mấy ngày không liên hệ.

Điện thoại di động vang lên mấy thì yên lặng, một tin nhắn được gửi đến.

Cuối cùng Thẩm Mộc Tinh vẫn không nhận được, mở tin nhắn ra.

“Mộc Tinh, anh ở trường của em, nghe máy đi.”

Thẩm Mộc Tinh xoay người ngồi dậy, cầm điện thoại không dám tin nhìn tin nhắn ngắn kia.

Cô lập tức bò xuống giường, ngồi trên ghế nhanh chóng gọi lại cho anh!

“Này? Anh ở đâu?”

“Cửa trường học của em, không biết cửa nào. . .”

Thẩm Mộc Tinh lập tức nói: “Có bảng hiệu không?”

“Có, quốc lập đại học Trung Sơn. . .”

“Cửa Đông! Là cửa Đông! Anh ở nơi đó chờ em!”

Cô đập máy điện thoại tìm chìa khoá, lúc mở cửa tủ trông thấy mình trước gương, tóc rối tung thần sắc ủ oải, Thẩm Mộc Tinh không khỏi nhú mày.

Cô chọn một bộ váy tươi tắn, lại cảm thấy không tốt, liền tìm quần short jean và T-shirt trắng thay đổi, trong miệng cắn dây buộc tóc, hai tay lừ loát chải đầu tóc thành đuôi ngựa, sau đó dây buộc tóc trong miệng quấn vài vòng, sửa sang quần áo trước gương.

Tóc cô rất dài, đã đến thắt lưng.

Nhưng quá đen, như một cô gái quê.

Cô ảo não vuốt mặt mình, quay người ra cửa, lúc xuống lầu đi ngang qua bình cứu hỏa.

Anh đến.

Rốt cuộc anh đã đến.

63. Chương 31: Cây Kéo

Edit:Đào Sindy

Anh sẽ đến không?

Ròng rã một tháng, Thẩm Mộc tinh bực bội ở Nghiêm Châu đóng cửa không ra, cô họ tịch thu thẻ căn cước cô, chính xác đặt cô ở nơi cô họ quen người yêu.

Cô họ có rất nhiều người yêu, cô không phân biệt được ai với ai.

Cô tức giận, nùng nịu, cuồng loạn, cô họ mềm không được cứng không xong, còn muốn cô nhìn thấy bộ mặt thật của đàn ông cận bã, ngay từ đầu cô còn làm loạn với cô họ, về sau lại yên lặng, bởi vì đột nhiên một ngày Nghiêm Hi Quang không gửi tin nhắn nào cho cô.

Thẩm Mộc Tinh bắt đầu hoảng hốt, cô tin chắc, nhất định mẹ đã tạo áp lực với Nghiêm Hi Quang, để anh rời xa cô, anh bắt đầu dĩ mới trở nên lạnh lùng như vậy, nhưng sự thật sau đó chứng minh cô đã nghĩ nhiều, vền vẹn chỉ có ngày đó mà thôi, ngày đó Nghiêm Hi Quang bẽ bộn nhiều việc, chứ không cho đến rất khuya mới gọi điện thoại cho cô.

“Em gửi cho anh hơn ba mươi tin nhắn sao anh không trả lời!” Thẩm Mộc Tinh tức giận, vừa nhận điện thoại vừa lạnh lùng phàn nàn với anh.

Nghiêm Hi Quang chỉ nói: “Hôm nay anh... Bẽ bộn nhiều việc.”

“Bận mãi... Anh luôn bẽ bộn nhiều việc! Nghiêm Hi Quang! Đến cùng là anh bận gì?”

Nghiêm Hi Quang bên đầu kia lẳng lặng, chờ cô phát tác xong, anh mới cười: “Vội vàng kiếm tiền.”

“Em biết mà!” Thẩm Mộc Tinh trực tiếp dập máy điện thoại của anh.

Đợi rất lâu, thế mà anh không gọi lại.

Trước kia mỗi lần cô tức giận cúp máy điện thoại của anh, Nghiêm Hi Quang đều sẽ gọi lại, gọi đến khi cô nhận mới thôi, nhưng lúc này đây, đầu bên kia điện thoại thật lâu không có tiếng vang.

Tâm lý Thẩm Mộc Tinh giống như bị kim đâm đau, cô nôn nóng dạo bước trong phòng, gỡ rối tóc lung tung, từ phòng ngủ đi đến phòng bếp, từ phòng bếp đi đến phòng khách, không ngừng đi.

Bên cạnh hồ cá phòng khách đặt một lồng chuột Hamster, chuột Hamster trong lồng nằm sấp, dùng đôi mắt đen sì nhỏ như hạt châu nhìn cô chăm chăm.

Thẩm Mộc Tinh lại trở về phòng ngủ, nhấc điện thoại trên giường, dè dặt nhìn chăm chăm màn hình.

Đúng lúc này, Nghiêm Hi Quang gửi tin nhắn qua, mắt Thẩm Mộc Tinh sáng lên, khác hẳn khi nãy mở ra xem.

“Mộc Tinh, anh cũng rất nhớ em. Anh nhất định sẽ đi Nghiễm Châu thăm em.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn tin nhắn cười, trả lời anh: “Ừ ừ ừ! Khi nào anh đi?”

“Hiện tại không được.”

Thời khắc Thẩm Mộc Tinh trở mắt, Nghiễm hi Quang lại gửi tin nhắn đến: “Anh phải làm mấy bộ quần áo khách đã đặt, sắp xếp mới đi được.”

Thẩm Mộc Tinh có chút phiền muộn, nhưng cũng nuốt xuống một bụng, miễn cưỡng đáp ứng: “Được, vậy em không làm khó anh.”

Lại một tháng trôi qua, Thẩm Mộc Tinh không lộn xộn.

Cô cũng hay nhắn tin với em trai, đột nhiên em trai trưởng thành không ít, vẫn luôn khuyên cô ở nhà cô họ, giúp cô họ làm chút việc nhà.

Nghiễm Hi Quang ít nhắn tin cho cô, từ lúc mới bắt đầu không chủ động, đến sau cùng cũng ít.

Ngày tháng trở lại hồi trước khi gặp anh, vô vị như nước.

Đến tháng thứ ba, cô họ đột nhiên trả giấy chứng nhận lại cho cô, nói với cô: “Bây giờ cô cho hai đứa một phúc lợi, một là con cầm thẻ căn cước của con về nhà tìm người yêu, hai là cầm thẻ căn cước của con đi làm hộ chiếu, báo danh đoàn Nhật Hàn, ra thấy chút việc đời. Con được tự do.”

Thẩm Mộc Tinh không trả lời, cả đêm thu dọn hành lí, ngày thứ hai vẫn từ bỏ, nói với cô họ: “Cô họ, con muốn đi du lịch một chuyến giải sầu.”

Cô họ hơi kinh ngạc, động tác bà chần chờ đưa thẻ căn cước cho cô, rất nhanh liền cười, gơ ngón tay cái với cô: “Đây mới là con gái có chí khí!”

Thẩm Mộc Tinh không nói chuyện, quay đầu đóng cửa phòng lại.

—

Cho đến khi khai giảng đại học, Thẩm Mộc Tinh đều đi du lịch, xác thực mà nói, là dạo chơi.

Nỗi vui duy nhất trong mấy ngày qua của cô, là cô rốt cục có thể không cần học lại, Thẩm Mộc Tinh dùng thành tích 657đ đỗ vào ngành quản lý tiêu thụ thị trường của học viện quản lý thuộc đại học số 1 Hoa Nam - đại học Trung Sơn.

Mặc dù trong điện thoại mẹ vẫn lạnh như băng, nhưng trong giọng nói khó nén kiêu ngạo: “Mặc dù con không thi đậu Thanh Hoa, nhưng con phải biết rằng, Trung Sơn chính là Thanh Hoa của tỉnh Quảng Đông, sau này con muốn tìm việc ở Thâm Quyển là quá dễ dàng!”

Ồ, quá dễ dàng.

Ngày tân sinh đến báo danh, cô tự mình kéo theo rương hành lí, mặt trời ở Nghiễm Châu như thiêu người, thật sự “quá dễ dàng” mà.

Tân sinh nhiều đến mức khiến người ta choáng váng, Thẩm Mộc Tinh được hai học trưởng tiếp đãi, đám học trưởng bọn họ đều đeo kính, rất nhiệt tình, không ngừng giới thiệu chuyện trong trường cho cô, Thẩm Mộc Tinh cũng không có hứng thú gì, ngẫu nhiên lễ phép trả lời hai câu.

Giáo khu học viện quản lý Trung Sơn, một học trưởng mỉm cười nói: Bên trong trường học Đại Đông, tên gọi tắt “Trung Đông”.

Chuyện cười này không buồn cười.

Thẩm Mộc Tinh đi trong sân trường, đi ngang qua bốn quán cơm, đi ngang qua thư viện, đi ngang qua tượng Tôn Trung Sơn tiên sinh, nơi này hết thảy không giống trong tưởng tượng của cô, hình như thiếu gì đó.

Trên ngã quẹo nhìn thấy hai học trưởng lầm bầm: “Học muội có chút ngốc... Không nhiệt tình với đại học.”

Một con chim bay qua đỉnh đầu, lẻ loi lơ lửng đậu trên ngọn cây, nhìn cô, lại bay mất.

Thẩm Mộc Tinh đứng ở cửa túc xá, nhận hành lý trong tay học trưởng, yên lặng nói một tiếng cảm ơn, liền tiến vào lầu.

Hai học trưởng cũng hậm hực rời đi.

Thẩm Mộc Tinh là người đầu tiên đến túc xá, hoàn cảnh ký túc xá rất tốt, phòng bốn người, điều hoà không khí, ban công, phòng tắm độc lập, nhà vệ sinh, sạch sẽ lại thuận tiện, ba người khác còn chưa đến, cô chọn giường bên phải gần ban công rồi sắp xếp.

Trong phòng nóng như lò nung, Thẩm Mộc Tinh muốn bật điều hoà, mân mê nửa ngày cũng không hiểu rõ, lúc này đột nhiên ngoài cửa có người đến, cô gái thứ hai trong phòng bước vào.

Cô gái có khẩu âm Đông Bắc, vừa vào cửa đã nhìn Thẩm Mộc Tinh, Thẩm Mộc Tinh đang cùng điều hoà không khí đấu tranh cũng ngẩng đầu nhìn cô ấy, cô gái muốn cười chào hỏi, lại bị mặt Thẩm Mộc Tinh lạnh như băng mà bỏ đi suy nghĩ, tự mình chuyển hành lý vào.

Ba mẹ cô gái, cả anh trai cũng đến, đi theo hỗ trợ dọn dẹp giường chiếu, mẹ cô gái bò lên giường, một bên lải nhải một bên làm việc, ba cô gái giúp múc nước lau bàn, anh trai cô gái không biết làm gì, ở một bên nhàn thoai, lớn tiếng nói: “Ai ức hiếp em em hãy nói với anh”, Thẩm Mộc Tinh yên lặng dọn dẹp tủ quần áo của mình, trong căn phòng nhỏ hẹp thành người dư thừa nhất.

Mẹ cô gái ngăm Thẩm Mộc Tinh một chút, hỏi cô: “Cô bé à, ba mẹ cháu sao không đưa cháu đến?”

Thẩm Mộc Tinh dừng một chút, mặt vẫn như cũ không thay đổi trả lời: “Bận.”

Chờ mong cuộc sống đại học đã lâu bây giờ lại bắt đầu sầu não uất ức.

Hơn mười ngày tập quân sự, Thẩm Mộc Tinh được cô gái Giang Chiết bảo dưỡng, đã bị mặt trời Nghiễm Châu không chút lưu tình nào phơi thành trứng muối.

Đội ngũ đang đứng trên bãi tập huấn luyện không khuất phục trước mặt trời bị huấn luyện viên đá từng bước mà đi, Thẩm Mộc Tinh và mấy cô gái ngồi dưới bóng cây, uể oải dùng tảng đá trên đất vẽ mấy cái. Vì các cô đang bị hành kinh nên xin phép nghỉ ngơi, bị các nam sinh gọi đùa là “Liên tục ba tám”.

Một cô gái hỏi Thẩm Mộc Tinh: “Ba tám này, cậu vẽ gì trên đất thế?”

Một cô bé khác thấy Thẩm Mộc Tinh không để ý cô ấy, tiếp lời tới nói: “Cậu không nhìn thấy à? Cậu ấy vẽ một cây kéo.”

Thẩm Mộc Tinh không nói lời nào, tiếp tục vẽ.

Cô gái giơ thẳng lên trời thở dài: “À! Hiện tại tớ có cây kéo tớ sẽ tự sát, quá khổ mà! Quả là trại tập trung!”

Một cô bé khác nói: “Nếu tớ có cây kéo, tớ sẽ đâm huấn luyện viên!”

Thẩm Mộc Tinh ném tảng đá trong tay, ngồi sau gốc cây.

Phía sau là hai cô gái truyền đến giọng khiêu khích: “Giả bộ cái gì chứ!”

“Không phải sao! Tớ cũng mới biết được, thì ra cầm điếu cũng có thể lên đại học!”

Thẩm Mộc Tinh hít sâu một hơi, đứng lên, vỗ bụi trên quần.

Cô mới vừa đi ra mấy bước, thì có nữ sinh hô to: “Huấn luyện viên, có người tự ý rời đại đội!”

Một tiếng này rất lớn, hấp dẫn huấn chú ý luyện viên.

“Em bên kia! Em đi đâu vậy?” Huấn luyện viên hỏi từ rất xa.

Thẩm Mộc Tinh dừng lại, quay người lại, yếu ớt nói: “Báo cáo huấn luyện viên... Em khó chịu, trở về phòng ngủ.”

“Ai bảo em trở về!” Huấn luyện viên rất tức giận: “Đứng ở đó cho tôi! Phạt đứng một giờ!”

Thẩm Mộc Tinh đứng ở nơi đó không dám động, tất cả mọi người đang nhìn cô, những ánh mắt từng cái từng cái đưa tới, giống như mặt trời đã biến thành từng tia băng.

Cô cắn răng, quay đầu bước đi.

“Nói em đó! Không cần thể diện sao!”

Thầy hô sau lưng, cô cũng không quay đầu lại.

Huấn luyện viên tức giận mắng: “Rời đi thì đừng về đội 27! Dạy tân sinh nhiều năm như vậy tôi chưa gặp ai hư hỏng như em!”

Ngày thứ hai là Trung thu, trường học cho nghỉ nửa ngày, nhà gần đều trở về đoàn viên, hai cô bạn cùng phòng khác cũng đi dạo phố, một mình Thẩm Mộc Tinh nằm trong chăn bật điều hòa.

Điện thoại vang lên, là số của Thẩm Minh, bốn chữ: “Trung thu vui vẻ.”

Thẩm Mộc Tinh cũng trả cậu bốn chữ, đưa di động bỏ vào rổ treo trên tường.

Điện thoại lại vang lên, cô tưởng rằng Thẩm Minh gửi tin tới, không nhìn, không nghĩ tới điện thoại vẫn reo lên, reo khiến cô phát phiền, Thẩm Mộc Tinh mới cầm lên, hiển thị tên anh trên màn hình.

Nghiêm Hi Quang.

Cô hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, không tiếp.

Bọn họ lại cãi nhau, mấy ngày không liên hệ.

Điện thoại di động vang lên mấy thì yên lặng, một tin nhắn được gửi đến.

Cuối cùng Thẩm Mộc Tinh vẫn không nhin được, mở tin nhắn ra.

“Mộc Tinh, anh ở trường của em, nghe máy đi.”

Thẩm Mộc Tinh xoay người ngồi dậy, cầm điện thoại không dám tin nhìn tin nhắn ngắn kia.

Cô lập tức bò xuống giường, ngồi trên ghế nhanh chóng gọi lại cho anh!

“Này? Anh ở đâu?”

“Cửa trường học của em, không biết cửa nào...”

Thẩm Mộc Tinh lập tức nói: “Có bảng hiệu không?”

“Có, quốc lập đại học Trung Sơn...”

“Cửa Đông! Là cửa Đông! Anh ở nơi đó chờ em!”

Cô đập máy điện thoại tìm chìa khoá, lúc mở cửa tủ trông thấy mình trước gương, tóc rối tung thần sắc ảm đạm, Thẩm Mộc Tinh không khỏi nhú mày.

Cô chọn một bộ váy tươi tắn, lại cảm thấy không tốt, liền tìm quần short jean và T-shirt trắng thay đổi, trong miệng cắn dây buộc tóc, hai tay lưu loát chải đầu tóc thành đuôi ngựa, sau đó dây buộc tóc trong miệng quấn vài vòng, sửa sang quần áo trước gương.

Tóc cô rất dài, đã đến thắt lưng.

Nhưng quá đen, như một cô gái quê.

Cô ảo não vuốt mặt mình, quay người ra cửa, lúc xuống lầu đi ngang qua bình cứu hỏa.

Anh đến.

Rất cuộc anh đã đến.

64. Chương 33: Chương 32: Không Hiểu

Edit: Tiểu Lăng

Nghiêm Châu cuối tháng chín, nóng chết người.

Mặt trời biến thành một quả cầu lửa khổng lồ, luôn ở trên đỉnh đầu như bóng với hình, chạy thế nào cũng không thoát nổi.

Chạy trên đường, Thẩm Mộc Tinh cảm thấy mình như bị gội một thùng nước nóng, từ đầu đến chân đều đang toát mồ hôi.

Xa xa đã thấy một chiếc taxi ngừng ở cửa vào, không thấy rõ bóng người ngồi sau xe, nhưng cô nhận ra ngay bóng hình đó là Nghiêm Hi Quang.

Khóe môi cô như chảy ra (???), đứng xa xa, cười một nụ.

Thẩm Mộc Tinh chạy tới, người anh nghiêng ra cửa xe, mở cửa cho cô.

Cô đứng ngoài xe, cúi người nhìn anh, vui vẻ hỏi: “Anh không xuống xe sao?”

Nghiêm Hi Quang lắc đầu, nói: “Mộc Tinh, lên xe đi.”

Thẩm Mộc Tinh rất nghe lời ngồi vào.

Tài xế mở cửa xe ra, xuống hút thuốc.

Họ chưa từng xa nhau lâu như vậy bao giờ, tâm trạng của hai người đều giống nhau.

Cô ngồi ghế phải, nhìn chăm chăm anh, anh cũng nhìn cô, ánh mắt thăm thăm lóe sáng.

Trong mắt anh có chất lỏng trong suốt đang chuyển động.

Thấy chất lỏng trong mắt anh ngày càng nhiều, cô cũng không nhịn được mà khóc, ôm lấy cổ anh.

Nghiêm Hi Quang ôm cô, môi hôn sau tai cô một chút, lại ôm chặt lấy cô.

“Thật xin lỗi...”

Thẩm Mộc Tinh nghe anh nói vậy, lắc đầu, nước mắt tràn mi.

“Em biết... Anh không cần nói gì cả, anh đến, em không trách anh nữa...”

Nghiêm Hi Quang hôn lên mặt cô, hai người ôm chặt nhau, anh hỏi: “Em ở trường thế nào rồi?”

Thẩm Mộc Tinh lắc mạnh đầu: “Không tốt, không tốt tý nào, em không biết một ai cả... Em không muốn nói với bất kỳ ai...”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, chỉ thấy toàn thân cô đều là mồ hôi, chắc do vừa rồi chạy vội quá.

Anh lấy một tờ khăn ướt ra, lau mồ hôi trên cổ cô.

Hơi lạnh thấm thấu vào da thịt, Thẩm Mộc Tinh buông anh ra, nhìn ánh mắt anh, Nghiêm Hi Quang lại dùng khăn lau nước mắt cho cô.

“Nghiêm Hi Quang, em hỏi anh, có phải khi em xảy ra chuyện, mẹ em đi tìm anh đúng không?”

Nghiêm Hi Quang do dự một chút, gật gật đầu.

“Mẹ nói với anh cái gì?” Thẩm Mộc Tinh lo lắng hỏi.

“Giống như em nghĩ, nhưng không phải tất cả.” Nghiêm Hi Quang dụi dụi mắt cô: “Nhưng em yên tâm, anh mặc kệ.”

Thẩm Mộc Tinh vui vẻ hôn lên mặt anh một cái.

“Em biết mà! Em biết là không ai có thể chia rẽ chúng ta!”

“Em khỏe chưa, bây giờ còn không thoải mái ở đâu không?” Anh hỏi.

“Không có, em còn trẻ mà, khả năng tự hồi phục rất mạnh nha.” Hôm đó, Thẩm Mộc Tinh vui tới nỗi quên sạch tất cả, cười rộ lên trông hơi ngốc nghếch, nhưng trong mắt Nghiêm Hi Quang lại đáng yêu vô cùng.

“Vậy là tốt rồi.”

Thẩm Mộc Tinh thấy khóe môi hơi cong lên của anh, dưới không khí nóng bức, gương mặt đó y như một mặt băng trắng xóa.

Cô ôm cổ anh, làm nũng.

“Đi, đi với em đến xem trường của em đi! Lớn cực, nhưng cũng rất đẹp.”

Nghiêm Hi Quang mỗ nhẹ lên môi cô, bốn mắt nhìn nhau, anh nói: “Cha anh đang chờ anh ở ga, phải đi ngay bây giờ.”

Nụ cười của cô dần tắt: “Vì sao? Anh cứ đi vậy sao?”

Hình như anh cũng không đành lòng, không gạt đầu.

Thẩm Mộc Tinh lại ôm cổ anh, ôm chặt anh, ăn vạ: “Em không muốn!”

Nghiêm Hi Quang đung đung tay cô, cô bèn ôm chặt hơn.

Hai người cứ thế ôm nhau, xe vẫn nổ máy, tài xế hút xong điếu thuốc, về xe.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu, thấy tài xế vào ngồi cũng hơi ngượng, lưu luyến từ từ buông hai tay đang ôm cổ anh ra, nhưng vừa buông tay, hai tay anh đã giữ chặt cổ tay cô.

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc nhìn anh, hai mắt ửng đỏ.

Nghiêm Hi Quang nhìn thoáng qua tài xế, lại đưa mắt nhìn cô, chậm rãi nói: “Mộc Tinh, anh phải đi Italy.”

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc há hốc miệng, không thể tin nổi nhìn anh, đại não như biến thành một chiếc lò xo, bị anh nén mạnh, bật vang ơng ơng trong óc.

Tay ôm anh của cô mệt mỏi rũ xuống, nhưng lại bị anh nắm chặt lấy, Thẩm Mộc Tinh muốn rút tay về, nhưng lại không chuyển được sức anh.

Nghiêm Hi Quang nhìn sát cô, hàm banh ra, hai mắt bỗng sâu lạ thường, nhấn từng chữ một: “Anh nói là ra nước ngoài, chứ không phải chia tay!”

Thẩm Mộc Tinh ngồi đó như một khúc gỗ, thở hổn hển, cô không hiểu, không hiểu nổi tất cả.

“Anh đi nước ngoài làm gì?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Đi Napoli học nghề.” Anh cắn răng, vẻ mặt kiên quyết.

Thẩm Mộc Tinh nhìn anh, cơ bắp trên cổ anh vì động tác cắn răng mà căng ra.

“Không đi được không?” Cô hỏi.

“Anh không còn con đường nào khác.”

“Anh muốn con đường gì chứ?”

Anh không nói.

Thẩm Mộc Tinh bỗng lên giọng: “Không ra nước ngoài thì anh sẽ chết đói sao!”

Anh vẫn không nói.

“Anh chỉ cần mở một tiệm nhỏ! May chút quần áo! Thế là sống được kia mà! Em sẽ cố gắng học tập! Em cố gắng học tập, em... Em cố gắng học tập, thì đến lúc tốt nghiệp sẽ tìm được công việc tốt... Chúng ta... Chúng ta có thể...” Thẩm Mộc Tinh nói, nước mắt lấp cả cuống họng, cô vô lực đỡ đầu, giọng nói bị nỗi tuyệt vọng khủng khiếp nuốt đi, không tài nào thoát nổi nên lời nữa.

Mà Nghiêm Hi Quang chỉ ngồi đó, một tay đặt lên lưng ghế, im lặng.

Dường như anh đã sớm đoán được tất cả.

Anh chỉ tới thông báo cho cô thôi.

Thắm Mộc Tinh vẫn không từ bỏ, cô cố gắng nuốt nỗi buồn xuống, nắm một tay anh lên, khóc nói: “Nghiêm Hi Quang... Em không uất ức, em cũng không thấy chúng ta có lỗi, chẳng lẽ ngay cả dũng khí cùng em đối mặt với tương lai mà anh cũng không có sao?”

“Huống chi... Huống chi mẹ em cũng chưa hẳn là loại người cay nghiệt đến vậy, ai cũng chưa nói không cho chúng ta ở cùng nhau mà! Chẳng lẽ lại khó đến vậy sao? Thật sao? Là do em không hiểu, hay vẫn vì em nhìn lầm anh?”

Cô nghe anh bỗng hít một hơi, lại lặng lẽ thở ra.

Gò mà anh im lặng, lông mi anh hơi run.

Anh nói —

“Tất cả tiền tích góp và thẻ căn cước của anh đều đưa cho đầu rấn rồi, đêm mai anh sẽ đi.”

Câu ấy, như một con rắn khổng lồ ngoác cái mồm rộng ra với cô, nuốt sạch ánh sáng của cô trong nháy mắt.

Thắm Mộc Tinh chỉ thấy mắt mình tối sầm lại, cô đỡ trán, bỗng hất tay anh ra! Anh kéo lại, nhưng không giữ chặt được, cô đẩy cửa xuống xe!

Nhắm mắt, lão đảo đi, tiếng đóng cửa ấy như đập cô thành máu thịt be bét.

Xe sau lưng chưa đi, nhưng anh cũng không đuổi theo.

Thắm Mộc Tinh đi, vừa đi vừa khóc, vừa khóc lại vừa cười.

Chia ly đáng sợ bao nhiêu, anh có biết.

Giây phút anh dao động, đã là một loại từ bỏ.

Đến cùng...

Là do em không hiểu, hay vẫn vì em nhìn lầm anh.

...

Tài xế nhìn bóng lưng cô bé đi xe ngoài cửa sổ, cũng không dám lái đi, quay đầu nhìn người đàn ông ngồi phía sau, hỏi: “Cô bé rất hiểu chuyện mà. Người anh em, không đuổi theo à?”

Tài xế nói, ánh mắt rơi xuống bàn tay vẫn luôn nắm chặt chốt cửa của anh.

Anh không nói gì, chỉ thần thờ nhìn bóng cô đi xa ngoài cửa sổ.

Tài xế thở dài, thanh niên bây giờ đúng là da mặt mỏng, bạn gái tức giận phải đuổi theo chứ, quần quít chặt lấy thì kiểu gì chả đỗ được.

“Thật sự không đuổi theo à?” Tài xế lại hỏi.

Nghiêm Hi Quang thu mắt lại, nhìn anh ta, đôi mắt đỏ bừng khiến tài xế giật nảy mình.

Mắt anh phủ đầy tơ máu, như hai quả nho bị lột vỏ.

“Lái về nhà ga đi ạ.”

Tài xế sửng sốt, vội vàng gạt đầu, ngồi vững, quay xe.

Bóng lưng Thắm Mộc Tinh bị ngôi trường nuốt đi, không thấy nữa.

Xe từ từ chạy xa khỏi trường học, anh ngẩng đầu nhìn nơi đó, ánh mắt run nhẹ nhẹ.

Ngôi trường này rất đẹp.

Cô thật sự rất ưu tú.

Tài xế lái xe ra đường lớn, tiếng động cơ hơi không đúng, anh ta cũng không để ý.

Tay tiếp tục lái, tài xế nhìn anh từ trong kính chiếu hậu, chỉ thấy anh đang ngồi đó, nhẹ giọng nói qua điện thoại.

Tài xế rất bà tám, vểnh tai nghe xem anh đang nói gì, quả nhiên là đang dỗ cô bé kia, tài xế cười cười, nghĩ thầm, nếu có một cô gái khăng khăng yêu mình, mình cũng phải dễ dàng.

Ngoài cửa sổ là ánh mặt trời chói chang, điều hòa xe chạy rất tốt, trong xe lạnh buốt.

Tài xế nghiêng tai nghe lén, giọng vị khách trẻ này rất nhỏ, cũng rất nhẹ, nhưng một sợi lông hồng:

“Mộc Tinh... Em học đại học, giống như anh học nghề.”

“Vì sao em không thể hiểu? Anh đi Italy giống như em đi học đại học ở Nghiễm Châu vậy.”

“Anh muốn cưới em, nhưng không phải như thế này... Em nghe anh nói, anh nhất định sẽ về, anh chỉ đi nước ngoài thôi... Chúng ta đừng chia tay được không?”

“Anh thật sự sẽ trở về, anh... Anh không lấy được em, anh sẽ cô đơn cả đời, anh thề.”

“Mộc Tinh, xin em, đừng khóc...”

Đến cuối, tài xế vẫn không nghe ra rốt cuộc hai người có chia tay không, anh ta mất hứng thú, mở radio ra, nghe quảng cáo.

Không biết từ lúc nào, người ngồi sau đã yên tĩnh lại, điện thoại cũng không vang nữa.

Tài xế liếc ra sau, anh đã khôi phục dáng vẻ lúc vừa lên xe, bình tĩnh, trầm lắng, không nhìn ra được cảm xúc gì.

Xe lái vào ven đường, tài xế quay đầu nói với anh: “Cậu em, tôi xuống xe mua bao thuốc, không ngại chứ?”

Nghiễm Hi Quang gật đầu, tài xế mở cửa xuống xe.

Lúc về, tài xế khởi động xe, nhưng xe không nổ máy.

Tài xế thử một hồi, chỉ có thể nói với Nghiễm Hi Quang: “Xe tôi hỏng rồi, cậu có phiền xuống xe đẩy hộ tôi chút không, tôi giảm nửa tiền xe cho cậu?”

Nghiễm Hi Quang lắc đầu, lạnh lùng nói:

“Thật có lỗi, tôi phiền.”

65. Chương 32: Không Hiểu

Edit: Tiểu Lăng

Nghiễm Châu cuối tháng chín, nóng chết người.

Mặt trời biến thành một quả cầu lửa khổng lồ, luôn ở trên đỉnh đầu như bóng với hình, chạy thế nào cũng không thoát nổi.

Chạy trên đường, Thẩm Mộc Tinh cảm thấy mình như bị gọi một thùng nước nóng, từ đầu đến chân đều đang toát mồ hôi.

Xa xa đã thấy một chiếc taxi ngừng ở cửa vào, không thấy rõ bóng người ngồi sau xe, nhưng cô nhận ra ngay bóng hình đó là Nghiễm Hi Quang.

Khóe môi cô như chảy ra (???), đứng xa xa, cười một nụ.

Thẩm Mộc Tinh chạy tới, người anh nghiêng ra cửa xe, mở cửa cho cô.

Cô đứng ngoài xe, cúi người nhìn anh, vui vẻ hỏi: “Anh không xuống xe sao?”

Nghiêm Hi Quang lắc đầu, nói: “Mộc Tinh, lên xe đi.”

Thẩm Mộc Tinh rất nghe lời ngồi vào.

Tài xế mở cửa xe ra, xuống hút thuốc.

Họ chưa từng xa nhau lâu như vậy bao giờ, tâm trạng của hai người đều giống nhau.

Cô ngồi ghế phải, nhìn chăm chăm anh, anh cũng nhìn cô, ánh mắt thăm thăm lóe sáng.

Trong mắt anh có chất lỏng trong suốt đang chuyển động.

Thấy chất lỏng trong mắt anh ngày càng nhiều, cô cũng không nhịn được mà khóc, ôm lấy cổ anh.

Nghiêm Hi Quang ôm cô, môi hôn sau tai cô một chút, lại ôm chặt lấy cô.

“Thật xin lỗi...”

Thẩm Mộc Tinh nghe anh nói vậy, lắc đầu, nước mắt tràn mi.

“Em biết... Anh không cần nói gì cả, anh đến, em không trách anh nữa...”

Nghiêm Hi Quang hôn lên mặt cô, hai người ôm chặt nhau, anh hỏi: “Em ở trường thế nào rồi?”

Thẩm Mộc Tinh lắc mạnh đầu: “Không tốt, không tốt tí nào, em không biết một ai cả... Em không muốn nói với bất kỳ ai...”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, chỉ thấy toàn thân cô đều là mồ hôi, chắc do vừa rồi chạy vội quá.

Anh lấy một tờ khăn ướt ra, lau mồ hôi trên cổ họ cô.

Hơi lạnh thấm thấu vào da thịt, Thẩm Mộc Tinh buông anh ra, nhìn ánh mắt anh, Nghiêm Hi Quang lại dùng khăn lau nước mắt cho cô.

“Nghiêm Hi Quang, em hỏi anh, có phải khi em xảy ra chuyện, mẹ em đi tìm anh đúng không?”

Nghiêm Hi Quang do dự một chút, gật gật đầu.

“Mẹ nói với anh cái gì?” Thẩm Mộc Tinh lo lắng hỏi.

“Giống như em nghĩ, nhưng không phải tất cả.” Nghiêm Hi Quang dịu dàng sờ sờ tóc cô: “Nhưng em yên tâm, anh mặc kệ.”

Thẩm Mộc Tinh vui vẻ hôn lên mặt anh một cái.

“Em biết mà! Em biết là không ai có thể chia rẽ chúng ta!”

“Em khỏe chưa, bây giờ còn không thoải mái ở đâu không?” Anh hỏi.

“Không có, em còn trẻ mà, khả năng tự hồi phục rất mạnh nha.” Hôm đó, Thẩm Mộc Tinh vui tới nỗi quên sạch tất cả, cười rộ lên trông hơi ngốc nghếch, nhưng trong mắt Nghiêm Hi Quang lại đáng yêu vô cùng.

“Vậy là tốt rồi.”

Thẩm Mộc Tinh thấy khóe môi hơi cong lên của anh, dưới không khí nóng bức, gương mặt đó y như một mặt băng trắng xóa.

Cô ôm cổ anh, làm nũng.

“Đi, đi với em đến xem trường của em đi! Lớn cực, nhưng cũng rất đẹp.”

Nghiêm Hi Quang mở nhẹ lên môi cô, bốn mắt nhìn nhau, anh nói: “Cha anh đang chờ anh ở ga, phải đi ngay bây giờ.”

Nụ cười của cô dần tắt: “Vì sao? Anh cứ đi vậy sao?”

Hình như anh cũng không đành lòng, không gật đầu.

Thẩm Mộc Tinh lại ôm cổ anh, ôm chặt anh, ăn vạ: “Em không muốn!”

Nghiêm Hi Quang đung đung tay cô, cô bèn ôm chặt hơn.

Hai người cứ thế ôm nhau, xe vẫn nổ máy, tài xế hút xong điếu thuốc, về xe.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu, thấy tài xế vào ngồi cũng hơi ngượng, lưu luyến từ từ buông hai tay đang ôm cổ anh ra, nhưng vừa buông tay, hai tay anh đã giữ chặt cổ tay cô.

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc nhìn anh, hai mắt ửng đỏ.

Nghiêm Hi Quang nhìn thoáng qua tài xế, lại đưa mắt nhìn cô, chậm rãi nói: “Mộc Tinh, anh phải đi Italy.”

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc há hốc miệng, không thể tin nổi nhìn anh, đại não như biến thành một chiếc lò xo, bị anh nén mạnh, bật vang ong ong trong óc.

Tay ôm anh của cô mệt mỏi rũ xuống, nhưng lại bị anh nắm chặt lấy, Thẩm Mộc Tinh muốn rút tay về, nhưng lại không chuyển được sức anh.

Nghiêm Hi Quang nhìn sát cô, hàm banh ra, hai mắt bỗng sâu lạ thường, nhấn từng chữ một: “Anh nói là ra nước ngoài, chứ không phải chia tay!”

Thẩm Mộc Tinh ngồi đó như một khúc gỗ, thở hổn hển, cô không hiểu, không hiểu nổi tất cả.

“Anh đi nước ngoài làm gì?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Đi Napoli học nghề.” Anh cắn răng, vẻ mặt kiên quyết.

Thẩm Mộc Tinh nhìn anh, cơ bắp trên cổ anh vì động tác cắn răng mà căng ra.

“Không đi được không?” Cô hỏi.

“Anh không còn con đường nào khác.”

“Anh muốn con đường gì chứ?”

Anh không nói.

Thẩm Mộc Tinh bỗng lên giọng: “Không ra nước ngoài thì anh sẽ chết đói sao!”

Anh vẫn không nói.

“Anh chỉ cần mở một tiệm nhỏ! May chút quần áo! Thế là sống được kia mà! Em sẽ cố gắng học tập! Em cố gắng học tập, em... Em cố gắng học tập, thì đến lúc tốt nghiệp sẽ tìm được công việc tốt... Chúng ta... Chúng ta có thể...” Thẩm Mộc Tinh nói, nước mắt lấp cả cuống họng, cô vô lực đỡ đầu, giọng nói bị nỗi tuyệt vọng khủng khiếp nuốt đi, không tài nào thoát nổi nên lời nữa.

Mà Nghiêm Hi Quang chỉ ngồi đó, một tay đặt lên lưng ghế, im lặng.

Dường như anh đã sớm đoán được tất cả.

Anh chỉ tới thông báo cho cô thôi.

Thẩm Mộc Tinh vẫn không từ bỏ, cô cố gắng nuốt nỗi buồn xuống, nắm một tay anh lên, khóc nói: “Nghiêm Hi Quang... Em không uất ức, em cũng không thấy chúng ta có lỗi, chẳng lẽ ngay cả dũng khí cùng em đối mặt với tương lai mà anh cũng không có sao?”

“Huống chi... Huống chi mẹ em cũng chưa hẳn là loại người cay nghiệt đến vậy, ai cũng chưa nói không cho chúng ta ở cùng nhau mà! Chẳng lẽ lại khó đến vậy sao? Thật sao? Là do em không hiểu, hay vẫn vì em nhìn lầm anh?”

Cô nghe anh bỗng hít một hơi, lại lặng lẽ thở ra.

Gò mà anh im lặng, lông mi anh hơi run.

Anh nói —

“Tất cả tiền tích góp và thẻ căn cước của anh đều đưa cho đầu rấn rồi, đêm mai anh sẽ đi.”

Câu ấy, như một con rắn khổng lồ ngoác cái mồm rộng ra với cô, nuốt sạch ánh sáng của cô trong nháy mắt. Thắm Mộc Tinh chỉ thấy mắt mình tối sầm lại, cô đỡ trán, bỗng hất tay anh ra! Anh kéo lại, nhưng không giữ chặt được, cô đẩy cửa xuống xe!

Nhắm mắt, lão đảo đi, tiếng đóng cửa ấy như đập cô thành máu thịt be bét.

Xe sau lưng chưa đi, nhưng anh cũng không đuổi theo.

Thắm Mộc Tinh đi, vừa đi vừa khóc, vừa khóc lại vừa cười.

Chia ly đáng sợ bao nhiêu, anh có biết.

Giây phút anh dao động, đã là một loại từ bỏ.

Đến cùng...

Là do em không hiểu, hay vẫn vì em nhìn lầm anh.

...

Tài xế nhìn bóng lưng cô bé đi xe ngoài cửa sổ, cũng không dám lái đi, quay đầu nhìn người đàn ông ngồi phía sau, hỏi: “Cô bé rất hiểu chuyện mà. Người anh em, không đuổi theo à?”

Tài xế nói, ánh mắt rơi xuống bàn tay vẫn luôn nắm chặt chốt cửa của anh.

Anh không nói gì, chỉ thẫn thờ nhìn bóng cô đi xa ngoài cửa sổ.

Tài xế thở dài, thanh niên bây giờ đúng là da mặt mỏng, bạn gái tức giận phải đuổi theo chứ, quần quít chặt lấy thì kiểu gì chả dễ được.

“Thật sự không đuổi theo à?” Tài xế lại hỏi.

Nghiêm Hi Quang thu mắt lại, nhìn anh ta, đôi mắt đỏ bừng khiến tài xế giật nảy mình.

Mắt anh phủ đầy tơ máu, như hai quả nho bị lột vỏ.

“Lái về nhà ga đi ạ.”

Tài xế sửng sốt, vội vàng gạt đầu, ngồi vững, quay xe.

Bóng lưng Thắm Mộc Tinh bị ngời trường nuốt đi, không thấy nữa.

Xe từ từ chạy xa khỏi trường học, anh ngẩng đầu nhìn nơi đó, ánh mắt run nhè nhẹ.

Ngôi trường này rất đẹp.

Cô thật sự rất ưu tú.

Tài xế lái xe ra đường lớn, tiếng động cơ hơi không đúng, anh ta cũng không để ý.

Tay tiếp tục lái, tài xế nhìn anh từ trong kính chiếu hậu, chỉ thấy anh đang ngồi đó, nhẹ giọng nói qua điện thoại.

Tài xế rất bà tám, vênh tai nghe xem anh đang nói gì, quả nhiên là đang dỗ cô bé kia, tài xế cười cười, nghĩ thầm, nếu có một cô gái khẳng khẳng yêu mình, mình cũng phải dễ dàng.

Ngoài cửa sổ là ánh mặt trời chói chang, điều hòa xe chạy rất tốt, trong xe lạnh buốt.

Tài xế nghiêng tai nghe lén, giọng vị khách trẻ này rất nhỏ, cũng rất nhẹ, nhưng một sợi lông hồng:

“Mộc Tinh... Em học đại học, giống như anh học nghề.”

“Vì sao em không thể hiểu? Anh đi Italy giống như em đi học đại học ở Nghiêm Châu vậy.”

“Anh muốn cưới em, nhưng không phải như thế này... Em nghe anh nói, anh nhất định sẽ về, anh chỉ đi nước ngoài thôi... Chúng ta đừng chia tay được không?”

“Anh thật sự sẽ trở về, anh... Anh không lấy được em, anh sẽ cô đơn cả đời, anh thề.”

“Mộc Tinh, xin em, đừng khóc...”

Đến cuối, tài xế vẫn không nghe ra rốt cuộc hai người có chia tay không, anh ta mất hứng thú, mở radio ra, nghe quảng cáo.

Không biết từ lúc nào, người ngồi sau đã yên tĩnh lại, điện thoại cũng không vang nữa.

Tài xế liếc ra sau, anh đã khôi phục dáng vẻ lúc vừa lên xe, bình tĩnh, trầm lắng, không nhìn ra được cảm xúc gì.

Xe lái vào ven đường, tài xế quay đầu nói với anh: “Cậu em, tôi xuống xe mua bao thuốc, không ngại chứ?”

Nghiêm Hi Quang gật đầu, tài xế mở cửa xuống xe.

Lúc về, tài xế khởi động xe, nhưng xe không nổ máy.

Tài xế thử một hồi, chỉ có thể nói với Nghiêm Hi Quang: “Xe tôi hỏng rồi, cậu có phiền xuống xe đẩy hộ tôi chút không, tôi giảm nửa tiền xe cho cậu?”

Nghiêm Hi Quang lắc đầu, lạnh lùng nói:

“Thật có lỗi, tôi phiền.”

66. Chương 34: Chương 33: Tung Bay

Edit: Đào Sindy

Thẩm Mộc Tinh mơ một giấc mơ thật dài.

Sáng sớm tỉnh lại phát hiện bình rượu Thiệu Hưng trên đầu giường chỉ còn nửa bình, trong phòng đều là mùi rượu.

Cô ngồi ngây ngốc trên giường một hồi, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ người kia xuất hiện ở ngã tư đường.

Như một giấc mơ.

Tại sao anh lại ở Thâm Quyển. . .

Đồng hồ báo thức reo vang, cô đỡ cái đầu đau như kim châm ngồi dậy, xốc chăn lên nhanh chóng rửa mặt, ra cửa đuổi theo tàu điện ngầm.

Sắp hết năm, Thâm Quyển nổi danh chỉ có một mùa bắt đầu vào đông.

Trước mấy ngày có đồng nghiệp Đông Bắc tới vừa vắt áo khoác lên ghế vừa vui vẻ hỏi Thẩm Mộc Tinh: “Thâm Quyển vào đông khoảng bao nhiêu độ?”

Thẩm Mộc Tinh cười nói: “Thâm Quyển không có mùa đông, lạnh nhất cũng phải mười độ.”

Nam đồng nghiệp Đông Bắc biểu lộ tiêu tan, sau đó nói không ngớt về việc Đông Bắc -30 độ cho Thẩm Mộc Tinh, phun nước bọt thành đông, Đông Bắc còn có đồ ăn gọi là “Dầu chiên băng “ .

Kết quả hôm nay đi làm, nam đồng nghiệp kia lại rụt cổ kêu meo meo, la hét muốn mặc áo lông, Thẩm Mộc Tinh bảo hôm nay mới 15 độ, nam đồng nghiệp nói:

“Đến hôm nay tôi mới biết được! Thì ra rời xa hơi ẩm, con mẹ nó chứ cái gì cũng không được!”

Thẩm Mộc Tinh cười như điên.

Mỗi đồng nghiệp hàng ngày đều làm về thị trường, mồm mép cũng lẩm mồm hơn.

Làm việc cho đến trưa, giữa trưa bảo đồng nghiệp gọi giúp hamburger, vừa mở miệng Thẩm Mộc Tinh mới nhớ tới, tiền cơm trưa hôm qua quên đưa người ta rồi, đầu óc bỗng nhiên giống như nổ tung, cô tranh thủ

thời gian lật túi tiền, hơn nửa ngày mới tìm ra 76 phân 5 đồng lẻ, trả cho nữ đồng nghiệp tiền cơm hôm qua và nay.

“Chị Hứa, tiền cơm hôm qua đây chị!”

“Ai u không sao!”

“Cầm cầm đi!”

“Ai u người miền Nam mấy em, mấy đồng tiền cũng tính toán vậy sao.”

“Cầm ơn chị Hứa nha!”

Thẩm Mộc Tinh cầm lấy Hamburger ngồi xuống bàn làm việc, vừa có thời gian xem điện thoại, mấy tin nhắn chưa đọc hiện lên.

Cái đầu là mẹ già gửi đến: “Tết có về nhà không đấy? Nếu về hãy nhớ đặt vé cho kĩ.”

Thẩm Mộc Tinh trả lời: “Không về, không phải sang năm em trai con mới ra tù sao? Nhân dịp tết con xin tăng ca, năm sau có thể xin nghỉ, đến lúc đó có thể cùng đến một lúc.”

Mẹ trả lời: “Vây cũng được.”

Tin thứ hai do Hạ Thành gửi đến: “Mộc Tinh, tết Nguyên Tiêu công ty có chuyến du lịch đến Thẩm Quyển, cậu báo giá cho tớ chút đi.”

“Được rồi.” Thẩm Mộc Tinh ngậm Hamburger đánh máy, bắt đầu gửi bưu kiện cho cậu.

Buổi chiều phải ra ngoài chạy nghiệp vụ, Thẩm Mộc Tinh ăn cơm trưa qua loa liền mặc áo khoác, đi toilet một chuyến.

Tiếng xả nước bồn cầu còn chưa dứt, Thẩm Mộc Tinh đã vội vội vàng vàng ra khỏi nhà cầu đi rửa tay, hai nữ đồng nghiệp đứng trước gương chỉnh trang sắc đẹp, trò chuyện gì đó.

Mã Lệ Na mua ở Thượng Miêu một bộ quần áo, đã từng cho Thẩm Mộc Tinh nhìn qua ảnh chụp, trên tấm ảnh nhìn rất thời thượng, nhưng mặc trên người cô nàng ngũ đoãn* này lại khác, đồng nghiệp July khen quần áo cô ấy đẹp, Thẩm Mộc Tinh yên lặng rửa tay trước bồn rửa tay.

*chỉ bộ phận trên người đều ngắn.

Bỏ tay và máy hong khô, chất lỏng dần dần bốc hơi, Thẩm Mộc Tinh nghĩ, vẫn nên xoay người sang chỗ khác lại thấy Mã Lệ Na quay sang cười.

“Chị Na đến rồi? Quần áo trên người hiệu quả thật tốt!”

Mã Lệ Na vui vẻ cười: “Tiểu Thẩm chị cảm thấy áo khoác của em cực kỳ có khí chất, chị cũng muốn một bộ, hai ngày này lạnh, rất cực có thể mua áo khoác rồi.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Tiền năm ngoái kiếm được ổn định rồi, có thể mua được thôi? Em đi trước, buổi chiều còn đi gặp khách hàng, khổ ghê.”

“Nhanh đi mau đi đi!”

July và Mã Lệ Na đều phát tay với cô.

Thẩm Mộc Tinh ra toilet, đi ngang qua tấm gương chỗ bình chữa cháy đột nhiên phát hiện một bên lông mày mình vẽ hơi đậm, khách buổi chiều là nữ, cô ấy từng nói ghét nhất cùng cô gái nùng trang điểm* nói chuyện hợp tác.

*trang điểm đậm loè loẹt

Thế là Thẩm Mộc Tinh dừng lại, lấy ra một tờ khăn giấy, lau lông mày trước gương bình chữa cháy.

Bình chữa cháy và toilet chỉ cách hai bước, giọng July truyền vào tai.

“Chị làm mai Tiểu Thẩm với bác sĩ Tiểu Trịnh có thành không?”

Mã Lệ Na nói: “Thành không à? Không phải ngày nào Tiểu Trịnh Nhi cũng đến đón sao?”

July nói: “Không phải nói chuyện đó?”

Mã Lệ Na hừ cười một tiếng: “Không ở cùng em chẳng lẽ dư thừa sao? Thẩm Quyển là nơi nhiều người trẻ tuổi, là nơi nhiều cầu độc thân trẻ tuổi nhất, cầu độc thân là nữ cũng nhiều nhất. Suy nghĩ tỉ mỉ cực nha!”

July nói: “Đúng thế, điều kiện Tiểu Thẩm rất tốt, cũng nên tìm một người rồi.”

Thẩm Mộc Tinh cười lắc đầu, ném cục giấy và thùng rác.

Đi ra ngoài bị tổng thanh tra gọi lại.

“Thẩm Mộc Tinh, cô tới phòng làm việc của tôi một chút.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn đồng nghiệp A Mẫn đối diện, khoe miệng giật một cái, A Mẫn gật gù đắc ý cảm thán nói: “Chắc chắc chắc, có chút liên tiếp đấy!”

Thẩm Mộc Tinh đỏ mặt, A Mẫn làm ra tư thế bị cắt cổ.

Hoàn toàn chính xác, gần nhất tổng thanh tra tìm cô còn nhiều hơn chủ quản, là có chỗ nhiều lần.

Hôm nay tổng thanh tra phòng thị trường cột đuôi ngựa thấp, dầu bôi tóc dưới ánh đèn lộ ra bóng loáng, đoán chừng ban đêm ngủ không ngon, mặt lại sưng vù, nhìn có chút giống thầy Lưu Hoan, Thẩm Mộc Tinh vừa vào cửa, tổng thanh tra liền kéo một cái ghế, cặp mắt nhìn cô trừng trừng, nói một tiếng “Ngồi” .

Thẩm Mộc Tinh vừa ngồi xuống, tổng thanh tra liền đưa bàn tay về phía tất chân cô, đập ba lần, cách lớp vải mỏng cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay tổng thanh tra đỏ mặt.

“Tổng thanh tra.” Thẩm Mộc Tinh tùy để tay ý tổng thanh tra trên đùi của mình, trên mặt cười cứng ngắc, không có cách, năm sau còn muốn xin phép nghỉ, vị Phật gia này nhất định phải chiều cổ tốt.

Lúc tổng thanh tra nói chuyện đầu lưỡi đầy đặn không ngừng phun ra, đẩy mắt kính, nghiêm túc nhìn cổ áo cô, nói:

“Gần đây có nhiều chuyện nhưng không gây ra động tĩnh gì lớn, những minh tinh trên Weibo được lăng xê rất thành công, đám người trẻ tuổi này, thật biết làm người ta lác mắt! Lần này anh chủ tập đoàn thời trang y&S tổ chức họp báo ở chỗ chúng ta, cô phải cố gắng tuyên truyền với họ, để họ để ý đến chúng ta.”

Thẩm Mộc Tinh liên tục gật đầu: “Vâng, tổng thanh tra.”

Tổng thanh tra lại sờ lên chân cô, bàn tay ướt át khiến toàn thân Thẩm Mộc Tinh nổi da gà.

“Tất chân không tệ, mua ở đâu?”

Thẩm Mộc Tinh không tránh, cười khan một tiếng: “Cửa Đông.”

Tổng thanh tra hèn mọn cười nói: “Sau này đừng đến chỗ cửa Đông mà mua đồ, tốt xấu gì cô cũng là nòng cốt phòng thị trường của công ti, phải chú ý hình tượng, tôi làm cho cô thẻ VIP ở y&S, cô đến đó đặt quần áo theo yêu cầu.”

Thẩm Mộc Tinh từ văn phòng tổng thanh tra đi ra, hít một hơi thật dài.

Mặt A Mẫn đối diện không chê chuyện lớn chuyện nhỏ, nhỏ giọng nói: “Kiểu gì? Chưa thoải mái sao?”

Thẩm Mộc Tinh hít sâu một hơi: “Chưa thoải mái. . .”

“Bà ta hỏi cô chuyện gì?”

“Bà ta hỏi tôi mua tất chân ở chỗ nào. . .”

“Tôi thềm vào! Bà già biến thái này! Ngẫm lại tôi đã cảm thấy buồn nôn! Đoán chừng Vương chủ quản đã bị bà ta làm cho buồn nôn như vậy! Mộc Tinh cô ủng hộ, giải quyết vị trí chủ quản của bà ta trừ cô ra không thể là ai khác!”

Thẩm Mộc Tinh bày ra tư thế buồn nôn: “Gì chứ! Nếu không phải năm sau tôi muốn xin phép nghỉ thăm em trai tôi, tôi sẽ chặt bàn tay heo ăn mặn của bà ta sau đó kiện bà ta quấy rối tình dục! Đi!”

Cô cầm lấy tư liệu đi gặp khách hàng.

A Mẫn gọi cô lại: “Mộc Tinh, nhớ tối nay phải đi Tô Hà tiễn đưa Vương chủ quản!”

Thẩm Mộc Tinh sợ muộn , vừa chạy vừa đáp ứng: “Được được được, tôi nhất định đến.”

Thật ra tối nay cô không muốn đi, tối hôm qua uống rất nhiều rượu, cả ngày không dễ chịu, cộng thêm chạy nghiệp vụ đến trưa, Thẩm Mộc Tinh chỉ muốn nằm trên giường không kham nổi gì.

Thế nhưng không đi không được.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Thẩm Mộc Tinh đối với ánh mắt hâm mộ của mọi người mà vào làm quản sinh của tập đoàn khách sạn nổi danh thế giới, cần cù chăm chỉ từ quản sinh làm đến trợ lý, từ trợ lý làm đến chuyên viên nho nhỏ, cuối cùng cũng đứng vững.

Mọi người đều nói, học quản lý, ra đời bị quản lý, một chút cũng không giả, lúc làm trợ lý đi chạy nghiệp vụ, cầm giỏ xách cho chuyên viên, lúc làm chuyên viên chạy nghiệp vụ, cũng cầm giỏ xách cho quản lý.

Ăn mặc là đồ bộ, ngồi tất nhiên là sắt, nhưng ở Thâm Quyển, mặc âu phục đều là dân công tiêu thụ, mặc áo lót lớn cùng quần cộc mới là ngư dân cường hào.

Bởi vì từ nhỏ đã là học sinh giỏi, cô làm việc giống như học tập, luôn làm nghiêm túc nhất, hoàn thành nhanh nhất, cũng là người lãnh đạo thích nhất. Thế nhưng làm việc và học sinh không giống nhau, lãnh đạo và giáo viên cũng không giống vậy.

Mình kiếm sống càng nhiều, thì càng làm càng không đủ sống, mình càng được lãnh đạo thích, mặt đồng nghiệp càng phức tạp.

Thế là sau khi Vương chủ quản xin từ chức, thì có tin đồn nói Thẩm Mộc Tinh là người có khả năng lên chức chủ quản nhất, thậm chí có đồng nghiệp ở trước mặt trêu Thẩm Mộc Tinh:

“Tổng thanh tra ‘Ưu thích’ cô như vậy, Mộc Tinh cô nhất định được rồi!”

Chuyện này khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy rất xấu hổ.

Cho nên trong tiệc tiễn đưa Vương chủ quản, nếu Thẩm Mộc Tinh không đi, lại sẽ có một đợt âm mưu nghị luận của mọi người nổi lên.

Thế là nói với khách kia xong, thì vào lúc tan tầm, Thẩm Mộc Tinh trực tiếp mặc một thân đồ âu phục đi quán bar Tô Hà.

Trên đường đi, điện thoại vang lên trong túi xách, khoảng cách trong tàu điện ngầm quá chật, cô không rảnh tay mà lấy ra, đã đến quán bar, cũng quên đi.

Các đồng nghiệp đều đến đông đủ, Vương chủ quản là một người đẹp ba mươi tuổi, vừa thấy Thẩm Mộc Tinh tới nhiệt tình hơn bất cứ ai, khui hai chai rượu vang, nam nam nữ nữ liền làm ấm ì lên, Thẩm Mộc Tinh không uống nổi, ngồi trong góc nhìn bọn họ cười.

Cuối cùng tất cả mọi người uống high rồi, A Mẫn, Mã Lệ Na, July mấy người quan hệ bình thường tốt với Thẩm Mộc Tinh đều ngồi chung một chỗ.

Vương chủ quản làm ở công ty hơn năm năm, phải đi tất nhiên là buồn, uống hơi nhiều, bị hai đồng nghiệp dẫn đi nôn.

Những bài hát ở Tô Hà đều là những bài được yêu thích trên Internet, nữ ca sĩ hát một bài Ngựa vằn ngựa vằn , sau đó đột nhiên hát một bài Phiêu diêu , giọng khàn khàn, giọng hát bi thương, khiến Thẩm Mộc Tinh không tự chủ cầm ly rượu lên, uống chầm chậm vào.

Gió ngừng thổi mây đã xa

Tình yêu tan biến thâm tâm em cũng hiểu

Không thể trốn tránh khi tình đến

Không khỏi trống vắng khi tình đi

Từ từ, cô cũng cầm lấy ly rượu khê hát theo, cô không hát hay, nên không hát nữa, lặng yên uống rượu nghe người nữ ca sĩ kia hát.

“Em phiêu du anh trôi dạt, tựa như cỏ hoang không nguồn cội

Khi mộng tỉnh trời quang, cố sao còn phiêu diêu. . .”

Mã Lệ Na thấy Vương chủ quản đi, lập tức liền tự tới nói: “Mọi người biết vì sao Vương chủ quản phải từ chức không?”

July biết nội tình, cười lạnh một tiếng.

Có nam đồng nghiệp hỏi: “Không phải nói bị tổng thanh tra bức đi, không chịu nhục nổi sao?”

A Mẫn hỏi: “Không phải vì chuyện tình cảm chứ?”

Mã Lệ Na vỗ bàn tay một cái: “Không hổ là bộ phận xem bói của chúng ta!”

A Mẫn cười tròng cò: “Cô đi luôn đi! Cô vẫn xứng chức chìa khoá móng ngựa sắt đấy!”

Nam nam nữ nữ đều cười.

Trên mặt Mã Lệ Na nổi lên bát quái nồng đậm, cùng đoàn người tập hợp một chỗ nói: “Người đàn ông của Vương chủ quản nói! Nếu từ chức đi theo anh ta về Tây An! Anh ta sẽ cưới cô ngay! Bằng không anh ta sẽ không cưới!”

Đột nhiên, một tiếng cười đột ngột vang lên.

Tiếng cười kia giống như một tấm vải đột nhiên bị rách toạc, khiến mọi người chú ý.

Thẩm Mộc tinh nắm ly rượu, cười đến bả vai đều run rẩy theo, cứ như đã nghe được chuyện cười lớn, say khướt nói:

“Cô ấy thật ngốc. . .”

Có hai đồng nghiệp cười theo, hai đồng nghiệp hai mặt nhìn nhau, không biết đang nói thâm gì đó, Mã Lệ Na nhìn thoáng qua July, ánh mắt dường như đang nói: Em xem, chị nói cô bé này đã mong ngóng Vương chủ quản đi từ sớm rồi?

A Mẫn cảm thấy nụ cười của Thẩm Mộc Tinh có chút hốt hảng, vội vàng vỗ vai cô, lo lắng nói: “Mộc Tinh, cô có tâm sự à?”

Thẩm Mộc Tinh bị A Mẫn ngây thơ chọc cười, liếm miệng phun ra một giọt rượu, nói: “Không, tôi cảm thấy buồn cười mà!”

A Mẫn ghé vào tai cô nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Có gì đáng cười!”

Trong ánh mắt Thẩm Mộc Tinh có mấy phần say rượu, học dáng vẻ A Mẫn ở bên tai cô nhỏ giọng kể tai nói nhỏ, khuôn mặt đang nhấp nháy tia sáng có vẻ hơi vũ mị.

“Tôi từng nói với anh chưa. . . Trước kia. . . Cũng có một người đàn ông nói muốn cưới tôi. . . Còn không phải không cưới tôi à. . .”

A Mẫn nhìn cô, hơi kinh ngạc, tròng mắt nhìn, nhỏ giọng nói: “Sau đó thì sau?”

“Sau này hả?” Thẩm Mộc Tinh lại cười ra nước mắt, bả vai không ngừng run run, kẹp lấy ly rượu giang tay ra: “Sau này không gặp. . . Không gặp á. . .”

Nói xong, cô lại không kiềm được cười.

67. Chương 33: Tung Bay

Edit: Đào Sindy

Thẩm Mộc Tinh mơ một giấc mơ thật dài.

Sáng sớm tỉnh lại phát hiện bình rượu Thiệu Hưng trên đầu giường chỉ còn nửa bình, trong phòng đều là mùi rượu.

Cô ngồi ngây ngốc trên giường một hồi, trong đầu lại hiện ra dáng vẻ người kia xuất hiện ở ngã tư đường.

Như một giấc mơ.

Tại sao anh lại ở Thẩm Quyến...

Đồng hồ báo thức reo vang, cô đỡ cái đầu đau như kim châm ngồi dậy, xốc chăn lên nhanh chóng rửa mặt, ra cửa đuổi theo tàu điện ngầm.

Sắp hết năm, Thẩm Quyến nổi danh chỉ có một mùa bắt đầu vào đông.

Trước mấy ngày có đồng nghiệp Đông Bắc tới vừa vắt áo khoác lên ghế vừa vui vẻ hỏi Thẩm Mộc Tinh: “Thẩm Quyến vào đông khoảng bao nhiêu độ?”

Thẩm Mộc Tinh cười nói: “Thẩm Quyến không có mùa đông, lạnh nhất cũng phải mười độ.”

Nam đồng nghiệp Đông Bắc biểu lộ tiêu tan, sau đó nói không ngớt về việc Đông Bắc -30 độ cho Thẩm Mộc Tinh, phun nước bọt thành đồng, Đông Bắc còn có đồ ăn gọi là “Dầu chiên băng”.

Kết quả hôm nay đi làm, nam đồng nghiệp kia lại rụt cổ kêu meo meo, la hét muốn mặc áo lông, Thẩm Mộc Tinh bảo hôm nay mới 15 độ, nam đồng nghiệp nói:

“Đến hôm nay tôi mới biết được! Thì ra rời xa hơi ẩm, con mẹ nó chứ cái gì cũng không được!”

Thẩm Mộc Tinh cười như điên.

Mỗi đồng nghiệp hàng ngày đều làm về thị trường, mồm mép cũng lẩm mồm hơn.

Làm việc cho đến trưa, giữa trưa bảo đồng nghiệp gọi giúp hamburger, vừa mở miệng Thẩm Mộc Tinh mới nhớ tới, tiền cơm trưa hôm qua quên đưa người ta rồi, đầu óc bỗng nhiên giống như nổ tung, cô tranh thủ thời gian lật túi tiền, hơn nửa ngày mới tìm ra 76 phân 5 đồng lẻ, trả cho nữ đồng nghiệp tiền cơm hôm qua và nay.

“Chị Hứa, tiền cơm hôm qua đây chị!”

“Ai u không sao!”

“Cầm cầm đi!”

“Ai u người miền Nam mấy em, mấy đồng tiền cũng tính toán vậy sao?”

“Cầm ơn chị Hứa nha!”

Thẩm Mộc Tinh cầm lấy Hamburger ngồi xuống bàn làm việc, vừa có thời gian xem điện thoại, mấy tin nhắn chưa đọc hiện lên.

Cái đầu là mẹ già gửi đến: “Tết có về nhà không đấy? Nếu về hãy nhớ đặt vé cho kĩ.”

Thẩm Mộc Tinh trả lời: “Không về, không phải sang năm em trai con mới ra tù sao? Nhân dịp tết con xin tặng ca, năm sau có thể xin nghỉ, đến lúc đó có thể cùng đến một lúc.”

Mẹ trả lời: “Vây cũng được.”

Tin thứ hai do Hạ Thành gửi đến: “Mộc Tinh, tết Nguyên Tiêu công ty có chuyến du lịch đến Thẩm Quyến, cậu báo giá cho tớ chút đi.”

“Được rồi.” Thẩm Mộc Tinh ngâm Hamburger đánh máy, bắt đầu gửi bưu kiện cho cậu.

Buổi chiều phải ra ngoài chạy nghiệp vụ, Thẩm Mộc Tinh ăn cơm trưa qua loa liền mặc áo khoác, đi toilet một chuyến.

Tiếng xả nước bồn cầu còn chưa dứt, Thẩm Mộc Tinh đã vội vội vàng vàng ra khỏi nhà cầu đi rửa tay, hai nữ đồng nghiệp đứng trước gương chỉnh trang sắc đẹp, trò chuyện gì đó.

Mã Lệ Na mua ở Thượng Miêu một bộ quần áo, đã từng cho Thẩm Mộc Tinh nhìn qua ảnh chụp, trên tấm ảnh nhìn rất thời thượng, nhưng mặc trên người cô nàng ngũ đoản* này lại khác, đồng nghiệp July khen quần áo cô ấy đẹp, Thẩm Mộc Tinh yên lặng rửa tay trước bồn rửa tay.

*chỉ bộ phận trên người đều ngắn.

Bỏ tay và máy hong khô, chất lỏng dần dần bốc hơi, Thẩm Mộc Tinh nghĩ, vẫn nên xoay người sang chỗ khác lại thấy Mã Lệ Na quay sang cười.

“Chị Na đến rồi? Quần áo trên người hiệu quả thật tốt!”

Mã Lệ Na vui vẻ cười: “Tiểu Thẩm chị cảm thấy áo khoác của em cực kỳ có khí chất, chị cũng muốn một bộ, hai ngày này lạnh, rốt cục có thể mua áo khoác rồi.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Tiền năm ngoái kiếm được ổn định rồi, có thể mua được thôi? Em đi trước, buổi chiều còn đi gặp khách hàng, khổ ghê.”

“Nhanh đi mau đi đi!”

July và Mã Lệ Na đều phát tay với cô.

Thẩm Mộc Tinh ra toilet, đi ngang qua tấm gương chỗ bình chữa cháy đột nhiên phát hiện một bên lông mày mình vẽ hơi đậm, khách buổi chiều là nữ, cô ấy từng nói ghét nhất cùng cô gái nùng trang điểm* nói chuyện hợp tác.

*trang điểm đậm loè loẹt

Thế là Thẩm Mộc Tinh dừng lại, lấy ra một tờ khăn giấy, lau lông mày trước gương bình chữa cháy.

Bình chữa cháy và toilet chỉ cách hai bước, giọng July truyền vào tai.

“Chị làm mai Tiểu Thẩm với bác sĩ Tiểu Trịnh có thành không?”

Mã Lệ Na nói: “Thành không à? Không phải ngày nào Tiểu Trịnh Nhi cũng đến đón sao?”

July nói: “Không phải nói chuyện đó?”

Mã Lệ Na hừ cười một tiếng: “Không ở cùng em chẳng lẽ dư thừa sao? Thẩm Quyển là nơi nhiều người trẻ tuổi, là nơi nhiều cầu độc thân trẻ tuổi nhất, cầu độc thân là nữ cũng nhiều nhất. Suy nghĩ tỉ mỉ cực nha!”

July nói: “Đúng thế, điều kiện Tiểu Thẩm rất tốt, cũng nên tìm một người rồi.”

Thẩm Mộc Tinh cười lắc đầu, ném cục giấy và thùng rác.

Đi ra ngoài bị tổng thanh tra gọi lại.

“Thẩm Mộc Tinh, cô tới phòng làm việc của tôi một chút.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn đồng nghiệp A Mẫn đối diện, khóe miệng giật một cái, A Mẫn gật gù đắc ý cảm thán nói: “Chắc chắc chắc, có chút liên tiếp đấy!”

Thẩm Mộc Tinh đỏ mặt hỏi, A Mẫn làm ra tư thế bị cắt cổ.

Hoàn toàn chính xác, gần nhất tổng thanh tra tìm cô còn nhiều hơn chủ quản, là có chỗ nhiều lần.

Hôm nay tổng thanh tra phòng thị trường cột đuôi ngựa thấp, dầu bôi tóc dưới ánh đèn lộ ra bóng loáng, đoán chừng ban đêm ngủ không ngon, mặt lại sưng vù, nhìn có chút giống thầy Lưu Hoan, Thẩm Mộc Tinh vừa vào cửa, tổng thanh tra liền kéo một cái ghế, cặp mắt nhìn cô trừng trừng, nói một tiếng “Ngồi”.

Thẩm Mộc Tinh vừa ngồi xuống, tổng thanh tra liền đưa bàn tay về phía tất chân cô, đập ba lần, cách lớp vải mỏng cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay tổng thanh tra đồ mồ hôi.

“Tổng thanh tra.” Thẩm Mộc Tinh tùy để tay ý tổng thanh tra trên đùi của mình, trên mặt cười cứng ngắc, không có cách, năm sau còn muốn xin phép nghỉ, vị Phật gia này nhất định phải chiều cổ tốt.

Lúc tổng thanh tra nói chuyện đầu lưỡi đầy đặn không ngừng phun ra, đẩy mắt kính, nghiêm túc nhìn cổ áo cô, nói:

“Gần đây có nhiều chuyện nhưng không gây ra động tĩnh gì lớn, những minh tinh trên Weibo được lăng xê rất thành công, đám người trẻ tuổi này, thật biết làm người ta lác mắt! Lần này anh chủ tập đoàn thời trang y&S tổ chức họp báo ở chỗ chúng ta, cô phải cố gắng tuyên truyền với họ, để họ để ý đến chúng ta.”

Thẩm Mộc Tinh liên tục gật đầu: “Vâng, tổng thanh tra.”

Tổng thanh tra lại sờ lên chân cô, bàn tay ướt át khiến toàn thân Thẩm Mộc Tinh nổi da gà.

“Tất chân không tệ, mua ở đâu?”

Thẩm Mộc Tinh không tránh, cười khan một tiếng: “Cửa Đông.”

Tổng thanh tra hèn mọn cười nói: “Sau này đừng đến chỗ cửa Đông mà mua đồ, tốt xấu gì cô cũng là nòng cốt phòng thị trường của công ti, phải chú ý hình tượng, tôi làm cho cô thẻ VIP ở y&S, cô đến đó đặt quần áo theo yêu cầu.”

Thẩm Mộc Tinh từ văn phòng tổng thanh tra đi ra, hít một hơi thật dài.

Mặt A Mẫn đối diện không chê chuyện lớn chuyện nhỏ, nhỏ giọng nói: “Kiểu gì? Chưa thoải mái sao?”

Thẩm Mộc Tinh hít sâu một hơi: “Chưa thoải mái...”

“Bà ta hỏi cô chuyện gì?”

“Bà ta hỏi tôi mua tất chân ở chỗ nào...”

“Tôi thèm vào! Bà già biến thái này! Ngẫm lại tôi đã cảm thấy buồn nôn! Đoán chừng Vương chủ quản đã bị bà ta làm cho buồn nôn như vậy! Mộc Tinh cô ủng hộ, giải quyết vị trí chủ quản của bà ta trừ cô ra không thể là ai khác!”

Thẩm Mộc Tinh bày ra tư thế buồn nôn: “Gì chứ! Nếu không phải năm sau tôi muốn xin phép nghỉ thăm em trai tôi, tôi sẽ chặt bàn tay heo ăn mận của bà ta sau đó kiện bà ta quấy rối tình dục! Đi!”

Cô cầm lấy tư liệu đi gặp khách hàng.

A Mẫn gọi cô lại: “Mộc Tinh, nhớ tối nay phải đi Tô Hà tiễn đưa Vương chủ quản!”

Thẩm Mộc Tinh sợ muộn, vừa chạy vừa đáp ứng: “Được được được, tôi nhất định đến.”

Thật ra tối nay cô không muốn đi, tối hôm qua uống rất nhiều rượu, cả ngày không dễ chịu, cộng thêm chạy nghiệp vụ đến trưa, Thẩm Mộc Tinh chỉ muốn nằm trên giường không kham nổi gì.

Thế nhưng không đi không được.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Thẩm Mộc Tinh đối với ánh mắt hâm mộ của mọi người mà vào làm quản sinh của tập đoàn khách sạn nổi danh thế giới, cần cù chăm chỉ từ quản sinh làm đến trợ lý, từ trợ lý làm đến chuyên viên nho nhỏ, cuối cùng cũng đứng vững.

Mọi người đều nói, học quản lý, ra đều bị quản lý, một chút cũng không giả, lúc làm trợ lý đi chạy nghiệp vụ, cầm giỏ xách cho chuyên viên, lúc làm chuyên viên chạy nghiệp vụ, cũng cầm giỏ xách cho quản lý.

Ăn mặc là đồ bộ, ngồi tất nhiên là sắt, nhưng ở Thâm Quyển, mặc âu phục đều là dân công tiêu thụ, mặc áo lót lớn cùng quần cộc mới là ngư dân cường hào.

Bởi vì từ nhỏ đã là học sinh giỏi, cô làm việc giống như học tập, luôn làm nghiêm túc nhất, hoàn thành nhanh nhất, cũng là người lãnh đạo thích nhất. Thế nhưng làm việc và học sinh không giống nhau, lãnh đạo và giáo viên cũng không giống vậy.

Mình kiếm sống càng nhiều, thì càng làm càng không đủ sống, mình càng được lãnh đạo thích, mặt đồng nghiệp càng phức tạp.

Thế là sau khi Vương chủ quản xin từ chức, thì có tin đồn nói Thẩm Mộc Tinh là người có khả năng lên chức chủ quản nhất, thậm chí có đồng nghiệp ở trước mặt trêu Thẩm Mộc Tinh:

“Tổng thanh tra ”Ưu thích” cô như vậy, Mộc Tinh cô nhất định được rồi!”

Chuyện này khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy rất xấu hổ.

Cho nên trong tiệc tiễn đưa Vương chủ quản, nếu Thẩm Mộc Tinh không đi, lại sẽ có một đợt âm mưu nghị luận của mọi người nổi lên.

Thế là nói với khách kia xong, thì vào lúc tan tầm, Thẩm Mộc Tinh trực tiếp mặc một thân đồ âu phục đi quán bar Tô Hà.

Trên đường đi, điện thoại vang lên trong túi xách, khoảng cách trong tàu điện ngầm quá chật, cô không rảnh tay mà lấy ra, đã đến quán bar, cũng quên đi.

Các đồng nghiệp đều đến đông đủ, Vương chủ quản là một người đẹp ba mươi tuổi, vừa thấy Thẩm Mộc Tinh tới nhiệt tình hơn bất cứ ai, khui hai chai rượu vans, nam nam nữ nữ liền làm ầm ĩ lên, Thẩm Mộc Tinh không uống nổi, ngồi trong góc nhìn bọn họ cười.

Cuối cùng tất cả mọi người uống high rồi, A Mẫn, Mã Lệ Na, July mấy người quan hệ bình thường tốt với Thẩm Mộc Tinh đều ngồi chung một chỗ.

Vương chủ quản làm ở công ti hơn năm năm, phải đi tất nhiên là buồn, uống hơi nhiều, bị hai đồng nghiệp dẫn đi nôn.

Những bài hát ở Tô Hà đều là những bài được yêu thích trên Internet, nữ ca sĩ hát một bài Ngựa vằn ngựa vằn , sau đó đột nhiên hát một bài Phiêu diêu , giọng khàn khàn, giọng hát bi thương, khiến Thẩm Mộc Tinh không tự chủ cầm ly rượu lên, uống chậm chậm vào.

Gió ngừng thổi mây đã xa

Tình yêu tan biến thâm tâm em cũng hiểu

Không thể trốn tránh khi tình đến

Không khỏi trống vắng khi tình đi

Từ từ, cô cũng cầm lấy ly rượu khẽ hát theo, cô không hát hay, nên không hát nữa, lặng yên uống rượu nghe người nữ ca sĩ kia hát.

”Em phiêu du anh trôi dạt, tựa như cỏ hoang không nguồn cội

Khi mộng tỉnh trời quang, có sao còn phiêu diêu...”

Mã Lệ Na thấy Vương chủ quản đi, lập tức liền tự tới nói: “Mọi người biết vì sao Vương chủ quản phải từ chức không?”

July biết nội tình, cười lạnh một tiếng.

Có nam đồng nghiệp hỏi: “Không phải nói bị tổng thanh tra bức đi, không chịu nhục nổi sao?”

A Mẫn hỏi: “Không phải vì chuyện tình cảm chứ?”

Mã Lệ Na vỗ bàn tay một cái: “Không hổ là bộ phận xem bói của chúng ta!”

A Mẫn cười tròng cô: “Cô đi luôn đi! Cô vẫn xứng chức chìa khoá móng ngựa sắt đấy!”

Nam nam nữ nữ đều cười.

Trên mặt Mã Lệ Na nổi lên bát quái nồng đậm, cùng đoàn người tập hợp một chỗ nói: “Người đàn ông của Vương chủ quân nói! Nếu từ chức đi theo anh ta về Tây An! Anh ta sẽ cưới cô ngay! Bằng không anh ta sẽ không cưới!”

Đột nhiên, một tiếng cười đột ngột vang lên.

Tiếng cười kia giống như một tấm vải đột nhiên bị rách toạc, khiến mọi người chú ý.

Thẩm Mộc tinh nắm ly rượu, cười đến cả vai đều run rẩy theo, cứ như đã nghe được chuyện cười lớn, say khướt nói:

“Cô ấy thật ngốc...”

Có hai đồng nghiệp cười theo, hai đồng nghiệp hai mặt nhìn nhau, không biết đang nói thầm gì đó, Mã Lệ Na nhìn thoáng qua July, ánh mắt dường như đang nói: Em xem, chị nói cô bé này đã mong ngóng Vương chủ quân đi từ sớm rồi?

A Mẫn cảm thấy nụ cười của Thẩm Mộc Tinh có chút hốt hắng, vội vàng vỗ vai cô, lo lắng nói: “Mộc Tinh, cô có tâm sự à?”

Thẩm Mộc Tinh bị A Mẫn ngây thơ chọc cười, liếm miệng phun ra một giọt rượu, nói: “Không, tôi cảm thấy buồn cười mà!”

A Mẫn ghé vào tai cô nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Có gì đáng cười!”

Trong ánh mắt Thẩm Mộc Tinh có mấy phần say rượu, học dáng vẻ A Mẫn ở bên tai cô nhỏ giọng kể tai nói nhỏ, khuôn mặt đang nhấp nháy tia sáng có vẻ hơi vũ mị.

“Tôi từng nói với anh chưa... Trước kia... Cũng có một người đàn ông nói muốn cưới tôi... Còn không phải không cưới tôi à...”

A Mẫn nhìn cô, hơi kinh ngạc, tròng mắt nhìn, nhỏ giọng nói: “Sau đó thì sau?”

“Sau này hả?” Thẩm Mộc Tinh lại cười ra nước mắt, cả vai không ngừng run run, kẹp lấy ly rượu giang tay ra: “Sau này không gặp... Không gặp á...”

Nói xong, cô lại không kiềm được cười.

68. Chương 35: Chương 34: Gặp Lại

Edit: Tiểu Lăng

Thẩm Mộc Tinh uống quá nhiều ở bar, chắc Mã Lệ Na đã gọi cho Tiểu Trinh, Tiểu Trinh lái xe tới đón cô.

Thẩm Mộc Tinh nghĩ một hồi lâu, vẫn không nhớ nổi Tiểu Trinh tên gì, chỉ nhớ hồi ở Bạch Thạch Châu đã từng ăn cơm một bữa với nhau, hình như anh ta làm được sư ở bệnh viện thì phải.

Tiểu Trinh đeo kính đen, cao tầm 1m78, tóc ngắn, hơi gầy, răng trắng, cười một cái có hai cái lúm đồng tiền. Lần đầu Mã Lệ Na giới thiệu họ gặp mặt, Tiểu Trinh liền nói với Thẩm Mộc Tinh: “Cô Thẩm, tôi có ấn tượng rất tốt đối với cô.”

Đồng nghiệp giải tán, Thẩm Mộc Tinh leo lên con Bôn Đằng B70 của Tiểu Trinh.

Cao ốc hai bên đường biến thành những tia sáng rực rỡ xẹt qua, gió đêm xốc tóc mái lên, đầu óc cũng tỉnh táo hơn.

Mình say mới đúng là mình, Thâm Quyến buổi đêm mới đúng là Thâm Quyến.

“Tình rồi?” Tiểu Trịnh cười nhìn cô, tiếp tục lái xe.

“Vốn không say.” Ở cái thành phố không nói tiếng mẹ đẻ này lâu rồi, giọng cô cũng nhiễm ít khẩu âm phương Bắc.

“Cô thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không uống say ở chỗ như quán bar.” Tiểu Trịnh cười cười, phóng khoáng rất kiểu đàn ông: “Tôi biết, chị Mã muốn tác hợp chúng ta.”

Thẩm Mộc Tinh cười quay đầu: “Tôi đã nói với anh rồi, Mã Lệ Na ghét nhất người khác bảo chị ấy là chị Mã!”

“Ha ha!” Tiểu Trịnh gật đầu liên tục: “Tôi biết tôi biết, chị Lệ Na.”

Thẩm Mộc Tinh cười không nói.

Trên đường đi, cười nói với Tiểu Trịnh cũng rất vui, đến chung cư của cô, Tiểu Trịnh rất tự nhiên đưa cô lên gác.

Đứng ở cửa thang máy, Thẩm Mộc Tinh bồng câu nệ.

“Cô ở tầng mấy?”

“Tầng 24, Tiểu Trịnh, anh không cần đưa tôi lên.”

Tiểu Trịnh cười cười: “Không cần câu nệ như vậy chứ? Tôi cũng không phải người xấu.”

“Tôi biết.”

“Trạng thái của cô không tốt lắm, tôi đưa cô tới cửa, không vào.”

Thẩm Mộc Tinh ho nhẹ một tiếng, cúi đầu, lại ngẩng đầu nhìn thang máy.

Đền hành lang dân cư của Thâm Quyển luôn rất tối, trông cứ âm u, có phần giống hành lang cao ốc trong phim ma Hồng Kông.

Nghe nói Thâm Quyển là thành phố có trị an tốt thứ ba thế giới. Trước kia ở quê cũng có nhà cao tầng, nhưng Thẩm Mộc Tinh chưa từng thấy tầng 24 còn phải lắp song sắt phòng trộm. Ở Thâm Quyển, không lắp song sắt, cảnh sát sẽ tới tận cửa nhắc bạn, tất cả giống như ở trong những lồng sắt nhỏ riêng.

Lúc tốt nghiệp đại học, Thẩm Mộc Tinh vừa tới thực tập ở công ty, cô vừa vào chung cư của công nhân viên được mấy hôm, đã nghe nói ba người làm công ở tòa nhà B ngay cạnh bị kẻ theo đuôi giết chết, cô cố ý mua một cái khóa, khóa cả cửa sắt bên trong lại, sợ đến đêm cũng không dám ngủ.

Thành phố này khiến cô cảm thấy không an toàn.

Nhưng giờ thì quen cả rồi.

Thẩm Mộc Tinh cũng không để Tiểu Trịnh đứng ngoài cửa.

Nhà ở của công nhân viên được thiết kế đầy đủ, ba phòng ngủ một phòng khách, hai đồng nghiệp khác chưa về, Thẩm Mộc Tinh thu dọn sofa, mời Tiểu Trịnh ngồi.

“Bỗng dưng đói quá.” Thẩm Mộc Tinh nói.

“Tôi cũng vậy, muốn xuống đi ăn khuya không?” Tiểu Trịnh ngồi cùng một phòng với cô, có phần câu nệ, lưng thẳng tắp.

Thẩm Mộc Tinh cười cười: “Tôi sẽ không ăn anh, thả lỏng đi.”

Cô lấy một quả táo từ tủ lạnh ra, đưa cho anh ta.

Tiểu Trịnh cầm táo, không ăn, nói: “Tôi có thể gọi cô là Mộc Tinh không?”

“Gọi là gì cũng được.”

“Thật ra tôi rất thích cô, Mộc Tinh, cô không giống những cô gái mà tôi biết ở Thâm Quyển, không tùy tiện như họ.”

“Ồ, anh từng gặp người tùy tiện cơ à?”

Tiểu Trịnh đang định nói, lại chỉ vào túi xách của cô: “Điện thoại cô đang rung kìa.”

Lúc này cô mới phát hiện, lòng tự nhủ nguy rồi, lúc trên tàu điện ngầm đã có người gọi điện cho cô, đang định xuống tàu điện thì nghe, cuối cùng lại quên, mong không phải là hộ khách quan trọng gì!

Cô nhanh chóng mở túi, lấy điện thoại ra xem, mười mấy cuộc nhỡ, đều là số lạ.

Và... một tin nhắn chưa đọc.

“Mộc Tinh, anh là Nghiêm Hi Quang.”

...

Thẩm Mộc Tinh tự giam mình trong phòng khoảng mười mấy phút, cô xem dãy số Thâm Quyển này, mãi vẫn không thở nhẹ đi được.

Nghiêm Hi Quang...

Anh đã tìm được số máy của cô như thế nào?

Anh có ý gì?

Thẩm Mộc Tinh nửa cười nửa méu hỏi mình, bỗng hơi bắn loạn tay chân.

Sau mười mấy phút im lặng, đầu kia điện thoại lại không biết mệt mà gọi tới.

Thẩm Mộc Tinh bỗng thấy phiền vô cùng, nhanh chóng cúp máy, nhấn lại:

“Xin lỗi, anh gọi nhầm rồi.”

Quả nhiên, đầu kia không có động tĩnh gì nữa.

Mở cửa phòng đi ra, Tiểu Trịnh đã về rồi, trên khay trà của phòng khách cẩn thận bày một bát mì.

Thẩm Mộc Tinh hơi kinh ngạc, cô đi qua, ngồi xuống, trên cái bát trước mặt bày ngay ngắn một đôi đũa, trên mì còn có một quả trứng chần, trông cực hấp dẫn.

Cô không nhịn được, nhẹ nhàng cầm lấy đũa, ăn một miếng lại một miếng, ngay khi cắn một miếng mì, hốc mắt hơi ẩm ướt.

Tiểu Trịnh nhắn tin hỏi: “Mì ngon không?”

Thẩm Mộc Tinh trả lời: “Cảm ơn anh, Tiểu Trịnh.”

Tiểu Trịnh gọi điện cho cô.

Thẩm Mộc Tinh nhận cuộc gọi, hít mũi một cái, tiếng này khiến Tiểu Trịnh bật cười.

“Này, không phải chứ! Chỉ thế mà đã cảm động phát khóc rồi?”

Thẩm Mộc Tinh cười cười, dốc nước mắt về: “Không, chỉ là ở nơi quỷ quái này, đã lâu lắm rồi chưa có ai nấu cho tôi ăn.”

“Đứa bé thiếu tình yêu thương à! Không sao, sau này tôi sẽ thường xuyên nấu cho cô ăn.”

Thẩm Mộc Tinh vừa ăn mì vừa nói: “Không phải... Coi như là tình cảm đặc biệt đi, lúc học năm nhất đại học ở Nghiễm Châu, tôi từng bị bệnh nặng.”

+++

Ký ức dần trở về kỳ nghỉ đông năm nhất đại học, khi tiết cuối cùng kết thúc, Thẩm Mộc Tinh vội vã kéo hành lý rời khỏi trường.

Ngồi lên tàu hỏa về Ôn Châu, Thẩm Mộc Tinh suy đi nghĩ lại, vì sao Nghiễm Hi Quang lại cắt đứt liên lạc với cô, vì sao em trai mãi chỉ nhắn tin cho cô mà không nghe điện.

Cô nghĩ rồi nghĩ, nghĩ đến đỏ bừng hai mắt.

Xa cách mấy tháng, trở lại trần nhỏ, những con đường vẫn thế, nhưng đều đã cảnh còn người mất.

Trong tiệm may chỉ còn mỗi người thợ may già trầm lặng, trong nhà cũng không tiếng đánh mạt chược nữa.

Thẩm Mộc Tinh hỏi người thợ may già, Nghiêm Hi Quang đâu rồi ạ?

Mất người thợ may già tối lại, ông uống rượu nói xiên: “Xuất ngoại rồi, đi một cái là không liên lạc được nữa, nước ngoài là con quái thú ăn thịt người...”

Thẩm Mộc Tinh tuyệt vọng đến cực độ, cô kéo cái vali cũ nát chạy về nhà hỏi mẹ. Ban đầu nhìn thấy cô, mẹ kinh ngạc, sau đó mắt đỏ bừng, hỏi: “Cô về làm gì?”

Thẩm Mộc Tinh cũng khóc: “Sao con không thể về? Mẹ chê con làm mẹ mất mặt sao?”

Mẹ kéo vali của cô vào nhà, lạnh mặt nói: “Một đứa, hai đứa,, đứa nào cũng là quỷ đòi nợ...”

“Em con đâu?”

“Chết rồi.”

Thẩm Mộc Tinh vọt tới trước mặt mẹ, ngăn bà lại: “Con hỏi mẹ là em con đâu!”

Mẹ vẫn không nói gì.

Thẩm Mộc Tinh gấp, cầm điện thoại gọi điện cho em trai, điện thoại lại reo lên trong túi mẹ.

Trên mặt mẹ hiện lên vẻ giễu cợt.

“Tin nhắn của em trai cô đều do tôi nhắn cho cô.” Mẹ ngồi xuống sofa, nghiêm mặt thừa nhận.

Thẩm Mộc Tinh bỗng có dự cảm xấu.

Cô nhìn mẹ một hồi lâu, đầu gối bỗng mềm nhũn, quỳ xuống.

Bao nhiêu lo nghĩ và bất lực mấy ngày này đều hóa thành nước mắt, cô quỳ trên mặt đất, như một người tuyết bị hòa tan.

Nước mắt Thẩm Mộc Tinh không ngừng chảy.

“Mẹ... Con sai rồi... Con biết sai rồi... Con khiến mẹ mất mặt...”

“Mẹ, con xin mẹ, mẹ nói cho biết đi, tại sao Nghiêm Hi Quang không để ý tới con, xin mẹ nói cho biết đã xảy ra chuyện gì đi...”

“Mẹ... Đều do con... Con biết sai rồi...”

Cô khóc, mẹ cũng khóc, dường như mẹ còn uất ức và bất lực hơn cô, bà khóc không thành tiếng, nói: “Cô biết mấy ngày nay tôi như thế nào à... Tôi không ngừng chạy vạy... Vay tiền... Họ nói... Đã thương người phải chịu trách nhiệm hình sự... Không tránh được ngồi tù... Nó còn trẻ như thế... Đã bị hủy rồi...”

Mẹ nói, Thẩm Minh hủy rồi.

Lúc Thẩm Mộc Tinh thấy Thẩm Minh trong tù, tóc cậu đã bị cạo sạch, mặc áo tù màu cam, sắc mặt tiêu tụy.

Cô khóc, đập mạnh song sắt: “Đồ ngu ngốc! Mẹ mắng em là vẫn còn nhẹ! Sao em lại có thể khổ kiếp như vậy!”

Thẩm Minh vẫn cà lơ phát phơ như thế, cười nói: “Chị, chị đừng khóc.”

Cậu nghiêng nghiêng răng, nói: “Lúc ấy em không nghĩ được gì nữa, chỉ muốn giết cô ta...”

Không ai biết rốt cuộc giữa Thẩm Minh và Kaka đã xảy ra chuyện gì, mẹ nói sau khi lành thương, Kaka liền biến mất ở trấn Thủy Đầu.

Kaka rời đi, Thẩm Minh vào tù, Nghiêm Hi Quang mất liên lạc, tất cả như một cái lưới lớn kéo cô vào đêm tối vô tận.

Thắm Thắm Minh rồi, cô kéo hành lý về trường.

+++

Tiểu Trịnh hỏi: “Ồ? Cô có tình cảm đặc biệt gì? Nói nghe thử xem?”

Thắm Mộc Tinh quay về từ trong hồi ức, hít sâu một hơi, nói: “Nghỉ hè năm nhất đại học, tất cả đều về nhà, mình tôi nằm trong phòng ngủ, sốt tới 39 độ, tôi không xuống giường, không uống thuốc, không uống nước... Tôi cho là tôi sắp chết...”

Tiểu Trịnh nói: “Có chuyện gì xảy ra? Sao lại nghĩ quẩn như vậy?”

Thắm Mộc Tinh: “Không phải tôi muốn chết, chỉ thấy không có tí sức nào để sống tiếp. Tôi nằm trên giường, đầu sắp đau đến vỡ ra, kiệt sức. Ngay lúc tôi cho mình sắp chết rồi, cửa phòng ngủ mở ra, bác gái quản lý ký túc xá bưng một bát mì vào, thấy tôi sốt như vậy, nói: Con à, cả bốn tầng chỉ có mỗi con không về nhà, sao con lại không về nhà vậy? Đã hai ngày con không rời phòng rồi, có phải bị bệnh không? Ăn mì đi!”

Tiểu Trịnh: “Đúng là ân nhân cứu mạng! Lúc đó cô nghĩ gì?”

Thắm Mộc Tinh hít mũi một cái, cười: “Lúc đấy tôi nghĩ, người không cho phép chúng tôi vi phạm nội quy, sử dụng đồ điện, sao có thể nấu một bát mì chứ?”

Tiểu Trịnh: “Cô thật là...”

Thắm Mộc Tinh dừng một chút, khôi phục tinh thần sáng sủa, nói: “Tóm lại, Tiểu Trịnh, cảm ơn mì của anh.”

Tiểu Trịnh: “Ồ? Cảm ơn như thế nào? Nếu không thì làm bạn gái của tôi đi?”

+++

Chắc là trời cao đang đùa cô, khi Thắm Mộc Tinh nhìn thấy ảnh chụp của người sáng lập Y&S – Sử Lỗi, cô nghĩ vậy.

Cô đã từng gặp anh ta, ở tiệm của Nghiêm Hi Quang.

Buổi họp báo công bố tập đoàn Y&S thu mua trang sức và quần áo Eve được tổ chức rất thuận lợi, Thắm Mộc Tinh xoay như con quay ở hậu trường.

Hậu trường buổi họp báo.

Mã Lệ Na nói: “Đội truyền thông với dàn khách quý hôm nay là dàn lớn nhất mà chị đây từng thấy đấy, Sử Lỗi này đúng là nhân vật lớn thật.”

Sử Lỗi, trong mắt công chúng, là con nhà giàu số một trong nước. Chưa đầy hai tám, vừa “ra núi” đã thu mua hàng quần áo và trang sức Eve nổi tiếng, thu hai mươi mấy công ty chi nhánh, hơn bốn trăm văn phòng, hơn bảy trăm cửa hàng của Eve về dưới trướng, tất cả đều làm trang phục định chế cao cấp, hung hăng lãnh quân tiền vào thị trường định chế cao cấp của Trung Quốc.

A Mẫn nói: “Thế đã là gì, anh ta còn mời được cả bậc thầy thợ may đỉnh cấp quốc tế về Trung Quốc trấn đài cho mình, chắc mấy sao trong nước chưa đặt được quần áo của anh ta sắp nhào tới rồi đấy? July, không phải cô hiểu tiếng Ý sao? Cô dịch tý xem nào, rốt cuộc ông cụ đó đang nói gì?”

July: “Thầy Casinello nói, ông ấy luôn tin rằng, một thợ may tốt, nhất định phải cần 15 – 30 năm mài giũa mới có thể thành tài, ông không cho rằng học trò của mình nên một mình chống đỡ một phương ngay lúc này, nhưng học trò của ông đã không đợi nổi nữa, nhất quyết muốn về nước, nên chúc trò may mắn?”

Mã Lệ Na hỏi: “Học trò của ông ấy là ai?”

A Mẫn nói: “Chính là người thợ may đã cùng Sử Lỗi sáng lập ra nhãn hiệu Y&S ấy.”

Thắm Mộc Tinh ngồi gó không người, trong tay cầm một quyển tạp chí, trên đó cuộc phỏng vấn của “Chủ nhật phương Nam” với Sử Lỗi.

Tổng thanh tra luôn tán dương sáng ý của Sử Lỗi khi hợp với mọi người, nên Thẩm Mộc Tinh vô cùng tò mò về con người này. Thế là nhìn thấy anh ta trên tạp chí, cô bèn mua một quyển về.

Ai ngờ vừa xem ảnh đã nhận ra.

Tin về anh trên tạp chí —

Biên tập: “Ban đầu anh có dự tính gì khi làm trang phục định chế cao cấp?”

Sử Lỗi: “Nếu tôi nói, muốn để người Trung Quốc thoát khỏi cái khuôn sáo hàng hiệu cũ rích, biết đến cảnh giới tối cao của thời thượng, thì có tự đại lắm không?”

Biên tập: “Không, chúng tôi đều quen với điều đó rồi.”

Sử Lỗi: “Thật xin lỗi.”

Biên tập: “Xin hỏi cái tên Y&S này có nguồn gốc từ đâu ạ?”

Sử Lỗi: “Yardstick & Sewing*, thước đo và may vá, đương nhiên mọi người cũng có thể hiểu đây là chữ viết tắt họ của tôi và bạn tôi – Nghiêm Hi Quang**. Cậu ấy là một thợ may vô cùng xuất sắc, cũng là học trò đặc ý nhất của thầy Casinello, họ của cậu ấy chính là định nghĩa của tôi về nghề may.”

(*) nguyên văn của tác giả là Yardstick & Rial, nhưng không có từ Rial này trong từ điển nào cả, nên editor mạn phép thay thành từ Sewing có nghĩa may vá

(**) “Nghiêm” trong tiếng Trung đọc là [yán], còn “Sử” đọc là [shǐ]

Biên tập: “Vậy anh Nghiêm cũng đã cùng anh cố gắng khai thác thị trường trang phục định chế cao cấp ở Trung Quốc sao?”

Sử Lỗi: “Cậu nói đùa, cậu tuyệt đối không biết tên đó có chấp đến cỡ nào đâu. Cậu ta là một kẻ vô cùng an phận với tay nghề của mình, thậm chí còn không muốn lấy thân phận học trò của thầy Casinello để tham gia hoạt động với tôi, nhiều người cậu ta sẽ xấu hổ. Cậu ta không ăn khớp với rất nhiều quan niệm của tôi.”

Biên tập: “Vậy anh và anh Nghiêm đã trở thành đồng bạn như thế nào?”

Sử Lỗi: (cười) “Lúc tôi đưa ra tên nhãn hiệu của chúng tôi, không hiểu sao cậu ta lại đồng ý. Chắc cậu ta thấy việc ghép chữ viết tắt họ của chúng tôi là rất có thành ý. Dù sao, suy nghĩ của những người có tay nghề, thương nhân như chúng ta mãi mãi không thể hiểu được.”

Y&S...

Thẩm Mộc Tinh nhìn nhãn hiệu trên tạp chí, ngẩn ra.

Điện thoại rung, cô đang sững sờ, gần như không nghĩ ngợi gì đã nhận.

“Xin chào.”

“Alo? Xin chào?”

Sao không nói gì?

Cô hỏi hai lần liên tiếp, đầu kia vẫn không lên tiếng.

Cô kỳ quái nhìn điện thoại.

Bỗng, một giọng trầm đầy từ tính vang lên bên tai.

“Em lừa anh, đây là số của em.”

Thẩm Mộc Tinh bỗng ngẩn đầu, nơi cửa hậu trường lộn xộn, giây phút này có một người đàn ông.

Trời hơi se se, anh vẫn mặc bộ đồ Tây hai hàng cúc màu xanh đậm ấy, áo khoác cashmere tay raglan*, trông cao gây. Thấy cô ngẩn đầu nhìn mình, anh lập tức đi tới chỗ cô.

(*) tay áo raglan: được đặt tên theo Lord Raglan của trận Waterloo. Áo tay Raglan có đặc trưng: cổ rộng, đủ cho một đường may chạy từ xương quai xanh xuống nách, để áo trông thoáng

Thẩm Mộc Tinh đứng bật dậy, vô thức lùi một bước. Anh bèn đứng đó, không tiến tới nữa.

Hai người cứ thế nhìn nhau từ xa, xen giữa là những nhân viên đang bận rộn công tác.

Thời gian như ngừng lại.

Anh vẫn gương mặt không giống người phương Nam ấy, ngũ quan lập thể, làn da trắng nõn, không thay đổi gì so với hồi ấy. Cằm gầy, râu cạo rất sạch, không còn sợi nào, cực kỳ lưỡng. Mắt anh vẫn sâu sắc như thế, dường như chỉ bất cần một chút thôi là sẽ bị hãm sâu xuống đó.

Thay đổi lớn nhất hẳn là khí chất của anh, a, người đi nước ngoài đúng là khác thật, từ đầu xuống chân đầy phong phạm quốc tế.

Thẩm Mộc Tinh bây giờ, đã có tổ dưỡng nghề nghiệp, có thể che hết hoảng thành bình tĩnh. Cô cười với anh, rất khó để nhìn ra chút run rẩy nhỏ xíu không khống chế được trên khóe môi cô.

Cô vừa cười, anh liền tiếp tục đi tới.

Anh đi rất chậm, Thẩm Mộc Tinh không biết vì sao anh lại đi chậm như vậy, con người âm u trong lòng tự nhủ, khả năng người đàn ông này đang định chơi kiểu tình cảm với cô.

Thẩm Mộc Tinh vẫn cười bình tĩnh, đến lúc anh đứng vững trước mặt cô, cô nhìn gương mặt có phần xa lạ của anh, nói: “Lần trước gặp chưa kịp nói gì với anh, thì ra anh chính là Y trong Y&S! Không ngờ lại gặp ở đây, em xem tạp chí, thấy nói bình thường anh không có mặt ở mấy buổi họp báo.”

Nghiêm Hi Quang đứng trước mặt cô, không e dè gì nhìn cô: “Anh biết hôm nay em có ở đây, nên... để anh xem chút đi.”

“Xem ai? Xem em à!” Thẩm Mộc Tinh chỉ mình, cười.

“Ừ.” Ánh mắt anh quét lên mặt cô.

“Vậy cùng nhau ăn bữa cơm đi, chúng ta hẹn một cuộc.” Thẩm Mộc Tinh nói.

“Hôm nay được không?” Nghiêm Hi Quang nói.

Thẩm Mộc Tinh bật cười: “Vừa về nước đã quên sạch tiếng mẹ đẻ rồi sao? Thấy anh nói chuyện khó khăn vậy! Được rồi, tối nay em rảnh, nhưng giờ em phải đi làm việc.”

Cô nói xong, rời đi. Nghiêm Hi Quang yên lặng ngồi xuống một ghế nghỉ ở hậu trường chờ cô.

Thẩm Mộc Tinh bắt đầu xoay như con quay.

Lên xuống, ra vào.

Hậu trường có rất nhiều người, nhưng dường như toàn thế giới chỉ có mình người trong góc ấy.

Thỉnh thoảng anh lại nhìn chăm chú, khiến Thẩm Mộc Tinh không yên.

69. Chương 34: Gặp Lại

Edit: Tiểu Lăng

Thẩm Mộc Tinh uống quá nhiều ở bar, chắc Mã Lệ Na đã gọi cho Tiểu Trinh, Tiểu Trinh lái xe tới đón cô.

Thẩm Mộc Tinh nghĩ một hồi lâu, vẫn không nhớ nổi Tiểu Trinh tên gì, chỉ nhớ hồi ở Bạch Thạch Châu đã từng ăn cơm một bữa với nhau, hình như anh ta làm được sư ở bệnh viện thì phải.

Tiểu Trinh đeo kính đen, cao tầm 1m78, tóc ngắn, hơi gầy, răng trắng, cười một cái có hai cái lúm đồng tiền. Lần đầu Mã Lệ Na giới thiệu họ gặp mặt, Tiểu Trinh liền nói với Thẩm Mộc Tinh: “Cô Thẩm, tôi có ấn tượng rất tốt đối với cô.”

Đồng nghiệp giải tán, Thẩm Mộc Tinh leo lên con Bôn Đàng B70 của Tiểu Trịnh.

Cao ốc hai bên đường biến thành những tia sáng rực rỡ xẹt qua, gió đêm xốc tóc mái lên, đầu óc cũng tỉnh táo hơn.

Mình say mới đúng là mình, Thâm Quyến buổi đêm mới đúng là Thâm Quyến.

“Tình rồi?” Tiểu Trịnh cười nhìn cô, tiếp tục lái xe.

“Vốn không say.” Ở cái thành phố không nói tiếng mẹ đẻ này lâu rồi, giọng cô cũng nhiễm ít khẩu âm phương Bắc.

“Cô thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không uống say ở chỗ như quán bar.” Tiểu Trịnh cười cười, phóng khoáng rất kiểu đàn ông: “Tôi biết, chị Mã muốn tác hợp chúng ta.”

Thẩm Mộc Tinh cười quay đầu: “Tôi đã nói với anh rồi, Mã Lệ Na ghét nhất người khác bảo chị ấy là chị Mã!”

“Ha ha!” Tiểu Trịnh gật đầu liên tục: “Tôi biết tôi biết, chị Lệ Na.”

Thẩm Mộc Tinh cười không nói.

Trên đường đi, cười nói với Tiểu Trịnh cũng rất vui, đến chung cư của cô, Tiểu Trịnh rất tự nhiên đưa cô lên gác.

Đứng ở cửa thang máy, Thẩm Mộc Tinh bỗng câu nệ.

“Cô ở tầng mấy?”

“Tầng 24, Tiểu Trịnh, anh không cần đưa tôi lên.”

Tiểu Trịnh cười cười: “Không cần câu nệ như vậy chứ? Tôi cũng không phải người xấu.”

“Tôi biết.”

“Trạng thái của cô không tốt lắm, tôi đưa cô tới cửa, không vào.”

Thẩm Mộc Tinh ho nhẹ một tiếng, cúi đầu, lại ngẩng đầu nhìn thang máy.

Đèn hành lang dân cư của Thâm Quyến luôn rất tối, trông cứ âm u, có phần giống hành lang cao ốc trong phim ma Hồng Kông.

Nghe nói Thâm Quyến là thành phố có trị an tốt thứ ba thế giới. Trước kia ở quê cũng có nhà cao tầng, nhưng Thẩm Mộc Tinh chưa từng thấy tầng 24 còn phải lắp song sắt phòng trộm. Ở Thâm Quyến, không lắp song sắt, cảnh sát sẽ tới tận cửa nhắc bạn, tất cả giống như ở trong những lồng sắt nhỏ riêng.

Lúc tốt nghiệp đại học, Thẩm Mộc Tinh vừa tới thực tập ở công ty, cô vừa vào chung cư của công nhân viên được mấy hôm, đã nghe nói ba người làm công ở tòa nhà B ngay cạnh bị kẻ theo đuôi giết chết, cô cố ý mua một cái khóa, khóa cả cửa sắt bên trong lại, sợ đến đêm cũng không dám ngủ.

Thành phố này khiến cô cảm thấy không an toàn.

Nhưng giờ thì quen cả rồi.

Thẩm Mộc Tinh cũng không để Tiểu Trịnh đứng ngoài cửa.

Nhà ở của công nhân viên được thiết kế đầy đủ, ba phòng ngủ một phòng khách, hai đồng nghiệp khác chưa về, Thẩm Mộc Tinh thu dọn sofa, mời Tiểu Trịnh ngồi.

“Bỗng dưng đói quá.” Thẩm Mộc Tinh nói.

“Tôi cũng vậy, muốn xuống đi ăn khuya không?” Tiểu Trịnh ngồi cùng một phòng với cô, có phần câu nệ, lưng thẳng tắp.

Thẩm Mộc Tinh cười cười: “Tôi sẽ không ăn anh, thả lỏng đi.”

Cô lấy một quả táo từ tủ lạnh ra, đưa cho anh ta.

Tiểu Trịnh cảm táo, không ăn, nói: “Tôi có thể gọi cô là Mộc Tinh không?”

“Gọi là gì cũng được.”

“Thật ra tôi rất thích cô, Mộc Tinh, cô không giống những cô gái mà tôi biết ở Thâm Quyển, không tùy tiện như họ.”

“Ồ, anh từng gặp người tùy tiện cơ à?”

Tiểu Trịnh đang định nói, lại chỉ vào túi xách của cô: “Điện thoại cô đang rung kìa.”

Lúc này cô mới phát hiện, lòng tự nhủ nguy rồi, lúc trên tàu điện ngầm đã có người gọi điện cho cô, đang định xuống tàu điện thì nghe, cuối cùng lại quên, mong không phải là hộ khách quan trọng gì!

Cô nhanh chóng mở túi, lấy điện thoại ra xem, mười mấy cuộc nhỡ, đều là số lạ.

Và... một tin nhắn chưa đọc.

“Mộc Tinh, anh là Nghiêm Hi Quang.”

...

Thẩm Mộc Tinh tự giam mình trong phòng khoảng mười mấy phút, cô xem dãy số Thâm Quyển này, mãi vẫn không thở nhẹ đi được.

Nghiêm Hi Quang...

Anh đã tìm được số máy của cô như thế nào?

Anh có ý gì?

Thẩm Mộc Tinh nửa cười nửa mếu hỏi mình, bỗng hơi bắn loạn tay chân.

Sau mười mấy phút im lặng, đầu kia điện thoại lại không biết mệt mà gọi tới.

Thẩm Mộc Tinh bỗng thấy phiền vô cùng, nhanh chóng cúp máy, nhấn lại:

“Xin lỗi, anh gọi nhầm rồi.”

Quả nhiên, đầu kia không có động tĩnh gì nữa.

Mở cửa phòng đi ra, Tiểu Trịnh đã về rồi, trên khay trà của phòng khách cẩn thận bày một bát mì.

Thẩm Mộc Tinh hơi kinh ngạc, cô đi qua, ngồi xuống, trên cái bát trước mặt bày ngay ngắn một đôi đũa, trên mì còn có một quả trứng chần, trông cực hấp dẫn.

Cô không nhịn được, nhẹ nhàng cầm lấy đũa, ăn một miếng lại một miếng, ngay khi cắn một miếng mì, hốc mắt hơi ẩm ướt.

Tiểu Trịnh nhắn tin hỏi: “Mì ngon không?”

Thẩm Mộc Tinh trả lời: “Cảm ơn anh, Tiểu Trịnh.”

Tiểu Trịnh gọi điện cho cô.

Thẩm Mộc Tinh nhận cuộc gọi, hít mũi một cái, tiếng này khiến Tiểu Trịnh bật cười.

“Này, không phải chứ! Chỉ thế mà đã cảm động phát khóc rồi?”

Thẩm Mộc Tinh cười cười, dốc nước mắt về: “Không, chỉ là ở nơi quỷ quái này, đã lâu lắm rồi chưa có ai nấu cho tôi ăn.”

“Đứa bé thiếu tình yêu thương à! Không sao, sau này tôi sẽ thường xuyên nấu cho cô ăn.”

Thẩm Mộc Tinh vừa ăn mì vừa nói: “Không phải... Coi như là tình cảm đặc biệt đi, lúc học năm nhất đại học ở Nghiễm Châu, tôi từng bị bệnh nặng.”

+++

Ký ức dần trở về kỳ nghỉ đông năm nhất đại học, khi tiết cuối cùng kết thúc, Thẩm Mộc Tinh vội vã kéo hành lý rời khỏi trường.

Ngồi lên tàu hỏa về Ôn Châu, Thẩm Mộc Tinh suy đi nghĩ lại, vì sao Nghiêm Hi Quang lại cắt đứt liên lạc với cô, vì sao em trai mãi chỉ nhắn tin cho cô mà không nghe điện.

Cô nghĩ rồi nghĩ, nghĩ đến đỏ bừng hai mắt.

Xa cách mấy tháng, trở lại trần nhỏ, những con đường vẫn thế, nhưng đều đã cảnh còn người mất.

Trong tiệm may chỉ còn mỗi người thợ may già trầm lặng, trong nhà cũng không tiếng đánh mạt chược nữa.

Thẩm Mộc Tinh hỏi người thợ may già, Nghiêm Hi Quang đâu rồi ạ?

Mất người thợ may già tối lại, ông uống rượu nói xiên: “Xuất ngoại rồi, đi một cái là không liên lạc được nữa, nước ngoài là con quái thú ăn thịt người...”

Thẩm Mộc Tinh tuyệt vọng đến cực độ, cô kéo cái vali cũ nát chạy về nhà hỏi mẹ. Ban đầu nhìn thấy cô, mẹ kinh ngạc, sau đó mắt đỏ bừng, hỏi: “Cô về làm gì?”

Thẩm Mộc Tinh cũng khóc: “Sao con không thể về? Mẹ chê con làm mẹ mất mặt sao?”

Mẹ kéo vali của cô vào nhà, lạnh mặt nói: “Một đứa, hai đứa,, đứa nào cũng là quỷ đòi nợ...”

“Em con đâu?”

“Chết rồi.”

Thẩm Mộc Tinh vọt tới trước mặt mẹ, ngăn bà lại: “Con hỏi mẹ là em con đâu!”

Mẹ vẫn không nói gì.

Thẩm Mộc Tinh gấp, cầm điện thoại gọi điện cho em trai, điện thoại lại reo lên trong túi mẹ.

Trên mặt mẹ hiện lên vẻ giễu cợt.

“Tin nhắn của em trai cô đều do tôi nhắn cho cô.” Mẹ ngồi xuống sofa, nghiêm mặt thừa nhận.

Thẩm Mộc Tinh bỗng có dự cảm xấu.

Cô nhìn mẹ một hồi lâu, đầu gối bỗng mềm nhũn, quỳ xuống.

Bao nhiêu lo nghĩ và bất lực mấy ngày này đều hóa thành nước mắt, cô quỳ trên mặt đất, như một người tuyết bị hòa tan.

Nước mắt Thẩm Mộc Tinh không ngừng chảy.

“Mẹ... Con sai rồi... Con biết sai rồi... Con khiến mẹ mất mặt...”

“Mẹ, con xin mẹ, mẹ nói cho biết đi, tại sao Nghiêm Hi Quang không để ý tới con, xin mẹ nói cho biết đã xảy ra chuyện gì đi...”

“Mẹ... Đều do con... Con biết sai rồi...”

Cô khóc, mẹ cũng khóc, dường như mẹ còn uất ức và bất lực hơn cô, bà khóc không thành tiếng, nói: “Cô biết mấy ngày nay tôi như thế nào à... Tôi không ngừng chạy vạy... Vay tiền... Họ nói... Đã thương người phải chịu trách nhiệm hình sự... Không tránh được ngồi tù... Nó còn trẻ như thế... Đã bị hủy rồi...”

Mẹ nói, Thẩm Minh hủy rồi.

Lúc Thẩm Mộc Tinh thấy Thẩm Minh trong tù, tóc cậu đã bị cạo sạch, mặc áo tù màu cam, sắc mặt tiêu tụy.

Cô khóc, đập mạnh song sắt: “Đồ ngu ngốc! Mẹ mắng em là vẫn còn nhẹ! Sao em lại có thể khổ kiếp như vậy!”

Thẩm Minh vẫn cà lơ phát phơ như thế, cười nói: “Chị, chị đừng khóc.”

Cậu nghiêng nghiêng rằng, nói: “Lúc ấy em không nghĩ được gì nữa, chỉ muốn giết cô ta...”

Không ai biết rốt cuộc giữa Thẩm Minh và Kaka đã xảy ra chuyện gì, mẹ nói sau khi lành thương, Kaka liền biến mất ở trấn Thủy Đầu.

Kaka rời đi, Thẩm Minh vào tù, Nghiêm Hi Quang mất liên lạc, tất cả như một cái lưới lớn kéo cô vào đêm tối vô tận.

Thẩm Minh rời, cô kéo hành lý về trường.

+++

Tiểu Trịnh hỏi: “Ồ? Cô có tình cảm đặc biệt gì? Nói nghe thử xem?”

Thẩm Mộc Tinh quay về từ trong hồi ức, hít sâu một hơi, nói: “Nghỉ hè năm nhất đại học, tất cả đều về nhà, mình tôi nằm trong phòng ngủ, sốt tới 39 độ, tôi không xuống giường, không uống thuốc, không uống nước... Tôi cho là tôi sắp chết...”

Tiểu Trịnh nói: “Có chuyện gì xảy ra? Sao lại nghĩ quẩn như vậy?”

Thẩm Mộc Tinh: “Không phải tôi muốn chết, chỉ thấy không có tí sức nào để sống tiếp. Tôi nằm trên giường, đầu sắp đau đến vỡ ra, kiệt sức. Ngay lúc tôi cho mình sắp chết rồi, cửa phòng ngủ mở ra, bác gái quản lý ký túc xá bưng một bát mì vào, thấy tôi sốt như vậy, nói: Con à, cả bốn tầng chỉ có mỗi con không về nhà, sao con lại không về nhà vậy? Đã hai ngày con không rời phòng rồi, có phải bị bệnh không? Ăn mì đi!”

Tiểu Trịnh: “Đúng là ân nhân cứu mạng! Lúc đó cô nghĩ gì?”

Thẩm Mộc Tinh hít mũi một cái, cười: “Lúc đấy tôi nghĩ, người không cho phép chúng tôi vi phạm nội quy, sử dụng đồ điện, sao có thể nấu một bát mì chứ?”

Tiểu Trịnh: “Cô thật là...”

Thẩm Mộc Tinh dừng một chút, khôi phục tinh thần sáng sủa, nói: “Tóm lại, Tiểu Trịnh, cảm ơn mì của anh.”

Tiểu Trịnh: “Ồ? Cảm ơn như thế nào? Nếu không thì làm bạn gái của tôi đi?”

+++

Chắc là trời cao đang đùa cô, khi Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy ảnh chụp của người sáng lập Y&S – Sử Lỗi, cô nghĩ vậy.

Cô đã từng gặp anh ta, ở tiệm của Nghiêm Hi Quang.

Buổi họp báo công bố tập đoàn Y&S thu mua trang sức và quần áo Eve được tổ chức rất thuận lợi, Thẩm Mộc Tinh xoay như con quay ở hậu trường.

Hậu trường buổi họp báo.

Mã Lệ Na nói: “Đội truyền thông với dàn khách quý hôm nay là dàn lớn nhất mà chị đây từng thấy đấy, Sử Lỗi này đúng là nhân vật lớn thật.”

Sử Lỗi, trong mắt công chúng, là con nhà giàu số một trong nước. Chưa đầy hai tám, vừa “ra núi” đã thu mua hãng quần áo và trang sức Eve nổi tiếng, thu hai mươi mấy công ty chi nhánh, hơn bốn trăm văn phòng, hơn bảy trăm cửa hàng của Eve về dưới trướng, tất cả đều làm trang phục định chế cao cấp, hung hăng lãnh quân tiền vào thị trường định chế cao cấp của Trung Quốc.

A Mẫn nói: “Thế đã là gì, anh ta còn mời được cả bậc thầy thợ may đỉnh cấp quốc tế về Trung Quốc trấn đài cho mình, chắc mấy sao trong nước chưa đặt được quần áo của anh ta sắp nhào tới rồi đấy? July, không phải cô hiểu tiếng Ý sao? Cô dịch tý xem nào, rốt cuộc ông cụ đó đang nói gì?”

July: “Thầy Casinello nói, ông ấy luôn tin rằng, một thợ may tốt, nhất định phải cần 15 – 30 năm mài giũa mới có thể thành tài, ông không cho rằng học trò của mình nên một mình chống đỡ một phương ngay lúc này, nhưng học trò của ông đã không đợi nổi nữa, nhất quyết muốn về nước, nên chúc trò may mắn?”

Mã Lệ Na hỏi: “Học trò của ông ấy là ai?”

A Mẫn nói: “Chính là người thợ may đã cùng Sử Lỗi sáng lập ra nhãn hiệu Y&S ấy.”

Thẩm Mộc Tinh ngồi góc không người, trong tay cầm một quyển tạp chí, trên đó cuộc phỏng vấn của “Chủ nhật phương Nam” với Sử Lỗi.

Tổng thanh tra luôn tán dương sáng ý của Sử Lỗi khi họp với mọi người, nên Thẩm Mộc Tinh vô cùng tò mò về con người này. Thế là nhìn thấy anh ta trên tạp chí, cô bèn mua một quyển về.

Ai ngờ vừa xem ảnh đã nhận ra.

Tin về anh trên tạp chí —

Biên tập: “Ban đầu anh có dự tính gì khi làm trang phục định chế cao cấp?”

Sử Lỗi: “Nếu tôi nói, muốn để người Trung Quốc thoát khỏi cái khuôn sáo hàng hiệu cũ rích, biết đến cảnh giới tối cao của thời thượng, thì có tự đại lắm không?”

Biên tập: “Không, chúng tôi đều quen với điều đó rồi.”

Sử Lỗi: “Thật xin lỗi.”

Biên tập: “Xin hỏi cái tên Y&S này có nguồn gốc từ đâu ạ?”

Sử Lỗi: “Yardstick & Sewing*, thước đo và may vá, đương nhiên mọi người cũng có thể hiểu đây là chữ viết tắt họ của tôi và bạn tôi – Nghiêm Hi Quang**. Cậu ấy là một thợ may vô cùng xuất sắc, cũng là học trò đắc ý nhất của thầy Casinello, họ của cậu ấy chính là định nghĩa của tôi về nghề may.”

(*) nguyên văn của tác giả là Yardstick & Rial, nhưng không có từ Rial trong từ điển nào cả, nên editor mạn phép thay thành từ Sewing có nghĩa may vá

(**) “Nghiêm” trong tiếng Trung đọc là [yán], còn “Sử” đọc là [shǐ]

Biên tập: “Vậy anh Nghiêm cũng đã cùng anh cố gắng khai thác thị trường trang phục định chế cao cấp ở Trung Quốc sao?”

Sử Lỗi: “Cậu nói đùa, cậu tuyệt đối không biết tên đó có chấp đến cỡ nào đâu. Cậu ta là một kẻ vô cùng an phận với tay nghề của mình, thậm chí còn không muốn lấy thân phận học trò của thầy Casinello để tham gia hoạt động với tôi, nhiều người cậu ta sẽ xấu hổ. Cậu ta không ăn khớp với rất nhiều quan niệm của tôi.”

Biên tập: “Vậy anh và anh Nghiêm đã trở thành đồng bạn như thế nào?”

Sử Lỗi: (cười) “Lúc tôi đưa ra tên nhãn hiệu của chúng tôi, không hiểu sao cậu ta lại đồng ý. Chắc cậu ta thấy việc ghép chữ viết tắt họ của chúng tôi là rất có thành ý. Dù sao, suy nghĩ của những người có tay nghề, thương nhân như chúng ta mãi mãi không thể hiểu được.”

Y&S...

Thẩm Mộc Tinh nhìn nhãn hiệu trên tạp chí, ngẩn ra.

Điện thoại rung, cô đang sững sờ, gần như không nghĩ ngợi gì đã nhận.

“Xin chào.”

“Alo? Xin chào?”

Sao không nói gì?

Cô hỏi hai lần liên tiếp, đầu kia vẫn không lên tiếng.

Cô kỳ quái nhìn điện thoại.

Bỗng, một giọng trầm đầy từ tính vang lên bên tai.

“Em lừa anh, đây là số của em.”

Thẩm Mộc Tinh bỗng ngẩn đầu, nơi cửa hậu trường lộn xộn, giây phút này có một người đàn ông.

Trời hơi se se, anh vẫn mặc bộ đồ Tây hai hàng cúc màu xanh đậm ấy, áo khoác cashmere tay raglan*, trông cao gầy. Thấy cô ngẩng đầu nhìn mình, anh lập tức đi tới chỗ cô.

(*) tay áo raglan: được đặt tên theo Lord Raglan của trận Waterloo. Áo tay Raglan có đặc trưng: cổ rộng, đủ cho một đường may chạy từ xương quai xanh xuống nách, để áo trông thoáng

Thẩm Mộc Tinh đứng bật dậy, vô thức lùi một bước. Anh bèn đứng đó, không tiến tới nữa.

Hai người cứ thế nhìn nhau từ xa, xen giữa là những nhân viên đang bận rộn công tác.

Thời gian như ngừng lại.

Anh vẫn gương mặt không giống người phương Nam ấy, ngũ quan lập thể, làn da trắng nõn, không thay đổi gì so với hồi ấy. Cằm gầy, râu cạo rất sạch, không còn sợi nào, cực kỳ lưỡng. Mắt anh vẫn sâu sắc như thế, dường như chỉ bất cần một chút thôi là sẽ bị hãm sâu xuống đó.

Thay đổi lớn nhất hẳn là khí chất của anh, a, người đi nước ngoài đúng là khác thật, từ đầu xuống chân đầy phong phạm quốc tế.

Thẩm Mộc Tinh bây giờ, đã có tổ dưỡng nghề nghiệp, có thể che hết hoảng thành bình tĩnh. Cô cười với anh, rất khó để nhìn ra chút run rẩy nhỏ xíu không không chế được trên khóe môi cô.

Cô vừa cười, anh liền tiếp tục đi tới.

Anh đi rất chậm, Thẩm Mộc Tinh không biết vì sao anh lại đi chậm như vậy, con người âm u trong lòng tự nhủ, khả năng người đàn ông này đang định chơi kiểu tình cảm với cô.

Thẩm Mộc Tinh vẫn cười bình tĩnh, đến lúc anh đứng vững trước mặt cô, cô nhìn gương mặt có phần xa lạ của anh, nói: “Lần trước gặp chưa kịp nói gì với anh, thì ra anh chính là Y trong Y&S! Không ngờ lại gặp ở đây, em xem tạp chí, thấy nói bình thường anh không có mặt ở mấy buổi họp báo.”

Nghiêm Hi Quang đứng trước mặt cô, không e dè gì nhìn cô: “Anh biết hôm nay em có ở đây, nên... để anh xem chút đi.”

“Xem ai? Xem em à!” Thẩm Mộc Tinh chỉ mình, cười.

“Ừ.” Ánh mắt anh quét lên mặt cô.

“Vậy cùng nhau ăn bữa cơm đi, chúng ta hẹn một cuộc.” Thẩm Mộc Tinh nói.

“Hôm nay được không?” Nghiêm Hi Quang nói.

Thẩm Mộc Tinh bật cười: “Vừa về nước đã quên sạch tiếng mẹ đẻ rồi sao? Thấy anh nói chuyện khó khăn vậy! Được rồi, tối nay em rảnh, nhưng giờ em phải đi làm việc.”

Cô nói xong, rời đi. Nghiêm Hi Quang yên lặng ngồi xuống một ghế nghỉ ở hậu trường chờ cô.

Thẩm Mộc Tinh bắt đầu xoay như con quay.

Lên xuống, ra vào.

Hậu trường có rất nhiều người, nhưng dường như toàn thế giới chỉ có mình người trong góc ấy.

Thỉnh thoảng anh lại nhìn chăm chú, khiến Thẩm Mộc Tinh không yên.

70. Chương 36: Chương 35: Xương Đen

Edit: Đào Sindy

Đồng nghiệp đều nói Thẩm Mộc Tinh làm việc đạt tới cảnh giới quên mình, thực sự không giả, chờ cô làm xong việc của bản thân, trời đã tối.

Trong hành lang cao ốc trông thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc Áo phục đi ngang qua, lúc này Thẩm Mộc Tinh mới nghĩ đến người kia.

Đẩy cửa hậu trường ra, nhân viên công tác đã đi hơn phân nửa, còn có mấy người đang kết thúc công việc, tất cả đều uể oải.

Cô nhìn ghế sofa pha hẻo lánh, vị trí kia cũng trống rỗng.

Thẩm Mộc Tinh hít vào một hơi thật sâu, quai hàm trổng, không hiểu uể oải xâm nhập từ đâu mà đến.

Anh sẽ không cảm thấy cô đang cố ý tránh né anh chứ?

Thật ra không có.

Đi đến dựa vào ghế sofa, bên cạnh bàn để một mảnh giấy không biết từ khi nào, mảnh giấy chỉ kịp cài nắp bút, Thẩm Mộc Tinh cầm mảnh giấy lên, phía trên là chữ viết không dễ nhìn của Nghiêm Hi Quang——

“Mộc Tinh, hiện tại anh có việc đi trước, tối nay anh sẽ điện thoại cho em.”d.đ.l.q.đ

Thẩm Mộc Tinh không chịu được lắc đầu cười khổ, cô gần như có thể tưởng tượng ra được cảnh anh tìm mảnh giấy khắp nơi, sau đó vội vàng viết xuống mấy chữ rồi đi, không giữ nắp bút lại không giống tính cách trầm ổn của anh, hẳn là thật sự có việc gấp bị gọi về.

Anh thật đúng là mười năm khôn ngoan ngu trong chốc lát, gửi một tin nhắn không phải xong rồi sao.

Nhìn lại mảnh giấy kia mười mấy giây, Thẩm Mộc Tinh mới giật mình hiểu ra miệng nở nụ cười, lập tức thu hồi nụ cười, nhìn chữ của anh, vẫn do dự không biết nên ném đi không.

Điện thoại di động vang lên, là Tiểu Trịnh gọi đến, cô theo bản năng nhận, giọng điệu Tiểu Trịnh khiến người khác thoải mái vang lên:

“Người đẹp, tan làm thôi, Thẩm Quyển cả đồng nghiệp độc thân điên cuồng làm việc rồi, không thiếu một người như em đâu!”

Thẩm Mộc Tinh bị anh ta chọc cười: “Có gì à?”

“Em quay đầu xem.” Tiểu Trịnh nói.

Thẩm Mộc Tinh quay người lại, ngoài ý muốn trông thấy Tiểu Trịnh đứng ở cửa, lắc lắc cành hoa hồng trong tay về phía cô.

Thẩm Mộc Tinh khẽ giật mình, nắm mảnh giấy kia, ném vào thùng rác, sau đó lại hoảng hốt nhìn thùng rác kia.

Cứ việc thời gian qua đi rất nhiều năm về sau, ném đồ của anh giống như ném đi bảo bối, cho dù chỉ là một mảnh giấy có chữ viết của anh.

Thật sự là bị coi thường lại buồn cười.

Thẩm Mộc Tinh đi qua, Tiểu Trịnh đưa hoa hồng cho cô, cô nhận lấy, ghét bỏ nhìn bông hoa kia: “Thật keo kiệt.”

Tiểu Trịnh nói: “Anh biết em không phải loại con gái phô trương, sợ cầm chín mươi chín đóa hoa hồng sẽ khiến bạn đồng nghiệp của em ở đây mất tự nhiên, nhưng không biết vì sao, hôm nay anh đặc biệt muốn tặng hoa cho em, liền. . .”

“Miễn cưỡng tiếp nhận cách nói của anh.” Thẩm Mộc Tinh cười.

Thuận theo lý thuyết, hai người cùng đi ăn cơm chiều.

Tiểu Trịnh này EQ rất cao, rất biết cách nói chuyện, nhưng không lộ vẻ miệng lưỡi trơn tru, hiểu được lãng mạn, cũng sẽ không để phụ nữ cảm thấy dung tục.

Đến Quảng Đông sáu năm rồi, không có một chàng trai nào khiến Thẩm Mộc Tinh có loại cảm giác này, xác thực mà nói, là một loại ấn tượng tốt.d.đ-l:q*đ

Ban đêm vừa về đến nhà, Thẩm Mộc Tinh liền kêu một phần cổ vịt cay, bên Thâm Quyển có một nhà hàng dùng nước nấu vịt đấy, không có sắc tố đỏ tươi, cổ vịt và xương quai xanh nấu vô cùng ngon, hương vị vừa nóng lại cay, thứ mà ở quê Thẩm Mộc Tinh không ăn được, bên Quảng Đông nhiều người có thói quen ăn khuya, mỗi lúc trời tối cô cũng sẽ gọi ít đồ ăn nhẹ để nhấm nháp.

Tiểu Trịnh đưa cô về đến nhà, mẹ liền gọi điện đến.

“Có phải tối đến lại mua đồ cay về ăn không?”

“Con vừa mới định, sao mẹ lại biết, hay thật.” Thẩm Mộc Tinh nhìn màn của cửa hàng, kẹp điện thoại trên vai.

Mẹ hừ lạnh một tiếng: “Con là miếng thịt rơi xuống từ trên người mẹ, con làm gì sao mẹ lại không biết chứ?”

“Có việc gì à?”

Mẹ do dự một chút, có vẻ thận trọng hỏi: “Lần này, Phó giáo sư không hẹn con?”

“Phó giáo sư nào?”

“Là người con nói bàn chuyện hợp tác ấy, có ấn tượng tốt với con.”

“Đã sớm không có liên hệ rồi. “ Thẩm Mộc Tinh nhàn nhạt nói: “Tóc người nọ quá ít, con sợ anh ta khoảng ba mươi tuổi sẽ hói mất đỉnh đầu”

Mẹ thở dài, lại hỏi: “Vay lần trước con nói với mẹ, đồng nghiệp con giới thiệu. . . à, y được gì đấy? Hẹn con rồi sao?”

Thẩm Mộc Tinh trả lời: “Tiểu Trịnh hả. . . hẹn rồi, thế nào?”

Mẹ lập tức giống như thấy được hi vọng: “Con và cậu ta hẹn rồi à? Con thấy thế nào?”

“Người cũng không tệ, nhưng con đối với y được không có cảm tình gì, con nói là ấn tượng kén vợ kén chồng.”

Mẹ “ách” một tiếng: “Con bé này! Con vẫn luôn bắt bẻ người ta như thế! Y được thì thế nào? Việc làm ổn định lại thanh nhàn kiếm được. . .”

“Được rồi được rồi.” Thẩm Mộc Tinh cắt ngang lời mẹ: “Chuyện này không cần mẹ quan tâm, con đã lớn tự có ý nghĩ của mình.”

“Con còn biết con lớn bao nhiêu, đừng trách mẹ không nhắc nhở con, con gái trên 27, thì tự vạch kế hoạch đi biết không?”

“Được được được, con sẽ dùng thái độ đoan chính, giao nộp cho mẹ được không?”

Thẩm Mộc Tinh cúp điện thoại, búi ngủ mãi thôi.

Mẹ của cô, chính là điển hình người mẹ mẫu mực nhất Trung Quốc, đến trường không cho yêu sớm, tốt nghiệp không cho kết hôn muộn, hận không thể để con mình làm một phát để ôm cháu trai, trong mắt bọn họ, chỉ cần tương mạo đoan chính làm việc ổn định liền có thể nhận, con phản kháng chính là con lớn tuổi con già mồm, lại chụp mũ là không hiểu thuận, đơn giản rồi. d.đ'l'đ

Tận tối đêm khuya 11: 00, người kia cũng không gọi điện thoại tới.

Nhưng cũng bình thường, anh nói như vậy, cô cũng nghe như vậy, cô thật sự không nhớ lâu.

Đối với việc lần nữa gặp lại Nghiêm Hi Quang, cho tới bây giờ Thẩm Mộc Tinh vẫn chưa tỉnh táo lại.

Cô từng mơ qua vô số lần cảnh gặp lại anh, mừng rỡ như điên, đan xen bị phẫn, tê tâm liệt phế, đau lòng đến tỉnh lại. . .

Những mộng cảnh này mãnh liệt bắt đầu bị thời gian chậm rãi hòa tan, cuối cùng bị vùi trong giấc ngủ mỗi một vì công việc của cô.

Đã có một khoảng thời gian rất dài, cô đều không nghĩ đến người này.

Giống như một cái bình đặt trên đầu tủ lạnh rơi xuống là bình rượu Thiệu Hưng.

Hiện tại anh đã trở về, cứ như vậy xuất hiện trước mặt cô, Thẩm Mộc Tinh vẫn cảm thấy giống như đang ở trong mơ. . .

Trong một giấc mơ bị hoà tan không đau không ngứa.

Suy nghĩ lung tung một trận, Thẩm Mộc Tinh cũng rửa mặt xong, từ trong toilet đi ra, nhìn đồng hồ, phát hiện không ai giao hàng .

Lại gọi một lần nữa cho tiệm, đều là đường dây bận, đều nói cổ vịt cay là món khiến người ta ăn nghiện, Thẩm Mộc Tinh chỉ cảm thấy con sâu trong bụng đang ngóc đầu bò dậy, dứt khoát cầm chìa khóa đi xuống lầu, tự mình đến tiệm ăn.

Ra khỏi cao ốc quanh quẽ, ban đêm ở Thâm Quyển phồn hoa như thế.

Chỗ ở của cô, bên trái là Vạn Tượng Thành, bên phải là Hạnh Phúc Lý, trên đường cái thường xuyên sẽ có một loạt đội xe Lamborghini đỏ cam vàng lục lam chầm tím rêu rao chạy qua, lầu lv và prada pha lê cao quý xinh đẹp. Ban đêm có chút lạnh, Thẩm Mộc Tinh quần chặt lấy áo khoác cũ trên người, đi đến Thái Ốc Vi dơ dáy bẩn thỉu..

Chỗ khách sạn Từ Quân Duyệt chạy ra một chiếc Porsche màu đen, sượt qua người cô, ngừng lại trước người cô. Mới đầu Thẩm Mộc Tinh không để ý, sau đó bỗng nhiên nghe thấy trong xe có người gọi tên mình.

“Mộc Tinh.”

Bước chân Thẩm Mộc Tinh dừng lại.

Một đôi giày da từ trên xe vươn ra, rơi xuống trên mặt đất, giống như cảnh đặc tả trên màn ảnh.

Người xuống phía sau chính là Nghiêm Hi Quang.

Porsche không chạy, trong xe còn ngồi mấy người.

Thẩm Mộc Tinh há to miệng, im lặng nhìn anh.

Nghiêm Hi Quang không hề động, đứng bên cạnh xe nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh thoải mái đi tới, đơn giản chào hỏi anh, cười nói: “Anh bận rộn xã giao ghê, đã trễ như vậy còn chưa về?”

Nghiêm Hi Quang chỉ mười đồng tiền trong tay cô, nói: “Không phải em cũng?”

“Em đi mua bữa ăn khuya.”

Nghiêm Hi Quang nhìn quanh, nói: “Thì ra em ở chỗ này.”

“Đúng vậy, em ở đối diện Hạnh Phúc Lý, bên cạnh đó.” Cô cười.

“Anh muốn gọi cho em mà sợ em đã ngủ rồi.”

“À may mắn anh không gọi, điện thoại em để ở kí túc xá rồi.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, quay người gõ cửa sổ xe, cúi người nói với người ngồi bên tay lái phụ: “Mọi người về đi không cần chờ tôi.”

Thẩm Mộc Tinh thấy điệu bộ này, ý muốn ở chung với cô sao, không hiểu sao cảm thấy bài xích, cô tranh thủ thời gian vội vã nói: “Em phải đi mua đồ ăn khuya rồi, lần sau chúng ta gặp mặt trò chuyện tiếp ha!”

Cô nói xong, không cho anh cơ hội nào, bước nhanh rời đi.

Porsche màu đen chạy vụt qua cô, mà cô không nghe thấy tiếng bước chân và tiếng gọi của Nghiêm Hi Quang, vậy nên anh cũng đi thôi, Thẩm Mộc Tinh nghĩ.

Mười một giờ đêm, trong ngõ nhỏ Thái Ốc Vi đèn đuốc sáng trưng.

Nhà này gọi là tiệm cổ vịt một lòng một dạ, trong cửa hàng hai mươi mét vuông ngồi đầy người, Thẩm Mộc Tinh vừa vào cửa phàn nàn với nhân viên cửa hàng vì chưa giao thức ăn, phục vụ vẫn luôn có thái độ “Thức ăn chỗ tôi luôn ngon có gan thì đừng đến”, đến cuối cùng cũng không lý luận ra sao, cuối cùng xám xịt gọi một phần xương quai xanh vịt và cháo đậu xanh.

Cô bưng khay vừa quay người lại, đã nhìn thấy cửa tự động sáng trưng, vì có một người đàn ông đến, mà từ từ mở ra.

Nhìn Thấy Nghiêm Hi Quang đi đến, Thẩm Mộc Tinh hơi kinh ngạc.

Cô cho là anh đã đi.

Không phải anh vẫn luôn theo cô chứ, đến bây giờ mới đến à? d-đ-l-q-đ

Hai người ngồi trên một cái bàn, giống như nói gì cũng lộ vẻ đột ngột.

Mấu chốt là Thẩm Mộc Tinh không biết anh muốn làm gì.

Cô có chút khó chịu, một bên ăn bánh đậu một bên yển chuyển nói:

“Thật ra thói quen của người trong nước cũng bị nước ngoài đồng hoá, nhất là ở Thâm Quyển. Ví như. . . Anh muốn gặp mặt một người, vẫn nên hẹn sớm một chút.”

Nghiêm Hi Quang vẫn luôn nhìn cô, trên người có mùi rượu do đi xã giao, trầm mặc một chút, nói: “Thật xin lỗi, anh làm phiền cuộc sống riêng tư của em.”

Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian cười khách sáo: “Không sao không sao.”

Hai người nhất thời không nói gì.

Sau đó cảm thấy xấu hổ, đưa cho anh một chén cháo đậu xanh, lúc anh ăn miếng thứ nhất thì ngừng lại, rõ ràng quá ngọt không lành miệng, cuối cùng vẫn ăn không thừa một miếng.

Thẩm Mộc Tinh cũng không còn khẩu vị, nhưng lại không muốn biểu hiện quá rõ ràng, thế là qua loa uống vào mấy miếng cháo đậu xanh, liền lau miệng, nhìn anh: “Em đã ăn xong.”

Nghiêm Hi Quang liền muốn móc túi tiền.

“Đây là thức ăn nhanh, phiếu đã mua rồi.” Thẩm Mộc Tinh nhắc nhở.

Anh buông tay xuống, rút một điếu thuốc, Thẩm Mộc Tinh chỉ biển cấm hút trên tường, anh đã để lên miệng rồi, lắc đầu biểu thị không thèm quan tâm, rất cố chấp đốt thuốc.

Hai cánh cửa tự động lúc mở lúc đóng, Thẩm Mộc Tinh từ trong tiệm đi ra, đi ra Thái Ốc Vi.

Thâm Quyển rất giống người trẻ tuổi bề ngoài thì ngăn nắp bên trong lại chật vật.

Thành phố này có đủ loại tiêu chí kiến trúc, lộng lẫy, nhưng trong hiện thực mọi người lại thường xuyên sinh hoạt trong một khe hở chật hẹp, những khe hở này tạo thành kiệt tác “Bắt tay lâu”.

Đặc khu vừa mới thành lập, rất nhiều dân bản xứ nắm chặt mỗi một tấc đất đi đóng lầu, sau đó lên giá đất, khiến trong khu dân cư thành thị tạo thành khe hở, ẩm ướt dơ dáy bẩn thỉu, giống như toà nhà xinh đẹp này không thể nào diệt trừ xương đen và máu bản.

Thẩm Mộc Tinh đứng ở giữa xương đen, sau lưng đã không nghe thấy tiếng bước chân của anh rồi, bỗng nhiên cô ngừng lại, quay đầu, rất xa trông thấy Nghiêm Hi Quang cũng ngừng, tạo thành một đầu đoạn thẳng với cô.

Cô hơi không kiên nhẫn, nhìn anh nhú mày.

Nghiêm Hi Quang trầm mặc nhìn cô, lại mở chân ra từ từ đi tới cô.

Lúc gặp mặt ban ngày, cô cho là anh cố ý đi chậm, cố ý đi lâu, hiện tại xem ra, hình như anh không có ý như vậy.

Anh đi quá chậm, loại cảm giác này rất kỳ lạ.

Thẩm Mộc Tinh không nén được tức giận, cách không khí lớn tiếng hỏi:

“Này! Sao anh cứ theo em?”

Nghiêm Hi Quang ngẩng đầu, bỗng nhiên nhếch môi, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy kinh ngạc, anh nói với cô:

“Là anh. Đường em em đi, anh có thể đuổi theo em.”

71. Chương 35: Xương Đen

Edit: Đào Sindy

Đồng nghiệp đều nói Thẩm Mộc Tinh làm việc đạt tới cảnh giới quên mình, thực sự không giả, chờ cô làm xong việc của bản thân, trời đã tối.

Trong hành lang cao ốc trông thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc Âu phục đi ngang qua, lúc này Thẩm Mộc Tinh mới nghĩ đến người kia.

Đẩy cửa hậu trường ra, nhân viên công tác đã đi hơn phân nửa, còn có mấy người đang kết thúc công việc, tất cả đều uể oải.

Cô nhìn ghế sofa hẻo lánh, vị trí kia cũng trống rỗng.

Thẩm Mộc Tinh hít vào một hơi thật sâu, quai hàm trống, không hiểu uể oải xâm nhập từ đâu mà đến.

Anh sẽ không cảm thấy cô đang cố ý tránh né anh chứ?

Thật ra không có.

Đi đến dựa vào ghế sofa, bên cạnh bàn để một mảnh giấy không biết từ khi nào, mảnh giấy chỉ kịp cài nắp bút, Thẩm Mộc Tinh cầm mảnh giấy lên, phía trên là chữ viết không dễ nhìn của Nghiêm Hi Quang——

“Mộc Tinh, hiện tại anh có việc đi trước, tối nay anh sẽ điện thoại cho em.”d.đ.l.q.đ

Thẩm Mộc Tinh không chịu được lắc đầu cười khổ, cô gần như có thể tưởng tượng ra được cảnh anh tìm mảnh giấy khắp nơi, sau đó vội vàng viết xuống mấy chữ rồi đi, không giữ nắp bút lại không giống tính cách trầm ổn của anh, hẳn là thật sự có việc gấp bị gọi về.

Anh thật đúng là mười năm khôn ngoan ngu trong chốn lạt, gửi một tin nhắn không phải xong rồi sao.

Nhìn lại mảnh giấy kia mười mấy giây, Thẩm Mộc Tinh mới giật mình hiểu ra miệng nở nụ cười, lập tức thu hồi nụ cười, nhìn chữ của anh, vẫn do dự không biết nên ném đi không.

Điện thoại di động vang lên, là Tiểu Trịnh gọi đến, cô theo bản năng nhận, giọng điệu Tiểu Trịnh khiến người khác thoải mái vang lên:

“Người đẹp, tan làm thôi, Thẩm Quyển cả đồng nghiệp đọc thân diện cuồng làm việc rồi, không thiếu một người như em đâu!”

Thẩm Mộc Tinh bị anh ta chọc cười: “Có gì à?”

“Em quay đầu xem.” Tiểu Trịnh nói.

Thẩm Mộc Tinh quay người lại, ngoài ý muốn trông thấy Tiểu Trịnh đứng ở cửa, lắc lắc cành hoa hồng trong tay về phía cô.

Thẩm Mộc Tinh khẽ giật mình, nắm mảnh giấy kia, ném vào thùng rác, sau đó lại hoảng hốt nhìn thùng rác kia.

Cứ việc thời gian qua đi rất nhiều năm về sau, ném đồ của anh giống như ném đi bảo bối, cho dù chỉ là một mảnh giấy có chữ viết của anh.

Thật sự là bị coi thường lại buồn cười.

Thẩm Mộc Tinh đi qua, Tiểu Trịnh đưa hoa hồng cho cô, cô nhận lấy, ghét bỏ nhìn bông hoa kia: “Thật keo kiệt.”

Tiểu Trịnh nói: “Anh biết em không phải loại con gái phô trương, sợ cầm chín mươi chín đóa hoa hồng sẽ khiến bạn đồng nghiệp của em ở đây mất tự nhiên, nhưng không biết vì sao, hôm nay anh đặc biệt muốn tặng hoa cho em, liền...”

“Miễn cưỡng tiếp nhận cách nói của anh.” Thẩm Mộc Tinh cười.

Thuận theo lý thuyết, hai người cùng đi ăn cơm chiều.

Tiểu Trịnh này EQ rất cao, rất biết cách nói chuyện, nhưng không lộ vẻ miệng lưỡi trơn tru, hiểu được lãng mạn, cũng sẽ không để phụ nữ cảm thấy dung tục.

Đến Quảng Đông sáu năm rồi, không có một chàng trai nào khiến Thẩm Mộc Tinh có loại cảm giác này, xác thực mà nói, là một loại ấn tượng tốt.d.đ-l:q*đ

Ban đêm vừa về đến nhà, Thẩm Mộc Tinh liền kêu một phần cổ vịt cay, bên Thâm Quyển có một nhà hàng dùng nước nấu vịt đây, không có sắc tố đỏ tươi, cổ vịt và xương quai xanh nấu vô cùng ngon, hương vị vừa nóng lại cay, thứ mà ở quê Thẩm Mộc Tinh không ăn được, bên Quảng Đông nhiều người có thói quen ăn khuya, mỗi lúc trời tối cô cũng sẽ gọi ít đồ ăn nhẹ để nhấm nháp.

Tiểu Trịnh đưa cô về đến nhà, mẹ liền gọi điện đến.

“Có phải tối đến lại mua đồ cay về ăn không?”

“Con vừa mới định, sao mẹ lại biết, hay thật.” Thẩm Mộc Tinh nhìn màn của cửa hàng, kẹp điện thoại trên vai.

Mẹ hừ lạnh một tiếng: “Con là miếng thịt rơi xuống từ trên người mẹ, con làm gì sao mẹ lại không biết chứ?”

“Có việc gì à?”

Mẹ do dự một chút, có vẻ thận trọng hỏi: “Lần này, Phó giáo sư không hẹn con?”

“Phó giáo sư nào?”

“Là người con nói bàn chuyện hợp tác ấy, có ấn tượng tốt với con.”

“Đã sớm không có liên hệ rồi. ” Thẩm Mộc Tinh nhàn nhạt nói: “Tóc người nọ quá ít, con sợ anh ta khoảng ba mươi tuổi sẽ hói mất đỉnh đầu”

Mẹ thở dài, lại hỏi: “Vậy lần trước con nói với mẹ, đồng nghiệp con giới thiệu... à, y được gì đấy? Hẹn con rồi sao?”

Thẩm Mộc Tinh trả lời: “Tiểu Trịnh hả... hẹn rồi, thế nào?”

Mẹ lập tức giống như thấy được hi vọng: “Con và cậu ta hẹn rồi à? Con thấy thế nào?”

“Người cũng không tệ, nhưng con đối với y được không có cảm tình gì, con nói là ấn tượng kén vợ kén chồng.”

Mẹ “ách” một tiếng: “Con bé này! Con vẫn luôn bắt bẻ người ta như thế! Y được thì thế nào? Việc làm ổn định lại thanh nhàn kiếm được...”

“Được rồi được rồi.” Thẩm Mộc Tinh cắt ngang lời mẹ: “Chuyện này không cần mẹ quan tâm, con đã lớn tự có ý nghĩ của mình.”

“Con còn biết con lớn bao nhiêu, đừng trách mẹ không nhắc nhở con, con gái trên 27, thì tự vạch kế hoạch đi biết không?”

“Được được được, con sẽ dùng thái độ đoan chính, giao nộp cho mẹ được không?”

Thẩm Mộc Tinh cúp điện thoại, bùi ngùi mãi thôi.

Mẹ của cô, chính là điển hình người mẹ mẫu mực nhất Trung Quốc, đến trường không cho yêu sớm, tốt nghiệp không cho kết hôn muộn, hận không thể để con mình làm một phát để ôm cháu trai, trong mắt bọn họ, chỉ cần tướng mạo đoan chính làm việc ổn định liền có thể nhận, con phản kháng chính là con lớn tuổi con già mồm, lại chụp mũ là không hiểu thuận, đơn giản rồi. d.đ“l”đ

Tận tới đêm khuya 11: 00, người kia cũng không gọi điện thoại tới.

Nhưng cũng bình thường, anh nói như vậy, cô cũng nghe như vậy, cô thật sự không nhớ lâu.

Đối với việc lần nữa gặp lại Nghiêm Hi Quang, cho tới bây giờ Thẩm Mộc Tinh vẫn chưa tỉnh táo lại.

Cô từng mơ qua vô số lần cảnh gặp lại anh, mừng rỡ như điên, đan xen bi phẫn, tê tâm liệt phế, đau lòng đến tỉnh lại...

Những mộng cảnh này mãnh liệt bắt đầu bị thời gian chậm rãi hòa tan, cuối cùng bị vùi trong giấc ngủ mỗi mệt vì công việc của cô.

Đã có một khoảng thời gian rất dài, cô đều không nghĩ đến người này.

Giống như một cái bình đặt trên đầu tủ lạnh rơi xuống là bình rượu Thiệu Hưng.

Hiện tại anh đã trở về, cứ như vậy xuất hiện trước mặt cô, Thẩm Mộc Tinh vẫn cảm thấy giống như đang ở trong mơ...

Trong một giấc mơ bị hoà tan không đau không ngứa.

Suy nghĩ lung tung một trận, Thẩm Mộc Tinh cũng rửa mặt xong, từ trong toilet đi ra, nhìn đồng hồ, phát hiện không ai giao hàng.

Lại gọi một lần nữa cho tiệm, đều là đường dây bận, đều nói cổ vịt cay là món khiến người ta ăn nghiện, Thẩm Mộc Tinh chỉ cảm thấy con sâu trong bụng đang ngóc đầu bò dậy, dứt khoát cầm chìa khóa đi xuống lầu, tự mình đến tiệm ăn.

Ra khỏi cao ốc quanh quẽ, ban đêm ở Thâm Quyển phần hoa như thế.

Chỗ ở của cô, bên trái là Vạn Tượng Thành, bên phải là Hạnh Phúc Lý, trên đường cái thường xuyên sẽ có một loạt đội xe Lamborghini đồ cam vàng lục lam chậm rãi rêu rao chạy qua, lầu lv và prada pha lê cao quý xinh đẹp. Ban đêm có chút lạnh, Thẩm Mộc Tinh quần chặt lấy áo khoác cũ trên người, đi đến Thái Ốc Vi dơ dáy bẩn thỉu..

Chỗ khách sạn Từ Quân Duyệt chạy ra một chiếc Porsche màu đen, sượt qua người cô, ngừng lại trước người cô. Mới đầu Thẩm Mộc Tinh không để ý, sau đó bỗng nhiên nghe thấy trong xe có người gọi tên mình.

“Mộc Tinh.”

Bước chân Thẩm Mộc Tinh dừng lại.

Một đôi giày da từ trên xe vươn ra, rơi xuống trên mặt đất, giống như cảnh đặc tả trên màn ảnh.

Người xuống phía sau chính là Nghiêm Hi Quang.

Porsche không chạy, trong xe còn ngồi mấy người.

Thẩm Mộc Tinh há to miệng, im lặng nhìn anh.

Nghiêm Hi Quang không hề động, đứng bên cạnh xe nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh thoải mái đi tới, đơn giản chào hỏi anh, cười nói: “Anh bận rộn xã giao ghê, đã trễ như vậy còn chưa về?”

Nghiêm Hi Quang chỉ mười đồng tiền trong tay cô, nói: “Không phải em cũng?”

“Em đi mua bữa ăn khuya.”

Nghiêm Hi Quang nhìn quanh, nói: “Thì ra em ở chỗ này.”

“Đúng vậy, em ở đối diện Hạnh Phúc Lý, bên cạnh đó.” Cô cười.

“Anh muốn gọi cho em mà sợ em đã ngủ rồi.”

“À may mắn anh không gọi, điện thoại em để ở kí túc xá rồi.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì, quay người gõ cửa sổ xe, cúi người nói với người ngồi bên tay lái phụ: “Mọi người về đi không cần chờ tôi.”

Thẩm Mộc Tinh thấy điệu bộ này, ý muốn ở chung với cô sao, không hiểu sao cảm thấy bài xích, cô tranh thủ thời gian vội vã nói: “Em phải đi mua đồ ăn khuya rồi, lần sau chúng ta gặp mặt trò chuyện tiếp ha!”

Cô nói xong, không cho anh cơ hội nào, bước nhanh rời đi.

Porsche màu đen chạy vụt qua cô, mà cô không nghe thấy tiếng bước chân và tiếng gọi của Nghiêm Hi Quang, vậy nên anh cũng đi thôi, Thẩm Mộc Tinh nghĩ.

Mười một giờ đêm, trong ngõ nhỏ Thái Ốc Vi đèn đuốc sáng trưng.

Nhà này gọi là tiệm cổ vịt một lòng một dạ, trong cửa hàng hai mươi mét vuông ngồi đầy người, Thẩm Mộc Tinh vừa vào cửa phàn nàn với nhân viên cửa hàng vì chưa giao thức ăn, phục vụ vẫn luôn có thái độ “Thức ăn chỗ tôi luôn ngon có gan thì đừng đến”, đến cuối cùng cũng không lý luận ra sao, cuối cùng xám xịt gọi một phần xương quai xanh vịt và cháo đậu xanh.

Cô bưng khay vừa quay người lại, đã nhìn thấy cửa tự động sáng trưng, vì có một người đàn ông đến, mà từ từ mở ra.

Nhìn Thấy Nghiêm Hi Quang đi đến, Thẩm Mộc Tinh hơi kinh ngạc.

Cô cho là anh đã đi.

Không phải anh vẫn luôn theo cô chứ, đến bây giờ mới đến à? d-đ-l-q-đ

Hai người ngồi trên một cái bàn, giống như nói gì cũng lộ vẻ đột ngột.

Mấu chốt là Thẩm Mộc Tinh không biết anh muốn làm gì.

Cô có chút khó chịu, một bên ăn bánh đậu một bên uyển chuyển nói:

“Thật ra thói quen của người trong nước cũng bị nước ngoài đồng hoá, nhất là ở Thâm Quyển. Ví như... Anh muốn gặp mặt một người, vẫn nên hẹn sớm một chút.”

Nghiêm Hi Quang vẫn luôn nhìn cô, trên người có mùi rượu do đi xã giao, trầm mặc một chút, nói: “Thật xin lỗi, anh làm phiền cuộc sống riêng tư của em.”

Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian cười khách sáo: “Không sao không sao.”

Hai người nhất thời không nói gì.

Sau đó cảm thấy xấu hổ, đưa cho anh một chén cháo đậu xanh, lúc anh ăn miếng thứ nhất thì ngừng lại, rõ ràng quá ngọt không lành miệng, cuối cùng vẫn ăn không chứa một miếng.

Thẩm Mộc Tinh cũng không còn khẩu vị, nhưng lại không muốn biểu hiện quá rõ ràng, thế là qua loa uống vào mấy miếng cháo đậu xanh, liền lau miệng, nhìn anh: “Em đã ăn xong.”

Nghiêm Hi Quang liền muốn móc túi tiền.

“Đây là thức ăn nhanh, phiếu đã mua rồi.” Thẩm Mộc Tinh nhắc nhở.

Anh buông tay xuống, rút một điều thuốc, Thẩm Mộc Tinh chỉ biết cầm hút trên tường, anh đã để lên miệng rồi, lắc đầu biểu thị không thèm quan tâm, rất cố chấp đốt thuốc.

Hai cánh cửa tự động lúc mở lúc đóng, Thẩm Mộc Tinh từ trong tiệm đi ra, đi ra Thái Ốc Vi.

Thâm Quyển rất giống người trẻ tuổi bề ngoài thì ngăn nắp bên trong lại chật vật.

Thành phố này có đủ loại tiêu chí kiến trúc, lộng lẫy, nhưng trong hiện thực mọi người lại thường xuyên sinh hoạt trong một khe hở chật hẹp, những khe hở này tạo thành kiệt tác “Bắt tay lâu”.

Đặc khu vừa mới thành lập, rất nhiều dân bản xứ nắm chặt mỗi một tấc đất đi đóng lều, sau đó lên giá đất, khiến trong khu dân cư thành thị tạo thành khe hở, ẩm ướt dơ dáy bẩn thỉu, giống như toà nhà xinh đẹp này không thể nào diệt trừ xương đen và máu bẩn.

Thẩm Mộc Tinh đứng ở giữa xương đen, sau lưng đã không nghe thấy tiếng bước chân của anh rồi, bỗng nhiên cô ngừng lại, quay đầu, rất xa trông thấy Nghiêm Hi Quang cũng ngừng, tạo thành một đầu đoạn thẳng với cô.

Cô hơi không kiên nhẫn, nhìn anh nhú mày.

Nghiêm Hi Quang trầm mặc nhìn cô, lại mở chân ra từ từ đi tới cô.

Lúc gặp mặt ban ngày, cô cho là anh cố ý đi chậm, cố ý đi lâu, hiện tại xem ra, hình như anh không có ý như vậy.

Anh đi quá chậm, loại cảm giác này rất kỳ lạ.

Thẩm Mộc Tinh không nén được tức giận, cách không khí lớn tiếng hỏi:

“Này! Sao anh cứ theo em?”

Nghiêm Hi Quang ngẩng đầu, bỗng nhiên nhếch môi, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy kinh ngạc, anh nói với cô:

“Là anh. Đường em em đi, anh có thể đuổi theo em.”

72. Chương 37: Chương 36.1: Ăn Dấm

Edit: Tiểu Lãng

“Chân anh sao vậy?” Thẩm Mộc Tinh nhú mày nhìn anh.

Nghiêm Hi Quang đứng thẳng người, từ từ đi tới. Lúc này Thẩm Mộc Tinh mới phát hiện, khi anh đi chậm, chân trái hơi khập khiễng, như kiểu không dùng được sức vậy.

Anh qua quýt: “Hay thế lắm... Lúc đi nhanh.”

Gió thổi qua, hương cồn nhàn nhạt trên người anh lướt qua chỗ cô.

Ánh mắt Thẩm Mộc Tinh luôn nhìn vào chân trái của anh, cô bỗng nhớ tới trước đó có một đồng nghiệp nam, uống rượu xong, mắt cá chân và ngón chân đều sẽ đau chân, đi khập khiễng. Cô cũng không nghĩ nhiều, hỏi: “Có phải anh hay uống rượu không?”

Nghiêm Hi Quang cúi đầu cười, hơi ngại ngùng: “Anh? Anh không uống được...”

Thẩm Mộc Tinh chấp tay sau lưng, trong gió đêm lạnh, đuổi theo bước chân anh, đi dạo.

Cô cũng cười, nói: “Trên chiến trường công danh lợi lộc, khó tránh khỏi xã giao, nhưng anh là bậc thầy may mà, không uống thì cứ không uống thôi, anh có tư cách của bậc thầy mà.”

Nghiêm Hi Quang lại rất khiêm tốn, cười nhạt nói: “Bậc thầy gì chứ.”

Thẩm Mộc Tinh xòe ngón tay đếm số hình tượng trước công chúng của anh: “Học trò cuối cùng của bậc thầy Casinello – quốc bảo của Italy, thành viên hiệp hội bậc thầy may thế giới, người đầu tiên của Trung Quốc may quần áo cho Hoàng gia của châu Âu, đứng đầu trong nước về... đứng đầu gì nhỉ?”

Nghiêm Hi Quang bổ sung giúp cô: “Đứng đầu trong nước về hãng trang phục định chế cao cấp với công nghệ cắt may của Napoli.”

“Đúng đúng đúng, linh hồn của hăng trang phục định chế cao cấp theo công nghệ cắt may của Napoli đứng đầu cả nước, truyền kỳ nha...”

“Mánh lới thôi mà.” Nghiêm Hi Quang: “Giống như bình học sinh ba tốt, tham gia thi toán học, để được tiêu chuẩn cử đi hồi em đi học ấy.”

Hai người đi rất chậm, đường từ công sở về ký túc xá chỉ đi mất năm phút, mà hai người lại đi tới mười lăm phút.

Thẩm Mộc Tinh cười khở lắc đầu: “Sao có thể đánh đồng được chứ? Sinh viên bọn em là rẻ nhất ở đây, vợ một cái là được cả năm.”

Nghiêm Hi Quang luôn nhìn gò má cô, nghe cô nói chuyện, như một nhân viên nghiêm túc, khắc từng câu từng chữ của cô vào lòng.

Thẩm Mộc Tinh bỗng quay đầu lại nhìn anh, anh thu ánh mắt về.

“Mấy năm nay anh thế nào rồi?” Cô hỏi.

“Rất tốt. Em thì sao?” Anh nhìn thẳng trước, đáp.

“Em à?” Thẩm Mộc Tinh rất nghiêm túc mở bàn tính, buồn phiền tổng kết: “Liều sống liều chết học xong đại học, vội vàng tìm việc, hồ đồ xem mắt mấy lượt, a, mỗi ngày đều la hét muốn rời khỏi Thâm Quyến, ngủ một giấc lại lười dậy.”

Nghiêm Hi Quang cúi đầu, dường như đang nhớ một câu nào đó của cô.

Ven đường không bóng người, ánh đèn neon phồn hoa tĩnh lặng lại ưu nhã.

Ngang qua quán café HOL trên đường Bảo An Nam kia, Nghiêm Hi Quang ngẩng đầu nhìn gốc cây treo đầy đèn trước cửa quán, hỏi:

“Đây là cây gì vậy?”

“Cây bông gòn.”

“Ồ.”

Hai người lại im lặng.

Thâm Quyến gần mười hai giờ, xe trên đường đã ít đi nhiều, không khó nhìn thấy những chiếc xe sang của dân đua xe đang chạy theo khoái cảm mà phóng như bay.

Sắp đến nhà, một cơn gió mạnh thổi qua người Thẩm Mộc Tinh, anh nhẹ nhàng đưa tay kéo cô vào vĩa hè, rồi lại buông.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu nhìn hai chiếc xe đua lướt qua kia, nói với anh: “Nghe nói bây giờ đang có rất nhiều danh lưu quyền quý mời anh làm quần áo, giờ chắc anh cũng biết không ít người bạn như vậy đi?”

Cô đứng dưới ký túc xá, lên mấy bậc thang lại xoay người lại, vừa khéo nhìn thẳng anh. Nghiêm Hi Quang đứng vững trước cổng, tự biết không được đi lên, khéo môi hơi mím bỗng cong lên một nụ cười dịu dàng: “Anh chỉ là một người làm nghề.”

“Khiêm tốn quá.” Thẩm Mộc Tinh cười hòa khí, chỉ cổng cao ốc: “Em về đây, hẹn gặp lại.”

Nghiêm Hi Quang không hề nhúc nhích, nhìn mắt cô hỏi: “Em nói muốn gặp phải hẹn sớm, vậy tuần này em rảnh lúc nào?”

Thẩm Mộc Tinh phản ứng lại, cười nói: “Kín hết lịch rồi...”

Nghiêm Hi Quang đứng đó nhìn cô.

Ánh mắt sâu thẳm của anh khiến Thẩm Mộc Tinh bỗng dưng chột dạ.

“Aiz... Tuần này bạn cùng phòng thời học lại của em muốn tới Thâm Quyến chơi, nên... nếu rảnh em sẽ call cho anh.”

“Ừ.”

+++

So với bạn cùng phòng thời đại học, Thẩm Mộc Tinh càng thân hơn với mấy đứa bạn cùng phòng thời học lại, mỗi nghỉ cuối năm, Đan Đan, Dương Dương, Chung Lâm đều sẽ tìm cô đi tụ họp, chưa từng chặt đứt liên hệ.

Chung Lâm mới đi từ sân bay ra, Thẩm Mộc Tinh đã qua ôm cô, hai cô gái sến súa ôm nhau ở đó.

“Sao? Nhớ tới chết rồi à?” Chung Lâm mặc rất mát, túi xách mới cũng rất đáng chú ý, có thể nhìn ra cô ấy sống ở thành phố nhỏ như cá gặp nước vậy.

Thẩm Mộc Tinh tiếp lấy vali của cô ấy, đầu dựa vai cô: “Nhớ sắp chết rồi! Biết hôm nay cậu tới Thâm Quyển du lịch, tớ kích động đến mức cả đêm không ngủ, tớ nhớ Dương Dương, nhớ Đan Đan, nhớ mấy người các cậu lắm ấy.”

Chung Lâm nói như thật: “Vậy sao? Tớ nói cho cậu biết này, đây giống kiểu những người cùng đi ra tù trong tù ấy, thấy bạn tù đều thân thiết vô cùng.”

Suốt quãng đường đều đùa giỡn nhau, hai cô gái như lại về với cái thời ngây ngô ấy.

Thẩm Mộc Tinh đặc biệt xin nghỉ một ngày để đi với Chung Lâm, mang cô ấy đi Cửa sổ Thế giới*, tới thành phố Hoa kiều phía đông, lại đi Kingkey 100* dạo. Hai người điên cuồng chơi cả một ngày, lúc về ký túc xá công nhân viên của Thẩm Mộc tinh, lại chen nhau trên một cái giường ăn vẹt cay.

(*) Cửa sổ Thế giới (Window of the World): là một công viên theo chủ đề nằm ở phía tây của thành phố Thâm Quyển, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc. Công viên này có khoảng 130 công trình thu nhỏ của các kiến trúc/cảnh quan thu hút du lịch nổi tiếng nhất trên thế giới, trên diện tích 48 ha. Một tháp Eiffel cao 108 m có thể nhìn toàn cảnh công viên, và các công trình đặc trưng khác như Kim tự tháp và đền Taj Mahal.

(*) Kingkey 100: có tên cũ là Kingkey Finance Center Plaza, là một tòa nhà chọc trời ở quận La Hồ, thành phố Thâm Quyển, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc. Kingkey 100 hiện là tòa nhà có quy mô lớn nhất Thâm Quyển, đồng thời là tòa nhà cao thứ 9 trên thế giới.

Chuyện trò về việc làm, về bạn bè, về tiền lương, cuối cùng lại tới tình yêu.

Chung Lâm đưa WeChat cho cô xem, lộ ra một gương mặt vô tội điển hình: “Cậu xem, qua là ngày kỷ niệm chúng tớ chính thức bên nhau, sau đó anh ta Screenshot một tấm lời thổ lộ năm đó, gửi cho tớ, nói cho tớ rằng anh ta nhớ tớ.”

Tình yêu của Tô Dương và Chung Lâm là kết quả của yêu sớm, song sau này Chung Lâm thi đậu một trường cao đẳng ngoại ngữ, Tô Dương thi rớt đại học, vào một trường cao đẳng xe hơi. Lâu dần, bởi nhiều nguyên nhân, hai người đi tới mức chia tay.

Thẩm Mộc Tinh cười lạnh: “Ha ha ha, đã thời đại nào rồi, còn chơi trò không gian riêng tư, Trầm Kha người ta cũng đã kết hôn sinh con rồi, anh ta còn bần thần ở đó à?”

Chung Lâm nói: “Gần đây anh ta cãi nhau với bạn gái mới, rồi thường xuyên nhắn tin cho tớ, nói gì mà bây giờ mới phát hiện chỉ có mình tớ đối xử với anh ta tốt nhất.”

Thẩm Mộc Tinh sắp đậu móa rồi, khác với vẻ hiền lành trước mặt đồng nghiệp, trước mặt bạn thân, Thẩm Mộc Tinh càng giống một đứa bé: “Mới phát hiện? Anh ta đã làm những gì rồi? Không phải trước kia luôn oán trách là chưa sờ được tay cô gái nào khác à? Giờ ngủ với mấy người rồi? Sao? Lại định lãng tử quay đầu, ngủ với bức tường cậu à?”

Chung Lâm véo cô: “Cậu mức bức tường ấy!”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Dù sao tớ cũng nói cho cậu biết! Cậu không thể quay về với anh ta! Tớ hiểu rõ cái tính mềm lòng kia của cậu!”

Chung Lâm do dự nói: “Dù sao cả hai cũng có tình cảm, có lúc tớ nghe anh ta nói làm tiêu thụ xe, một không chịu được, tớ thấy đau lòng.”

“Hừ, người ta đã có người thương, cần cậu à? Đừng mềm lòng mù quáng.”

Chung Lâm do dự, bĩu môi, thở dài nói: “Nhưng mà Mộc Tinh à... Tớ mềm lòng thì mềm lòng, nhưng tớ khác Tô Dương. Tớ tốt nghiệp đại học ngân hàng, anh ta tốt nghiệp trường bán ô tô, tớ thấy anh ta mặc một bộ âu phục rẻ tiền cúi đầu khom lưng với người khác, lúc đó tớ hoài nghi, một nam sinh không có gì đáng để chú ý như vậy, rồi cuộc lúc đầu tớ thích anh ta ở đâu.”

Thẩm Mộc Tinh: “Không phải cậu ghét anh ta. Lúc cả hai không thể cùng nhau tiến bộ, tất sẽ sinh ra chênh lệch, hai người không ở cùng một trình độ, sao có thể thường thức lẫn nhau được?”

Cô nói xong câu đó, dường như mang cả cảm xúc nào đó của mình vào.

Lúc Chung Lâm nói tới âu phục, Thẩm Mộc Tinh liền nhớ tới Nghiêm Hi Quang.

Anh mặc âu phục đắt đỏ thẳng thớm xuất hiện trước mặt cô, mà cô lại đang làm một công việc bận rộn lại không đáng chú ý tới nổi chật vật, vậy lúc đó, khi anh ngồi trên salon, thấy cô, có phải cũng có cảm xúc giống Chung Lâm hay không?

Một cô gái bình thường như vậy, rồi cuộc lúc trước anh thích cô ở đâu?

Hồi nhỏ, cô có một làn da trắng nõn nà, có nụ cười đơn thuần nhất, là tiểu Trạng nguyên mà quê nhà khen ngợi, là con gái ngoan trong lòng cha mẹ. Còn giờ, trong thành phố tràn ngập những truyền kỳ này, cô lại không bằng một hạt bụi nhỏ nhoi.

Chung Lâm cũng không nhận ra tâm trạng của cô, cũng chìm vào trong tâm sự của mình, than thở, hỏi: “Mộc Tinh, cậu nói đi, tớ có nên quên mất quá khứ không?”

Thẩm Mộc Tinh dựa vào giường, ôm chân, mắt nhìn nhà nhà sáng đèn ngoài cửa sổ: “Không quên được thì sao? Tình yêu nhạt lại lần nữa có thể quay về khi trước ư?”

Chung Lâm nói: “Nhưng bên anh ta quá lâu, cảm giác yêu anh ta đã thành một thói quen rồi.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Thói quen luôn có thể sửa đổi được, quyết tâm là ok.”

Chung Lâm nói: “Cảm giác vứt bỏ anh ta, tớ sẽ rất đau lòng.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Xin nhờ đi, ai vứt bỏ ai trước?”

Chung Lâm nói: “Tớ không nghĩ ra, vì sao hai chúng tớ đều yêu nhau, lại cưỡng ép mình nhấn tâm chia tay chứ?”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Tớ cũng không hiểu, luôn có rất nhiều không thể nghĩ ra được.”

Chung Lâm nói: “Aiz, giờ đang có một sinh viên du học về theo đuổi tớ, cảm giác cũng không tồi, tớ có nên đi với cậu ta không?”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Không thì... thử chút đi, thử một lần cũng không chết ai, chứ nếu cứ đứng yên như vậy, người chịu tội lại là mình thôi.”

73. Chương 36-1: Ăn Dấm

Edit: Tiểu Lăng

“Chân anh sao vậy?” Thẩm Mộc Tinh nhíu mày nhìn anh.

Nghiêm Hi Quang đứng thẳng người, từ từ đi tới. Lúc này Thẩm Mộc Tinh mới phát hiện, khi anh đi chậm, chân trái hơi khập khiễng, như kiểu không dùng được sức vậy.

Anh qua quýt: “Hay thế lắm... Lúc đi nhanh.”

Gió thổi qua, hương còn nhàn nhạt trên người anh lướt qua chỗ cô.

Ánh mắt Thẩm Mộc Tinh luôn nhìn vào chân trái của anh, cô bỗng nhớ tới trước đó có một đồng nghiệp nam, uống rượu xong, mắt cá chân và ngón chân đều sẽ đau chân, đi khắp khiêng. Cô cũng không nghĩ nhiều, hỏi: “Có phải anh hay uống rượu không?”

Nghiêm Hi Quang cúi đầu cười, hơi ngại ngùng: “Anh? Anh không uống được...”

Thẩm Mộc Tinh chấp tay sau lưng, trong gió đêm lạnh, đuổi theo bước chân anh, đi dạo.

Cô cũng cười, nói: “Trên chiến trường công danh lợi lộc, khó tránh khỏi xã giao, nhưng anh là bậc thầy may mà, không uống thì cứ không uống thôi, anh có tư cách của bậc thầy mà.”

Nghiêm Hi Quang lại rất khiêm tốn, cười nhạt nói: “Bậc thầy gì chứ.”

Thẩm Mộc Tinh xòe ngón tay đếm số hình tượng trước công chúng của anh: “Học trò cuối cùng của bậc thầy Casinello – quốc bảo của Italy, thành viên hiệp hội bậc thầy may thế giới, người đầu tiên của Trung Quốc may quần áo cho Hoàng gia của châu Âu, đứng đầu trong nước về... đứng đầu gì nhỉ?”

Nghiêm Hi Quang bổ sung giúp cô: “Đứng đầu trong nước về hăng trang phục định chế cao cấp với công nghệ cắt may của Napoli.”

“Đúng đúng đúng, linh hồn của hăng trang phục định chế cao cấp theo công nghệ cắt may của Napoli đứng đầu cả nước, truyền kỳ nha...”

“Mánh lới thôi mà.” Nghiêm Hi Quang: “Giống như bình học sinh ba tốt, tham gia thi toán học, để được tiêu chuẩn cử đi hồi em đi học ấy.”

Hai người đi rất chậm, đường từ công sở về ký túc xá chỉ đi mất năm phút, mà hai người lại đi tới mười lăm phút.

Thẩm Mộc Tinh cười khở lắc đầu: “Sao có thể đánh đồng được chứ? Sinh viên bọn em là rẻ nhất ở đây, vớ một cái là được cả năm.”

Nghiêm Hi Quang luôn nhìn gò má cô, nghe cô nói chuyện, như một nhân viên nghiêm túc, khắc từng câu từng chữ của cô vào lòng.

Thẩm Mộc Tinh bỗng quay đầu lại nhìn anh, anh thu ánh mắt về.

“Mấy năm nay anh thế nào rồi?” Cô hỏi.

“Rất tốt. Em thì sao?” Anh nhìn thẳng trước, đáp.

“Em à?” Thẩm Mộc Tinh rất nghiêm túc mở bàn tính, buồn phiền tổng kết: “Liều sống liều chết học xong đại học, vội vàng tìm việc, hồ đồ xem mắt mấy lượt, à, mỗi ngày đều la hét muốn rời khỏi Thâm Quyển, ngủ một giấc lại lười dậy.”

Nghiêm Hi Quang cúi đầu, dường như đang nhớ một câu nào đó của cô.

Ven đường không bóng người, ánh đèn neon phồn hoa tĩnh lặng lại ưu nhã.

Ngang qua quán café HOL trên đường Bảo An Nam kia, Nghiêm Hi Quang ngẩng đầu nhìn gốc cây treo đầy đèn trước cửa quán, hỏi:

“Đây là cây gì vậy?”

“Cây bông gòn.”

“Ồ.”

Hai người lại im lặng.

Thâm Quyển gần mười hai giờ, xe trên đường đã ít đi nhiều, không khó nhìn thấy những chiếc xe sang của dân đua xe đang chạy theo khoái cảm mà phóng như bay.

Sắp đến nhà, một cơn gió mạnh thổi qua người Thẩm Mộc Tinh, anh nhẹ nhàng đưa tay kéo cô vào vĩa hè, rồi lại buông.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu nhìn hai chiếc xe đua lướt qua kia, nói với anh: “Nghe nói bây giờ đang có rất nhiều danh lưu quyền quý mời anh làm quần áo, giờ chắc anh cũng biết không ít người bạn như vậy đi?”

Cô đứng dưới ký túc xá, lên mấy bậc thang lại xoay người lại, vừa khéo nhìn thẳng anh. Nghiêm Hi Quang đứng vững trước cổng, tự biết không được đi lên, khoe môi hơi mím bỗng cong lên một nụ cười dịu dàng: “Anh chỉ là một người làm nghề.”

“Khiêm tốn quá.” Thẩm Mộc Tinh cười hòa khí, chỉ cổng cao ốc: “Em về đây, hẹn gặp lại.”

Nghiêm Hi Quang không hề nhúc nhích, nhìn mắt cô hỏi: “Em nói muốn gặp phải hẹn sớm, vậy tuần này em rảnh lúc nào?”

Thẩm Mộc Tinh phản ứng lại, cười nói: “Kín hết lịch rồi...”

Nghiêm Hi Quang đứng đó nhìn cô.

Ánh mắt sâu thẳm của anh khiến Thẩm Mộc Tinh bỗng dưng chột dạ.

“Aiz... Tuần này bạn cùng phòng thời học lại của em muốn tới Thâm Quyển chơi, nên... nếu rảnh em sẽ call cho anh.”

“Ừ.”

+++

So với bạn cùng phòng thời đại học, Thẩm Mộc Tinh càng thân hơn với mấy đứa bạn cùng phòng thời học lại, mỗi nghỉ cuối năm, Đan Đan, Dương Dương, Chung Lâm đều sẽ tìm cô đi tụ họp, chưa từng chặt đứt liên hệ.

Chung Lâm mới đi từ sân bay ra, Thẩm Mộc Tinh đã qua ôm cô, hai cô gái sến súa ôm nhau ở đó.

“Sao? Nhớ tới chết rồi à?” Chung Lâm mặc rất mát, túi xách mới cũng rất đáng chú ý, có thể nhìn ra cô ấy sống ở thành phố nhỏ như cá gặp nước vậy.

Thẩm Mộc Tinh tiếp lấy vali của cô ấy, đầu dựa vai cô: “Nhớ sắp chết rồi! Biết hôm nay cậu tới Thâm Quyển du lịch, tớ kích động đến mức cả đêm không ngủ, tớ nhớ Dương Dương, nhớ Đan Đan, nhớ mấy người các cậu lắm ấy.”

Chung Lâm nói như thật: “Vậy sao? Tớ nói cho cậu biết này, đây giống kiểu những người cùng đi ra từ trong tù ấy, thấy bạn tù đều thân thiết vô cùng.”

Suốt quãng đường đều đùa giỡn nhau, hai cô gái như lại về với cái thời ngây ngô ấy.

Thẩm Mộc Tinh đặc biệt xin nghỉ một ngày để đi với Chung Lâm, mang cô ấy đi Cửa sổ Thế giới*, tới thành phố Hoa kiều phía đông, lại đi Kingkey 100* dạo. Hai người điên cuồng chơi cả một ngày, lúc về ký túc xá công nhân viên của Thẩm Mộc tinh, lại chen nhau trên một cái giường ăn vẹt cay.

(*) Cửa sổ Thế giới (Window of the World): là một công viên theo chủ đề nằm ở phía tây của thành phố Thâm Quyển, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc. Công viên này có khoảng 130 công trình thu nhỏ của các kiến trúc/cảnh quan thu hút du lịch nổi tiếng nhất trên thế giới, trên diện tích 48 ha. Một tháp Eiffel cao 108 m có thể nhìn toàn cảnh công viên, và các công trình đặc trưng khác như Kim tự tháp và đền Taj Mahal.

(*) Kingkey 100: có tên cũ là Kingkey Finance Center Plaza, là một tòa nhà chọc trời ở quận La Hồ, thành phố Thâm Quyển, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc. Kingkey 100 hiện là tòa nhà có quy mô lớn nhất Thâm Quyển, đồng thời là tòa nhà cao thứ 9 trên thế giới.

Chuyện trò về việc làm, về bạn bè, về tiền lương, cuối cùng lại tới tình yêu.

Chung Lâm đưa WeChat cho cô xem, lộ ra một gương mặt vô tội điển hình: “Cậu xem, qua là ngày kỷ niệm chúng tớ chính thức bên nhau, sau đó anh ta Screenshot một tấm lời thổ lộ năm đó, gửi cho tớ, nói cho tớ rằng anh ta nhớ tớ.”

Tình yêu của Tô Dương và Chung Lâm là kết quả của yêu sớm, song sau này Chung Lâm thi đậu một trường cao đẳng ngoại ngữ, Tô Dương thi rớt đại học, vào một trường cao đẳng xe hơi. Lâu dần, bởi nhiều nguyên nhân, hai người đi tới mức chia tay.

Thẩm Mộc Tinh cười lạnh: “Ha ha ha, đã thời đại nào rồi, còn chơi trò không gian riêng tư, Trần Kha người ta cũng đã kết hôn sinh con rồi, anh ta còn bần thần ở đó à?”

Chung Lâm nói: “Gần đây anh ta cãi nhau với bạn gái mới, rồi thường xuyên nhắn tin cho tớ, nói gì mà bây giờ mới phát hiện chỉ có mình tớ đối xử với anh ta tốt nhất.”

Thẩm Mộc Tinh sắp đậu móa rồi, khác với vẻ hiền lành trước mặt đồng nghiệp, trước mặt bạn thân, Thẩm Mộc Tinh càng giống một đứa bé: “Mới phát hiện? Anh ta đã làm những gì rồi? Không phải trước kia luôn oán trách là chưa sờ được tay cô gái nào khác à? Giờ ngủ với mấy người rồi? Sao? Lại định lãng tử quay đầu, ngủ với bức tường cậu à?”

Chung Lâm véo cô: “Cậu mức bức tường ấy!”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Dù sao tớ cũng nói cho cậu biết! Cậu không thể quay về với anh ta! Tớ hiểu rõ cái tính mềm lòng kia của cậu!”

Chung Lâm do dự nói: “Dù sao cả hai cũng có tình cảm, có lúc tớ nghe anh ta nói làm tiêu thụ xe, một không chịu được, tớ thấy đau lòng.”

“Hừ, người ta đã có người thương, cần cậu à? Đừng mềm lòng mù quáng.”

Chung Lâm do dự, bĩu môi, thở dài nói: “Nhưng mà Mộc Tinh à... Tớ mềm lòng thì mềm lòng, nhưng tớ khác Tô Dương. Tớ tốt nghiệp đại học ngân hàng, anh ta tốt nghiệp trường bán ô tô, tớ thấy anh ta mặc một bộ âu phục rẻ tiền cúi đầu khom lưng với người khác, lúc đó tớ hoài nghi, một nam sinh không có gì đáng để chú ý như vậy, rốt cuộc lúc đầu tớ thích anh ta ở đâu.”

Thẩm Mộc Tinh: “Không phải cậu ghét anh ta. Lúc cả hai không thể cùng nhau tiến bộ, tất sẽ sinh ra chênh lệch, hai người không ở cùng một trình độ, sao có thể thưởng thức lẫn nhau được?”

Cô nói xong câu đó, dường như mang cả cảm xúc nào đó của mình vào.

Lúc Chung Lâm nói tới âu phục, Thẩm Mộc Tinh liền nhớ tới Nghiêm Hi Quang.

Anh mặc âu phục đắt đỏ thẳng thớm xuất hiện trước mặt cô, mà cô lại đang làm một công việc bận rộn lại không đáng chú ý tới nổi chật vật, vậy lúc đó, khi anh ngồi trên salon, thấy cô, có phải cũng có cảm xúc giống Chung Lâm hay không?

Một cô gái bình thường như vậy, rốt cuộc lúc trước anh thích cô ở đâu?

Hồi nhỏ, cô có một làn da trắng nõn nà, có nụ cười đơn thuần nhất, là tiểu Trạng nguyên mà quê nhà khen ngợi, là con gái ngoan trong lòng cha mẹ. Còn giờ, trong thành phố tràn ngập những truyền kỳ này, cô lại không bằng một hạt bụi nhỏ nhoi.

Chung Lâm cũng không nhận ra tâm trạng của cô, cũng chìm vào trong tâm sự của mình, than thở, hỏi: “Mộc Tinh, cậu nói đi, tớ có nên quên mất quá khứ không?”

Thẩm Mộc Tinh dựa vào giường, ôm chân, mắt nhìn nhà nhà sáng đèn ngoài cửa sổ: “Không quên được thì sao? Tình yêu nhạt lại lần nữa có thể quay về khi trước ư?”

Chung Lâm nói: “Nhưng bên anh ta quá lâu, cảm giác yêu anh ta đã thành một thói quen rồi.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Thói quen luôn có thể sửa đổi được, quyết tâm là ok.”

Chung Lâm nói: “Cảm giác vứt bỏ anh ta, tớ sẽ rất đau lòng.”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Xin nhờ đi, ai vứt bỏ ai trước?”

Chung Lâm nói: “Tớ không nghĩ ra, vì sao hai chúng tớ đều yêu nhau, lại cưỡng ép mình nhả tâm chia tay chứ?”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Tớ cũng không hiểu, luôn có rất nhiều không thể nghĩ ra được.”

Chung Lâm nói: “Aiz, giờ đang có một sinh viên du học về theo đuổi tớ, cảm giác cũng không tồi, tớ có nên đi với cậu ta không?”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Không thì... thử chút đi, thử một lần cũng không chết ai, chứ nếu cứ đứng yên như vậy, người chịu tội lại là mình thôi.”

74. Chương 38: Chương 36.2: Ăn Dấm

Edit: Tiểu Lăng

Tiểu Chung Lâm đi được một tuần rồi, Thẩm Mộc Tinh cũng không gọi cho Nghiêm Hi Quang, lại chủ động hẹn Tiểu Trinh nhiều lần.

Kiểu chủ động này trong quan hệ nam nữ mập mờ là rất nhạy cảm, Tiểu Trinh cũng không câu nệ như trước, mỗi ngày nhắn tin cho Thẩm Mộc Tinh đều thêm mấy câu thăm dò kiểu “Có muốn làm bạn gái tôi không”.

Thâm Quyển không thể so với thành phố nhỏ, đô thị cũng không thể so với thanh xuân trẻ trung, thích thì ở cùng nhau, không thích thì thôi chia tay, mọi người thà lãng phí thời gian trong tàu ngầm, còn hơn hao tổn trên người một ai đó.

Thẩm Mộc Tinh cũng ra vẻ “treo” người đàn ông có điều kiện tốt này, cuối cùng trong một cuộc hẹn hò sau giờ làm, rất tự nhiên đáp ứng làm bạn gái anh.

Lúc Thẩm Mộc Tinh không mặn không nhạt nói “Có thể thử một lần”, Tiểu Trinh cũng không hưng phấn bao nhiêu. Anh chỉ cười lấy di động ra, đăng một trạng thái cho bạn bè, “tuyên cáo thiên hạ” rằng mình không còn là một con cẩu độc thân nữa. Tại một đô thị tràn ngập hơi thở mập mờ, đây đã là đãi ngộ tương đối cao của một người đàn ông khi khẳng định địa vị của người phụ nữ rồi. Đương nhiên, trạng thái đó có phải “Tất cả đều xem được” hay không, Thẩm Mộc Tinh cũng không biết.

Mơ mơ hồ hồ, cô đã có bạn trai.

Ăn cơm xong, Tiểu Trinh đưa cô về ký túc xá, bỗng giữ lại tay cô.

“Này, không cho anh một cái kiss goodbye sao?” Tiểu Trinh chuyển đổi trạng thái thân phận rất nhanh.

Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ rút tay từ trong tay anh ra, nghịch ngợm búng hai cái vào ót anh: “Cho anh hai hạt dẻ này!”

Tiểu Trinh rất hiểu tình thú, xoa mặt cô nói một câu nghịch quá, mới nắm lấy tay cô định hôn lên trán cô, lại bị Thẩm Mộc Tinh đẩy nhẹ ra.

“Đừng làm rộn! Đi đi! Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, Mộc Tinh.”

Dù Tiểu Trinh cười, Thẩm Mộc Tinh lại phát hiện được sự tế nhị trong nụ cười ấy.

Tuổi hai sáu hai bảy, mà yêu đương không cho nắm tay, người ta sẽ không cảm thấy bạn bảo thủ, mà chỉ thấy bạn quá giả tạo.

Thẩm Mộc Tinh đứng trong thang máy nghĩ vậy.

Nhưng chẳng sao, cũng chỉ nói là thử một lần thôi, không được thì chia tay.

Ra khỏi thang máy, bỗng cảm thấy bị ai, từ khi nào tình yêu cũng đã biến thành một bữa ăn nhanh như vậy.

Vừa vào nhà, điện thoại đã reo.

Lại là dây số lạ ấy, Thẩm Mộc Tinh yên lặng một lúc, một mõi ngồi xuống sa lon, nhận điện thoại.

Bên kia khá yên tĩnh, chắc anh đang ở nhà.

“Mộc Tinh, đang bận à?”

“Không, vừa về nhà, có việc gì à?”

“Anh đang đợi điện thoại của em, em nói là em sẽ gọi cho anh.”

Thẩm Mộc Tinh cười khẽ, nhàn nhã nằm xuống sa lon: “Anh thật sự đợi à? Gần đây quá bận, không rảnh.”

Nghiêm Hi Quang cũng không vạch trần cô, hỏi: “Tối nay đã gọi bữa khuya chưa?”

“Chắc lát nữa gọi? Lại đang lên cơn nghiện cay rồi.”

“Vậy anh lái xe qua, chúng ta cùng đi nhé?”

Thẩm Mộc Tinh nghẹn một tiếng: “Ày... Thật sự không muốn nhúc nhích... Mệt quá...”

“Vậy anh mua rồi đưa qua cho em?”

“Ày... Thế thì muộn quá... Không tiện...” Cô phồng quai hàm, cuối cùng cũng kiên định từ chối anh: “Em sợ bạn trai em sẽ không vui.”

Đầu kia, Nghiêm Hi Quang bỗng yên lặng.

Lời Chung Lâm bỗng lại vang bên tai.

“Cảm giác vứt bỏ anh ta, tớ sẽ rất đau lòng.”

Thẩm Mộc Tinh phát hiện, mình lại bởi anh im lặng mà quên cả hô hấp, nhưng cô cũng không giả mồm, lòng cô không đau.

Thế là thả lỏng, hô hấp, cô nhắm mắt lại, giả bộ nói: “Này? Đầu bên anh tín hiệu không tốt à?”

Giọng anh như thể chết đi rồi sống lại một lần:

“Anh ở đây.”

“Ồ, vậy không có việc gì em cúp đây? Đi ngủ sớm đi!”

“Em có bạn trai?” Anh bỗng hỏi.

Thẩm Mộc Tinh bỗng cảm thấy buồn cười: “Đương nhiên, em cũng không muốn làm gái ế già.”

Nghiêm Hi Quang nhanh chóng nói: “Có thời gian cùng bạn trai em đi ăn bữa cơm đi.”

“Không được...”

Nào có ai mang bạn trai đi ăn cơm với bạn trai cũ? Cô không làm nổi chuyện “lạ” như vậy.

Nhưng lý do của Nghiêm Hi Quang lại là như vậy: “Mình em ở Thâm Quyển, qua lại với hạng người nào, không để anh xem qua được à?”

“Sao? Anh còn định trông cửa hộ em à?”

“Nếu đó là người có khí độ, anh sẽ không ngại.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh hơi giận, cười lạnh: “Anh cảm thấy... Anh không ngại, nhưng người ta để ý, anh lại không phải là... bạn bè bình thường của em...”

“Vậy anh là gì của em?”

“...”

Không biết nói gì luôn, nói đến mức này, hình như cô lại thành thể yếu.

Thẩm Mộc Tinh cắn nhẹ môi.

Được lắm, đã nhất định phải chọc thủng, vậy cô cũng không chừa mặt mũi cho anh nữa.

“Anh – cảm – thấy – sao?” Giọng cô cực cứng.

Nghiêm Hi Quang bốn lạng đẩy ngàn cân, thấp giọng dịu dàng cười: “Anh cảm thấy sao, chưa chắc em đã cảm thấy vậy.”

Thẩm Mộc Tinh bỗng bật, song giọng vẫn cố hữu hảo: “Nghiêm Hi Quang, em đã nói mà anh không thông, chuyện ăn cơm, miễn bàn đi.”

“Anh ta không dám ăn cơm với anh?”

“Anh biết dùng phép khích tướng nhĩ.”

“Anh là uy hiếp đối với anh ta?”

“Hừ! Anh! Anh uy hiếp được gì chứ!”

“Vậy thế nên, ăn bữa cơm đi.”

Giọng ai đó vẫn cứ trầm ấm vô hại như vậy, rõ ràng người cố tình gây sự là anh, lại thành cô ôm lòng xấu.

Thẩm Mộc Tinh vận khí công, một sự xúc động bỗng trào dâng lên não, cô chuyển giọng về bình tĩnh, hòa nhã nói: “Được được được, ăn bữa cơm! Là đồng hương duy nhất của em ở Thâm Quyển, kiểm định hộ em một chút cũng được, ăn thì ăn thôi!”

“Vậy em nghỉ sớm đi, rảnh thì nhẩn thời gian và địa điểm cho anh.”

Anh vội vàng chào, và đột ngột cúp máy.

“Tút tut tut...”

Thẩm Mộc Tinh nhìn điện thoại của mình, mắt tròn trĩnh.

Ngồi trên sa lon rất lâu, đầu cô bốc hơi nóng, cầm điện thoại ngẩn người.

Cô bị chọc tức.

Nhưng hiển nhiên, anh cũng không tỉnh táo hơn cô là bao.

75. Chương 36-2: Ăn Dấm (2)

Tiền Chung Lâm đi được một tuần rồi, Thẩm Mộc Tinh cũng không gọi cho Nghiêm Hi Quang, lại chủ động hẹn Tiểu Trinh nhiều lần.

Kiểu chủ động này trong quan hệ nam nữ mập mờ là rất nhạy cảm, Tiểu Trinh cũng không câu nệ như trước, mỗi ngày nhắn tin cho Thẩm Mộc Tinh đều thêm mấy câu thăm dò kiểu “Có muốn làm bạn gái tôi không”.

Thâm Quyển không thể so với thành phố nhỏ, đô thị cũng không thể so với thanh xuân trẻ trung, thích thì ở cùng nhau, không thích thì thôi chia tay, mọi người thả lỏng phí thời gian trong tàu ngầm, còn hơn hao tổn trên người một ai đó.

Thẩm Mộc Tinh cũng ra vẻ “treo” người đàn ông có điều kiện tốt này, cuối cùng trong một cuộc hẹn hò sau giờ làm, rất tự nhiên đáp ứng làm bạn gái anh.

Lúc Thẩm Mộc Tinh không mặn không nhạt nói “Có thể thử một lần”, Tiểu Trinh cũng không hưng phấn bao nhiêu. Anh chỉ cười lấy di động ra, đăng một trạng thái cho bạn bè, “tuyên cáo thiên hạ” rằng mình không còn là một con cẩu độc thân nữa. Tại một đô thị tràn ngập hơi thở mập mờ, đây đã là dải ngọc tương đối cao của một người đàn ông khi khẳng định địa vị của người phụ nữ rồi. Đương nhiên, trạng thái đó có phải “Tất cả đều xem được” hay không, Thẩm Mộc Tinh cũng không biết.

Mơ mơ hồ hồ, cô đã có bạn trai.

Ăn cơm xong, Tiểu Trịnh đưa cô về ký túc xá, bỗng giữ lại tay cô.

“Này, không cho anh một cái kiss goodbye sao?” Tiểu Trịnh chuyển đổi trạng thái thân phận rất nhanh.

Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ rút tay từ trong tay anh ra, nghịch ngợm búng hai cái vào ót anh: “Cho anh hai hạt dẻ này!”

Tiểu Trịnh rất hiểu tình thú, xoa mặt cô nói một câu nghịch quá, mới nắm lấy tay cô định hôn lên trán cô, lại bị Thẩm Mộc Tinh đẩy nhẹ ra.

“Đừng làm rộn! Đi đi! Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, Mộc Tinh.”

Dù Tiểu Trịnh cười, Thẩm Mộc Tinh lại phát hiện được sự tế nhị trong nụ cười ấy.

Tuổi hai sáu hai bảy, mà yêu đương không cho nắm tay, người ta sẽ không cảm thấy bạn bảo thủ, mà chỉ thấy bạn quá giả tạo.

Thẩm Mộc Tinh đứng trong thang máy nghĩ vậy.

Nhưng chẳng sao, cũng chỉ nói là thử một lần thôi, không được thì chia tay.

Ra khỏi thang máy, bỗng cảm thấy bi ai, từ khi nào tình yêu cũng đã biến thành một bữa ăn nhanh như vậy.

Vừa vào nhà, điện thoại đã reo.

Lại là dây số lạ ấy, Thẩm Mộc Tinh yên lặng một lúc, một mối ngồi xuống sa lon, nhận điện thoại.

Bên kia khá yên tĩnh, chắc anh đang ở nhà.

“Mộc Tinh, đang bận à?”

“Không, vừa về nhà, có việc gì à?”

“Anh đang đợi điện thoại của em, em nói là em sẽ gọi cho anh.”

Thẩm Mộc Tinh cười khẽ, nhàn nhã nằm xuống sa lon: “Anh thật sự đợi à? Gần đây quá bận, không rảnh.”

Nghiêm Hi Quang cũng không vạch trần cô, hỏi: “Tối nay đã gọi bữa khuya chưa?”

“Chắc lát nữa gọi? Lại đang lên cơn nghiện cay rồi.”

“Vậy anh lái xe qua, chúng ta cùng đi nhé?”

Thẩm Mộc Tinh ghen một tiếng: “Ây... Thật sự không muốn nhúc nhích... Mệt quá...”

“Vậy anh mua rồi đưa qua cho em?”

“Ây... Thế thì muộn quá... Không tiện...” Cô phòng quai hàm, cuối cùng cũng kiên định từ chối anh: “Em sợ bạn trai em sẽ không vui.”

Đầu kia, Nghiêm Hi Quang bỗng yên lặng.

Lời Chung Lâm bỗng lại vang bên tai.

“Cảm giác vứt bỏ anh ta, tớ sẽ rất đau lòng.”

Thẩm Mộc Tinh phát hiện, mình lại bởi anh im lặng mà quên cả hô hấp, nhưng cô cũng không giả mồm, lòng cô không đau.

Thế là thả lỏng, hô hấp, cô nhắm mắt lại, giả bộ nói: “Này? Đầu bên anh tín hiệu không tốt à?”

Giọng anh như thể chết đi rồi sống lại một lần:

“Anh ở đây.”

“Ồ, vậy không có việc gì em cúp đây? Đi ngủ sớm đi!”

“Em có bạn trai?” Anh bỗng hỏi.

Thẩm Mộc Tinh bỗng cảm thấy buồn cười: “Đương nhiên, em cũng không muốn làm gái ế già.”

Nghiêm Hi Quang nhanh chóng nói: “Có thời gian cùng bạn trai em đi ăn bữa cơm đi.”

“Không được...”

Nào có ai mang bạn trai đi ăn cơm với bạn trai cũ? Cô không làm nổi chuyện “lạ” như vậy.

Nhưng lý do của Nghiêm Hi Quang lại là như vậy: “Mình em ở Thâm Quyển, qua lại với hạng người nào, không để anh xem qua được à?”

“Sao? Anh còn định trông cửa hộ em à?”

“Nếu đó là người có khí độ, anh sẽ không ngại.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh hơi giận, cười lạnh: “Anh cảm thấy... Anh không ngại, nhưng người ta để ý, anh lại không phải là... bạn bè bình thường của em...”

“Vậy anh là gì của em?”

“...”

Không biết nói gì luôn, nói đến mức này, hình như cô lại thành thế yếu.

Thẩm Mộc Tinh cắn nhẹ môi.

Được lắm, đã nhất định phải chọc thủng, vậy cô cũng không chừa mặt mũi cho anh nữa.

“Anh – cảm – thấy – sao?” Giọng cô cực cứng.

Nghiêm Hi Quang bốn lạng đẩy ngàn cân, thấp giọng dịu dàng cười: “Anh cảm thấy sao, chưa chắc em đã cảm thấy vậy.”

Thẩm Mộc Tinh bỗng bật, song giọng vẫn cố hữu hảo: “Nghiêm Hi Quang, em đã nói mà anh không thông, chuyện ăn cơm, miễn bàn đi.”

“Anh ta không dám ăn cơm với anh?”

“Anh biết dùng phép khích tướng nhỉ.”

“Anh là uy hiếp đối với anh ta?”

“Hừ! Anh! Anh uy hiếp được gì chứ!”

“Vậy thế nên, ăn bữa cơm đi.”

Giọng ai đó vẫn cứ trầm ấm vô hại như vậy, rõ ràng người cố tình gây sự là anh, lại thành cô ôm lòng xấu.

Thẩm Mộc Tinh vận khí công, một sự xúc động bỗng trào dâng lên não, cô chuyển giọng về bình tĩnh, hòa nhã nói: “Được được được, ăn bữa cơm! Là đồng hương duy nhất của em ở Thâm Quyển, kiểm định hộ em một chút cũng được, ăn thì ăn thôi!”

“Vậy em nghỉ sớm đi, rảnh thì nhẩn thời gian và địa điểm cho anh.”

Anh vội vàng chào, và đột ngột cúp máy.

“Tút TUT TUT...”

Thẩm Mộc Tinh nhìn điện thoại của mình, mắt trợn trừng.

Ngồi trên sa lon rất lâu, đầu cô bốc hơi nóng, cầm điện thoại ngẩn người.

Cô bị chọc tức.

Nhưng hiển nhiên, anh cũng không tỉnh táo hơn cô là bao.

76. Chương 39: Chương 37: Không Cách Nào Nói Ra

Edit: Đào Sindy

Nghiêm Hi Quang gọi một cú điện thoại khiến Thẩm Mộc Tinh trần trở.

Thẩm Mộc Tinh thực sự bị đè nén đến hoảng, mở đèn đầu giường, gọi cho Chung Lâm.

Chung Lâm cũng chưa ngủ, giọng điệu lộ vẻ tức giận.

“Cậu sao thế?” Chung Lâm hỏi.

Thẩm Mộc Tinh hít một hơi thật dài: “Không sao, chỉ là ngủ không được, tìm cậu trò chuyện một hồi.”

Cô không hé ra nửa lời về chuyện của Nghiêm Hi Quang, những năm gần đây, vô luận là thân người hay là bạn bè, từ trước tới giờ cô không đề cập tới Nghiêm Hi Quang.

Cô chưa từng dài dòng buồn chán dầy vò bà con cô cậu để chịu sự oán trách của chính mình, chưa từng trong tưởng niệm vô tận tiết lộ mình bất lực.

Chút tình cảm này giống như một cái giếng sâu không thấy đáy, bị cô dùng vạn quả cân im lặng đóng kín.

Cả đời chỉ có tình cảm một lần, không có, không thể nói, không cách nào nói ra.

Nếu như tình cảm có thể nói rõ được, tìm được, thì tình cảm sẽ không gọi là tình cảm.

Nên gọi nó là một viên đường, hay một tảng đá, một chiếc nhẫn kim cương, mà không thể gọi là tình cảm.

Điện thoại mở chế độ hansfree rảnh tay, Chung Lâm lại bắt đầu thao thao bất tuyệt xoắn xuýt cô và Tô Dương có nên hợp lại hay không, Mộc Tinh như một tay biện luận cơ trí đang hưng phấn, từng câu từng chữ đều chỉ trích Chung Lâm không quả quyết.

“Mộc Tinh, hình như tớ đã mất đi năng lực yêu người khác, tớ có nên bắt đầu lại từ đầu.”

“Tại sao không thể bắt đầu lại từ đầu? Cuộc sống không phải phim truyền hình, yêu một người là phải chờ anh ta đến sánh ngang với trời đất, tự cậu tính xem cậu còn bao nhiêu năm thanh xuân để dây dưa với anh ta chứ?”

“Là cậu quá thực tế hay là tớ quá mềm yếu?”

“Là cậu đã bị mù.”

“Thế nhưng tình cảm sâu như vậy, nói cắt đứt là đứt sao? Anh ấy nói tớ quá bạc tình. . .”

Nghe Chung Lâm, đột nhiên Thẩm Mộc Tinh có loại kích động đến mức muốn chửi người khác.

Có đôi khi Thẩm Mộc Tinh thực sự rất nóng nảy vì khuê mật* này.

*bạn thân chốn khuê phòng

Làng nhà làng nhàng phàn nàn về chuyện bạn trai, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, vừa nhìn đã biết đối phương rất cặn bã, hết lần này tới lần khác cô không biết chỗ nào không hiệu nghiệm, lại cảm thấy mình có lỗi với người ta, cô khuyên cô ấy dứt khoát chia tay, quay đầu lạng lẽ hòa thuận với người nhà, cuối cùng vẫn rầu rĩ không dứt.

Thẩm Mộc Tinh uống một ngụm rượu Thiệu Hưng, đè ép tức giận, nói: “Rút cuộc là ai bạc tình bạc nghĩa hả?”

“Lúc trước nói rời đi là anh ta! Không liên hệ cũng là anh ta! Một năm hai năm ba năm bốn năm năm năm! Chúng ta! Sáu năm bảy năm tám không đợi thì là tớ bạc tình bạc nghĩa! Dựa vào đâu tớ không thể bắt đầu cuộc sống mới của mình! Dựa vào đâu tớ không thể đi yêu người khác? Nếu như anh ta không trở lại, tớ sẽ không sống được đúng hay không?”

“Có phải hay không thì phải chờ đến khi tở già bảy tám mươi tuổi đi, đột nhiên một ngày nào đó cháu gái ôm tro cốt của anh ta và di vật tới tìm tở, nói người đời này ông của tôi yêu nhất là bà, sau đó tở cảm động đến rơi nước mắt, đây mới gọi là tình yêu đích thật, thật sao?”

Thẩm Mộc Tinh nói không dứt câu này, thở hổn hển, đầu bên kia điện thoại lặng ngắt như tờ.

Hơn nửa ngày, giọng Chung Lâm thận trọng truyền đến:

“Mộc Tinh. . . Hình như cậu nói không phải tở. . . Cậu sao rồi?”

Cuộc sống của Thẩm Mộc Tinh không vì Nghiêm Hi Quang trở về mà thay đổi gì.

Tiểu Trịnh là một người đàn ông biết quan tâm, ngoại trừ Thẩm Mộc Tinh bài xích tiếp xúc đối thân thể khiến anh ta không vui, thì hai người kết giao coi như vui sướng thuận lợi.

Thật ra cũng không phải bảo thủ hay già mồm, Thẩm Mộc Tinh cảm thấy, hai người mới nhận biết không đến một tháng, tiết tấu thả chậm một chút tương đối tốt hơn. Mặc dù thành phố này giữa nam và nữ kết giao tương đối cởi mở, nhưng cô cũng không tôn trọng hormone thân mật chí thượng.

Hạng mục cuối cùng của năm trước, là hợp tác cùng y& S. Tập đoàn y& S muốn cùng tất cả công ty khách sạn hợp tác, thuê cửa hàng tại đại sảnh khách sạn, thiết lập cửa hàng cao cấp định chế, tổng thanh tra rất xem trọng, tự thân lên trận, chỉ dẫn theo một mình Thẩm Mộc Tinh đi tổng bộ tập đoàn y& S ở Thượng Hải.

Trước khi lên máy bay, Thẩm Mộc Tinh gọi điện thoại cho Tiểu Trịnh.

“Bảo bối, khi nào trở về?” Tiểu Trịnh hỏi.

“Em đã bảo anh đối xứng hô đi, buồn nôn chết được.”

“Bạn gái của tôi ơi, anh thích kêu gì liền kêu đó.”

“Được thôi tuy anh, đúng rồi, bảo hiểm y tế của em đã bị khoá, khoá ở bệnh viện các anh đấy, anh giúp em mở được không?”

“Có thể, nhất định anh sẽ nghĩ biện pháp cho bảo bối.”

“Được, vậy anh tan tầm đi công ty của em lấy nha, em để thẻ bảo hiểm y tế chỗ Mã Lệ Na đó.”

“Được rồi, chú ý an toàn bảo bối, anh sẽ nhớ em.”

“Đi đó, buồn nôn chết rồi.”

Tiểu Trịnh cười: “Được, không trêu em nữa, đi công tác phải chăm sóc cho mình.”

“Anh cũng thế, bye.”

Thẩm Mộc Tinh tắt máy với Tiểu Trịnh lại gọi cho Mã Lệ Na, bảo cô ấy bàn giao thẻ bảo hiểm y tế của mình cho Tiểu Trịnh, Mã Lệ Na nhiệt tình đáp ứng, quay đầu nhắc nhở cô: “Tiểu Thẩm, phòng cháy phòng trộm phòng tổng thanh tra.”

“Biết rồi!”

Tổng thanh tra đang xử lý gửi vận chuyển, Thẩm Mộc Tinh cũng sắp xếp gọn theo sau.

Hôm nay tổng thanh tra mặc một cái đầm bó đến mông trông béo phị, tắt đèn bao lấy đôi chân to của bà như bao lấy một cặp hồ lô, bà đưa cái vali cho nhân viên kiểm an, nói: “Cẩn thận, cái vali này là hàng đẹp tôi mới mua đấy.”

Nhân viên kiểm an liếc mắt, gạt đầu.

Tổng thanh tra quay người ôm eo Thẩm Mộc Tinh, bàn tay ma sát bên eo cô: “Tiểu Thẩm, động tác của cô nhanh lên.”

“Ai, được rồi!” Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian xách hành lí bản thân, không để lại dấu vết tránh qua, tránh tay tổng thanh tra.

Lúc đi máy bay Thẩm Mộc Tinh mới chính thức cảm giác được cái gì gọi là một ngày bằng một năm.

Đầu tiên tổng thanh tra kể cho cô nghe về chồng trước vô tình thế nào, sau đó lại kể về con gái không nghe lời ra sao, sau đó là bà ta phàn nàn dốc sức làm việc ở Thâm Quyển đến năm viện cũng không một người thân bạn bè đến thăm, Thẩm Mộc Tinh làm cấp dưới không chỉ phải nghe, còn phải có phản ứng, đường đi đơn giản mỗi một cực kỳ.

Sau đó tổng thanh tra mệt mỏi, tìm tiếp viên hàng không muốn một đầu tắm thẩm trải trên người nghỉ ngơi, cứng rắn muốn Thẩm Mộc Tinh cũng đắp, hai người cùng đắp một tấm thảm, tổng thanh tra hay dùng tất đen cồng kềnh cố ý cọ đùi Thẩm Mộc Tinh. . .

Qua đoạn đường này, quả thực là tai nạn.

Lúc từ sân bay đi ra, sắc mặt Thẩm Mộc Tinh thật không tốt, Thượng Hải có chút lạnh, tổng giám đốc nói chuyện bên cạnh cô. Mùi trong miệng một người đàn bà 40 bay tới theo gió Thượng Hải, khiến cô hoa mắt chóng mặt buồn nôn.

Trong lúc mơ hồ, chỉ nghe thấy tổng giám đốc đột nhiên hưng phấn chào hỏi một tiếng, Thẩm Mộc Tinh lập tức giống như bị vụn dây cót giữ vững tinh thần, chỉ thấy một đoàn người đi tới cách đó không xa, hơi thở bất phàm, tất cả đều là tinh anh tập đoàn y& S, nhìn kỹ lại, người sáng lập lịch sử chồng chất vậy mà cũng tới, ngoại giới truyền cho anh ta mọi kinh nghiệm bản thân tên là Sử Lỗi, đi theo bên phải Sử Lỗi chính là một nhà thiết kế nữ có khí chất, Lý Dung.

Song phương đều thân thiện đàm phán, Thẩm Mộc Tinh cũng chuyên nghiệp tự nhiên ứng đối những nhân vật lớn này, song phương đi khỏi sân bay thì lên xe, không biết có phải đã cố ý sắp xếp không, tổng thanh tra và các tinh anh ngồi vào một chiếc 16 chỗ, mà Thẩm Mộc Tinh thì được sắp xếp ngồi vào chiếc xe khác.

Đó là một chiếc xe con màu đen, có người vì Thẩm Mộc Tinh mở cửa chỗ ngồi phía sau, cô cúi đầu ngồi vào, phát hiện bên trong có người đang ngồi, chính là Nghiêm Hi Quang.

Cô sửng sốt một chút, một chân đang muốn bước vào, lại đụng với cặp mắt quen thuộc kia khiến bước chân dừng lại.

“Anh. . .”

Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Nghiêm Hi Quang đã nắm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng kéo một phát, liền kéo cô ngồi vào trong xe.

“Sao anh lại ở đây. . .” Thẩm Mộc Tinh ấp úng hỏi.

Nghiêm Hi Quang hỏi ngược lại: “Vậy sao em lại ở đây?”

Bỗng nhiên Thẩm Mộc Tinh cười lạnh một tiếng, người này thật ngang ngược, càng ngày càng không giải thích được.

“Em đến đàm phán hạng mục. . .” Cô nói.

“Đàm với ai?” Anh hỏi.

Nghiêm Hi Quang nhìn chằm chằm vào mắt cô, lại dời xuống môi cô.

“Đương nhiên là cùng tập đoàn y& S!”

“Vậy em đàm cùng anh được rồi.” Anh nói.

“Cái gì?” Cô cười, không thể nói lý nhìn anh: “Em với anh thì nói gì?”

Nghiêm Hi Quang giống như không thấy nét từ chối trên mặt cô, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lại quay lại, nhúu mày, tiếng nói trầm thấp:

“Nói về người bạn trai kia của em.”

— —

Nghiêm Hi Quang về nước được một thời gian, quả thực hai người đã vượt qua một khoảng thời gian tương đối lúng túng.

Khi đó Thắm Mộc Tinh căn bản không thể nào tiếp thu được, vì sao anh không nói một tiếng đã đi, lại lặng yên không một tiếng động trở về, còn có thể mang theo hơi thở cường đại áp bức xuất hiện lần nữa bên cạnh cô.

Nhưng mà tính cách cho phép, cô cũng không thích phát sinh xung đột với người khác, cho dù về mặt tình cảm rất giống một cô bé cãi nhau hờn dỗi. Trên mặt mũi có thể không có trở ngại, thì cô có thể làm đủ công phu mặt ngoài, nhưng hiển nhiên, Nghiêm Hi Quang không giữ gìn “Tốt tính” của cô.

Thắm Mộc Tinh không cho anh mặt mũi, một đường không để ý đến anh.

Song phương đầu tiên là ăn một bữa cơm, Thắm Mộc Tinh đi theo bên người tổng thanh tra ứng đối tự nhiên, nhạy bén mà chuyên nghiệp.

Mà Nghiêm Hi Quang liền cố chấp ngồi ở vị trí cạnh cô, ngẫu nhiên thay cô gấp thức ăn, cô cũng cười đáp tạ, không ai cảm thấy không phù hợp, hoặc là đã nhận ra cũng làm như không nhìn thấy.

Ăn xong bữa cơm, Sử Lỗi có chuyện nên đi trước, còn lại Lý Dung, Nghiêm Hi Quang và mấy tình anh lớn tuổi cùng tiếp tổng thanh tra, đi một nhà hàng thượng đẳng ở Thượng Hải.

Tổng thanh tra không hổ là tổng thanh tra, uống nhẹ nhàng với mấy ông già của y& S, bọn họ hô to người quá ít không dễ chơi, gọi tới rất nhiều mỹ nữ để tiếp khách.

Theo lý thuyết đối phương làm chủ, Thắm Mộc Tinh bên này lại chỉ có phụ nữ, không nên sắp xếp như vậy, nhưng đối phương hiển nhiên đã sớm dò thăm tổng thanh tra có “Đam mê” gì, hợp ý, những mỹ nữ chân dài kia Nghiêm Hi Quang không ôm, lại ôm một bà già mà hát?

Thắm Mộc Tinh đi ra khỏi phòng hút thuốc, Nghiêm Hi Quang cũng đi theo ra.

Có tất cả một suối phun nhỏ trong căn phòng xa hoa, Thắm Mộc Tinh ngồi xuống ghế sa lông, uống một bình nước khoáng còn đắt hơn vàng, an ủi một chút.

Nghiêm Hi Quang ngồi cạnh cô trên ghế sa lông, đốt một điếu thuốc.

Thắm Mộc Tinh quay đầu nhắc nhở anh: “Này, anh có chút đạo đức chung được không? Nơi cao cấp như thế anh cũng dám hút thuốc?”

Nghiêm Hi Quang cười nhẹ nhàng, đôi mắt nhắm lại rất có sức quyến rũ: “Nơi này, có thể vào, còn có chuyện gì không dám sao?”

Thắm Mộc Tinh lắc đầu cảm thán: “Nói cũng phải.”

“Khi nào từ chức?” Anh hút một hơi thuốc, hỏi.

“Từ chức gì chứ? Em sắp được thăng làm chủ quản rồi.” Cô ra vẻ cười thoải mái.

Nghiêm Hi Quang hút thuốc, không nhìn cô: “Lên làm chủ quản không phải không vui?”

Thắm Mộc Tinh có chút uể oải: “Có gì không vui, cũng do em từng bước một cố gắng có được.”

Nghiêm Hi Quang nói: “Buổi tối đừng chân ở khách sạn, tổng thanh tra các em yêu cầu chỉ một phòng.”

Thắm Mộc Tinh liếc mắt, vô lực nói: “Em biết. . .”

“Anh cho em ở một mình một phòng.”

“Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.”

Thẩm Mộc Tinh chà xát đầu gối lạnh buốt, một loại cảm giác đưa đám không hiểu xông lên đầu, lần thứ nhất gặp mặt đã bị anh nhìn thấy thư từ chúc, hiện tại lại trước mặt cấp trên hiếm thấy nợ anh một món nợ ân tình.

Thật sự yếu đuối.

Anh hút xong một điếu thuốc, cuống thuốc lá nhấn tắt trong đĩa mạ vàng, rất tự nhiên nói: “Ngày kia cùng về Nghiêm Châu, anh đi gặp bạn trai của em.”

Thẩm Mộc Tinh hoài nghi mình nghe lầm: “Gặp bạn trai em?”

Nghiêm Hi Quang hình như đã quyết định từ sớm, không tiếp tục đề tài này, đứng lên, từ trong áo khoác đất đỏ móc ra một tấm thẻ vàng: “Mộc Tinh, thẻ phòng của em, trên lầu, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Này!”

Không đợi cô từ chối, Nghiêm Hi Quang đã đi đến thang máy.

Thật ra anh cũng ở một phòng khác trên lầu, chỉ sợ cô bất mãn nên không đồng hành mà thôi.

Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng anh đi chậm rãi, lúc này mới phát hiện, chân trái của anh vẫn còn cà thọt. . .

77. Chương 37: Không Cách Nào Nói Ra

Nghiêm Hi Quang gọi một cú điện thoại khiến Thẩm Mộc Tinh trần trố.

Thẩm Mộc Tinh thực sự bị đè nén đến hoảng, mở đèn đầu giường, gọi cho Chung Lâm.

Chung Lâm cũng chưa ngủ, giọng điệu lộ vẻ tức giận.

“Cậu sao thế?” Chung Lâm hỏi.

Thẩm Mộc Tinh hít một hơi thật dài: “Không sao, chỉ là ngủ không được, tìm cậu trò chuyện một hồi.”

Cô không hé ra nửa lời về chuyện của Nghiêm Hi Quang, những năm gần đây, vô luận là thân người hay là bạn bè, từ trước tới giờ cô không đề cập tới Nghiêm Hi Quang.

Cô chưa từng dài dòng buồn chán dầy vò bà con cô cậu để chịu sự oán trách của chính mình, chưa từng trong tưởng niệm vô tận tiết lộ mình bất lực.

Chút tình cảm này giống như một cái giếng sâu không thấy đáy, bị cô dùng vạn quả cân im lặng đóng kín.

Cả đời chỉ có tình cảm một lần, không có, không thể nói, không cách nào nói ra.

Nếu như tình cảm có thể nói rõ được, tìm được, thì tình cảm sẽ không gọi là tình cảm.

Nên gọi nó là một viên đường, hay một tảng đá, một chiếc nhẫn kim cương, mà không thể gọi là tình cảm.

Điện thoại mở chế độ hansfree rảnh tay, Chung Lâm lại bắt đầu thao thao bất tuyệt xoắn xuýt cô và Tô Dương có nên hợp lại hay không, Mộc Tinh như một tay biện luận cơ trí đang hưng phấn, từng câu từng chữ đều chỉ trích Chung Lâm không quả quyết.

“Mộc Tinh, hình như tớ đã mất đi năng lực yêu người khác, tớ có nên bắt đầu lại từ đầu.”

“Tại sao không thể bắt đầu lại từ đầu? Cuộc sống không phải phim truyền hình, yêu một người là phải chờ anh ta đến sánh ngang với trời đất, tự cậu tính xem cậu còn bao nhiêu năm thanh xuân để dây dưa với anh ta chứ?”

“Là cậu quá thực tế hay là tớ quá mềm yếu?”

“Là cậu đã bị mù.”

“Thế nhưng tình cảm sâu như vậy, nói cắt đứt là đứt sao? Anh ấy nói tớ quá bạc tình...”

Nghe Chung Lâm, đột nhiên Thẩm Mộc Tinh có loại kích động đến mức muốn chửi người khác.

Có đôi khi Thẩm Mộc Tinh thật sự rất nóng nảy vì khuê mật* này.

*bạn thân chốn khuê phòng

Làng nhà làng nhàng phàn nàn về chuyện bạn trai, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, vừa nhìn đã biết đối phương rất cận bã, hết lần này tới lần khác cô không biết chỗ nào không hiệu nghiệm, lại cảm thấy mình có lỗi với người ta, cô khuyên cô ấy dứt khoát chia tay, quay đầu lạng lẽ hòa thuận với người nhà, cuối cùng vẫn rầu rĩ không dứt.

Thẩm Mộc Tinh uống một ngụm rượu Thiệu Hưng, đè ép tức giận, nói: “Rút cuộc là ai bạc tình bạc nghĩa hả?”

“Lúc trước nói rời đi là anh ta! Không liên hệ cũng là anh ta! Một năm hai năm ba năm bốn năm năm năm! Chúng ta! Sáu năm bảy năm tám không đợi thì là tớ bạc tình bạc nghĩa! Dựa vào đâu tớ không thể bắt đầu cuộc sống mới của mình! Dựa vào đâu tớ không thể đi yêu người khác? Nếu như anh ta không trở lại, tớ sẽ không sống được đúng hay không?”

“Có phải hay không thì phải chờ đến khi tớ già bảy tám mươi tuổi đi, đột nhiên một ngày nào đó cháu gái ôm tro cốt của anh ta và di vật tới tìm tớ, nói người đời này ông của tôi yêu nhất là bà, sau đó tớ cảm động đến rơi nước mắt, đây mới gọi là tình yêu đích thật, thật sao?”

Thẩm Mộc Tinh nói không dứt câu này, thở hổn hển, đầu bên kia điện thoại lặng ngắt như tờ.

Hơn nửa ngày, giọng Chung Lâm thận trọng truyền đến:

“Mộc Tinh... Hình như cậu nói không phải tớ... Cậu sao rồi?”

—

Cuộc sống của Thẩm Mộc Tinh không vì Nghiêm Hi Quang trở về mà thay đổi gì.

Tiểu Trịnh là một người đàn ông biết quan tâm, ngoại trừ Thẩm Mộc Tinh bài xích tiếp xúc đối thân thể khiến anh ta không vui, thì hai người kết giao coi như vui sướng thuận lợi.

Thật ra cũng không phải bảo thủ hay già mồm, Thẩm Mộc Tinh cảm thấy, hai người mới nhận biết không đến một tháng, tiết tấu thả chậm một chút tương đối tốt hơn. Mặc dù thành phố này giữa nam và nữ kết giao tương đối cởi mở, nhưng cô cũng không tôn trọng hormone thân mật chí thượng.

Hạng mục cuối cùng của năm trước, là hợp tác cùng y& S. Tập đoàn y& S muốn cùng tất cả công ty khách sạn hợp tác, thuê cửa hàng tại đại sảnh khách sạn, thiết lập cửa hàng cao cấp định chế, tổng thanh tra rất xem trọng, tự thân lên trận, chỉ dẫn theo một mình Thẩm Mộc Tinh đi tổng bộ tập đoàn y& S ở Thượng Hải.

Trước khi lên máy bay, Thẩm Mộc Tinh gọi điện thoại cho Tiểu Trịnh.

“Bảo bối, khi nào trở về?” Tiểu Trịnh hỏi.

“Em đã bảo anh đối xứng hô đi, buồn nôn chết được.”

“Bạn gái của tôi ơi, anh thích kêu gì liền kêu đó.”

“Được thôi tuy anh, đúng rồi, bảo hiểm y tế của em đã bị khoá, khoá ở bệnh viện các anh đấy, anh giúp em mở được không?”

“Có thể, nhất định anh sẽ nghĩ biện pháp cho bảo bối.”

“Được, vậy anh tan tầm đi công ty của em lấy nha, em để thẻ bảo hiểm y tế chỗ Mã Lệ Na đó.”

“Được rồi, chú ý an toàn bảo bối, anh sẽ nhớ em.”

“Đi đó, buồn nôn chết rồi.”

Tiểu Trịnh cười: “Được, không trêu em nữa, đi công tác phải chăm sóc cho mình.”

“Anh cũng thế, bye.”

Thẩm Mộc Tinh tắt máy với Tiểu Trịnh lại gọi cho Mã Lệ Na, bảo cô ấy bàn giao thẻ bảo hiểm y tế của mình cho Tiểu Trịnh, Mã Lệ Na nhiệt tình đáp ứng, quay đầu nhắc nhở cô: “Tiểu Thẩm, phòng cháy phòng trộm phòng tổng thanh tra.”

“Biết rồi!”

Tổng thanh tra đang xử lý gửi vận chuyển, Thẩm Mộc Tinh cũng sắp xếp gọn theo sau.

Hôm nay tổng thanh tra mặc một cái đầm bó đến hông trông béo phị, tất đen bao lấy đôi chân to của bà như bao lấy một cặp hồ lô, bà đưa cái vali cho nhân viên kiểm an, nói: “Cẩn thận, cái vali này là hàng đẹp tôi mới mua đấy.”

Nhân viên kiểm an liếc mắt, gật đầu.

Tổng thanh tra quay người ôm eo Thẩm Mộc Tinh, bàn tay ma sát bên eo cô: “Tiểu Thẩm, động tác của cô nhanh lên.”

“Ai, được rồi!” Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian xách hành lí bản thân, không để lại dấu vết tránh qua, tránh tay tổng thanh tra.

Lúc đi máy bay Thẩm Mộc Tinh mới chính thức cảm giác được cái gì gọi là một ngày bằng một năm.

Đầu tiên tổng thanh tra kể cho cô nghe về chồng trước vô tình thế nào, sau đó lại kể về con gái không nghe lời ra sao, sau đó là bà ta phàn nàn dốc sức làm việc ở Thâm Quyển đến nằm viện cũng không một người thân bạn bè đến thăm, Thẩm Mộc Tinh làm cấp dưới không chỉ phải nghe, còn phải có phản ứng, đường đi đơn giản mỗi một cực kỳ.

Sau đó tổng thanh tra mệt mỏi, tìm tiếp viên hàng không muốn một đầu tắm thẩm trải trên người nghỉ ngơi, cứng rắn muốn Thẩm Mộc Tinh cũng đắp, hai người cùng đắp một tấm thảm, tổng thanh tra hay dùng tất đen còng kênh cổ ý cọ đùi Thẩm Mộc Tinh...

Qua đoạn đường này, quả thực là tai nạn.

Lúc từ sân bay đi ra, sắc mặt Thẩm Mộc Tinh thật không tốt, Thượng Hải có chút lạnh, tổng giám đốc nói chuyện bên cạnh cô. Mùi trong miệng một người đàn bà 40 bay tới theo gió Thượng Hải, khiến cô hoa mắt chóng mặt buồn nôn.

Trong lúc mơ hồ, chỉ nghe thấy tổng giám đốc đột nhiên hưng phấn chào hỏi một tiếng, Thẩm Mộc Tinh lập tức giống như bị vặn dây cót giữ vững tinh thần, chỉ thấy một đoàn người đi tới cách đó không xa, hơi thở bất phàm, tất cả đều là tinh anh tập đoàn y& S, nhìn kỹ lại, người sáng lập lịch sử chồng chất vậy mà cũng tới, ngoại giới truyền cho anh ta mọi kinh nghiệm bản thân tên là Sử Lỗi, đi theo bên phải Sử Lỗi chính là một nhà thiết kế nữ có khí chất, Lý Dung.

Song phương đều thân thiện đàm phán, Thẩm Mộc Tinh cũng chuyên nghiệp tự nhiên ứng đối những nhân vật lớn này, song phương đi khỏi sân bay thì lên xe, không biết có phải đã cố ý sắp xếp không, tổng thanh tra và các tinh anh ngồi vào một chiếc 16 chỗ, mà Thẩm Mộc Tinh thì được sắp xếp ngồi vào chiếc xe khác.

Đó là một chiếc xe con màu đen, có người vì Thẩm Mộc Tinh mở cửa chỗ ngồi phía sau, cô cúi đầu ngồi vào, phát hiện bên trong có người đang ngồi, chính là Nghiêm Hi Quang.

Cô sửng sốt một chút, một chân đang muốn bước vào, lại đụng với cặp mắt quen thuộc kia khiến bước chân dừng lại.

“Anh...”

Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Nghiêm Hi Quang đã nắm lấy cổ tay cô, nhẹ nhàng kéo một phát, liền kéo cô ngồi vào trong xe.

“Sao anh lại ở đây...” Thẩm Mộc Tinh ấp úng hỏi.

Nghiêm Hi Quang hỏi ngược lại: “Vậy sao em lại ở đây?”

Bỗng nhiên Thẩm Mộc Tinh cười lạnh một tiếng, người này thật ngang ngược, càng ngày càng không giải thích được.

“Em đến đàm phán hạng mục...” Cô nói.

“Đàm với ai?” Anh hỏi.

Nghiêm Hi Quang nhìn chăm chăm vào mắt cô, lại dời xuống môi cô.

“Đương nhiên là cùng tập đoàn y& S!”

“Vậy em đàm cùng anh được rồi.” Anh nói.

“Cái gì?” Cô cười, không thể nói lý nhìn anh: “Em với anh thì nói gì?”

Nghiêm Hi Quang giống như không thấy nét từ chối trên mặt cô, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lại quay lại, nhú mày, tiếng nói trầm thấp:

“Nói về người bạn trai kia của em.”

— —

Nghiêm Hi Quang về nước được một thời gian, quả thực hai người đã vượt qua một khoảng thời gian tương đối lúng túng.

Khi đó Thẩm Mộc Tinh căn bản không thể nào tiếp thu được, vì sao anh không nói một tiếng đã đi, lại lặng yên không một tiếng động trở về, còn có thể mang theo hơi thở cường đại áp bức xuất hiện lần nữa bên cạnh cô.

Nhưng mà tính cách cho phép, cô cũng không thích phát sinh xung đột với người khác, cho dù về mặt tình cảm rất giống một cô bé cãi nhau hờn dỗi. Trên mặt mũi có thể không có trở ngại, thì cô có thể làm đủ công phu mặt ngoài, nhưng hiển nhiên, Nghiêm Hi Quang không giữ gìn “Tốt tính” của cô.

Thẩm Mộc Tinh không cho anh mặt mũi, một đường không để ý đến anh.

Song phương đầu tiên là ăn một bữa cơm, Thẩm Mộc Tinh đi theo bên người tổng thanh tra ứng đối tự nhiên, nhạy bén mà chuyên nghiệp.

Mà Nghiêm Hi Quang liền cố chấp ngồi ở vị trí cạnh cô, ngẫu nhiên thay cô gấp thức ăn, cô cũng cười đáp tạ, không ai cảm thấy không phù hợp, hoặc là đã nhận ra cũng làm như không nhìn thấy.

Ăn xong bữa cơm, Sử Lỗi có chuyện nên đi trước, còn lại Lý Dung, Nghiêm Hi Quang và mấy tình anh lớn tuổi cùng tiếp tổng thanh tra, đi một nhà hàng thượng đẳng ở Thượng Hải.

Tổng thanh tra không hổ là tổng thanh tra, uống nhẹ nhàng với mấy ông già của y& S, bọn họ hô to người quá ít không dễ chơi, gọi tới rất nhiều mỹ nữ để tiếp khách.

Theo lý thuyết đối phương làm chủ, Thẩm Mộc Tinh bên này lại chỉ có phụ nữ, không nên sắp xếp như vậy, nhưng đối phương hiển nhiên đã sớm dò thăm tổng thanh tra có “Đam mê” gì, hợp ý, những mỹ nữ chân dài kia Nghiêm Hi Quang không ôm, lại ôm một bà già mà hát?

Thẩm Mộc Tinh đi ra khỏi phòng hít thở, Nghiêm Hi Quang cũng đi theo ra.

Có tất cả một suối phun nhỏ trong căn phòng xa hoa, Thẩm Mộc Tinh ngồi xuống ghế sa lông, uống một bình nước khoáng còn đắt hơn vàng, an ủi một chút.

Nghiêm Hi Quang ngồi cạnh cô trên ghế sa lông, đốt một điếu thuốc.

Thẩm Mộc Tinh quay đầu nhắc nhở anh: “Này, anh có chút đạo đức chung được không? Nơi cao cấp như thế anh cũng dám hút thuốc?”

Nghiêm Hi Quang cười nhẹ nhàng, đôi mắt neho lại rất có sức quyến rũ: “Nơi này, có thể vào, còn có chuyện gì không dám sao?”

Thẩm Mộc Tinh lắc đầu cảm thán: “Nói cũng phải.”

“Khi nào từ chức?” Anh hút một hơi thuốc, hỏi.

“Từ chức gì chứ? Em sắp được thăng làm chủ quản rồi.” Cô ra vẻ cười thoải mái.

Nghiêm Hi Quang hút thuốc, không nhìn cô: “Lên làm chủ quản không phải không vui?”

Thẩm Mộc Tinh có chút uể oải: “Có gì không vui, cũng do em từng bước một cố gắng có được.”

Nghiêm Hi Quang nói: “Buổi tối đừng chân ở khách sạn, tổng thanh tra các em yêu cầu chỉ một phòng.”

Thẩm Mộc Tinh liếc mắt, vô lực nói: “Em biết...”

“Anh cho em ở một mình một phòng.”

“Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.”

Thẩm Mộc Tinh chà xát đầu gối lạnh buốt, một loại cảm giác đưa đám không hiểu xông lên đầu, lần thứ nhất gặp mặt đã bị anh nhìn thấy thư từ chức, hiện tại lại trước mặt cấp trên hiếm thấy nợ anh một món nợ ân tình.

Thật sự yếu đuối.

Anh hút xong một điếu thuốc, cuống thuốc lá nhấn tắt trong đĩa mạ vàng, rất tự nhiên nói: “Ngày kia cùng về Nghiêm Châu, anh đi gặp bạn trai của em.”

Thẩm Mộc Tinh hoài nghi mình nghe lầm: “Gặp bạn trai em?”

Nghiêm Hi Quang hình như đã quyết định từ sớm, không tiếp tục đề tài này, đứng lên, từ trong áo khoác đất đỏ móc ra một tấm thẻ vàng: “Mộc Tinh, thẻ phòng của em, trên lầu, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Này!”

Không đợi cô từ chối, Nghiêm Hi Quang đã đi đến thang máy.

Thật ra anh cũng ở một phòng khác trên lầu, chỉ sợ cô bất mãn nên không đồng hành mà thôi.

Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng anh đi chậm rãi, lúc này mới phát hiện, chân trái của anh vẫn còn cà thọt...

78. Chương 40: Chương 38: Giải Đơn

Edit: Tiểu Lăng

Việc bàn hợp đồng với tập đoàn Y&S thuận lợi đến kỳ là, lúc về cũng vừa khi Nghiêm Hi Quang và nhà thiết kế Lý Dung cũng về lại Thâm Quyển. Bốn người cùng đi trên một chuyến bay.

Lạ là Lý Dung lại vô cùng nhiệt tình với một chuyên viên thị trường nho nhỏ là Thẩm Mộc Tinh đây, cô ấy nhắc tới chuyện hai người là đồng hương không chỉ một lần trên bàn cơm. Vừa khéo, trước khi xuất ngoại, Lý Dung là công nhân nữ ở nhà máy của mẹ, nhưng Thẩm Mộc Tinh lại không có chút ấn tượng nào về cô.

Một cô gái ăn mặc thời thượng với một chiếc áo sơ mi da hươu hồng nhạt kiểu cũ, rất khó để người ta liên tưởng tới cô đã từng làm công nhân tại một nhà máy thuộc da.

Lý Dung là một cô gái như thế.

Nói thật, ở trong nước, gương mặt vuông với xương gò má cao và đôi mắt hơi xéch của cô ấy không thể coi là đẹp; nhưng hẳn vì cách ăn mặc, hoặc được văn hóa nước ngoài hun đúc sâu sắc, mỗi cử chỉ hành động của Lý Dung đều mang chút gì đó rất Tây, khiến người ta thấy rất có khí chất, lại cũng vô cùng thoải mái.

Máy bay còn chưa cất cánh, tổng thanh tra đã đưa thăm cho Thẩm Mộc Tinh đắp.

Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ liếc mắt, dịch chân của mình vào trong.

Tiếp viên nhắc nhở mọi người cài đai an toàn, Thẩm Mộc Tinh cầm một quyển tạp chí, cúi đầu lật xem. Một giọng vang lên trên đầu cô.

“Cô Thẩm.”

“Dạ?” Cô ngẩng đầu, Lý Dung đang mỉm cười nhìn cô.

“Chúng ta có thể đổi chỗ chứ? Nghiêm có việc muốn nói với cô.” Lý Dung nhìn cô một chút, lại gật đầu cười với tổng thanh tra.

“Cô Lý đang ở khoang hạng nhất, có thể đổi chỗ được sao?” Thẩm Mộc Tinh lễ phép hỏi.

“Tôi và Nghiêm không so đo mấy thứ này, cô đi qua là được.” Lý Dung cười một cái, mắt híp lại.

Thẩm Mộc Tinh liếc tổng thanh tra, tổng thanh tra nói: “Tiểu Thẩm, mau đi đi.”

“Vâng.”

Đến khoang hạng nhất, Nghiêm Hi Quang đang ngồi đó đọc sách. Máy bay sắp cất cánh, Thẩm Mộc Tinh vội ngồi xuống.

“Vì sao để em đổi chỗ với Lý Dung? Thế là không được.” Cô nói.

Nghiêm Hi Quang dời mắt khỏi sách trong tay, nhìn chiếc áo sơ mi mỏng trên người cô: “Anh không muốn để em ngồi cùng với bà già đó.”

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc: “Nên anh để Lý Dung người ta đổi từ khoang hạng nhất xuống khoang thường?”

“Anh với cô ấy không so đo mấy thứ này.” Anh lại cúi đầu xuống đọc sách.

Anh và Lý Dung trả lời như nhau.

Thẩm Mộc Tinh nhìn anh.

Không so đo...

Trước khi xuất ngoại hai người đã quen nhau, cùng ở nước ngoài đến sáu năm, quan hệ cũng không bình thường nhỉ?

Cô đang miên man suy nghĩ, Nghiêm Hi Quang đã cầm áo khoác của mình lên, nói: “Anh và Lý Dung là bạn rất thân, sau này em sẽ thường xuyên gặp cô ấy. Mặc cái áo này vào, lạnh đấy.”

Thẩm Mộc Tinh chần chừ một giây, đưa tay nhận, khoác lên người mình.

Đây là cái áo khoác có chất vải thoải mái nhất mà cô từng mặc, trên đó còn mang theo mùi của anh.

Trong khoang hạng nhất, không có một hành khách nào ngoài họ. Lần đầu tiên hai người ngồi gần như thế, ở một nơi yên tĩnh như vậy.

Nhập gia thì phải tùy tục, Thẩm Mộc Tinh uống một hộp cocktail miễn phí.

“Có hẹn với bạn trai rồi hả?” Anh nhàn nhạt hỏi.

“Hẹn gì? Anh còn bận khoản chuyện bọn em ăn cơm chung?” Cô bỗng thấy người đàn ông ngồi cạnh này cổ chấp tới buồn cười.

“Em chưa hẹn anh.” Anh thu mắt lại, nhìn sách trong tay.

“...”

Thẩm Mộc Tinh nhất thời nghẹn lời, ngửa đầu ngả ra ghế ngồi, chớp mắt.

Quái lạ là, nhắm mắt lại rồi mà cô vẫn cứ cảm giác có ai đó đang nhìn mình.

Cô mở mắt ra, quay đầu, quả nhiên thấy anh đang nhìn cô.

“Sao vậy?”

“Muốn hàn duyên với em.” Anh chủ động nói.

“Hàn duyên gì?”

Cô lại thái độ này.

Nghiêm Hi Quang trầm ngâm một lúc, mở miệng: “Mộc Tinh, lúc anh mới ra nước ngoài, gặp rất nhiều khó khăn, cho nên... không liên lạc được với em.”

“Ồ.” Phản ứng của cô bình thản đến lạ: “Khó khăn... ừm, không sao, em không so đo.”

“Nếu em không so đo, tại sao lại đi với người khác?” Nghiêm Hi Quang nhú mày, nhìn cô với ánh mắt như một đứa bé chẳng lối đời.

Thẩm Mộc Tinh bỗng cười, ngồi dậy, nghiêm túc nhìn chăm chú vào mắt anh: “Nghiêm Hi Quang, em bán mình cho anh à?”

Vốn đã nói vụng, anh lại ghen lời.

“Em muốn ngủ một lúc.” Bỗng nhiên cô thấy bức bối, lần nữa ngã ra ghế, trở về trạng thái “cự người nghìn dặm”.

Hiển nhiên, cô không muốn nhắc lại về quá khứ. Dù anh đã tìm được một cơ hội tuyệt hảo để trò chuyện với cô, nhưng lại không thành công.

Theo tính cách của Nghiêm Hi Quang, thì anh đã phải tự biết rồi. Nhưng hình như anh lại đang định thử lại lần nữa.

“Mộc Tinh, anh chưa từng vứt bỏ em, anh cho là chúng ta chưa từng chia tay.”

Thẩm Mộc Tinh dùng sự im lặng để nói cho anh biết, thứ gọi là “khó khăn”, “anh cho là”... đều quá yếu ớt.

“Mộc Tinh...”

“Nghiêm Hi Quang.” Cô mỉm cười, giọng lại rõ là mất kiên nhẫn: “Em nhớ là em đã nói, bây giờ em đã là người có bạn trai, em không muốn dây dưa với bạn trai cũ. Nếu anh muốn nối lại tình xưa với em, em nghĩ là em phải đổi chỗ lại với Lý Dung.”

Lời nói lạnh như băng của cô khiến Nghiêm Hi Quang triệt để mất đi khả năng ngôn ngữ.

Vốn không giỏi nói, anh đành phải dời mắt lại về sách.

“Thưa quý khách, máy bay gặp phải dòng khí lưu, có thể sinh ra xóc nảy, xin quý khách...”

“Thưa quý khách, máy bay gặp phải dòng khí lưu, có thể sinh ra xóc nảy, xin quý khách...”

Cô chớp mắt, loáng thoáng nghe thấy nhiều lần thông báo, người bên cạnh vẫn yên lặng.

Đổi mấy tư thế vẫn không ngủ được, Thẩm Mộc Tinh từ từ mở mắt ra, quay đầu nhìn sang người bên cạnh.

Anh hơi nghiêng người ra trước, và vẫn đang đọc quyển sách đó.

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, nghĩ thầm, ra nước ngoài rồi thì biến thành người công tác văn hóa hả?

Cô cắn môi, lặng lẽ châu đầu qua thăm dò quyển sách trong tay anh.

Trên trang sách toàn những nét vẽ non nớt, hình con lạc đà, chó, phòng ỏ. Bên cạnh những đường vẽ là những hàng chữ thuyết minh xiêu vẹo.

Thẩm Mộc Tinh biết quyển sách này, nó tên là “Bầu trời của vùng”, do một bà lão mới biết chữ dùng những nét vẽ giản đơn họa ra cuộc sống của mình. Trải qua bao trắc trở, tấm lòng bà lão ấy vẫn ấm áp như cũ; bà dùng những đường nét đầy giản đơn và ngây thơ, biến tất cả những gì trong cuộc sống thành những thứ thật đáng yêu, và ghi lại trên những trang giấy.

Cô lặng yên ngồi lại không một tiếng động, nhìn bóng lưng đọc sách của anh, anh đang dùng đầu ngón tay trắng nõn vuốt lên những nét vẽ ngây thơ, đọc say sưa, nghiêm túc lật trang.

Có lẽ vì phải cúi đầu trường kỳ, lúc thả lỏng, người anh sẽ hơi gù.

Cô cứ thế nhìn chằm chằm bóng anh, khoe môi cong lên một nụ cười yếu ớt mà ngay cả chính cô cũng không phát hiện.

Cô đưa tay định chọc chọc lưng anh, muốn anh ngồi thẳng lên, tránh để sau này biến thành một ông lão còng lưng.

Nhưng tay vừa vươn ra, đã dừng lại giữa không trung...

Sau này anh biến thành một ông lão như thế nào, thì liên quan gì tới cô đây...

+++

Mỗi lần ra ngoài đều như một lần đi chuyển gạch ở công trường, chỉ muốn nằm ì ở nhà không nhúc nhích.

Lạ là cô không ra ngoài, Tiểu Trịnh cũng không hò hét muốn gặp mặt như trước. Hai người chỉ thi thoảng mới nhắn WeChat, chứ chẳng gần gũi như những lần đi công tác trước nữa.

Phụ nữ luôn mẫn cảm, Thẩm Mộc Tinh hơi bùi ngùi, chẳng lẽ quen nhau chưa được một tháng thì thời kỳ yêu cháy bỏng đã qua rồi?

Có thể trước đó cô đã quá lạnh nhạt với Tiểu Trịnh, tay cũng không cho nắm, người ta khó tránh khỏi hoài nghi thành ý của cô. Thế là đang lúc chưa rõ tình huống, Thẩm Mộc Tinh quyết định chủ động một lần, tìm cơ hẹn Tiểu Trịnh.

Không muốn bị ỉn nói thẳng ra là ăn cơm, Thẩm Mộc Tinh nghĩ, lại quý thần xui khiến thế nào mà nhớ tới lời đề nghị của Nghiêm Hi Quang.

“Em có một đồng hương đang ở Thâm Quyển, muốn mời anh đi ăn bữa cơm, anh muốn đi không?”

Sau nguyên một ngày không nhận được tin nhắn của Tiểu Trịnh, Thẩm Mộc Tinh chủ động nhắn tin.

Nửa tiếng sau, Tiểu Trịnh nhắn lại: “Được, ở đâu?”

Địa điểm ăn cơm là nhà hàng trên tầng 21 của một khách sạn năm sao ở đường Hải Đức Ba, với nền thủy tinh nhìn thẳng xuống vịnh Thâm Quyển.

Địa điểm do Thẩm Mộc Tinh sắp xếp. Bình thường cô rất ít khi ăn cơm ở khách sạn cấp sao; nhưng nghĩ tới thân phận và địa vị của Nghiêm Hi Quang bây giờ, keo kiệt quá cũng không hợp. Vả lại ban đầu Nghiêm Hi Quang định đặt ở đó, cô cũng không đồng ý.

Thời tiết không lạnh như trước, ánh nắng xuyên qua thủy tinh, khiến chỗ cạnh cửa sổ mà Thẩm Mộc Tinh đang ngồi hơi nóng lên.

Cô là người đến đầu tiên, vừa cởi áo khoác ra, Nghiêm Hi Quang đã tới.

Khác với mấy lần gặp trước, hôm nay anh cũng không mặc trang trọng lắm, chỉ tùy tiện mặc một cái áo lông kê ca rô có mũ, cổ cổ áo lộ ra cổ áo sơ mi màu trắng rất chỉnh tề - vô cùng bình thường và tùy ý. Tóc của Nghiêm Hi Quang rất dày, để dài một chút, tùy tiện chải ngôi 3 - 7. Sợi tóc đen nhánh khiến Thẩm Mộc Tinh liên tưởng tới nam tài tử Hồng Kông của thập kỷ 90 trước, thời trang thay đổi, hiện kiểu tóc này lại lưu hành lại, mấy tiểu thít tươi đang hot cũng đều để kiểu tóc sạch sẽ truyền thống này.

Anh ngồi xuống đối diện Thẩm Mộc Tinh, vừa mới đặt người xuống ghế, Thẩm Mộc Tinh đã kêu anh: “Này...”

“Sao vậy?”

Thẩm Mộc Tinh vẫn xoắn xuýt: “Anh nói... có phải em không nên mời bữa này?”

Nghiêm Hi Quang ngồi xuống: “Không phải nói anh là đồng hương của em à?”

“Nhưng đây hiển nhiên là lừa gạt, anh là bạn trai trước của em, nếu anh ấy biết, có phải sẽ rất tức giận hay không?”

“Giận thì chia tay, sợ gì.” Anh cầm lấy menu trên bàn, lật xem.

Thẩm Mộc Tinh lườm anh một cái: “ Xem nào nhiệt, cũng không chê lớn chuyện...”

Một lát sau, Thẩm Mộc Tinh nhìn đồng hồ đeo tay, Tiểu Trịnh vẫn chưa đến, cô vừa uống nước trắng vừa xoắn xuýt.

“Không thì anh tránh đi trước đã? Em hỏi anh ấy xem anh ấy có ngại ăn cơm với bạn trai cũ của em không...”

Nghiêm Hi Quang vẫn lạnh nhạt, nói nghiêm túc lại khiến người ta tức chết mà không đền mạng: “Em để anh trốn đâu, dưới khăn trải bàn à?”

“Ghét quá! Em không đùa với anh đâu!”

“Anh cũng không đùa với em.”

Khóe môi anh hơi cong lên.

Thẩm Mộc Tinh phồng má, tức giận nhìn anh.

Nụ cười của Nghiêm Hi Quang dần thu lại.

“Giận rồi à?” Giọng anh mềm dịu.

“Nói nhảm... Nếu không phải anh đề ra cái yêu cầu không an phận này, sao em phải kinh hồn bạt vía như thế?” Thẩm Mộc Tinh tức giận nói: “Em thật sự muốn xem, rốt cuộc anh định làm gì.”

“Mộc Tinh, em nghĩ quá phức tạp về anh rồi.” Anh nói.

“Vậy vì sao anh cứ năm lần bảy lượt định gặp bạn trai em?”

Nghiêm Hi Quang cười nhạt: “Anh ta tới thì anh ngồi cạnh anh ta được không?”

“Để làm gì...” Thẩm Mộc Tinh cảnh giác snois.

Nghiêm Hi Quang không đáp.

Hai người nhìn nhau.

Anh bỗng đứng dậy, thỏa hiệp: “Nếu em đã lo vậy, anh qua ngồi bàn bên cạnh đi.”

Thẩm Mộc Tinh như được đại xá: “Được được, anh ngồi ở đó trước, em hỏi anh ấy đã, nếu anh ấy để bụng thì em nói là đồng hương em không tới được.”

Nghiêm Hi Quang thấy gương mặt nhỏ nhắn rầu rĩ của cô cuối cùng cũng nhẹ nhõm đi, cười, xoay người sang bàn bên cạnh ngồi. Hai cái bàn được ngăn bởi một bức tường gỗ thông rỗng ruột, người bên kia không nhìn thấy được mặt anh.

Qua tường ngăn, Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng anh, khó hiểu, vì sao anh lại muốn ngồi cạnh Tiểu Trịnh.

Có lẽ thật sự giống như anh nói, cô nghĩ quá phức tạp về anh?

Thẩm Mộc Tinh bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Dựa theo logic đơn giản của Nghiêm Hi Quang, lý do anh đề nghị muốn ngồi cạnh Tiểu Trịnh, hẳn là vì để cô ngăn đầu một cái, là thấy được hai người...

Sau đó...

Có thể thấy rõ ràng trực quan, rốt cuộc mình thích ai?

79. Chương 38: Giản Đơn

Edit: Tiểu Lăng

Việc bàn hợp đồng với tập đoàn Y&S thuận lợi đến kỳ là, lúc về cũng vừa khi Nghiêm Hi Quang và nhà thiết kế Lý Dung cũng về lại Thẩm Quyển. Bốn người cùng đi trên một chuyến bay.

Lạ là Lý Dung lại vô cùng nhiệt tình với một chuyên viên thị trường nho nhỏ là Thẩm Mộc Tinh đây, cô ấy nhắc tới chuyện hai người là đồng hương không chỉ một lần trên bàn cơm. Vừa khéo, trước khi xuất ngoại, Lý Dung là công nhân nữ ở nhà máy của mẹ, nhưng Thẩm Mộc Tinh lại không có chút ấn tượng nào về cô.

Một cô gái ăn mặc thời thượng với một chiếc áo sơ mi da hươu hồng nhạt kiểu cũ, rất khó để người ta liên tưởng tới cô đã từng làm công nhân tại một nhà máy thuộc da.

Lý Dung là một cô gái như thế.

Nói thật, ở trong nước, gương mặt vuông với xương gò má cao và đôi mắt hơi xéch của cô ấy không thể coi là đẹp; nhưng hẳn vì cách ăn mặc, hoặc được văn hóa nước ngoài hun đúc sâu sắc, mỗi cử chỉ hành động của Lý Dung đều mang chút gì đó rất Tây, khiến người ta thấy rất có khí chất, lại cũng vô cùng thoải mái.

Máy bay còn chưa cất cánh, tổng thanh tra đã đưa thăm cho Thẩm Mộc Tinh đắp.

Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ liếc mắt, dịch chân của mình vào trong.

Tiếp viên nhắc nhở mọi người cài đai an toàn, Thẩm Mộc Tinh cầm một quyển tạp chí, cúi đầu lật xem. Một giọng vang lên trên đầu cô.

“Cô Thẩm.”

“Dạ?” Cô ngẩng đầu, Lý Dung đang mỉm cười nhìn cô.

“Chúng ta có thể đổi chỗ chứ? Nghiêm có việc muốn nói với cô.” Lý Dung nhìn cô một chút, lại gật đầu cười với tổng thanh tra.

“Cô Lý đang ở khoang hạng nhất, có thể đổi chỗ được sao?” Thẩm Mộc Tinh lễ phép hỏi.

“Tôi và Nghiêm không so đo mấy thứ này, cô đi qua là được.” Lý Dung cười một cái, mắt híp lại.

Thẩm Mộc Tinh liếc tổng thanh tra, tổng thanh tra nói: “Tiểu Thẩm, mau đi đi.”

“Vâng.”

Đến khoang hạng nhất, Nghiêm Hi Quang đang ngồi đó đọc sách. Máy bay sắp cất cánh, Thẩm Mộc Tinh vội ngồi xuống.

“Vì sao để em đổi chỗ với Lý Dung? Thế là không được.” Cô nói.

Nghiêm Hi Quang dời mắt khỏi sách trong tay, nhìn chiếc áo sơ mi mỏng trên người cô: “Anh không muốn để em ngồi cùng với bà già đó.”

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc: “Nên anh để Lý Dung người ta đổi từ khoang hạng nhất xuống khoang thường?”

“Anh với cô ấy không so đo mấy thứ này.” Anh lại cúi đầu xuống đọc sách.

Anh và Lý Dung trả lời như nhau.

Thẩm Mộc Tinh nhìn anh.

Không so đo...

Trước khi xuất ngoại hai người đã quen nhau, cùng ở nước ngoài đến sáu năm, quan hệ cũng không bình thường nhỉ?

Cô đang miên man suy nghĩ, Nghiêm Hi Quang đã cầm áo khoác của mình lên, nói: “Anh và Lý Dung là bạn rất thân, sau này em sẽ thường xuyên gặp cô ấy. Mặc cái áo này vào, lạnh đấy.”

Thẩm Mộc Tinh chân chừ một giây, đưa tay nhận, khoác lên người mình.

Đây là cái áo khoác có chất vải thoải mái nhất mà cô từng mặc, trên đó còn mang theo mùi của anh.

Trong khoang hạng nhất, không có một hành khách nào ngoài họ. Lần đầu tiên hai người ngồi gần như thế, ở một nơi yên tĩnh như vậy.

Nhập gia thì phải tùy tục, Thẩm Mộc Tinh uống một hớp cocktail miễn phí.

“Có hẹn với bạn trai rồi hả?” Anh nhàn nhạt hỏi.

“Hẹn gì? Anh còn bắn khoản chuyện bọn em ăn cơm chung?” Cô bỗng thấy người đàn ông ngồi cạnh này cố chấp tới buồn cười.

“Em chưa hẹn anh.” Anh thu mắt lại, nhìn sách trong tay.

“...”

Thẩm Mộc Tinh nhất thời nghẹn lời, ngửa đầu ngã ra ghế ngồi, chớp mắt.

Quái lạ là, nhắm mắt lại rồi mà cô vẫn cứ cảm giác có ai đó đang nhìn mình.

Cô mở mắt ra, quay đầu, quả nhiên thấy anh đang nhìn cô.

“Sao vậy?”

“Muốn hàn huyên với em.” Anh chủ động nói.

“Hàn huyên gì?”

Cô lại thái độ này.

Nghiêm Hi Quang trầm ngâm một lúc, mở miệng: “Mộc Tinh, lúc anh mới ra nước ngoài, gặp rất nhiều khó khăn, cho nên... không liên lạc được với em.”

“Ồ.” Phản ứng của cô bình thản đến lạ: “Khó khăn... ừm, không sao, em không so đo.”

“Nếu em không so đo, tại sao lại đi với người khác?” Nghiêm Hi Quang nhú mày, nhìn cô với ánh mắt như một đứa bé chẳng lối đời.

Thẩm Mộc Tinh bỗng cười, ngồi dậy, nghiêm túc nhìn chăm chú vào mắt anh: “Nghiêm Hi Quang, em bán mình cho anh à?”

Vốn đã nói vụng, anh lại nghẹn lời.

“Em muốn ngủ một lúc.” Bỗng nhiên cô thấy bức bối, lần nữa ngã ra ghế, trở về trạng thái “cự người nghìn dặm”.

Hiển nhiên, cô không muốn nhắc lại về quá khứ. Dù anh đã tìm được một cơ hội tuyệt hảo để trò chuyện với cô, nhưng lại không thành công.

Theo tính cách của Nghiêm Hi Quang, thì anh đã phải tự biết rồi. Nhưng hình như anh lại đang định thử lại lần nữa.

“Mộc Tinh, anh chưa từng vứt bỏ em, anh cho là chúng ta chưa từng chia tay.”

Thẩm Mộc Tinh dùng sự im lặng để nói cho anh biết, thứ gọi là “khó khăn”, “anh cho là”... đều quá yếu ớt.

“Mộc Tinh...”

“Nghiêm Hi Quang.” Cô mỉm cười, giọng lại rõ là mất kiên nhẫn: “Em nhớ là em đã nói, bây giờ em đã là người có bạn trai, em không muốn dây dưa với bạn trai cũ. Nếu anh muốn nối lại tình xưa với em, em nghĩ là em phải đổi chỗ lại với Lý Dung.”

Lời nói lạnh như băng của cô khiến Nghiêm Hi Quang triệt để mất đi khả năng ngôn ngữ.

Vốn không giỏi nói, anh đành phải dời mắt lại về sách.

“Thưa quý khách, máy bay gặp phải dòng khí lưu, có thể sinh ra xóc nảy, xin quý khách...”

“Thưa quý khách, máy bay gặp phải dòng khí lưu, có thể sinh ra xóc nảy, xin quý khách...”

Cô chớp mắt, loáng thoáng nghe thấy nhiều lần thông báo, người bên cạnh vẫn yên lặng.

Đổi mấy tư thế vẫn không ngủ được, Thẩm Mộc Tinh từ từ mở mắt ra, quay đầu nhìn sang người bên cạnh.

Anh hơi nghiêng người ra trước, và vẫn đang đọc quyển sách đó.

Thẩm Mộc Tinh bĩu môi, nghĩ thầm, ra nước ngoài rồi thì biến thành người công tác văn hóa hả?

Cô căn môi, lặng lẽ châu đầu qua thăm dò quyển sách trong tay anh.

Trên trang sách toàn những nét vẽ non nớt, hình con lạc đà, chó, phòng ỏ. Bên cạnh những đường vẽ là những hàng chữ thuyết minh tiêu vẹo.

Thẩm Mộc Tinh biết quyển sách này, nó tên là “Bầu trời của vừng”, do một bà lão mới biết chữ dùng những nét vẽ giản đơn họa ra cuộc sống của mình. Trải qua bao trắc trở, tấm lòng bà lão ấy vẫn ấm áp như cũ; bà dùng những đường nét đầy giản đơn và ngây thơ, biến tất cả những gì trong cuộc sống thành những thứ thật đáng yêu, và ghi lại trên những trang giấy.

Cô lặng yên ngồi lại không một tiếng động, nhìn bóng lưng đọc sách của anh, anh đang dùng đầu ngón tay trắng nõn vuốt lên những nét vẽ ngây thơ, đọc say sưa, nghiêm túc lật trang.

Có lẽ vì phải cúi đầu trường kỳ, lúc thả lỏng, người anh sẽ hơi gù.

Cô cứ thế nhìn chằm chằm bóng anh, khoe môi cong lên một nụ cười yếu ớt mà ngay cả chính cô cũng không phát hiện.

Cô đưa tay định chọc chọc lưng anh, muốn anh ngồi thẳng lên, tránh để sau này biến thành một ông lão còng lưng.

Nhưng tay vừa vươn ra, đã dừng lại giữa không trung...

Sau này anh biến thành một ông lão như thế nào, thì liên quan gì tới cô đây...

++++

Mỗi lần ra ngoài đều như một lần đi chuyển gạch ở công trường, chỉ muốn nằm ì ở nhà không nhúc nhích.

Lạ là cô không ra ngoài, Tiểu Trịnh cũng không hò hét muốn gặp mặt như trước. Hai người chỉ thi thoảng mới nhắn WeChat, chứ chẳng gần gũi như những lần đi công tác trước nữa.

Phụ nữ luôn mẫn cảm, Thẩm Mộc Tinh hơi bùi ngùi, chẳng lẽ quen nhau chưa được một tháng thì thời kỳ yêu cháy bỏng đã qua rồi?

Có thể trước đó cô đã quá lạnh nhạt với Tiểu Trịnh, tay cũng không cho nắm, người ta khó tránh khỏi hoài nghi thành ý của cô. Thế là đang lúc chưa rõ tình hướng, Thẩm Mộc Tinh quyết định chủ động một lần, tìm cơ hẹn Tiểu Trịnh.

Không muốn bị ỉn nói thẳng ra là ăn cơm, Thẩm Mộc Tinh nghĩ, lại quý thần xui khiến thế nào mà nhớ tới lời đề nghị của Nghiêm Hi Quang.

“Em có một đồng hương đang ở Thâm Quyển, muốn mời anh đi ăn bữa cơm, anh muốn đi không?”

Sau nguyên một ngày không nhận được tin nhắn của Tiểu Trịnh, Thẩm Mộc Tinh chủ động nhắn tin.

Nửa tiếng sau, Tiểu Trịnh nhắn lại: “Được, ở đâu?”

Địa điểm ăn cơm là nhà hàng trên tầng 21 của một khách sạn năm sao ở đường Hải Đức Ba, với nền thủy tinh nhìn thẳng xuống vịnh Thâm Quyển.

Địa điểm do Thẩm Mộc Tinh sắp xếp. Bình thường cô rất ít khi ăn cơm ở khách sạn cấp sao; nhưng nghĩ tới thân phận và địa vị của Nghiêm Hi Quang bây giờ, keo kiệt quá cũng không hợp. Vả lại ban đầu Nghiêm Hi Quang định đặt ở đó, cô cũng không đồng ý.

Thời tiết không lạnh như trước, ánh nắng xuyên qua thủy tinh, khiến chỗ cạnh cửa sổ mà Thẩm Mộc Tinh đang ngồi hơi nóng lên.

Cô là người đến đầu tiên, vừa cởi áo khoác ra, Nghiêm Hi Quang đã tới.

Khác với mấy lần gặp trước, hôm nay anh cũng không mặc trang trọng lắm, chỉ tùy tiện mặc một cái áo lông kẻ ca rô có mũ, cổ áo lộ ra cổ áo sơ mi màu trắng rất chỉnh tề - vô cùng bình thường và tùy ý. Tóc của Nghiêm Hi Quang rất dày, để dài một chút, tùy tiện chải ngôi 3 - 7. Sợi tóc đen nhánh khiến Thẩm Mộc Tinh liên tưởng tới nam tài tử Hồng Kông của thập kỷ 90 trước, thời trang thay đổi, hiện kiểu tóc này lại lưu hành lại, mấy tiểu thít tươi đang hot cũng đều để kiểu tóc sạch sẽ truyền thống này.

Anh ngồi xuống đối diện Thẩm Mộc Tinh, vừa mới đặt người xuống ghế, Thẩm Mộc Tinh đã kêu anh: “Này...”

“Sao vậy?”

Thẩm Mộc Tinh vẫn xoắn xuýt: “Anh nói... có phải em không nên mời bữa này?”

Nghiêm Hi Quang ngồi xuống: “Không phải nói anh là đồng hương của em à?”

“Nhưng đây hiển nhiên là lừa gạt, anh là bạn trai trước của em, nếu anh ấy biết, có phải sẽ rất tức giận hay không?”

“Giận thì chia tay, sợ gì.” Anh cầm lấy menu trên bàn, lật xem.

Thẩm Mộc Tinh lườm anh một cái: “Xem nào nhiệt, cũng không chê lớn chuyện...”

Một lát sau, Thẩm Mộc Tinh nhìn đồng hồ đeo tay, Tiểu Trịnh vẫn chưa đến, cô vừa uống nước trắng vừa xoắn xuýt.

“Không thì anh tránh đi trước đã? Em hỏi anh ấy xem anh ấy có ngại ăn cơm với bạn trai cũ của em không...”

Nghiêm Hi Quang vẫn lạnh nhạt, nói nghiêm túc lại khiến người ta tức chết mà không đền mạng: “Em để anh trốn đâu, dưới khăn trải bàn à?”

“Ghét quá! Em không đùa với anh đâu!”

“Anh cũng không đùa với em.”

Khóe môi anh hơi cong lên.

Thẩm Mộc Tinh phồng má, tức giận nhìn anh.

Nụ cười của Nghiêm Hi Quang dần thu lại.

“Giận rồi à?” Giọng anh mềm dịu.

“Nói nhảm... Nếu không phải anh đề ra cái yêu cầu không an phận này, sao em phải kinh hồn bạt vía như thế?” Thẩm Mộc Tinh tức giận nói: “Em thật sự muốn xem, rốt cuộc anh định làm gì.”

“Mộc Tinh, em nghĩ quá phức tạp về anh rồi.” Anh nói.

“Vậy vì sao anh cứ năm lần bảy lượt định gặp bạn trai em?”

Nghiêm Hi Quang cười nhạt: “Anh ta tới thì anh ngồi cạnh anh ta được không?”

“Để làm gì...” Thẩm Mộc Tinh cảnh giác snois.

Nghiêm Hi Quang không đáp.

Hai người nhìn nhau.

Anh bỗng đứng dậy, thỏa hiệp: “Nếu em đã lo vậy, anh qua ngồi bàn bên cạnh đi.”

Thẩm Mộc Tinh như được đại xá: “Được được, anh ngồi ở đó trước, em hỏi anh ấy đã, nếu anh ấy để bụng thì em nói là đồng hương em không tới được.”

Nghiêm Hi Quang thấy gương mặt nhỏ nhắn rầu rĩ của cô cuối cùng cũng nhẹ nhõm đi, cười, xoay người sang bên cạnh ngồi. Hai cái bàn được ngăn bởi một bức tường gỗ thông rỗng ruột, người bên kia không nhìn thấy được mặt anh.

Qua tường ngăn, Thẩm Mộc Tinh nhìn bóng lưng anh, khó hiểu, vì sao anh lại muốn ngồi cạnh Tiểu Trịnh.

Có lẽ thật sự giống như anh nói, cô nghĩ quá phức tạp về anh?

Thẩm Mộc Tinh bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Dựa theo logic đơn giản của Nghiêm Hi Quang, lý do anh đề nghị muốn ngồi cạnh Tiểu Trịnh, hẳn là vì để cô ngẩng đầu một cái, là thấy được hai người...

Sau đó...

Có thể thấy rõ ràng trực quan, rốt cuộc mình thích ai?

80. Chương 41: Chương 39: Rượu Thiệu Hưng

Edit: Đào Sindy

Trông thấy Nghiêm Hi Quang nghe lời ngồi ở bên, Thẩm Mộc Tinh đột nhiên có chút áy náy.

Thật ra dứt bỏ đoạn tình cảm không rõ đó của hai người, vứt đi oán hận trong lòng với anh, Nghiêm Hi Quang thực sự khiến người ta chán ghét không nổi.

Năm đó khi cô xảy ra chuyện, cho dù mẹ phản đối cô và anh ở chung, nhưng cũng không lấy khuyết tật trên người Nghiêm Hi Quang mà nói.

Anh không hoàn mỹ, cũng không kiêu căng, đậm đà như rượu Thiệu Hưng dưới quê.

Đúng, là rượu Thiệu Hưng.

Tiểu Trịnh lái xe đến tiệm cơm, từ trong thang máy 21 tầng đi ra, cầm trong tay chìa khóa xe, mỉm cười đi đến chỗ cô.

Anh ta luôn có thói quen để chìa khóa xe trên ngón trỏ xoay vòng thật nhanh, thái độ tiêu sái lộ rõ trên mặt.

Tiểu Trịnh ngồi xuống đối diện cô.

Với thị lực của Thẩm Mộc Tinh, vừa có thể trông thấy Tiểu Trịnh chính diện, vừa có thể xuyên qua tấm ngăn nhìn thấy bóng lưng Nghiêm Hi Quang.

“Bảo bối.” Tiểu Trịnh theo thói quen kêu một tiếng.

Vừa rồi thân hình Nghiêm Hi Quang còn dựa vào trên ghế chột giật giật.

Thẩm Mộc Tinh le lưỡi, trách cô, làm một bữa kỳ lạ như vậy làm gì.

“Anh đến muộn.” Thẩm Mộc Tinh cười thoải mái.

“Hôm nay trong bệnh viện có việc, nên chậm chút. Phục vụ, chọn món ăn.” Tiểu Trịnh vỗ tay phát ra tiếng, phục vụ bước tới.

“Gan ngỗng ở đây làm không tệ.” Thẩm Mộc Tinh dụ dằng nói: “Anh có thể gọi thử.”

“Gan ngỗng quá ngán? Nếu không trước tiên uống một chai rượu đỏ đi.” Tiểu Trịnh nói.

“Rượu đỏ?” Thẩm Mộc Tinh vội vàng khoát tay: “Em không uống rượu đỏ đâu.”

Tiểu Trịnh lại kiên trì nói: “Hôm nay nhất định phải uống đấy.”

Thẩm Mộc Tinh không nói tiếp.

Hôm nay anh ta có chút kỳ lạ, ngoài miệng cười, nhưng không có nhu tình mật ý như trước kia.

Tiểu Trịnh tự mình chọn đồ ăn với phục vụ, Thẩm Mộc Tinh ngồi ở chỗ đó nhìn anh ta xuất thần.

Anh ăn mặc thời thượng tuổi trẻ, càng giống một ly rượu đỏ tươi.

Đúng vậy, rượu đỏ.

Phục vụ cầm menu đi đến, Tiểu Trịnh khoanh hai tay đặt trên mặt bàn, nói: “Đi công tác về có mệt hay không?”

“Mệt, làm sao không mệt.”

“Không sao, ăn bữa ngon liền khôi phục thể lực, bữa này anh mời.” Tiểu Trịnh cười cười.

Thẩm Mộc Tinh nhớ kỹ thời khắc cách đó không xa còn có Nghiêm Hi Quang đang ngồi, lập tức vào chủ đề: “Em hỏi anh một chuyện nha...”

“Em cứ nói.”

“Anh...”

Tiểu Trịnh đột nhiên cắt ngang cô: “Có phải em muốn hỏi vì sao mấy hôm nay anh không liên lạc với em không?”

“Hả?”

“Mộc Tinh, anh hỏi em một chuyện trước.” Khóe miệng Tiểu Trịnh thủy chung treo một nụ cười mỉm, giống như một lớp mặt nạ.

“Em... Có phải từng... Sinh non?”

Cả thân thể Thẩm Mộc Tinh đều bị câu hỏi làm đóng băng lại rồi.

Cô giống như một tượng băng, thẳng tắp ngồi ở chỗ đó.

Tiểu Trịnh thấy cô ngây ngốc há mồm nói không ra lời, đột nhiên tinh tế hít một hơi, dựa thân thể vào ghế, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hai người đều không nói lời nào, bầu không khí cứng lại.

Nửa ngày, Thẩm Mộc Tinh bị băng phủ kín mặt, ánh mắt kia hiển nhiên có loại cảm giác tự mình bảo vệ, kịch liệt nuốt xuống, ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Làm sao anh biết?”

Tiểu Trịnh không nhìn cô, chỉ nhìn cái bàn, khẽ lắc đầu giải thích, lại không trả lời thẳng: “Thật có lỗi, bạn gái trước của anh bởi vì không thể sinh con mà bị mẹ anh bắt phải tách ra, bọn anh rất yêu nhau, nhưng sau này mới biết được, nguyên nhân cô ấy không thể sinh con là bởi vì cô ấy từng phá thai vì ba người đàn ông.”

“Lúc anh giúp em mở thẻ, đã tra bệnh án của em.”

Bên tai Thẩm Mộc Tinh xoát một chút đỏ lên, huyết thái dương nhảy lên thành thạch.

Anh ta tra lịch sử bệnh án của cô.

Có đợt Thẩm Mộc Tinh bị đau bụng kinh nên đến bệnh viện nhân dân kiểm tra, vì phối hợp trị liệu, cô thuật lại cho bác sĩ chuyện cô từng sinh non, nghĩ như vậy hệ thống bệnh viện đã ghi lại bệnh án khi xưa của cô.

Thẻ bảo hiểm y tế bị khóa, Thẩm Mộc Tinh để Tiểu Trịnh đi mở khoá, tuyệt đối không nghĩ đến người đàn ông này sẽ điều tra mình.

Anh ta có bao nhiêu “Cẩn thận” ?

Biểu lộ Tiểu Trịnh rất xin lỗi, lập tức lại cảm thấy thoải mái, một câu nói của cô, để Thẩm Mộc Tinh hiểu hơn về động cơ của anh ta.

Tiểu Trịnh nói: “Bữa cơm này anh mời, Mộc Tinh, điều tra em là anh không đúng, em đừng nóng giận.”

“Mộc Tinh, chúng ta đều nên cảm thấy may mắn, thăng thần trong lúc tình cảm không sâu sắc, em biết không, lúc anh và bạn gái trước chia tay, anh rất đau khổ. Một khi anh bị rấn cấn, mười năm vẫn sợ dây thừng.”

Thẩm Mộc Tinh híp mắt nhìn anh ta, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cô là rấn?

Tình huống hôm nay, cô thật bất ngờ.

“Mộc Tinh, hi vọng em hiểu cho anh.”

“Chia tay, có lý do gì mà không thể hiểu.” Thẩm Mộc Tinh bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, giống như bị người ta dùng dao nhọn đâm vào chỗ quan trọng của mình, toàn thân cô gai đến phòng rồi lên, giọng điệu cứng nhắc khàn khàn: “Mọi người sau này ai đi đường nấy, ai cũng hiểu ai? Anh thấy đúng không?”

Tiểu Trịnh cắn răng, biểu lộ cũng rất ảm đạm, hình như có chút không cam tâm.

“Nhưng anh thật sự rất thích em.”

“Được được được, tuyệt đối đừng nói lời này nữa.”

Hiện tại Thẩm Mộc Tinh vừa nghĩ tới anh ta gọi mình là bảo bối, liền cảm thấy trong dạ dày có nước chua xông lên cổ họng.

Tiểu Trịnh bị thái độ cường ngạnh của cô làm cho không còn cách nào, liếm liếm môi, nhìn sang một bên, sắc mặt cũng không tốt.

Hai người bắt đầu huyền não không vui.

Nửa ngày, anh ta lại không cam lòng chủ động mở miệng: “Sai chính là em, sao em có thể hùng hồn như thế?”

Thẩm Mộc Tinh đột nhiên đẩy đĩa xiên nướng về phía anh ta! Đĩa xiên nướng “leng keng” một tiếng liền bị ném trên mặt đất, Tiểu Trịnh giật nảy mình, kinh ngạc nhìn cô.

Hình như Thẩm Mộc Tinh tức giận đến cực điểm, giọng nói nhẹ chỉ còn một tầng xác không: “Này, không bị bệnh chứ? Tôi không sai trên người anh?”

Tiểu Trịnh đã định trước việc cô sẽ lật lọng, lại không nghĩ rằng cô gái này trở mặt nhanh như vậy, cô không nhao không nháo, giọng nói quanh quệ dị thường, lại làm cho người ta đề nén vô cùng.

Tiểu Trịnh khẽ cắn môi, đột nhiên cười.

“Tôi có bệnh? Nhưng cô cũng không tốt đến đâu? Bề ngoài nhìn rất trong sáng, quen tôi một tháng ngay cả tay cũng không cho nắm! Nếu không phải tôi để ý, quá khứ cô có một người đàn ông khác chẳng lẽ muốn giết tôi cả đời? Sau đó để tôi sống nốt quãng đời còn lại trong căn phòng đã từng có người chết này à?”

Đó là lần đầu tiên cô được lĩnh giáo, một người, không dùng bất cứ câu chữ thô tục nào nhưng lại khiến người ta như bị phanh thây xé xác.

Thẩm Mộc Tinh nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy não thiếu dưỡng khí, mặt tê dại một hồi.

Cô tức giận đến phát run, cô thẹn đến phát cuồng.

Không phải vì người này, mà là bởi vì Nghiêm Hi Quang ngồi ở chỗ đó.

Cô cảm giác toàn bộ máu cả người mình và tự tôn bị người đàn ông này hút khô rồi.

“Anh chị, rượu đỏ của hai người đây.” Phục vụ không phát giác ra sự giằng co vi diệu giữa hai người, đi tới.

Rượu đỏ tạo thành một làn sóng trong ly, do dự nhìn mây hồng trên vịnh Thâm Quyển.

“Cút.” Hôm nay Thẩm Mộc Tinh bị đối phương làm tức giận mất người hai lần.

Tiểu Trịnh cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó từ trong ví tiền lấy ra mấy tờ hồng phiếu ném trên mặt bàn, nhanh chóng cầm áo khoác rời đi.

“Chìa khóa xe.” Thẩm Mộc Tinh nhắc nhở anh ta.

Anh ta vòng trở lại, cầm lấy chìa khoá.

Lúc cầm chìa khoá, trong lúc vô tình Tiểu Trịnh nhìn sang mặt Thẩm Mộc Tinh, môi của cô màu đỏ tía, khê run, trên mặt không có chút huyết sắc nào, thoát nhìn thật sự bị chọc tức.

Bỗng nhiên Tiểu Trịnh hít sâu một hơi, dùng giọng nói cực nhỏ:

“Cũng không dễ dàng, thật xin lỗi.”

Anh ta nói xong, cũng không quay đầu lại.

Thẩm Mộc Tinh nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa sổ.

Dưới cửa sổ sát đất, là dải mây hồng trên vịnh Thâm Quyển.

Người trong thành phố này, mỗi người đều bị nhân hiệu hóa, chất lượng nam tốt, chất lượng nữ tốt, trà xanh biểu*, phụ nữ hư hỏng, công tử, nhà đại gia...

* Giả vờ là cô gái thanh thuần, nhưng thích cướp bạn trai của bạn mình.

Cô bị dán lên một nhân hiệu, một căn bệnh đã đủ để chứng minh hết thấy.

Không ai dành ra thời gian để hiểu một người, không người nào bằng lòng tốn tâm tư đi nắm lấy yêu và hận.

Đúng vậy, cũng không dễ dàng.

Tâm tình Thẩm Mộc Tinh vào giờ khắc này, không phải thất tình cũng không phải khổ sở.

Cô rất bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, hai tay đan vào nhau, ngậm miệng, ánh mắt vô thần tản mát trên bàn, hai mắt đã mất đi tiêu cự.

Một tiếng bước chân trầm ổn từ bàn bên đi tới, anh kéo ghế, ngồi đối diện với cô.

Thẩm Mộc Tinh cảm nhận được ánh mắt anh, nhưng cô không nhìn anh, chỉ đưa ra một bàn tay gõ cốc cốc trên bàn nhựa plastic, một mặt cười khổ vẫn không quên từ đen.

Cô nói: “Mong cho diện tích bóng ma tâm lý của Thẩm Mộc Tinh lớn dần... Ha ha...”

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, ánh mắt anh thâm thúy nồng đậm cảm giác đau lòng, để Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian thu ánh mắt về, không dám nhìn.

Một bàn tay ấm áp khoan hậu đưa qua, bao trùm tay đang bối loạn của cô, nắm lấy, nắm thật chặt.

“Mộc Tinh, chúng ta ở chung lần nữa được không? Cho anh một cơ hội.”

Thẩm Mộc Tinh không rút tay về, cúi đầu xuống, cặp mắt trong nháy mắt chứa đầy nước mắt.

Nếp môi cô run rẩy, giống như một đứa bé chịu uất ức rất lớn.

Nước mắt lộ bộp rơi trên bàn, âm thanh có thể nghe rõ ràng.

Cô im ắng ôm chặt làm cho có cảm xúc, không để chúng nó tùy ý.

Thật là xui xẻo, lúc suy sụp nhất anh luôn nhìn thấy.

Nghiêm Hi Quang nuốt nước miếng, bàn tay ấm áp sờ lên mu bàn tay cô: “Là anh không tốt.”

Cô lắc đầu, nước mắt càng ngày càng nhiều.

Trong không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc nho nhỏ của cô thưa thớt dần.

Nghiêm Hi Quang thủy chung nắm chặt tay cô, không buông ra, Thẩm Mộc Tinh cảm giác lòng bàn tay anh toát mồ hôi.

Anh nói...

Ở chung với anh lần nữa...

Thỉnh cầu của anh hình như không tính là một thỉnh cầu, bởi vì anh căn bản không chờ câu trả lời chắc chắn từ cô.

Lúc anh nói ra câu đó giọng điệu tự nhiên như vậy, bọn họ sẽ cùng một chỗ, giống như là mặt trời lên mặt trăng sẽ rơi, xuân đi thu sẽ đến.

“Chào anh.” Nghiêm Hi Quang kêu phục vụ, vẫn còn nắm chặt tay cô.

Phục vụ đi tới: “Anh có dặn dò gì?”

“Bạn gái của tôi đói bụng, muốn chọn món ăn.”

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Phục vụ cầm menu tới, Nghiêm Hi Quang đưa menu đẩy sang cô, giọng nhẹ nhàng đến làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

“Nhìn đi, muốn ăn cái gì? Àm ỉ một trận có phải đói bụng rồi không?”

Thẩm Mộc Tinh vẫn nói không ra lời, cổ họng bị nước mắt chặn, nhìn menu.

“Không phải muốn ăn gan ngỗng sao? Gan ngỗng cũng được phải không?” Anh hỏi.

Thẩm Mộc Tinh hít mũi một cái, gật đầu.

“Chúng tôi muốn một phần gan ngỗng kiểu Pháp.”

“Được rồi anh, còn muốn gì khác không?”

“Còn muốn ăn gì? Hả?” Anh lại hỏi.

Thẩm Mộc Tinh dùng ngón trỏ một tay khác nhẹ nhàng chỉ món trên menu...

“Cô còn muốn thịt bò...hầm...kiểu Nga.”

“Được rồi thưa anh.”

Thẩm Mộc Tinh nòng đậm giọng mũi hỏi: “Vậy còn anh... Anh ăn cái gì?”

Nghiêm Hi Quang nhìn menu, ngẩng đầu nói với phục vụ: “Thứ cô ấy gọi thì cho tôi luôn một phần như vậy.”

“Được rồi thưa anh, còn gì không?”

“Trả rượu đồ lại đi.”

“Không được anh ơi, rượu đồ đã mở không thể trả.”

“Giúp tôi vớt đi, cảm ơn.”

81. Chương 39: Rượu Thiệu Hưng

Edit: Đào Sindy

Trông thấy Nghiêm Hi Quang nghe lời ngồi ở bàn bên, Thẩm Mộc Tinh đột nhiên có chút áy náy.

Thật ra dứt bỏ đoạn tình cảm không rõ đó của hai người, vứt đi oán hận trong lòng với anh, Nghiêm Hi Quang thực sự khiến người ta chán ghét không nổi.

Năm đó khi cô xảy ra chuyện, cho dù mẹ phản đối cô và anh ở chung, nhưng cũng không lấy khuyết tật trên người Nghiêm Hi Quang mà nói.

Anh không hoàn mỹ, cũng không kiêu căng, đậm đà như rượu Thiệu Hưng dưới quê.

Đúng, là rượu Thiệu Hưng.

Tiểu Trịnh lái xe đến tiệm cơm, từ trong thang máy 21 tầng đi ra, cầm trong tay chìa khóa xe, mỉm cười đi đến chỗ cô.

Anh ta luôn có thói quen để chìa khóa xe trên ngón trỏ xoay vòng thật nhanh, thái độ tiêu sái lộ rõ trên mặt.

Tiểu Trịnh ngồi xuống đối diện cô.

Với thị lực của Thẩm Mộc Tinh, vừa có thể trông thấy Tiểu Trịnh chính diện, vừa có thể xuyên qua tấm ngăn nhìn thấy bóng lưng Nghiêm Hi Quang.

“Bảo bối.” Tiểu Trịnh theo thói quen kêu một tiếng.

Vừa rồi thân hình Nghiêm Hi Quang còn dựa vào trên ghế chột giật giật.

Thẩm Mộc Tinh le lưỡi, trách cô, làm một bữa kỳ lạ như vậy làm gì.

“Anh đến muộn.” Thẩm Mộc Tinh cười thoải mái.

“Hôm nay trong bệnh viện có việc, nên chậm chút. Phục vụ, chọn món ăn.” Tiểu Trịnh vỗ tay phát ra tiếng, phục vụ bước tới.

“Gan ngỗng ở đây làm không tệ” Thẩm Mộc Tinh dịu dàng nói: “Anh có thể gọi thử.”

“Gan ngỗng quá ngán? Nếu không trước tiên uống một chai rượu đỏ đi.” Tiểu Trịnh nói.

“Rượu đỏ?” Thẩm Mộc Tinh vội vàng khoát tay: “Em không uống rượu đỏ đâu.”

Tiểu Trịnh lại kiên trì nói: “Hôm nay nhất định phải uống đấy.”

Thẩm Mộc Tinh không nói tiếp.

Hôm nay anh ta có chút kỳ lạ, ngoài miệng cười, nhưng không có nhu tình mật ý như trước kia.

Tiểu Trịnh tự mình chọn đồ ăn với phục vụ, Thẩm Mộc Tinh ngồi ở chỗ đó nhìn anh ta xuất thần.

Anh ăn mặc thời thượng tuổi trẻ, càng giống một ly rượu đỏ tươi.

Đúng vậy, rượu đỏ.

Phục vụ cầm menu đi đến, Tiểu Trịnh khoanh hai tay đặt trên mặt bàn, nói: “Đi công tác về có mệt hay không?”

“Mệt, làm sao không mệt.”

“Không sao, ăn bữa ngon liền khôi phục thể lực, bữa này anh mời.” Tiểu Trịnh cười cười.

Thẩm Mộc Tinh nhớ kỹ thời khắc cách đó không xa còn có Nghiêm Hi Quang đang ngồi, lập tức vào chủ đề: “Em hỏi anh một chuyện nha...”

“Em cứ nói.”

“Anh...”

Tiểu Trịnh đột nhiên cắt ngang cô: “Có phải em muốn hỏi vì sao mấy hôm nay anh không liên lạc với em không?”

“Hả?”

“Mộc Tinh, anh hỏi em một chuyện trước.” Khóe miệng Tiểu Trịnh thủy chung treo một nụ cười mỉm, giống như một lớp mặt nạ.

“Em... Có phải từng... Sinh non?”

Cả thân thể Thẩm Mộc Tinh đều bị câu hỏi làm đóng băng lại rồi.

Cô giống như một tượng băng, thẳng tắp ngồi ở chỗ đó.

Tiểu Trịnh thấy cô ngây ngốc há mồm nói không ra lời, đột nhiên tinh tế hít một hơi, dựa thân thể vào ghế, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hai người đều không nói lời nào, bầu không khí cứng lại.

Nửa ngày, Thẩm Mộc Tinh bị băng phủ kín mặt, ánh mắt kia hiển nhiên có loại cảm giác tự mình bảo vệ, kịch liệt nuốt xuống, ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Làm sao anh biết?”

Tiểu Trịnh không nhìn cô, chỉ nhìn cái bàn, khẽ lắc đầu giải thích, lại không trả lời thẳng: “Thật có lỗi, bạn gái trước của anh bởi vì không thể sinh con mà bị mẹ anh bắt phải tách ra, bọn anh rất yêu nhau, nhưng sau này mới biết được, nguyên nhân cô ấy không thể sinh con là bởi vì cô ấy từng phá thai vì ba người đàn ông.”

“Lúc anh giúp em mổ đẻ, đã tra bệnh án của em.”

Bên tai Thẩm Mộc Tinh xoát một chút đỏ lên, huyết thái dương nhảy lên thành thịch.

Anh ta tra lịch sử bệnh án của cô.

Có đợt Thẩm Mộc Tinh bị đau bụng kinh nên đến bệnh viện nhân dân kiểm tra, vì phối hợp trị liệu, cô thuật lại cho bác sĩ chuyện cô từng sinh non, nghĩ như vậy hệ thống bệnh viện đã ghi lại bệnh án khi xưa của cô.

Thẻ bảo hiểm y tế bị khóa, Thẩm Mộc Tinh để Tiểu Trịnh đi mở khoá, tuyệt đối không nghĩ đến người đàn ông này sẽ điều tra mình.

Anh ta có bao nhiêu “Cẩn thận”?

Biểu lộ Tiểu Trịnh rất xin lỗi, lập tức lại cảm thấy thoải mái, một câu nói của cô, để Thẩm Mộc Tinh hiểu hơn về động cơ của anh ta.

Tiểu Trịnh nói: “Bữa cơm này anh mời, Mộc Tinh, điều tra em là anh không đúng, em đừng nóng giận.”

“Mộc Tinh, chúng ta đều nên cảm thấy may mắn, thẳng thắn trong lúc tình cảm không sâu sắc, em biết không, lúc anh và bạn gái trước chia tay, anh rất đau khổ. Một khi anh bị rấn cấn, mười năm vẫn sợ dây thừng.”

Thẩm Mộc Tinh híp mắt nhìn anh ta, trên mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cô là rấn?

Tình huống hôm nay, cô thật bất ngờ.

“Mộc Tinh, hi vọng em hiểu cho anh.”

“Chia tay, có lý do gì mà không thể hiểu.” Thẩm Mộc Tinh bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, giống như bị người ta dùng dao nhọn đâm vào chỗ quan trọng của mình, toàn thân cô gai đến phòng rồi lên, giọng điệu cứng nhắc khàn khàn: “Mọi người sau này ai đi đường nấy, ai cũng hiểu ai? Anh thấy đúng không?”

Tiểu Trịnh cắn răng, biểu lộ cũng rất ảm đạm, hình như có chút không cam tâm.

“Nhưng anh thật sự rất thích em.”

“Được được được, tuyệt đối đừng nói lời này nữa.”

Hiện tại Thẩm Mộc Tinh vừa nghĩ tới anh ta gọi mình là bảo bối, liền cảm thấy trong dạ dày có nước chua xông lên cổ họng.

Tiểu Trịnh bị thái độ cường ngạnh của cô làm cho không còn cách nào, liếm liếm môi, nhìn sang một bên, sắc mặt cũng không tốt.

Hai người bắt đầu huyền não không vui.

Nửa ngày, anh ta lại không cam lòng chủ động mở miệng: “Sai chính là em, sao em có thể hùng hồn như thế?”

Thẩm Mộc Tinh đột nhiên đẩy đĩa xiên nướng về phía anh ta! Đĩa xiên nướng “leng keng” một tiếng liền bị ném trên mặt đất, Tiểu Trịnh giật nảy mình, kinh ngạc nhìn cô.

Hình như Thẩm Mộc Tinh tức giận đến cực điểm, giọng nói nhẹ chỉ còn một tầng xác không: “Này, không bị bệnh chứ? Tôi không sai trên người anh?”

Tiểu Trịnh đã định trước việc cô sẽ lật lọng, lại không nghĩ rằng cô gái này trở mặt nhanh như vậy, cô không nhao không nháo, giọng nói quanh quệ dị thường, lại làm cho người ta dè nén vô cùng.

Tiểu Trịnh khẽ cắn môi, đột nhiên cười.

“Tôi có bệnh? Nhưng cô cũng không tốt đến đâu? Bề ngoài nhìn rất trong sáng, quen tôi một tháng ngay cả tay cũng không cho nắm! Nếu không phải tôi để ý, quá khứ cô có một người đàn ông khác chẳng lẽ muốn giấu tôi cả đời? Sau đó để tôi sống nốt quãng đời còn lại trong căn phòng đã từng có người chết này à?”

Đó là lần đầu tiên cô được lĩnh giáo, một người, không dùng bất cứ câu chữ thô tục nào nhưng lại khiến người ta như bị phanh thây xé xác.

Thẩm Mộc Tinh nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy não thiếu dưỡng khí, mặt tê dại một hồi.

Cô tức giận đến phát run, cô thẹn đến phát cuồng.

Không phải vì người này, mà là bởi vì Nghiêm Hi Quang ngồi ở chỗ đó.

Cô cảm giác toàn bộ máu cả người mình và tự tôn bị người đàn ông này hút khô rồi.

“Anh chị, rượu đỏ của hai người đây.” Phục vụ không phát giác ra sự giằng co vi diệu giữa hai người, đi tới.

Rượu đỏ tạo thành một làn sóng trong ly, do dự nhìn mây hồng trên vịnh Thâm Quyển.

“Cút.” Hôm nay Thẩm Mộc Tinh bị đối phương làm tức giận mắng người hai lần.

Tiểu Trịnh cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó từ trong ví tiền lấy ra mấy tờ hồng phiếu ném trên mặt bàn, nhanh chóng cầm áo khoác rời đi.

“Chìa khóa xe.” Thẩm Mộc Tinh nhắc nhở anh ta.

Anh ta vòng trở lại, cầm lấy chìa khoá.

Lúc cầm chìa khoá, trong lúc vô tình Tiểu Trịnh nhìn sang mặt Thẩm Mộc Tinh, môi của cô màu đỏ tía, khê run, trên mặt không có chút huyết sắc nào, thoát nhìn thật sự bị chọc tức.

Bỗng nhiên Tiểu Trịnh hít sâu một hơi, dùng giọng nói cực nhỏ:

“Cũng không dễ dàng, thật xin lỗi.”

Anh ta nói xong, cũng không quay đầu lại.

Thẩm Mộc Tinh nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa sổ.

Dưới cửa sổ sát đất, là dải mây hồng trên vịnh Thâm Quyển.

Người trong thành phố này, mỗi người đều bị nhãn hiệu hóa, chất lượng nam tốt, chất lượng nữ tốt, trà xanh biểu*, phụ nữ hư hỏng, công tử, nhà đại gia...

* Giả vờ là cô gái thanh thuần, nhưng thích cướp bạn trai của bạn mình.

Cô bị dán lên một nhãn hiệu, một căn bệnh đã đủ để chứng minh hết thấy.

Không ai dành ra thời gian để hiểu một người, không người nào bằng lòng tốn tâm tư đi nắm lấy yêu và hận.

Đúng vậy, cũng không dễ dàng.

Tâm tình Thẩm Mộc Tinh vào giờ khắc này, không phải thất tình cũng không phải khổ sở.

Cô rất bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, hai tay đan vào nhau, ngậm miệng, ánh mắt vô thần tản mát trên bàn, hai mắt đã mất đi tiêu cự.

Một tiếng bước chân trầm ổn từ bàn bên đi tới, anh kéo ghế, ngồi đối diện với cô.

Thẩm Mộc Tinh cảm nhận được ánh mắt anh, nhưng cô không nhìn anh, chỉ đưa ra một bàn tay gỗ cộc cộc trên bàn nhựa plastic, một mặt cười khổ vẫn không quên từ đen.

Cô nói: “Mong cho diện tích bóng ma tâm lý của Thẩm Mộc Tinh lớn dần... Ha ha...”

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, ánh mắt anh thâm thúy nồng đậm cảm giác đau lòng, để Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian thu ánh mắt về, không dám nhìn.

Một bàn tay ấm áp khoan hậu đưa qua, bao trùm tay đang bôi loạn của cô, nắm lấy, nắm thật chặt.

“Mộc Tinh, chúng ta ở chung lần nữa được không? Cho anh một cơ hội.”

Thẩm Mộc Tinh không rút tay về, cúi đầu xuống, cặp mắt trong nháy mắt chứa đầy nước mắt.

Nếp môi cô run rẩy, giống như một đứa bé chịu uất ức rất lớn.

Nước mắt lộp bộp rơi trên bàn, âm thanh có thể nghe rõ ràng.

Cô im ắng ôm chặt làm cho có cảm xúc, không để chúng nó tùy ý.

Thật là xui xẻo, lúc suy sụp nhất anh luôn nhìn thấy.

Nghiêm Hi Quang nuốt nước miếng, bàn tay ấm áp sờ lên mu bàn tay cô: “Là anh không tốt.”

Cô lắc đầu, nước mắt càng ngày càng nhiều.

Trong không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc nho nhỏ của cô thừa thốt dần.

Nghiêm Hi Quang thủy chung nắm chặt tay cô, không buông ra, Thẩm Mộc Tinh cảm giác lòng bàn tay anh toát mồ hôi.

Anh nói...

Ở chung với anh lần nữa...

Thỉnh cầu của anh hình như không tính là một thỉnh cầu, bởi vì anh căn bản không chờ câu trả lời chắc chắn từ cô.

Lúc anh nói ra câu đó giọng điệu tự nhiên như vậy, bọn họ sẽ cùng một chỗ, giống như là mặt trời lên mặt trăng sẽ rơi, xuân đi thu sẽ đến.

“Chào anh.” Nghiêm Hi Quang kêu phục vụ, vẫn còn nắm chặt tay cô.

Phục vụ đi tới: “Anh có dặn dò gì?”

“Bạn gái của tôi đói bụng, muốn chọn món ăn.”

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Phục vụ cầm menu tới, Nghiêm Hi Quang đưa menu đẩy sang cô, giọng nhẹ nhàng đến làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

“Nhìn đi, muốn ăn cái gì? Ầm ỉ một trận có phải đói bụng rồi không?”

Thẩm Mộc Tinh vẫn nói không ra lời, cổ họng bị nước mắt chặn, nhìn menu.

“Không phải muốn ăn gan ngỗng sao? Gan ngỗng cũng được phải không?” Anh hỏi.

Thẩm Mộc Tinh hít mũi một cái, gật đầu.

“Chúng tôi muốn một phần gan ngỗng kiểu Pháp.”

“Được rồi anh, còn muốn gì khác không?”

“Còn muốn ăn gì? Hả?” Anh lại hỏi.

Thẩm Mộc Tinh dùng ngón trỏ một tay khác nhẹ nhàng chỉ món trên menu...

“Cô còn muốn thịt bò...hầm...kiểu Nga.”

“Được rồi thưa anh.”

Thẩm Mộc Tinh nong đậm giọng mũi hỏi: “VẬY còn anh... Anh ăn cái gì?”

Nghiêm Hi Quang nhìn menu, ngẩng đầu nói với phục vụ: “Thứ cô ấy gọi thì cho tôi luôn một phần như vậy.”

“Được rồi thưa anh, còn gì không?”

“Trà rượu đổ lại đi.”

“Không được anh ơi, rượu đỏ đã mở không thể trả.”

“Giúp tôi vứt đi, cảm ơn.”

82. Chương 42: Chương 40: Chuyện Xưa

Edit: Tiểu Lăng

Hoạt động cuối cùng của năm cũ chính là tiệc rượu mừng năm mới.

Tiệc rượu chiếm nguyên một ngày nghỉ lễ năm mới, khiến rất nhiều đồng nghiệp sốt ruột muốn về nhà ăn tết không thể không gắng gượng tham gia. Mục đích của tiệc rượu đương nhiên không phải cảm ơn công nhân viên, biểu diễn tiết mục hay chơi giã bóng gì đó; mà là mời các khách hàng của tập đoàn cùng đến chung vui. Đối với nhân viên tập đoàn, đây chẳng khác gì một ngày tăng ca.

Thẩm Mộc Tinh không cần về nhà ăn tết, đương nhiên cũng không vội. Có thể làm được gì, cô cũng không từ chối.

A Mẫn thì lại mặt u mày chau mấy ngày, cả văn phòng đều nghe được tiếng tổng thanh tra mắng cô.

Thẩm Mộc Tinh đang viết báo cáo tổng kết hằng năm, A Mẫn lại bùng mặt khóc ngời xuống đối diện cô.

“Sao vậy? Lại bị mắng à?” Thẩm Mộc Tinh nhìn thoáng qua cửa phòng làm việc của tổng thanh tra vừa mới đóng lại, hỏi.

A Mẫn vừa ức vừa giận, cực kỳ buồn bực, “Hai phòng không hòa thuận, sao có thể đổ hết lên người tôi chứ? Rõ ràng là chế độ của công ty chưa hoàn thiện! Còn cứ nhờ chuyện này mắng tôi nhiều lần! Nay bà ta còn nói cho tôi biết là địa cầu thiếu đi một ai thì cũng vẫn cứ quay! Tôi thấy nếu địa cầu thiếu đi bà biến thái ấy thì cả sương mù cũng biến mất luôn thì có!”

A Mẫn và Thẩm Mộc Tinh ở cùng một phòng ký túc xá công nhân viên, tính cũng hợp nhau, nên không giấu nhau điều gì.

Thẩm Mộc Tinh tiến tới, lặng lẽ hỏi: “Cậu nói thật đi, rốt cuộc cậu đắc tội vị Phật gia đó ở đâu vậy?”

A Mẫn cười lạnh: “Mộc Tinh, cậu là người có hy vọng được lên trưởng phòng nhất, cũng chỉ có cậu coi bà ta như Phật gia. Tôi nói cho cậu nghe này, lãnh đạo cũng chỉ là một nhân viên, tất cả mọi người đều là

nhân viên cả, dựa vào đâu mà bà ta được ghét bỏ tôi. Nếu bà ta còn dám mắng tôi lần nữa, tôi lập tức quăng đơn xin từ chức vào mặt bà ta!”

“Ai da ai da không đến mức đấy, bình tĩnh, bình tĩnh.” Thẩm Mộc Tinh an ủi cô.

A Mẫn đang định nói gì, cửa phòng tổng thanh tra đã mở ra.

“Tiểu Thẩm, đã liên hệ khách được mời tới tiệc rượu chưa?” Gương mặt lạnh như băng của tổng thanh tra xuất hiện ở cửa.

Thẩm Mộc Tinh lộ ra một nụ cười hình thức hóa: “Đang làm ạ.”

“Nhanh chóng lên đi!”

“Rõ.”

Cửa vừa đóng, Thẩm Mộc Tinh đã nói: “Thấy chưa, mấy nay Phật gia vẫn luôn động kinh, thấy ai đều thế cả.”

A Mẫn bĩu môi: “Chắc sắp mãn kinh ấy!”

Thẩm Mộc Tinh mở hộp thư, gửi lần lượt từng bức thư mời đã biên tập cho hộ khách. Trong danh sách hộ khách, cô nhìn thấy tên của Nghiêm Hi Quang.

Thư được gửi đi rồi, cô bèn đi ăn trưa. Hamburger vừa vào đến trong bụng, chân đã phải ngựa không ngừng vó chạy về văn phòng, chui vào trong văn bản word tổng kết hằng năm.

Gần tới giờ tan làm, điện thoại bỗng reo, Nghiêm Hi Quang gọi tới.

Thẩm Mộc Tinh nhìn màn hình điện thoại, do dự vài giây.

Từ sau bữa cơm kỳ dị tối qua, quan hệ của hai người họ đã phát sinh thay đổi, biến thành anh thuận lý thành chương, biến thành cô chán nản ngẫm đồng ý.

Tối qua, sau khi ăn cơm xong, Nghiêm Hi Quang bèn kêu xe đưa cô về chỗ ở, sau đó rời đi, tất cả hoàn toàn không khác gì bình thường.

Sau về đến nhà, cô trần trọc, thật sự không ngủ được, bèn dậy uống tý rượu Thiệu Hưng, tự hỏi kỹ quan hệ của cô và anh.

Cô không thể không thừa nhận, Nghiêm Hi Quang nói đúng, họ chưa chia tay, từ đầu tới cuối.

Trong lòng Nghiêm Hi Quang là thế, trong lòng Thẩm Mộc Tinh cũng là vậy, nên lúc anh nói ở cùng nhau, cô mới không phản bác được.

Sáu năm, nghe có phần không thể tưởng tượng nổi, nhưng Thẩm Mộc Tinh cũng bắt đầu lý giải phần nào niềm tin ấy của Nghiêm Hi Quang, tin rằng dù anh rời đi năm, sáu năm, cô vẫn yêu anh như thế.

Niềm tin đáng chết đó.

Cô nhận điện thoại, giọng Nghiêm Hi Quang thực hiện một cuộc bay ở tầng trời thấp bên tai cô.

“Đến buổi họp hằng năm của các em phải mặc trang trọng à?” Anh hỏi.

“Đương nhiên, bọn em rất cao cấp đó.” Thẩm Mộc Tinh xoay bút trong tay, nói.

Nghiêm Hi Quang như cười như không: “Cao cấp vậy à?”

Không biết vì sao, nghe cái giọng như cười như không của anh, tâm trạng Thẩm Mộc Tinh bỗng trở nên rất tốt: “Đúng vậy, tiệc rượu hằng năm của bọn em cũng không phải giã bóng rút thưởng, mà là tiệc đồ lạnh và cocktail, ok? Anh mà đến thì phải mặc cho đẹp trai vào.”

Nghiêm Hi Quang: “Vậy em sẽ mặc gì?”

“Lễ phục chứ sao.”

Nghiêm Hi Quang lặng lẽ nói: “Anh đang ở một chi nhánh tại Phúc Điền, em có thể dễ dàng tìm được anh.”

“Anh muốn làm quần áo cho em?”

“Ừ, anh chỉ biết số đo hỏi em đến trường.”

“Anh còn nhớ rõ à?”

“Vì sao lại không nhớ.”

“Số đo của em bây giờ vẫn giống hồi thiếu nữ đấy, anh cứ thế mà làm là được.”

“Khác đi rồi.”

“Anh có biết là em đi trên đường người ta cũng thấy em là sinh viên không hả?”

“Ngực có thay đổi.”

“Nghiêm Hi Quang...”

“Em tới đi, anh chờ em ở chi nhánh.”

+++

Tan làm, Thẩm Mộc Tinh đến chi nhánh Phúc Điền, cửa hàng trang phục định chế cao cấp Y&S đã tu chỉnh đến rất to lớn. Lấy màu đen làm chủ, âu phục trưng bày trong tủ đều do R.Yan (Yan: Nghiêm) tự tay làm, được bày với giá cao đến năm chữ số. Năm chữ số đối với nhiều người, cũng không tính là cao lắm, nhưng có thể đặt trước được bậc thầy thợ may này tự tay cầm kéo hay không, lại là một chuyện khác.

Thẩm Mộc Tinh vừa vào, lập tức đã có nhân viên phục vụ nhiệt tình tiếp đãi cô. Đến trước quầy báo tên của mình, quản lý quầy rất sung sướng mang cô lên tầng.

Tầng một có hai, ba vị khách ăn mặc không bình thường đang nghỉ ở khu chờ, thấy Thẩm Mộc Tinh dễ dàng lên tầng như vậy, không tránh khỏi lộ ra mấy phần hâm mộ.

Phòng làm việc của Nghiêm Hi Quang đặt trên tầng hai, quả đấm cửa mới tinh, không một vết xước, hiển nhiên anh cũng không thường tới đây.

Thẩm Mộc Tinh gõ cửa một cái, giọng nói trầm lắng của anh truyền qua cánh cửa, khiến cô thấy hoảng hốt.

“Vào đi.”

Đẩy cửa vào, phòng làm việc chi nhánh này cũng không lớn, hương vị hỗn tạp quen thuộc của vải vóc xông vào mũi, trong nháy mắt, cô cảm thấy sợ.

Nghiêm Hi Quang đang đứng trước bàn gỗ làm việc. Hôm nay anh mặc một chiếc quần tây dài thẳng, trên là một chiếc áo sơ mi trắng cổ nhọn đơn giản, hai nút áo đầu đang mở, cần cổ vắt một cái thước dây đo người màu nâu, tóc đen nhánh gọn gang, đang dùng máy kẻ viền vẽ cổ áo.

(*) carretilla para coser: dụng cụ dùng vẽ phác nét cắt, may trên vải

“Đi tàu ngầm tới à?” Tay làm việc, hết sức bận rộn, nhưng giọng anh lại cực kỳ chậm và nhẹ.

Thẩm Mộc Tinh đứng bên cạnh anh, sờ vào chất vải xinh đẹp, đáp: “Ngồi Uber* tới. Mức độ tuyên truyền của bên các anh hơi cao đấy, mỗi tài xế taxi đưa khách tới chỗ các anh đều kiếm những 50 nguyên phí giới thiệu một người, dọc đường tài xế đều ra sức thổi phồng cách phục vụ của tiệm các anh tốt bao nhiêu, tay nghề cao bao nhiêu, còn nói Obama đến Trung Quốc đã đặt làm hai mươi bộ âu phục ở chỗ các anh, là thật à?”

(*) Uber: một công ty kinh doanh mạng lưới giao thông vận tải và công ty taxi dựa trên ứng dụng có trụ sở tại San Francisco, California, và hoạt động tại các thành phố ở nhiều nước. Công ty sử dụng một ứng dụng điện thoại thông minh để nhận được yêu cầu đi xe, và sau đó sẽ gửi các yêu cầu đi đến lái xe. Khách hàng sử dụng các ứng dụng yêu cầu xe đón và theo dõi vị trí chiếc xe dành riêng của mình.

Nghiêm Hi Quang cười cười, ngừng việc trong tay, nhìn cô: “Không có, người ta làm việc nghiêm túc, cầm tiền của em thì phải thổi phồng giúp em.”

“Đúng đúng đúng, còn phải thổi có vị. Nói thật, rốt cuộc là ai nghĩ ra vụ này vậy?”

Nghiêm Hi Quang nhìn mắt cô, lại nhìn môi cô, nói: “Sử Lỗi từng đi đông bắc một lần, chỗ họ đều bán áo lông như vậy. Tàixế trên phố kéo hộ khách vào tiệm, đều có phí giới thiệu theo đầu người.”

“Ừm, không tồi, người tiêu dùng chán nghe quảng cáo rồi, càng tin lời truyền miệng hơn.”

Nghiêm Hi Quang: “Sử Lỗi rất sáng tạo.”

“Hai người các anh quen nhau thế nào vậy?” Thẩm Mộc Tinh hỏi.

Trong mắt cô, loại công tử nhà giàu kiêu căng như Sử Lỗi, cùng Nghiêm Hi Quang hoàn toàn là người của hai thế giới.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, là nam trợ lý bưng trà vào cho hai người.

Nam trợ lý rất cẩn thận, hình như biết họ đều là người Chiết Giang, yêu uống trà, cũng không rót café.

Trợ lý rời đi, Thẩm Mộc Tinh và Nghiêm Hi Quang dựa vào cái bàn gỗ bày bán thành phẩm, trò chuyện.

Nghiêm Hi Quang tùy ý dựa vào bàn như vậy, nom cũng khá đẹp mắt. Quần tây và áo sơ mi của anh tản ra ánh sáng đẹp dễ dưới ánh đèn, tóc đen nhánh, mặt trắng trẻo, chân phải duỗi thẳng, chân trái hơi gấp lại, có vài phần nhân tản phóng khoáng.

Anh nói: “Lúc anh mới tới Italy thì lang thang, sau đó tìm được một quán ăn, làm công ở đó. Sử Lỗi làm tình nguyện ở Italy, chuyên dạy những người nhập cư trái phép bọn anh tiếng Ý, giúp bọn anh thích ứng với cuộc sống ở đó.”

“Nhìn không ra cái người phô trương đó còn biết đi làm tình nguyện.” Thẩm Mộc Tinh nói.

Nghiêm Hi Quang cúi đầu cười cười, “Lúc cậu ta làm tình nguyện cũng rất phô trương, nếu không sao lại chọc phải xã hội đen.”

“Xã hội đen? Em chỉ nghe qua trong phim thôi.”

Nghiêm Hi Quang uống một ngụm trà: “Trên bản đồ Napoli, có một đường giới tuyến, bên kia là địa bàn tội phạm, người nhập cư trái phép và xã hội đen, anh sống ở đó.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn anh, bỗng im lặng.

Anh ở nước ngoài cũng rất khổ sao? Lang thang? Làm công? Làm một người nhập cư trái phép, sống một cuộc sống rác rưởi ở cái vùng bị vứt bỏ đó?

Thẩm Mộc Tinh không dám nghĩ.

Nhưng hình như Nghiêm Hi Quang cũng không tính kể khổ về đoạn chuyện xưa ấy.

Anh cười nhẹ, nói: “Hôm đó đang tháng năm, trời mưa, nhà hàng bọn anh đóng cửa rồi, anh đang xách một hòm cà chua ra ngoài, hòm đó rất nặng, anh vừa mở cửa, Sử Lỗi đã vọt vào.”

“Toàn thân cậu ta đều là máu, trên quần áo còn có vết cắt chém. Cậu ta nói có người đang đuổi giết cậu ta, xin anh giúp cậu ta tránh một chút. Anh nhận ra cậu ta, cậu ta là thầy tiếng Ý của anh, đương nhiên là anh giúp cậu ta.”

“Sau đó thì?” Thẩm Mộc Tinh nghe mê mẩn, nhìn gò má anh.

“Cậu ta tránh ở gác xép nhà anh nửa tháng, mỗi ngày anh cung cấp thức ăn cho cậu ta, cậu ta dạy anh tiếng Ý, anh cũng có bạn.”

“Lúc đó anh không biết cha của Sử Lỗi chính là phú thương số một Trung Quốc sao?”

“Không biết, sao anh nhận ra với cái dáng nghèo túng đó của cậu ta được.”

Nghiêm Hi Quang nói tiếp: “Nửa tháng sau, tiếng gió bớt đi rồi, cậu ta cũng không trốn được nữa, muốn ra cửa. Quần áo của cậu ta rách hết, anh bèn mua ít vải, may một bộ quần áo mới cho cậu ta trong một đêm.”

Thẩm Mộc Tinh nghe, nghe đến say sưa.

Cô gần như có thể tưởng tượng ra cảnh Nghiêm Hi Quang may quần áo cho một người nghèo dưới ánh đèn mờ mờ của gác xép.

Anh là một người như vậy, đơn giản, thiện lương.

Như tấm lót trên bàn gỗ này vậy, trong lớp vải chứa đầy bông trắng mềm mại.

“Thế sau đó các anh liền thành bạn tốt? Rồi anh lại thành học trò của thầy Casinello như thế nào vậy? Em đọc báo thấy nói ông ấy đã sớm không thu học trò lâu rồi.” Thẩm Mộc Tinh hỏi.

Nghiêm Hi Quang nghĩ nghĩ, nhúc nhích: “Đó lại là một chuyện xưa khác, em thích nghe à?”

“Ừ.”

“Sau này anh kể cho em nghe.”

“Được.”

“Mộc Tinh, giờ hai tay lên.”

Thẩm Mộc Tinh thấy anh lấy thước dây trên cổ mình xuống, liền biết anh muốn đo người cho cô, vội vàng ngoan ngoãn đứng vững, giờ hai tay lên.

Cánh tay anh vờn quanh, đảo loạn không khí quanh người cô. Trái tim yên lặng đã lâu của Thẩm Mộc Tinh, bỗng hơi nảy lên.

83. Chương 40: Chuyện Xưa

Edit: Tiểu Lăng

Hoạt động cuối cùng của năm cũ chính là tiệc rượu mừng năm mới.

Tiệc rượu chiếm nguyên một ngày nghỉ lễ năm mới, khiến rất nhiều đồng nghiệp sốt ruột muốn về nhà ăn tết không thể không gồng gượng tham gia. Mục đích của tiệc rượu đương nhiên không phải cảm ơn công nhân viên, biểu diễn tiết mục hay chơi giã bóng gì đó; mà là mời các khách hàng của tập đoàn cùng đến chung vui. Đối với nhân viên tập đoàn, đây chẳng khác gì một ngày tăng ca.

Thẩm Mộc Tinh không cần về nhà ăn tết, đương nhiên cũng không vội. Có thể làm được gì, cô cũng không từ chối.

A Mẫn thì lại mặt u mày chau mày mấy ngày, cả văn phòng đều nghe được tiếng tổng thanh tra mắng cô.

Thẩm Mộc Tinh đang viết báo cáo tổng kết hằng năm, A Mẫn lại bùng mặt khóc ngời xuống đối diện cô.

“Sao vậy? Lại bị mắng à?” Thẩm Mộc Tinh nhìn thoáng qua cửa phòng làm việc của tổng thanh tra vừa mới đóng lại, hỏi.

A Mẫn vừa ức vừa giận, cực kỳ buồn bực, “Hai phòng không hòa thuận, sao có thể đổ hết lên người tôi chứ? Rõ ràng là chế độ của công ty chưa hoàn thiện! Còn cứ nhè chuyện này mắng tôi nhiều lần! Nay bà ta còn nói cho tôi biết là địa cầu thiếu đi một ai thì cũng vẫn cứ quay! Tôi thấy nếu địa cầu thiếu đi bà biến thái ấy thì cả sương mù cũng biến mất luôn thì có!”

A Mẫn và Thẩm Mộc Tinh ở cùng một phòng ký túc xá công nhân viên, tính cũng hợp nhau, nên không giấu nhau điều gì.

Thẩm Mộc Tinh tiến tới, lặng lẽ hỏi: “Cậu nói thật đi, rốt cuộc cậu đắc tội vị Phật gia đó ở đâu vậy?”

A Mẫn cười lạnh: “Mộc Tinh, cậu là người có hy vọng được lên trưởng phòng nhất, cũng chỉ có cậu coi bà ta như Phật gia. Tôi nói cho cậu nghe này, lãnh đạo cũng chỉ là một nhân viên, tất cả mọi người đều là

nhân viên cả, dựa vào đâu mà bà ta được ghét bỏ tôi. Nếu bà ta còn dám mắng tôi lần nữa, tôi lập tức quăng đơn xin từ chức vào mặt bà ta!”

“Ai da ai da không đến mức đấy, bình tĩnh, bình tĩnh.” Thẩm Mộc Tinh an ủi cô.

A Mẫn đang định nói gì, cửa phòng tổng thanh tra đã mở ra.

“Tiểu Thẩm, đã liên hệ khách được mời tới tiệc rượu chưa?” Gương mặt lạnh như băng của tổng thanh tra xuất hiện ở cửa.

Thẩm Mộc Tinh lộ ra một nụ cười hình thức hóa: “Đang làm ạ.”

“Nhanh chóng lên đi!”

“Rõ.”

Cửa vừa đóng, Thẩm Mộc Tinh đã nói: “Thấy chưa, mấy nay Phật gia vẫn luôn động kinh, thấy ai đều thế cả.”

A Mẫn bĩu môi: “Chắc sắp mãn kinh ấy!”

Thẩm Mộc Tinh mở hộp thư, gửi lần lượt từng bức thư mời đã biên tập cho hộ khách. Trong danh sách hộ khách, cô nhìn thấy tên của Nghiêm Hi Quang.

Thư được gửi đi rồi, cô bèn đi ăn trưa. Hamburger vừa vào đến trong bụng, chân đã phải ngựa không ngừng vó chạy về văn phòng, chui vào trong văn bản word tổng kết hằng năm.

Gần tới giờ tan làm, điện thoại bỗng reo, Nghiêm Hi Quang gọi tới.

Thẩm Mộc Tinh nhìn màn hình điện thoại, do dự vài giây.

Từ sau bữa cơm kỳ dị tối qua, quan hệ của hai người họ đã phát sinh thay đổi, biến thành anh thuận lý thành chương, biến thành cô chán nản ngẫm đồng ý.

Tối qua, sau khi ăn cơm xong, Nghiêm Hi Quang bèn kêu xe đưa cô về chỗ ở, sau đó rời đi, tất cả hoàn toàn không khác gì bình thường.

Sau về đến nhà, cô trần trọc, thật sự không ngủ được, bèn dậy uống tý rượu Thiệu Hưng, tự hỏi kỹ quan hệ của cô và anh.

Cô không thể không thừa nhận, Nghiêm Hi Quang nói đúng, họ chưa chia tay, từ đầu tới cuối.

Trong lòng Nghiêm Hi Quang là thế, trong lòng Thẩm Mộc Tinh cũng là vậy, nên lúc anh nói ở cùng nhau, cô mới không phản bác được.

Sáu năm, nghe có phần không thể tưởng tượng nổi, nhưng Thẩm Mộc Tinh cũng bắt đầu lý giải phần nào niềm tin ấy của Nghiêm Hi Quang, tin rằng dù anh rời đi năm, sáu năm, cô vẫn yêu anh như thế.

Niềm tin đáng chết đó.

Cô nhận điện thoại, giọng Nghiêm Hi Quang thực hiện một cuộc bay ở tầng trời thấp bên tai cô.

“Đến buổi họp hằng năm của các em phải mặc trang trọng à?” Anh hỏi.

“Đương nhiên, bọn em rất cao cấp đó.” Thẩm Mộc Tinh xoay bút trong tay, nói.

Nghiêm Hi Quang như cười như không: “Cao cấp vậy à?”

Không biết vì sao, nghe cái giọng như cười như không của anh, tâm trạng Thẩm Mộc Tinh bỗng trở nên rất tốt: “Đúng vậy, tiệc rượu hằng năm của bọn em cũng không phải giã bóng rút thưởng, mà là tiệc đồ lạnh và cocktail, ok? Anh mà đến thì phải mặc cho đẹp trai vào.”

Nghiêm Hi Quang: “Vậy em sẽ mặc gì?”

“Lễ phục chứ sao.”

Nghiêm Hi Quang lặng lẽ nói: “Anh đang ở một chi nhánh tại Phúc Điền, em có thể dễ dàng tìm được anh.”

“Anh muốn làm quần áo cho em?”

“Ừ, anh chỉ biết số đo hỏi em đến trường.”

“Anh còn nhớ rõ à?”

“Vì sao lại không nhớ.”

“Số đo của em bây giờ vẫn giống hồi thiếu nữ đấy, anh cứ thế mà làm là được.”

“Khác đi rồi.”

“Anh có biết là em đi trên đường người ta cũng thấy em là sinh viên không hả?”

“Ngực có thay đổi.”

“Nghiêm Hi Quang...”

“Em tới đi, anh chờ em ở chi nhánh.”

+++

Tan làm, Thẩm Mộc Tinh đến chi nhánh Phúc Điền, cửa hàng trang phục định chế cao cấp Y&S đã tu chỉnh đến rất to lớn. Lấy màu đen làm chủ, âu phục trưng bày trong tủ đều do R.Yan (Yan: Nghiêm) tự tay làm, được bày với giá cao đến năm chữ số. Năm chữ số đối với nhiều người, cũng không tính là cao lắm, nhưng có thể đặt trước được bậc thầy thợ may này tự tay cầm kéo hay không, lại là một chuyện khác.

Thẩm Mộc Tinh vừa vào, lập tức đã có nhân viên phục vụ nhiệt tình tiếp đãi cô. Đến trước quầy báo tên của mình, quản lý quầy rất sung sướng mang cô lên tầng.

Tầng một có hai, ba vị khách ăn mặc không bình thường đang nghỉ ở khu chờ, thấy Thẩm Mộc Tinh dễ dàng lên tầng như vậy, không tránh khỏi lộ ra mấy phần hâm mộ.

Phòng làm việc của Nghiêm Hi Quang đặt trên tầng hai, quả đấm cửa mới tinh, không một vết xước, hiển nhiên anh cũng không thường tới đây.

Thẩm Mộc Tinh gõ cửa một cái, giọng nói trầm lắng của anh truyền qua cánh cửa, khiến cô thấy hoảng hốt.

“Vào đi.”

Đẩy cửa vào, phòng làm việc chi nhánh này cũng không lớn, hương vị hỗn tạp quen thuộc của vải vóc xông vào mũi, trong nháy mắt, cô cảm thấy sợ.

Nghiêm Hi Quang đang đứng trước bàn gỗ làm việc. Hôm nay anh mặc một chiếc quần tây dài thẳng, trên là một chiếc áo sơ mi trắng cổ nhọn đơn giản, hai nút áo đầu đang mở, cần cổ vắt một cái thước dây đo người màu nâu, tóc đen nhánh gọn gang, đang dùng máy kẻ viền vẽ cổ áo.

(*) carretilla para coser: dụng cụ dùng vẽ phác nét cắt, may trên vải

“Đi tàu ngầm tới à?” Tay làm việc, hết sức bận rộn, nhưng giọng anh lại cực kỳ chậm và nhẹ.

Thẩm Mộc Tinh dừng bên cạnh anh, sờ vào chất vải xinh đẹp, đáp: “Ngồi Uber* tới. Mức độ tuyên truyền của bên các anh hơi cao đấy, mỗi tài xế taxi đưa khách tới chỗ các anh đều kiếm những 50 nguyên phí giới thiệu một người, dọc đường tài xế đều ra sức thổi phồng cách phục vụ của tiệm các anh tốt bao nhiêu, tay nghề cao bao nhiêu, còn nói Obama đến Trung Quốc đã đặt làm hai mươi bộ âu phục ở chỗ các anh, là thật à?”

(*) Uber: một công ty kinh doanh mạng lưới giao thông vận tải và công ty taxi dựa trên ứng dụng có trụ sở tại San Francisco, California, và hoạt động tại các thành phố ở nhiều nước. Công ty sử dụng một ứng dụng điện thoại thông minh để nhận được yêu cầu đi xe, và sau đó sẽ gửi các yêu cầu đi đến lái xe. Khách hàng sử dụng các ứng dụng yêu cầu xe đón và theo dõi vị trí chiếc xe dành riêng của mình.

Nghiêm Hi Quang cười cười, ngừng việc trong tay, nhìn cô: “Không có, người ta làm việc nghiêm túc, cầm tiền của em thì phải thổi phồng giúp em.”

“Đúng đúng đúng, còn phải thổi có vị. Nói thật, rốt cuộc là ai nghĩ ra vụ này vậy?”

Nghiêm Hi Quang nhìn mắt cô, lại nhìn môi cô, nói: “Sử Lỗi từng đi đông bắc một lần, chỗ họ đều bán áo lông như vậy. Tàixế trên phố kéo hộ khách vào tiệm, đều có phí giới thiệu theo đầu người.”

“Ừm, không tồi, người tiêu dùng chán nghe quảng cáo rồi, càng tin lời truyền miệng hơn.”

Nghiêm Hi Quang: “Sử Lỗi rất sáng tạo.”

“Hai người các anh quen nhau thế nào vậy?” Thẩm Mộc Tinh hỏi.

Trong mắt cô, loại công tử nhà giàu kiêu căng như Sử Lỗi, cùng Nghiêm Hi Quang hoàn toàn là người của hai thế giới.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, là nam trợ lý bưng trà vào cho hai người.

Nam trợ lý rất cẩn thận, hình như biết họ đều là người Chiết Giang, yêu uống trà, cũng không rót café.

Trợ lý rời đi, Thẩm Mộc Tinh và Nghiêm Hi Quang dựa vào cái bàn gỗ bày bán thành phẩm, trò chuyện.

Nghiêm Hi Quang tùy ý dựa vào bàn như vậy, nom cũng khá đẹp mắt. Quần tây và áo sơ mi của anh tản ra ánh sáng đẹp dễ dưới ánh đèn, tóc đen nhánh, mặt trắng trẻo, chân phải duỗi thẳng, chân trái hơi gập lại, có vài phần nhân tản phóng khoáng.

Anh nói: “Lúc anh mới tới Italy thì lang thang, sau đó tìm được một quán ăn, làm công ở đó. Sử Lỗi làm tình nguyện ở Italy, chuyên dạy những người nhập cư trái phép bọn anh tiếng Ý, giúp bọn anh thích ứng với cuộc sống ở đó.”

“Nhìn không ra cái người phô trương đó còn biết đi làm tình nguyện.” Thẩm Mộc Tinh nói.

Nghiêm Hi Quang cúi đầu cười cười, “Lúc cậu ta làm tình nguyện cũng rất phô trương, nếu không sao lại chọc phải xã hội đen.”

“Xã hội đen? Em chỉ nghe qua trong phim thôi.”

Nghiêm Hi Quang uống một ngụm trà: “Trên bản đồ Napoli, có một đường giới tuyến, bên kia là địa bàn tội phạm, người nhập cư trái phép và xã hội đen, anh sống ở đó.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn anh, bỗng im lặng.

Anh ở nước ngoài cũng rất khổ sao? Lang thang? Làm công? Làm một người nhập cư trái phép, sống một cuộc sống rác rưởi ở cái vùng bị vứt bỏ đó?

Thẩm Mộc Tinh không dám nghĩ.

Nhưng hình như Nghiêm Hi Quang cũng không tính kể khổ về đoạn chuyện xưa ấy.

Anh cười nhẹ, nói: “Hôm đó đang tháng năm, trời mưa, nhà hàng bọn anh đóng cửa rồi, anh đang xách một hòm cà chua ra ngoài, hòm đó rất nặng, anh vừa mở cửa, Sử Lỗi đã vọt vào.”

“Toàn thân cậu ta đều là máu, trên quần áo còn có vết cắt chém. Cậu ta nói có người đang đuổi giết cậu ta, xin anh giúp cậu ta tránh một chút. Anh nhận ra cậu ta, cậu ta là thầy tiếng Ý của anh, đương nhiên là anh giúp cậu ta.”

“Sau đó thì?” Thẩm Mộc Tinh nghe mê mẩn, nhìn gò má anh.

“Cậu ta tránh ở gác xép nhà anh nửa tháng, mỗi ngày anh cung cấp thức ăn cho cậu ta, cậu ta dạy anh tiếng Ý, anh cũng có bạn.”

“Lúc đó anh không biết cha của Sử Lỗi chính là phú thương số một Trung Quốc sao?”

“Không biết, sao anh nhận ra với cái dáng nghèo túng đó của cậu ta được.”

Nghiêm Hi Quang nói tiếp: “Nửa tháng sau, tiếng gió bớt đi rồi, cậu ta cũng không trốn được nữa, muốn ra cửa. Quần áo của cậu ta rách hết, anh bèn mua ít vải, may một bộ quần áo mới cho cậu ta trong một đêm.”

Thẩm Mộc Tinh nghe, nghe đến say sưa.

Cô gần như có thể tưởng tượng ra cảnh Nghiêm Hi Quang may quần áo cho một người nghèo dưới ánh đèn mờ mờ của gác xép.

Anh là một người như vậy, đơn giản, thiện lương.

Như tấm lót trên bàn gỗ này vậy, trong lớp vải chứa đầy bông trắng mềm mại.

“Thế sau đó các anh liền thành bạn tốt? Rồi anh lại thành học trò của thầy Casinello như thế nào vậy? Em đọc báo thấy nói ông ấy đã sớm không thu học trò lâu rồi.” Thẩm Mộc Tinh hỏi.

Nghiêm Hi Quang nghĩ nghĩ, nhúc nhích: “Đó lại là một chuyện xưa khác, em thích nghe à?”

“Ừ.”

“Sau này anh kể cho em nghe.”

“Được.”

“Mộc Tinh, giờ hai tay lên.”

Thẩm Mộc Tinh thấy anh lấy thước dây trên cổ mình xuống, liền biết anh muốn đo người cho cô, vội vàng ngoan ngoãn đứng vững, giờ hai tay lên.

Cánh tay anh vờn quanh, đảo loạn không khí quanh người cô. Trái tim yên lặng đã lâu của Thẩm Mộc Tinh, bỗng hơi nảy lên.

84. Chương 43: Chương 41: Làm Bạn

Edit: Đào Sindy

Năm đó bọn họ cũng thế này.

Bọn họ ở tiệm may cũ, anh đo kích cỡ cho cô, môi anh, hôn lên trán cô.

Hai người cách nhau gần như vậy, trong không khí trộn lẫn một chút mập mờ, tay anh trong lúc vô tình đụng phải mu bàn tay cô, Thẩm Mộc Tinh rụt tay lại.

Động tác nhỏ, bị anh thu hết vào mắt, Nghiêm Hi Quang dừng động tác lại, không chớp mắt nhìn cô.

“Xoay qua chỗ khác.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh im lặng xoay qua chỗ khác, thước dây của anh vắt lên vai cô.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơmi màu lụa trắng, đầu ngón tay anh xuyên qua chất vải mỏng manh, giãn nở mỗi một mạch máu của cô.

Cảm nhận được cô đang hồi hộp và tránh né, rất nhanh Nghiêm Hi Quang đã hoàn thành động tác.

Anh là một người rất tỉ mỉ.

Cũng là người có kiên nhẫn.

“Được rồi, trước tiệc rượu anh sẽ làm xong.” Anh thu thước dây, căn số đo của cô, ghi vào trong lòng.

“Cảm ơn, anh có nhiều khách như vậy, em còn đến chen ngang...” Thẩm Mộc Tinh quay tới nhìn anh.

Nghiêm Hi Quang cười: “Anh thích.”

Cô cúi đầu xuống, lại quay người nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Thật sự là càng ngày càng biết nói chuyện rồi.”

Nghiêm Hi Quang nói: “Tối nay muốn ăn gì?”

“ Muốn ăn tối cùng sao?”

“Muốn.” Anh đi đến bàn làm việc.

“Vậy anh muốn ăn gì?” Cô hỏi.

“Ăn thứ em thích là được.” Anh nói.

“Vậy em muốn ăn pizza.” Cô cười cong mắt.

Biểu lộ của Nghiêm Hi Quang đột nhiên biến đổi: “Cầu xin em, đừng đề cập đến hai chữ này.”

Đột nhiên Thẩm Mộc Tinh cảm thấy bộ dáng này của anh rất buồn cười: “Anh ở Napoli ăn đến bị thương hả?”

Nghiêm Hi Quang nói: “Nếu như em đang ở Tân Cương ngày ngốc sáu năm, trở về nghe được thứ này sẽ buồn nôn đấy.”

“Có khoa trương vậy không? Nghe nói chỉ có ở Napoli mới có thể ăn được pizza chính tông nhất, anh nói anh từng làm công ở quán cơm, anh làm gì thế?”

“Anh không...”

“Anh có thể làm cho em ném thử không?”

“Có thể.”

“Được rồi, đi nhà anh hay nhà em?” Nói chuyện đến pizza, nước bọt của Thẩm Mộc Tinh sắp chảy ra.

“Đến nhà anh đi.”

Nghiêm Hi Quang đi vào một góc trong phòng làm việc, lấy một cái ghế cho cô: “Có wifi, mật mã là cửa hàng điện thoại.”

Thẩm Mộc Tinh ngồi xuống, nói: “Anh nói em ngồi ở đây chơi điện thoại, để anh làm việc sao?”

“Ừm, đói bụng gọi thức ăn ngoài.”

“Không đói bụng, em giữ bụng ăn pizza mà!”

“Anh cảm thấy tốt nhất em nên ăn chút gì đó... Nếu không...”

“Nếu không gì?”

“Không có gì.”

Thẩm Mộc Tinh ngồi xuống ghế dựa, điều hoà không khí ở phòng làm việc không tốt lắm, Nghiêm Hi Quang tìm một áo choàng dài phủ thêm cho cô, cô an vị chơi điện thoại bên cạnh anh, lướt Weibo, xem vòng bạn bè, xem ngẫu nhiên mấy tiết mục ngắn khôi hài.

Trong phòng làm việc lẳng lặng, chỉ có tiếng rắc rắc, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng giương mắt nhìn cô, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Ai cũng không nói gì, chỉ làm bạn.

Không biết vì sao, đến Quảng Đông đã nhiều năm, chưa bao giờ như hiện tại, yên ổn mà thỏa mãn.

Hai người đi ra từ phòng làm việc, Nghiêm Hi Quang lái chiếc xe ở lầu dưới, Thẩm Mộc Tinh không nghĩ tới anh lại có xe chuyên dụng, trong lòng không khỏi hơi xúc động.

Nhưng lúc anh xuống lầu, cô mới giật mình phát hiện, chân anh đi không mấy linh hoạt.

Hai người ngồi vào xe, tâm lý Thẩm Mộc Tinh như cỏ mọc tràn lan, lo sợ bất an.

“Chân của anh sao rồi? Chẳng lẽ không đau sao?” Cô nhìn không được hỏi ra nghi vấn to lớn trong lòng.

“Xảy ra ngoài dự liệu, thành khuyết tật rồi.” Nghiêm Hi Quang nói.

Thẩm Mộc Tinh nhú mày, sắc mặt cũng không tốt lắm: “Bị thương? Làm sao vậy? Bao lâu? Bác sĩ nói như thế nào? Là đang khôi phục hay là... Cứ như vậy?”

Cô thất kinh cả chuỗi dài, khiến ánh mắt Nghiêm Hi Quang vẫn luôn nhìn cô chột trùng xuống.

Anh không nói lời nào, cứ như vậy nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên cô cảm giác được mình khản trương hơi rõ ràng.

Thẩm Mộc Tinh thu hồi ánh mắt, lẳng lặng chờ anh trả lời.

Nghiêm Hi Quang nói: “Không có ảnh hưởng gì, anh không dựa vào chân kiếm cơm.”

“Anh không muốn nói với em sao?”

Xem ra giữa bọn họ, rút cuộc không chỉ cách sáu năm.

Nghiêm Hi Quang nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cảm giác tỉnh táo mà thành thật xa cách giống như chậu nước lạnh gội trên đầu cô.

Đã nói đến như vậy, Thẩm Mộc Tinh không thể hỏi thêm.

Lúc anh muốn nói, sẽ nói cho cô biết.

Nhà Nghiêm Hi Quang ở Hoa Kiều thành, Hoa Kiều thành là khu giới kinh doanh Thẩm Quyến, một khu vực văn hóa tinh anh và ông trùm phú hào dày đặc nhất, so với Hương Mật hồ uy tín lâu năm, nơi này càng thêm văn nghệ.

Trên đường chạy tới Hoa Kiều thành, bọn họ dừng xe đi siêu thị một chuyến, lúc này đang vào giờ cao điểm, trong siêu thị rất nhiều người, Nghiêm Hi Quang đẩy xe mua sắm, Thẩm Mộc Tinh ở bên cạnh nhìn.

Thẩm Mộc Tinh là một cô gái hiểu chuyện, cô không vì đối thoại xấu hổ trên xe mà so đo với anh, mà cố gắng để mỹ vị pizza dụ hoặc sự vui vẻ của mình.

Hai người thoát nhìn xứng như thế, như một đôi vợ chồng vừa kết hôn, đúng vậy, vợ chồng vừa kết hôn, đối với phương diện mua sắm này, hình như họ còn chưa ăn ý lắm.

“Nhà anh có dầu ô liu không?” Cô hỏi.

“Dầu ô liu?” Nghiêm Hi Quang không xác định nhú nhú mày, anh nhớ lúc vừa chuyển vào, Sử Lỗi sợ một mình anh “Chết đói”, liền lấp đầy thứ vào tủ lạnh của anh.

“Anh không nhớ rõ.” Anh nhìn cô, khó xử nói.

“Phòng bếp nhà anh sao anh lại không biết?”

“Phòng thanh toán tiền đặt cọc nên vừa chuyển vào.” Anh nói.

“Vậy có dầu ô liu không? Làm pizza nhất định phải dùng dầu ô liu đấy.”

“Chờ một chút.”

Nghiêm Hi Quang lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại. Từ cuộc trò chuyện, Thẩm Mộc Tinh đoán đây là người thân cận với anh.

“Nhà em có dầu ô liu không?” Anh hỏi.

Bên Sử Lỗi đang ăn cơm với một mỹ nữ, rảnh rỗi nói: “Dầu ô liu? Anh không nhớ rõ anh có đem dầu ô liu qua không, sao? Em muốn xuống bếp?”

“Bạn gái em tới.” Nghiêm Hi Quang bỗng nhiên cười cười.

Sử Lỗi lập tức ngồi thẳng, mặt mày hớn hở nói: “Nhanh như vậy đã thu phục được bảo đảo rồi?”

“Từ đầu đã không mất.”

...

Thẩm Mộc Tinh nghe không hiểu đối thoại của bọn họ, lực chú ý để lên nhãn hiệu dầu ô liu.

Nghiêm Hi Quang cúp điện thoại, nói: “Trong nhà không có.”

“Há, vậy thì lấy bình này. Pizza Napoli chính tông, còn cần nguyên liệu nấu ăn gì không?”

Hai người đi tới quầy rau quả, rau quả xanh xanh đỏ đỏ đủ các loại, tất cả đều bị giữ trong hộp giữ tươi tinh mỹ, ghi giá tiền không rẻ.

Thẩm Mộc Tinh thuận tay cầm lên một cái, nhăn mũi.

Nghiêm Hi Quang nói: “Tôi, cà chua, đồ gia vị có lá cây húng quế, lá... bạc hà?”

“Được rồi, em tìm xem.” Trong miệng Thẩm Mộc Tinh thì thảo nguyên liệu nấu ăn, lựa qua lựa lại trước quầy rau củ.

Nghiêm Hi Quang thấy cô rất nghiêm túc chọn lựa rau quả, cấp tốc nhìn thoáng qua Baidu điện thoại, tiện tay thu vào, nhẹ nhàng thở một hơi...

Thẩm Mộc Tinh chọn xong rau quả lại đi lòng vòng cùng anh sang khu gia vị, khu đồ gia vị không lớn, đủ loại đồ gia vị lại làm cô chọn hoa mắt, rốt cuộc tìm được lá cây húng quế và lá bạc hà, Thẩm Mộc Tinh quay người lại tìm Nghiêm Hi Quang, lại phát hiện anh đang đứng ở khu đồ gia dụng, lấy một cặp dép đôi bỏ vào trong xe.

Thẩm Mộc Tinh mím môi, gương mặt có chút nóng lên.

Nghiêm Hi Quang chỉ nói mua nguyên liệu, hai người lại mua chút đồ uống, liền đi đến quầy tính tiền, thu ngân nói gần đây siêu thị có hoạt động, thêm 20 đồng có thể đổi được một con thú nhồi bông, Nghiêm Hi Quang quay đầu hỏi Thẩm Mộc Tinh có thích hay không, Thẩm Mộc Tinh nói cũng được, anh rút 20 đồng lẻ từ ví ra đưa cho thu ngân, đưa đại bạch* cho cô.

*babymax

Trên đường đi Thẩm Mộc Tinh cầm đại bạch, xoa bóp mặt, sờ đầu, thật ra cô không thích đại bạch lắm, có thể Nghiêm Hi Quang cảm thấy cô sẽ thích.

Đã đến nhà Nghiêm Hi Quang, Thẩm Mộc Tinh xuống xe cầm túi mua sắm, nói chỉ mua rau quả, đi dạo xong lại thêm hai túi ăn vặt, cô lấy hết túi từ cốp xe ra, Nghiêm Hi Quang duỗi tay ra.

“Đưa anh.” Anh nói.

“Chân anh không tiện, để em cầm cho.”

Thẩm Mộc Tinh thực sự không muốn nhìn thấy anh khắp khiêng còn cầm theo bao lớn nhỏ, cứ việc trong lòng rất muốn biết chân của anh làm sao, có nặng lắm không, có phải về sau sẽ mãi như vậy, nhưng Nghiêm Hi Quang không muốn nói, Thẩm Mộc không có cách nào hỏi.

Không nghĩ tới cuối cùng Nghiêm Hi Quang vẫn cố chấp lấy túi mua sắm trong tay cô, cầm vào tay mình.

“Sao anh lại cướp như vậy?” Cô ngửa đầu hỏi.

Vừa rồi khi anh đoạt túi, sức rất lớn, làm cô tức hỗn hển.

“Anh không phải người tàn tật, không đến mức để phụ nữ của anh giúp anh cầm đồ. Nếu có một ngày tay của anh cũng gãy mất, anh sẽ treo lên cổ.”

Thẩm Mộc Tinh bị bộ dáng nghiêm túc của anh làm cho tức cười, lắc đầu vỗ tay: “Thầy Nghiêm thật sự là thân tàn chí kiên*! Không hổ là đại sư! Anh yên tâm, nếu có một ngày anh biến thành người heo, em sẽ mua túi miệng lớn một chút, cam đoan có thể cho vừa cổ của anh.”

*thân tàn mà vẫn cứng cổ.

“...”

Hai người nói cười tiến vào thang máy, Thẩm Mộc Tinh một mực âm thầm quan sát chân anh, lúc anh đi chậm thì nhìn không ra, không khác người bình thường mấy, nhưng đi nhanh, chân trái lại cả thọt.

Trong lòng có chút đau đớn dâng trào.

Đã đến nhà Nghiêm Hi Quang, Thẩm Mộc Tinh kinh sợ, phòng ốc của anh rất lớn, ở Thâm Quyển, khu vực này, cũng có tiếng dành cho kẻ có tiền.

Vừa vào cửa, anh xoay người để dép lê mua khi nãy dưới chân cô.

Đó là một đôi dép lê in cừu nhỏ Shawn đơn giản màu trắng, Thẩm Mộc Tinh nhìn lồng ngực Nghiêm Hi Quang, đột nhiên cảm giác được, thì ra cô luôn ở trong lòng anh, có thể chỉ là cô bé chưa đến hai mươi tuổi.

Cô khi đó, lú lú, nhìn thấy chó nhỏ liền muốn sờ.

Mang dép vào nhà anh, rất lớn, sửa sang không tệ, lại có vẻ vắng ngắt.

Cô bỗng nhiên cảm thấy câu nệ, giống như khi còn bé mỗi lần đi theo mẹ đến nhà thân thích có tiền...

85. Chương 41: Làm Bạn

Edit: Đào Sindy

Năm đó bọn họ cũng thế này.

Bọn họ ở tiệm may cũ, anh đo kích cỡ cho cô, môi anh, hôn lên trán cô.

Hai người cách nhau gần như vậy, trong không khí trộn lẫn một chút mập mờ, tay anh trong lúc vô tình đụng phải mu bàn tay cô, Thẩm Mộc Tinh rụt tay lại.

Động tác nhỏ, bị anh thu hết vào mắt, Nghiêm Hi Quang dừng động tác lại, không chớp mắt nhìn cô.

“Xoay qua chỗ khác.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh im lặng xoay qua chỗ khác, thước dây của anh vắt lên vai cô.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơmi màu lụa trắng, đầu ngón tay anh xuyên qua chất vải mỏng manh, giãn nở mỗi một mạch máu của cô.

Cảm nhận được cô đang hồi hộp và tránh né, rất nhanh Nghiêm Hi Quang đã hoàn thành động tác.

Anh là một người rất tỉ mỉ.

Cũng là người có kiên nhẫn.

“Được rồi, trước tiệc rượu anh sẽ làm xong.” Anh thu thước dây, căn số đo của cô, ghi vào trong lòng.

“Cảm ơn, anh có nhiều khách như vậy, em còn đến chen ngang...” Thẩm Mộc Tinh quay tới nhìn anh.

Nghiêm Hi Quang cười: “Anh thích.”

Cô cúi đầu xuống, lại quay người nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Thật sự là càng ngày càng biết nói chuyện rồi.”

Nghiêm Hi Quang nói: “Tối nay muốn ăn gì?”

“Muốn ăn tối cùng sao?”

“Muốn.” Anh đi đến bàn làm việc.

“Vậy anh muốn ăn gì?” Cô hỏi.

“Ăn thứ em thích là được.” Anh nói.

“Vậy em muốn ăn pizza.” Cô cười cong mắt.

Biểu lộ của Nghiêm Hi Quang đột nhiên biến đổi: “Cầu xin em, đừng đề cập đến hai chữ này.”

Đột nhiên Thẩm Mộc Tinh cảm thấy bộ dáng này của anh rất buồn cười: “Anh ở Napoli ăn đến bị thương hả?”

Nghiêm Hi Quang nói: “Nếu như em đang ở Tân Cương ngày ngốc sáu năm, trở về nghe được thứ này sẽ buồn nôn đấy.”

“Có khoa trương vậy không? Nghe nói chỉ có ở Napoli mới có thể ăn được pizza chính tông nhất, anh nói anh từng làm công ở quán cơm, anh làm gì thế?”

“Anh không...”

“Anh có thể làm cho em ném thử không?”

“Có thể.”

“Được rồi, đi nhà anh hay nhà em?” Nói chuyện đến pizza, nước bọt của Thẩm Mộc Tinh sắp chảy ra.

“Đến nhà anh đi.”

Nghiêm Hi Quang đi vào một góc trong phòng làm việc, lấy một cái ghế cho cô: “Có wifi, mật mã là cửa hàng điện thoại.”

Thẩm Mộc Tinh ngồi xuống, nói: “Anh nói em ngồi ở đây chơi điện thoại, để anh làm việc sao?”

“Ừm, đói bụng gọi thức ăn ngoài.”

“Không đói bụng, em giữ bụng ăn pizza mà!”

“Anh cảm thấy tốt nhất em nên ăn chút gì đó... Nếu không...”

“Nếu không gì?”

“Không có gì.”

Thẩm Mộc Tinh ngồi xuống ghế dựa, điều hoà không khí ở phòng làm việc không tốt lắm, Nghiêm Hi Quang tìm một áo choàng dài phủ thêm cho cô, cô an vị chơi điện thoại bên cạnh anh, lướt Weibo, xem vòng bạn bè, xem ngẫu nhiên mấy tiết mục ngắn khôi hài.

Trong phòng làm việc lẳng lặng, chỉ có tiếng rắc rắc, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng giương mắt nhìn cô, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Ai cũng không nói gì, chỉ làm bạn.

Không biết vì sao, đến Quảng Đông đã nhiều năm, chưa bao giờ như hiện tại, yên ổn mà thỏa mãn.

Hai người đi ra từ phòng làm việc, Nghiêm Hi Quang lái chiếc xe ở lầu dưới, Thẩm Mộc Tinh không nghĩ tới anh lại có xe chuyên dụng, trong lòng không khỏi hơi xúc động.

Nhưng lúc anh xuống lầu, cô mới giật mình phát hiện, chân anh đi không mấy linh hoạt.

Hai người ngồi vào xe, tâm lý Thẩm Mộc Tinh như cỏ mọc tràn lan, lo sợ bất an.

“Chân của anh sao rồi? Chẳng lẽ không đau sao?” Cô nhìn không được hỏi ra nghi vấn to lớn trong lòng.

“Xảy ra ngoài dự liệu, thành khuyết tật rồi.” Nghiêm Hi Quang nói.

Thẩm Mộc Tinh nhú mày, sắc mặt cũng không tốt lắm: “Bị thương? Làm sao vậy? Bao lâu? Bác sĩ nói như thế nào? Là đang khôi phục hay là... Cứ như vậy?”

Cô thất kinh cả chuối dài, khiến ánh mắt Nghiêm Hi Quang vẫn luôn nhìn cô chột trùng xuống.

Anh không nói lời nào, cứ như vậy nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên cô cảm giác được mình khấn trương hơi rõ ràng.

Thẩm Mộc Tinh thu hồi ánh mắt, lẳng lặng chờ anh trả lời.

Nghiêm Hi Quang nói: “Không có ảnh hưởng gì, anh không dựa vào chân kiếm cơm.”

“Anh không muốn nói với em sao?”

Xem ra giữa bọn họ, rút cuộc không chỉ cách sáu năm.

Nghiêm Hi Quang nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cảm giác tỉnh táo mà thành thật xa cách giống như chậu nước lạnh gội trên đầu cô.

Đã nói đến như vậy, Thẩm Mộc Tinh không thể hỏi thêm.

Lúc anh muốn nói, sẽ nói cho cô biết.

Nhà Nghiêm Hi Quang ở Hoa Kiều thành, Hoa Kiều thành là khu giới kinh doanh Thẩm Quyến, một khu vực văn hóa tinh anh và ông trùm phú hào dày đặc nhất, so với Hương Mật hồ uy tín lâu năm, nơi này càng thêm văn nghệ.

Trên đường chạy tới Hoa Kiều thành, bọn họ dừng xe đi siêu thị một chuyến, lúc này đang vào giờ cao điểm, trong siêu thị rất nhiều người, Nghiêm Hi Quang đẩy xe mua sắm, Thẩm Mộc Tinh ở bên cạnh nhìn.

Thẩm Mộc Tinh là một cô gái hiểu chuyện, cô không vì đối thoại xấu hổ trên xe mà so đo với anh, mà cố gắng để mỹ vị pizza dự hoặc sự vui vẻ của mình.

Hai người thoát nhìn xứng như thế, như một đôi vợ chồng vừa kết hôn, đúng vậy, vợ chồng vừa kết hôn, đối với phương diện mua sắm này, hình như họ còn chưa ăn ý lắm.

“Nhà anh có dầu ô liu không?” Cô hỏi.

“Dầu ô liu?” Nghiêm Hi Quang không xác định nhú nhú mày, anh nhớ lúc vừa chuyển vào, Sử Lỗi sợ một mình anh “Chết đói”, liền lấp đầy thứ vào tủ lạnh của anh.

“Anh không nhớ rõ.” Anh nhìn cô, khó xử nói.

“Phòng bếp nhà anh sao anh lại không biết?”

“Phòng thanh toán tiền đặt cọc nên vừa chuyển vào.” Anh nói.

“Vậy có dầu ô liu không? Làm pizza nhất định phải dùng dầu ô liu đấy.”

“Chờ một chút.”

Nghiêm Hi Quang lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại. Từ cuộc trò chuyện, Thẩm Mộc Tinh đoán đây là người thân cận với anh.

“Nhà em có dầu ô liu không?” Anh hỏi.

Bên Sử Lỗi đang ăn cơm với một mỹ nữ, rảnh rỗi nói: “Dầu ô liu? Anh không nhớ rõ anh có đem dầu ô liu qua không, sao? Em muốn xuống bếp?”

“Bạn gái em tới.” Nghiêm Hi Quang bỗng nhiên cười cười.

Sử Lỗi lập tức ngồi thẳng, mặt mày hớn hở nói: “Nhanh như vậy đã thu phục được bảo đảo rồi?”

“Từ đầu đã không mất.”

...

Thẩm Mộc Tinh nghe không hiểu đối thoại của bọn họ, lực chú ý để lên nhãn hiệu dầu ô liu.

Nghiêm Hi Quang cúp điện thoại, nói: “Trong nhà không có.”

“Há, vậy thì lấy bình này. Pizza Napoli chính tông, còn cần nguyên liệu nấu ăn gì không?”

Hai người đi tới quầy rau quả, rau quả xanh xanh đỏ đỏ đủ các loại, tất cả đều bị giữ trong hộp giữ tươi tinh mỹ, ghi giá tiền không rẻ.

Thẩm Mộc Tinh thuận tay cầm lên một cái, nhăn mũi.

Nghiêm Hi Quang nói: “Tối, cà chua, đồ gia vị có lá cây húng quế, lá... bạc hà?”

“Được rồi, em tìm xem.” Trong miệng Thẩm Mộc Tinh thì thảo nguyên liệu nấu ăn, lựa qua lựa lại trước quầy rau củ.

Nghiêm Hi Quang thấy cô rất nghiêm túc chọn lựa rau quả, cấp tốc nhìn thoáng qua Baidu điện thoại, tiện tay thu vào, nhẹ nhàng thở một hơi...

Thẩm Mộc Tinh chọn xong rau quả lại đi lòng vòng cùng anh sang khu gia vị, khu đồ gia vị không lớn, đủ loại đồ gia vị lại làm cô chọn hoa mắt, rốt cuộc tìm được lá cây húng quế và lá bạc hà, Thẩm Mộc Tinh quay người lại tìm Nghiêm Hi Quang, lại phát hiện anh đang đứng ở khu đồ gia dụng, lấy một cặp dép đôi bỏ vào trong xe.

Thẩm Mộc Tinh mím môi, gương mặt có chút nóng lên.

Nghiêm Hi Quang chỉ nói mua nguyên liệu, hai người lại mua chút đồ uống, liền đi đến quầy tính tiền, thu ngân nói gần đây siêu thị có hoạt động, thêm 20 đồng có thể đổi được một con thú nhồi bông, Nghiêm Hi Quang quay đầu hỏi Thẩm Mộc Tinh có thích hay không, Thẩm Mộc Tinh nói cũng được, anh rút 20 đồng lẻ từ ví ra đưa cho thu ngân, đưa đại bạch* cho cô.

*babymax

Trên đường đi Thẩm Mộc Tinh cầm đại bạch, xoa bóp mặt, sờ đầu, thật ra cô không thích đại bạch lắm, có thể Nghiêm Hi Quang cảm thấy cô sẽ thích.

Đã đến nhà Nghiêm Hi Quang, Thẩm Mộc Tinh xuống xe cầm túi mua sắm, nói chỉ mua rau quả, đi dạo xong lại thêm hai túi ăn vặt, cô lấy hết túi từ cốp xe ra, Nghiêm Hi Quang đuổi tay ra.

“Đưa anh.” Anh nói.

“Chân anh không tiện, để em cầm cho.”

Thẩm Mộc Tinh thực sự không muốn nhìn thấy anh khắp khiêng còn cầm theo bao lớn nhỏ, cứ việc trong lòng rất muốn biết chân của anh làm sao, có nặng lắm không, có phải về sau sẽ mãi như vậy, nhưng Nghiêm Hi Quang không muốn nói, Thẩm Mộc không có cách nào hỏi.

Không nghĩ tới cuối cùng Nghiêm Hi Quang vẫn cố chấp lấy túi mua sắm trong tay cô, cầm vào tay mình.

“Sao anh lại cướp như vậy?” Cô ngửa đầu hỏi.

Vừa rồi khi anh đoạt túi, sức rất lớn, làm cô tức hỏn hển.

“Anh không phải người tàn tật, không đến mức để phụ nữ của anh giúp anh cầm đồ. Nếu có một ngày tay của anh cũng gãy mất, anh sẽ treo lên cổ.”

Thẩm Mộc Tinh bị bộ dáng nghiêm túc của anh làm cho tức cười, lắc đầu vỗ tay: “Thầy Nghiêm thật sự là thân tàn chí kiên*! Không hổ là đại sư! Anh yên tâm, nếu có một ngày anh biến thành người heo, em sẽ mua túi miệng lớn một chút, cam đoan có thể cho vừa cổ của anh.”

*thân tàn mà vẫn cứng cổ.

“...”

Hai người nói cười tiến vào thang máy, Thẩm Mộc Tinh một mực âm thầm quan sát chân anh, lúc anh đi chậm thì nhìn không ra, không khác người bình thường mấy, nhưng đi nhanh, chân trái lại cà thọt.

Trong lòng có chút đau đớn dâng trào.

Đã đến nhà Nghiêm Hi Quang, Thẩm Mộc Tinh kinh sợ, phòng ốc của anh rất lớn, ở Thâm Quyển, khu vực này, cũng có tiếng dành cho kẻ có tiền.

Vừa vào cửa, anh xoay người để dép lê mua khi nãy dưới chân cô.

Đó là một đôi dép lê in cừu nhỏ Shawn đơn giản màu trắng, Thẩm Mộc Tinh nhìn lồng ngực Nghiêm Hi Quang, đột nhiên cảm giác được, thì ra cô luôn ở trong lòng anh, có thể chỉ là cô bé chưa đến hai mươi tuổi.

Cô khi đó, lú lú, nhìn thấy chó nhỏ liền muốn sờ.

Mang dép vào nhà anh, rất lớn, sửa sang không tệ, lại có vẻ vắng ngắt.

Cô bỗng nhiên cảm thấy câu nệ, giống như khi còn bé mỗi lần đi theo mẹ đến nhà thân thích có tiền...

86. Chương 44: Chương 42.1: Mặc Kệ Nó

Edit: Tiểu Lăng

Thẩm Mộc Tinh bắt đầu đi qua đi lại trong nhà, mắt nhìn bốn phía. Nhà Nghiêm Hi Quang rộng khoảng 140 mét vuông, bốn phòng ngủ, ba phòng vệ sinh, ban công, phòng cơm đều mang sắc lạnh lạnh, vô cùng hiện đại. Tại Thẩm Quyển tắc đất tắc vàng này, đối với người ở tuổi anh, đã là rất hiếm.

Nghiêm Hi Quang dọn hết bát đĩa trên bàn cơm vào bếp, kêu Thẩm Mộc Tinh đang ngăn ra một tiếng, Thẩm Mộc Tinh vội vàng vào bếp hỗ trợ.

Lúc rửa rau, tay xoa quả cà chua xinh đẹp, Thẩm Mộc Tinh cố gắng nghĩ tâm trạng của mình đang là như thế nào, vì sao bỗng có cảm giác như ngã xuống đáy vực?

“Mộc Tinh, rửa xong chưa?” Nghiêm Hi Quang thấy cô cứ mân mê một quả cà chua mãi, không nhin được hỏi.

“À, xong rồi, đây.” Cô đưa cà chua qua.

Nghiêm Hi Quang đặt cà chua lên thớt, cầm dao đặt ngang rồi lại chuyển dọc, cau mày, hình như không biết nên xuống tay từ đâu.

“Anh định cắt miếng hay lột vỏ?” Thẩm Mộc Tinh hỏi.

“Anh muốn lột vỏ.” Anh đáp.

“Vậy trung qua nước sôi đi, đưa qua đây cho em.” Thẩm Mộc Tinh cầm cà chua lên, hỏi: “Dùng nồi nào nấu nước?”

“Anh tìm cho.”

Anh tới trước tủ bát kiểu Đức, lấy một cái nồi trong suốt màu hổ phách ra.

Thẩm Mộc Tinh đổ nước vào, đun trên bếp từ.

Loại nồi này mấy năm gần đây rất hot, Thẩm Mộc Tinh thường xuyên nhìn thấy nó trong siêu thị, những 700 – 800 một bộ, dạng phần tử tri thức phiêu bạt như cô chẳng dám tiêu những gần một nghìn đi mua một cái nồi nấu mì ăn liền như thế.

“Nghiêm Hi Quang, nước sôi rồi thì đổ hết cà chua vào, để một lát rồi vớt ra cho vào nước lạnh, lột nhẹ hết vỏ cà chua xuống.”

Cô vừa làm mẫu cho anh nhìn, vừa giảng giải. Nghiêm Hi Quang chấp tay sau lưng, đứng cạnh cô, như một học sinh tiểu học nghiêm túc.

Khi cô đưa quả cà chua đã lột hết vỏ cho anh, anh nở một nụ cười rất nhạt, sau đó cầm lấy dao, vụng về xử quả cà chua.

“Nghiêm Hi Quang, trông anh làm kìa, nước cà chua chảy hết ra rồi, đưa dao cho em.” Thẩm Mộc Tinh không nhìn nổi.

“Em làm đi.” Anh đưa dao cho cô, lui ra sau một bước, nhường chỗ cho cô.

Thấy cô thành thạo cắt thái, Nghiêm Hi Quang thường thức hỏi:

“Em biết làm cơm rồi à?”

“Đương nhiên, em cũng rời nhà được sáu năm rồi... Lúc thấy một nữ sinh vì thi nghiên cứu mà ăn mì ăn liền một tháng tới nổi ung thư dạ dày trên TV, mẹ em bắt em phải đi học làm cơm.” Cô cười nói.

Nghiêm Hi Quang hỏi: “Sống ở Quảng Đông rất vất vả sao?”

Thẩm Mộc Tinh nói: “Anh ở nước ngoài chẳng thế à? Thật ra cũng không khổ mấy, chỉ là ban đầu không thích nghi lắm với nhịp sống ở đây thôi, nhưng từ lúc anh nói câu đó với em, em đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Câu gì?” Nghiêm Hi Quang nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh thái nguyên liệu xong, để vào trong mâm, bắt chước giọng của anh năm đó, nói không sai một chữ: “Anh nói: Một chiếc áo được dày công cắt may, sẽ không vì em giơ tay lên nắm vòng treo trên xe buýt mà rách. Đến lúc em tới thành phố lớn, mỗi ngày phải đi bốn ba, quần áo đắt may sẽ không khiến em chật vật như vậy.”

Lúc cô cười nói câu này, Nghiêm Hi Quang không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô. Cô liếc anh một cái, lại mau chóng thu mắt về.

Cô cười khổ lắc đầu: “Đáng tiếc em lặn lội đến giờ, cũng không nỡ mua quần áo đắt may.”

Nghiêm Hi Quang đến cạnh bồn rửa, xử lý đồ trong tay, không nhẹ không nặng nói: “Sau này không cần thế nữa, anh đã về rồi, em muốn mua gì thì nói với anh.”

Thẩm Mộc Tinh mím mím môi, không đáp ứng.

Anh nói thêm: “Nếu ký túc xá của em không tốt, có thể chuyển tới đây.”

“Làm gì? Anh tính bao nuôi em à?” Thẩm Mộc Tinh trêu.

Nghiêm Hi Quang cũng vẻ đùa giỡn, vẩy vẩy nước trên tay:

“Bao nuôi khó nghe quá, dứt khoát kết hôn luôn đi.”

+++

Mấy ngày kể đó, Nghiêm Hi Quang mời cô tới nhà ăn pizza, nhưng đều bị Thẩm Mộc Tinh dùng một lý do từ chối.

“Xin anh đó, đừng nhắc tới hai chữ pizza nữa, quá... khó ăn.”

Nghiêm Hi Quang vẫn một mực chắc chắn rằng anh làm đúng hương vị chính tông ở Napoli.

Sau đó Thẩm Mộc Tinh mới biết, trừ làm quần áo ra, người đàn ông này thật sự không làm được gì cả.

Tiệc cảm ơn hằng năm của tập đoàn đã đến, Nghiêm Hi Quang gọi cô tới phòng làm việc lấy quần áo. Anh làm cho cô một bộ lễ phục màu lam nhạt rất đơn giản. Thiết kế gọn ghẽ điệu thấp khiến Thẩm Mộc Tinh thâm hài lòng, cô chỉ sợ Nghiêm Hi Quang làm cho cô lễ phục đặc biệt chói mắt quá, đến lúc đó sẽ bị đồng nghiệp soi mói. Cũng may bộ này sẽ không thu hút chú ý mấy, quan trọng nhất là vừa thoải mái lại rất trang nhã.

Thẩm Mộc Tinh thay quần áo xong, Nghiêm Hi Quang cũng đi giày Tây từ một phòng thay đồ khác ra. Thẩm Mộc Tinh nhìn anh ngẩn người.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Không... Không có gì.” Cô vội thu hồi ánh mắt.

Hai người đi từ trong tiệm ra, một chiếc Jaguar dừng trước cửa ra vào. Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy chiếc xe tỏa sáng lung linh ấy, sợ run, bị Nghiêm Hi Quang dắt tay.

“Lên xe đi.”

“Đây là xe của anh à?”

“Không phải, Sử Lỗi ở bên trong.”

“Ồ, tốt.”

Cô hơi nghiêng người, ưu nhã ngồi vào chiếc xe đang mở cửa dưới tay Nghiêm Hi Quang.

Vừa lên xe, Sử Lỗi ở tay lái phụ đã quay đầu, chào hỏi cô.

“Cô Thẩm hôm nay rất mê người.”

“Cảm ơn tổng giám đốc Sử.”

Nghiêm Hi Quang cũng ngồi vào. Xe chạy, tiếng Sử Lỗi truyền tới từ tay lái phụ, nghe vẫn rất tùy tình: “Nghiêm, bao giờ các cậu công khai?”

Nghiêm Hi Quang nắm tay cô, nói: “Không phải chúng tôi vẫn đang luôn bên nhau à?”

Thẩm Mộc Tinh cũng không phủ nhận, mặc cho anh nắm tay mình, cười nhả nhận: “Đúng vậy, hai chúng tôi cũng không phải siêu sao, có gì mà phải công khai.”

Sử Lỗi nói: “Cô Thẩm, không phải thế, cô phải kiên cường hơn một chút, để mấy cô gái cạnh Nghiêm cũng đi xa ra một týt.”

“Nói vớ nói vẩn.” Nghiêm Hi Quang vẻ mặt nghiêm túc như một cán bộ.

Sử Lỗi lại hiểu rõ cái tính không thú vị của anh, lập tức biết đầu im tiếng, đổi sang chủ đề khác.

“Tôi chỉ đùa thôi, cô Thẩm đừng coi là thật.”

“Không sao.”

“Lúc ở Italy, thường xuyên nghe Nghiêm nhắc tới cô.”

Thẩm Mộc Tinh hơi kinh ngạc, kìm nén cảm giác khác thường trong lòng, giả vờ lơ đãng hỏi: “Thật ư? Anh ấy nhắc gì về tôi vậy?”

Sử Lỗi cười cười: “Nghiêm nói cậu ấy có một cô bạn gái, học ở đại học danh tiếng trong nước. Tình cảm của các cô rất khiến người ta hâm mộ.”

87. Chương 42-1: Mặc Kệ Nó (1)

Edit: Tiểu Lãng

Thẩm Mộc Tinh bắt đầu đi qua đi lại trong nhà, mắt nhìn bốn phía. Nhà Nghiêm Hi Quang rộng khoảng 140 mét vuông, bốn phòng ngủ, ba phòng vệ sinh, ban công, phòng cơm đều mang sắc lạnh lạnh, vô cùng hiện đại. Tại Thẩm Quyển tắc đất tắc vàng này, đối với người ở tuổi anh, đã là rất hiếm.

Nghiêm Hi Quang dọn hết bát đĩa trên bàn cơm vào bếp, kêu Thẩm Mộc Tinh đang ngẩn ra một tiếng, Thẩm Mộc Tinh vội vàng vào bếp hỗ trợ.

Lúc rửa rau, tay xoa quả cà chua xinh đẹp, Thẩm Mộc Tinh cố gắng nghĩ tâm trạng của mình đang là như thế nào, vì sao bỗng có cảm giác như ngã xuống đáy vực?

“Mộc Tinh, rửa xong chưa?” Nghiêm Hi Quang thấy cô cứ mân mê một quả cà chua mãi, không nhin được hỏi.

“À, xong rồi, đây.” Cô đưa cà chua qua.

Nghiêm Hi Quang đặt cà chua lên thớt, cầm dao đặt ngang rồi lại chuyển dọc, cau mày, hình như không biết nên xuống tay từ đâu.

“Anh định cắt miếng hay lột vỏ?” Thẩm Mộc Tinh hỏi.

“Anh muốn lột vỏ.” Anh đáp.

“Vậy trung qua nước sôi đi, đưa qua đây cho em.” Thắm Mộc Tinh cầm cà chua lên, hỏi: “Dùng nồi nào nấu nước?”

“Anh tìm cho.”

Anh tới trước tủ bát kiểu Đức, lấy một cái nồi trong suốt màu hổ phách ra.

Thắm Mộc Tinh đổ nước vào, đun trên bếp từ.

Loại nồi này mấy năm gần đây rất hot, Thắm Mộc Tinh thường xuyên nhìn thấy nó trong siêu thị, những 700 – 800 một bộ, dạng phần tử tri thức phiêu bạt như cô chẳng dám tiêu những gần một nghìn đi mua một cái nồi nấu mì ăn liền như thế.

“Nghiêm Hi Quang, nước sôi rồi thì đổ hết cà chua vào, để một lát rồi vớt ra cho vào nước lạnh, lột nhẹ hết vỏ cà chua xuống.”

Cô vừa làm mẫu cho anh nhìn, vừa giảng giải. Nghiêm Hi Quang chấp tay sau lưng, đứng cạnh cô, như một học sinh tiểu học nghiêm túc.

Khi cô đưa quả cà chua đã lột hết vỏ cho anh, anh nở một nụ cười rất nhạt, sau đó cầm lấy dao, vụng về xử quả cà chua.

“Nghiêm Hi Quang, trông anh làm kìa, nước cà chua chảy hết ra rồi, đưa dao cho em.” Thắm Mộc Tinh không nhìn nổi.

“Em làm đi.” Anh đưa dao cho cô, lui ra sau một bước, nhường chỗ cho cô.

Thấy cô thành thạo cắt thái, Nghiêm Hi Quang thưởng thức hỏi:

“Em biết làm cơm rồi à?”

“Đương nhiên, em cũng rời nhà được sáu năm rồi... Lúc thấy một nữ sinh vì thi nghiên cứu mà ăn mì ăn liền một tháng tới nổi ung thư dạ dày trên TV, mẹ em bắt em phải đi học làm cơm.” Cô cười nói.

Nghiêm Hi Quang hỏi: “Sống ở Quảng Đông rất vất vả sao?”

Thắm Mộc Tinh nói: “Anh ở nước ngoài chẳng thế à? Thật ra cũng không khổ mấy, chỉ là ban đầu không thích nghi lắm với nhịp sống ở đây thôi, nhưng từ lúc anh nói câu đó với em, em đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.”

“Câu gì?” Nghiêm Hi Quang nhìn cô.

Thắm Mộc Tinh thái nguyên liệu xong, đổ vào trong mâm, bắt chước giọng của anh năm đó, nói không sai một chữ: “Anh nói: Một chiếc áo được dày công cắt may, sẽ không vì em giơ tay lên nắm vòng treo trên xe buýt mà rách. Đến lúc em tới thành phố lớn, mỗi ngày phải đi bốn ba, quần áo đắt may sẽ không khiến em chật vật như vậy.”

Lúc cô cười nói câu này, Nghiêm Hi Quang không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô. Cô liếc anh một cái, lại mau chóng thu mắt về.

Cô cười khổ lắc đầu: “Đáng tiếc em lặn lội đến giờ, cũng không nỡ mua quần áo đắt may.”

Nghiêm Hi Quang đến cạnh bồn rửa, xử lý đồ trong tay, không nhẹ không nặng nói: “Sau này không cần thế nữa, anh đã về rồi, em muốn mua gì thì nói với anh.”

Thắm Mộc Tinh mím mím môi, không đáp ứng.

Anh nói thêm: “Nếu ký túc xá của em không tốt, có thể chuyển tới đây.”

“Làm gì? Anh tính bao nuôi em à?” Thắm Mộc Tinh trêu.

Nghiêm Hi Quang cũng vẽ đùa giỡn, vẩy vẩy nước trên tay:

“Bao nuôi khó nghe quá, dứt khoát kết hôn luôn đi.”

+++

Mấy ngày kể đó, Nghiêm Hi Quang mời cô tới nhà ăn pizza, nhưng đều bị Thẩm Mộc Tinh dùng một lý do từ chối.

“Xin anh đó, đừng nhắc tới hai chữ pizza nữa, quá... khó ăn.”

Nghiêm Hi Quang vẫn một mực chắc chắn rằng anh làm đúng hương vị chính tông ở Napoli.

Sau đó Thẩm Mộc Tinh mới biết, trừ làm quần áo ra, người đàn ông này thật sự không làm được gì cả.

Tiệc cảm ơn hằng năm của tập đoàn đã đến, Nghiêm Hi Quang gọi cô tới phòng làm việc lấy quần áo. Anh làm cho cô một bộ lễ phục màu lam nhạt rất đơn giản. Thiết kế gọn ghẽ điệu thấp khiến Thẩm Mộc Tinh trầm hải lòng, cô chỉ sợ Nghiêm Hi Quang làm cho cô lễ phục đặc biệt chói mắt quá, đến lúc đó sẽ bị đồng nghiệp soi mói. Cũng may bộ này sẽ không thu hút chú ý mấy, quan trọng nhất là vừa thoải mái lại rất trang nhã.

Thẩm Mộc Tinh thay quần áo xong, Nghiêm Hi Quang cũng đi giày Tây từ một phòng thay đồ khác ra. Thẩm Mộc Tinh nhìn anh ngẩn người.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Không... Không có gì.” Cô vội thu hồi ánh mắt.

Hai người đi từ trong tiệm ra, một chiếc Jaguar dừng trước cửa ra vào. Thẩm Mộc Tinh nhìn thấy chiếc xe tỏa sáng lung linh ấy, sợ run, bị Nghiêm Hi Quang dắt tay.

“Lên xe đi.”

“Đây là xe của anh à?”

“Không phải, Sử Lỗi ở bên trong.”

“Ồ, tốt.”

Cô hơi nghiêng người, ưu nhã ngồi vào chiếc xe đang mở cửa dưới tay Nghiêm Hi Quang.

Vừa lên xe, Sử Lỗi ở tay lái phụ đã quay đầu, chào hỏi cô.

“Cô Thẩm hôm nay rất mê người.”

“Cảm ơn tổng giám đốc Sử.”

Nghiêm Hi Quang cũng ngồi vào. Xe chạy, tiếng Sử Lỗi truyền tới từ tay lái phụ, nghe vẫn rất tùy tình: “Nghiêm, bao giờ các cậu công khai?”

Nghiêm Hi Quang nắm tay cô, nói: “Không phải chúng tôi vẫn đang luôn bên nhau à?”

Thẩm Mộc Tinh cũng không phủ nhận, mặc cho anh nắm tay mình, cười nhã nhặn: “Đúng vậy, hai chúng tôi cũng không phải siêu sao, có gì mà phải công khai.”

Sử Lỗi nói: “Cô Thẩm, không phải thế, cô phải kiên cường hơn một chút, để mấy cô gái cạnh Nghiêm cũng đi xa ra một tít.”

“Nói vớ nói vẩn.” Nghiêm Hi Quang vẽ mặt nghiêm túc như một cán bộ.

Sử Lỗi lại hiểu rõ cái tính không thú vị của anh, lập tức biết đầu im tiếng, đổi sang chủ đề khác.

“Tôi chỉ đùa thôi, cô Thẩm đừng coi là thật.”

“Không sao.”

“Lúc ở Italy, thường xuyên nghe Nghiêm nhắc tới cô.”

Thẩm Mộc Tinh hơi kinh ngạc, kìm nén cảm giác khác thường trong lòng, giả vờ lơ đãng hỏi: “Thật ư? Anh ấy nhắc gì về tôi vậy?”

Sử Lỗi cười cười: “Nghiêm nói cậu ấy có một cô bạn gái, học ở đại học danh tiếng trong nước. Tình cảm của các cô rất khiến người ta hâm mộ.”

88. Chương 45: Chương 42.2: Mặc Kệ Nó

Tối hiện trường tiệc rượu, Thẩm Mộc Tinh tạm thời rời khỏi Nghiêm Hi Quang và Sử Lỗi, đến sân nhân viên. Trong hoàn cảnh xa lạ, phái nữ luôn tìm đến bạn tốt của mình trước. Nhưng trong đám đông ăn uống linh đình, cô không thấy bóng A Mẫn đâu.

“A Mẫn, cậu ở đâu vậy?”

“Mộc Tinh, tớ từ chức rồi.”

“Từ chức? Từ bao giờ vậy, sao lại đột ngột thế?”

“Tớ đã muốn từ chức từ lâu rồi, một mình bà già kia lấy thúng úp vui, đắc tội bà ta thì làm sao tớ có quả ngon để ăn cho được? Dù sao ở đó cũng không thấy tương lai gì, chết sớm siêu sinh sớm.”

“Không còn đường lui nữa ư?”

“Mộc Tinh... Nói thật cho cậu biết, tớ đã sớm đắc tội bà ta rồi. Lần đó đi công tác, trên máy bay, bà ta cò đúi tớ, tớ không cho, trực tiếp xụ mặt với bà ta. Thế là từ đó bà ta bắt đầu gây khó dễ cho tớ!”

A Mẫn nói: “Mộc Tinh, cậu tiền đồ vô lượng, tốt nhất là đoạt chỗ bà ta, lên làm trưởng phòng.”

Tim Thẩm Mộc Tinh bỗng nảy cái thịch.

Tiệc rượu tổ chức ở sảnh tầng ba, trang hoàng vô cùng long trọng và hoa lệ, tổng thanh tra thay mặt chủ tịch phát biểu lời chúc mừng của buổi tiệc. Lúc phát biểu, mái tóc thưa của bà ta sáng bóng dầu dưới ánh đèn, mặt mày hồng hào, rõ là khoa trương.

Thẩm Mộc Tinh tìm bóng Nghiêm Hi Quang trong đám đông, anh đang đứng ở lan can tầng hai, bắt chuyện với một người đàn ông Italy. Vốn không giỏi nói năng, nhưng theo cạnh Sử Lỗi, anh cũng đã học được sự trầm tĩnh đứng mực.

Tổng thanh tra phát biểu xong, xuống sân khấu. Lúc đi ngang qua Thẩm Mộc Tinh, bà ta ngừng lại.

“Tiểu Thẩm à, sao em lại mặc lễ phục đơn giản thế? Có phải lại mua ở cửa đông không?”

Tổng thanh tra nói, sờ hông cô một cái.

Có lẽ chịu ảnh hưởng khi đồng nghiệp tốt nhất trong công ty từ chức, hôm nay Thẩm Mộc Tinh bỗng dưng không muốn dỏ dành vị Phật gia này nữa.

Thẩm Mộc Tinh cười một tiếng: “Tổng thanh tra, em đặt ở Y&S đấy.”

Mắt tổng thanh tra lóe lên một tia kinh ngạc: “Bây giờ Y&S cũng chơi hàng thấp giá rồi à? Có hoạt động sao? Có rảnh tôi cũng phải đi xem.”

Thẩm Mộc Tinh cố ý nói: “Em may mắn trúng thưởng, được Mr.Yan tự tay cầm kéo cắt may cho đấy.”

Tổng thanh tra sững sốt, ánh mắt bắt đầu trở nên khó xử. Hình như bà ta không rõ, vì sao một Thẩm Mộc Tinh luôn nói gì nghe nấy với bà ta, lại trở nên “không biết ăn nói” như thế.

Tổng thanh tra bưng rượu, ngoài cười mà trong không cười, rời đi.

Thẩm Mộc Tinh bỗng thấy lâu lắm rồi chưa từng thoải mái như thế.

Tiếng violin vang lên, bốn cô gái trẻ kéo vĩ cầm, vừa đi vừa diễn tấu trong hội trường. Họ như những thiên sứ xinh đẹp lướt qua đám đông, tấu lên những giai điệu tinh tế mà duyên dáng.

Thẩm Mộc Tinh không thích uống rượu đỏ, cô bưng một miếng bánh gato, ăn từng ngụm nhỏ, đói quá.

Ánh mắt dõi theo mấy cô gái ấy, đám Nghiêm Hi Quang và Sử Lỗi đi từ trên tầng xuống. Anh liếc một cái đã thấy cô, nâng ly lên với cô.

Thẩm Mộc Tinh cũng giơ miếng bánh trong tay lên đáp lại, cực kỳ “điều ti”*. Ở phía xa, Nghiêm Hi Quang nhìn cô cười.

(*) điều ti: tiếng lóng, chỉ những người thua kém về mọi mặt: tiền tài, sự nghiệp, tình yêu, v.v...

Anh ưu nhã như vậy, đôi khi khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy lạ lẫm.

Thì ra con người thật sự sẽ thay đổi.

Những cô gái vĩ cầm ấy chuyển dáng duyên, dần dần vây lại quanh Nghiêm Hi Quang và Sử Lỗi, vừa diễn tấu vừa cười dịu dàng.

Cũng đúng, khách trong tiệc không phải hỏi đầu thì là bụng phê, Nghiêm Hi Quang coi như người đàn ông đáng chú ý, càng không nói danh nhân là Sử Lỗi.

Các cô gái vây quanh Nghiêm Hi Quang và Sử Lỗi. Sử Lỗi hào phóng hồ động với các cô, hai người bị mỹ nữ vây quanh, nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm toàn trường.

Dưới ánh đèn hoa lệ, Thẩm Mộc Tinh nhìn Nghiêm Hi Quang trong trang phục chỉnh tề, cuối cùng cũng hiểu cảm giác khác thường bấy lâu nay trong lòng mình là gì.

Cảm giác chênh lệch.

Dù cô luôn không muốn thừa nhận giữa cô và Nghiêm Hi Quang đã có khoảng cách, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Anh có nhà lớn, có xe đẹp, có địa vị được người người chú ý; mà cô, chỉ là một trí thức bình thường trong bao trí thức khác giữa lòng thành phố này.

Có lẽ có những cô gái luôn mơ ước gả vào nhà giàu; nhưng có những cô gái khác, lại sợ hãi sự chênh lệch ấy, do ý thức độc lập của phái nữ hiện đại thức tỉnh, cũng bởi lòng tự tôn không cách nào xóa nhòa trong lòng các cô.

Quả thật có loại phụ nữ, không thích đàn ông mua túi xách hàng hiệu cho mình, không thích đàn ông lái siêu xe đón đưa. Họ thà cười trên xe đạp, cũng không muốn khóc trong BMW. Họ chỉ muốn dựa vào chính mình, trải qua cuộc sống dẫu bình thường.

Rất không may, Thẩm Mộc Tinh lại là loại phụ nữ ấy.

Chênh lệch là một tồn tại rất khủng bố, như hồi bé bạn chơi bi với những đứa trẻ khác vậy. Trong túi bạn chỉ có một viên bi, lại muốn chơi cùng những đứa trẻ có cả đồng bi trong túi, đó là chuyện không thực tế.

Thẩm Mộc Tinh bỗng cảm nhận được, lúc này, cô như cái chân trái của Nghiêm Hi Quang vậy.

Đang nghĩ ngợi lung tung, bên tai lại vang lên một giọng nói, Thẩm Mộc Tinh vừa quay đầu lại, đã thấy tổng thanh tra đứng sau lưng mình.

“Tiểu Thẩm, ngực áo tôi bị ngấm rượu đỏ, em vào toilet giúp tôi chút.”

Giọng tổng thanh tra cực lạnh, mang theo sự hung hăng không cho phép từ chối quen thuộc.

Ngay khi Thẩm Mộc Tinh vẫn chưa kịp nhìn xem ngực áo tổng thanh tra có bị bẩn thật không, tổng thanh tra đã quay đầu đi toilet, để lại cho cô một bóng lưng khêu gợi.

Thẩm Mộc Tinh đứng đó, trố mắt mấy giây.

“Mộc Tinh.” Có người gọi cô sau lưng. Thẩm Mộc Tinh quay lại, thấy Nghiêm Hi Quang đang tới chỗ mình.

“Đang nhìn gì vậy?” Anh hỏi.

Đầu óc Thẩm Mộc Tinh vẫn chưa hồi tỉnh, cô nói: “Tổng thanh tra... tổng thanh tra nói ngược áo bà ấy bị bẩn, bảo em... bảo em đi giúp bà ta?”

Mày Nghiêm Hi Quang nhướn lên.

“Em có muốn đi không?”

“Em... em có muốn đi không ư?”

Không đi, bà già đó chắc chắn sẽ không để cô yên ổn, rất có thể kết quả sẽ giống như A Mẫn; nhưng mà đi, cô lại rõ ràng sẽ phát sinh chuyện gì.

“Em không đi...” Cuối cùng cô nói, “Nhất định bà ta đang định làm gì đó.”

Nghiêm Hi Quang đi tới, đưa ly rượu đỏ trong tay cho cô, câu anh nói tiếp khiến Thẩm Mộc Tinh sững sờ...

“Mộc Tinh, đi, giội ly rượu này vào mặt bà ta.”

“Gì cơ?”

Nghiêm Hi Quang cầm bàn tay lạnh buốt của cô lên, đặt chân ly vào trong tay cô, sau đó nghiêm mặt, xoay vai cô lại, Thẩm Mộc Tinh lại đối diện với hướng đi toilet.

Anh đẩy nhẹ cô, cô liền đi một bước.

Cô quay đầu nhìn anh, ánh mắt Nghiêm Hi Quang thật bình thản, kiên định, dường như cơn bão mạnh nhất có giáng xuống cũng không thể khiến anh dao động mảy may.

Thẩm Mộc Tinh bỗng như một kẻ lưu lạc trên sa mạc tìm được một gốc đại thụ, cô bỗng tràn đầy lực lượng, bị quỷ thần xui khiến bước vào toilet.

Hai phút sau.

Cô chạy từ toilet ra, ly trong tay rỗng.

Cô cháy tới trước mặt anh đứng, gương mặt mà một giây trước còn căng thẳng bỗng nở nụ cười.

“Phì...”

“Thoải mái chưa?” Anh cũng cười với cô.

“Ừ... thoải mái rồi!” Cô cười lần nữa.

Từ toilet truyền ra tiếng giày cao gót đi.

Nghiêm Hi Quang bỗng nắm chặt tay cô, nhìn thẳng vào hướng toilet.

Tổng thanh tra chật vật đi ra, vừa tựa vào cửa định nói chuyện, đã thấy ánh mắt lạnh như băng của Nghiêm Hi Quang. Bà ta há to miệng, ngây người.

Nghiêm Hi Quang lạnh lùng thu mắt lại, nắm tay Thẩm Mộc Tinh, đưa cô rời khỏi tiệc rượu.

“Này, Nghiêm Hi Quang, tiệc rượu còn chưa tan mà...”

“Mặc kệ nó.”

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi ăn gì đó được không?”

“Sao anh biết em đói? À, em biết một hàng bún không tồi đấy!”

“Vậy đi ăn bún thôi.”

“Đi đi đi! Anh lái xe à?”

“Anh có tài xế.”

“Đúng đúng đúng, anh có tài xế mà!”

89. Chương 42-2: Mặc Kệ Nó (2)

Edit: Tiểu Lăng

Tối hiện trường tiệc rượu, Thẩm Mộc Tinh tạm thời rời khỏi Nghiêm Hi Quang và Sử Lỗi, đến sân nhân viên. Trong hoàn cảnh xa lạ, phái nữ luôn tìm đến bạn tốt của mình trước. Nhưng trong đám đông ăn uống linh đình, cô không thấy bóng A Mẫn đâu.

“A Mẫn, cậu ở đâu vậy?”

“Mộc Tinh, tớ từ chức rồi.”

“Từ chức? Từ bao giờ vậy, sao lại đột ngột thế?”

“Tớ đã muốn từ chức từ lâu rồi, một mình bà già kia lấy thùng úp vui, đặc tội bà ta thì làm sao tớ có quả ngon để ăn cho được? Dù sao ở đó cũng không thấy tương lai gì, chết sớm siêu sinh sớm.”

“Không còn đường lui nữa ư?”

“Mộc Tinh... Nói thật cho cậu biết, tớ đã sớm đặc tội bà ta rồi. Lần đó đi công tác, trên máy bay, bà ta cò đui tớ, tớ không cho, trực tiếp xụ mặt với bà ta. Thế là từ đó bà ta bắt đầu gây khó dễ cho tớ!”

A Mẫn nói: “Mộc Tinh, cậu tiền đồ vô lượng, tốt nhất là đoạt chỗ bà ta, lên làm trưởng phòng.”

Tim Thẩm Mộc Tinh bỗng nảy cái thịch.

Tiệc rượu tổ chức ở sảnh tầng ba, trang hoàng vô cùng long trọng và hoa lệ, tổng thanh tra thay mặt chủ tịch phát biểu lời chúc mừng của buổi tiệc. Lúc phát biểu, mái tóc thưa của bà ta sáng bóng dầu dưới ánh đèn, mặt mày hồng hào, rõ là khoa trương.

Thẩm Mộc Tinh tìm bóng Nghiêm Hi Quang trong đám đông, anh đang đứng ở lan can tầng hai, bắt chuyện với một người đàn ông Italy. Vốn không giỏi nói năng, nhưng theo cạnh Sử Lỗi, anh cũng đã học được sự trầm tĩnh đứng mực.

Tổng thanh tra phát biểu xong, xuống sân khấu. Lúc đi ngang qua Thẩm Mộc Tinh, bà ta ngừng lại.

“Tiểu Thẩm à, sao em lại mặc lễ phục đơn giản thế? Có phải lại mua ở cửa đông không?”

Tổng thanh tra nói, sờ hông cô một cái.

Có lẽ chịu ảnh hưởng khi đồng nghiệp tốt nhất trong công ty từ chức, hôm nay Thẩm Mộc Tinh bỗng dưng không muốn dỏ dành vị Phật gia này nữa.

Thẩm Mộc Tinh cười một tiếng: “Tổng thanh tra, em đặt ở Y&S đấy.”

Mắt tổng thanh tra lóe lên một tia kinh ngạc: “Bây giờ Y&S cũng chơi hàng thấp giá rồi à? Có hoạt động sao? Có rảnh tôi cũng phải đi xem.”

Thẩm Mộc Tinh cố ý nói: “Em may mắn trúng thưởng, được Mr.Yan tự tay cầm kéo cắt may cho đấy.”

Tổng thanh tra sững sốt, ánh mắt bắt đầu trở nên khó xử. Hình như bà ta không rõ, vì sao một Thẩm Mộc Tinh luôn nói gì nghe nấy với bà ta, lại trở nên “không biết ăn nói” như thế.

Tổng thanh tra bưng rượu, ngoài cười mà trong không cười, rời đi.

Thẩm Mộc Tinh bỗng thấy lâu lắm rồi chưa từng thoải mái như thế.

Tiếng violin vang lên, bốn cô gái trẻ kéo vĩ cầm, vừa đi vừa diễn tấu trong hội trường. Họ như những thiên sứ xinh đẹp lướt qua đám đông, tấu lên những giai điệu tinh tế mà duyên dáng.

Thẩm Mộc Tinh không thích uống rượu đỏ, cô bưng một miếng bánh gato, ăn từng ngụm nhỏ, đói quá.

Ánh mắt dõi theo mấy cô gái ấy, đám Nghiêm Hi Quang và Sử Lỗi đi từ trên tầng xuống. Anh liếc một cái đã thấy cô, nâng ly lên với cô.

Thẩm Mộc Tinh cũng giơ miếng bánh trong tay lên đáp lại, cực kỳ “điều ti”*. Ở phía xa, Nghiêm Hi Quang nhìn cô cười.

(*) điều ti: tiếng lóng, chỉ những người thua kém về mọi mặt: tiền tài, sự nghiệp, tình yêu, v.v...

Anh ưu nhã như vậy, đôi khi khiến Thẩm Mộc Tinh cảm thấy lạ lẫm.

Thì ra con người thật sự sẽ thay đổi.

Những cô gái vĩ cầm ấy chuyển dáng duyên, dần dần vây lại quanh Nghiêm Hi Quang và Sử Lỗi, vừa diễn tấu vừa cười dịu dàng.

Cũng đúng, khách trong tiệc không phải hỏi đầu thì là bụng phệ, Nghiêm Hi Quang coi như người đàn ông đáng chú ý, càng không nói danh nhân là Sử Lỗi.

Các cô gái vây quanh Nghiêm Hi Quang và Sử Lỗi. Sử Lỗi hào phóng hồ động với các cô, hai người bị mỹ nữ vây quanh, nghiễm nhiên trở thành tiêu điểm toàn trường.

Dưới ánh đèn hoa lệ, Thẩm Mộc Tinh nhìn Nghiêm Hi Quang trong trang phục chỉnh tề, cuối cùng cũng hiểu cảm giác khác thường bấy lâu nay trong lòng mình là gì.

Cảm giác chênh lệch.

Dù cô luôn không muốn thừa nhận giữa cô và Nghiêm Hi Quang đã có khoảng cách, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Anh có nhà lớn, có xe đẹp, có địa vị được người người chú ý; mà cô, chỉ là một trí thức bình thường trong bao trí thức khác giữa lòng thành phố này.

Có lẽ có những cô gái luôn mơ ước gả vào nhà giàu; nhưng có những cô gái khác, lại sợ hãi sự chênh lệch ấy, do ý thức độc lập của phái nữ hiện đại thức tỉnh, cũng bởi lòng tự tôn không cách nào xóa nhòa trong lòng các cô.

Quả thật có loại phụ nữ, không thích đàn ông mua túi xách hàng hiệu cho mình, không thích đàn ông lái siêu xe đón đưa. Họ thà cười trên xe đạp, cũng không muốn khóc trong BMW. Họ chỉ muốn dựa vào chính mình, trải qua cuộc sống dư dả bình thường.

Rất không may, Thẩm Mộc Tinh lại là loại phụ nữ ấy.

Chênh lệch là một tồn tại rất khủng bố, như hồi bé bạn chơi bi với những đứa trẻ khác vậy. Trong túi bạn chỉ có một viên bi, lại muốn chơi cùng những đứa trẻ có cả đồng bi trong túi, đó là chuyện không thực tế.

Thẩm Mộc Tinh bỗng cảm nhận được, lúc này, cô như cái chân trái của Nghiêm Hi Quang vậy.

Đang nghĩ ngợi lung tung, bên tai lại vang lên một giọng nói, Thẩm Mộc Tinh vừa quay đầu lại, đã thấy tổng thanh tra đứng sau lưng mình.

“Tiểu Thẩm, ngực áo tôi bị ngấm rượu đỏ, em vào toilet giúp tôi chút.”

Giọng tổng thanh tra cực lạnh, mang theo sự hung hăng không cho phép từ chối quen thuộc.

Ngay khi Thẩm Mộc Tinh vẫn chưa kịp nhìn xem ngực áo tổng thanh tra có bị bẩn thật không, tổng thanh tra đã quay đầu đi toilet, để lại cho cô một bóng lưng khêu gợi.

Thẩm Mộc Tinh đứng đó, trố mắt mấy giây.

“Mộc Tinh.” Có người gọi cô sau lưng. Thẩm Mộc Tinh quay lại, thấy Nghiêm Hi Quang đang tới chỗ mình.

“Đang nhìn gì vậy?” Anh hỏi.

Đầu óc Thẩm Mộc Tinh vẫn chưa hồi tỉnh, cô nói: “Tổng thanh tra... tổng thanh tra nói ngực áo bà ấy bị bẩn, bảo em... bảo em đi giúp bà ta?”

Mây NghiêM Hi Quang nhướng lên.

“Em có muốn đi không?”

“Em... em có muốn đi không ư?”

Không đi, bà già đó chắc chắn sẽ không để cô yên ổn, rất có thể kết quả sẽ giống như A Mẫn; nhưng mà đi, cô lại rõ ràng sẽ phát sinh chuyện gì.

“Em không đi...” Cuối cùng cô nói, “Nhất định bà ta đang định làm gì đó.”

NghiêM Hi Quang đi tới, đưa ly rượu đỏ trong tay cho cô, câu anh nói tiếp khiến Thẩm Mộc Tinh sửng sốt...

“Mộc Tinh, đi, gọi ly rượu này vào mặt bà ta.”

“Gì cơ?”

NghiêM Hi Quang cầm bàn tay lạnh buốt của cô lên, đặt chân ly vào trong tay cô, sau đó nghiêM mặt, xoay vai cô lại, Thẩm Mộc Tinh lại đối diện với hướng đi toilet.

Anh đẩy nhẹ cô, cô liền đi một bước.

Cô quay đầu nhìn anh, ánh mắt NghiêM Hi Quang thật bình thản, kiên định, dường như cơn bão mạnh nhất có giáng xuống cũng không thể khiến anh dao động mảy may.

Thẩm Mộc Tinh bỗng như một kẻ lưu lạc trên sa mạc tìm được một gốc đại thụ, cô bỗng tràn đầy lực lượng, bị quỷ thần xui khiến bước vào toilet.

Hai phút sau.

Cô chạy từ toilet ra, ly trong tay rỗng.

Cô cháy tới trước mặt anh đứng, gương mặt mà một giây trước còn căng thẳng bỗng nở nụ cười.

“Phì...”

“Thoải mái chưa?” Anh cũng cười với cô.

“Ừ... thoải mái rồi!” Cô cười lần nữa.

Từ toilet truyền ra tiếng giày cao gót đi.

NghiêM Hi Quang bỗng nắm chặt tay cô, nhìn thẳng vào hướng toilet.

Tổng thanh tra chật vật đi ra, vừa tựa vào cửa định nói chuyện, đã thấy ánh mắt lạnh như băng của NghiêM Hi Quang. Bà ta há to miệng, ngây người.

NghiêM Hi Quang lạnh lùng thu mắt lại, nắm tay Thẩm Mộc Tinh, đưa cô rời khỏi tiệc rượu.

“Này, NghiêM Hi Quang, tiệc rượu còn chưa tan mà...”

“Mặc kệ nó.”

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi ăn gì đó được không?”

“Sao anh biết em đói? À, em biết một hàng bún không tồi đấy!”

“Vậy đi ăn bún thôi.”

“Đi đi đi! Anh lái xe à?”

“Anh có tài xế.”

“Đúng đúng đúng, anh có tài xế mà!”

90. Chương 46: Chương 43

Edit: Đào Sindy

Chuyện giội rượu vào mặt tổng thanh tra, là một bát canh nóng hầm hập nuốt vào trong bụng mới phản ứng được đấy.

Thẩm Mộc Tinh thả đũa lần nữa, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nghiêm Hi Quang chỉ mới ăn được nửa chén, gấp một sợi mì giương mắt nhìn cô: “Thế nào?”

Thẩm Mộc Tinh ở một bên mím môi: “Cho ớt quá nhiều.”

Anh họ khan hai tiếng, nói: “Trước kia em ăn bún cay thập cẩm, không phải thích cho tiêu cay sao?”

“Trước kia là trước kia chứ, đến Quảng Đông rồi, khẩu vị đã nhạt hơn, lần đầu tiên em ăn hủ tít cảm thấy nước lèo nhạt tuếch.”

Nghiêm Hi Quang cười, rất hưởng thụ thời gian cùng cô ăn cơm tối.

Thẩm Mộc Tinh cũng cong môi, cười đến tâm sự nặng nề.

Sau đó Thẩm Mộc Tinh dứt khoát gọi bốn chai bia, hai người vừa uống vừa trò chuyện, tẩy tâm sự trong bụng.

Cô uống hai chai, anh cũng uống hai chai.

“Nghiêm Hi Quang, anh nói... Em có thể đẩy hết mọi chuyện hôm nay lên đầu anh không?” Cô thở ra một hơi thật dài, theo dõi khuôn mặt anh không có chút rung động nào.

Nếu không phải anh, dùng giọng điệu dễ trẻ nhỏ nói với cô: Mộc Tinh, cầm ly rượu này giội lên mặt bà ta, nếu không phải anh nhẹ nhàng đẩy cô một cái, sao Thẩm Mộc Tinh lại xúc động làm ra chuyện như thế?

Nghiêm Hi Quang nói: “Trách anh, em xem anh là...”

“Là tổng giám đốc bá đạo.” Cô cười, trên mặt vì cồn mà nhiễm một vòng đỏ.

Nghiêm Hi Quang lắc đầu cười khở, lại họ khan, anh có chút bị cảm.

“Em cứ xem anh bá đạo đi.” Anh nói.

“Em biết anh tốt với em, nhưng anh có vốn liếng, em thì không, nói không chừng, tháng sau ngay cả hủ tít em cũng không ăn nổi.”

Nghiêm Hi Quang nhìn cô chăm chú: “Vốn của anh cũng là của em.

Thẩm Mộc Tinh nhìn thẳng anh, không nói chuyện.

Cô hiểu anh, anh không phải người kiêu căng.

Trách cũng chỉ có thể trách mình.

Thế là vung tay lên: “Ai, được rồi, phá việc làm cũng không có tí sức lực nào. Đi thôi! Về nhà!”

Cô vội vàng xao động đứng lên, nói lời hỗn loạn với ai đó.

“Mộc Tinh, anh còn chưa ăn xong.” Anh nhìn chén của mình.

Anh từ trước đến nay không có thói quen thừa cơm.

Thẩm Mộc Tinh lại ngồi xuống, cười khan một tiếng: “Em không thấy, anh từ từ ăn.”

Cô cầm đũa đã dùng qua một lần duy nhất trên bàn vẽ vòng tròn:

“Nghiêm Hi Quang, em vẽ vòng tròn nguyên rửa anh.”

Nghiêm Hi Quang không nhanh không chậm uống bia vào, không nói lời nào, cô cười.

Từ tiệm hủ tếu về nhà, hai người không ngồi xe, anh và cô dạo trên đường đêm, khung cảnh coi như yên tĩnh thoải mái.

Anh đi rất chậm, lòng Thắm Mộc Tinh mệt mỏi, cũng đi rất chậm.

“Công việc mà thôi, em không cần phải lo lắng, giấu lại chuyện vui vẻ nào.” Nghiêm Hi Quang an ủi cô.

“Chuyện vui vẻ? Giội rượu vào mặt tổng thanh tra? Em sợ đêm nay sẽ thấy ác mộng.”

“Mộc Tinh, cuộc đời em ngắn ngủi, tội gì lãng phí thời gian với người mình không thích?”

“Thế nhưng người em không thích có thể thăng chức có thể phát tiền lương cho em.”

Càng nghĩ càng thấy bản thân xúc động.

“Bây giờ em về lau mặt cho tổng thanh tra, còn kịp không?”

Nghiêm Hi Quang bỗng nhiên quay đầu nhìn cô chằm chằm.

Thắm Mộc Tinh hiểu ý trong mắt anh, ý anh nói, anh đã nói nhiều lần như vậy rồi em đừng vì tiền mà rầu rĩ, tại sao em sầu não như vậy.

Thắm Mộc Tinh dứt khoát không nói, dịu dàng thoải mái ở cạnh anh, ngẫu nhiên theo dõi chân cà thọt của anh đến gần người.

Có khi cô suy nghĩ:

Nếu một người từ ăn hủ tếu biến thành vảy cá, cần mất bao nhiêu thứ.

Nữ tổng thanh tra biến thái của cô kia, rút cuộc đã trải qua cái gì, mới có thể trở nên vợ cách chồng xa, biến thành quái vật tránh không kịp trong mắt cấp dưới.

Mà Nghiêm Hi Quang đâu? Anh đã làm thế nào để có vị trí hôm nay, có thể khiến anh kiêu ngạo như thế.

Chuyện xưa của anh, hẳn rất lâu đi.

“Đúng rồi, anh còn chưa nói với em, anh làm thế nào biến thành quan môn đệ tử của Tập Khắc Ni Lạc đại sư vậy.” Cô hỏi.

Hai người đi ngang qua gốc cây bông gòn bên đường, gió nhẹ nhàng thổi qua, lá cây vang sào sạt.

Nghiêm Hi Quang giữ tay cô trong lòng bàn tay, nhét vào túi lớn của mình, đi lại chậm chạp, nhìn giống như đi bộ nhàn nhã, ngẫu nhiên ho khan hai tiếng.

“Anh là người không có đầu óc, là Sử Lỗi giúp anh tìm đại sư Tập Khắc Ni Lạc...”

Hôm sau Sử Lỗi tỉnh lại, trông thấy Nghiêm Hi Quang vì anh làm ra quần áo trong đêm, có phần cảm động, anh cầm quần áo cắt may tỉ mỉ, đường may tinh mịn khen không dứt miệng.

“Nghiêm, em chui vào nơi này rửa chén thật là đáng tiếc!”

“Không phải em là một khách lén qua sông sao, trước nên ăn cơm no để sống sót.” Nghiêm Hi Quang nói.

Sử Lỗi cầm bộ đồ mới yêu thích không buông tay, lắc đầu: “Em biết không? Ở Napoli, người bình thường đều làm may vá, như thể nước đều làm da! Em làm may vá, nơi này là thiên đường của em!”

Sử Lỗi trời sinh là diễn thuyết gia, anh nói chuyện luôn có lực hấp dẫn và tính kích động, đồng thời anh còn là thật kiện gia, ý nghĩ toát ra trong đầu, một khắc cũng không thể dừng.

Ngày hôm sau, anh dẫn Nghiêm Hi Quang đến tiệm may nổi danh nhất Napoli, tiệm may mặc dù từng nhận bốn lần giải thưởng “Kéo vàng”, nhưng chưa bao giờ có ngày rời đi cửa hàng này.

Sử Lỗi mặc quần áo Nghiêm Hi Quang may, sử dụng một thân tiếng ý lưu loát, nói với nhân viên cửa hàng muốn làm quần áo đắt nhất tiệm này, hi vọng gặp mặt đại sư Tập Khắc Ni Lạc một lần.

Đợi đã lâu mới nhìn thấy một cụ già có mái tóc hoa râm đeo kính mắt tròn đi ra.

Cụ già nhìn thoáng qua quần áo trên người anh, nói với nhân viên cửa hàng: Lần sau nếu không nhận ra khách lên qua sông và khách quý, cô hãy nhận lương rồi đi đi.

Rất rõ ràng, mấy miếng vải rách trên người Sử Lỗi không giống người mua nổi tây trang.

Sử Lỗi không buông tha xông đi lên, ngăn cản đường đi của đại sư, mặt dạn mày dày giới thiệu cùng đại sư Nghiêm Hi Quang là người Trung Quốc may vá rất ưu tú, muốn theo ông bái sư học nghề.

Khách lên qua sông không thể nói tiếng ý lưu loát đến thế, đại sư Tập Tắc Ni Lạc nhìn thoáng qua Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang đỏ mặt, yên lặng cúi đầu, nhìn giày da hở miệng của mình.

Sau đó đại sư nhìn quần áo Sử Lỗi mặc, tỉ mỉ đánh giá, gật đầu một cái nói: “ Mặc dù vải vóc rất dở, nhưng tay nghề không tệ.”

Thẩm Mộc Tinh nghe đến đó, tò mò hỏi: “Sau đó đại sư nhận anh à?”

Nghiêm Hi Quang lắc đầu, bất đắc dĩ cười: “Mộc Tinh, đó là lần đầu tiên từ bé đến giờ anh bị đuổi ra khỏi cửa.”

“Phốc...”

Thẩm Mộc Tinh rất muốn nghe chuyện xưa phía sau, nhưng cửa nhà đang ở trước mắt.

Cô đứng ở cửa ra vào, xoay người lại, nhìn anh: “Em đến rồi, rất mệt, vậy em vào trước đây?”

“Cần anh đi chung không?” Trong ánh mắt anh có chút mềm mại mong đợi.

Thẩm Mộc Tinh nghĩ nghĩ, lắc đầu: “A Mẫn đang ở nhà, anh lên thì không ổn.”

“Ừm.”

“À... Bái bai?”

Cô vươn tay vẫy vẫy với anh, Nghiêm Hi Quang đột nhiên bắt được cổ tay cô.

Cô chưa kịp phản ứng, anh đã tiến lên một bước, nhẹ nhàng ấn lên môi cô một nụ hôn.

Chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Môi của anh từ từ rời đi, đứng trước mặt cô, đôi mắt thâm sâu như biển.

Anh nhìn con người hoảng hốt của cô hỏi: “Có phải em đã vẽ vòng tròn nguyên rửa anh không?”

“Em nào có...”

“Cả đêm em đều không vui.”

“Em không phải dạng không tìm không phỉ... Làm ra chuyện như vậy ai mà vui nổi.”

Chắc do uống rượu, hôm nay Nghiêm Hi Quang rất dịu dàng, ngày thường giả vờ kiên nhẫn do tác dụng cồn va chạm hạ từng chút từng chút mà tan rã.

Anh dừng một chút, đưa tay sờ tóc cô, trong hơi thở có hương vị rượu, ánh mắt anh dưới đèn đường rất sáng, có vẻ hơi động tình.

“Anh không nên ép em đưa ra quyết định, nhưng anh không thể nhìn em bị người ta ức hiếp.”

“Em biết...” Cô nói.

Nghiêm Hi Quang có chút ngượng ngùng cúi đầu cười:

“Có thể em cảm thấy anh bá đạo, nhưng nếu như không thể khiến em tự tại, mấy năm nay anh ăn khổ toi công rồi.”

Không biết vì sao, khi anh nói ra câu này, hốc mắt Thẩm Mộc Tinh bỗng nhiên ẩm ướt.

Thẩm Mộc Tinh mím môi, cười với anh, sau đó giang hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm anh.

Tay Nghiêm Hi Quang không hề động, mặc cho cô ôm mình như một khúc cây, gương mặt mình cọ xát lên tóc cô.

Thẩm Quyên lớn như vậy, đỉnh đầu vẫn chỉ là khoảng trời nhỏ bé, ánh sao lấp lóe.

Tất cả ô cửa sổ nhỏ trên toà nhà, tất cả đều biến thành mũi cam tằm đường.

Hôm sau Thẩm Mộc Tinh nộp đơn xin từ chức.

Nhân viên phúc lợi xí nghiệp trên phương diện này vẫn rất công đạo, Thẩm Mộc Tinh từ chức sau một tháng có thể ở trong túc xá miễn phí.

Như A Mẫn thất nghiệp cả ngày ở trong túc xá đi dạo.

“Mộc Tinh, cô nói xem, lúc làm việc trước kia, sáng sớm đang nằm dài trên giường, đồng hồ báo thức vang lên như ngày tận thế, có thể ngủ một giây là một giây, nhưng không đi làm, lại không ngủ được.”

“Cuộc đời không phải thế sao? Không có gì suy nghĩ, thì sẽ không trân quý rồi.” Thẩm Mộc Tinh một bên đánh răng vừa nói.

A Mẫn cầm tạp chí du lịch, nói: “Cùng là người thất nghiệp, không bằng chúng ta đi Tây Tạng đi, làm một hành giả tiếp cận thiên đường, rời xa trần thế huyền ảo này...”

“Cô muốn đi du lịch à? Vậy lúc nào thì tìm việc làm?” Thẩm Mộc Tinh hỏi.

“Đi Tây Tạng mấy ngày, dù sao còn có thể ở ký túc xá một tháng, trở về lại tìm thôi, cô có đi chung với tôi không?”

“Thật ra tôi cũng muốn đi.”

“Vậy thì đi chung thôi!”

“Được. Cô chọn đường, tôi đi cùng cô.”

Từ nhỏ nhân duyên của Thẩm Mộc Tinh đều rất tốt, tính cách cô hiền hoà, không có tính xâm lược, luôn có dáng vẻ “Cô muốn làm gì tôi đều nghe cô” khiến người ta dễ chịu. Cô không quen làm dê đầu đàn, nhưng lại là lựa chọn làm bạn tốt.

A Mẫn thật vui vẻ lấy điện thoại di động ra chọn đường, thuận miệng hỏi: “Mộc Tinh, cô nói cô đang tốt, sao lại từ chức?”

Thẩm Mộc Tinh đáp: “Tôi nghĩ thông suốt rồi, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục dưới tay một phụ nữ, bà đây còn không bằng tìm một người đàn ông để gả! Kết cục của phụ nữ mạnh mẽ là gì? Điều biến thái.”

“Còn thiếu nữa, cô bây giờ, ra ngoài cũng không dám cho người ta nhìn thẻ căn cước, sao? Tìm được đàn ông bao nuôi cô rồi?”

“Tìm được rồi.”

“Ai thế?”

“Không nói cho cô đâu.”

Chuyện đi du lịch Tây Tạng toàn quyền giao cho A Mẫn, Thẩm Mộc Tinh nhàn hạ vô lo trong nhà, gọi điện thoại cho Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang bảo cô đến phòng làm việc của anh, dùng tinh thần ăn chực, Thẩm Mộc Tinh vui vẻ mà tới.

Đến phòng làm việc, không thấy Nghiêm Hi Quang đâu, trợ lý nói anh đi đo cho một vị khách quan trọng, đưa Thẩm Mộc Tinh đến phòng làm việc, không nghĩ tới ở hành lang công ty đụng phải nhà thiết kế Lý Dung.

“Hi, cô Thẩm.”

“Lý lão sư.”

Nghe nói gần đây Lý Dung sắp kết hôn, quả nhiên gương mặt tươi cười rạng rỡ, nhìn thấy Thẩm Mộc Tinh rất nhiệt tình, bảo muốn mời cô ăn cơm trưa ở quán gần đây, Thẩm Mộc Tinh có ấn tượng rất tốt với cô ấy, lại từng ngồi khoang hạng nhất một lần của người ta, sao dám để Lý Dung mời, quán cơm Tây phụ cận, hai người phụ nữ ngồi xuống đối diện.

91. Chương 43

Edit: Đào Sindy

Chuyện giới rượu vào mặt tổng thanh tra, là một bát canh nóng hầm hấp nuốt vào trong bụng mới phản ứng được đấy.

Thẩm Mộc Tinh thả đũa lần nữa, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nghiêm Hi Quang chỉ mới ăn được nửa chén, gấp một sợi mì giương mắt nhìn cô: “Thế nào?”

Thẩm Mộc Tinh ở một bên mím môi: “Cho ớt quá nhiều.”

Anh ho khan hai tiếng, nói: “Trước kia em ăn bún cay thập cẩm, không phải thích cho tiêu cay sao?”

“Trước kia là trước kia chứ, đến Quảng Đông rồi, khẩu vị đã nhạt hơn, lần đầu tiên em ăn hủ tía cẩm thấy nước lèo nhạt tuếch.”

Nghiêm Hi Quang cười, rất hưởng thụ thời gian cùng cô ăn cơm tối.

Thẩm Mộc Tinh cũng cong môi, cười đến tâm sự nặng nề.

Sau đó Thẩm Mộc Tinh dứt khoát gọi bốn chai bia, hai người vừa uống vừa trò chuyện, tẩy tâm sự trong bụng.

Cô uống hai chai, anh cũng uống hai chai.

“Nghiêm Hi Quang, anh nói... Em có thể đẩy hết mọi chuyện hôm nay lên đầu anh không?” Cô thở ra một hơi thật dài, theo dõi khuôn mặt anh không có chút rung động nào.

Nếu không phải anh, dùng giọng điệu dễ trẻ nhỏ nói với cô: Mộc Tinh, cầm ly rượu này giới lên mặt bà ta, nếu không phải anh nhẹ nhàng đẩy cô một cái, sao Thẩm Mộc Tinh lại xúc động làm ra chuyện như thế?

Nghiêm Hi Quang nói: “Trách anh, em xem anh là...”

“Là tổng giám đốc bá đạo.” Cô cười, trên mặt vì cồn mà nhiễm một vòng đỏ.

Nghiêm Hi Quang lắc đầu cười khỏ, lại ho khan, anh có chút bị cảm.

“Em cứ xem anh bá đạo đi.” Anh nói.

“Em biết anh tốt với em, nhưng anh có vốn liếng, em thì không, nói không chừng, tháng sau ngay cả hủ tía em cũng không ăn nổi.”

Nghiêm Hi Quang nhìn cô chăm chú: “Vốn của anh cũng là của em.”

Thẩm Mộc Tinh nhìn thẳng anh, không nói chuyện.

Cô hiểu anh, anh không phải người kiêu căng.

Trách cũng chỉ có thể trách mình.

Thế là vung tay lên: “Ai, được rồi, phá việc làm cũng không có tí sức lực nào. Đi thôi! Về nhà!”

Cô vội vàng xao động đứng lên, nói lời hỗn loạn với ai đó.

“Mộc Tinh, anh còn chưa ăn xong.” Anh nhìn chén của mình.

Anh từ trước đến nay không có thói quen thừa cơm.

Thẩm Mộc Tinh lại ngồi xuống, cười khan một tiếng: “Em không thấy, anh từ từ ăn.”

Cô cảm thấy đã dùng qua một lần duy nhất trên bàn vẽ vòng tròn:

“Nghiêm Hi Quang, em vẽ vòng tròn nguyên rửa anh.”

Nghiêm Hi Quang không nhanh không chậm uống bia vào, không nói lời nào, cô cười.

Từ tiệm hủ tếu về nhà, hai người không ngồi xe, anh và cô dạo trên đường đêm, khung cảnh coi như yên tĩnh thoải mái.

Anh đi rất chậm, lòng Thẩm Mộc Tinh mệt mỏi, cũng đi rất chậm.

“Công việc mà thôi, em không cần phải lo lắng, giấu lại chuyện vui vẻ nào.” Nghiêm Hi Quang an ủi cô.

“Chuyện vui vẻ? Giội rượu vào mặt tổng thanh tra? Em sợ đêm nay sẽ thấy ác mộng.”

“Mộc Tinh, cuộc đời em ngắn ngủi, tội gì lãng phí thời gian với người mình không thích?”

“Thế nhưng người em không thích có thể thăng chức có thể phát tiền lương cho em.”

Càng nghĩ càng thấy bản thân xúc động.

” Bây giờ em về lau mặt cho tổng thanh tra, còn kịp không?”

Nghiêm Hi Quang bỗng nhiên quay đầu nhìn cô chằm chằm.

Thẩm Mộc Tinh hiểu ý trong mắt anh, ý anh nói, anh đã nói nhiều lần như vậy rồi em dừng vì tiền mà rầu rĩ, tại sao em sầu não như vậy.

Thẩm Mộc Tinh dứt khoát không nói, dịu dàng thoải mái ở cạnh anh, ngẫu nhiên theo dõi chân cà thọt của anh đến gần người.

Có khi cô suy nghĩ:

Nếu một người từ ăn hủ tếu biến thành vây cá, cần mất bao nhiêu thứ.

Nữ tổng thanh tra biến thái của cô kia, rút cuộc đã trải qua cái gì, mới có thể trở nên vợ cách chồng xa, biến thành quái vật tránh không kịp trong mắt cấp dưới.

Mà Nghiêm Hi Quang đâu? Anh đã làm thế nào để có vị trí hôm nay, có thể khiến anh kiêu ngạo như thế.

Chuyện xưa của anh, hẳn rất lâu đi.

“Đúng rồi, anh còn chưa nói với em, anh làm thế nào biến thành quan môn đệ tử của Tập Khắc Ni Lạc đại sư vậy.” Cô hỏi.

Hai người đi ngang qua gốc cây bông gòn bên đường, gió nhẹ nhàng thổi qua, lá cây vang sào sạt.

Nghiêm Hi Quang giữ tay cô trong lòng bàn tay, nhét vào túi lớn của mình, đi lại chậm chạp, nhìn giống như đi bộ nhàn nhã, ngẫu nhiên ho khan hai tiếng.

“Anh là người không có đầu óc, là Sử Lỗi giúp anh tìm đại sư Tập Khắc Ni Lạc...”

Hôm sau Sử Lỗi tỉnh lại, trông thấy Nghiêm Hi Quang vì anh làm ra quần áo trong đêm, có phần cảm động, anh cầm quần áo cắt may tỉ mỉ, đường may tinh mịn khen không dứt miệng.

“Nghiêm, em chui vào nơi này rửa chén thật là đáng tiếc!”

“Không phải em là một khách lén qua sông sao, trước nên ăn cơm no để sống sót.” Nghiêm Hi Quang nói.

Sử Lỗi cầm bộ đồ mới yêu thích không buông tay, lắc đầu: “Em biết không? Ở Napoli, người bình thường đều làm may vá, như thế nước đều làm da! Em làm may vá, nơi này là thiên đường của em!”

Sử Lỗi trời sinh là diễn thuyết gia, anh nói chuyện luôn có lực hấp dẫn và tính kích động, đồng thời anh còn là thật kiêu gia, ý nghĩ toát ra trong đầu, một khắc cũng không thể dừng.

Ngày hôm sau, anh dẫn Nghiêm Hi Quang đến tiệm may nổi danh nhất Napoli, tiệm may mặc dù từng nhận bốn lần giải thưởng “Kéo vàng”, nhưng chưa bao giờ có ngày rời đi cửa hàng này.

Sử Lỗi mặc quần áo Nghiêm Hi Quang may, sử dụng một thân tiếng ý lưu loát, nói với nhân viên cửa hàng muốn làm quần áo đắt nhất tiệm này, hi vọng gặp mặt đại sư Tật Tắc Ni Lạc một lần.

Đợi đã lâu mới nhìn thấy một cụ già có mái tóc hoa râm đeo kính mắt tròn đi ra.

Cụ già nhìn thoáng qua quần áo trên người anh, nói với nhân viên cửa hàng: Lần sau nếu không nhận ra khách lên qua sông và khách quý, cô hãy nhận lương rồi đi đi.

Rất rõ ràng, mấy miếng vải rách trên người Sử Lỗi không giống người mua nổi tây trang.

Sử Lỗi không buông tha xông đi lên, ngăn cản đường đi của đại sư, mặt dạn mày dày giới thiệu cùng đại sư Nghiêm Hi Quang là người Trung Quốc may vá rất ưu tú, muốn theo ông bái sư học nghề.

Khách lên qua sông không thể nói tiếng ý lưu loát đến thế, đại sư Tật Tắc Ni Lạc nhìn thoáng qua Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang đỏ mặt, yên lặng cúi đầu, nhìn giày da hở miệng của mình.

Sau đó đại sư nhìn quần áo Sử Lỗi mặc, tỉ mỉ đánh giá, gật đầu một cái nói: “ Mặc dù vải vóc rất dở, nhưng tay nghề không tệ.”

Thẩm Mộc Tinh nghe đến đó, tò mò hỏi: “Sau đó đại sư nhận anh à?”

Nghiêm Hi Quang lắc đầu, bất đắc dĩ cười: “Mộc Tinh, đó là lần đầu tiên từ bé đến giờ anh bị đuổi ra khỏi cửa.”

“Phốc...”

Thẩm Mộc Tinh rất muốn nghe chuyện xưa phía sau, nhưng cửa nhà đang ở trước mắt.

Cô đứng ở cửa ra vào, xoay người lại, nhìn anh: “Em đến rồi, rất mệt, vậy em vào trước đây?”

“Cần anh đi chung không?” Trong ánh mắt anh có chút mềm mại mong đợi.

Thẩm Mộc Tinh nghĩ nghĩ, lắc đầu: “A Mẫn đang ở nhà, anh lên thì không ổn.”

“Ừm.”

“À... Bái bai?”

Cô vươn tay vẫy vẫy với anh, Nghiêm Hi Quang đột nhiên bắt được cổ tay cô.

Cô chưa kịp phản ứng, anh đã tiến lên một bước, nhẹ nhàng ấn lên môi cô một nụ hôn.

Chỉ là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Môi của anh từ từ rời đi, đứng trước mặt cô, đôi mắt thâm sâu như biển.

Anh nhìn con người hoảng hốt của cô hỏi: “Có phải em đã vẽ vòng tròn nguyên rửa anh không?”

“Em nào có...”

“Cả đêm em đều không vui.”

“Em không phải dạng không tìm không phối... Làm ra chuyện như vậy ai mà vui nổi.”

Chắc do uống rượu, hôm nay Nghiêm Hi Quang rất dịu dàng, ngày thường giả vờ kiên nhẫn do tác dụng cồn va chạm hạ từng chút từng chút mà tan rã.

Anh dừng một chút, đưa tay sờ tóc cô, trong hơi thở có hương vị rượu, ánh mắt anh dưới đèn đường rất sáng, có vẻ hơi động tình.

“Anh không nên ép em đưa ra quyết định, nhưng anh không thể nhìn em bị người ta ức hiếp.”

“Em biết...” Cô nói.

Nghiêm Hi Quang có chút ngượng ngùng cúi đầu cười:

“Có thể em cảm thấy anh bá đạo, nhưng nếu như không thể khiến em tự tại, mấy năm nay anh ăn khổ toi công rồi.”

Không biết vì sao, khi anh nói ra câu này, hốc mắt Thẩm Mộc Tinh bỗng nhiên ẩm ướt.

Thẩm Mộc Tinh mím môi, cười với anh, sau đó giang hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm anh.

Tay Nghiêm Hi Quang không hề động, mặc cho cô ôm mình như một khúc cây, gương mặt mình cọ xát lên tóc cô.

Thẩm Quyển lớn như vậy, đỉnh đầu vẫn chỉ là khoảng trời nhỏ bé, ánh sao lấp lóe.

Tất cả ô cửa sổ nhỏ trên toà nhà, tất cả đều biến thành múi cam tắm đường.

Hôm sau Thẩm Mộc Tinh nộp đơn xin từ chức.

Nhân viên phúc lợi xí nghiệp trên phương diện này vẫn rất công đạo, Thẩm Mộc Tinh từ chức sau một tháng có thể ở trong túc xá miễn phí.

Như A Mẫn thất nghiệp cả ngày ở trong túc xá đi dạo.

“Mộc Tinh, cô nói xem, lúc làm việc trước kia, sáng sớm đang nằm dài trên giường, đồng hồ báo thức vang lên như ngày tận thế, có thể ngủ một giây là một giây, nhưng không đi làm, lại không ngủ được.”

“Cuộc đời không phải thế sao? Không có gì suy nghĩ, thì sẽ không trân quý rồi.” Thẩm Mộc Tinh một bên đánh răng vừa nói.

A Mẫn cầm tạp chí du lịch, nói: “Cùng là người thất nghiệp, không bằng chúng ta đi Tây Tạng đi, làm một hành giả tiếp cận thiên đường, rời xa trần thế huyền ảo này...”

“Cô muốn đi du lịch à? Vậy lúc nào thì tìm việc làm?” Thẩm Mộc Tinh hỏi.

“Đi Tây Tạng mấy ngày, dù sao còn có thể ở ký túc xá một tháng, trở về lại tìm thôi, cô có đi chung với tôi không?”

“Thật ra tôi cũng muốn đi.”

“Vậy thì đi chung thôi!”

“Được. Cô chọn đường, tôi đi cùng cô.”

Từ nhỏ nhân duyên của Thẩm Mộc Tinh đều rất tốt, tính cách cô hiền hoà, không có tính xâm lược, luôn có dáng vẻ “Cô muốn làm gì tôi đều nghe cô” khiến người ta dễ chịu. Cô không quen làm dê đầu đàn, nhưng lại là lựa chọn làm bạn tốt.

A Mẫn thật vui vẻ lấy điện thoại di động ra chọn đường, thuận miệng hỏi: “Mộc Tinh, cô nói cô đang tốt, sao lại từ chức?”

Thẩm Mộc Tinh đáp: “Tôi nghĩ thông suốt rồi, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục dưới tay một phụ nữ, bà đây còn không bằng tìm một người đàn ông để gả! Kết cục của phụ nữ mạnh mẽ là gì? Đều biến thái.”

“Còn thiếu nữa, cô bây giờ, ra ngoài cũng không dám cho người ta nhìn thể căn cước, sao? Tìm được đàn ông bao nuôi cô rồi?”

“Tìm được rồi.”

“Ai thế?”

“Không nói cho cô đâu.”

Chuyện đi du lịch Tây Tạng toàn quyền giao cho A Mẫn, Thẩm Mộc Tinh nhàn hạ vô lo trong nhà, gọi điện thoại cho Nghiêm Hi Quang, Nghiêm Hi Quang bảo cô đến phòng làm việc của anh, dùng tinh thần ăn chức, Thẩm Mộc Tinh vui vẻ mà tới.

Đến phòng làm việc, không thấy Nghiêm Hi Quang đâu, trợ lý nói anh đi đo cho một vị khách quan trọng, đưa Thẩm Mộc Tinh đến phòng làm việc, không nghĩ tới ở hành lang công ty đụng phải nhà thiết kế Lý Dung.

“Hi, cô Thẩm.”

“Lý lão sư.”

Nghe nói gần đây Lý Dung sắp kết hôn, quả nhiên gương mặt tươi cười rạng rỡ, nhìn thấy Thẩm Mộc Tinh rất nhiệt tình, bảo muốn mời cô ăn cơm trưa ở quán gần đây, Thẩm Mộc Tinh có ấn tượng rất tốt với cô ấy, lại từng ngồi khoang hạng nhất một lần của người ta, sao dám để Lý Dung mời, quán cơm Tây phụ cận, hai người phụ nữ ngồi xuống đối diện.

92. Chương 47: Chương 44: Hành Trình

Edit: Tiểu Lăng

“Mộc Tinh, tôi thấy cô sẽ trở thành một quản lý chuyên ngành giỏi.” Lý Dung nói: “Nói chuyện với cô rất thoải mái, đã rất lâu rồi tôi không cảm nhận được sự thân thiết và hòa hợp từ những người đồng hương. Thật sự rất thích cô đó.”

“Vậy làm bạn đi, dù sao tôi cũng không có mấy tri kỷ ở Thâm Quyển.”

“Được chứ? Ok, tôi có thể thiết kế quần áo cho cô.”

Thẩm Mộc Tinh bị lời nói chất phác của Lý Dung đả động: “Ôi, thụ sủng nhược kinh quá, xem ra sau này tôi nhất định sẽ đi đầu phong cách thời trang rồi.”

“Thật ra tôi cũng ít tri kỷ lắm, có thể quen cô, tôi rất vui, nhất là khi chúng ta còn là đồng hương.” Lý Dung nói.

“So với cô, tôi chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng thôi.” Thẩm Mộc Tinh cười cười.

Bữa cơm với Lý Dung khá hòa hợp, cô ấy không có những tật xấu mà Thẩm Mộc Tinh từng thấy ở những nhà thiết kế khác. Đó là một người phụ nữ rất khiêm tốn và hiền hòa, dù không hề khoe khoang, nhưng người ta cũng nhìn ra được, cô ấy thật sự rất từng trải.

Thẩm Mộc Tinh ăn một miếng bít tết nhỏ, cười hỏi: “Sao lại muốn gả cho người nước ngoài?”

Lý Dung cười một tiếng đầy quyến rũ, đáp: “Đàn ông Trung Quốc hơi thấp giá, không cao như người nước ngoài, cũng không lãng mạn bằng người nước ngoài, đã thế hơn nữa trong số đó vẫn còn ô m cái tư tưởng thời phong kiến. Điểm duy nhất hơn người nước ngoài chỉ có mỗi cái trái tim mãi không thay đổi thôi.”

Lại nói thêm: “Tôi cũng nản lắm rồi, cả một tỷ ba dân, lại không có nổi một trái tim thuộc về tôi, đành dứt khoát ra nước ngoài tìm một túi da thôi.”

Thẩm Mộc Tinh bị lý do thoái thác hài hước của Lý Dung chọc cười: “Còn không phản bác được ấy chứ!”

Lý Dung cười liếc cô: “Cô thì không lo, yêu xa với Nghiêm Hi Quang lâu thế cũng gần tu thành chính quả rồi còn gì.”

Thẩm Mộc Tinh hơi giật mình, thu lại nụ cười.

Thì ra tất cả mọi người, tất cả những người bên cạnh Nghiêm Hi Quang, đều cảm thấy anh và cô chưa từng chia tay.

Thẩm Mộc Tinh cười khổ, cúi đầu, dùng thìa khuấy café, nói: “Ai biết có qua được chớp mắt không.”

“Đúng vậy, thời gian trôi qua nhanh thật, ngỡ hôm qua tôi vẫn chỉ là một nữ công nhân chừng hai mươi, vừa mới theo đầu rấn xuất ngoại.”

Thẩm Mộc Tinh không nói gì, cũng chẳng biết lòng cô đang nghĩ chi, nghĩ về anh thuở hai mươi, nghĩ tới câu chuyện anh vẫn chưa kể xong hôm trước.

Lý Dung cũng chìm vào trong hồi ức, cô ấy nheo lại đôi mắt hơi xéch, chậm rãi nói:

“Tôi còn nhớ rõ hôm đầu tiên, Nghiêm Hi Quang nhà cô mặc quần áo gì cơ?”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, tôi cũng nhớ cả tôi đã mặc gì.” Mặt Lý Dung đầy vẻ đấng chất, hoàn toàn không phần chần như vừa rồi, cô ấy nói: “Bởi vì lúc ấy, nhóm chúng tôi đi toàn những người trẻ tuổi, tất cả đều rất hưng phấn, nhiều người vẫn còn là lần đầu tiên được đi máy bay. Thế nên trước một đám người ăn vận rõ đẹp, mình Nghiêm Hi Quang nhà cô mặc quần áo thường đương nhiên là nổi bật rồi, vậy tôi mới nhìn thêm vài lượt. Khi đó chúng tôi đều cho là tất cả sẽ giống như đầu rắn nói, ngủ một giấc là máy bay hạ cánh, và đến nước ngoài.”

“Rồi sao? Xảy ra bất trắc gì?”

Ánh mắt Lý Dung nhìn ra xa, xa mãi ngoài cửa sổ...

Đó là thu sáu năm trước.

Một Lý Dung vừa tròn hai mươi lần đầu tiên đi máy bay.

Trong ấn tượng của cô ấy, thế giới dường như chỉ bằng cái trần Thủy Đầu. Nhưng ngay khi máy bay vừa cất cánh lên bầu trời, cô ấy bỗng thấy mình như một con ếch nhỏ, mọc được cánh, bay ra khỏi giếng cạn.

Cha nói, tốt xấu gì sang đây về cũng phát tài, chứ ở trong nước thì chỉ có làm công nhân cả đời thôi.

Lý Dung nghĩ, cả đời cha dành được mấy chục nghìn đồng, đều đổ hết vào người cô, cô nhất định phải kiếm được bên nước ngoài.

Cùng đi có mười bốn người nữa, tám nam sáu nữ, trước khi lên máy bay, đầu rắn dẫn đội còn săn sóc mua cho mỗi người một chai nước khoáng, những người trẻ tuổi chưa rành sự đời đều ôm một lòng chờ mong mãnh liệt.

Đầu rắn nói, đáng lẽ phải dẫn họ đi Bắc Kinh làm hộ chiếu trước, bởi họ vẫn còn trẻ, dễ làm, có thể dùng thân phận lưu học sinh để đi; nhưng hộ chiếu cần những 20 ngày mới có, để phòng có người đổi ý muốn về nhà, tất cả giấy tờ chứng nhận của họ đều phải giao cho hắn ta giữ tạm thời, ngay cả điện thoại cũng phải nộp.

Đầu rắn là một tên đàn ông tầm bốn mươi, khá ân cần, dỗ một lũ thò lò mũi xanh họ rất ngoan.

20 ngày ở quán trọ nhỏ tại Bắc Kinh, Lý Dung, Nghiêm Hi Quang và mấy người nữa cùng đi buồng điện thoại công cộng gọi cho người nhà.

“Tôi nhớ, lúc đó Nghiêm Hi Quang không gọi cho người nhà, chỉ gọi cho cô.” Lý Dung nói.

Thẩm Mộc Tinh gật đầu: “Đúng, lúc đó tôi vẫn đang giận, nhõng nhẽo không muốn để anh ấy đi, lúc anh ấy gọi từ Bắc Kinh về, chỉ toàn dỗ dành tôi.”

Lý Dung cười cười, cô hỏi đó cũng chẳng khác gì Thẩm Mộc Tinh, cũng là một cô bé chưa hiểu chuyện.

Vốn cho rằng lấy được hộ chiếu là đi được Italy rồi, ai ngờ đầu rắn bảo phải đi Triều Tiên thử trước đã, xem có thông hành được không.

Đầu rắn dẫn người vượt biên đều là mấy tay già đời, Lý Dung cũng chẳng hiểu “có thông hành được không” trong miệng họ là gì, chỉ biết đi theo đầu rắn.

Đến Triều Tiên, nghỉ một tuần, đầu rắn nói lại phải về Bắc Kinh một lượt nữa, làm hộ chiếu đi Nga. Đoàn người lại theo đầu rắn về Bắc Kinh, chưa từng nghĩ tới việc không làm được hộ chiếu, họ chỉ có thể đi Đan Mạch trước, rồi từ Đan Mạch lại bay tới Nga.

Chặng đường quanh co này khiến những tâm hồn tuổi trẻ bắt đầu mệt mỏi và nóng nảy, tất cả bắt đầu hoài nghi rằng họ có thể đến được Italy hay không.

Đầu rần già vô cùng kiên nhẫn giảng giải cho họ: “Những người trẻ tuổi à, có tý khó khăn thể thôi mà đã không chịu được rồi, thì sao mà sang nước ngoài phát tài được. Đầu rần, đầu rần, tại sao đầu rần bọn tôi phải gọi là đầu rần? Cả hành trình vượt biên vốn đã là một chặng đường quanh co hình rần, tròn tròn né né, hành tung bất định, thể mới gọi là rần. Lén vượt biên là như vậy, nếu mấy đứa đã có một người cha giàu có, thì cần gì phải chịu khổ thế, nhưng mấy đứa nào có đâu? Italy không mở cửa cho những người bình dân như họ.”

Đầu rần trấn an, khiến những người trẻ tuổi như được uống một viên thuốc an thần.

Đúng, vì tương lai tốt đẹp, chịu khổ một tý thì đã sao. Người xưa nói rất đúng, muốn lên được đỉnh cao, chớ sợ đường đi khó.

Nên tám nam sáu nữ bọn họ lại trọ ở một khách sạn rất nhỏ tại Nga. Họ là đồng hương, là đồng hành, là đồng lứa; lại thêm người Ôn Châu trước giờ vẫn luôn đoàn kết, tất cả đều “một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ”, nên trên đường đã kết tình nghĩa nồng hậu. Để giảm bớt chi tiêu, đầu rần chỉ thuê một phòng, mười bốn người trẻ tuổi cùng ngủ chung, giường và sofa để nữ ngủ hết, còn nam đành chịu ngủ dưới đất. Ban ngày họ cười cười nói nói, đêm đến lại đánh bài. Lúc đó, không ai cảm thấy khổ.

Chuyện xảy ra ở ngày cuối trước khi rời Nga, cậu thợ may trong đội nhất định đòi đầu rần điện thoại...

Khi Nghiêm Hi Quang đi tìm đầu rần đòi lại điện thoại của mình, họ mới phát hiện, thì ra đầu rần kêu “giữ tạm thời” điện thoại họ đã không xuất hiện những hai ngày rồi.

“Trả điện thoại lại cho tôi.” Nghiêm Hi Quang đứng trước cửa khách sạn, giằng co với người đàn ông ba mươi tuổi dẫn đội.

Anh cực kỳ cố chấp, nhất định phải lấy lại được điện thoại của mình.

Người đàn ông dẫn đội tên Đại Minh, là một người Đông Bắc, lông mày bị lẹm một phần, có một cái sẹo, trông cực hung dữ. Anh ta cười ha hả giải thích với Nghiêm Hi Quang: “Cậu trai à, cậu lấy lại điện thoại cũng không gọi được từ Nga đâu, số cậu không phải số quốc tế!”

Nghiêm Hi Quang không có văn hóa, anh không hiểu quốc tế gì đó, chỉ cố chấp suy nghĩ, đã nửa tháng anh không được liên lạc với bên ngoài rồi.

“Trả điện thoại lại cho tôi!”

Anh không thèm để lời Đại Minh vào trong tai, trên mặt là vẻ không cho giải thích.

Lý Dung ở bên cạnh, thấy Đại Minh biến sắc, bị giọng điệu cứng rắn của Nghiêm Hi Quang chọc giận, vội khuyên: “Thợ may, Đại Minh nói đúng rồi đấy, cậu có lấy được điện thoại cũng không gọi được đâu, đây đang là ở Nga mà.”

Nghiêm Hi Quang im lặng, rồi lại nói với Đại Minh: “Vậy điện thoại của anh có gọi được về nước không?”

Đại Minh lạnh lùng nói: “Được thì sao?”

Giọng Nghiêm Hi Quang mềm hơn một chút, nói: “Anh có thể cho tôi mượn gọi được không?”

“Không – cho! Mặc kệ cậu!” Đại Minh đóng sầm cửa lại.

Nghiêm Hi Quang bỗng trở nên nóng nảy, anh đi mở cửa, lại phát hiện cửa bị khóa trong.

Một đồng hương nói: “Thợ may, cậu đừng đi ra nữa, đầu rần cũng nói rồi, chỉ được hoạt động trong khách sạn này thôi, không được ra ngoài, nhỡ ra ngoài bị bọn Tây bắt được thì chúng ta chỉ có nước bị tống cổ về nước, cả đời không ra được nước ngoài đâu.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì thêm, trở về trong góc ngồi.

Ròng rã hơn hai tháng ở Nga, cuối cùng họ cũng khởi hành đến Tiệp Khắc (Czech). Lúc tới biên giới cần qua sông, mấy cô gái đều sợ quá mà khóc, nhưng đầu rần mới lại cực kỳ dữ, là một người Sơn Đông còn cao hơn cả Đại Minh một cái đầu. Gã ta dọa mọi người, nếu ai không qua sông thì đánh chết người đó, ném xác xuống cho sông cuốn đi.

Gian nan trắc trở qua được sông, vào đến đất Áo, đầu rắn lại bị đổi.

Lúc Lý Dung qua sông, cô lại đến “ngày”.

Sau Nghiêm Hi Quang lại âm ỉ một lần nữa vì điện thoại, bị đầu rắn mới đánh cho.

Chúng có ba người, không nói gì mà đè Nghiêm Hi Quang xuống đất, dùng quần áo trùm lên đầu và chân anh, bảo vệ mặt, chỉ đập lên mấy chỗ có quần áo che không nhìn thấy. Tất cả bị dọa sợ, không ai dám lên tiếng.

Lý Dung nghe thấy Nghiêm Hi Quang khàn khàn kêu, mãi đến khi anh không kêu nổi nữa, đầu rắn mới cho người dừng tay.

Đầu rắn nói, nếu Nghiêm Hi Quang còn dám âm ỉ, sẽ đánh chết anh trên đường.

Ai chẳng sợ chết?

Nghiêm Hi Quang không lộn xộn nữa, anh chỉ thường ngồi ngẩn người trong góc, đôi khi Lý Dung sẽ chủ động nói đôi câu với anh.

“Này, thợ may, cậu có bạn gái không?”

“Thợ may, uống nước đi, ném thử bánh mì ở đây.”

Nghiêm Hi Quang không nói lời nào, cứ như một người câm.

Lần đầu tiên qua sông ở biên giới Tiệp Khắc, một người bị nước cuốn trôi, chết. Đầu rắn không thể dẫn họ về theo đường cũ.

Cứ trì hoãn như thế, lại bốn tháng trôi qua, chỉ chớp mắt, họ đã đi được hơn nửa năm rồi.

Tất cả gần như đã quên, tại sao họ lại đi.

Quãng thời gian ở biên giới Tiệp Khắc ấy là những ngày tháng đen tối nhất trong đời Lý Dung.

Lại một đêm đi thông, họ chen lấn trên một chiếc xe tải, bị vận chuyển về một nhà trọ ở biên giới. Xe tạm dừng ở một trạm xăng, trời rất tối, đầu rắn mang tới một người đàn ông Tiệp Khắc từ trong cửa hàng tiện lợi cạnh trạm xăng, sau đó gọi một cô gái trên xe xuống.

Lúc cô gái trở về là mười phút sau.

Tóc cô ấy hơi rối, hai chiếc cúc trên áo sơ mi ca rô bị mở ra, tất cả đều rõ là chuyện gì. Song cô ấy lại không nói gì cả, trở lại chỗ của mình ngồi.

Tất cả nhìn cô gái ấy, trên mặt những chàng trai bắt đầu hiện sắc phẫn nộ.

Tất cả đều không nói gì. Lúc này, một giọng nam đột ngột vang lên trong thùng xe chật hẹp, Lý Dung nhìn Nghiêm Hi Quang.

Nghiêm Hi Quang đứng lên trong thùng xe chật hẹp, hỏi cô gái ấy:

“Chúng làm gì với cô?”

Tất cả ngừng thở.

Gương mặt cô gái chìm trong bóng đêm, cô không mẫn không nhạt nói: “Không làm gì cả.”

Không khí lại chìm trong im lặng.

Lý Dung thấy rõ Nghiêm Hi Quang cắn răng.

Một lát sau, trong xe bắt đầu vang tiếng xôn xao, cũng có người chửi bậy.

Nghiêm Hi Quang đứng lên, nói với các chàng trai trong xe:

“Tất cả nghe, nếu đầu rắn lại tìm các cô gái của chúng ta, chúng ta liều mạng với chúng!”

Các chàng trai trên xe như thức tỉnh: “Đúng! Tất cả đều là đồng hương!”

“Làm thật bọn chúng!”

“Đúng! Chúng ta có tám thằng đàn ông! Sao lại không bảo vệ được mấy cô gái?”

“Liều mạng!”

Tám chàng trai, năm cô gái, ban đầu có sáu, lúc qua biên giới bị nước sông cuốn đi.

Nghe những tiếng phẫn nộ của họ, mắt Lý Dung ướt ướt.

Cô và những cô gái khác trên xe ôm chặt lấy nhau, có an ủi lẫn nhau, cũng có sợ quá mà khóc.

Ngoài xe là bóng đêm vô tận...

Mười dặm xung quanh chỉ có mình trạm xăng lóe ánh đèn.

Đầu rấn lại đi từ trong trạm xăng ra, mở cửa xe, quét một vòng các cô gái trong xe, ánh mắt bỗng rơi xuống người Lý Dung...

93. Chương 44: Hành Trình

Edit: Tiểu Lăng

“Mộc Tinh, tôi thấy cô sẽ trở thành một quản lý chuyên ngành giỏi.” Lý Dung nói: “Nói chuyện với cô rất thoải mái, đã rất lâu rồi tôi không cảm nhận được sự thân thiết và hòa hợp từ những người đồng hương. Thật sự rất thích cô đó.”

“Vậy làm bạn đi, dù sao tôi cũng không có mấy tri kỷ ở Thâm Quyển.”

“Được chứ? Ok, tôi có thể thiết kế quần áo cho cô.”

Thẩm Mộc Tinh bị lời nói chất phác của Lý Dung đả động: “Ôi, thụ sủng nhược kinh quá, xem ra sau này tôi nhất định sẽ đi đầu phong cách thời trang rồi.”

“Thật ra tôi cũng ít tri kỷ lắm, có thể quen cô, tôi rất vui, nhất là khi chúng ta còn là đồng hương.” Lý Dung nói.

“So với cô, tôi chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng thôi.” Thẩm Mộc Tinh cười cười.

Bữa cơm với Lý Dung khá hòa hợp, cô ấy không có những tật xấu mà Thẩm Mộc Tinh từng thấy ở những nhà thiết kế khác. Đó là một người phụ nữ rất khiêm tốn và hiền hòa, dù không hề khoe khoang, nhưng người ta cũng nhìn ra được, cô ấy thật sự rất từng trải.

Thẩm Mộc Tinh ăn một miếng bít tết nhỏ, cười hỏi: “Sao lại muốn gả cho người nước ngoài?”

Lý Dung cười một tiếng đầy quyến rũ, đáp: “Đàn ông Trung Quốc hơi thấp giá, không cao như người nước ngoài, cũng không lãng mạn bằng người nước ngoài, đã thế hơn nữa trong số đó vẫn còn ôm cái tư tưởng thời phong kiến. Điểm duy nhất hơn người nước ngoài chỉ có mỗi cái trái tim mãi không thay đổi thôi.”

Lại nói thêm: “Tôi cũng nản lắm rồi, cả một tỷ ba dân, lại không có nổi một trái tim thuộc về tôi, đành dứt khoát ra nước ngoài tìm một túi da thôi.”

Thẩm Mộc Tinh bị lý do thoái thác hài hước của Lý Dung chọc cười: “Còn không phản bác được ấy chứ!”

Lý Dung cười liếc cô: “Cô thì không lo, yêu xa với Nghiêm Hi Quang lâu thế cũng gần tu thành chính quả rồi còn gì.”

Thẩm Mộc Tinh hơi giật mình, thu lại nụ cười.

Thì ra tất cả mọi người, tất cả những người bên cạnh Nghiêm Hi Quang, đều cảm thấy anh và cô chưa từng chia tay.

Thẩm Mộc Tinh cười khỏ, cúi đầu, dùng thìa khuấy café, nói: “Ai biết có qua được chớp mắt không.”

“Đúng vậy, thời gian trôi qua nhanh thật, ngỡ hôm qua tôi vẫn chỉ là một nữ công nhân chừng hai mươi, vừa mới theo đầu rấn xuất ngoại.”

Thẩm Mộc Tinh không nói gì, cũng chẳng biết lòng cô đang nghĩ chi, nghĩ về anh thuở hai mươi, nghĩ tới câu chuyện anh vẫn chưa kể xong hôm trước.

Lý Dung cũng chìm vào trong hồi ức, cô ấy nheo lại đôi mắt hơi xéch, chậm rãi nói:

“Tôi còn nhớ rõ hôm đầu tiên, Nghiêm Hi Quang nhà cô mặc quần áo gì cơ.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, tôi cũng nhớ cả tôi đã mặc gì.” Mặt Lý Dung đầy vẻ đấng chất, hoàn toàn không phần chần như vừa rồi, cô ấy nói: “Bởi vì lúc ấy, nhóm chúng tôi đi toàn những người trẻ tuổi, tất cả đều rất hưng phấn, nhiều người vẫn còn là lần đầu tiên được đi máy bay. Thế nên trước một đám người ăn vận rõ đẹp, mình Nghiêm Hi Quang nhà cô mặc quần áo thường đương nhiên là nổi bật rồi, vậy tôi mới nhìn thêm vài lượt. Khi đó chúng tôi đều cho là tất cả sẽ giống như đầu rấn nói, ngủ một giấc là máy bay hạ cánh, và đến nước ngoài.”

“Rồi sao? Xảy ra bất trắc gì?”

Ánh mắt Lý Dung nhìn ra xa, xa mãi ngoài cửa sổ...

Đó là thu sáu năm trước.

Một Lý Dung vừa tròn hai mươi lần đầu tiên đi máy bay.

Trong ấn tượng của cô ấy, thế giới dường như chỉ bằng cái trần Thủy Đầu. Nhưng ngay khi máy bay vừa cất cánh lên bầu trời, cô ấy bỗng thấy mình như một con ếch nhỏ, mọc được cánh, bay ra khỏi giếng cạn.

Cha nói, tốt xấu gì sang đây về cũng phát tài, chứ ở trong nước thì chỉ có làm công nhân cả đời thôi.

Lý Dung nghĩ, cả đời cha dành được mấy chục nghìn đồng, đều đổ hết vào người cô, cô nhất định phải kiếm được bên nước ngoài.

Cùng đi có mười bốn người nữa, tám nam sáu nữ, trước khi lên máy bay, đầu rấn dẫn đội còn săn sóc mua cho mỗi người một chai nước khoáng, những người trẻ tuổi chưa rành sự đời đều ôm một lòng chờ mong mãnh liệt.

Đầu rấn nói, đáng lẽ phải dẫn họ đi Bắc Kinh làm hộ chiếu trước, bởi họ vẫn còn trẻ, dễ làm, có thể dùng thân phận lưu học sinh để đi; nhưng hộ chiếu cần những 20 ngày mới có, để phòng có người đổi ý muốn về nhà, tất cả giấy tờ chứng nhận của họ đều phải giao cho hắn ta giữ tạm thời, ngay cả điện thoại cũng phải nộp.

Đầu rấn là một tên đàn ông tầm bốn mươi, khá ân cần, dõ một lũ thò lò mũi xanh họ rất ngoan.

20 ngày ở quán trọ nhỏ tại Bắc Kinh, Lý Dung, Nghiêm Hi Quang và mấy người nữa cùng đi buồng điện thoại công cộng gọi cho người nhà.

“Tôi nhớ, lúc đó Nghiêm Hi Quang không gọi cho người nhà, chỉ gọi cho cô.” Lý Dung nói.

Thẩm Mộc Tinh gật đầu: “Đúng, lúc đó tôi vẫn đang giận, nhõng nhẽo không muốn để anh ấy đi, lúc anh ấy gọi từ Bắc Kinh về, chỉ toàn dỗ dành tôi.”

Lý Dung cười cười, cô hồi đó cũng chẳng khác gì Thẩm Mộc Tinh, cũng là một cô bé chưa hiểu chuyện.

Vốn cho rằng lấy được hộ chiếu là đi được Italy rồi, ai ngờ đầu rấn bảo phải đi Triều Tiên thử trước đã, xem có thông hành được không.

Đầu rấn dẫn người vượt biên đều là mấy tay già đời, Lý Dung cũng chẳng hiểu “có thông hành được không” trong miệng họ là gì, chỉ biết đi theo đầu rấn.

Đến Triều Tiên, nghỉ một tuần, đầu rấn nói lại phải về Bắc Kinh một lượt nữa, làm hộ chiếu đi Nga. Đoàn người lại theo đầu rấn về Bắc Kinh, chưa từng nghĩ tới việc không làm được hộ chiếu, họ chỉ có thể đi Đan Mạch trước, rồi từ Đan Mạch lại bay tới Nga.

Chặng đường quanh co này khiến những tâm hồn tuổi trẻ bắt đầu mệt mỏi và nóng nảy, tất cả bắt đầu hoài nghi rằng họ có thể đến được Italy hay không.

Đầu rấn già vô cùng kiên nhẫn giảng giải cho họ: “Những người trẻ tuổi à, có tỷ khó khăn thể thôi mà đã không chịu được rồi, thì sao mà sang nước ngoài phát tài được. Đầu rấn, đầu rấn, tại sao đầu rấn bọn tôi phải gọi là đầu rấn? Cả hành trình vượt biên vốn đã là một chặng đường quanh co hình rấn, trốn trốn né né, hành tung bất định, thế mới gọi là rấn. Lén vượt biên là như vậy, nếu mấy đứa đã có một người cha giàu có, thì cần gì phải chịu khổ thế, nhưng mấy đứa nào có đâu? Italy không mở cửa cho những người bình dân như họ.”

Đầu rấn trấn an, khiến những người trẻ tuổi như được uống một viên thuốc an thần.

Đúng, vì tương lai tốt đẹp, chịu khổ một tý thì đã sao. Người xưa nói rất đúng, muốn lên được đỉnh cao, chớ sợ đường đi khó.

Nên tám nam sáu nữ bọn họ lại trọ ở một khách sạn rất nhỏ tại Nga. Họ là đồng hương, là đồng hành, là đồng lứa; lại thêm người Ôn Châu trước giờ vẫn luôn đoàn kết, tất cả đều “một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ”, nên trên đường đã kết tình nghĩa nồng hậu. Để giảm bớt chi tiêu, đầu rấn chỉ thuê một phòng, mười bốn người trẻ tuổi cùng ngủ chung, giường và sofa để nữ ngủ hết, còn nam đành chịu ngủ dưới đất. Ban ngày họ cười cười nói nói, đêm đến lại đánh bài. Lúc đó, không ai cảm thấy khổ.

Chuyện xảy ra ở ngày cuối trước khi rời Nga, cậu thợ may trong đội nhất định đòi đầu rấn điện thoại...

Khi Nghiêm Hi Quang đi tìm đầu rấn đòi lại điện thoại của mình, họ mới phát hiện, thì ra đầu rấn kêu “giữ tạm thời” điện thoại họ đã không xuất hiện những hai ngày rồi.

“Trả điện thoại lại cho tôi.” Nghiêm Hi Quang đứng trước cửa khách sạn, giằng co với người đàn ông ba mươi tuổi dẫn đội.

Anh cực kỳ cố chấp, nhất định phải lấy lại được điện thoại của mình.

Người đàn ông dẫn đội tên Đại Minh, là một người Đông Bắc, lông mày bị lẹm một phần, có một cái sẹo, trông cực hung dữ. Anh ta cười ha hả giải thích với Nghiêm Hi Quang: “Cậu trai à, cậu lấy lại điện thoại cũng không gọi được từ Nga đâu, số cậu không phải số quốc tế!”

Nghiêm Hi Quang không có văn hóa, anh không hiểu quốc tế gì đó, chỉ cố chấp suy nghĩ, đã nửa tháng anh không được liên lạc với bên ngoài rồi.

“Trả điện thoại lại cho tôi!”

Anh không thềm để lời Đại Minh vào trong tai, trên mặt là vẻ không cho giải thích.

Lý Dung ở bên cạnh, thấy Đại Minh biến sắc, bị giọng điệu cứng rắn của Nghiêm Hi Quang chọc giận, vội khuyên: “Thợ may, Đại Minh nói đúng rồi đấy, cậu có lấy được điện thoại cũng không gọi được đâu, đây đang là ở Nga mà.”

Nghiêm Hi Quang im lặng, rồi lại nói với Đại Minh: “Vậy điện thoại của anh có gọi được về nước không?”

Đại Minh lạnh lùng nói: “Được thì sao?”

Giọng Nghiêm Hi Quang mềm hơn một chút, nói: “Anh có thể cho tôi mượn gọi được không?”

“Không – cho! Mặc kệ cậu!” Đại Minh đóng sầm cửa lại.

Nghiêm Hi Quang bỗng trở nên nóng nảy, anh đi mở cửa, lại phát hiện cửa bị khóa trong.

Một đồng hương nói: “Thợ may, cậu đừng đi ra nữa, đầu rấn cũng nói rồi, chỉ được hoạt động trong khách sạn này thôi, không được ra ngoài, nhờ ra ngoài bị bọn Tây bắt được thì chúng ta chỉ có nước bị tống cổ về nước, cả đời không ra được nước ngoài đâu.”

Nghiêm Hi Quang không nói gì thêm, trở về trong góc ngồi.

Ròng rã hơn hai tháng ở Nga, cuối cùng họ cũng khởi hành đến Tiệp Khắc (Czech). Lúc tới biên giới cần qua sông, mấy cô gái đều sợ quá mà khóc, nhưng đầu rắn mới lại cực kỳ dữ, là một người Sơn Đông còn cao hơn cả Đại Minh một cái đầu. Gã ta dọa mọi người, nếu ai không qua sông thì đánh chết người đó, ném xác xuống cho sông cuốn đi.

Gian nan trắc trở qua được sông, vào đến đất Áo, đầu rắn lại bị đổi.

Lúc Lý Dung qua sông, cô lại đến “ngày”.

Sau Nghiêm Hi Quang lại âm ỉ một lần nữa vì điện thoại, bị đầu rắn mới đánh cho.

Chúng có ba người, không nói gì mà đè Nghiêm Hi Quang xuống đất, dùng quần áo trùm lên đầu và chân anh, bảo vệ mặt, chỉ đập lên mấy chỗ có quần áo che không nhìn thấy. Tất cả bị dọa sợ, không ai dám lên tiếng.

Lý Dung nghe thấy Nghiêm Hi Quang khàn khàn kêu, mãi đến khi anh không kêu nổi nữa, đầu rắn mới cho người dừng tay.

Đầu rắn nói, nếu Nghiêm Hi Quang còn dám âm ỉ, sẽ đánh chết anh trên đường.

Ai chẳng sợ chết?

Nghiêm Hi Quang không lộn xộn nữa, anh chỉ thường ngồi ngẩn người trong góc, đôi khi Lý Dung sẽ chủ động nói đôi câu với anh.

“Này, thợ may, cậu có bạn gái không?”

“Thợ may, uống nước đi, ném thử bánh mì ở đây.”

Nghiêm Hi Quang không nói lời nào, cứ như một người câm.

Lần đầu tiên qua sông ở biên giới Tiệp KHẮC, một người bị nước cuốn trôi, chết. Đầu rắn không thể dẫn họ về theo đường cũ.

Cứ trì hoãn như thế, lại bốn tháng trôi qua, chỉ chớp mắt, họ đã đi được hơn nửa năm rồi.

Tất cả gần như đã quên, tại sao họ lại đi.

Quãng thời gian ở biên giới Tiệp Khắc ấy là những ngày tháng đen tối nhất trong đời Lý Dung.

Lại một đêm đi thông, họ chen lấn trên một chiếc xe tải, bị vận chuyển về một nhà trọ ở biên giới. Xe tạm dừng ở một trạm xăng, trời rất tối, đầu rắn mang tới một người đàn ông Tiệp Khắc từ trong cửa hàng tiện lợi cạnh trạm xăng, sau đó gọi một cô gái trên xe xuống.

Lúc cô gái trở về là mười phút sau.

Tóc cô ấy hơi rối, hai chiếc cúc trên áo sơ mi ca rô bị mở ra, tất cả đều rõ là chuyện gì. Song cô ấy lại không nói gì cả, trở lại chỗ của mình ngồi.

Tất cả nhìn cô gái ấy, trên mặt những chàng trai bắt đầu hiện sắc phẫn nộ.

Tất cả đều không nói gì. Lúc này, một giọng nam đột ngột vang lên trong thùng xe chật hẹp, Lý Dung nhìn Nghiêm Hi Quang.

Nghiêm Hi Quang đứng lên trong thùng xe chật hẹp, hỏi cô gái ấy:

“Chúng làm gì với cô?”

Tất cả ngừng thở.

Gương mặt cô gái chìm trong bóng đêm, cô không mặn không nhạt nói: “Không làm gì cả.”

Không khí lại chìm trong im lặng.

Lý Dung thấy rõ Nghiêm Hi Quang cắn răng.

Một lát sau, trong xe bắt đầu vang tiếng xôn xao, cũng có người chửi bậy.

Nghiêm Hi Quang đứng lên, nói với các chàng trai trong xe:

“Tất cả nghe, nếu đầu rần lại tìm các cô gái của chúng ta, chúng ta liều mạng với chúng!”

Các chàng trai trên xe như thức tỉnh: “Đúng! Tất cả đều là đồng hương!”

“Làm thật bọn chúng!”

“Đúng! Chúng ta có tám thằng đàn ông! Sao lại không bảo vệ được mấy cô gái?”

“Liều mạng!”

Tám chàng trai, năm cô gái, ban đầu có sáu, lúc qua biên giới bị nước sông cuốn đi.

Nghe những tiếng phẫn nộ của họ, mắt Lý Dung ướt ướt.

Cô và những cô gái khác trên xe ôm chặt lấy nhau, có an ủi lẫn nhau, cũng có sợ quá mà khóc.

Ngoài xe là bóng đêm vô tận...

Mười dặm xung quanh chỉ có mình trạm xăng lóe ánh đèn.

Đầu rần lại đi từ trong trạm xăng ra, mở cửa xe, quét một vòng các cô gái trong xe, ánh mắt bỗng rơi xuống người Lý Dung...

94. Chương 48: Chương 45: Dị Dàng

Edit: Đào Sindy

“Em, ra đây chút.” Ánh mắt đầu rần rơi vào trên người Lý Dung, ngoài cười nhưng trong không cười.

Trong xe tĩnh mịch yên tĩnh, ngoài cửa sổ là đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón.

Lý Dung sợ run cả người, cứng ngắc lắc đầu.

“Em gái, có chuyện, muốn em giúp.” Đầu rần cười híp mắt nói.

Trong xe đột nhiên giọng chàng trai trẻ tuổi vang lên, là Giai Minh tuổi nhỏ nhất: “Giúp gì vậy? Anh nói tôi nghe thử!”

“Đúng! Nói nghe một chút!” Người đàn ông khác cũng đáp lời.

Đầu rần biến sắc, ánh mắt tàn nhẫn nhìn quanh tất cả đàn ông trên xe.

Bọn họ đều là người trẻ tuổi mười tám mười chín tuổi, độ tuổi không biết sống chết.

Ánh mắt đầu rần xoay chuyển, bỗng nhiên cất cao giọng: “Chúng mày muốn phản à?”

Câu ông ta vừa dứt, ba người đàn ông Đông Bắc đã xông ra cửa xe.

Khí thế này, giống như chậu nước, dập tắt lửa trong xe.

Mọi người đều không nói.

Tim Lý Dung, bắt đầu nhảy lên bịch bịch, cô theo bản năng nhìn về phía Nghiêm Hi Quang.

Nghiêm Hi Quang ngồi trên cửa xe gần nhất, hút một điếu thuốc, giọng không lớn, rất kiên định nói: “Hôm nay ông dám dẫn các cô ấy đi, chúng ta sẽ chết ở biên cảnh này.”

Một câu, không cao không thấp, lại hết sức có trọng lượng.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt kiên nghị đáp lại đầu rần.

Bọn họ là đồng hương, bọn họ là bạn đồng hành, trên đường đi bọn họ cùng ăn cùng ở, nương tựa lẫn nhau. Với lại, bọn họ là người.

Đầu rần cười lạnh một tiếng: “Vậy tao dẫn đi mặc đồ hồng, được không?”

“Ai cũng không được.” Nghiêm Hi Quang ngồi ở cửa cúi đầu, trầm thấp nói.

Đầu rần âm trầm, mày nhíu lại còn sâu hơn đêm tối, tâm lý Lý Dung rất sợ hãi, cô cảm thấy đầu rần âm tàn kia một giây sau sẽ nắm chặt cổ áo Nghiêm Hi Quang kéo xuống xe đánh chết.

Nhưng mà đầu rần không hề động Nghiêm Hi Quang, ông ta dùng con mắt đảo qua mỗi người trong xe, giọng nói như ma quỷ tới từ địa ngục: “Chúng mày không nghe lời, đúng không? Được, vậy đừng theo tao nữa. Cửa ở chỗ này, chúng mày muốn chạy cứ chạy?”

Một cánh tay trắng kiện vừa dùng lực, soạt một tiếng cửa xe mở ra.

Bọn họ giống như cái trống chen chúc ngồi trong xe nhỏ hẹp, tất cả đều nhìn ra phía ngoài.

“Tao đếm đến năm, đây là cơ hội cuối cùng của chúng mày.”

“Một, hai, ba...”

Khi đầu rần đếm tới ba, đột nhiên có một người trẻ tuổi đeo kính tia máu vằn vện chạy ra khỏi cửa xe!

Không có người ngăn đón, tiếng bước chân anh ta dồn dập dần dần đi từng bước, rất nhanh, bóng dáng anh ta bị cắn nuốt trong bóng đêm.

Một người chạy, thì có người thứ hai lấy dũng khí đi theo, tiếp theo là thứ ba, thứ tư...

Lý Dung nhìn thùng xe càng ngày càng trống không, trong lúc nhất thời không có chủ ý.

Nhưng mà cô thấy Nghiêm Hi Quang vẫn ngồi trên ghế ở cửa ra vào, động cũng không động.

Lý Dung cũng không động.

Tất cả cô gái trên xe, đều theo Nghiêm Hi Quang, lẳng lặng ngồi trong xe.

Mất thấy mấy người đàn ông kia đều chạy mất dạng, đầu rần đứng ở cửa ra vào, cười lạnh nhìn Nghiêm Hi Quang.

“Má!” Đầu rần cầm mũ lưỡi trai, bỗng nhiên quăng lên đầu Nghiêm Hi Quang: “Con mẹ nó mày chạy đi! Sao lại sợ rồi!”

Nghiêm Hi Quang đóng chặt mắt lại, không biến sắc.

Đầu rần đội mũ lên, giơ tay lên với thuộc hạ, những người kia liền đuổi theo trong đêm tối.

Cửa xe hung hăng bị kéo lên.

Lý Dung ngồi xổm di động qua, lôi kéo tay áo Nghiêm Hi Quang: “Tại sao anh không chạy?”

Anh nói: “Chạy không được.”

Lần đó, trời còn chưa sáng, tất cả người chạy trốn đều thất hồn lạc phách về tới trạm xăng dầu, sắc mặt giống như Zombie.

Phía trước là sông biên cảnh cản đường, không có đầu rần, chỉ sợ sẽ biến thành quỷ nước.

Bọn họ chạy không được.

Ngày đó đầu rần không động thủ đánh người, bầu không khí an tĩnh quỷ dị.

Bọn họ lội qua sông biên cảnh, rốt cục vượt qua biên cảnh Cộng hoà Séc.

Lúc đến Áo, gió lạnh thổi vù vù, tất cả mọi người mỗi một cực kỳ, nếu như lúc này có người đột nhiên chết đi, bọn họ sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Dừng ở Áo đúng một tuần, mọi người trì hoãn tới nơi.

“Lần này muốn ngừng lại bao lâu? Ai biết Áo là chỗ nào?”

“Nửa năm, sẽ không lại phải nửa năm chứ? Tôi không được, tôi muốn về nhà.”

Trong khách sạn.

Đầu rắn vừa ôm một đồng lớn bánh mì trở về, có người đối diện hỏi: “Thủ lĩnh, lúc nào chúng ta có thể tới Italy đây?”

“Ngồi xe lửa là đến rồi?” Tâm tình đầu rắn không được tốt, giọng điệu qua loa.

Có người nhỏ giọng thăm thì nói: “Lúc trước đã nói với mọi người, đi máy bay đến, đầu rắn còn nói với tôi, nếu ngồi xe lửa anh ta sẽ cho thuộc hạ đến. Tất cả đều là gạt người...”

Đầu rắn cường tráng sau lưng cười lạnh một tiếng: “Đầu rắn của chúng mày sụp đổ mẹ nó rồi!”

Thật ra bây giờ suy nghĩ một chút, mục đích lúc nào có thể tới, trong lòng những người kia cũng không yên lòng, lên qua lại là đường đi bỏ mạng, trong lúc này có quá nhiều vận hành, quá nhiều thứ không nắm chắc, ai biết ngày mai đường là gì chứ?

Mắt thấy mọi người xao động, một tên cường tráng khác đi đến, đột nhiên quát ra một cánh tay dài như cây chùy, uể oải nói: “Mọi người đừng nóng vội, vạn lý trường chinh* chỉ còn một bước, sáng mai chúng ta ngồi xe lửa đến Italy, hiện tại chúng mày cũng thành thành thật thật giao thân cho chúng tao, chúng tao sẽ chỉ tiêu cho chúng mày lần cuối.”

*Vạn lý Trường chinh (wanli changzheng), tên đầy đủ là Nhị vạn ngũ thiên lý trường chinh, là một cuộc rút lui quân sự của Hồng Quân Công Nông Trung Hoa, với hành trình dài 25 ngàn dặm (12.000 km)[1], bắt đầu từ Giang Tây, tiến về phía tây tới Tây Tạng rồi đi ngược lên phía bắc, tới tận Diên An của tỉnh Thiểm Tây. Trong cuộc Vạn lý Trường chinh, kéo dài 370 ngày [1] từ 16 tháng 10 năm 1934 đến ngày 19 tháng 10 năm 1935, Hồng quân luôn luôn bị quân của Tưởng Giới Thạch truy kích và phải đương đầu với núi cao, sông rộng, đói khát, bệnh tật và tuyết lạnh. Khi khởi đầu cuộc rút lui, Hồng quân có hơn 86 ngàn người [2], nhưng khi kết thúc cuộc Vạn lý Trường chinh, số Hồng quân sống sót chỉ còn ít hơn 7 ngàn

“Đồ? Mấy người còn muốn đoạt tiền à? Lúc trước không phải đã nói xong sao? Hiện giao một nửa tiền, chờ đến Italy trả thêm một nửa khác, lúc này chúng tôi không chịu chút phí tổn nào!”

“ mẹ nó!”

Một cái tát vang dội quát tới! Đánh vào trên mặt người nói chuyện!

“Kêu mày lấy mày phải lấy! Chờ mày đến Italy kiếm núi vàng núi bạc! Mày còn phải cảm tạ mấy anh em chúng tao đây! Lấy ra! Lấy ra! Lấy ra cho tao! Tất cả đô la Mỹ trên người mà giấu! Phát hiện sẽ chặt ngón tay chúng mày!”

Ba tên cường tráng vây quanh, một người cầm trong tay một con dao, dao mới mài, rất chói mắt.

Trước khi ra cửa Lý Dung mang theo một ngàn đô la Mỹ toàn bộ bị vợ vét.

Những người khác, mặc kệ nam nữ đều không tình nguyện giao đô la mỹ ra.

Trong tay đầu rắn đếm tiền mặt cũ nát, ngoài miệng rớt cục đã có ý cười.

Đếm tiền xong, đầu rắn hài lòng nhét tiền vào trong túi quần, ông ta đi vòng vo mấy bước trong phòng, ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người Nghiêm Hi Quang.

Ông ta đã sớm nhìn Nghiêm Hi Quang không vừa mắt.

Lý Dung trông thấy đầu rắn che lại nói gì bên tai tên cường tráng, tên cường tráng kia cười cười, quay người ra dấu với tất cả mọi người.

“Nghe cho tao, tất cả nam, đều cởi quần xuống cho tao, rồi vĩnh viễn lên! Tao muốn nhìn xem chúng mày có phải lên giấu tiền ở đít hay không...”

Mấy người đàn ông đứng thành một loạt, tóc đều đã rất dài.

Lý Dung trông thấy Nghiêm Hi Quang đứng ở gần nhất , ấn cánh tay muốn phản kháng.

Đối phương có dao, dù cho không chết được, để mình sống không bằng chết vẫn làm được.

Một chàng trai hào phóng ở giữa, thoát quần của mình ngồi xổm trên mặt đất.

Đầu rần dùng vỏ dao gõ sau lưng anh ta: “Vĩnh lên!”

Chàng trai liền vĩnh mông lên.

Người kia lấy tay bối bối của người trẻ tuổi.

“Tên này, không có! Cút đi!”

Người trẻ tuổi bị đập một cước, bị quần của mình làm trượt chân.

Đầu rần nhìn tất cả nở nụ cười, nụ cười kia chói tai cực kỳ.

Mấy người đàn ông lục tục cởi bỏ quần, đứng thành một loạt. Một cô gái cũng không né tránh, mà phần nộ nhìn đầu rần.

Quá ức hiếp người khác, giờ này khắc này, bọn họ đã không còn là người, càng giống súc vật đang vận chuyển về lò để giết.

“Bốp!”

“Đây thật con mẹ nó trắng nha!” Một tên cường tráng đột nhiên đi tới vỗ mông Nghiêm Hi Quang.

Lý Dung đã nhìn không được rồi. Cô tinh tường trông thấy sắc mặt Nghiêm Hi Quang, gân xanh trên trán anh bởi vì cú đầu mà sung huyết, hàm răng chăm chú cắn chặt, ấn nhấn.

Đại khái là cả đời anh không muốn nhớ lại hồi ức nhục nhã này.

“Đủ rồi! Các người quá ức hiếp người khác!” Lý Dung đứng dậy từ đám con gái, nghiêm nghị la lên: “Tiền đã đưa cho các người! Các người còn muốn sỉ nhục người khác! Các người có quá đáng lắm không! Nếu như các người còn như vậy, tập thể chúng ta tuyệt thực, chúng tôi chết rồi các người ngay cả hạt bụi cũng không lấy được!”

Một cô gái khác cũng vừa khóc vừa la lên: “Chúng tôi muốn đi tìm cảnh sát! Chúng tôi không đi Italy! Bị cảnh sát nhốt vào cục cảnh sát sẽ được điều về nước, tôi về nhà sẽ không ra ngoài nữa!”

“Đúng! Chúng tôi muốn về nhà!”

Mấy câu đủ để đầu rần ngây ngẩn cả người, tất cả các cô gái đều khóc, tình hình trong lúc nhất thời trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

...

Ba ngày sau đó, bọn họ ngồi xe lửa đến Italy.

Cõi lòng bọn họ hy vọng, nhưng không người nào có tiền phải lang thang đầu đường.

Nơi này hết thấy đều lạ lẫm như vậy, giống như đã trải qua trắc trở địa ngục, đi tới thiên đường lạnh lẽo.

Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ ngồi trước bàn, cà phê trong ly đã nguội lạnh.

Cô nhìn Lý Dung, nước mắt trong mắt cũng rơi đầy.

“Chuyện đó... Nghiêm Hi Quang anh ấy...”

Lý Dung hít sâu một hơi, lại nói, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp:

“Ngày đó mấy tên đàn ông kia muốn dẫn Nghiêm Hi Quang đi, nhưng sau đó sợ chúng tôi náo, cho nên đã bỏ qua cho anh ấy.”

Thẩm Mộc Tinh cúi đầu xuống, nước mắt rơi trên mặt bàn, trong lòng vô cùng đau đớn.

Cô không ngừng gật đầu, nói không ra lời: “Cảm ơn... Cảm ơn cô...”

Khó trách, khó trách Nghiêm Hi Quang nói, anh và Lý Dung không so đo những thứ kia.

Lý Dung thông suốt lộ ra sắc mặt tiêu tan, nói: “Không dễ dàng! Bất kể nói thế nào, đều đã qua rồi, cuộc đời là như vậy.”

Nghe xong được đường đi của bọn họ, Thẩm Mộc Tinh chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Lý Dung thấy cô khóc, đột nhiên cười nói: “Nhìn cô khóc như mưa, sao vậy? Đau lòng à? Nghiêm Hi Quang không nói với cô chuyện này sao?”

Thẩm Mộc Tinh lắc đầu, cảm môi bị thương: “Anh ấy khó hiểu lắm...”

Lý Dung cười, vỗ tay của cô: “Khó hiểu cũng tốt, nếu tôi là cô, tôi đã không gả cho người nước ngoài rồi.”

Thời gian cùng Lý Dung ăn một bữa cơm rất lâu, Nghiêm Hi Quang đại khái cũng làm xong, nên gọi điện thoại tới ch cô.

Cảm xúc của Thẩm Mộc Tinh còn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi sự đau lòng và sợ hãi, ho nhẹ một tiếng, quét hết kiềm chế ở cổ họng, nói chuyện với anh.

“Này, anh xong việc rồi ư?”

“Ừm, em ở đâu? Sao không thấy em?”

“Em gặp một người bạn, ăn bữa cơm.” Cô hít mũi một cái.

Nghiêm Hi Quang nghe vậy thấy có lỗi, cười nói: “Thật muốn nói cho em biết, lúc bắt đầu cuộc họp, nếu em mệt có thể về trước, tối anh dẫn em đi ăn cơm.”

“Em không mệt.” Thẩm Mộc Tinh đột nhiên rất muốn gặp anh: “Nếu không em đi theo anh... Dù sao em cũng thất nghiệp.”

“Đi họp với anh sao?”

“Em ngồi trong xe chờ anh, anh lấy ipad trong phòng làm việc của anh xuống, em muốn chơi.”

Nghiêm Hi Quang suy nghĩ, nói: “Được.”

Từ biệt Lý Dung, Thẩm Mộc Tinh đi tới dưới lầu công ty Nghiêm Hi Quang.

Bên ngoài trời mưa.

Tài xế của anh đã lái xe đến cổng, Thẩm Mộc Tinh mở cửa xe ngồi vào sau, ngồi trong xe chờ anh.

Sau mười phút, anh xuống, cầm trong tay là ipad bọc bao da, cửa xe bị mở ra, tiếng mưa rơi trở nên rõ ràng, lại bị ngăn cách ở cửa xe.

Anh ngồi vào, đóng cửa xe, đưa ipad cho cô.

“Ăn gì?”

“Ăn bò bít tết.”

Xe dần dần chạy, Thẩm Mộc Tinh cầm ipad, bên trên lại có thêm mấy trò chơi.

“Anh download hay sao?” Cô hỏi.

“Anh bảo trợ lý dow, anh không biết.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh mở ra trò đua xe, lười biếng tựa đầu vào vai anh.

Cửa sổ trò chơi là màu đen, trên màn hình phản xạ ra khuôn mặt anh, anh đang cúi đầu nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh an tĩnh dựa trên vai anh, thoải mái cọ xát, giọng nói dịu dàng như hôm qua:

“Nghiêm Hi Quang, anh xem đi, em cho anh xem cái đầu tiên em chạy.”

“Ừm.”

Ngoài cửa sổ mưa càng lúc càng lớn, bên ngoài chắc rất lạnh.

Thăm Mộc Tinh tựa trong ngực anh, cảm giác lại vô cùng ấm áp.

95. Chương 45: Dịu Dàng

Edit: Đào Sindy

“Em, ra đây chút.” Ánh mắt đầu rắn rơi vào trên người Lý Dung, ngoài cười nhưng trong không cười.

Trong xe tĩnh mịch yên tĩnh, ngoài cửa sổ là đêm tối đưa tay không thấy được năm ngón.

Lý Dung sợ run cả người, cứng ngắc lắc đầu.

“Em gái, có chuyện, muốn em giúp.” Đầu rắn cười híp mắt nói.

Trong xe đột nhiên giọng chàng trai trẻ tuổi vang lên, là Giai Minh tuổi nhỏ nhất: “Giúp gì vậy? Anh nói tôi nghe thử!”

“Đúng! Nói nghe một chút!” Người đàn ông khác cũng đáp lời.

Đầu rắn biến sắc, ánh mắt tàn nhẫn nhìn quanh tất cả đàn ông trên xe.

Bọn họ đều là người trẻ tuổi mười tám mười chín tuổi, độ tuổi không biết sống chết.

Ánh mắt đầu rắn xoay chuyển, bỗng nhiên cất cao giọng: “Chúng mày muốn phản à?”

Câu ông ta vừa dứt, ba người đàn ông Đông Bắc đã xông ra cửa xe.

Khí thế này, giống như chậu nước, đập tắt lửa trong xe.

Mọi người đều không nói.

Tim Lý Dung, bắt đầu nhảy lên bịch bịch, cô theo bản năng nhìn về phía Nghiêm Hi Quang.

Nghiêm Hi Quang ngồi trên cửa xe gần nhất, hút một điếu thuốc, giọng không lớn, rất kiên định nói: “Hôm nay ông dám dẫn các cô ấy đi, chúng ta sẽ chết ở biên cảnh này.”

Một câu, không cao không thấp, lại hết sức có trọng lượng.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt kiên nghị đáp lại đầu rắn.

Bọn họ là đồng hương, bọn họ là bạn đồng hành, trên đường đi bọn họ cùng ăn cùng ở, nương tựa lẫn nhau.

Với lại, bọn họ là người.

Đầu rắn cười lạnh một tiếng: “Vậy tao dẫn đi mặc đồ hồng, được không?”

“Ai cũng không được.” Nghiêm Hi Quang ngồi ở cửa cúi đầu, trầm thấp nói.

Đầu rắn âm trầm, mày nhíu lại còn sâu hơn đêm tối, tâm lý Lý Dung rất sợ hãi, cô cảm thấy đầu rắn âm tàn kia một giây sau sẽ nắm chặt cổ áo Nghiêm Hi Quang kéo xuống xe đánh chết.

Nhưng mà đầu rắn không hề động Nghiêm Hi Quang, ông ta dùng con mắt đảo qua mỗi người trong xe, giọng nói như ma quỷ tới từ địa ngục: “Chúng mày không nghe lời, đúng không? Được, vậy đừng theo tao nữa. Cửa ở chỗ này, chúng mày muốn chạy cứ chạy?”

Một cánh tay trắng kiện vừa dùng lực, soạt một tiếng cửa xe mở ra.

Bọn họ giống như cái trống chen chúc ngồi trong xe nhỏ hẹp, tất cả đều nhìn ra phía ngoài.

“Tao đếm đến năm, đây là cơ hội cuối cùng của chúng mày.”

“Một, hai, ba...”

Khi đầu rần đếm tới ba, đột nhiên có một người trẻ tuổi đeo kính tia máu vằn vện chạy ra khỏi cửa xe!

Không có người ngăn đón, tiếng bước chân anh ta dồn dập dần dần đi từng bước, rất nhanh, bóng dáng anh ta bị cắn nuốt trong bóng đêm.

Một người chạy, thì có người thứ hai lấy dũng khí đi theo, tiếp theo là thứ ba, thứ tư...

Lý Dung nhìn thùng xe càng ngày càng trống không, trong lúc nhất thời không có chủ ý.

Nhưng mà cô thấy Nghiêm Hi Quang vẫn ngồi trên ghế ở cửa ra vào, động cũng không động.

Lý Dung cũng không động.

Tất cả cô gái trên xe, đều theo Nghiêm Hi Quang, lẳng lặng ngồi trong xe.

Mắt thấy mấy người đàn ông kia đều chạy mất dạng, đầu rần đứng ở cửa ra vào, cười lạnh nhìn Nghiêm Hi Quang.

“Má!” Đầu rần cầm mũ lưỡi trai, bỗng nhiên quăng lên đầu Nghiêm Hi Quang: “Con mẹ nó mày chạy đi! Sao lại sợ rồi!”

Nghiêm Hi Quang đóng chặt mắt lại, không biến sắc.

Đầu rần đội mũ lên, giơ tay lên với thuộc hạ, những người kia liền đuổi theo trong đêm tối.

Cửa xe hung hăng bị kéo lên.

Lý Dung ngồi xổm di động qua, lôi kéo tay áo Nghiêm Hi Quang: “Tại sao anh không chạy?”

Anh nói: “Chạy không được.”

Lần đó, trời còn chưa sáng, tất cả người chạy trốn đều thất hồn lạc phách về tới trạm xăng dầu, sắc mặt giống như Zombie.

Phía trước là sông biên cảnh cản đường, không có đầu rần, chỉ sợ sẽ biến thành quỷ nước.

Bọn họ chạy không được.

Ngày đó đầu rần không động thủ đánh người, bầu không khí an tĩnh quỷ dị.

Bọn họ lội qua sông biên cảnh, rốt cục vượt qua biên cảnh Cộng hoà Séc.

Lúc đến Áo, gió lạnh thổi vù vù, tất cả mọi người mỗi một cực kỳ, nếu như lúc này có người đột nhiên chết đi, bọn họ sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Dừng ở Áo đúng một tuần, mọi người trì hoãn tới nơi.

“Lần này muốn ngừng lại bao lâu? Ai biết Áo là chỗ nào?”

“Nửa năm, sẽ không lại phải nửa năm chứ? Tôi không được, tôi muốn về nhà.”

Trong khách sạn.

Đầu rần vừa ôm một đồng lớn bánh mì trở về, có người đối diện hỏi: “Thủ lĩnh, lúc nào chúng ta có thể tới Italy đây?”

“Ngồi xe lửa là đến rồi?” Tâm tình đầu rần không được tốt, giọng điệu qua loa.

Có người nhỏ giọng thăm thì nói: “Lúc trước đã nói với mọi người, đi máy bay đến, đầu rần còn nói với tôi, nếu ngồi xe lửa anh ta sẽ cho thuộc hạ đến. Tất cả đều là gạt người...”

Đầu rần cường tráng sau lưng cười lạnh một tiếng: “Đầu rần của chúng mày sụp đổ mẹ nó rồi!”

Thật ra bây giờ suy nghĩ một chút, mục đích lúc nào có thể tới, trong lòng những người kia cũng không yên lòng, lên qua lại là đường đi bỏ mạng, trong lúc này có quá nhiều vận hành, quá nhiều thứ không nắm chắc, ai biết ngày mai đường là gì chứ?

Mắt thấy mọi người xao động, một tên cường tráng khác đi đến, đột nhiên quát ra một cánh tay dài như cây chùy, uể oải nói: “Mọi người đừng nóng vội, vạn lý trường chinh* chỉ còn một bước, sáng mai chúng ta ngồi xe lửa đến Italy, hiện tại chúng mày cũng thành thành thật thật giao thân cho chúng tao, chúng tao sẽ chỉ tiêu cho chúng mày lần cuối.”

*Vạn lý Trường chinh (wanli changzheng), tên đầy đủ là Nhị vạn ngũ thiên lý trường chinh, là một cuộc rút lui quân sự của Hồng Quân Công Nông Trung Hoa, với hành trình dài 25 ngàn dặm (12.000 km)[1], bắt đầu từ Giang Tây, tiến về phía tây tới Tây Tạng rồi đi ngược lên phía bắc, tới tận Diên An của tỉnh Thiểm Tây. Trong cuộc Vạn lý Trường chinh, kéo dài 370 ngày [1] từ 16 tháng 10 năm 1934 đến ngày 19 tháng 10 năm 1935, Hồng quân luôn luôn bị quân của Tưởng Giới Thạch truy kích và phải đương đầu với núi cao, sông rộng, đói khát, bệnh tật và tuyết lạnh. Khi khởi đầu cuộc rút lui, Hồng quân có hơn 86 ngàn người [2], nhưng khi kết thúc cuộc Vạn lý Trường chinh, số Hồng quân sống sót chỉ còn ít hơn 7 ngàn

“Đồ? Mấy người còn muốn đoạt tiền à? Lúc trước không phải đã nói xong sao? Hiện giao một nửa tiền, chờ đến Italy trả thêm một nửa khác, lúc này chúng tôi không chịu chút phí tổn nào!”

“ mẹ nó!”

Một cái tát vang dội quát tới! Đánh vào trên mặt người nói chuyện!

“Kêu mày lấy mày phải lấy! Chờ mày đến Italy kiếm núi vàng núi bạc! Mày còn phải cảm tạ mấy anh em chúng tao đây! Lấy ra! Lấy ra! Lấy ra cho tao! Tất cả đô la Mỹ trên người mà giấu! Phát hiện sẽ chặt ngón tay chúng mày!”

Ba tên cường tráng vây quanh, một người cầm trong tay một con dao, dao mới mài, rất chói mắt.

Trước khi ra cửa Lý Dung mang theo một ngàn đô la Mỹ toàn bộ bị vợ vét.

Những người khác, mặc kệ nam nữ đều không tình nguyện giao đô la mỹ ra.

Trong tay đầu rắn đếm tiền mặt cũ nát, ngoài miệng rót cục đã có ý cười.

Đếm tiền xong, đầu rắn hài lòng nhét tiền vào trong túi quần, ông ta đi vòng vo mấy bước trong phòng, ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người Nghiêm Hi Quang.

Ông ta đã sớm nhìn Nghiêm Hi Quang không vừa mắt.

Lý Dung trông thấy đầu rắn che lại nói gì bên tai tên cường tráng, tên cường tráng kia cười cười, quay người ra dấu với tất cả mọi người.

“Nghe cho tao, tất cả nam, đều cởi quần xuống cho tao, rồi vĩnh mông lên! Tao muốn nhìn xem chúng mày có phải lén giấu tiền ở đít hay không...”

Mấy người đàn ông đứng thành một loạt, tóc đều đã rất dài.

Lý Dung trông thấy Nghiêm Hi Quang đứng ở gần nhất, ấn cánh tay muốn phản kháng.

Đối phương có dao, dù cho không chết được, để mình sống không bằng chết vẫn làm được.

Một chàng trai hào phóng ở giữa, thoát quần của mình ngồi xổm trên mặt đất.

Đầu rắn dùng vỏ dao gõ sau lưng anh ta: “Vĩnh lên!”

Chàng trai liền vĩnh mông lên.

Người kia lấy tay bối bối của người trẻ tuổi.

“Tên này, không có! Cút đi!”

Người trẻ tuổi bị đập một cước, bị quần của mình làm trượt chân.

Đầu rắn nhìn tất cả nở nụ cười, nụ cười kia chói tai cực kỳ.

Mấy người đàn ông lục tục cởi bỏ quần, đứng thành một loạt. Mấy cô gái cũng không né tránh, mà phần nộ nhìn đầu rắn.

Quá ức hiếp người khác, giờ này khắc này, bọn họ đã không còn là người, càng giống súc vật đang vận chuyển về lò để giết.

“Bốp!”

“Đây thật con mẹ nó trắng nha!” Một tên cường tráng đột nhiên đi tới vỗ mông Nghiêm Hi Quang.

Lý Dung đã nhìn không được rồi. Cô tinh tường trông thấy sắc mặt Nghiêm Hi Quang, gân xanh trên trán anh bởi vì cú đầu mà sung huyết, hàm răng chăm chú cắn chặt, ắn nhẩn.

Đại khái là cả đời anh không muốn nhớ lại hồi ức nhục nhã này.

“Đủ rồi! Các người quá ức hiếp người khác!” Lý Dung đứng dậy từ đám con gái, nghiêm nghị la lên: “Tiền đã đưa cho các người! Các người còn muốn sỉ nhục người khác! Các người có quá đáng lắm không! Nếu như các người còn như vậy, tập thể chúng ta tuyệt thực, chúng tôi chết rồi các người ngay cả hạt bụi cũng không lấy được!”

Một cô gái khác cũng vừa khóc vừa la lên: “Chúng tôi muốn đi tìm cảnh sát! Chúng tôi không đi Italy! Bị cảnh sát nhốt vào cục cảnh sát sẽ được điều về nước, tôi về nhà sẽ không ra ngoài nữa!”

“Đúng! Chúng tôi muốn về nhà!”

Mấy câu đủ để đầu rần ngây ngẩn cả người, tất cả các cô gái đều khóc, tình hình trong lúc nhất thời trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

...

Ba ngày sau đó, bọn họ ngồi xe lửa đến Italy.

Cõi lòng bọn họ hy vọng, nhưng không người nào có tiền phải lang thang đầu đường.

Nơi này hết thấy đều lạ lẫm như vậy, giống như đã trải qua trắc trở địa ngục, đi tới thiên đường lạnh lẽo.

Thẩm Mộc Tinh lặng lẽ ngồi trước bàn, cà phê trong ly đã nguội lạnh.

Cô nhìn Lý Dung, nước mắt trong mắt cũng rơi đầy.

“Chuyện đó... Nghiêm Hi Quang anh ấy...”

Lý Dung hít sâu một hơi, lại nói, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp:

“Ngày đó mấy tên đàn ông kia muốn dẫn Nghiêm Hi Quang đi, nhưng sau đó sợ chúng tôi náo, cho nên đã bỏ qua cho anh ấy.”

Thẩm Mộc Tinh cúi đầu xuống, nước mắt rơi trên mặt bàn, trong lòng vô cùng đau đớn.

Cô không ngừng gạt đầu, nói không ra lời: “Cảm ơn... Cảm ơn cô...”

Khó trách, khó trách Nghiêm Hi Quang nói, anh và Lý Dung không so đo những thứ kia.

Lý Dung thông suốt lộ ra sắc mặt tiêu tan, nói: “Không dễ dàng! Bất kể nói thế nào, đều đã qua rồi, cuộc đời là như vậy.”

Nghe xong được đường đi của bọn họ, Thẩm Mộc Tinh chỉ có thể không ngừng gạt đầu.

Lý Dung thấy cô khóc, đột nhiên cười nói: “Nhìn cô khóc như mưa, sao vậy? Đau lòng à? Nghiêm Hi Quang không nói với cô chuyện này sao?”

Thẩm Mộc Tinh lắc đầu, cắn môi bị thương: “Anh ấy khó hiểu lắm...”

Lý Dung cười, vỗ tay của cô: “Khó hiểu cũng tốt, nếu tôi là cô, tôi đã không gả cho người nước ngoài rồi.”

Thời gian cùng Lý Dung ăn một bữa cơm rất lâu, Nghiêm Hi Quang đại khái cũng làm xong, nên gọi điện thoại tới ch cô.

Cảm xúc của Thẩm Mộc Tinh còn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi sự đau lòng và sợ hãi, ho nhẹ một tiếng, quét hết kiềm chế ở cổ họng, nói chuyện với anh.

“Này, anh xong việc rồi ư?”

“Ừm, em ở đâu? Sao không thấy em?”

“Em gặp một người bạn, ăn bữa cơm.” Cô hít mũi một cái.

Nghiêm Hi Quang nghe vậy thấy có lỗi, cười nói: “Thật muốn nói cho em biết, lúc bắt đầu cuộc họp, nếu em mệt có thể về trước, tối anh dẫn em đi ăn cơm.”

“Em không mệt.” Thẩm Mộc Tinh đột nhiên rất muốn gặp anh: “Nếu không em đi theo anh... Dù sao em cũng thất nghiệp.”

“Đi họp với anh sao?”

“Em ngồi trong xe chờ anh, anh lấy ipad trong phòng làm việc của anh xuống, em muốn chơi.”

Nghiêm Hi Quang suy nghĩ, nói: “Được.”

Từ biệt Lý Dung, Thẩm Mộc Tinh đi tới dưới lầu công ty Nghiêm Hi Quang.

Bên ngoài trời mưa.

Tài xế của anh đã lái xe đến cổng, Thẩm Mộc Tinh mở cửa xe ngồi vào sau, ngồi trong xe chờ anh.

Sau mười phút, anh xuống, cầm trong tay là ipad bọc bao da, cửa xe bị mở ra, tiếng mưa rơi trở nên rõ ràng, lại bị ngăn cách ở cửa xe.

Anh ngồi vào, đóng cửa xe, đưa ipad cho cô.

“Ăn gì?”

“Ăn bò bít tết.”

Xe dần dần chạy, Thẩm Mộc Tinh cầm ipad, bên trên lại có thêm mấy trò chơi.

“Anh download hay sao?” Cô hỏi.

“Anh bảo trợ lý dow, anh không biết.” Anh nói.

Thẩm Mộc Tinh mở ra trò đua xe, lười biếng tựa đầu vào vai anh.

Cửa sổ trò chơi là màu đen, trên màn hình phản xạ ra khuôn mặt anh, anh đang cúi đầu nhìn cô.

Thẩm Mộc Tinh an tĩnh dựa trên vai anh, thoải mái cọ xát, giọng nói dịu dàng như hôm qua:

“Nghiêm Hi Quang, anh xem đi, em cho anh xem cái đầu tiên em chạy.”

“Ừm.”

Ngoài cửa sổ mưa càng lúc càng lớn, bên ngoài chắc rất lạnh.

Thẩm Mộc Tinh tựa trong ngực anh, cảm giác lại vô cùng ấm áp.

96. Chương 49: Chương 46: Sẽ Không Đi Xa

Edit: Song Linh

Beta: Đào Sindy

Đội Nghiêm Hi Quang xong việc, Thẩm Mộc Tinh cũng đã qua cửa trò chơi. Lúc này mưa đã tạnh, cô ngồi trong xe nhìn anh bước ra khỏi toà cao ốc, Sử Lỗi ở bên cạnh anh, hoa chân múa tay nói chuyện gì đó.

Người tên Sử Lỗi này rất kỳ lạ. Thắm Mộc Tinh đã gặp rất nhiều người có tiền, càng có tiền càng không bao giờ mặc quần áo của các nhãn hàng nổi tiếng. Anh ta thì hoàn toàn ngược lại, là phú thương số một số hai Trung Quốc, mà toàn thân cao thấp đều là các loại hàng hiệu bất mắt, tác phong cực kỳ phô trương.

Thắm Mộc Tinh thấy bọn họ đi ra, hạ cửa kính xe xuống. Từ xa Sử Lỗi đã nhìn thấy Thắm Mộc Tinh ngồi trong xe, liền bày ra dáng vẻ công tử phong lưu phóng khoáng khoát tay với cô. Nghiêm Hi Quang cũng từ từ đi tới.

Thắm Mộc Tinh nhìn chân anh.

Lúc anh chậm rãi bước đi, ngược lại không nhìn ra chân anh bị cà thọt.

Chân của anh, anh không muốn nhắc đến, chắc là bị thương lúc ở nước ngoài.

Thắm Mộc Tinh nghĩ đến khi Lý Dung nói với anh những lời đó, cuối cùng anh đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn.

Nghiêm Hi Quang ngồi vào trong xe, ho khan một tiếng, hỏi cô: “Có đói không?”

“Có chút.”

“Đi ăn cơm thôi, em muốn ăn gì?”

Sử Lỗi cũng ngồi vào: “Cô Thắm không ngại tôi đi theo làm bóng đèn chứ?”

“Tất nhiên là không rồi.”

Xe lăn bánh, Sử Lỗi gọi điện thoại cho thư ký để đặt phòng trước.

Thắm Mộc Tinh nhìn Nghiêm Hi Quang, anh ho khan một tiếng, hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao.”

Lúc xe chạy đến giao lộ gặp đèn xanh đèn đỏ, Thắm Mộc Tinh mở túi xách của mình, đưa một hộp thuốc nhỏ cho anh: “Ừm, lát nữa nhớ uống.”

Nghiêm Hi Quang nhận lấy hộp thuốc, nhìn nhìn, bỗng nhiên ánh mắt sáng hơn vài phần: “Thuốc cảm, là em mua sao?”

Thắm Mộc Tinh gạt đầu: “Ừ, vừa rồi em chán quá... Đúng lúc chỗ này có tiệm thuốc.”

Nghiêm Hi Quang chăm chú nhìn cô hai giây, Thắm Mộc Tinh cũng nhìn anh.

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, không phải anh ho khan được vài ngày rồi sao? Còn không chịu uống thuốc, anh muốn châu trời à?”

Sử Lỗi quay đầu lại, nhìn hai người rồi nhướng mày: “Hai người đừng có ngược cẩu nữa được không?”

Thắm Mộc Tinh cười, trong lòng nói thầm không biết bao nhiêu cô gái ở Thâm Quyển này coi anh là chồng, anh cũng được coi là cẩu độc thân à?

Nhưng Thắm Mộc Tinh không nói ra câu đùa vui này, cô và Sử Lỗi vẫn chưa quen thân.

Nghiêm Hi Quang nắm hộp thuốc kia, nhìn trái nhìn phải, nhìn tới nhìn lui, mở ra, bắt đầu bóc phần giấy bạc gói bên ngoài viên thuốc. Thắm Mộc Tinh vội vàng lấy một chai nước khoáng từ túi xách ra.

“Nước của anh đây.”

Nghiêm Hi Quang nhận lấy chai nước chỉ còn một nửa kia, ánh mắt dừng trên mặt cô, nở nụ cười.

Ba người đi đến một nhà hàng Nhật Bản, Sử Lỗi vô cùng phô trương, đặt một căn phòng vô cùng xa hoa.

Anh ta là người như vậy, rất biết ăn nói, không hề nhạt nhẽo. Thắm Mộc Tinh cũng là nhân viên thị trường nên hai người trò chuyện rất vui vẻ. Nghiêm Hi Quang không thích nói chuyện, chỉ im lặng ngồi một bên gấp thức ăn cho Thắm Mộc Tinh.

“Vậy về sau hai người làm Tập Khắc Ni Lạc đại sư cảm động thế nào vậy?”

“Ông già đó, cố chấp vô cùng, trước khi Nghiêm Hi Quang xuất hiện, đã tuyên bố không thu nhận đồ đệ nữa rồi.” Sử Lỗi cười cười, hiện lên vẻ gian xảo: “Ông ấy không nhận đồ đệ, tất nhiên toàn bộ người ở Napoli cũng không tình nguyện nhận một người nhập cư bất hợp pháp làm đồ đệ. Nhưng mà tôi và Nghiêm Hi Quang một người có đầu óc, một người có tay nghề, còn sợ không có cơm ăn sao?”

Sử Lỗi thao thao bất tuyệt giảng giải những chuyện anh ta và Nghiêm Hi Quang trải qua khi ở nước ngoài: “Khi đó tôi mua một đồng vải về, Nghiêm chịu trách nhiệm may, tôi chịu trách nhiệm tiêu thụ. Hai người chúng tôi tạm thời xây dựng một phường may màu đen ở căn gác xép đó. Âu phục làm ra chuyên phỏng theo các mẫu mã lưu hành phổ biến nhất. Quần áo được làm ra rất tốt, giá cả lại phải chăng, là hàng giả chất lượng cao, buôn bán ngày càng tốt. Kiểu dáng nào phổ biến, Nghiêm liền làm cái đó.”

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc nhìn Nghiêm Hi Quang, anh chỉ cúi đầu xấu hổ cười cười.

Có lẽ cảm thấy xấu hổ vì chuyện kiếm sống lúc trước mà không từ thủ đoạn.

Sử Lỗi lại nói: “Cuối cùng có một ngày, chúng tôi mô phỏng cả kiểu của Tập Khắc Ni Lạc đại sư. Khi thầy đến để xác định thời điểm may quần áo cho một vị khách quan trọng, đột nhiên phát hiện trợ lý của khách hàng mặc một bộ âu phục theo kiểu dáng mới trong tiệm, kiểu dáng cùng cách thiết kế đều giống nhau, còn có tấm lót vai.”

Nghiêm Hi Quang khẽ giải thích với cô: “Âu phục ở Napoli không có tấm lót vai, bọn họ có kĩ thuật treo tay áo, khi mặc âu phục không có tấm lót vai sẽ linh hoạt hơn, khi đó anh còn chưa có được loại kĩ thuật này.”

“À, vậy sau đó thì sao?” Thẩm Mộc Tinh nghe say sưa ngon lành.

Sử Lỗi cười gian xảo: “Vậy mà ông già kia lại cầm lấy bộ âu phục đó, tự mình tới cửa tìm chúng tôi. Ông ấy hỏi Nghiêm, cậu có hứng thú học tập cùng tôi không?”

Thẩm Mộc Tinh cười, lấy cùi chỏ chọc chọc Nghiêm Hi Quang: “Oa! Vậy anh trả lời như thế nào? Có phải kích động đến mức muốn đập đầu bái sư không?”

Nghiêm Hi Quang vuốt tay: “Anh nói anh không có học phí.”

Sử Lỗi cười ha ha: “Đúng vậy, tôi phiên dịch lại lời nói của Nghiêm, lão già kia nghe xong liền lắc đầu.”

Tập Khắc Ni Lạc đại sư suy nghĩ vài giây, đột nhiên nhìn về phía hai chiếc nhẫn làm bằng vàng Nghiêm Hi Quang đeo trên cổ.

“Hay dùng thứ kia làm học phí đi, cậu thấy thế nào?”

Sau cơn mưa, ban đêm ở Thẩm Quyển, rất yên tĩnh.

Nghiêm Hi Quang nắm tay Thẩm Mộc Tinh, bước trên con đường về nhà.

“Mẹ để lại nhẫn cho anh, cứ như vậy mà dùng làm học phí sao?”

“Ừ, đã dùng rồi.”

“Vậy sau khi anh về nước thì Tập Khắc Ni Lạc đại sư có trả lại không?”

“Không có. Hiện giờ nó đang ở Italy rồi.”

“Tập Khắc Ni Lạc đại sư đúng là keo kiệt mà, cầm nhiều giải thưởng ‘Cây kéo vàng’ như vậy, vẫn còn tham hai chiếc nhẫn vàng đó.”

“Ông ấy cũng giữ lại, không có bán đi.”

“À, cũng có thể là vì tình thầy trò mà giữ lại.”

Nghiêm Hi Quang có chút cảm khái nói: “Hai năm trước, khi ở bên cạnh ông ấy, ông ấy chỉ cho anh làm cổ áo bẻ, không hề dạy những thứ khác. Mãi đến khi anh học xong tiếng Ý rồi, có thể nói chuyện với ông ấy.

Khi đó anh nói, hai chiếc nhẫn kia là di vật của mẹ anh. Kể từ khi đó, ông ấy mới bắt đầu dạy anh làm tay áo.”

Thẩm Mộc Tinh dừng lại, kiễng chân, sờ tóc anh: “Cậu bé thông minh, vậy mà học được cách đánh vào tình cảm của người khác rồi.”

Nghiêm Hi Quang cũng dừng lại, đối mặt với cô: “Không còn cách nào khác, anh phải học được những thứ đó. Nếu như học không được, sẽ không thể trở về gặp em.”

Thẩm Mộc Tinh bị ánh mắt tha thiết của anh làm rung động rồi, ngẩng đầu chăm chú ngắm nhìn đôi mắt đó.

Bên cạnh là sân đánh Golf, không có người đi ngang qua, chỉ có tiếng xào xạc của lá cây bị gió thổi.

Bỗng nhiên ánh mắt của Nghiêm Hi Quang trở nên nghiêm túc, di chuyển từ ánh mắt xuống môi của cô, anh chậm rãi cúi xuống, để gương mặt mình kề sát.

Thẩm Mộc Tinh hồi hộp nuốt nước miếng, từ từ nhắm mắt lại.

Cô chỉ cho rằng anh định trêu chọc một chút, lại không ngờ ở bên đường nơi xe cô đi lại tấp nập, anh ôm lấy cô hôn rất nghiêm túc. Thẩm Mộc Tinh bối rối mở mắt, liền nhìn thấy có vài người già đi tản bộ đi về phía họ, mau chóng đẩy anh ra.

Giống như thói quen, Nghiêm Hi Quang sáp lại gần cô muốn hôn lên, Thẩm Mộc Tinh khó xử, dịu dàng nói: “Chỗ này là bên đường đó...”

Nghiêm Hi Quang hôn cô một chút rồi thả cô ra.

Anh ôm cơ thể mềm mại của cô, đứng đó không nhúc nhích, Thẩm Mộc Tinh cũng ôm anh, dán mặt vào lồng ngực ấm áp đó.

“Mộc Tinh, tại sao hôm nay lại đối xử tốt với anh như vậy?” Giọng nói từ tính phát ra khiến lồng ngực chấn động, làm lộ tai Thẩm Mộc Tinh hơi tê tê.

“Thật sao, sao em không biết nhỉ...” Giọng nói cô mềm mại, ôm eo anh, trong lòng hoàn toàn an tâm.

Anh bắt đầu liệt kê “Công trạng” của cô: “Cùng đi họp với anh, còn mua thuốc cho anh nữa...”

“Hả, vậy cũng được tính sao? Những thứ anh muốn đơn giản quá rồi đó.”

Nghiêm Hi Quang vuốt ve mái tóc dài mượt, hưởng thụ vẻ nghịch ngợm cùng dịu dàng đã lâu không được thấy, nói:

“Anh bỏ em ở nơi này sáu năm, cho nên, anh cho rằng phải dùng ít nhất sáu năm mới có thể dụ dỗ được em.”

Đôi mắt Thẩm Mộc Tinh ươn ướt, cố gắng khống chế cảm xúc, ra vẻ phóng khoáng mà cười: “Này, đừng nhắc đến nữa, đó có tính là gì, không sao cả.”

Chuyện khiến A Mẫn vô công rồi nghề tò mò nhất là người bạn trai khiến Thẩm Mộc Tinh đi sớm về trễ.

Khi A Mẫn áp dụng kế hoạch đi du lịch Tây Tạng đã lập ra từ trước đó, cũng là lúc Nghiêm Hi Quang đến Nghiêm Châu công tác.

Khi Thẩm Mộc Tinh báo cáo việc chuẩn bị đi Tây Tạng trên điện thoại, Nghiêm Hi Quang lập tức phản đối.

“Ngồi trên tàu có oxy không? Đến khi xuống tàu đến Tây Tạng lại có oxy không?” Anh hỏi trên điện thoại, giọng nói mang theo vài phần lo lắng.

“Ngốc, nơi không có oxy thì có người sống sao?” Thẩm Mộc Tinh không khách sáo chê cười anh.

“Nhất định em phải đi sao?”

“Em chỉ đi giải sầu thôi mà, nơi đó hoàn toàn khác với Thâm Quyển, cho em yên tĩnh một chút, khi trở lại, lại phải tiếp tục lao vào guồng quay của thành phố này rồi.”

“Đừng tự ép buộc bản thân, em có thể đến đây với anh.”

“Em học ngành marketing đấy, chẳng lẽ đến đó bán quần áo cho anh sao?”

“Có cái gì không tốt?”

“Được rồi, sau này kết hôn, đi làm nhìn thấy anh, tan làm cũng thấy, nhìn đến phát ngán.” Cô bật cười trêu ghẹo.

“Vậy em tính khi nào kết hôn?”

Ngược lại người nào đó còn biết rên rỉ khi còn nóng.

Nhiều khi Thẩm Mộc Tinh nghi ngờ: “Ở Tây Tạng có oxy không” đôi khi còn giả làm đồ ngốc bán manh với cô, rõ ràng là một người khôn khéo đến độc ác mà!

...

Ngày hôm sau, đầu tiên Thẩm Mộc Tinh và A Mẫn lên máy bay đến Tây Ninh, sau đó lại bay đến Lhasa, trước khi đi đã chuẩn bị kỹ càng, nên trên đường cũng coi như thuận lợi.

Bọn họ đi đến Tu viện Drepung, Sera Monastery, Chùa Đại Chiêu, mỗi nơi đều rất khác biệt, hai người cũng hoàn toàn giả làm nữ thanh niên hoạt bát, chụp ảnh, ghi lại nhật ký du lịch, ném toàn bộ phiền não ra sau lưng để thưởng thức phong cảnh thiên đường, để hơi thở tôn giáo bí ẩn ngấm vào xương cốt.

Đương nhiên, việc làm với tần suất cao nhất chính là tìm wifi, bởi vì Nghiêm Hi Quang muốn xem hình của cô.

Thẩm Mộc Tinh gửi cho anh rất nhiều ảnh, khi cô chấp tay thành kính cùng với người dân Tây Tạng, khi cô đi vòng quanh ngắm nhìn chiếc chuông vàng, cô chấp tay sau lưng, đứng cạnh chớp cửa những sợi dây treo cờ, mỉm cười thật tươi.

Những năm gần đây, cô vui mình bận rộn vào chuyện học tập và công tác, chưa từng đi chơi lần nào.

Đây là lần đầu tiên cô đi du lịch đúng nghĩa, lại đi đến một nơi xa xôi như vậy.

Buổi tối, cô ngủ nhờ ở nhà của người dân nơi đây, nhìn ra bầu trời đêm yên tĩnh bên ngoài, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng khi ngủ của A Mẫn, đột nhiên cảm thấy rất nhớ nhà, rất nhớ anh.

Mới ra ngoài được ba ngày thôi.

Cô nghĩ, lúc ấy Nghiêm Hi Quang lang thang ở một nơi xa xôi như thế, ba ngày, ba đêm, từng buổi tối, anh cũng sẽ có cảm giác này sao?

Nói chung là do cô không hiểu chuyện.

Cô bắt đầu phát hiện, sau khi trải qua trận sóng to gió lớn này, khi được ở bên cạnh anh lần nữa, cô không thể xa anh.

Đột nhiên cô cảm thấy rất hối hận, âm thầm thề trong lòng.

Đời này kiếp này, mất đi rồi có lại anh, nhất định sẽ không buông tay nữa.

97. Chương 46: Sẽ Không Đi Xa

Edit: Song Linh

Beta: Đào Sindy

Đội Nghiêm Hi Quang xong việc, Thẩm Mộc Tinh cũng đã qua cửa trò chơi. Lúc này mưa đã tạnh, cô ngồi trong xe nhìn anh bước ra khỏi toà cao ốc, Sử Lỗi ở bên cạnh anh, hoa chân múa tay nói chuyện gì đó.

Người tên Sử Lỗi này rất kỳ lạ. Thắm Mộc Tinh đã gặp rất nhiều người có tiền, càng có tiền càng không bao giờ mặc quần áo của các nhãn hàng nổi tiếng. Anh ta thì hoàn toàn ngược lại, là phú thương số một số hai Trung Quốc, mà toàn thân cao thấp đều là các loại hàng hiệu bắt mắt, tác phong cực kỳ phô trương.

Thắm Mộc Tinh thấy bọn họ đi ra, hạ cửa kính xe xuống. Từ xa Sử Lỗi đã nhìn thấy Thắm Mộc Tinh ngồi trong xe, liền bày ra dáng vẻ công tử phong lưu phóng khoáng khoát tay với cô. Nghiêm Hi Quang cũng từ từ đi tới.

Thắm Mộc Tinh nhìn chân anh.

Lúc anh chậm rãi bước đi, ngược lại không nhìn ra chân anh bị cà thọt.

Chân của anh, anh không muốn nhắc đến, chắc là bị thương lúc ở nước ngoài.

Thắm Mộc Tinh nghĩ đến khi Lý Dung nói với anh những lời đó, cuối cùng anh đã phải trải qua bao nhiêu khó khăn.

Nghiêm Hi Quang ngồi vào trong xe, ho khan một tiếng, hỏi cô: “Có đói không?”

“Có chút.”

“Đi ăn cơm thôi, em muốn ăn gì?”

Sử Lỗi cũng ngồi vào: “Cô Thắm không ngại tôi đi theo làm bóng đèn chứ?”

“Tất nhiên là không rồi.”

Xe lăn bánh, Sử Lỗi gọi điện thoại cho thư ký để đặt phòng trước.

Thắm Mộc Tinh nhìn Nghiêm Hi Quang, anh ho khan một tiếng, hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao.”

Lúc xe chạy đến giao lộ gặp đèn xanh đèn đỏ, Thắm Mộc Tinh mở túi xách của mình, đưa một hộp thuốc nhỏ cho anh: “Ừm, lát nữa nhớ uống.”

Nghiêm Hi Quang nhận lấy hộp thuốc, nhìn nhìn, bỗng nhiên ánh mắt sáng hơn vài phần: “Thuốc cảm, là em mua sao?”

Thắm Mộc Tinh gạt đầu: “Ừ, vừa rồi em chán quá... Đúng lúc chỗ này có tiệm thuốc.”

Nghiêm Hi Quang chăm chú nhìn cô hai giây, Thắm Mộc Tinh cũng nhìn anh.

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì, không phải anh ho khan được vài ngày rồi sao? Còn không chịu uống thuốc, anh muốn châu trời à?”

Sử Lỗi quay đầu lại, nhìn hai người rồi nhướn mày: “Hai người đừng có ngược cẩu nữa được không?”

Thắm Mộc Tinh cười, trong lòng nói thầm không biết bao nhiêu cô gái ở Thâm Quyển này coi anh là chồng, anh cũng được coi là cẩu độc thân à?

Nhưng Thắm Mộc Tinh không nói ra câu đùa vui này, cô và Sử Lỗi vẫn chưa quen thân.

Nghiêm Hi Quang nắm hộp thuốc kia, nhìn trái nhìn phải, nhìn tới nhìn lui, mở ra, bắt đầu bóc phần giấy bạc gói bên ngoài viên thuốc. Thắm Mộc Tinh vội vàng lấy một chai nước khoáng từ túi xách ra.

“Nước của anh đây.”

Nghiêm Hi Quang nhận lấy chai nước chỉ còn một nửa kia, ánh mắt dừng trên mặt cô, nở nụ cười.

Ba người đi đến một nhà hàng Nhật Bản, Sử Lỗi vô cùng phô trương, đặt một căn phòng vô cùng xa hoa.

Anh ta là người như vậy, rất biết ăn nói, không hề nhạt nhẽo. Thắm Mộc Tinh cũng là nhân viên thị trường nên hai người trò chuyện rất vui vẻ. Nghiêm Hi Quang không thích nói chuyện, chỉ im lặng ngồi một bên gấp thức ăn cho Thắm Mộc Tinh.

“Vậy về sau hai người làm Tập Khắc Ni Lạc đại sư cảm động thế nào vậy?”

“Ông già đó, cố chấp vô cùng, trước khi Nghiêm Hi Quang xuất hiện, đã tuyên bố không thu nhận đồ đệ nữa rồi.” Sử Lỗi cười cười, hiện lên vẻ gian xảo: “Ông ấy không nhận đồ đệ, tất nhiên toàn bộ người ở Napoli cũng không tình nguyện nhận một người nhập cư bất hợp pháp làm đồ đệ. Nhưng mà tôi và Nghiêm Hi Quang một người có đầu óc, một người có tay nghề, còn sợ không có cơm ăn sao?”

Sử Lỗi thao thao bất tuyệt giảng giải những chuyện anh ta và Nghiêm Hi Quang trải qua khi ở nước ngoài: “Khi đó tôi mua một đồng vải về, Nghiêm chịu trách nhiệm may, tôi chịu trách nhiệm tiêu thụ. Hai người chúng tôi tạm thời xây dựng một phòng may màu đen ở căn gác xép đó. Âu phục làm ra chuyên phỏng theo các mẫu mã lưu hành phổ biến nhất. Quần áo được làm ra rất tốt, giá cả lại phải chăng, là hàng giả chất lượng cao, buôn bán ngày càng tốt. Kiểu dáng nào phổ biến, Nghiêm liền làm cái đó.”

Thẩm Mộc Tinh kinh ngạc nhìn Nghiêm Hi Quang, anh chỉ cúi đầu xấu hổ cười cười.

Có lẽ cảm thấy xấu hổ vì chuyện kiếm sống lúc trước mà không từ thủ đoạn.

Sử Lỗi lại nói: “Cuối cùng có một ngày, chúng tôi mô phỏng cả kiểu của Tập Khắc Ni Lạc đại sư. Khi thầy đến để xác định thời điểm may quần áo cho một vị khách quan trọng, đột nhiên phát hiện trợ lý của khách hàng mặc một bộ âu phục theo kiểu dáng mới trong tiệm, kiểu dáng cùng cách thiết kế đều giống nhau, còn có tấm lót vai.”

Nghiêm Hi Quang khẽ giải thích với cô: “Âu phục ở Napoli không có tấm lót vai, bọn họ có kỹ thuật treo tay áo, khi mặc âu phục không có tấm lót vai sẽ linh hoạt hơn, khi đó anh còn chưa có được loại kỹ thuật này.”

“À, vậy sau đó thì sao?” Thẩm Mộc Tinh nghe say sưa ngon lành.

Sử Lỗi cười gian xảo: “Vậy mà ông già kia lại cầm lấy bộ âu phục đó, tự mình tới cửa tìm chúng tôi. Ông ấy hỏi Nghiêm, cậu có hứng thú học tập cùng tôi không?”

Thẩm Mộc Tinh cười, lấy cùi chỏ chọc chọc Nghiêm Hi Quang: “Oa! Vậy anh trả lời như thế nào? Có phải kích động đến mức muốn đập đầu bái sư không?”

Nghiêm Hi Quang vuốt tay: “Anh nói anh không có học phí.”

Sử Lỗi cười ha ha: “Đúng vậy, tôi phiên dịch lại lời nói của Nghiêm, lão già kia nghe xong liền lắc đầu.”

Tập Khắc Ni Lạc đại sư suy nghĩ vài giây, đột nhiên nhìn về phía hai chiếc nhẫn làm bằng vàng Nghiêm Hi Quang đeo trên cổ.

“Hay dùng thứ kia làm học phí đi, cậu thấy thế nào?”

Sau cơn mưa, ban đêm ở Thẩm Quyển, rất yên tĩnh.

Nghiêm Hi Quang nắm tay Thẩm Mộc Tinh, bước trên con đường về nhà.

“Mẹ để lại nhẫn cho anh, cứ như vậy mà dùng làm học phí sao?”

“Ừ, đã dùng rồi.”

“Vậy sau khi anh về nước thì Tập Khắc Ni Lạc đại sư có trả lại không?”

“Không có. Hiện giờ nó đang ở Italy rồi.”

“Tập Khắc Ni Lạc đại sư đúng là keo kiệt mà, cầm nhiều giải thưởng ”Cây kéo vàng” như vậy, vẫn còn tham hai chiếc nhẫn vàng đó.”

“Ông ấy cũng giữ lại, không có bán đi.”

“À, cũng có thể là vì tình thầy trò mà giữ lại.”

Nghiêm Hi Quang có chút cảm khái nói: “Hai năm trước, khi ở bên cạnh ông ấy, ông ấy chỉ cho anh làm cổ áo bẻ, không hề dạy những thứ khác. Mãi đến khi anh học xong tiếng Ý rồi, có thể nói chuyện với ông ấy.

Khi đó anh nói, hai chiếc nhẫn kia là di vật của mẹ anh. Kể từ khi đó, ông ấy mới bắt đầu dạy anh làm tay áo.”

Thẩm Mộc Tinh dừng lại, kiễng chân, sờ tóc anh: “Cậu bé thông minh, vậy mà học được cách đánh vào tình cảm của người khác rồi.”

Nghiêm Hi Quang cũng dừng lại, đối mặt với cô: “Không còn cách nào khác, anh phải học được những thứ đó. Nếu như học không được, sẽ không thể trở về gặp em.”

Thẩm Mộc Tinh bị ánh mắt tha thiết của anh làm rung động rồi, ngẩng đầu chăm chú ngắm nhìn đôi mắt đó.

Bên cạnh là sân đánh Golf, không có người đi ngang qua, chỉ có tiếng xào xạc của lá cây bị gió thổi.

Bỗng nhiên ánh mắt của Nghiêm Hi Quang trở nên nghiêm túc, di chuyển từ ánh mắt xuống môi của cô, anh chậm rãi cúi xuống, để gương mặt mình kề sát.

Thẩm Mộc Tinh hồi hộp nuốt nước miếng, từ từ nhắm mắt lại.

Cô chỉ cho rằng anh định trêu chọc một chút, lại không ngờ ở bên đường nơi xe cô đi lại tấp nập, anh ôm lấy cô hôn rất nghiêm túc. Thẩm Mộc Tinh bối rối mở mắt, liền nhìn thấy có vài người già đi tản bộ đi về phía họ, mau chóng đẩy anh ra.

Giống như thói quen, Nghiêm Hi Quang sáp lại gần cô muốn hôn lên, Thẩm Mộc Tinh khó xử, dịu dàng nói: “Chỗ này là bên đường đó...”

Nghiêm Hi Quang hôn cô một chút rồi thả cô ra.

Anh ôm cơ thể mềm mại của cô, đứng đó không nhúc nhích, Thẩm Mộc Tinh cũng ôm anh, dán mặt vào lồng ngực ấm áp đó.

“Mộc Tinh, tại sao hôm nay lại đối xử tốt với anh như vậy?” Giọng nói từ tính phát ra khiến lồng ngực chấn động, làm lỗ tai Thẩm Mộc Tinh hơi tê tê.

“Thật sao, sao em không biết nhỉ...” Giọng nói cô mềm mại, ôm eo anh, trong lòng hoàn toàn an tâm.

Anh bắt đầu liệt kê “Công trạng” của cô: “Cùng đi họp với anh, còn mua thuốc cho anh nữa...”

“Hả, vậy cũng được tính sao? Những thứ anh muốn đơn giản quá rồi đó.”

Nghiêm Hi Quang vuốt ve mái tóc dài mượt, hưởng thụ vẻ nghịch ngợm cùng dịu dàng đã lâu không được thấy, nói:

“Anh bỏ em ở nơi này sáu năm, cho nên, anh cho rằng phải dùng ít nhất sáu năm mới có thể dụ dỗ được em.”

Đôi mắt Thẩm Mộc Tinh ươn ướt, cố gắng khống chế cảm xúc, ra vẻ phóng khoáng mà cười: “Này, đừng nhắc đến nữa, đó có tính là gì, không sao cả.”

Chuyện khiến A Mẫn vô công rồi nghề tò mò nhất là người bạn trai khiến Thẩm Mộc Tinh đi sớm về trễ.

Khi A Mẫn áp dụng kế hoạch đi du lịch Tây Tạng đã lập ra từ trước đó, cũng là lúc Nghiêm Hi Quang đến Nghiêm Châu công tác.

Khi Thẩm Mộc Tinh báo cáo việc chuẩn bị đi Tây Tạng trên điện thoại, Nghiêm Hi Quang lập tức phản đối.

“Ngồi trên tàu có oxy không? Đến khi xuống tàu đến Tây Tạng lại có oxy không?” Anh hỏi trên điện thoại, giọng nói mang theo vài phần lo lắng.

“Ngốc, nơi không có oxy thì có người sống sao?” Thẩm Mộc Tinh không khách sáo chê cười anh.

“Nhất định em phải đi sao?”

“Em chỉ đi giải sầu thôi mà, nơi đó hoàn toàn khác với Thâm Quyển, cho em yên tĩnh một chút, khi trở lại, lại phải tiếp tục lao vào guồng quay của thành phố này rồi.”

“Đừng tự ép buộc bản thân, em có thể đến đây với anh.”

“Em học ngành marketing đấy, chẳng lẽ đến đó bán quần áo cho anh sao?”

“Có cái gì không tốt?”

“Được rồi, sau này kết hôn, đi làm nhìn thấy anh, tan làm cũng thấy, nhìn đến phát ngán.” Cô bật cười trêu ghẹo.

“Vậy em tính khi nào kết hôn?”

Ngược lại người nào đó còn biết rên rỉ khi còn nóng.

Nhiều khi Thẩm Mộc Tinh nghi ngờ: “Ồ Tây Tạng có oxy không” đôi khi còn giả làm đồ ngốc bán manh với cô, rõ ràng là một người khôn khéo đến độc ác mà!

...

Ngày hôm sau, đầu tiên Thẩm Mộc Tinh và A Mẫn lên máy bay đến Tây Ninh, sau đó lại bay đến Lhasa, trước khi đi đã chuẩn bị kỹ càng, nên trên đường cũng coi như thuận lợi.

Bọn họ đi đến Tu viện Drepung, Sera Monastery, Chùa Đại Chiêu, mỗi nơi đều rất khác biệt, hai người cũng hoàn toàn giả làm nữ thanh niên hoạt bát, chụp ảnh, ghi lại nhật ký du lịch, ném toàn bộ phiền não ra sau lưng để thưởng thức phong cảnh thiên đường, để hơi thở tôn giáo bí ẩn ngấm vào xương cốt.

Đương nhiên, việc làm với tần suất cao nhất chính là tìm wifi, bởi vì Nghiêm Hi Quang muốn xem hình của cô.

Thẩm Mộc Tinh gửi cho anh rất nhiều ảnh, khi cô chấp tay thành kính cùng với người dân Tây Tạng, khi cô đi vòng quanh ngắm nhìn chiếc chuông vàng, cô chấp tay sau lưng, đứng cạnh chớp cửa những sợi dây treo cờ, mỉm cười thật tươi.

Những năm gần đây, cô vui mình bận rộn vào chuyện học tập và công tác, chưa từng đi chơi lần nào.

Đây là lần đầu tiên cô đi du lịch đúng nghĩa, lại đi đến một nơi xa xôi như vậy.

Buổi tối, cô ngủ nhờ ở nhà của người dân nơi đây, nhìn ra bầu trời đêm yên tĩnh bên ngoài, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng khi ngủ của A Mẫn, đột nhiên cảm thấy rất nhớ nhà, rất nhớ anh.

Mới ra ngoài được ba ngày thôi.

Cô nghĩ, lúc ấy Nghiêm Hi Quang lang thang ở một nơi xa xôi như thế, ba ngày, ba đêm, từng buổi tối, anh cũng sẽ có cảm giác này sao?

Nói chung là do cô không hiểu chuyện.

Cô bắt đầu phát hiện, sau khi trải qua trận sóng to gió lớn này, khi được ở bên cạnh anh lần nữa, cô không thể xa anh.

Đột nhiên cô cảm thấy rất hối hận, âm thầm thề trong lòng.

Đời này kiếp này, mất đi rồi có lại anh, nhất định sẽ không buông tay nữa.

98. Chương 50: Chương 47: Bị Cảm

Edit: Đào Sindy

Thẩm Mộc Tinh và A Mẫn ở khách sạn gia đình tại Lhasa, gian phòng ấm áp thoải mái dễ chịu, trong nội viện hương trà bơ phiêu đảng, chủ nhà nuôi một con chó nhỏ, thường xuyên đi theo Thẩm Mộc Tinh và A Mẫn ở trong sân phơi nắng.

Con chó nhỏ rất đáng yêu, thường xuyên giương cặp mắt đen nhánh nhìn chăm chăm Thẩm Mộc Tinh.

“A Mẫn, cô có nghĩ đến chuyện kết hôn không?” Thẩm Mộc Tinh ngồi trong sân đọc sách, đột nhiên hỏi như vậy.

A Mẫn đang tập yoga, nhắm mắt lại nói:

“Kết hôn? Không dám nghĩ, cả đời mắt lớn trừng mắt nhỏ với một người đàn ông sống hết đời, ngẫm lại rất tuyệt vọng.”

Thẩm Mộc Tinh nghe cô nói như vậy, thì không nói gì nữa.

Trong khách sạn loáng thoáng nghe một bài hát đã cũ, do Hoàng Lỗi đã lên chức baba hát. Năm tháng như nước, Thẩm Mộc Tinh lắng lắng nghe lời bài hát, có vài câu đã động cô thật sâu:

Đã từng có quá nhiều cơ hội để đền bù

Nhưng lại biến hạnh phúc thành sai lầm

Trên giao lộ tôi dừng lại nhớ về ngày đó

Điều gì khiến chúng ta vứt bỏ tình yêu không ngoảnh đầu

Thẩm Mộc Tinh đi đến trước mặt con chó nhỏ, ngồi xổm xuống, con chó nhỏ đang ngậm mảnh đệm vải gập gù dắc ý chơi, cô cười nói: “A Mẫn, tôi muốn kết hôn rồi, tôi muốn cùng người đàn ông chung sống nuôi một con chó nhỏ.”

A Mẫn dừng động tác lại, có chút kinh ngạc: “Với ai thế? Là ai làm cho Thẩm tiên nữ không dính khói lửa trần gian của chúng ta động phạm tâm?”

Thẩm Mộc Tinh nghĩ đến Nghiêm Hi Quang, đã cảm thấy thật ảm áp.

Bọn họ chờ qua cuối mùa thu, lại chờ qua trời đông giá rét, đảo quanh năm tháng lại quay về.

Nếu cô không sai, thì Nghiêm Hi Quang cũng không sai, sao không to gan tìm về hạnh phúc mong muốn chờ đợi kia?

Thẩm Mộc Tinh nói: “Cùng người tôi yêu, trở về liền kết.”

A Mẫn cảnh cáo cô: “Thẩm tiên nữ, độc thân một ngày, bằng cưới một năm đấy, cô hãy nghĩ mà làm nhá!”

“Nghĩ lại à, đã bốn nghĩ năm nghĩ ngàn nghĩ vạn nghĩ rồi!”

Thẩm Mộc Tinh cười nói, tròng mắt nhìn con chó nhỏ, con chó nhỏ vẫn ngậm cái đệm vung qua vung lại, cô tập trung nhìn vào, thì ra là răng con chó nhỏ bị sợi chỉ của đệm mắc lại.

Thẩm Mộc Tinh nhìn nó bất lực, liền đưa tay giúp nó kéo đệm, không nghĩ rằng con chó kia đột nhiên trở mặt, một phát cắn lấy mu bàn tay cô!

“Á ——” Cô nhẹ kêu một tiếng.

Bệnh viện nhân dân Lhasa.

Thẩm Mộc Tinh vừa lấy xong một ống huyết thanh, từ phòng tiêm thuốc đi ra.

A Mẫn chờ bên ngoài phòng tiêm thuốc lấy, thấy cô ra thì đi qua.

“Tiêm xong chưa?”

“Xong rồi, bác sĩ nói phải tiêm nhiều lần.”

“Con chó chết tiết này, đợi ban đêm gió lớn tôi bắt nó đem nấu.”

“Trách tôi trách tôi, ai biết đệm nhỏ kia là giường của nó? Chó nhỏ kiêu kỳ nhất là người khác động vào ổ của nó.” Thẩm Mộc Tinh bất đắc dĩ cười.

A Mẫn đưa di động cho cô, đột nhiên một mặt bát quái lại gần:

“Cô thành thật khai báo, người đàn ông cô muốn kết hôn, có phải là Nghiêm Hi Quang?”

“Ách, làm sao cô biết?”

“Wao, là đại sư minh tinh đều tới tìm anh ta may quần áo sao? Mộc Tinh, cô muốn gả cho anh ta, hợp lý nha! Tôi ủng hộ cô!”

Thẩm Mộc Tinh xem lịch sử cuộc gọi, hỏi A Mẫn: “Khi này anh ấy gọi đến à?”

“Đúng nha, tôi nói với anh ta là cô bị chó cắn rồi, anh ta nói sẽ lập tức đặt vé máy bay tới, nghe giọng trong điện thoại, anh ta rất gấp đó.”

“Sao cô lại không đáng tin như thế! Cô dọa anh ấy làm gì? Tôi chỉ bị chó cắn tý xiu, mất miếng da thôi!”

“Tôi không có dọa anh ta à, tôi chỉ nói cô bị chó cắn rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh ta hỏi là chó gì, tôi nói là chó Tây Tạng.”

“Teddy cũng là chó Tây Tạng? Người đàn ông của tôi thành thật quá đấy! Cô nói như vậy anh ấy sẽ tưởng rằng là chó Ngao Tây Tạng đó bà chị ơi!”

Đời trước Nghiêm Hi Quang nhất định là con trâu.

Thẩm Mộc Tinh năm lần bảy lượt cường điệu anh không nên tới, anh vẫn cố chấp tới.

Khẩu khí nói chuyện nghiêm khắc anh dùng với cô là dạng đã rất nhiều năm trước

Khi đó cô tự mình chạy tới ký túc xá của Thẩm Minh đụng phải người xấu, chạy đến chỗ anh dọa anh sợ, Nghiêm Hi Quang nói, sao em không biết nặng nhẹ như thế!

Lần này Thẩm Mộc Tinh cũng nhận được trách móc nặng nề tương tự của anh, cuối cùng cô không lay chuyển được anh, nói:

“Được rồi, anh đến đi, em đã nói là không sao.”

“Không nói thì anh vẫn muốn đến kiểm tra.”

“...”

Sáng sớm anh đến Lhasa, Thẩm Mộc Tinh một đêm không ngủ, trời mới vừa tờ mờ sáng, ngoài cửa khách sạn đã có động tĩnh.

Khoảng thời gian này khách tới ở rất ít, Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian mặc quần áo tử tế, xuống lầu, đã nhìn thấy anh.

Lhasa 3 độ c, trời trong xanh, gió nhẹ, anh mặc một chiếc áo khoác nỉ rất dài và dày, trên người có nếp nhăn do đi đường dài.

“Tìm cháu đấy.” Thẩm Mộc Tinh nói với bà chủ.

Bà chủ cười có lỗi, nói với Nghiêm Hi Quang: “Chó nhà tôi cắn cô gái đó, thật có lỗi.”

“Không sao.”

Nghiêm Hi Quang nói vài câu với bà chủ, làm thủ tục nhập cư, liền đi tới trước mặt cô.

Trên người anh mang theo chút lạnh sáng sớm, xuyên qua áo ngủ mỏng trên người cô.

“Cắn ở đâu? Cho anh xem?”

“Chỗ này.”

Thẩm Mộc Tinh đưa tay ra, để lộ ra miếng băng cá nhân.

Dưới băng dán cá nhân có hai hạt vùng lớn nhỏ màu đỏ thẫm, đã ngưng tụ thành vết máu.

Rõ ràng Thẩm Mộc Tinh thấy anh nhẹ nhàng thả ra.

Cô đi lên lầu trước, anh đi sau lưng cô.

Thẩm Mộc Tinh rất nhớ anh nên không có chuyện gì cũng tìm đề tài để nói.

“Này, có phải anh nghĩ ngón tay em rút mất, tàn phế rồi không?”

Không biết là cố ý tổn hại cô hay là thật lòng, Nghiêm Hi Quang nói: “Anh tưởng em bị chó Ngao Tây Tạng cắn.”

“Vậy thì em không tàn phế cũng bị hù chết.”

Thẩm Mộc tinh đứng trước cửa phòng, nhường chìa khoá cho anh mở cửa.

Nghiêm Hi Quang dứt chìa khoá vào ổ, ngẩng đầu nhìn cô.

Hai người nhìn nhau, cửa mở.

Thẩm Mộc Tinh vào cửa, đột nhiên cô nghĩ đến gì đó, chấp tay sau lưng xoay người hỏi anh: “Mà anh...”

Lời nói vừa nói phân nửa, thân thể liền bị người phía sau ôm lấy.

Nhịp đập của cô bỗng nhiên lạc nửa nhịp, giống như cái chén rơi giữa không trung đột nhiên bị chụp lấy.

Anh ôm cô thật chặt, áo ngoài lạnh buốt, da thịt lại nóng bỏng đặc trưng cho đàn ông.

Cặp mắt Nghiêm Hi Quang cuồng nhiệt nhìn chăm chăm cô, tưởng niệm thâm thúy trong mắt nồng đến không tan ra.

“Anh làm sao?” Môi anh ở trên mũi cô, cúi đầu, hô hấp nóng rực đập trên mặt cô, làm cho lòng người mất cân bằng.

Thân thể Thẩm Mộc Tinh chống lấy, hai tay đặt trước ngực anh, hai gò má nhiễm hồng, kiên trì nói cho hết lời vừa rồi:

“Anh... Em nhớ trước kia anh từng nói, coi như em bị người khác ăn vào bụng rồi phun ra, thì em vẫn là của anh...”

Vừa mới dứt lời, Thẩm Mộc Tinh đã hối hận.

Nghiêm Hi Quang không cho cô cơ hội chạy thoát, thật sự muốn ăn cô vào bụng.

Nụ hôn nóng bỏng kéo dài, cơ thể cuộn cuộn khát vọng.

Nghiêm Hi Quang cắn môi cô, mơ hồ dịu dàng hỏi: “Anh đã từng nói lời buồn nôn như thế sao?”

Thẩm Mộc Tinh chỉ cảm thấy mỗi một tắc da thịt toàn thân đều run rẩy, thở hổn hển, dùng tiếng cười khàn đáp lại anh: “Anh đã nói... Anh đã từng nói...”

Nghiêm Hi Quang lần nữa hôn xuống, hai người chăm chú ôm nhau.

Phòng khách sạn này không lớn, hai ba bước đã đến bên giường.

Chân Thẩm Mộc Tinh mềm nhũn, liền bị anh lấn người đặt trên giường...

Nghiêm Hi Quang mới tới Tây Tạng một ngày, liền bị phản ứng cao nguyên.

Mới đầu, anh còn đùa là cô làm anh mệt, Thẩm Mộc Tinh còn đánh anh cắn anh.

Sau đó càng ngày càng nghiêm trọng, lúc trước anh chỉ bị cảm, đến nơi này liền ho khan không ngừng.

Đến Tây Tạng du lịch, đau khổ của bệnh cảm cúm tăng thêm nhiều lần với ở đồng bằng, A Mẫn còn “Nhiệt tình” hỗ trợ tra xét tư liệu, nói là ở Tây Tạng, cảm cúm sẽ dẫn đến phổi có nước, bệnh này nguy hiểm chết người, có một nữ lữ hữu* bởi vì cảm cúm mà chết trên đường.

*nữ phượt thủ

“Không được, lập tức đi bệnh viện ngay.” Thắm Mộc Tinh càng ngày càng cảm thấy đáng sợ.

Nghiêm Hi Quang không dễ chịu, kéo tay cô an ủi: “Không sao, dân mạng quá khoa trương.”

“Khoa trương cái gì chứ! Thật sự có người vì ở cao nguyên bị phổi có nước mà chết! Lỡ như có thì sao! Không được, lập tức dẫn anh đi bệnh viện, cho đến khi khỏi bệnh lại xuất viện.”

Nghiêm Hi Quang thấy cô gấp gáp, mệt mỏi cười.

Trong lòng anh nghĩ, đời trước Thắm Mộc Tinh nhất định là con trâu.

Đi bệnh viện ở hai ngày, bác sĩ chích thuốc, uống thuốc, vừa mới chuyển biến tốt, ho khan còn có chút đau.

Thắm Mộc Tinh ở bệnh viện một tác cũng không rời, nhìn dáng vẻ anh suy yếu mệt mỏi, đau lòng một trận.

Nghiêm Hi Quang nhận điện thoại, vừa nói công việc, trên tay cũng đánh xong.

Thắm Mộc Tinh từ ngoài phòng bệnh vào, mang theo một bọc lớn.

“Em về lấy đồ dùng cho anh rửa mặt, còn có, đây là quần áo trong một tiệm nhỏ em mua cho anh, dùng để thay ra rồi giặt!”

Cô lấy từng thứ từng thứ ra.

Toàn thân Nghiêm Hi Quang không có sức lực, đầu nặng chân nhẹ, trêu cô: “Sao không mua cho anh quần áo người dân Tây Tạng hay mặc?”

“Có quần áo mặc đã không tệ rồi.” Cô trừng mắt liếc anh một cái: “Không cho anh tới, anh lại tới? Chịu khổ, cũng không uống?”

“Đáng.” Nghiêm Hi Quang nhìn cô, cười như không cười.

Mặt Thắm Mộc Tinh đỏ lên, không nhìn anh, làm bộ lục đồ trong bọc.

Đảo đảo lấy ra một sợi dây đỏ.

Lôi ra ngoài, là một sợi dây bình an.

Mắt Nghiêm Hi Quang hơi híp.

Đó là một sợi dây bình an nhạt màu, phía dưới treo một cây kéo nhỏ.

“Bùa hộ mệnh của anh cho em.” Cô để bùa bình an vào tay anh.

Nghiêm Hi Quang mở bàn tay ra, ngón tay loay hoay.

“Cũ như thế mà em còn giữ à?”

Thắm Mộc Tinh lộ ra chút ngượng ngùng, nhưng kiên trì nói những lời buồn nôn: “Đương nhiên giữ lại, lúc anh đi em giữ lại tưởng niệm, sao có thể ném chứ, mà lại, cũng vì nó, em mới yêu anh ngay.”

Nghiêm Hi Quang hơi kinh ngạc.

Tâm sự thiếu nữ xoay chuyển muôn vàn, sao anh hiểu hết được?

Lúc trước anh luôn trầm mặc lái xe tải như thế, cô ngồi ở vị trí kế bên tài xế, muốn cầm bùa bình an này nhìn một chút, anh lại cố chấp muốn tháo nó xuống, để vào tay cô.

Khi đó lòng cô giống như đột nhiên bị một chàng trai trầm mặc ít nói mở ra.

Cô nghĩ, chàng trai này không nói nhiều, nhưng có một trái tim biết quan tâm.

Mắt thấy cô vui vẻ, anh đều có thể lấy cho cô, là một người đáng giá để phó thác.

Nghiêm Hi Quang cầm bùa bình an mất hồn, Thắm Mộc Tinh liền nói:

“Bệnh cảm của anh mau tốt hơn, bệnh đỡ rồi, chúng ta liền trở về, không ngây ngốc ở đây nữa.”

Cô nói: “Đến Thâm Quyển, đã là tháng giêng rồi, chúng ta về thăm nhà, thăm ba mẹ một chuyến nhé.”

99. Chương 47: Bị Cắm

Edit: Đào Sindy

Thẩm Mộc Tinh và A Mẫn ở khách sạn gia đình tại Lhasa, gian phòng ấm áp thoải mái dễ chịu, trong nội viện hương trà bơ phiêu đảng, chủ nhà nuôi một con chó nhỏ, thường xuyên đi theo Thẩm Mộc Tinh và A Mẫn ở trong sân phơi nắng.

Con chó nhỏ rất đáng yêu, thường xuyên giương cặp mắt đen nhánh nhìn chăm chăm Thẩm Mộc Tinh.

“A Mẫn, cô có nghĩ đến chuyện kết hôn không?” Thẩm Mộc Tinh ngồi trong sân đọc sách, đột nhiên hỏi như vậy.

A Mẫn đang tập yoga, nhắm mắt lại nói:

“Kết hôn? Không dám nghĩ, cả đời mắt lớn trừng mắt nhỏ với một người đàn ông sống hết đời, ngẫm lại rất tuyệt vọng.”

Thẩm Mộc Tinh nghe cô nói như vậy, thì không nói gì nữa.

Trong khách sạn loáng thoáng nghe một bài hát đã cũ, do Hoàng Lỗi đã lên chức baba hát Năm tháng như nước , Thẩm Mộc Tinh lắng lắng nghe lời bài hát, có vài câu đả động cô thật sâu:

Đã từng có quá nhiều cơ hội để đền bù

Nhưng lại biến hạnh phúc thành sai lầm

Trên giao lộ tôi dừng lại nhớ về ngày đó

Điều gì khiến chúng ta vứt bỏ tình yêu không ngoảnh đầu

Thẩm Mộc Tinh đi đến trước mặt con chó nhỏ, ngồi xổm xuống, con chó nhỏ đang ngậm mảnh đệm vải gập gù đắc ý chơi, cô cười nói: “A Mẫn, tôi muốn kết hôn rồi, tôi muốn cùng người đàn ông chung sống nuôi một con chó nhỏ.”

A Mẫn dừng động tác lại, có chút kinh ngạc: “Với ai thế? Là ai làm cho Thẩm tiên nữ không dính khói lửa trần gian của chúng ta động phàm tâm?”

Thẩm Mộc Tinh nghĩ đến Nghiêm Hi Quang, đã cảm thấy thật ấm áp.

Bọn họ chờ qua cuối mùa thu, lại chờ qua trời đông giá rét, đảo quanh năm tháng lại quay về.

Nếu cô không sai, thì Nghiêm Hi Quang cũng không sai, sao không to gan tìm về hạnh phúc mong muốn chờ đợi kia?

Thẩm Mộc Tinh nói: “Cùng người tôi yêu, trở về liền kết.”

A Mẫn cảnh cáo cô: “Thẩm tiên nữ, độc thân một ngày, bằng cưới một năm đấy, cô hãy nghĩ mà làm nhá!”

“Nghĩ lại à, đã bốn nghĩ năm nghĩ ngàn nghĩ vạn nghĩ rồi!”

Thẩm Mộc Tinh cười nói, trêu mếu nhìn con chó nhỏ, con chó nhỏ vẫn ngậm cái đệm vung qua vung lại, cô tập trung nhìn vào, thì ra là rằng con chó nhỏ bị sợi chỉ của đệm mắc lại.

Thẩm Mộc Tinh nhìn nó bất lực, liền đưa tay giúp nó kéo đệm, không nghĩ rằng con chó kia đột nhiên trở mặt, một phát cắn lấy mu bàn tay cô!

“Á ——” Cô nhẹ kêu một tiếng.

Bệnh viện nhân dân Lhasa.

Thẩm Mộc Tinh vừa lấy xong một ống huyết thanh, từ phòng tiêm thuốc đi ra.

A Mẫn chờ bên ngoài phòng tiêm thuốc lấy, thấy cô ra thì đi qua.

“Tiêm xong chưa?”

“Xong rồi, bác sĩ nói phải tiêm nhiều lần.”

“Con chó chết tiệt này, đợi ban đêm gió lớn tôi bắt nó đem nấu.”

“Trách tôi trách tôi, ai biết đệm nhỏ kia là giường của nó? Chó nhỏ kiêu kỳ nhất là người khác động vào ổ của nó.” Thẩm Mộc Tinh bắt đầu dĩ cười.

A Mẫn đưa di động cho cô, đột nhiên một mặt bát quái lại gần:

“Cô thành thật khai báo, người đàn ông cô muốn kết hôn, có phải là Nghiêm Hi Quang?”

“Ách, làm sao cô biết?”

“Wao, là đại sư minh tinh đều tới tìm anh ta may quần áo sao? Mộc Tinh, cô muốn gả cho anh ta, hợp lý nha! Tôi ủng hộ cô!”

Thẩm Mộc Tinh xem lịch sử cuộc gọi, hỏi A Mẫn: “Khi này anh ấy gọi đến à?”

“Đúng nha, tôi nói với anh ta là cô bị chó cắn rồi, anh ta nói sẽ lập tức đặt vé máy bay tới, nghe giọng trong điện thoại, anh ta rất gấp đó.”

” Sao cô lại không đáng tin như thế! Cô dọa anh ấy làm gì? Tôi chỉ bị chó cắn tý xíu, mất miếng da thôi!”

“Tôi không có dọa anh ta à, tôi chỉ nói cô bị chó cắn rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh ta hỏi là chó gì, tôi nói là chó Tây Tạng.”

“Teddy cũng là chó Tây Tạng? Người đàn ông của tôi thành thật quá đấy! Cô nói như vậy anh ấy sẽ tưởng rằng là chó Ngao Tây Tạng đó bà chị ơi!”

—

Đời trước Nghiêm Hi Quang nhất định là con trâu.

Thẩm Mộc Tinh năm lần bảy lượt cường điệu anh không nên tới, anh vẫn cố chấp tới.

Khẩu khí nói chuyện nghiêm khắc anh dùng với cô là dạng đã rất nhiều năm trước

Khi đó cô tự mình chạy tới ký túc xá của Thẩm Minh đụng phải người xấu, chạy đến chỗ anh dọa anh sợ, Nghiêm Hi Quang nói, sao em không biết nặng nhẹ như thế!

Lần này Thẩm Mộc Tinh cũng nhận được trách móc nặng nề tương tự của anh, cuối cùng cô không lay chuyển được anh, nói:

“Được rồi, anh đến đi, em đã nói là không sao.”

“Không nói thì anh vẫn muốn đến kiểm tra.”

“...”

Sáng sớm anh đến Lhasa, Thẩm Mộc Tinh một đêm không ngủ, trời mới vừa tờ mờ sáng, ngoài cửa khách sạn đã có động tĩnh.

Khoảng thời gian này khách tới ở rất ít, Thẩm Mộc Tinh tranh thủ thời gian mặc quần áo tử tế, xuống lầu, đã nhìn thấy anh.

Lhasa 3 độ c, trời trong xanh, gió nhẹ, anh mặc một chiếc áo khoác nỉ rất dài và dày, trên người có nếp nhăn do đi đường dài.

“Tìm cháu đấy.” Thẩm Mộc Tinh nói với bà chủ.

Bà chủ cười có lỗi, nói với Nghiêm Hi Quang: “Chó nhà tôi cắn cô gái đó, thật có lỗi.”

“Không sao.”

Nghiêm Hi Quang nói vài câu với bà chủ, làm thủ tục nhập cư, liền đi tới trước mặt cô.

Trên người anh mang theo chút lạnh sáng sớm, xuyên qua áo ngủ mỏng trên người cô.

“Cắn ở đâu? Cho anh xem?”

“Chỗ này.”

Thẩm Mộc Tinh đưa tay ra, để lộ ra miếng băng cá nhân.

Dưới băng dán cá nhân có hai hạt vừng lớn nhỏ màu đỏ thẫm, đã ngưng tụ thành vết máu.

Rõ ràng Thẩm Mộc Tinh thấy anh nhẹ nhàng thở ra.

Cô đi lên lầu trước, anh đi sau lưng cô.

Thẩm Mộc Tinh rất nhớ anh nên không có chuyện gì cũng tìm đề tài để nói.

“Này, có phải anh nghĩ ngón tay em rút mất, tàn phế rồi không?”

Không biết là cố ý tổn hại cô hay là thật lòng, Nghiêm Hi Quang nói: “Anh tưởng em bị chó Ngao Tây Tạng cắn.”

“Vậy thì em không tàn phế cũng bị hù chết.”

Thẩm Mộc Tinh đứng trước cửa phòng, nhường chìa khoá cho anh mở cửa.

Nghiêm Hi Quang dứt chìa khoá vào ổ, ngẩng đầu nhìn cô.

Hai người nhìn nhau, cửa mở.

Thẩm Mộc Tinh vào cửa, đột nhiên cô nghĩ đến gì đó, chắp tay sau lưng xoay người hỏi anh: “Mà anh...”

Lời nói vừa nói phân nửa, thân thể liền bị người phía sau ôm lấy.

Nhịp đập của cô bỗng nhiên lạc nửa nhịp, giống như cái chén rơi giữa không trung đột nhiên bị chụp lấy.

Anh ôm cô thật chặt, áo ngoài lạnh buốt, da thịt lại nóng bỏng đặc trưng cho đàn ông.

Cặp mắt Nghiêm Hi Quang cuồng nhiệt nhìn chăm chăm cô, tưởng niệm thâm thúy trong mắt nồng đến không tan ra.

“Anh làm sao?” Môi anh ở trên mũi cô, cúi đầu, hô hấp nóng rực đập trên mặt cô, làm cho lòng người mất cân bằng.

Thân thể Thẩm Mộc Tinh chống lấy, hai tay đặt trước ngực anh, hai gò má nhiễm hồng, kiên trì nói cho hết lời vừa rồi:

“Anh... Em nhớ trước kia anh từng nói, coi như em bị người khác ăn vào bụng rồi phun ra, thì em vẫn là của anh...”

Vừa mới dứt lời, Thẩm Mộc Tinh đã hối hận.

Nghiêm Hi Quang không cho cô cơ hội chạy thoát, thật sự muốn ăn cô vào bụng.

Nụ hôn nóng bỏng kéo dài, cơ thể cuộn cuộn khát vọng.

Nghiêm Hi Quang cắn môi cô, mơ hồ dịu dàng hỏi: “Anh đã từng nói lời buồn nôn như thế sao?”

Thẩm Mộc Tinh chỉ cảm thấy mỗi một tác da thịt toàn thân đều run rẩy, thở hổn hển, dùng tiếng cười khàn đáp lại anh: “Anh đã nói... Anh đã từng nói...”

Nghiêm Hi Quang lần nữa hôn xuống, hai người chăm chú ôm nhau.

Phòng khách sạn này không lớn, hai ba bước đã đến bên giường.

Chân Thắm Mộc Tinh mềm nhũn, liền bị anh lấn người đặt trên giường...

Nghiêm Hi Quang mới tới Tây Tạng một ngày, liền bị phản ứng cao nguyên.

Mới đầu, anh còn đùa là cô làm anh mệt, Thắm Mộc Tinh còn đánh anh cấn anh.

Sau đó càng ngày càng nghiêm trọng, lúc trước anh chỉ bị cảm, đến nơi này liền ho khan không ngừng.

Đến Tây Tạng du lịch, đau khổ của bệnh cảm cúm tăng thêm nhiều lần với ở đồng bằng, A Mẫn còn “Nhiệt tình” hỗ trợ tra xét tư liệu, nói là ở Tây Tạng, cảm cúm sẽ dẫn đến phổi có nước, bệnh này nguy hiểm chết người, có một nữ lữ hữu* bởi vì cảm cúm mà chết trên đường.

*nữ phượt thủ

“Không được, lập tức đi bệnh viện ngay.” Thắm Mộc Tinh càng ngày càng cảm thấy đáng sợ.

Nghiêm Hi Quang không dễ chịu, kéo tay cô an ủi: “Không sao, dân mạng quá khoa trương.”

“Khoa trương cái gì chứ! Thật sự có người vì ở cao nguyên bị phổi có nước mà chết! Lỡ như có thì sao! Không được, lập tức dẫn anh đi bệnh viện, cho đến khi khỏi bệnh lại xuất viện.”

Nghiêm Hi Quang thấy cô gấp gáp, mệt mỏi cười.

Trong lòng anh nghĩ, đời trước Thắm Mộc Tinh nhất định là con trâu.

Đi bệnh viện ở hai ngày, bác sĩ chỉ thuốc, uống thuốc, vừa mới chuyển biến tốt, ho khan còn có chút đau.

Thắm Mộc Tinh ở bệnh viện một tác cũng không rời, nhìn dáng vẻ anh suy yếu mệt mỏi, đau lòng một trận.

Nghiêm Hi Quang nhận điện thoại, vừa nói công việc, trên tay cũng đánh xong.

Thắm Mộc Tinh từ ngoài phòng bệnh vào, mang theo một bọc lớn.

“Em về lấy đồ dùng cho anh rửa mặt, còn có, đây là quần áo trong một tiệm nhỏ em mua cho anh, dùng để thay ra rồi giặt!”

Cô lấy từng thứ từng thứ ra.

Toàn thân Nghiêm Hi Quang không có sức lực, đầu nặng chân nhẹ, trêu cô: “Sao không mua cho anh quần áo người dân Tây Tạng hay mặc?”

“Có quần áo mặc đã không tệ rồi.” Cô trừng mắt liếc anh một cái: “Không cho anh tới, anh lại tới? Chịu khổ, cũng không uống?”

“Đáng.” Nghiêm Hi Quang nhìn cô, cười như không cười.

Mặt Thắm Mộc Tinh đỏ lên, không nhìn anh, làm bộ lục đồ trong bọc.

Đảo đảo lấy ra một sợi dây đỏ.

Lôi ra ngoài, là một sợi dây bình an.

Mắt Nghiêm Hi Quang hơi híp.

Đó là một sợi dây bình an nhạt màu, phía dưới treo một cây kéo nhỏ.

“Bùa hộ mệnh của anh cho em.” Cô để bùa bình an vào tay anh.

Nghiêm Hi Quang mở bàn tay ra, ngón tay loay hoay.

“Cũ như thế mà em còn giữ à?”

Thắm Mộc Tinh lộ ra chút ngượng ngùng, nhưng kiên trì nói những lời buồn nôn: “Đương nhiên giữ lại, lúc anh đi em giữ lại tưởng niệm, sao có thể ném chứ, mà lại, cũng vì nó, em mới yêu anh ngay.”

Nghiêm Hi Quang hơi kinh ngạc.

Tâm sự thiếu nữ xoay chuyển muôn vàn, sao anh hiểu hết được?

Lúc trước anh luôn trầm mặc lái xe tải như thế, cô ngồi ở vị trí kế bên tài xế, muốn cầm bùa bình an này nhìn một chút, anh lại cố chấp muốn tháo nó xuống, để vào tay cô.

Khi đó lòng cô giống như đột nhiên bị một chàng trai trầm mặc ít nói mở ra.

Cô nghĩ, chàng trai này không nói nhiều, nhưng có một trái tim biết quan tâm.

Mất thấy cô vui vẻ, anh đều có thể lấy cho cô, là một người đáng giá để phó thác.

Nghiêm Hi Quang cầm bùa bình an mất hồn, Thẩm Mộc Tinh liền nói:

“Bệnh cảm của anh mau tốt hơn, bệnh đỡ rồi, chúng ta liền trở về, không ngây ngốc ở đây nữa.”

Cô nói: “Đến Thâm Quyến, đã là tháng giêng rồi, chúng ta về thăm nhà, thăm ba mẹ một chuyến nhé.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-se-mai-yeu-em-nhu-vay>